Digitized by Google

8#. 10

mr Lecomte
de ste maure

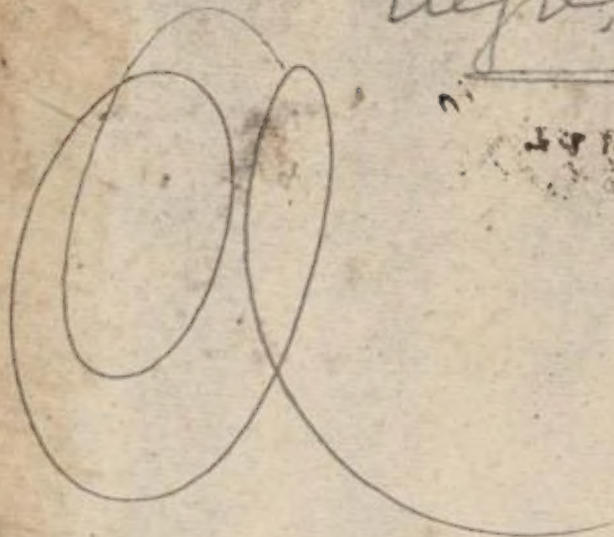

1678

Com[illegible]

ONOMASTICON HISTORIAE ROMANAE, IOANNE GLANDORPIO AVCTORE:

Quo veluti per satyram de Familiis & reliquis illustrib. personis Rom. quæ simul a bonis auctoribus, simul aliis id genus priscis monumentis celebrantur, collecta expositio est: Ad historiam Rom. dextre & integre cognoscendam apprime cum vtile tum necessarium.

Addita præcipuarum Familiarum stemmata eodem auctore: Adhæc Cognominum & Agnominum Index accuratus: Auctorum item, quorum testimoniis auctor vsus est, Catalogus.

Editionis post auctoris mortem adornatæ occasionem & rationem, quæque eam in rem collata opera sit, docet REINERI REINECCII *præfatio.*

FRANCOFVRDI
Apud Andreæ Wecheli heredes,
Claudium Marnium, & Ioann. Aubrium:
M D L X X X I X.
Cum S. Cæsareæ Maiestatis priuilegio.

NOMENCLATIO AVCTORVM, QVI A GLANDORPIO IN HOC *Opere citantur.*

Acta conciliorum.
Ambrosius Episc.
Angelus Politianus.
Appianus Alexandr.
Antiquitates orbis terrarum.
Auctor de viris illustribus.
Augustinus Episc.
Ausonius.
Barthol. Merula.
Cælius Rhodiginus.
Cæsar.
Capitolinus.
Cassiodorus.
Cataneus.
Catullus.
Censorinus.
Codex Iustiniani.
Columella.
Cotta Mediolan.
Cuspinianus.
Diodorus.
Dion.
Dionysius.
Egnatius Venetus.
Ephemerides Ecclesiast.
Eusebius.
Eutropius.
Festus Pompeius.
Florus.
Frontinus.
Gallicanus.
Gellius.
Glareanus.
Gyraldus.
Hegesippus.
Herodianus.
Hieronymus.
Horatius.
Institutiones Iuris.
Iosephus.
Iulius Obsequens.
Iuuenalis.
Lactantius.
Lampridius.
Liuius.
Macrobius.
Mapheus Vegius.
M. Cato.
M. Cicero.
M. Varro.
Marlianus.
Martialis.
Nicephorus.
Orosius.
Ouidius.
Pand. iuris ciuilis.
Paterculus.
Paulus Manutius.
Persius.
Petrus Crinitus.
Petrus Victorius.
Plinius iunior.
Plinius Secundus.
Plutarchus.
Polybius.
Pomponius Lætus.
Pomponius Mela.
Priscianus.
Propertius.
Quintilianus.
Raphael Volaterran.
Rutilius Bernhard.
Salustius.
Seneca.
Serenus.
Seruius.
Sex. Rufus.
Solinus.
Spartianus.
Strabo.
Suetonius.
Symmachus.
Tabulæ Capitol.
Tacitus.
Tertullianus.
Trebellius Pollio.
Valerius Max.
Victor.
Virgilius.
Virgilius Polydorus.
Vitruuius.
Zasius Vlrichus.

Quæ præterea nostris appendicibus adducuntur, de iis commonefactione opus non esse videbatur.

IN ONOMASTICON ROMANVM,

Ad

INVICTISS. ET POTENTISS. IMP. CAES. RVDOLFVM II.

P.F. AVG. P. PATR. GERMANIÆ, HVNGARIAE, BOIEMIAE, DALMATIAE, CROATIAE, Slavoniæ &c. Regem, Archiducem Austriæ, Ducē Burgundiæ; Stiriæ, Carinthiæ, Carniolæ &c. Comitem Tirolis &c. Principem opt. Dominum clementissimum,

PROOEMIVM

REINERI REINECCII STEINHEMII.

GENTIS LATINAE, & singulariter ROMANORVM originem, tum quæ apud vtrosque regna effloruerint, quæque in his familiæ rerum potitæ sint, alibi enucleauimus. Sunt enim in medio historiæ Rom. scriptores tam eius temporis, quam quo Regibus pulsis, Romæ primum RESPVBLICA instituta fuit, deinde MONARCHIA, seu Principum, qui & IMPERATORES, CAESARES & AVGVSTI nuncupati, dominatus successit. Nisi quod ex eo numero non pauci deperiere, & qui reliqui sunt, raro integri offenduntur, edace illa rerum omnium vetustate, ista quoque in parte nimis intemperanter grassata. Qui ad cæteras Romanas familias, inprimis vero quæ Rempublicam condiderunt, stabilierunt, amplificarunt, animum appulerint, in iis antiquissimus occurrit M. TERENTIVS VARRO, Gellii elogio celebratus lib. 19. cap 14. & altero Augustini Episcopi lib. 6. de ciuitate DEI cap. 2. Vt ne repetam, quæ de eodem ceu συγχρόνῳ Cicero habet in Quæstionibus Academicis. Ac Seruius quidem in 5. Æneid. tantum de Troianę stirpis familiis Varronem scripsisse, tradit. Cum probatior auctor Plinius lib. 35. cap. 2. septingentos illustres Varronis commemoret, & ita commemoret, vt non solum nomina horum, verum etiam imagines ingenio eius conseruatas dicat. Circa idem tempus in eodem argumenti genere illustre T. POMPONII ATTICI, quē Cicero inter amicos principe loco coluit, studium extitit. Etenim cum

moris maiorum summus imitator esset, antiquitatisque Rom. amator, eam totam exposuit, & quod difficilimum fuit, sic familiarum originem subtexuit, vt ex eo opere clarorum virorum propagines liquido cognoscerentur, quemadmodum auctor est Cornelius Nepos. Qui & istud adiicit, hisce Attici libris nihil potuisse dulcius esse iis, qui cupiditatem aliquam haberent noticiæ clarorum virorum: imo AVGVSTVM Cæs. nullum prętermisisse diē, quo non ad Atticum scriberet, & de antiquitate aliquid sciscitaretur. Sed & Cicero huic, vti paulo antè scripsimus, amici sui labori grauissimum testimoniū tribuit in Oratore: *Cognoscat*, inquit, *Orator rerum gestarū & memoriæ veteris ordinem, maxime scilicet nostræ ciuitatis: sed & imperiosorum populorum & Regum illustrium: quem laborem nobis Attici nostri leuauit labor, qui conseruatis notatisque temporibus, nihil cum illustre prætermitteret, annorum septingentorum memoriam vno libro colligauit.* NESCIRE AVTEM, QVID, ANTEQVAM NATVS SIS, ACCIDERIT, ID EST, SEMPER ESSE PVERVM. *Quid enim est ætas hominis? nisi cum memoria rerum veterum cum superiorum ætate contexitur. Commemoratio autem antiquitatis, exemplorūq; prolatio, summa cum delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem.* Hæc ille. Agit de eodem epistolarum ad Attic. lib. 12. epist. 5. Suntque inde quæstiones eius ibidem epist. 20. 21. 23. item lib. 13. epist. 32. & seq. lib. 16. epist. 13. Mox in Attici vestigia successit HYGINVS, Augusti Cęs. libertus, successit M. VALERIVS MESSALA, Orator, amplissimæ & familiæ & dignitatis. Nā ille quidem genealogiarum libros suos citat lib. 2. de signis cœlestibus, hic iam senex de familiis volumina condidit teste Plinio. Tametsi de Hygino incertum sit, Romanasne vel aliorum populorum genealogias tractārit. Vti de Messala istud memorabile, quod operam eam non indignus generoso animo stomachus ipsi expressit, nempe quod Scipionis Africani transiens atrium, vidisset adoptione testamentaria Salutionis, Africanorum dedecore notam irrepentem Scipionum nomini, sicque veras & genuinas familiarum propagines ab insititiis promendas ac discernendas sibi putaret. Sed & SVETONII Romanorum illustrium stirpes citantur a Suida Τρέγκυλλος. Iā si ad reliquorum Imperatorum ætatem progrediare, plane ἐξαίρετον est, quod de VALENTINIANO I. scriptum reliquit Aurelius Victor, hunc vt pluribus aliis rebus, ita genera vetustissimorum tenendo ADRIANO proximum fuisse. Omitto laudatissimi exempli morem, quem ante descriptiones illas, de quibus diximus, introductas, ipsasmet Romanas familias obseruasse, apud Plinium legimus. Locum ex eo, quem supra citauimus, libro & cap. vel ideo inserere placuit, quod eiusdem moris cum a Salustio Historico, tum a Iuuenale Poëta mentio fiat, deniq; Plinius diserte fateatur, etiam Atticum de imaginibus volumen edidisse. Sic igitur auctor ille: *Apud maiores*, inquit, *imagines in atriis erant, quæ spectarentur, non signa externorum artificum, nec æra aut marmora. Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, vt essent imagines, quæ comitarentur gentilicia funera: semperque defuncto aliquo, totus aderat familiæ eius, qui vnquam fuerat, populus. Stemmata verò lineis discurrebant ad imagines pictas. Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in magistratu gestarum. Aliæ foris, & circa limina, animorum ingentium imagines*

gines erant, affixis hostium spoliis, quæ nec emptori refringere liceret, triumphabantque etiam dominis mutatis ipsæ domus: & erat hæc stimulatio ingens, exprobrantibus tectis quotidie, imbellem dominum intrare in alienum triumphum. Hactenus Plinius. Pertinent etiam huc, quæ idem cap. seq. differit de clypeis imaginum, publice priuatimque positis. Quare neque ista præteriri appendix debebat: *Suorum,* inquit, *clypeos in sacro vel publico dicare primus instituit, vt reperio, App. Claudius, qui Cos. cum Seruilio fuit anno vrbis* CCLIX. *Posuit enim in Bellonæ æde maiores suos, placuitque in excelso spectari, & titulos honorum legi. Decora res vtique, si liberorum turba paruulis imaginibus ceu nidum aliquem sobolis pariter ostendat: quales clypeos nemo non gaudens fauensque aspicit. Post eum M. Æmilius, collega in Consulatu Q. Luctatii, non in basilica modo Æmilia, verum & domi suæ posuit, id quoque Martio exemplo. Scutis enim, qualibus apud Troiam pugnatum est, continebantur imagines. Vnde & nomen habuere clypeorum, non vt peruersa Grammaticorum subtilitas voluit, a cluendo. Origo plena virtutis, faciem reddi in scuto cuiusque qui fuerit vsus illo* &c. Item assuatur plenioris cuiusdam demonstrationis gratia, quod ante attigimus, Salustii testimonium: quia vsum seu documenta imaginum, quam a Plinio factum, euidentius, deque summorum virorum exemplis, ob oculos ponit. Quod testimonium belli Iugurthini historia eiusmodi subministrat: *Sæpe audiui ego, Q. Maximũ, P. Scipionem, præterea ciuitatis nostræ præclaros viros, solitos ita dicere: Cum maiorum imagines intuerentur, vehementissime animum sibi ad virtutem accendi: scilicet non ceram illam, neque figuram, tantam vim in se habere: sed memoria rerum gestarum eam flammam egregiis viris in pectore crescere: neque prius sedari, quam virtus eorum famam atque gloriam adæquauerit.*

Verum enimuero quam hic iterum miserabilis ruinæ sese facies offert! Nam de tam præclarissimæ atque vtilissimæ operæ monumentis nihil hodie superat. Nisi cui suspicari libet, & Ciceronem in epistolis de Papiria, & Gellium lib 13. cap. 18. de Porcia domo ὑπομνήματα inde delibasse. Ac iacuere cum ipsa Roma sua familiæ Romanæ in ruderibus sepultæ, donec RAPHAEL VOLATERRANVS Anthropologiæ stylum admouit. Est id opus in omnium manibus: ideo ad nostram limam reuocaretur, necesse non esse duximus. Leguntur etiam recentes FVLVII VRSINI e vetustis numismatibus ab V. C. vsque ad Augusti tempora collectæ Romanæ familię, leguntur aliæ, sed paucæ, id est triginta numero, ANTONII AVGVSTINI, Episcopi Ilerdensis. E nostra gente primus Romanas familias explanando attigit, earumque stemmata concinnauit, illustris Baro RICHARDVS STREINIVS, quę ipsa quoque historia typis exscripta extat. Et quo tempore Academia Ienēsis me ciuem habuit, in summa expectatione erant IOANNIS ROSAE de Rom. familiis commentarii. Quanquã auctore interea vita defuncto, nihil de iis pręterea cognoscere potui. Cum quidē optãdũ esset, doctissimi & diligētissimi viri lucubrationes quã primũ promi, & in lucem atque aspectum exponi. Nobis pueris magna de IOANNIS GLANDORPII, præceptoris mei sempiterna memoria & colendi

& prædicandi, simili elaboratione suscepta opinio fuit: quippe qui indu-
stria & sedulitate incredibili, doctrina multiplici, iudicio exquisito præ-
ditus esset: & euulgata Antoniæ familiæ descriptione egregium instituti sui
specimen dedisset. Nec minorem laudem promeruit facta publici iuris post
mortem Glandorpii ab Ambrosio F. de familia Iulia historia. Qua ipsa in re,
quia is opera nonnulla nostra vsus & adiutus fuerat, non destiti deinde eum
hortari, rogare, obtestari, vt & cæteras addendas putaret. Atqui hoc benè
multis annis frustra fuit. Vbi demum in hanc immigraui Academiam, ipsa
loci propinquitas hominem expugnauit. Cõmunicatum igitur ab eo mecũ
ἀπόγραφον, e paternis chartis collectum, cum id aliquãtisper apud clarissimũ
Iureconsultum, VALENTINVM FORSTERVM, delituisset, factaq;
simul potestas, vt arbitratu meo emitterem. Quemadmodum enim in Epi-
stolas Ciceronis, & alteræ in Commentarios Cæsaris, conscriptę a Glandor-
pio Annotationes iam ante cura & fide nostra prodierant, idque eo euentu
& emolumento, vt auide a doctis legerentur, sic & hæc prouincia non ob-
scure nobis destinabatur, præsertim cum Ambrosius ad Rempubl. se con-
tulisset, & scholasticis hisce scriptionibus nuncium remisisse existimaretur.
Ergo perlustrare aggressus, Deum immortalem, in quas non dico tricas a-
pinas, sed pene Bœotica ænigmata, incidi. Nam bona pars negligenter,
deprauate & confuse exscripta erat. Neque in librario culpam omnem re-
sidere, ipse subiectionibus suis passim testatum facere. Reliquum erat, vt de
ipso αὐτογράφῳ cogitarem, indeq; incommodo illi mederer. Non denegatũ
hoc tandem fuit. Et ego tum veluti de Crœsi gaza, aut Pelopis talentis mi-
hi & gaudere & gratulari. Sed ecce tibi subitam & inopinatam immutatio-
nem. Posteaquam enim e sarcina erutum inspexi, pro libro, quem rebar, so-
lummodo chartarum farraginem, & paucis exceptis pagellis, tantum non
Sibyllæ folia, quibus Glandorpius, vt quidque in mentem ei venisset, aut
inter legendum occurrisset, illeuerat, reperi. Nisi quod ἐποχή, quæ ante de
Glandorpio animo meo inhæserat, & ita inhæserat, vt auctoremne omnia
cum haberent, ambigerem, tũ manus eius testimonio sublata fuit. Id quod
tamen aliter, ac par est, accipi nolim. Sic enim sentio, Glandorpium in tam
vasto argumento diligenter omnia rimatum fuisse, atque adeo ne ea qui-
dem, quæ discrepare inter se viderentur, pręteriisse, sed quæ suo tempore
accuratius ponderaturus, & quasi sub incudem reuocaturus esset, ad eum
modum, quo gentem Antoniam ab ipso, Iuliam a filio editam, legimus. Ve-
rum istam bonis litteris felicitatem nescio quæ ἄτη inuidit, Glandorpio
in eius conatus limine extincto. Possetque de hoc veluti fonte multi-
plex alia cautio deriuari. Vt nec istud de me omitti debebat, diu suspen-
sum me deliberationem tenuisse, an ad expressionem procedendum es-
set. Quemadmodum enim alias sæpe, ita hac quoque in parte verum esse
deprehendi, quod vulgo dicitur, æque arduum esse, alienos libros edere, at-
que alienos liberos educare. Sed peruicit commodi publici respectus, vt
in eã sententiam irem: peruicit pręceptori debita obseruantia, vt ad labores
eius ab interitu vindicandos nullis vigiliis parcendum statuerem. Nam vt
de iis institutum nostrum persequar, quæ hic nobis remoræ, secundum Lu-
cilii

cilii poetæ verbum, iniectæ, quæ molestiæ deuorandæ fuere? Dies me deficeret, si sigillatim, & quasi in membra rem deducere instituerem. Tantum ergo pauca quædam, eaq; potissima fere, perstringam. Principio dãda nobis opera fuit, vt quæ perperam posita & diuulsa essent, ad suas classes reducerentur, iustaq; quædam compages effingeretur. Deinde aduertendus stylus fuit: de eo enim Glandorpius mire variare, cum alibi in apertum dicendi campum expatietur, alibi gradum reuocans, seque veluti occultans, tantum indicis seu nomencl atoris fungatur partibus: neque id eodem modo, sed vt alia omittat, alia parcius attingat. Hic quid ageremus? nisi vt quantũ in alieno scripto licuit, τὸ πρέπον tueremur, id est, e fumo fulgorem eliceremus, lacunas expleremus, perplexa euolueremus, dubia roboraremus, obscura nitore aliquo expoliremus. Præterea ab vsitatis sæpissime editiones variabant, quas Glandorpius aduocabat, imo non raro is contrarias sententias inculcabat. Sed de hoc nonnihil iam ante egimus. Illud, opinor, vel inde apud candidum lectorem veniam facilem promerebitur, quod quotannis fere bonos auctores castigatiores prodire cernimus. Quocirca in eo acquiescimus: liberumque cuiuis esse volumus, vt omnia ad accuratiorem trutinam reuocet. Quid? quod plurimæ, peneque dixerim, innumeræ, nonnullæ etiam minime obscurę personę, atque adeo plenior de Imperatorum familiis, iis inquam, quæ sanguine Romano editæ, primæ imperium id administrarunt, explicatio desideratur, quod in nominibus plerisque & aliis vocibus exquisitioris illius scripturæ, quam νεοπάλαιοι nonnulli satis sollicite & venantur, & propugnãt, nulla propemodum habita ratio, quod Chronologia de annis V.C. modice alicubi hallucinatur. Nec mihi de singulis instituere ἀπολογίαν libet. Concedimus enim de personis, vel potius dolemus, ea se ita habere, nec paucas ipsimet hac de causa passim inseruimus, adiecturi plures, nisi ea in alieno latifundio luxuriantis culturæ seges, aut importuni æruscatoris collecta quædam videri posset. Et prudenter Varro monuit in fine lib. 6. de ling. Lat. neminem reprehensum, qui e segete ad spicilegium reliquisset stipulam. Optandum etiam esset, Glandorpium de Imperatorum familiis expositiones luculentiores dedisse. Tamen vnde iactura ea sarciatur, & Onuphrii Panuinii, & Caroli Sigonii historiæ existunt. De tertia ἀστασίας nihil prorsus laborandum nobis censeo: fruanturque sane deliciis istis quibus illæ curæ sunt, eousque tamen, vt absit φιλονεικία, absit insectationis peruersitas. Placet enim Aristophanis istud:

--- λοιδορεῖσθαι δ᾽ οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.

Placet Ciceronis lib. 6. ad Attic. de inscriptionis fabrili errato subiectio. Nã certum mihi fixumque est, idem in multis aliis id genus antiquitatis monumentis accidisse. Neque negant illi qui Inscriptiones vetustatis euulgarunt, has proprium catalectum, proprium dicendi genus, in quo nec orthographia, nec aliæ Grammaticorum leges seruentur, habere. Quod ad Chronologica attinet, leuat eũ nobis laborem plurimorum huius temporis labor,

tot de ea Historiæ parte doctissimorum virorum lucubrationibus publicatis. Licet inter hos ipsos non plane conueniat: quo minus de Glandorpio credibile, eum vel voluisse, vel potuisse ambages hasce, quæ non nisi ἐν παρόδῳ attingendæ essent, plene & examussim excutere. Atq; vt commentationi huic finem faciamus, esto ea summa; vt ut forte reperiantur, quibus Glandorpii opus hoc non quidem sordeat, sed non plane satisfaciat, eos vel inuitos fateri oportebit, vberrimam & locupletissimam illo ad argumentum hoc integre pertractandum siue ἰχνογραφίαν siue χορηγίαν subministrari. Cum interim de tam præclare suscepto, bonaq; ex parte exantlato labore eæ videantur Glandorpio deberi existimationis vindiciæ, quas carmine, edictoq; suo AVGVSTVS Cæs. Æneidi Virgilii asseruit, & nobili pictori, Apelli, de imagine Veneris inchoata non absoluta mansisse, e Plinio lib. 35. cap. 10. & Epistolarum Ciceronis lib. 1. epist. 9. euidens fit. Equidem non potui nō hoc loco de me adiicere, quamuis sæpe me pœnituerit, quod cum cæterorum imperiorum, regnorum, tyrannidum &c. familias pertractare aggressus essem, non eadē opera ad Romanas accessissem, tamē ea vna & sola re ab hoc proposito me deterritū, quod idē argumentū Glandorpius in manus sumpsisset, & quæ dixi, Antoniæ & Iuliæ familiæ specimina edidisset. Futurū enim existimabā, posse hoc in eā maleuolorum reprehensionē incidere, me præceptoris auctoritati derogare, vel potius post Homerū Iliada canere voluisse, quemadmodum habet adagium. Quando nemini dubium esse possit, Glandorpium, si vita diuturnior ei contigisset, Spartā suā ita ornaturū fuisse, vt nihil in eo scriptionis genere haberetur perfectius. Cæterū vt de vsu familiarū Romanarum, qui in omnes sese disciplinarū omniū auctores extendit, quos ab imperio Rom. altos & suppeditatos fortuna nobis reliquos fecit, hic dissererem, necesse non esse, censui. Est enim res in medio. Neq; negari potest, his, qui nullā vel personarū, vel familiarū, quæ in veterū scriptis occurrunt, noticiam habent, cum iisdem haud aliter, quam cū ignotis cultu, moribus, lingua hospitibus agendum, nec raro fieri, vt illa ipsa ignoratio incredibile quoddam in lectoris animo tædium pariat. Vti contra vbi e rebus gestis, & maiorum imaginibus, illæ cognoscendas se præbēt, eo ipso nos mox ad se alliciunt, & ad familiarem quasi cōgressionem perducunt. Ne dicam, expositionibus istis infinitas veluti regulas vitæ proponi, ducentes tam ad vitiorum fugam, quam ad virtutis amorem. Forsan tamen requiri explicatio poterat de MAGISTRATIBVS, SACERDOTIIS, ORDINIBVS imperii Romani, pertinebatq; eodem de amplitudine huius & potentia schola: quandoquidem ea capita dignitatem & nobilitatem familiarum mirifice cum commendant tum illustrant. Sed vltimum hoc tralaticium haberi poterat. Leguntur etiam de Magistratibus & Sacerdotiis alii aliorum commentarii, & plane operæ precium factum a IOANNE ROSINO in antiquitatibus Romanis Ordines Reipubl. Roman. habet editus a me lingua populari liber de Nobilitate. Idcirco ista quasi μυροθήκια nobis sufficiant. Postremo incumbere mihi videbatur, vt inscriptionis causam afferrem. Nam Glandorpii charta quædam

dam nominabat librum primum Anthropologiæ, siue familiarũ Rom. sed vt nusquam alibi eius vel inscriptionis, vel librorum distributionis mentio iteraretur. Quare ab vtraque abstinuimus, maluimusque ONOMASTICON ROMAN. nũcupare: quia instar Satyræ (qua voce de suis misto orationis genere perscriptis, commentariis, Petronium Arbitrum, nec non de historiarum libris suis e variis scriptoribus excerptis, Pescennium vsos accepimus, vti Iustinianus Imp. de legum suarum farragine eandem retulit præfatione in Pand. reperiasque insuper apud Sex. Pompeium lib. 17. Diomedem lib. 3. Sosipatrum Carisium lib. 2. item apud Isidorum cap. 16. vnde porro Gratianus repetiit Decret. part. 2. distinct. 2.) nõ solum familias, sed & cæteras personas Rom. simul bonorum auctorum, simul aliis id genus monumẽtis celebratas, enarrat. Quod superest, inuictiss. Imp. Cæsar RVDOLFE Aug. Domine clementiss. offero & consecro sacratissimæ Maiestati T. Opus hoc, qua par est, & debeo, subiectione: tum quod de Romana historia exempli Rom. morem, expressum Vegetii ad Valentinianum Imp. procemio, retinendum statuerem, præsertim cum id decus, quod prępotenti Austriacę domui pene gentilitium esse cœpit, vt Hercules Musarum in ea recognoscamus, egregia duraturaq; ad omnem posteritatem fama sustineas, tum quod Germania nostra, vnde genus & originem ducis, hodie Imperii Rom. nomine veniat, eiusque summi fasces atque potestas penes te conspiciantur. Siquidem prima & veteri nobilitate Romana, de qua idem Opus agit extincta, nostrarum gentium successit. Falluntur enim, &, quod aiunt, toto cœlo errant, qui Principum nostrorum stemmata inde repetunt. Quasi vero non ipsorum Romanorum scriptorum confessione Germani propria eaque illustri semper laude enituerint, sic quidem vt Tacitus hoc annalibus suis inserere præconium, sane notabile, non dubitarit: NVLLOS MORTALES ARMIS ET FIDE ANTE GERMANOS ESSE. Atque vt his veluti κριτηρίοις de eo, quod dixi, Romanæ nobilitatis excidio deficeremur, an non vel solę Onomastici συλλογαὶ nobis fidem fecerint? Taceo, vt imperia, sic & familias imperiosas, suas habere periodos, nec quicquam in rebus humanis perpetuum existere. Ergo Romanis ciuibus, deque Republ. Rom. optime meritis Ducib. & Imperatoribus, sacratissima Maiestas T. nẽpe rei Rom. domina, benignẽ faueat, vt tuo auspicio, patrocinio, fide post tot seculorum ętates tandem aliquando postliminio redeant, denique me ipsum & labores meos clementiss. respectu & tutela dignere, subiectissime precor etiam atque etiam. Deus opt. max. cuius inspiratione & ductu salutaria imperia fundantur, amplificantur, conseruantur, quique per sanctissimos vates suos Romanum vltimum fore prædixit, id sartum tectum pręstet: reprimat & protelet barbaricas gentes & Tyrannos: magistratus omnium ordinum sospitet, tueatur, protegat; vt Ecclesiæ & Musis certum quasi domicilium suppetat, vigeat pax, vigeat omnium honestarum artium & officiorum cultura. Amen. Ex Acad. Iulia Helmęstad. M. Maij. D. XV. CIϽ.CI.XXCVI.

EPIGRAMMA

ERNESTI SCHAWENBVRGII COMITIS,

In Onomasticon Rom. IOANNIS GLANDORPII, nunc primum a REINERO REINECCIO, Historico, post auctoris mortem in lucem editum.

Qui cupis historias Romanæ gentis ad vnguem,
Illius & clarum perdidicisse genus,
GLANDORPI euoluas vigili monumenta labore,
Quæ te Romulidûm stemma decusq; docent.
Tale opus his seclis nondum sub luminis auras
Exiit, haud expers vtilitatis opus.
Omnia REINERI lima mage culta nitescunt,
Abfuit auctoris quando suprema manus.
Magna tibi a doctis, REINERE, hinc fama refulget,
Et te discipulum denotat esse pium;
Qui præceptoris, defuncti tempora lucis
Iamdudum, nomen lucida ad astra vehis;
Illius ingenii quum tu monumenta reseruas,
Atque, vbi res poscit, splendidiora facis.
Hæc est discipuli longè pulcerrima virtus,
Et meritam laudem rursus alumnus habet.

Aliud eiusdem.

Stemmata Romulidûm, veteresq; ex ordine ceras,
In sacris statuit splendida Roma locis.
At fera barbaries monumenta hæc læsit, & igni
Abstulit antiquum depopulante decus.
Martia nunc miserans cladem Germania rursus,
Relliquias studio conueniente legit.
Nam suus hic honor est preciumq; laboribus ingens,
Siue quis historias, siue poëma legat.
Laus tibi, REINECCI, qui, quæ GLANDORPIVS auctor
E veterum scriptis non sine laude tulit,
Clarius exponis, librisq; recentibus auges,
Te duce limatum lector habebit opus.

Aliud

HENRICI RANZOVII, EQVITIS Holsati, Proregis Danici in Ducatu Schlesuic. Holsatia, Ditmarsia &c.

Si iuuat historiam rectè cognoscere priscam,
Quæ res Romanas continet atque docet:
Hunc euolue librum, Romanæ stemmata gentis
Qui celebrat, nec non nomina clara ducum,
Roma quibus celebris fuit, & caput extulit alte,
Quorum non vllo laus moritura die est.
Ista quidem clarus meritis GLANDORPIVS olim
Eruit e variis innumerisque libris.
At manus incepto quia defuit vltima scripto,
Auspice REINERO cultius exit opus.

Aliud

Aliud eiusdem.

SI iuuat indomitæ cognoscere fortia Romæ
Facta, foris seu sint gesta vel illa domi:
Hunc tu Romanæ referentem stemmata gentis
Peruigili studio volue reuolue librum.
Ille viros celebrat, totum qui viribus orbem
Miserunt patriæ sub iuga dura suæ.
Hæc congesta prius, multo limatius edit
REINERVS, celebris conditor Historiæ.

Aliud
IOACHIMI MYNSINGERI
a Frundeck I C. Com. Sac. Palatii, & Ducatus Brunouic. Camerarii hæreditarii.

QVis precor inficias ibit? cum laude volenti
Noscere res gestas, inclyta Roma, tuas,
Esse opus in primis, vt nobilitatis auitæ
Stemmata, prognatos norit & inde viros?
Multus enim scrupulus, dubitandi occasio crebra
Obuenit: hærenti nec via certa patet.
Scinditur in multas cum stirps CORNELIA partes:
Et noua sortitur nomina quæque domus.
Difficileis etiam progignit Adoptio sensus,
Quando METELLORVM Scipio nomē habet.
Indistincta moras lectoribus ista frequenter
Obiiciunt, salebris impediuntq; nouis.
Scrutandæ stirpes igitur deductaq; recte
Nomina sunt serie constituenda sua.
Sic lux Historicis, sic Oratoribus ipsis,
Atq; Poëtarum redditur ampla libris.
Gratia REINERO, qui talia publicat, vnde
Proueniunt tantæ cognitionis opes.
Stemmata Nobilium cum tractet, & inclyta gesta,
Nobilitas faueat cui bona, dignus erit.

Aliud
IOANNIS A BENEKENdorf, equitis Marchici, præfecti aulæ Regensteiniæ.

RES Romanorum gestas, & inobruta facta
Perlegere, est magnæ commoditatis opus:
Consiliis etenim iuuenem prudentibus æquat
His, senio multa qui grauitate valent.
Natu maiori rerum experimenta ministrat,
Omnes, quæ caute sint facienda, docet.
Ergo Romuleæ gentis sublimia facta
Quemlibet attenta voluere mente decet.
Forte sed obiicies, LECTOR, non commoda desunt,
Verum obstat, studii quod remoretur iter:
Scilicet occurrunt illustria stemmata, multi
Præstantes rigido Marte togaque viri.
Sæpe videtur idem nomen, quod contigit illis,
Qui sunt distincti tempore, stirpe, gradu.

Plenius vt factum cognoscam, scire necesse est,
De quo praecipue mentio fiat ibi.
Et licet autorum spatiosa volumina versem,
Se tamen haud offert absque labore graui.
Hæc sunt, quæ pariunt fastidia longa, morasque
Iungunt? A vero non aliena refers.
Consulere in mediũ voluit GLANDORPIVS, *arte*
Præditus eximia, & nobile cæpit opus.
Extremam licuit sed non imponere dextram,
Nam fera mors illum sustulit ante diem.
Succurrit tandem REINECCIVS, *omnia prisci*
Qui bene fixa animo temporis acta tenet.
Conueniente stylo qui tot labentibus annis
Historias lucem iussit habere nouam.
Ille opus incæptum non paucis auxit, acute
Limando variis expoliitque modis.
Ac prodesse volens studiis iuuenumque senumque,
Vt liber in lucem prodeat iste, facit.
Continet is Latii proceres & stemmata prisca,
Quæ longa serie Roma superba tulit.
Ingens huius erit (mihi crede) voluminis vsus,
Si cupis historica cognitione frui.
Quod reliquum est, grata cape, lector candide, mente,
Quæ tibi REINERVS *scripta legenda dedit.*

Aliud

NATHANIS CHYTRÆI.

QVantus in historia fuerit GLANDORPIVS *olim,*
Romulidûm inprimis, GLANDORPIVS *ille fidelis*
Saxonicæ & felix Chiron, Phœnixve iuuentæ,
Et viuo validoq; illo res ipsa docebat,
Cum laudis præco illius foret ipse Melanchthon,
Cui tanto placuisse viro vel maxima laus est:
Nec monimenta tacent iam posthuma, pluscula quorũ
Obruta iam tenebris in luminis intulit oras,
Atque infert nostro polyhistoris æmulus æuo
Iuliados REINECCIADES *vernantis ocellus.*
Cui tu perpetuas isto dic nomine grates,
Et gratus fruere amborum sospesque labore.

DE REINERO REINECCIO HISTORICO CL.

HIstorias legisse, locoque & tempore posse
Promere, res magnæ laudis & artis ea est.
Historiam certi generis, regnive locive
Condere, maioris laudis & artis erit.
Historias generis cuncti, vno fasce ligatas
Condere, quis summæ laudis id esse neget?
Hanc tu, REINECCI, laudem, perdocte, mereris,
Condendæ historiæ cui genus omne patet.

HENRICVS PORSIVS D. *Sac. Cæs. M. &c. a libellis in Cam. Aul. literarum politiorum Professor in archigymnasio Viennen.*

IOANN.

IOANN. GLANDORPII MONASTER.
ONOMASTICON ROMANVM.

ABLAVII.

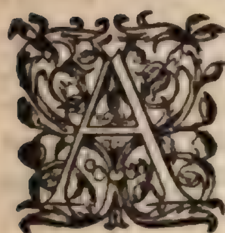

BLAVIAM Romæ gentem fuiſſe non primis illis temporibus, quibus ibertas viguit, ſed cùm in Principum poteſtatẽ reſpublica iam ceſſiſſet, veterum monumentis conteſtatũ deprehẽdimus. Nomen ipſum à Græcis mutuatum conuerſos mores arguit, vſurpante iam P. R. cum cæteris vitæ deliciis tranſmarinam linguam non minus atq; ſuam: id quod amplius ex Arcadiis, Aſpaſiis, Aſteriis, Nebridiis, Olybriis & Toxotiis conſtare poteſt. Quanquam & apud priſcos illos Romanos non diſplicuiſſe prorſus appellationes Græcas, cùm ad Æmilios, Helios, Pinarios, cæteraſq; id genus familias peruentum erit, docebimus.

¶ Ablauius Muræna, per inferiores honorũ gradus ad Prætorii præfecturam, quæ proxima ab imperiali faſtigio poteſtas fuit, ſub Valeriano conſcendit. Intimum fuiſſe Principi, & conſiliorum eius participẽ, indicat fragmentum epiſtolæ de moribus Claudii, qui poſt Gallienũ imperauit, deq; eius ad ducatum ſubuectione perſcriptæ. Vide Trebellium Pollionẽ in vita Claudii.

Ablauius, genere quidem Ægyptius, ſed tamẽ in hanc familiã cooptatus, ſub Conſtantino Magno & conſulatum & ſimiliter Prætorii præfecturam conſecutus eſt. Defuncto Conſtantino, cui propter fidem, & in rebus gerendis dexteritatẽ, gratiſſimus erat, cùm ſe ſucceſſori nõ perinde acceptũ animaduerteret, ſeceſſit in Bithyniam, vbi tandem illum interfectum volunt. Filiam eius Olympiada, Conſtantis fratris ſponſam, Conſtantius Auguſtus Arſaci, Armeniæ regi, collocauit. Eunapius in vita Ædeſii, & Ammianus Marcellinus lib. 20.

Ablauius, gente Gotthus (quid enim vetat, ob nominis gratiam & propinquitatem hic adiungi?) educatus Rauennæ, ſcripſit de bello Gotthorum, temporum illorum hiſtoriam complexus.

ABRONII.

Abronius Silo, pater Silonis eius, qui Pantomimis fabulas ſcripſit, auditor Porcii Latronis, refertur Senecæ inter declamatores ſui temporis, Suaſoria ſecunda.

ABVNDANTII.

Abundãtius, collega Theodoſii Magni in tertio conſulatu. Exulauit poſtea Pityunte. Hieronymus ad Heliodorũ de morte Nepotiani.

Abundantia & Apollonia, matronæ Chriſtianæ, citantur in Martyrologio noſtro 8. Cal. Iun.

ABVRII.

M. Aburius, Trib. pl. M. Fuluio Proconſuli in petitione triumphi diu reſtitit. Prætor, Cn. Scipione Hiſpalo, Q. Petilio Coſſ. iuriſdictionem inter peregrinos exercuit. Liuius lib. 39. & 41.

C. Aburius, mittitur legatus ad Maſaniſſam regem & Carthaginenſes. Idẽ lib. 42.

¶ ABVRINIANÆ reſcribitur ab Alexandro A. lib. 5. Cod. tit. de repudiis.

ABVRNII.

Aburnius Valens I C. ſcripſit fidei commiſſorum libros ſeptem, quorum fragmẽta in Pand. iuris ciuilis extant. Floruit ſub Antonino.

ABVTII.

Abutius Tertius, cum Terentia Valentiniana coniuge, refertur in Antiquitatibus Italicis pag. 183.

¶ ACCEPTIA Erepta. Inſcript. ant. pag. 467.

ACCII plebeii.

¶ D. Accius Nauius, Augur, cotem nouacula diſſecuit: vnde ſumma auguriis ac ſacerdotio auctoritas acceſſit. Liuius 1. Dionyſius 3. Valerius 1. cap. 4. Cicero de Diuinatione. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 17. & ſeq.

L. Accivs, Poeta Tragicus, paulo iunior M. Pacuuio: quippe cum quo in eisdem ædibus fabulas docuerit, cùm Pacuuius 80. Accius 30. annos natus esset, vt Cicero in Bruto. Editur in lucem Mancino & Serano Coss. libertinus. Ab illo fundus Accianus iuxta Pisaurum dictus est; quia illuc inter colonos deductus fuit, teste Eusebio. Qui cùm breuis esset, maxima tamen forma statuam sibi in Camænarum æde posuit. Plin. 34. cap. 5. Interrogatus, cur caussas non ageret, cùm illi in tragœdiis tanta vis esset, optimè respondit, quoniam, inquit, illic ea diceret, quæ vellet, in foro essent dicturi aduersarii, quæ minimè vellet. Fabius 5. cap. 13. Apud P.R. quãto in honore habitus sit, hinc æstimari potest, quòd P. Mutius eum, qui Poetam Accium sine præfatione honoris nominasset, condẽnauit. Cataneus. Pertinet eodem locus Valerii Max. lib. 8. cap. 15. de D. Bruto. Cicero Philippica 1. inter illius ætatem, & Cæsaris quintum Consulatum, annos 60. intercessisse, innuit: *Nisi fortè*, inquit, *Accio tum plaudi, & sexagesimo pòst anno palmam dari putabatis: non Bruto, qui ludis ita caruit, vt in illo apparatissimo spectaculo studium P.R. tribuerit absenti.* Citatur apud Nonium in Amphitryone, ἐπινανσιμάχῳ, Eurysace, Phœnissis, Telepho, Alphesibœa, Oenomao, Menalippo, Meleagro, Epigono, Medea, Alcmæone, Philoctete, Prometheo, στασιαστὴς vel Trophæo, Andromeda, Æneadis, Athamante, Armorum iudicio, Neoptolemo, Erigona, Fidicinis, Diomede, Ægistho, Tereo, Achille, Bacchis, Myrmidonibus, Clytemnæstra, Antenoridis, Putatoribus, Astyanacte, Thebaide, Agamemnonidibus, Pragmaticis, Chrysippo, Nysteresia, &c. apud Sex. Pompeium in Hellenibus, Io, Phinidis, Annali, &c. ❡ Fragmenta Accii, collecta ab Roberto Stephano, leguntur Henrici Stephani typis.

L. Accius, Poeta, alius ab hoc lõgo pòst tempore, venienti Cæsari Dictatori in Poetarum collegium assurgere noluit, nõ maiestatis eius immemor. Sed quòd in comparatione communium studiorum, aliquanto se superiorem esse confideret. Valerius Max. lib. 3. cap. 7. qui & hoc subiicit, insolentiæ eum crimine caruisse: *quia*, inquit, *ibi voluminum, non imaginum certamina exercebantur.*

❡ M. Accivs Plavtvs, Poeta Comicus; cuius 20. fabulæ extant, & epitaphium ab illo, vt volunt, conditum apud Gellium 1. cap. 24. Quintilianus lib. 10. cap. 1. hæc de Plauto habet: In Comœdia maximè claudicamus, licet Varro dicat, Musas Ælii Stolonis sententia, Plautino sermone locuturas fuisse, si Latinè loqui vellent. Hæc ille. Citatur Macrobio in Baccharia, in Calceolo, apud Nonium Astraba, Cornicularia, Friuolaria, Medico, Neruolaria, Plotino, Carbonaria, &c. De Astraba tamen ait, incertum esse. De cæteris cõsulenda appendix Georgii Fabricii, subiecta ei Plautinarum Comœdiarũ editioni, quæ omnibus numeris absolutissima Ioachimo Camerario accepta ferenda est. ❡ Fragment. Sex. Pompeii pag. 47. Ploti appellati sunt Vmbri, quòd essent pedib. planis. Vnde soleas dimidiatas, quibus vtũtur in venando, quo planius pedem ponerent, vocant semiplotia. Et ab eadem causa M. Accius Poeta, quia Vmber Sarsinas erat, à pedum planicie initiò Plotus, postea Plautus cœptus est dici.

Accius, scriptor Historiæ, de quo Cicero lib. 1. de LL. *Nam quid Accium memorem? cuius loquacitas habet aliquid argutiarũ, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis, in orationibus autem multus & ineptus ad summam impudentiam.* Eius amicus Sisenna fuit. Ibidem.

❡ T. Accius Pisaurensis, accusator A. Cluentii, pro quo extat Ciceronis oratio. Dicebat accuratè & satis copiosè, doctus præterea Hermagoræ præceptis. Cicero in Bruto.

L. Accius, Eques Rom. ante bellũ ciuile Pompeianum singula paria columbarum denariis 400. vendidit. Plin. li. 10. cap. 37.

❡ Accius Pigmentarius, vixit sub Cæsare Dictatore, teste Cicerone epistola 17. lib. 15.

❡ M. Accivs Balbvs, paterna stirpe Aricinus, multis in familia Senatoriis imaginibus, à matre Magnum Pompeium arctissimo cõtingebat gradu, functusq; honore Præturæ, inter xx. viros agrum Campanum plebi Iulia lege diuisit. Suetonius. Iuliæ, sororis Cæsaris Dictatoris, maritus. Cicero Phil. 3. & Sueton. Ex cuius filia Accia, & C. Octauio, natus est. C. Octauius, postea dictus Cæsar Augustus. Accia obiit sub pugnã Philippensem. Vide Dionẽ lib. 47.

❡ P. Accius Varus, Põpeianus, de quo Cæsar in Commentariis. Periit in bello Hispaniensi ad Mundam.

❡ C. Ac-

¶ C. Accius Pelignus, alius à Varo, Pompeianarum & ipse partium, captus Sulmone in bello ciuili à Cæsare, dimissus est. Com. 1. de bello ciuil.

Q. Accius, familiaris Ciceronis, ad quē scripsit Tiro libertus, vt est apud Gellium 7. cap. 3. Meminit huius Q. Accii Cicero ad Attic. lib. 10. epistola 13.

¶ Accius Rufus, itē Pompeianus. Cæs. Com. 3. Postulauit Afranium proditionis exercitus, in Hispania factæ. Ibidem.

¶ Accius Labeo, cuius Ilias notata à Persio.

¶ Accius Priscus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. cap. 10. in fine.

¶ P. Accius Aquila, Centurio sextæ cohortis equestris sub Traiano, cuius ille filiæ ciuitatem Romanam dedit. Plinius Epistolarum 10.

¶ M. Accius Plancus, citatur C. Plinio lib. 18. & 19. Scripsit praxidica. ¶ De cognomento ad hunc modū Sex. Pompeius lib. 14. *Plancæ tabulæ planæ, ob quam causam Planci appellantur, qui supra modum pedibus plani sunt.*

¶ Accia Variola, pro qua dixit Plinius iunior, vt ipse scribit ad Romanum lib. 6. & Sidonius Apollinaris ad Rusticum libro 8. Hæc ab octogenario patre exhæredata vndecimo die postquā is nouercam ei superinduxerat, rescisso testamento centumuirali iudicio, in bona paterna restituta est.

¶ L. Accius Crescens pater, L. Accius Charistus F. Accia Tyche mater. Inscription. antiq. pag. 335.

¶ Accius Posthumius, declamator, citatur Senecæ controuers. lib. 7. contr. 6.

¶ Accius Mimus, citatur Iuuenali Saty. 6.

¶ Accio Suræ, natalib. claro, & in paupertate summæ integritatis viro, Plinius à Traiano Præturam petit Epistolarum lib. 10.

M. Accius Seneca, refertur in inscriptione, quæ est de L. Volcatio Q. F. posita.

Accii Grammatici didascalικῶν libri 9. citantur à Charisio.

¶ ACCOLEII.

Gens Accoleia agnoscitur tantùm è veterum nummorum inscriptionibus. Auctor Fuluius Vrsinus de familiis Rom.

¶ C. ACERRONIVS Proculus, Consul fuit cum C. Pontio Nigrinio, quādo vitā posuit Tiberius Aug. ann. V. C. DCCLXXXIX.

ACHILLEO rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Achilleus, sub Diocletiano cùm sumsisset imperium apud Ægyptios, à feris dilaceratus est.

¶ Achiuæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

¶ ACINDYNO ab AA. & CC. 7. Cod. titul. 72.

¶ A. ACIVS Archiata, apud Paulum Manutium in Orthographia.

ACILII.

Acilii plebeii erant. Liuius lib. 35.

Aciliæ legis de Auentino publicando, vt quæ iam ante creatos Decemuiros lata fuerit, meminit Liuius lib. 3. compiti Acilii, in quo taberna emta sit Archagatho Medico, Plinius lib. 29. capit. 1. Adhæc idem Liuius citat Acilianos annales, vtpote quos ex Græco in latinum sermonem transtulerit Claudius.

M. Acilius, bello Pun. secundo, Marcello, & Valerio Leuino Coss. ann. V. C. DXLIII. missus legatus cū M. Attilio ad Ptolemæum & Cleopatram, Reges, Alexandriam ad renouandam amicitiā. Liuius 27.

Glabriones.

M. ACILIVS C.F.L.N. GLABRIO, Tribunus pl. cū Q. Minutio Thermo ann. V. C. DLIII. Prætor ann. DLVIII. inter ciues & peregrinos ius dixit, & coniurationem seruorum, quæ Hetruriam propè infestam reddiderat, vna cum legione missus, oppressit. Liuius 33. Consul. ann. DLXIII. cū P. Scipione Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum supplicatio decreta, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo & fama rerum magnificus. Idem X. Vir sacrorum factus est ann. DLIIII. Censuram cùm peteret, partim inuidia nobilitatis, quòd homo nouus esset, partim Catonis, qui competitor erat, falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Vide Liuium lib. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duum vir ædem Pietatis in foro Olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnauit, vouerat, dedicauit, statuāq; auratam, quę prima omnium in Italia statua aurata est, patris Glabrionis posuit, ann. V. C. DLXXIII. Liuius libro quadragesimo, pag. 201. De æde pietatis, eo in loco consecrata, vbi quondam mulier habitârat, quæ patrem inclusum carceri mammis suis clàm aluerat, ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Valerius libro 5. cap. 4. Sex Pompeius lib. 14.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris, vt puto F. legem Aciliam tulit de pecuniis repetundis ſeueriſſimam, in qua nec comperendinari quidem reum licebat. Aſcon. Pedianus.

M. Acilius Glabrio, Prætor & iudex Cicerone Verrem accuſante. Cõſul inde poſt bienniũ, ann. videlicet V. C. DCLXXXVII. Ciliciam prouinciam obtinuit. Vide Dionem libro 35. Patrem habuit Acilium Glabrionem, qui legem Aciliam tulit, auum Scæuolam, Iuriſperitum illum, qui cum Piſone Cõſul fuit, quo anno cæſus eſt Tib. Gracchus, coniugem Æmiliam, Scauri filiam. Cicero in Verrem & in Bruto, Pedianus in oratione Ciceronis.

M. Acilius Glabrio, ſuperioris F. Scauri illius Principis viri nepos, auunculo M. Scauro, repetundarum reo, in iudicio adfuit. Aſcon. Pedianus. Sed & ipſe bis à Cicerone in iudicio capitis defenſus fuit. Proconſul Siciliæ ſub Cæſare, & legatus Cæſaris in bello ciuili, præfuit Orico, dum Cæſar Dyrrachii Pompeium obſidet. Cæſar Comment. bell. ciuil. 3. Meminit eius Cicero epiſtolarum 13. & lib. 7. cum legionibus in Græciam miſſum ſcribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Latrone in declamatione contra Catilinam, vt cuius ſica in Senatu deprehenſa ſit.

M. Acilius Glabrio, Conſul ſub Domitiano ann V. C. DCCCXLIII. collega in eo honore Traiani, pòſt Auguſti. Huius filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, reuera autem propter inuiſum robur. Nam in Albano leonem confecit. Iuuenalis Sat. 4.

Proximus eiuſdem properabat Acilius æui
Cum iuuene indigno, quem mors tam ſæua maneret,
Et domini gladiis iam deſtinata: ſed olim
Prodigio par eſt in nobilitate ſenectus, &c.

M. Acilius Glabrio, Conſul ſub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXVI. Ad hunc Conſulem ſcripta epiſtola Hadriani Imperatoris citatur Pand. 48. de accuſationibus & reſcript. L. 12.

Glabrio, Cõſul an. V. C. DCCCCIII. ſub Pio, de quo fortè Ariſtides Sacr. Serm. 4. Alius ſub Commodo bis Conſul, teſte Herodiano, omnium Patriciorum nobiliſſimus, genus ſuum ad AEneam referens, quem etiam Pertinax Imp. dignum imperio iudicauit. Rurſum alius ſub Valeriano ann. M. VIII. Haud dubiè omnes Acilii. Aciliũ Glabrionẽ D. Seuerus & Imp. Antoninus nõ audiuerunt, incoloratè reſtitui deſiderantem aduerſus fratrem, poſt ſpeciem eorum in auditorio finitam. Pand. 4. de minoribus 25. annis L. 18.

Anicius Acilius Glabrio Fauſtus Coſ. cum Theodoſio iuniore Imp. ann. V. C. MCXXXIX.

¶ C. Acilius Butas, Prætorius, cùm patrimonium ingens cõſumſiſſet, & paupertatem ſuam apud Tiberium fateretur: Serius, inquit Cæſar, ò Buta experrectus es. Seneca epiſtola 123. Meminit ibidem huius Acilii Butæ vt hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viueret. Locus eſt elegantiſſimus.

¶ L. Acilius, Prætor ann. V. C. DLVII. quo tempore primùm ſex Prætores creati ſunt, creſcentibus prouinciis, & latius iam pateſcente imperio. In eo magiſtratu obtigit illi Sardinia.

C. Acilius, fors L. frater, Trib. pl. eodem tempore, quo L. Prætor factus eſt, ad populum tulit, vt quinque coloniæ in oram maritimam deducerẽtur, duæ ad oſtia fluminum Vulturni Liternique, vna Puteolos, vna ad caſtrum Salerni, quibus Buxentum adiectum. Vide Liuium 32.

L. Acilius, legatus (ſic puto) Q. Fuluii Flacci, Prætoris Celtiberiæ ann. V. C. DLXXIII. ſtrenuam operã vincendis iis populis nauauit. Vide Liuiũ 40. Hic, opinor, eſt Iuriſconſultus ille & ſapiens, cuius vitã ſcripturus Rutilius, mirum quo genio impulſus, nomen illi commutat, Attiliorumque & Aciliorum cognomenta confundit. Meminit Acilii huius Cicero in de amicitia.

C. Acilius, miles C. Cæſaris bello ciuili miræ fortitudinis. Vide Sueton. & Plutarchum in Cæſare. Valerius lib. 3. cap. 2. vocat Attilium.

Acilius, proſcriptus, quæratur apud Appianum lib. 4.

Acilia, mater Lucani Poetæ.

P. Acilii, vt viri grauis & prudentis, quique fuerit auunculus Minutii Aciliani, meminit Plinius epiſtolarum 1. ad Iunium Mauricum.

¶ Acilius Auiola, legatus Tiberii in Galliis quarto ipſius & ſecundo Druſi Conſulatu, Gallos rebus nouis ſtudentes compeſcuit ann. V. C. DCCLXXIII. Tac. lib. 3. Hic, puto, eſt Cõſularis ille, qui in rogo reuixit. Vide Valerium 1. c. 8. & Plinium 7. c. 52.

M. Aci-

M. Acilius Auiola, fors F. Consul ann. V. C. DCCCVI. quãdo Claudius Imp. obiit.

Acilius Auiola, curator aquarũ publicarũ sub Vespas. & Domitiano, Principib. cui Frõtinus in eo munere se successisse, scribit.

Acilius Auiola, Consul ann. V. C. DCCCLXXXIIII. sub Hadriano.

Auiola, haud dubiè Aciliæ gentis, Consul sub Gordiano ann. V. C. DCCCCXCI.

Auiolæ rescribitur à Seuero & Ant. 5. C. tit. 62.

¶ M. Acilius Balb. Cos. ann. V. C. DCIIII.

M. Acilius M. F. Balb. Cos. an. V. C. DCXL.

¶ P. Acilius Felix. Inscript. ant. pag. 247.

¶ P. Acilius Pisonianus. Ibidem pag. 54.

¶ Acilius Rufus, vir Consularis sub Traiano. Plinius Epistol. 5.

¶ Acilius Seuerus, Consul & Præfectus vrbis sub Constantino Magno ann. V. C. MLXXV. Rescribitur illi à Constantino C. I. de precibus Imperatori offerendis.

Acilius Sthenelus, è plebe libertina, de quo Plinius lib. 14. cap. 4.

¶ M. Acilius L. F. maritus Furiæ Sex. F. refertur in monumẽtis Mantuanis, Inscrip. ant. pag. 323.

M. Acilius Maximianus pag. 29.

M. Acilia M. F. Iustina P. Sirius Serpicamus maritus vxori optimæ & charissimæ. Reperitur in epigraphis antiquæ vrbis, teste Carolo Sigonio de nominibus.

¶ ACILINVS, miles Belisarii, ad portam Pincianã solus impetũ Gotthorũ repressit.

ACONII.

Aconius Catulinus, Cõsul & Præfectus vrbis sub Constantiis principibus, an. V. C. MCII. Huius arbitror filiam, aut certè ex filia neptem esse, de qua in antiquis memoriis huiusmodi legitur inscriptio: *Fabia Aconia Paulina Ce. F. Aconis Catulini V. C. Ex praf. & Consul. ord. vxori Vetti pratextati V. C. praf. & Cons. des. sacrata apud Eleusinam Deo Baccho, Cereri & Cora, sacrata apud Laernam Deo Libero & Cereri & Cora, sacrata apud Æginam deabus Taurobolia Sica Hierophantria Dea Cereris.* Alciatus in Tacitum. Vide inscriptiones ant. pag. 101.

Aconi Q. F. Fab. Labeonis policis vixit annos XV. Extat Patauii citante Scardeonio.

ACTIENI.

Actienus Carbo, deprehensus in adulterio à Bilieno, & castratus. Val. Max. 6. c. 1.

ACTILII.

P. Actilius Rufus, cum Actilia Beronice coniuge, ambo eiusdem ætatis, eadẽ hora, fungorum esu mortui. Vide inscriptiones antiquas pag. 128.

ACTORII.

ACTORIA PAVLA, Catonis Censorii coniunx, de qua ad hunc modum D. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum: *M. Cato Censorius,* inquit, *habuit vxorem Actoriam Paulam, humili loco natam, vinolentam, impotentem, & (quod nemo posset credere) Catoni superbam. Hoc ideo dico, ne quis putet, si pauperem duxerit, satis se concordia prouidisse,* &c. Vt tamẽ alii de familia varient, infrà in SALONIIS monebimus.

M. Actorius Naso, citatur à Suetonio in Cæsare.

ACVTII.

Acutius, Tribun. plebis an. V. C. CCCLIIII.

Acutia, P. Vitellii quondã vxor, damnata sub Tiberio. Tacitus 5.

¶ Acutius Nerua, Cõsul designatus sub Traiano. Plinius epistolarum 2. ad Arrianum. Ridiculum exponi illic, Acutius, pro aduerbio per Cataneum.

M. Acutius, vt Poeta Comicus, & cuius sint pleræq; fabulæ, nõ rectè Plauto adscriptæ, memoratur à M. Varrone lib. 1. de comœdiis Plautinis, citante Gellio 3. cap. 3.

M. Acutio M. F. Rom. Marcello. C. Acutio M. F. Rom. Secundo, citatur Scard. pag. 72.

¶ ACVTILIVS, homo querulus. Meminit eius Cicero ad Att. 1. epistola 3. & 4. Acutilianæ controuersiæ, ibidem.

¶ ADELPHIVS, Proconsularis vir, cuius vxor fuit Proba illa Falconia, docta.

Adelphius, Antonii familiaris, expeditionem illius in Parthos conscripsit, in qua ipse adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11.

¶ ÆDISIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 2.

ÆGILII.

L. Ægilius, Triumuir deducendæ Lucã coloniæ, Claudio Pulchro, Sẽpronio Graccho Coss. an. V. C. DLXXVII. Liuius lib. 41.

¶ Ægilius, superioris fors filius, cũ videretur mollis, nec esset, ac illi Q. Opimius, Consularis, qui adolescentulus malè audierat, dixisset: *Quid tu Ægilia mea, quando ad me venis cũ tua colu & lana? non pol,* inquit, *audeo: nam me ad famosos mater vetuit accedere.* Cicero de Oratore 2. Nonius in voce, colus, legit: Quid tu Decilla mea? &c.

ÆLII.

Ælii, vel etiam Æelii, dicti sunt, quibus nupsissent duæ sorores, autore Eustathio

in Iliad. 2. p. 162. Cælio 15. c. 24. Æliorum familia Romæ pauperrima fuit, adeò vt vno tempore 17. Ælii eandem domum habitârint, vnũ tantùm habentes agrũ Veientanum, & locum spectandi in Circo. Eadẽ gens nullum ante scrupulum argẽti habuit, quàm Paulus, Perse rege deuicto, Q. Ælio Tuberoni genero suo 5. pondo argenti ex præda donaret, auctore Valerio lib. 4. cap. 4. Volaterranus scribit, Ælios cũ diphthõgo, & Helios cum aspiratione iuxtà scriptos in antiquis marmoribus inueniri, qua in re valde fallitur, cùm longè diuersi sint ab Heliis, Ælii. Porro in imaginibus Æliorum præter Tuberonis & Lamiæ, ne quid nunc de cæteris dicam, fuisse etiam Pæti, cognomina, testis est Cicero pro A. Cluentio.

Vetustissimum omnium Æliorũ inuenio P. Ælium, qui Quæstor factus est tunc, cùm ij primùm ex plebe creati sunt, nempe ann. V.C. CCCXLV. Liuius lib. 4.

P. Ælius Pætus, Consul cum C. Sulpitio Longo ann. V.C. CCCCXVIII. Idem Magister equitum fuit C. Fabio Ambusto, Dictatori comitiorum causa creato, anno CCCCXXXII. Liuius 8. & 9.

C. Ælius, Tribunus pl. à Thuriis statua & corona aurea donatus, perlata lege in Septimium Statilium Lucanũ, à quo bis infestati erant. Plinius lib. 34. cap. 6. Fieri potest, vt hic sit C. Ælius Pætus, qui postea Consulatum gessit. ann. V.C. CCCCLXVII. C. Fabricio Luscino natu maior. Tempora certè congruunt.

¶ L. Ælius, Eques Rom. vir valde doctus, qualis postea Varro, scripsit multa. Vide Ciceronem in Bruto. Nescio nũ hic sit, cuius filia, cùm ipse cum vxore Roma in Apuliã iret, fulmine icta interiit, illæso tamẽ corpore, quemadmodũ narrat Orosius lib. 5. c. 15. Iulius Obsequens Pompeium Heluiũ vocat, Plutarchus in Rom. quæstionib. ipsam virginem, fulmine ictam, Heluiã. De eadem re infra in familia Cluuiorum.

Q. Ælius Pætus, haud dubiè Prætorius, cecidit in acie Cannensi, cùm paulo antè Consulatum cum C. Terentio Varrone petiisset. Idem & Pontifex fuit. Liuius lib. 22. & 23.

P. Ælius Pætus Q.F.Q.N. vir moderatus & prudens, cùm Ædilis plebis esset, factus est Prætor ann. V.C. DL. In quo magistratu vrbanam iurisdictionẽ obtinuit. Deinde proximo anno Magister equitum, & post biennium Consul, quo tempore finitũ est bellum Punicum secũdum. Exacto anno à Consulatu, creatus est Censor vnà cũ P. Scipione Africano. Fuit & Augur. Decessit ann. DLXXVIII. Liuius 30. & 31. & 41. Rutilius hunc inscitè inter Iureconsultos refert.

Sex. Ælius Pætus Catus P. fr. Consul an. V.C. DLVI. cum T. Quintio Flaminio, Italiam prouinciam habuit, cùm T. Quintio collegæ Macedonia obtigisset. Gessit Censurã cum C. Cornelio Cethego, ann. DLX. Liuius 32. & 34. Hunc esse reor, de quo scripsit Ennius, teste Cicerone in Tusculanis quæstionibus.

Egregiè cordatus homo Catus Æliu' Sextus.
Citatur eidẽ in Epistolis ad Trebatium, citatur & in de Senectute, sed perperam vulgò Æmilius legitur, cũ debeat esse Sex. Ælius. Ab hoc ius Ælianum dictum fuit. Vide plura apud Pomponium Iurisconsultũ Pand. lib. 1. de origine iuris, & Rutilium.

Q. Ælius P.F. Pætus, Consul ann. V.C. DLXXXVII. Galliam prouinciam habuit. Nouennio ante factus est Augur in locum P. Ælii patris. Atque huic Consuli, opinor, Ætolos, cũ in fictilibus prandentẽ inuenissent, argentea vasa dono misisse, vt est apud Valer. 4. c. 3. & Plinium 33. c. 11. In quibus tamen posterior mendo nõ vacat, qui Paulum eius socerum facit. Nec Valerius eundem rectè Tuberonem appellat & Catilium, qui dicendus erat Ælius Catus, vel certè Catulus. Rutilius hìc fingit Ælium Iurisconsultum, qui nusquam fuit.

¶ Sex. Ælius Catus, Cõsul sub Augusto ann. V.C. DCCLVI. Hic, opinor, est qui Straboni libro 7. Ælius Cato nominatur, quem suis temporibus ex transistrana regione 50. Getarum millia in Thraciã habitatum traduxisse, scribit.

L. ÆLIVS PÆTVS TVBERO, cùm Prætor vrbanus in foro pro tribunali iura redderet, picus illi in capite ita placidè sedit, vt manu apprehenderetur. Respondêre vates, exitium imperio portendi, si dimitteretur, at si exanimaretur, Prætori. Ille protinus auem cõcerpsit, nec multo pòst impleuit prodigium. C. Plinius 10. cap. 18. Valerius 5. capit. 6. qui addit, decem & septem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannensi prælio amisisse. Nonius citans Varronem, corruptè habet Pedium Ælium Pætum, vbi legendum arbitror, P. Ælium Pætum, etsi Plinius L. vocat.

P. Ælius Pætus Tubero, Prætor an. V.C. DLIII.

DLIII. Cn. Cornelio Lentulo P. Ælio Pæto Coss. Siciliam prouinciam tenuit, Liuius 30. Iterum Prætor ann. DLXXVII. vrbanam iurisdictionem tenuit Liuius 41. Si tamen hic non est idem cum Ligure, vt in cognomine erratum sit. Fuit autem hic Ligus Consul ann. DLXXXII. cum C. Popilio Lænate, & Ligures prouinciam habuit. Liuius. 42.

Q. Ælius Tubero, Trib. pl. ann. V.C. DLX. tulit ad plebem, plebesq; sciuit, vt Latinæ duæ coloniæ, vna in Brutios, altera in Thurinum agrum deducerentur. Liuius 34.

Q. Ælius Tubero, L. Æmilii Pauli gener, militauit sub socero in bello Macedonico, à quo ipsi Persei regis captiui cura mandata est. Liuius libro 45. Huic quemadmodum suprà meminimus, L. Paulus ex ea victoria & præda quinque pondo argenti dedit. Auctor Valerius. De honoribus eius nihil inuenio, quos tamen haud dubiè summos gessit.

Q. Ælius Tubero Q. F. L. Pauli nepos, ob sordes Præturæ tulit repulsam. Vide Ciceronem pro Muræna, & in Bruto, Valerium 7. cap. 5. Stoicus hic fuit. In Triumuiratu contra Africani auunculi sui testimonium iudicauit, Graccho in primis molestus. Cicero in Bruto plura.

L. Ælius Tubero, Historicus, necessarius Ciceronis, legatus Q. Ciceronis in Asia. Citatur à Nonio Marcello in voce Luxuriabat, item à Charisio.

Q. ÆLIVS TVBERO L. F. Iurisconsultus, Q. Ligariũ accusauit apud Cæsarẽ, defendente illum Cicerone. Volaterranus hunc Stoici nepotem facit.

Q. Ælius Tubero, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXLIII. Q. F. Dioni. Meminit sæpe Frontinus de aquæductibus.

C. Ælius Tubero, Prætura functus, à rogo relatus. Plinius 7. cap. 52.

ÆLIA PAETINA, Consulari patre nata, ex familia Tuberonum, Claudii Imperatoris vxor, ex qua ille Antoniam sustulit, leuibus offensis ab illo repudiata. Sueton. & Tacitus.

Cæsar cum Tuberone Prætore Quæstor in Iberiam abiit, illiusq; filium, Prætor ipse, Quæstorem creauit. Plutarchus in Cæsare.

Tubero, Stoicus, cùm extructiones Luculli inspexisset, appellauit eum Xerxem togatum. Idem in Lucullo.

ÆLII Lamiæ.

Lamiarum familiam Horatius à Lamo, qui regnarit Formiis, deductam asserit. Sed quis nescit, Poetas id genus assentationibus magnatibus gratificari solere? Nos vt Aruinas à pinguedine, Neruas à robore, Capellas à capillorũ hirsutia dictos accepimus, sic etiam Lamias à voracitate, vel ab insigni corporis deformitate, nominatos iudicamus.

L. Ælius Lamia, homo deformis, accusauit Aculeonem, in quẽ L. Crassus Orator, Aculeonis patronus, suauiter lusit, multo astantium risu puerum pulchellũ & disertum appellans. Vide Ciceronem de Oratore libro 2: vbi tamen mendosè pro L. Ælius. L. Heluius legitur.

L. AElius Lamia, Eques Rom. quòd Ciceronis salutem enixius propugnaret, à Pisone & Gabinio relegatus est. Cicero in Pisonem & pro Sestio. Postea gesta AEdilitate, Præturam quoque à morte Cæsaris petiit. Commendatur à Cicerone in epistolis D. Bruto & Q. Cornificio. Ferocius etiam responsum illius refertur ad Q. fratrẽ Epistolarum 2. Nã cùm Domitius dixisset, *vestra culpa hac acciderunt, Equites Romani, dissolutè enim iudicatis: Nos iudicamus*, inquit, *vos laudatis*.

L. AELIVS L. F. LAMIA, consulatum gessit sub Augusto Cæsare an. V. C. DCCLV. Meminit Valerius libro 1. cap. 8. Celebrat hunc Horatius Poeta, vt virum doctum & amicum, nobilitate quoque generis præstantem, quippe à Lamo, vetusto illo Formiarum rege, prognatũ, Carminum 1. & 3. Præfuit vrbi sub Tiberio circa extrema eius tempora, clarus funere Censorio. Cornel. Tacitus lib. 5.

L. Lamia, vir Prætorius, cui super rogũ vocem fuisse, tradunt Valerius Max. lib. 1. cap. 8. & C. Plinius 7. cap. 52.

L. AElius Lamia, vir haud dubiè Consularis, sub Flauiis principibus floruit, cæsus à Domitiano ob suspiciosos quidẽ, verũ veteres & innoxios iocos, quòd post abductam vxorem (hæc erat Domitia Longina) quam Domitianus adhuc Cæsar ereptam sibi matrimonio cõiunxerat, laudãti vocẽ, suã, Heu taceo, dixerat: quodq; Tito hortanti se ad alterum coniugiũ, responderat: μὴ καὶ σὺ γαμῆσαι θέλεις; Trãquillus. Iuuenalis Satyra 4. Domitiani crudelitatem insectans:

Sed periit, (inquit) *postq̃ cerdonib esse timẽdus*
Cœperat, hoc nocuit Lamiarum cæde madẽti.

ÆLII diuerſorum temporum & familiarum, ſecundum cognomenta digeſti.

P. AElius P. F. Agrippinus Cornicularius Proc. prouinciæ Belgicæ, refertur cum fratre Victorino, inſcriptionum veterum pag. 117. Eidem reſcribitur ab AA. & CC. Cod. 4. tit. 29.

T. AElius Antiochus, patronus, & T. AElius Creſcens, libertus. Ibid. pag. 301.

T. M. L. AElii Antonini, quæratur, pximè ſecundū Æliū Hadrianū, & in Aureliis.

Aelia Aphrodiſia, mater P. Aelii Philologi.

¶ AElius Ariſtides, Sophiſta, cuius orationū Tomos tres Latinos fecit Gulielmus Canterus. De hoc Suidas & idē Canterus Scitū eſt apophthegma eius in Adrianum quendā. Cùm enim is cum magna omniū admiratione ex tempore dixiſſet: *At nos*, inquit, *non vomimus, ſed accuratè dicimus, & placemus*. Item dictum: τοὺς μὲν νέως τοῖς θεοῖς πρέπειν καθιεροῦν, τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ἐλλογίμους τῇ τῶν βιβλίων ἀναθέσει τιμᾶν, Templa Diis conſecrare conuenit, viros verò eximios decet librorum dedicatione honorare.

Tres P. P. P. AElii, Aſpaſus, Iſidorus & Aſpaſus, memorantur Inſcript. ant. p. 318.

AElius Baſſianus, Proconſul Africę ſub Antoninis, affinis Ceioniis. Capitolinus in Clodio Albino.

T. AElius Boryſthenes.

AElia Catula, fœmina nobiliſſ. & ditiſſima, iamq; octogenaria, ſaltauit in Iuuenalibus Neronis. Dion.

AElius Celſus, occiſus à Seuero Imperatore. Spartianus.

AElius Ceſetianus, Pręfectus vrbis, lecto in Imp. Tacito. Vopiſcus in Tacito.

H. iacet Aelius Conſtantius, vir Conſularis, Comes & Magiſter vtriuſque militiæ, atq. Patricius, ſecundo Conſul ordinarius. Extat Treuiris, & apud Apianū inſcript. ant. pag. 486.

AElius Corduenus, vir fortis & ſtrenuus ſub Commodo. Spartianus.

AElius Dionyſ. Pręfectus vrb. ſub Diocletiano.

AElius Donatus, præceptor D. Hieron. cuius extat Grammatica & alia opuſcula.

AElius Feſtinus iunior, cū vxore Secundia Secundina, & AElio Secundino F. referuntur Inſcription. ant. pag. 75.

AElius Firmus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. de veteranis.

P. AElius Flauus, cum AElia Flauina F. & omnibus honoribus ſuis, refertur Inſcription. ant. pagin. 449.

AElius Fortunatus, miles, ibid. pag. 125.

AElius Gallus, miſſus in AEgyptū ab Auguſto pfectus, vir equeſtris ordinis, primus Arabiæ bellū intulit, oppida diruit antè nō nominata. Vide Plin. lib. 7. c. 28. Strabonē 16. qui virum inſignem vocat, amicitia & conſuetudine ſibi deuinctum.

AElius Gallus I. C. ſcripſit de verborum, quæ ad ius pertinent, ſignificatione. Citatur paſſim à Varrone, & Sex. Pompeio.

Sex AElius Hadrianus, Afer cognomēto, conſobrinus Traiani Imperatoris, Hadriani principis pater extitit. Eius originem generis ſcriptores ab Hadria eſſe volunt, vnde maiores ipſius tempore Scipionum in Hiſpaniam migrauerint.

¶ De ſtēmate botū AEliorū & Antoninorū cōſulendus Onuphrius Pāuinius p. 38.

P. ÆLIVS HADRIANVS, Imp. Traiani cōſanguineus; quippe patre natus Sex. Ælio, Traiani cōſobrino, Romæ, & matre Domitia Paulina, Gadib. orta, vnde & illi ſoror Paulina fuit. Peruenit ad imperiū gratia & fauore Plotinæ, quā illius amore flagraſſe volūt, vir vtriuſq; linguæ & Matheſeos peritiſſimus, ambitioſus valde, imperii

-------medius præſignis in actis,

Principia & finem fama notat grauior,

vt verè & elegāter luſit Auſonius. Præfuit annis 20. & mēſib. 11. cū ageret annū ætatis 62. hinc abreptus. Vitā eius plenius deſcripſere, Dion, Spartianus, Victor & Suidas. E Dione hic amplius de eo locus notetur: φύσει φιλολόγος ἦν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, καί τινα πεζά, καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ καταλέλοιπε, id eſt, Natura amans erat litterarū vtriuſq; linguæ, & multa ſcripta partim ſoluta oratione, partim carmine compoſita reliquit.

L. Ælius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum. Adoptatus ab Hadriano, & Cæſar dictus, non diu ſuperſtes fuit, ſemper imbecillis & valetudinarius.

T. ÆLIVS AVRELIVS ANTONINVS PIVS, Hadriani poſt L. Æliū Verū F. adoptiuus, & ſucceſſor, imperauit annos 23. natus patre Aurelio Fuluio, matre Arria Fadilla, Arrii Antonini filia. Solus omniū fermè principum, qui ſine ciuili hoſtilique ſanguine vixerit. Deceſſit ſeptuagenarius.

M. ÆLIVS AVRELIVS ANTONINVS PHILOSOPHVS, & L. Ælius Antoninus Verus, filii adoptiui Antonini Pii, patri in imperio ſucceſſerūt pari poteſtate, Auguſti ambo, Diuiq; fratres appellati. Præfuerunt ſimul annos 10. deinde M. ſolus annis nouem. Marco pater fuit Annius Verus,

rus, vir Prætorius, Lucio, L. Ælius Cōmodus Cæsar, quem diximus ab Hadriano adoptatū, coniux Lucilla, Marci F. cùm ipse Marcus Faustinam, Pii ex vxore Faustina F. duxisset. ¶ Habet Marci encomium Suidas Μάρκος.

L. ÆLIVS ANTONINVS COMMODVS, M. Philosophi & Faustinæ F. omnium ante se Principum facilè nobilissimus, sed moribus & vita turpissimus, nihilo Caligula, & Nerone inferior. Quamobrem à suis occisus est, anno. imperii 13. vitæ 32. Coniugem habuit Crispinam, sorores, Lucillam & Fabiam, quarum mariti fuere Claudius Pompeianus, Antistius Burrhus & Petronius Mamertinus. Pompeianus Pompeianum filiū, Mamertinus Antoninū reliquit.

P. Ælius Iunianus, cum Aurelia matre, refertur in antiquis inscriptionibus p. 445.

Q. Ælius Lætus, Præfectus prætorio sub Commodo, mortem eius cum cōsciis procurauit. Insidiatus est & Pertinaci, quamuis à se ad imperiū promoto. Seuero similiter cùm in tempore non subuenisset, sibi parans imperium, ab eodem postea victore, memoreq; proditionis, occisus est. Herodianus lib. 3.

T. Ælius Aug. lib. Lucifer Vrbius sibi posuit. Extat inter antiquas inscriptiones pag. 179.

L. Ælius L. F. Fab. Macer VI. vir sibi & L. Ælio Antigono lib. consorti, & P. Salio Mystico, & Saliæ Eutychiæ H. M. H. N. S. Extat Paduæ, & inter antiq. inscription.

Ælius Mantia Formianus, libertini F. Qua libertate dicendi vsus sit in Pompeiū, cùm L. Libonē accusaret, memorat Valerius Max. lib. 6. cap. 2.

Ælius Martianus, Proconsul Vticæ, imperante Antonino Pio, scripsit institutionū lib. 16. Regularum 5. de appellationibus 2. de publicis iudiciis 2. de delatoribus 1. ad S. C. Turpilianum 1. ad hypothecariā formulam 1. Rescripsit illi Antoninus Pius, vt videre est 1. Institutionum 9.

Ælia Martiana C. Seii Masculini coniunx. Inscript. ant. pag 319.

P. Ælius Maximinus, miles. Ibid. p. 253.

P. Ælius Metrodorus, cum vxore Iulia Paulina, pag. 288.

P. Ælius Olympianus refertur pag. 204.

P. Ælius Aug. lib. Pantagathus, cū Flauia Agatha coniuge, pag. 235.

P. Ælius Philetianus, medicus Ælii Antonini, pag. 324.

Ælio Philippo Seuerina Procula nuptiis à patre testamento designata. Pand. lib. 35. de conditionib. & demonstrationibus, &c. quæ in testamento scribuntur. l. 100.

P. Ælius P. F. Philologus Aug. Decurio Capuæ cum matre Ælia Aphrodisia. Inscript. ant. pag. 132.

T. Ælius Aug. lib. primus, cum filiis Florido & Torquato pag. 247.

Ælius Priscus, matrem, dubium vero, an simulato furore, occidit sub M. Antonino Philosopho, qui ea de re ad Tertullum Scapulam rescripsit Pand. lib. 1. tit. 18. l. 14.

P. Aelius Priscillianus, & Aelia Criste, religioni Iudaicæ metuēti, &c. Inscrip. veterū p. 258.

Ælia Quadratilla, nominatur tātū p. 486.

Ælius Rufinus & Antoninus Clarus, veterani, Pand. de priuilegiis veteranorum.

Ælius Saturninus, quòd carmina in Tiberium famosa sparsisset, ab eodem in Senatum adducitur, damnatusq; de Capitolio præcipitatur. Dion lib. 57.

Ælius Scorpianus, Consul, confirmato Imperatore Probo. Vopiscus in vita Probi.

L. AELIVS SEIANVS, genitus Vulsiniis patre Seio Strabone, Equite Romano, matre Iunia, Iunii Blæsi, sub Tiberio Procōsulis Africæ, sorore, prima iuuenta C. Cæsarē, Augusti nepotē, sectatus est. Deinde Tiberio variis artibus se deuinxit, laborū patiēs, industrius, audax, sed superbus & arrogās. Cohortib. prætoriis præfectus, primus præfecturæ eius vim, antea modicam, intēdit. Castra militi extra vrbem fecit. Tiberiū ita addictum sibi habuit, vt socius laborum ab illo vocaretur, colerenturq; eius imagines in vrbe & inter legionum principia. Facturus autem viam ad dominationem, liberos Germanici, ac Drusum, Tiberii filium, impulit. Tandem gener Principis, & in quinto Cōsulatu collega assumtus, in ipso honore, missis à Tiberio literis, in Senatu accusatus, damnatus, & à populo vnco tractus est. Statuæ & imagines disiectæ, liberi & amici oēs occisi. Hæc ex li. 4. & 5. Taciti. Vxor illi prior Apicata erat, ex qua tres liberos genuerat, fratres, consobrini & auunculus Consulares, teste Paterculo. Meminit potentiæ eius & exitus tristissimi Iuuenalis Saty. 11. Adhæc Dion scribit lib. 57. M. Apicii, gulonis istius, quandoq; illum catamitū fuisse, quemadmodum & Cælius prodidit lectionum antiquarum lib. 9. c. 11. Elogium eius adhuc florentis reperias apud Paterculum volumine posteriore sub finem. Idem hominis noui honoribus è vetustate petitis

exemplis patrocinaturus: *Interest*, inquit, *rei pub. quod vsu necessarium, & dignitate eminere: vtilitatemq; auctoritate muniri.* Et paulo pòst: *Neque nouus hic mos Senatus populiq; Rom. est, putandi, quod optimum est, esse nobilissimum.* Item: *Profectò hoc senserunt, in cuiuscunque animo virtus inesset, ei plurimum esse tribuendum, &c.*

Ælius Serenus, Grammaticus. De hoc Suidas Σερῆνος.

Ælius Serenianus, omnium vir sanctissimus, à cõsilio Alexandro Imp. Lamprid.

L. Ælius Speratus, cum Clodia Nic. & Clodia Sperata, refertur antiquarũ inscriptionum pag. 237.

C. Ælius Stalenus, vir nefarius, & qui iudicia corrumperet. Vide Ciceronẽ pro A. Cluetio. Pæti cognomẽ ex imaginibus. Æliorũ sibi vsurpabat, cùm tamẽ Ligus esset. Ibid. De genere illius dicendi, de Quæstura & exitu, vide Ciceronem in Bruto.

L. Ælius Stylo, qui & Præconius dictus est, quòd patrem haberet præconem, Stylo verò, quòd orationes nobilissimo cuiq; scribere soleret, refertur à Tranquillo inter claros Grammaticos. Citatur à Plinio lib. 9. cap. 35. & lib. 33. cap. 1. à Gellio lib. 10. cap. 1. Eundem hunc esse puto, qui interpretationem carminum Saliorum scripsit, citante Varrone lib. 6. de lingua Latina, & Festo passim. ¶ Vide Eliæ Vineti annotationes in Suetonii Grammaticos.

L. Ælius Stylo, alius, cæsus à Seuero Imperatore. Spartianus.

Ælius Tertullus, cum Maxima Secunda vxore, refertur Inscriptionum pag. 396.

Ælius Varro, citatur à Flauio Vopisco, in Firmo Saturnino, vti scriptor.

P. Ælius Verus, cum Lucida coniuge. Inscript. ant. pag. 293.

P. Ælius Verinus, pag. 378.

Ælius Vrbicus, pag. 75.

Ælius Xifidius, Præfectus ærarii sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano. (242

Ælius Zosimus, refertur Inscriptionũ p.

ÆLIANI.

Ælianus, Consul cum M. Marcello ann. V.C. DCCCCXXXVI. Sub Commodo.

Ælianus alius, Consul cum Maximino sub Alexandro, ann. V.C. DCCCCLXXV.

Ælianus Celsus, Consul cũ Claudio Iuliano, quo tempore Maximini sublati sunt, teste Capitolino, qui & Epistolam illius ad Maximum & Balbinum, Principes AA. super ea victoria gratulatoriam subiicit.

Æliano, Procõsuli Africæ, rescripsit Cõstantinus C. de off. Procõsulis & legati. Meminit eius Æliani D. Augustin. epist. 68. etsi apud illũ nõ Ælianus, sed Helianus legitur.

C. Ælianus, citatur Plinio.

Ælianus, dux sub Valẽte. De hoc Suidas.

Ælianæ, quæ fratrẽ sibi veneno peremtum querebatur, rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 35.

L. Ælianus, sub Diuis fratribus Consul ann. V.C. DCCCCXV.

Flauius Ælianus, Præfectus prætorio sub Alexand. Quære in Flauiis. Fors hic est, qui Consul fuit sub eodẽ ann. V.C. DCCCCLXXV.

Æmilium Ælianum, Consulem ann. V. C. DCCCLXVIII. quære in Æmiliis.

ÆMILII.

Æmiliam gentẽ, quemadmodũ scribit Festus Pompeius lib. 1. alii à Mamerco, Pythagoræ filio, descendere volunt, q́ illi propter vnicã humanitatem cognomen αἱμύλος fuerit, alii ad Ascaniũ huius gentis originẽ referunt, qui duos habuerit filios, Iulum, à quo Iulii Cæsares, & Æmylõ, Æmilii generis propagatorẽ. Nisi quòd idẽ Festus lib. 11. istã sentẽtiam quasi retractãs: *Mamercus*, inquit, *prænomen est Oscũ, ab eo, quòd ij Martẽ Mamertem appellant.* Sunt etiam, quod memorat Plutarchus, qui Numæ Põpilio quatuor fuisse filios tradant, & vnũ ex his Mamercum de nomine Pythagoræ filii eũ appellasse: adiecto Æmilii cognomẽto, quòd viri in dicendo suauitatem & gratiam ciuibus suis commendare percuperet. Nec omittendũ hîc videbatur, q́ Silius Punic. 8. ab Amulio, Albanorum rege, dictos autumat. Sed vt has opiniones seu sententias nõ facilè pro veris receperim, maximè propter mentionem Pythagoræ Philosophi, quem longè Numa posteriorẽ fuisse constat, ita nihil certius, quin à dulci facundia, & suaui quodã lepore, nomẽ id auctori generis adhæserit, quãdo & inter cætera cognomẽta, cũ alii Mamercos, alii Pappos, alii Paulos & Scauros se dicerent, peculiaris in hac gente domus Lepidi cognomen adsciuit, antiquam gentilicii nominis gratiã expositione renouatura. Familia hæc inter Patricios censa, & bonorum ciuium fœcunda, vt inquit Tacitus, summis semper honorib. perfuncta est. Effulsit enim Consulatibus 38. Dictaturis 5. Triũphis 9. Censuris 5. & Põtificatibus Maximis duobus, vt reliquos magistratus & sacerdotia prætercam. Sed & multa in vrbe monumenta, ac pleræque

¶ αἱμύλιοι λόγοι οἱ κατὰ ἔρωτα κολακεύοντες. Eustath. in Odyss. A. pag. 9.

Italiæ

Italiæ partes, Æmilii nominis appellatione vſque hodie celebrantur, vt Æmilius pons, & Æmilius ludus (vtriusq; meminit Horatius) & Æmilia ædificia extra vrbē, de quibus eſt apud Corn. Tacitū, & Æmiliæ viæ duæ, quarum altera iuncta Flaminiæ à Placentia Ariminum, altera per Piſas & Lunā in Sabbatios ducebat, & Æmilia regio Italiæ, in qua ſunt oppida hæc: Ariminum, Ceſena, Rauenna, Fauentia, Imola, Forum Liuii, Bononia & Ferraria. Quem loci tractum etiam Romandiolam vocant. Gentem Æmiliam cùm alii præſtantes viri, tum potiſſimè nobilitarunt Mamercus Æmilius, qui Dictator quinquennalē Cenſuram ad ſeſquianni ſpatium coarctauit, & duo Æmilii Pauli, quorum alter ad Cannas occubuit, alter Perſen, Macedoniæ regem, ante currum duxit, & M. Æmilius Lepidus, bis Conſul, Cenſor & Pont. Max. & M. Æmilius Scaurus, qui propemodū Lepido par, vir Conſularis, triumphalis & Cēſorius, etiam princeps Senatus emicuit. Sed iam de omnibus ordine memorabimus, auſpicio ſumto à Mamercis, quibus haud dubiè cognomentū id à ſingulari in bellis audacia & ſtrenuitate obuenit, quaſi dicas viros Martios, eiusq; Dei robur & vim referentes. Nā vt antè monuimus, veteri Oſcorum lingua Mamers Mars dicitur.

Mamerci.

L. Æmilius Mamercus, Mamerci filius, Conſul ann. v.c. CCLXX. Volſcos & Æquos proſpera pugna vicit. Iterum Conſul ſexto anno pòſt, Veientes fuſos pacem expoſcere coegit. Adeptus & tertium Conſulatum quinto pòſt anno, id eſt V. C. CCLXXXI. acrē plebis ſeditionem vnà cum collega, non ſine conſularis maieſtatis diminutione, ſuſtinuit. Author horum Liuius ſecundo. Dionyſius, quod miror, contraria Liuio tradēs, primo Conſulatu victum à Volſcis ſcribit, ſecundo verò Conſulatu, quod mitiores pacis conditiones Veientibus dediſſet, negatum illi à Senatu triumphum. Vide antiq. lib. 9.

T. Æmilius Mamercus L. F. teſte Dionyſio, Conſul ann. V. C. CCLXXXIIII. contra Sabinos rem geſſit. Iterum Conſul triēnio pòſt, quòd ad dandos plebi agros conſentiret, Patrum gratiam non tenuit. Liuius 2. & 3. Dionyſ. 9.

M. Æmilius Mamercus, vir ſummæ dignitatis, lectus Trib. militum Conſulari poteſtate, ann. V. C. CCCXVII. mox anno ſequenti Dictator Fidenates & Veientes memorabili pugna ſuperauit, deque iis triumphum duxit. Iterum Dictator quinquēnalem Cenſuram ad annum & ſemeſtre ſpacium contraxit. Eo nomine factus ærarius à Cenſoribus, ignominiam forti animo tulit, populo eam rem indigniſſimè ferente. Tertiùm Dictator Fidenas à ſe captas militi diripiendas dedit, ac inde triūphauit, 16. die Dictatura depoſita. Liuius 4.

M. Æmilius Mamercus, Conſulatū adminiſtrauit cum C. Valerio Potito, ann. V. C. CCCXLV. Deinde tres Tribunatus militū Conſulari poteſtate obiuit, ex quibus primus, quem geſſit anno poſt Conſulatum quinto, clarus & notabilis fuit prima Veiorum circumſeſſione. Vide Liuium 4.

C. Æmilius Mamercus, duos Tribuna- CCCLXI.
tus militū Conſulari poteſtate conſecutus
legitur. Priore cum duobus collegis rem CCCLXIIII.
aduerſus Æquos geſſit varia fortuna, altero cum L. Lucretio Volſinienſes acie fudit, 8. millibus ad deditionē adactis. Liuius lib. 5.

M. Æmilius Mamertinus, vnde paulo diuerſius à cæteris cognomē habeat, quaſue res geſſerit, nuſquam traditur. Tantùm in collegio Tribunorum militum Conſularis poteſtatis ann. V. C. CCCLXIIII. à Liuio recenſetur.

L. Æmilius Mamertinus, fors M. fr. quartùm Tribunus militum Conſulari poteſt. Latinos & Volſcos cum collega P. Valerio vicit. Inde M. Equitum Camillo Dictatori fuit ann. V. C. CCCLXXXVI. Demum etiam duos Cōſulatus, ſed domi & in toga, geſſit. Liuius 6. & 7.

T. Æmilius Mamercus, vnus ex Quin- CCCCIII.
queuiris menſariis, quando res fœnebris P.
R. leuata, omneq; æs alienū ſine vlla cuiuſ-
quam querimonia diſſolutū eſt. Inde Præ-
tor, & paulo pòſt Conſul, ob negatū trium-
phum ſibi, quem collegæ Q. Publio tribuiſ- CCCCXVI.
ſent Patres, alienatus à Senatu, ſeditioſis Tribunatibus ſimilem deinde Conſulatū geſſit. Liuius 7. & 8.

L. Æmilius Mamercus, M. Equit. Dictatore C. Iulio, deinde bis Conſul & Dictator euaſit. Priore Conſulatu Samnites ad petēdam pacem compulit, ſecundo miſſum cū magnis copiis ad bellum Gallicum præter ſpem quies & ocium excepit. Liuius 8.

Iacuit dehinc Æmiliorū Mamercorū familia per annos amplius ducētos, vt ſunt omniū rerū fatales viciſſitudines. Nec. n. vllos honores aut magiſtratus obiiſſe legūtur,

qui quidem ordinarii fuerint. Recuperauit pristinam maiorum dignitatem & gloriam M. Æmilius Mamercus, nactus Consulatum ann. V. C. DCLXXVII. quem propinquũ C. Iulii Dictatoris fuisse, testatur Suetonius in Cæsare.

Barbulæ.

Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula, Consul bis, anno videlicet V. C. CCCCXXXVI. & CCCCXLII. Triumphauit de Hetruscis. Ex tabulis Capitolinis.

M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Consulatũ gessit ann. V. C. CCCCLXVIII. vt Cuspinianus, Haloander & Glareanus rectè annotarunt. Cæterum quas res gesserit, scire non possumus, veterũ monumentis destituti. Huius creditur esse inscriptio, quæ extat Romæ in basi statuæ: M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Dictator.

L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Consul ann. V. C. CCCCLXXII. Tarentinos, Samnites & Lucanos vicit, deq; iis triumphauit. Sic habent tabulæ Capitolinæ.

M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula, Consul cum D. Iunio Pera, ann. V. C. DXXIII.

Pappi.

Æmiliis vnde Papporum cognomẽ inoleuerit, Grammatici nõ tradunt. Verisimile est, ab ætatis veneratione inditum esse: Pappum enim Latini auum vocant: vel ab insigni leuitate, quòd Pappi, carduorũ flores, decussi, veluti flocci per aerem volitẽt: vnde & Lucretius pappos volãtes appellat.

M. Æmilius Pappus, Dictator creatus eo anno, quo sub iugum missus est Romanus exercitus ad furcas Caudinas, habendis comitiis, nihil in tanta populi consternatione efficere potuit. Liuius 9.

Q. Æmilius Pappus, bis Consul, ann. videlicet V. C. CCCCLXXI. & CCCCLXXV. Cẽsor etiam, semper & vbiq; collega C. Fabricio Luscino. M. Cicero in Lælio, Valerius lib. 4. cap. 4. Plinius lib. 33. cap. 12.

L. Æmilius Q. F. Cn. N. Pappus, Consul ann. V. C. DXXIX. cum Gallis congressus, 40. millia illorum cecidit, 10. millia cepit, & in his Congolitanum regem. Spoliis Romam missis, Liguriam quoque latè depopulatus est. Exercitu ditato Romam rediit, spectatissimumq; triumphum duxit. Polybius 2. Liuianus abbreuiator 20. Florus 2. cap. 4. Appianus in Celtico. Gessit aliquanto pòst Censuram cum C. Flaminio, vt Liuius lib. 23. Quo magis miror, Glareanum tradere, periisse illum in bello Gallico, idq; ex auctoritate Polybii, diuersum sentientis.

M. Æmilius Pappus, Curio maximus, decessit anno belli Punici secundi duodecimo, V. C. DXLIIII. Liuius 27.

L. Æmilius Pappus, Prætor, Siciliã prouinciam sortitus est. Obtinuit & Decemuiratum sacrorum, in quo sacerdotio mortem obiit ann. V. C. DLXXXII. Liuius 28. & 42. Meminit huius Æmilii Pappi Suetonius in Augusto, proauum illius sub hoc Æmilio Tribunum militum in Sicilia fuisse, scribens. DXLIX.

Pauli.

Antiquissimum inter Æmilios Paulos inuenio M. Æmilium Paulum L. F. L. N. qui cùm Consul esset, M. Equit. dictus à Dictatore M. Val. Max. ann. V. C. CCCCLII. cùm absente Dictatore pabulatum exisset, circumuentus ex insidiis, aliquot signa amisit, fœdaq; suorum cæde & fuga in castra compulsus est. Liuius 10.

¶ [illegible] nomen hoc gemino l. scribunt. Annotauit tamen Fuluius Vrsinus, reperiri veterẽ denariũ, qui tantùm vnũ habeat.

M. Æmilius M. F. L. N. Paulus, Consul ann. V. C. CCCCXCIIX. cũ Ser. Fuluio Nobiliore collega classe 300. nauiũ primùm in Siciliam, deinde in Africam trãsgressus, Carthaginensibus 114. naues ademit. Res vtriusq; prospere gestas naufragium in mari Siculo deformauit, cùm ex 300. vix 80. naues incolumes mansissent. Polybius, Liuianæ epitomes autor lib. 18.

L. ÆMILIVS M. F. M. N. PAVLVS, Consulatus duos gessit. Priore domuit Illyrios, quemadmodum authores sunt Polybius 3, & Florus 2. cap. 6. Altero, cùm intercessisset biennium, contra Hannibalem pugnãs apud Cannas, rebus perditis, perire maluit, quàm videri suorum ciuium desertor, cùm collegam, pugnæ tam infelicis autorem, fugere non puduisset. Liuius 22. Polybius 3. Florus 2. c. 6. Orosius 4. cap. 15. Eutropius 3. cap. 5. Plutarch. in Hannibale. Horatius hanc viri fortitudinem admiratus li. 1. Carmin. Od. 12. sic canit:

----animaq; magnæ
Prodigum Paulum, superante Pœno,
Gratus insigni referam Camœna.

Filia eius Tertia Æmilia Scipionis Africani cõiunx fuit, de qua præclarè Suidas Αἰμιλία, Valerius lib. 6. cap. 7. Gellius lib. 6. c. 8. Liuius Paulum etiã Pontificẽ fuisse scribit.

L. ÆMILIVS PAVLVS L. F. cum M. Æmilio Lepido Ædilitatem & Præturã gessit. Ex Prætura Hispaniam vlteriorem sortitus, ann. V. C. DLXIII. cum triumpho in

vrbem

vrbem rediit. Deinde primo Consulatu, cùm antè tres repulsas sustinuisset, de Liguribus triumphauit. Iterum Consul Persen, Macedonum regem, bello victum apud Samothracas cepit, & in triumpho duxit. In hac lætitia duos filios amisit. Quare progressus ad populum, fortunæ gratias egit, quòd si quid aduersi Reipublicæ imminebat, sua esset calamitate decisum. Ob hæc omnia & à populo & à Senatu ei concessum est, vt ludis Circensibus triumphali veste vteretur. Obiuit & Censuram cum Quinto Martio Philippo. Decessit in tanta egestate, vt ex auctione bonorum eius vix redactum sit, vnde dos vxori redderetur. Hæc erat Papyria, Caii Papyrii Massonis, Consularis viri, filia, quam tot liberorum matrem repudiarat. Reliquit autem ex ea quatuor liberos superstites, duos filios, sed in adoptionem datos, Scipionem Africanum Æmilianum, & Fabium Maximum Æmilianum, filias Æmilias duas, quarum alteram Catonis Censorii filio, alteram Quinto Ælio Tuberoni collocarat. Hæc ex Liuio, Floro, Paterculo & Plinio. Descripsit vitam eius copiosissimè Plutarchus. De eodem Suidas Λεύκιος.

¶De Tertia F. eiusque omine, Valer. lib.1.cap.5.

Lepidi.

In Lepidorum gente, tres, intermisso ordine, obducto membrana oculo genitos, scribit Plinius septimo, capite duodecimo.

Marcus Æmilius, Marci Filius, Marci Nepos, Lepidus, Consul anno vrbis conditæ quingentesimo vicesimo primo, quo Caius Flaminius legem tulit, vt Picenum, vnde Galli Senones pulsi erant, Romanis militibus diuideretur, quæ res maioris belli causa fuit, quomodo scribit Polybius. apud Liuium bis Consulem & Augurem fuisse, legimus, & filios eius tres, Lucium Marcum & Quintum belli Punici secundi anno quarto per triduum ludos funebres & gladiatorum duo & viginti paria, in foro dedisse.

¶ Marcus Æmilius Lepidus, Prætor per annum primum & secundum belli Punici secundi, petitor Consulatus anno tertio, cùm à plebe Caium Terentium Varronem prælatum, ac Senatum studere Lucio Æmilio Paulo cerneret, cum cæteris competitoribus à petitione destitit. Liuius 22.

Marcus Æmilius Lepidus, Ædilis curulis, & anno proximo, id est belli Punici secundi sexto, Prætor, peregrinam iurisdictionem, quam sors dederat, Attilio collegæ, Prætori vrbano, mandauit, vt Luceriam prouinciam cum duabus legionibus haberet. Tertio anno pòst, mortuo Marco Æmilio Numida, Decemuiro sacrorum, in eius locum suffectus est. Liuius vicesimoquarto & vicesimosexto. Hunc puto Marci Æmilii Consulis & Auguris filium fuisse. DXLI.

M. Æmilivs, Marci Filivs, Marci Nepos, Lepidvs, & in ædilitate & in Prætura collegam Lucium Æmilium Paulum habuit. Ædilitatem Liuius insignẽ fuisse scribit, multis pecuariorum ab vtroque damnatis, ex qua pecunia clypea inaurata in fastigio Iouis ædis posuerint, structis duabus porticibus, vna extra portam Trigeminam, emporio ad Tiberim adiecto, altera à porta Fontinali ad Martis aram, quà in campum iter esset, perducta. Consul cũ Caio Flaminio collega Ligures domuit, deinde viam à Placentia, vt Flaminię committeret, Ariminum perduxit. Obuenit ei & Consulatus alter duodecimo pòst anno. Interim anno vrbis conditæ quingentesimo septuagesimo quarto, defuncto Caio Seruilio Geminio, Pontificatus maximi sacerdotium obtinuit, & mox anno sequenti Censor creatur, collegam sortitus Marcum Fuluium Nobiliorem, cum quo nobiles ei intercedebant inimicitiæ, quas tamen vterque cùm id vellet Senatus, deposuit, estq; ab eis fideli concordia Senatus lectus, tribus tantùm ordine motis. Lepidus ipse princeps Senatus constitutus, eum honorem sextis Censoribus continuauit. Atque horum omnium authorem habemus Liuium. Mortuo Ptolemæo Philopatore, cùm Alexandrini misissent ad Romanos, petentes tutorem pro pupillo quinquenni, quem filium Ptolemæus reliquisset, missus est Marcus Lepidus in Ægyptum, qui tutorio nomine regnum pupilli administraret. Iustinus lib. trigesimo, Tacitus secundo, Valerius libro sexto, capite sexto. Cneo Tremellio Tribuno plebis quòd cum Marco Lepido iniuriosè contendisset, sacerdotium & amplitudinem ipsius nihil reueritus, grauis mulcta dicta est. Priusquam decederet, præcepit filiis,

¶ Cicero de prouinc. consularib. Val. lib.4. cap.2. Gellius lib. 12. cap.8.

lecto ſe ſtrato ſine linteis, ſine purpura efferrent, in reliquum funus ne plus quàm æris denos conſumerent: imaginum enim ſpecie non ſumtibus nobilitari maximorum virorum funera ſolere. Autor epitomes Liuianæ libro quadrageſimoſeptimo, & quadrageſimooctauo. ¶ Ad regiam huius Lepidi tutelam pertinet argenteus denarius, in cuius vna parte turrita imago Ægypti ſignata eſt, cum litteris ALEXANDREA; in altera inſcriptio, M. LEPIDVS PONT. MAX. TVTOR REG. EX SC.

Vide Notas Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pagina vigeſimanona.

Marcus Æmilius Lepidus, Pontificis Maximi Filius confligente cum Antiocho Lucio Scipione, caſtris præerat Tribunus militum. Is fugam ſuorum cernens, cum præſidio omni occurrit, & ſtare primò, deinde redire in pugnam iubebat, pauorem & turpem fugam increpans. Illi minis & terrore victi, cùm ſe ferro & vulneribus ab eo peti vidiſſent, in pugnam redeunt. Æmilius cum ſuo præſidio (duo millia erant virorum fortium) ſecutus, Regi acriter reſtitit, eaque res præcipuum ad victoriam momentum attulit. Rex namque eos, quorum terga viderat, pugnam repetentes, & aliam à caſtris, aliam item ex acie affluentem turbam conſpiciens (nam aderat, læuo hoſtium cornu fugato, frater Eumenis, Attalus) cum ducentis equitibus in fugam equum vertit, Romanis victoriam cedens. Sic Liuius trigeſimoſeptimo. Vide an idem ſit, de quo Valerius Maximus libro tertio, capite primo. Ad Conſulatum euectum, non eſt dubium: ſed quo anno hunc honorem obierit, quingenteſimo nonageſimoſexto ne an ſexcenteſimo vigeſimooctauo, nondum mihi ſatis compertum eſt, propter authoritatem Ciceronis, de qua inferius dicam. Franciſcus Maturantius in Pilippic. decimatertia Ciceronis indoctè huic tribuit, quæ à Liuio & cæteris in Marcum Æmilium Porcinam conferuntur.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, fors ſuperioris frater patruelis, vir Conſularis, Augur & Orator enituit. Conſulatum geſſit cum C. Hoſtilio Mancino anno vrbis conditæ ſexcenteſimo decimoſeptimo. Procõſul aduerſus Vacceos profectus, cladem ſimilem Numantinę paſſus eſt. Liuius quinquageſimoſexto. Paterculus ſcribit, à Cenſoribus, Caſſio & Cæpione, quod ſex millibus ædes conduxiſſet, adeſſe iuſſum, Valerius verò libro octauo, capite primo accuſatum à Lucio Caſſio crimine nimis ſublime extructæ villæ in Alſienſi agro, graui mulcta à populo affectum tradit. Cicero in Bruto & ſummum Oratorem habitum, & ſcriptorem ſanè bonum fuiſſe confirmat, in quo Latinorum omnium primo & lenitas illa Græcorum apparuerit, & verborũ comprehenſio cum artifice ſtylo.

Marcus Æmilius Lepidus, Conſul anno vrbis conditæ ſexcenteſimo viceſimo octauo cum Lucio Aurelio Oreſte, quibus Conſulibus quartos ludos ſeculares celebratos eſſe ex Quindecimuirum commẽtariis, aſſerit Cenſorinus in de die natali. Hunc Æmilium Pontificis Maximi nepotem fuiſſe, reor, & auum Æmilii Lepidi Triumuiri, licet Cicero Philippica decimatertia Pontificem Maximum Triumuiri, qui & ipſe Pontifex Maximus fuit, proauum faciat, quod temporum puto rationem non admittere, cum à primo Conſulatu Lepidi Pontificis Maximi vſque ad primum Conſulatum Triumuiri centum quadraginta vnus anni intercedant.

MARCVS ÆMILIVS LEPIDVS, Triumuiri pater, nixus fauore & potentia Pompeii Conſulatum aſſecutus eſt in annum vrbis conditæ ſexcenteſimũ ſeptuageſimũſextum. Quod Sylla iniquiſſimè ferens; *Vide, inquit, ô adoleſcens, ne nimium lateris: validiorem enim tibi aduerſarium conſtituiſti.* Nec falſus vates Sylla fuit. Inito namque magiſtratu, acta Syllæ reſcindere tentauit. Cui cùm aduerſaretur Quintus Catulus collega, habitis aliquot turbidis concionibus, in Hetruriam abiit; vt inde arma & exercitum vrbi admoueret. Sed pulſus à Catulo & Pompeio, qui Miluium pontem & Ianiculum occuparant, hoſtis iudicatus eſt. Cedens igitur retrò in Sardiniam fugit, vbi morbo & pœnitudine rerum geſtarum interiit. Liuius nonageſimo, & Florus in fine tertii. Plinius libro ſeptimo capite trigeſimoſexto, & Plutarchus in Pompeio charitate Apuleiæ coniugis, cùm eius adulterium reſciuiſſet, poſt repudium periiſſe tradunt. Illud ſatis conſtat, eodem Plinio teſte

teste libro trigesimosexto, capite 6. non in basilica modò AEmilia, sed & domi suæ primùm omnium limina ex Numidico marmore posuisse magna reprehensione, nec fuisse ea ætate domum quàm Lepidi pulchriorem. Orosius libro quinto, capite vigesimosecundo, filium illi fuisse refert Scipionem, qui Albæ occisus sit.

M. ÆMILIVS LEPIDVS F. Cæsarianis partibus studens, primùm Prætor, deinde Magister Equitum, postremò Consul Cæsaris beneficio factus est, & quidem in tertii Consulatus collegium assumtus. Post cædem Cæsaris, in confusione rerum omnium, sacerdotium maximi Pontificatus intercepit. Deinde profecturus in decretam sibi prouinciam Hispaniam, in Gallia substitit, vbi non multo pòst profugum ex clade Mutinensi M. Antonium, coactus ab exercitu, in castra suscepit, coniunctis cum eo copiis, cùm & Asinius Pollio, & Munatius Plancus, & Ventidius eodem vires suas contulissent. Sarta mox inter ipsos & Cæsarem Octauianum gratia, constituendæ reipublicæ Triumuiratus inuaditur. Nec morâ, M. Antonius L. Cæsarem auunculum, AEmilius L. Paulum fratrem, quòd ab ipsis hostes iudicati essent, proscripsere. Nec defuit L. Planco gratia ad impetrandum, vt frater Plancus Plotius vnà proscriberetur. Proinde inter iocos militares, triumphantibus simul Æmilio & Planco, cum summa execratione ciuium & hic versus vsurpatus est:

De Germanis nō de Gallis ambo triumphant
Consules.

Triumphauit autem Lepidus ex Hispania pridie Calend. Ianuarii, anno vrbis conditæ septingentesimo decimo, cùm ex eadem ante quadriennium triumphasset, Quinto Fusio & Vatinio Consulibus. Stetit aliquandiu hæc Triumuirorum concordia. Sed

O dare summa Deos faciles, eademq; tueri
Difficiles.

Euocatus à Cæsare Lepidus ad Siculi belli societatem, cùm à victoria, Pompeii exercitum sibi coniunxisset, quia propior erat, cœpit homo vanus & segnis insolescere, inflatusque amplius viginti legionum numero in id furoris & amentiæ processit, vt victoriam suam interpretaretur, Cæsarique denunciaret, excederet Sicilia. Verùm mox omnibus copiis à Cæsare exutus, amissa potentia & dignitate, quam tueri non potuit, cùm se Cæsaris genibus aduoluisset, tantùm vitam & suarum rerum possessionem obtinuit. Circeios in perpetuum relegatus. Authores horum Paterculus, Appianus & Suetonius.

Marcus AEmilius Lepidus, Triumuiri ex Iunia, Bruti sorore, filius, iuuenis forma quàm mente melior, consilium inierat interficiendi Cæsaris, simul ab Alexandrino bello in vrbem reuertisset. Sed à C. Mœcenate, quem Cæsar vrbis custodiæ præfecerat, per summam quietem & dissimulationem obseruatus, vbi de consiliis eius constitit, mira celeritate, nullaque rerum aut hominum perturbatione, oppressus est. Seruilia vxor, cognito illius interitu, viuo igni deuorato, mortem sibi consciuit. Paterculus & Liuius centesimo trigesimotertio.

Lucius Æmilius Marci Filius Paulus, Triumuiri frater, Quæstor duos nefarios patriæ proditores domesticis legibus exterminauit, vt Cicero in Vatinium. Ex eodem magistratu Macedoniam sortitus est. Præturam gessit Domitio & Messala Coss. teste Cicerone pro Milone. In Consulatu partes Cæsaris sibi tuendas sumsit, donatus mille & quingentis talentis, ex qua pecunia postea nobilissimam in foro basilicam extruxit, quæ Pauli basilica dicta est, quam Plinius inter magnifica operà vrbis Romæ connumerat. Dion scribit, porticum, quæ dicta sit Pauli, cùm iterum Consul esset in parte anni, Domitio & Sosio Consulibus consecrasse, libro quadragesimonono. Proscriptus à fratre, quem hostem iudicarat, parcentibus militibus, nauigauit ad Brutum, vt tradit Appianus. Deinde Miletum se transtulit, ex quo loco paulo post, nondum confecta pace, reuocatus, in vrbem rediit, Augusto Cæsari sic probatus, vt ad Censuram eum euexerit, & filio illius Lucio Paulo Iuliam neptem collocarit. Vxorem habuit Corneliam, Publii Cornelii Scipionis Nasicæ & Scriboniæ, quæ Augusto nupsit, filiam, ex qua tres liberos sustulit, Lepidum, Paulum & AEmiliam Lepidam, vt est apud Propertium Elegiarum quarto. Cæterum de basilica Pauli amplius consulendi Cicero ad Atticum lib. 4. Plinius lib.

libro trigesimosexto, cap. decimoquinto. Appianus bell. ciuil. libro secundo. Plutarchus in Cæsare, Dion lib. quinquagesimoquarto.

M. Æmilius Lepidus L. F. vir moderatus & sapiens, & ob id ab Augusto ad Consulatum perductus ann. V. C. DCCLVIII. Huic paternæ angustiæ, & nobilitas sine probro acta, honori fuere. Augustus supremis sermonibus de iis agens, qui imperium vel impares ambirent, vel suffecturi abnuerent, capacem imperii dixit, sed aspernantem. Sub Tiberio missus est in Asiam. Decessit sub eodem anno principatus eius 19. V.C. DCCLXXXV. Corn. Tacitus 4. & 5.

Æmilia Lepida, filia, Druso, Germanici filio, nupta, crebris criminibus maritum insecuta, quanquam intestabilis tamen impunita agebat, dum superfuit pater Lepidus. Pòst à delatoribus corripitur ob seruum adulterũ, nec dubitabatur de flagitio. Ergo omissa defensione, finem vitæ sibi posuit, anno principatus Tiberii 22. Tacitus 5.

L. Æmilius Paulus, alter Censoris ex Cornelia filius, Consul fuit cum C. Cæsare, Augusti F. anno V. C. DCCLIII. Vxorem duxit Iuliam, Augusti neptem, ex qua illi filia Æmilia Lepida nata est, quam sibi desponsatam Claudius, Germanici frater, qui post imperauit. quòd parentes eius Augustum offendissent, adhuc virginem repudiauit. Eandem App. Iunio Syllano nupsisse, infrà in familia Cæsarum docebimus. Paulus deinde in Augustum coniurauit, quæ res haud dubiè morte illi constitit. Phil. Beroaldus huius vult Corneliam illam Scriboniæ, quam patri dedimus, coniugem fuisse, manifesto lapsu.

Æmilia Lepida, Censoris F. M. & L. fratrum soror, cui nupserit, quamue fortunam habuerit, nondum comperi.

¶ M. Æmilius Lepidus, Consul anno V.C. DCLXXXVIII. quas res gesserit, nusquam, quod sciam, traditur. Vxor illi fuit Cornelia illa, mirificè casta, teste Asconio Pediano.

ÆMILIA LEPIDA, quo patre prognata, compertum non habeo, profectò super Æmiliorum decus L. Sylla & Cn. Pompeio proauis clara (nam matrem habuit Corneliam, natam Fausto Sylla, Syllæ Dictatoris F. cui nupta esset Pompeia, Pompeii M. filia) tum L. Cæsari quondam vxor, & Diuo Augusto nurus destinata, accusatur sub Tiberio, simulauisse partum ex P. Quirinio diuite & orbo, adiecta adulteria, venena, quæsitumque per Chaldæos in domum Cæsaris. Etsi autem à Manio Lepido fratre defenderetur, interdictum tamen ei aqua & igni, & Scauro, qui filiam ex ea genuerat, datum, ne bona publicarentur. Periit anno principatus Tiberii sexto. Tacitus tertio. Meminit Suetonius in Tiberio, & generosissimam fœminam vocat, tum de reliqua eius historia nonnihil variat. Ad hanc pertinet inscriptio, quæ extat Bergomi in æde D. Agathæ: Pudens M. Lepidi L. Grammaticus.

Procurator eram Lepidæ, moresque regebam.
Dum vixi, mansit Cæsaris illa nurus.

Inscriptionum antiq. pagina nonagesimatertia.

Marcus Æmilius Lepidus Q. F. M. N. Consulatum gessit cum Statilio Tauro circa extrema tempora Augusti anno V. C. DCCLXIII. Fit mentio illorum Pandect. vigesimonono, tit. de Senatusconsulto Silaniano. &c.

Q. Æmilius L. F. M. N. Lepidus, Cos. ann. V.C. DCCXXII. De rebus gestis huius Æmilii nihil præterea inuenio.

M. Æmilius Lepidus, stuprauit Agrippinam, Germanici F. annis eius puellaribus, vt Tacitus libro decimoquarto. Adiicit tamen fœdiora Dion libro quinquagesimonono, & in matrimonio eum habuisse narrat sororem Agrippinæ, Drusillã. Cùm Caligulæ familiarissimus esset, sic quidem, vt beneficio eius quinquennio antè quàm legibus permitteretur, magistratus adierit, & principatus successor destinatus fuerit, tamen in eum coniurauit. Quo consilio patefacto, punitus est ab eo capite. Dion ibidem, Suetonius in Caligula capite vigesimoquarto, in Claudio capite nono. De hoc puto accipiendum illud Senecæ libro primo epistol. epistola quarta. *C. Cæsar iussit Lepidum Dextro Tribuno præbere ceruicem* &c. Meminit Philo inuectiua in Flaccum.

¶ I. Lipsius comment. in lib. decimũquartum Taciti L. AEmilio Paulo & Iulia natum suspicatur. Et memorabilis de eo & aliis

& aliis tribus infaustis Lepidis Rutilii locus in Itinerario, quem subiicio:

Haud procul hinc petitur signatus ab Hercule portus:
Vergentem sequitur mollior aura diem.
Inter castrorum vestigia sermo retexit
Sardoam, Lepido præcipitante, fugam.
Littore namq; Cosæ cognatos depulit hostes,
Virtutem Catuli Roma secuta ducis.
Ille tamen Lepidus peior, ciuilibus armis,
Qui gessit sociis impia bella tribus.
Insidias pacis moliri tertius ausus,
Tristibus excepit congrua fata reis.
Quartus Cæsareo dum vult irrepere regno,
Incesti pœnam soluit adulterii.

Æmilia Lepida, Galbæ Imp. vxor, duorum ex illo filiorum mater extitit. Suetonius.

Lepidus, Neronis magister, citatur inter declamatores Senecæ controuersia 12. lib. tertii.

Lepidi, vt opinor, Æmilii, Proconsulis sub Marco Imp. & eius fratris, fit mentio apud Lucianum in Alexandro.

¶ M. Æmilius Numida, X. Vir sacrorũ, obiit belli Punici secundi ann. nono, id est, V. C. DXLIIII. Liuius.

¶ Æmilia, Vestalis, de qua Valerius lib. 1. cap. 1. Dionysius Halicarnass. lib. 2.

Regilli.

M. Æmilius, Regillus, Flamen Quirinalis, cùm in comitiis Consularibus sors prærogatiuæ iuniorum antè exisset, ab eaque Consul ipse cum T. Octacilio dictus esset, dissuadente Q. Fabio Max. qui comitia habebat, quòd aliis viris aduersus Hannibalẽ opus esset, facti Consules sunt ipse Q. Fabius quartùm, M. Marcellus tertiùm. Decessit Scipione Cos. ann. V. C. DXLIX. duobus filiis relictis, L. & M. Æmiliis Regillis. Liuius belli Pun. secundi 4. & nono.

L. Æmilius Regillus M. F. Prætor lectus ann. V. C. DLXIIII. L. Scipione & C. Lælio Coss. classem aduersus Antiochi regis præfectos ducens, ad Myonesum cum eisdem nauali prælio conflixit, 42. nauibus illorum partim captis, partim incensis & demersis. Tam clara victoria maris imperio potitus, biennio pòst de rege Antiocho splendidissimum triumphum egit. Liuius 37.

M. Æmilius, cũ fratre Prætore profectus, Sami ante eius victoriam decessit. Liuius ibidem.

P. Æmilio Pauli F. Pal. Regillo XV. *Viro F. Sagus faciendi præfecto vrbis iuridicund. Quæstori Tiberii Cæsaris Aug. patrono.* Hæc inscriptio extat Sagunti in Hispania. Inscript. antiq. pag. 22.

Regillus, Lepidi filius, memoratur Ciceroni ad Atticum. lib. 12. epist. 23.

Scauri.

Authorem & principem familiæ Scaurorum non est dubium, insigni tumore & prauitate talorũ notabilem fuisse. Hi enim Grammaticis Scauri dicuntur, vel Horatio teste, cuius versus sunt libro 1. Sermonum Sat. 3.

At pater vt gnati, sic nos debemus amici
Si quod sit vitium, non fastidire. Strabonem
Appellat Patum pater: & pullum, male paruus
Si cui filius est: vt abortiuus fuit olim
Sisyphus: hunc varum distortis cruribus, illũ
Balbutit Scaurum prauis fultum male talis.

Cognomen à pedum vitio ductum transiit ad posteros, quorũ virtute & potentia paulatim in summæ nobilitatis appellationem cessit.

Scaurum præclaræ indolis adolescentẽ, militasse sub Paulo & Varrone Coss. aduersus Hannibalem, multorumq; populorum ducem fuisse, tradit Silius Punicorum 8. Sed hoc cùm sit Poeticum, & ad gẽtis fortasse gratiam effictum, ad historiæ fidẽ trahi non sustinet.

Primus Scaurorum Æmiliæ gentis occurrit L. Æmilius Scaurus. Militauit is sub L. Æmilio Regillo, qui Prætor L. Scipione Consule, classi contra Antiochum præfuit. Missus est igitur ab eo Scaurus cum 30. nauibus Hellespontum ad exercitum Consulis traiiciendum, cùm ipse Prætor nauali pugna regiam classem profligasset. Liui. 37.

M. ÆMILII SCAVRI, qui postea Princeps Senatus extitit, domus, tribus supra eũ ætatibus iacuit. Nam neque pater, neque auus, neque etiam proauus honores, ob rei familiaris tenuitatem, adepti sunt, quemadmodum est author Pedianus. Pater eius quamuis patricius, ob paupertatem carbonariam exercuit. Ipse primùm dubitauit, honores peteret, an argentariã faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Primùm in Hispania corniculum meruit, sub Horeste in Sardinia stipendia fecit. Ædilis iuri reddendo magis quàm muneri edendo studuit. Prætor aduersatus Iugurthæ, tamẽ eius pecunia victus est. Con-

¶ Vide Ciceronem in orat. pro Muræna, Plutarchum de fortun. Rom.

ſul ann. V. C. DCXXXIX. legem de ſumtibus & libertinorum ſuffragiis tulit, P. Decium Prætorem tranſeunte ipſo ſedentem, iuſſit aſſurgere, eique veſtem diſcidit, ſellam concidit, ne quis ad eum in ius iret, edixit. Proconſul Ligures domuit, deque his triũphauit. Cenſor viã Æmiliã ſtrauit, pontẽ Miluiũ fecit, tantumq; authoritate potuit, vt Opimiũ contra Gracchũ, Mariũ contra Glauciã & Saturninũ priuato conſilio armaret. Idem filium ſuum, quòd præſidium deſeruerat, in conſpectum ſuum vetuit accedere. Ille ob hoc dedecus mortem ſibi conſciuit. Senex cùm à Vario Trib. pleb. argueretur, quaſi ſocios & Latium ad arma coegiſſet, ad populum ait: *Varius Sucronenſis Æmilium Scaurum, principem Senatus, ait ſocios ad arma coegiſſe. Scaurus negat. Teſtis eſt nemo, vtri potius credendum putatis?* Ea voce ita omnium animos commutauit, vt ab ipſo etiam Tribuno dimitteretur. Hæc ex ſcriptore virorum illuſtrium. Salluſtius Scaurum hominem nobilem, impigrum, factioſum, auidum potentiæ, honoris, diuitiarum, fuiſſe tradit, & qui vitia ſua callidè occultaret, eoque Iugurthæ largitiones, quòd eas famoſas & impudentes videret, metu primùm inuidiæ repudiaſſe, poſtea tamen in legatione cum Calphurnio Beſtia Coſ. non ita ab iis abſtinuiſſe, docet. Sed & Plinius lib. trigeſimoſexto, capite decimoquinto, rapinas eius notans, cùm de Curione loquatur: *Vnde*, inquit, *illi vitricus Sylla, & Metella mater, ſectrix proſcriptionum? vnde M. Scaurus pater, toties princeps Senatus, & Marianis ſodalitiis rapinarum prouincialium ſinus?* M. Cicero hunc Scaurum inter Oratores reponit, deq; eo ſic iudicat: *In oratione*, inquiens, *Scauri, ſapientis hominis & recti, grauitas ſumma, & naturalis quædam inerat authoritas, non vt cauſam, ſed vt teſtimonium dicere putares, cùm pro reo diceret. Hoc dicendi genus ad patrocinia mediocriter aptum videbatur, ad ſenatoriam verò ſententiam, cuius ille princeps erat, vel maximè: ſignificabat enim non prudentiam ſolùm, ſed quod maximè rem continebat, fidem. Huius & orationes ſunt, & tres ad L. Fuſidium ſcripti libri de vita ipſius acta, ſanè vtiles, quos nemo legit. At Cyri vitam & diſciplinam legunt, præclaram illam quidem, ſed neque tam rebus noſtris aptam, nec tamen Scauri laudibus anteponendam.* Hactenus Cicero. Vxor Scauro fuit Cæcilia, Q. Metelli Pii filia, quam poſtea L. Sylla duxit. Ex hac filium reliquit M. Æmiliũ Scaurum, & filiam Æmiliã, quæ primùm M. Acilio Glabrioni, deinde à L. Sylla vitrico Pompeio Magno collocata, mox apud illum ex partu deceſſit. Cæterũ quod ſuprà de filio ad mortem adacto retulimus, idem traditur à Valer. Maxim. libro quinto, cap. octauo, & à Frontino libro quarto. Idem Valerius libro quarto, cap. quarto citat de vita hiſtoriam eius: *M. Scaurus*, inquit, *quantulam à patre hæreditatem acceperit, in primo libro eorum, quos de vita ſua ſcripſit, refert.* Addit Tacitus in Agricola, hoc inſtitutum citra fidem, aut obtrectationi ei nõ fuiſſe: *adeò*, inquit, *virtutes iiſdem temporibus optimè æſtimantur, quibus facillimè gignuntur* &c. Agit de eodem idem Valerius lib. 8. cap. 5.

> ¶ Strab. li. 5.

> ¶ Adde quæ habet Aſconius in Scaurianam, Val. lib. 3. cap. 7. Quintilian. lib. 5. cap. 12.

M. Æmilius Scaurus Hortenſius, functus Conſulatu an. V. C. DCXLVI. aliquantò pòſt legatus Conſulis aduerſus Cimbros profectus eſt: à quibus fuſo Romano exercitu captus cùm ab iis in conſilium euocatus, deterreret eos, ne Alpes tranſirent, Italiam petituri, eò quòd diceret, Romanos minimè vinci poſſe, à Bolo rege, feroce iuuene, peremptus eſt. Liuius ſeu Florus abbreuiator lib. ſexageſimoſeptimo. Oroſius 5. capite ſexto. De hoc Cicero in Bruto: *M. Scaurus*, inquit, *non ſæpè dicebat, ſed politè, Latinè verò inprimis eſt eleganter locutus.* Hunc Scaurum arbitror ſuperioris fratrem patruelem, vel certè propinquum fuiſſe. Etſi in pleriſq; codicibus non Æmilius ſed Aurelius vocatur.

M. Æmilius Scaurus, eius, qui Princeps Senatus extitit, F. Syllæ priuignus, quo victore & munifico in ſocios victoriæ, ita abſtinens fuit, vt nihil neque donari ſibi voluerit, neque ab haſta emerit. Ædilitatem ſumma magnificentia geſſit, adeo vt in eius impenſa opes ſuas abſumſerit, magnũque æs alienum contraxerit. Ex Prætura prouinciam Sardiniam obtinuit: in qua neque ſatis abſtinenter ſe geſſiſſe exiſtimatus eſt, & valde arroganter, quod genus morum in ipſo paternum videbatur, cùm cætera induſtria nequaquam par eſſet. Erat tamen aliquando inter patronos cauſarum, ac poſteaquam ex prouincia rediit, dixit pro C. Catone, iſque abſolutus eſt. Ipſe cùm ad Conſulatus petitionem Romã rediiſſet ad 3. Calend. Quintilis, querentibus de eo Sardis, poſtulatus eſt repetundarum ab App. Valerio Triario adoleſcente apud

apud M. Catonem Prætorem pridie Nonas Quint. Summam autem fiduciam in paterni nominis dignitate, magnam in Cn. Pompeii ponebat affinitate: habebat enim Mutiam, Scæuolæ filiam, in matrimonio, dimissam à Pompeio, & ex ea filium, liberorum Pompeii fratrem. Sed à Pompeio parum adiutorii sensit, offensiore ob id, quòd ducta Mutia, iudicium ipsius de ea, propter impudicitiam dimissa, leuius fecisse videretur. Defensus est à sex patronis, P. Clodio Pulchro, M. Marcello, M. Calidio, M. Cicerone, M. Messala Nigro & Q. Hortensio. Ipse quoque Scaurus pro se dixit, ac magnopere iudices mouit squalore & lachrymis, tum AEdilitatis effusæ memoria. Proinde honestissimè absolutus, & quidem amplius sententiis 60. cùm vix 8. damnassent. Author horum Asconius. De Ædilitate eius sic loquitur Plinius lib. trigesimosexto, cap. decimoquinto, *M. Scauri,* inquit, *nescio an AEdilitas maximè prostrauerit mores ciuiles, maiusque sit Syllæ malum tanta priuigni potentia, quàm proscriptio tot millium. Hic fecit in AEdilitate sua opus maximũ omnium, quæ vnquam fuere humana manu facta, non temporaria mora, verùm etiam æternitatis destinatione: Theatrum hoc fuit. Scena ei triplex altitudine* CCCLX. *columnarum, in ea ciuitate, quæ sex hymettias non tulerat sine probro ciuis amplissimi. Ima pars scenæ è marmore fuit, media è vitro, inaudito etiã postea genere luxuriæ. Summæ tabulis inauratis columnæ, vt diximus: imæ duodequadragenûm pedum. Signa ærea inter columnas fuere tria millia numero. Cauea ipsa cepit hominum 80. millia, cùm Pompeii amphitheatro toties multiplicata vrbe, tantoque maiore populo, sufficiat largè quadraginta millia sedere. Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veste, tabulis pictis, cæteroque choragio fuit, vt in Tusculanam villam reportatis, quæ superfluebant, quotidiani vsus deliciis, incensa villa ab iratis seruis, concremaretur ad bis millies sestertium,* &c. Addantur insuper, quæ Cicero habet pro Sestio & ad Atticum libro quarto, Plinius libro octauo, cap. decimoseptimo, & vigesimosexto, libro trigesimoquinto, capite 11. Valerius Maximus lib. secundo, cap. 1. Solinus c. 31. & 36. Docet Iosephus Pompeii in bello Mithradat. Proquæstorẽ fuisse. Vide Antiquit. lib. decimoquartum, capite quarto & nono. de bell. Iudaic. lib. 1. cap. 4. & 6.

L. Æmilius Scaurus, Proconsul Syriæ, & qui eam prouinciam cum Q. Martio Crispo volens C. Cassio cesserit, citatur Ciceroni Philipp. 11.

M. Æmilius Scaurus, M. cuius paulò antè meminimus F. M. qui Princeps Senatus fuit, N. post cædem Cæsaris, cùm sequutũ esset bellum Philippense, profligatis partibus, se ad Pompeium, cuius frater vterinus erat, contulit, teste Appiano libro quinto. Deinde perditis Pompeii rebus, ad Antonium transiit, victo autem Antonio, cùm morti & supplicio destinatus esset, Mutiæ matris precibus vitam obtinuit, quemadmodum tradit Dion lib. quinquagesimoprimo. Vt autem pro patre M. Cicero, ita pro hoc Asinius Pollio dixit, id quod liquet ex Fabii Quintiliani libro sexto, capite primo.

Mamercus Æmilius Scaurus, M. Scauri, principis Senatus, pronepos, virq; Consularis, floruit sub Tiberio, insignis nobilitate & orandis causis, sed vita probrosus. Hunc labefecit odium Macronis: is enim detulerat argumẽtum tragœdiæ, à Scauro scriptæ, versibus additis, qui in Tiberium flecterentur. Accusatores Seruilius & Cornelius adulterium Liuiæ & sacra Magorũ obiectarunt. Scaurus, vt dignum veteribus Æmiliis, damnationem anteiuit, hortante Sextia vxore, quæ incitamentum mortis & particeps fuit. Tacitus libro quinto, qui illum & tertio libro patruum & vitricũ L. Syllæ, nobilis adolescentis, vocat. De causis interitus paria Tacito memorat Diõ libro quinquagesimooctauo. In hoc Scaurorum familiam extinctam, tradit Seneca Suasoria secunda, qui illius insuper quædam vitia refert de beneficiis 4. Idem non tantùm disertissimum hominem, sed & venustissimũ fuisse scribit, & qui nullius vnquam impunitam stultitiam transire passus sit. Montanum item Vatienum, solitum sententias suas repetere, appellatum ab eodem Ouidium inter Oratores. Et, non minus magnam virtutem esse, scire desinere, quàm scire dicere. Vide Controuers. librũ primum, controuers. secund. Declamationum lib. 4. declam. 5. ¶ Vitia Scauri huius etiam hoc breui Tertulliani stigmate notantur de Pallio: *Dabo catharcticum impuritati Scauri, & alea Curii, & vinolentia Antonii.*

ÆMILII, secundum cognomenta congesti.

Æmilius Alba, Ciceroni scurra & gladiator dicitur in Verrinis.

Æmilius Ælianus, Consul anno V. C. DCCCLXVIII. sub Traiano.

M. Æmilius Ælianus Cordubensis, reus factus est, quòd inter alia malè opinari de Augusto Cæsare soleret. De quo Cæsar ad accusatorem conuersus: *Velim*, inquit, *hoc mihi probes: faciam sciat Ælianus, & me linguam habere, plura enim de eo loquar.* Nec quicquam vltrà, aut statim, aut postea inquisiuit. Suetonius Tranquillus.

Æmiliæ C. F. Æquæ Sacerd. Diuæ Plotinæ colleg. gent. titulo vsa. Hæc inscriptio extat Brixiæ, teste Apiano inscript. antiq. p. 66.

M. Æmilius Auianus, amicus Ciceronis, Epistolarum 13.

Æmilius Asper, interpres Virgilii, citatur à Probo & Macrobio.

L. Æmilius Bucca F. adfuit M. Scauro in iudicio. Ascon. Pedianus.

Æmiliæ Calliopæ Curtia Prisca patrona lib: b. m. Hæc inscriptio legitur Romæ in domo Platinæ. Inscript. antiq. pag. 313.

AEmiliæ Chrysidi lib. & coniugi V. A. XXXII. *C. AEmilius Calpurniā. Vit. N. Sur. & sibi N. P.* Hæc extat in Germania. Inscrip. antiq. pag. 432.

AEmilius Dexter, inter alios magistratus & Præturam gessit vrbanam. Liquet id ex Pand. 26. de tutoribus & curat. datis.

AEmilius Frontinus, Proconsul Asiæ, vt opinor, sub Marco Imperatore. Citatur historiæ Eccles. 5. c. 7.

AEmilio Furio rescripserunt diui fratres, Pand. 50. de legationibus.

AEmilius Ianuarius Martianæ:

Inuide quid gaudes? illa hîc mihi mortua viuet,
Illa meis oculis aurea semper erit.

Antiquitates Fabricii pag. 75.

AEmilius Iucundus, præfectus alæ in bello Iudaico sub Vespasiano, cæsus est à Iudæis. Iosephus lib. 2. cap. 24.

AEmilius Iucundus (sic enim malo legere, quàm Iunctus) Consul sub Commodo cum Attilio Seuero, pulsus est in exilium. Lampridius.

AEmilius Largianus, ab Ouinio fundū Puteolanū lege commissoria emit, cui defuncto Rutiliana pupillaris ætatis successit. Cæterū ab eodem Ouinio, cū illi nulla solutio facta esset, eundem fundū emit Claudius Telemachus. Paulus Pand. lib. 4. tit. 4. l. 38.

AEmilius Macer Veronensis, Poeta, cuius meminit Ouidius, scripsit de auibus, serpentibus & herbis. Citatur à Plinio & Nonio Marcello. Decessit in Asia sub Augusto, teste Eusebio. Lōgè diuersus est ab hoc, qui vulgo extat, vtpote Galeno posterior.

AEmilius Macer, Iurisconsultus, scripsit de re militari lib. 2. de pub. iudiciis 2. de officio præsidis 2. de appellationibus 2. εἰκοστῶν, siue ad legem vicesimam hæreditatum 2.

L. AEmilius Maternus, cum AEmilia Materna F. & Fabia Fusca cōiuge, memoratur in antiquitatibus Hispanicis. Inscript. pag. 7.

AEmilia Musa, locuples fœmina sub Tiberio, cuius intestatæ bona, in fiscum petita, AEmilio Lepido, cuius è domo videbatur, Imperator concessit. Tacitus 2.

AEMILIVS PAPINIANVS, Iurisconsultus. De hoc agemus, in Papiniis. Habet autem nomen id epistola Iustiniani ad Tribonianum, præmissa Pandectis, & altera C. lib. 1. tit. 17.

AEmilius Parthenianus, Tyrannidis affectatores historiæ tradidit. Gallicanus in Auidio Cassio.

M. AEmilius Philemon, M. AEmilii Lepidi libertus tempore Ciceronis. Ascon. Pedianus.

AEmilia Pietas viua cōparauit sibi & Pamphilio & libertis suis, libertabusq́, posterisq́, suis In. Fr. P. XI. *in agro P.* XI. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 298.

AEMILIVS PROBVS, scripsit de externis imperatoribus. Alii tamen opus illud Cornelio Nepoti attribuunt. Quod emendatissimum demum in lucem prodiit opera Dionysii Lambini.

AEmilius Ptolemæus, refertur Pand. 49. de iure fisci. L. 47. Alius ab hoc Ptolemæus est, cuius vt ad miraculum diuitis meminit ex authoritate Varronis Plinius libro 33. cap. 10.

AEmilius Regulus (fors Regillus) ex Corduba originem ducens, coniurauit in C. Cæsarem Caligulam. Iosephus 19. capit. primo.

AEmilius Rufus, sub Corbulone præfectus equitū in Armenia, quòd hosti cessisset, notatus est ignominia. Vide Frontinum 4. cap. 1.

AEmilio Sequestri rescripsit D. Pius Pand. 36.

AEmilius Sura de annis P. R. citatur à Paterculo.

T. AEmi-

T. Æmilius Syrus, cum Mesia Fortuna coniuge, memoratur in memoriis Italicis. Inscript.antiq.pag.60.

Æmilio Tironi rescripserunt diui fratres, Pand.de effractoribus & expilatorib.

ÆMILII sine cognomentis.

Æmilio rescripserũt AA.& CC.5.Cod. titul.12.

C. Æmiliæ, Valerianus & Gallien. AA. 4.Cod.tit.6.

Æmilia virgo damnata. Fenestella apud Macrobium 1.cap.6. Liuius.63. Orosius 5. cap.15.

Æmilio, Proconsuli Africæ, rescripsit Pius Pand. 5.

Q. Æmilius & T. Numicius, Trib.pleb. quòd illorũ authoritate pax ad furcas Caudinas cum Sammitibus facta esset, eisdem, vt pax ea repudiaretur, dediti sunt. Cicero off. 3.

ÆMILIANI.

Æmilianus, Græcus Rhetor, citatur Senecę Controuersiarum 6.cont.penultima.

Æmilianus, inter duces Pescennii Nigri victus à Seuero.

ÆMILIANVS, dictus Imperator, Vibiũ Gallum, cum filio superauit, & cecidit. Ipse quarto pòst mẽse à suis militib. interemtus est, cum VALERIANVS imperare diceretur.

ÆMILIANVS alius, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Trebellius. Periit in Ægypto, ac fieri potest, vt sit idem, qui imperante Gallieno Tarraconensis Hispaniæ præses, incendio puniuit Fructuosum Episcopum cum duobus Diaconis, Augurio & Eulogio, quemadmodum tradit Prudentius.

Æmilianus, laudatur apud Libanium in epistolis ab oratione coram Imp. Iuliano habita.

¶ ÆSOPVS, libertus Demosthenis, conscius adulterii, quod cũ Iulia patronus admiserat, tortus diutissimè, perseuerauit non prodere patronum, donec aliis coarguentibus ipse fateretur. Macrobius Saturnal. 1.

ÆTEII.

P. Æteius, appellatur Ciceroni 1.de diuinatione vir bonus, & ciuis egregius, notatus tamen ab Appio Censore, quòd M. Crasso, in Parthos eunti, auspicia ementitus esset.

C. Æteius, Pompeianus fuit, cui Cæsar ignouit. Commentario quinto, etsi illic, vt opinor, mendosè Ceterius legitur.

T. Æteius, Eques, Romanus, in Venere periit. Valerius 9.cap.12.& Plinius 7.capit. 53. Apud vtrumque tamen perperam Ætherius legitur.

¶ ÆTERNINVS Fronto, magister duarũ Alexandrinarum legionum. Iosephus belli Iudaici 7.cap.9.

¶ ÆTERNALI rescribitur ab AA.& CC. 7.Cod.tit.16.

¶ AETIVS, dux Valentiniani III.Imp. Celebris ob nobilem de Attila, rege Hunnorum, victoriam. Interficitur demum eiusdẽ Imperatoris iussu, fraude Maximi ad id facinus inducti. Nam alius ex amicis ab Imperatore interrogatus: Ecquid Aetii mortẽ ex vsu reipub. fore cẽseret? *Nequaquam*, inquit: *imò si illum virum è medio sustuleris, sinistra manu dextram tibi amputabis.* Vide de hac historia cùm alios, tùm omniũ plenissimè explicantem Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ AFFABILI rescribitur ab AA.& CC. 4. Cod.tit.51.

AFRANII.

C. Afranius Stellio, Prætor fuit an. V.C. DLXIX. Liuius 39.

L. AFRANIVS, Poeta, togatarũ scriptor, homo peracutus, & in fabulis disertus. Quintilianus eum in togatis excellere scribit, vnum notans, quòd argumenta fœdis puerorũ amoribus inquinarit, amores suos fassus. Horatius indicat, illum iudicio multorum cum Menandro compositum. Inquit enim ad Augustum scribens,

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Huius illud esse de Senectute volunt: *Mala ætas nulla delinimenta inuenit.* Citatur apud Nonium Marcellum in Vopisco, Priuigno, Suspecta, Epistola, Diuortio, Fratribus, Compitalibus, Materteris, Homine, Promo, Auctione, Augure, Incendio, Emancipato, Deposito, Pompa, Cinerario, Brundusinis, Crimine, Virgine, Excepto, &c. apud Sex. Pompeium, in Prodito, Repudiato, Rosa, Abducta, Ida, Consobrinis.

¶ Fragmenta eius, summa accuratione à Roberto Stephano congesta, edidit Henricus Stephanus.

T. Afranius, in bello sociali dux hostium, à Romanis in pugna cæsus. Appianus primo.

L. AFRANIVS A. F. Consulatum gessit an. V.C. DCLXXXXIIII. cum Metello Celere. Cicero ad Attic. in fine primi non Cõsulatum, sed Pompeii Magni ὑπώπιον fuisse

ſcribit. Legatus Pompeii in Hiſpania, vnà cum Petreio ſupplex pacem petere, & copias ſuas dimittere, per Cæſarem coactus eſt. Vnde poſtea apud Pompeium proditionis illum accuſauit Accius Rufus. Periit in Africa poſt pugnam Thapſitanam, à militibus Cæſaris, in cuius poteſtatem viuus peruenerat, per diſſenſionem interemptus. Cæſar Comment. primo, vbi & filii eius meminit, 3. & 5.

C. Afrania, Licinii Bructionis vxor, pro ſe ipſa ſemper apud prætorem dixit. Vixit ad ſecundum Iulii Cæſaris conſulatum. Valerius 8. cap. 3.

P. Afranius, homo popularis, cùm per aſſentationem, & quidē iuratus, dixiſſet, ſi C. Cæſar conualeſceret, ſe libenter moriturum, ille, vbi conualuit, promiſſum ſibi reddi voluit, & hominem mori coegit. Dion. 58.

¶ Afranius Quintilianus, Senator, coniurauit in Neronem. Tacitus 15.

¶ Afranius Burrhus, Præfectus prætorio fit ſub Claudio beneficio Agrippinæ, homo ſeuerus, & cum Seneca Neronis Imperatoris iuuentam conceſſis voluptatibus gubernare ſolitus. Deceſſit de vita principatus Neronis anno 8. incertū valetudine an veneno. Valetudo ex eo coniectabatur, quòd in ſe tumeſcentibus paulatim faucibus, & impedito meatu, ſpiritum finiebat. Plures iuſſu Neronis, quaſi remedium adhiberetur, illitum palatum eius noxio medicamine aſſeuerabāt, & Burrhum intellecto ſcelere cùm ad viſendum eum princeps veniſſet, aſpectum eius auerſatum, ſciſcitantique, hactenus reſpondiſſe: *Ego me bene habeo*. Ciuitati grande eius deſiderium māſit, per memoriam virtutis, & ſucceſſorum ſegniciem atq; libidinē. Tacitus 12. 13. & 14.

¶ Afranius Dexter, vir Conſularis ſub Traiano, quem inter amicos ſuos numerauit Martialis lib. 7. Periit in Conſulatu, incertum, ſua, an ſuorum manu peremptus, ſcelere an obſequio. Plinius Epiſtolarum 7.

¶ Afranius Hanniballianus, vir magnus & Conſularis ſub Diocletiano, Præfectus item vrbi ſub eodem.

¶ Sex. Afranius Serenus, cum Sympheruſa vxore, refertur in memoriis Rom. Inſcript. antiq. pag. 176.

¶ AFRICANO reſcribitur à Gordiano A. C. lib. 6. tit. 3.

¶ AGAPÆ ab AA. & CC. Cod. 8. titul. 28.

¶ AGATHAE ab iiſdem C. 5. tit. 73.

Agatho Dæmoni ab Anton. A. ibidem titul. 62.

¶ Agennius Vrbicus, citatur Cælio Rhodigino pag. 119.

¶ AGILLVS Septennio, Pantomimus ſub Antonino Pio, refertur Manutio in Orthographia in voce Lanuinus.

¶ AGLAO reſcribitur ab Ant. A. Cod. 5. titul. 12.

¶ AGRECIVS, Grammaticus, ſcripſit libellum de proprietate & differentiis Latini ſermonis.

¶ AGRIPPINAE reſcribitur à Gordiano A. Cod. 5. tit. 12.

¶ C. AGRIVS, Eques Romanus, & P. Agraſius, inducuntur à M. Varrone cum C. Fundanio ſocero in primo de re ruſtica.

M. Agrius, argentarius. De hoc Valerius lib. 8. cap. 4.

¶ AGRICOLAVS, agens vicem Præfecti prætorio ſub Diocletiano. Martyrologium 30. Octobris.

Agricolaus, ſub Licinio Imper. præſes in Armenia minore. Meminit idem 11. Martii.

A L B I I.

Albii & Granii, item Albutii, meminit Cicero de Orator. 2.

Sex. Albius, pater L. Albii Quirinatis, quem M. Cicero virum bonum, & cū primis honeſtum, vocat pro P. Quintio.

Pro Albio quodā dixiſſe ſe, & Pompeium, ſcribit Cicero 2. de legibus.

¶ ALBIVS TIBVLLVS, ſcribendis elegiis clarus, laudatur OVIDIO & item Quintiliano. Ad hunc ſcribit Horatius Odarum 1. & item epiſtolarum 1.

¶ Albius Maximus, vir doctus Martiali in fine 11.

¶ Albius Sabinus, memoratur Ciceroni ad Att. 13. pag. 490. Fors ad hunc pertinet, quod ſcribit ad eundem Atticum de Albiano negotio pag. 551. & 554.

Albius quidam, notatur ab Horatio, vtpote qui ad inſaniam vſque miraretur & amaret vaſa ex ære Corinthio, Sermonum 1. Sat. 4.

Hunc capit argenti ſplendor, ſtupet Albius ære, &c.

¶ Albia Terentia, mater Othonis Imperatoris.

¶ ALBIDIVS, cum luxu facultates prodegiſſet, ac nouiſſimè domum, quæ ſola reſtabat,

restabat, incendio perdidisset, Cato sic in eum iocatus est, vt diceret, eum proteruiam fecisse; quæ enim absumere nequisset, ignem deuorasse. Macrobius Satur. 2. capite 2.

¶ C. Albinius, ἀγχίτερμων Ciceronis. Meminit eius vt proximi vicini in 13. ad Att. epistola 26.

ALBINI separatim positi.

L. Albinus C. F. Paterculus, Trib. pleb. cùm primum creati sunt. Liuius secundo, & Asconius Pedianus in orationes Ciceronis.

L. Albinus, itidem homo de plebe, fugiens Gallos, sacra P. R. virginesque Vestales, & ipsas fugiẽtes, suis descendere iussis, in currum accepit. Liuius 5. Val. Max. 1. capite 1.

M. Albinus, homo plebeius. Trib. mil. Consulari potestate anno vrbis conditæ CCCLXXVI.

A. Albinus, Prætor Siciliæ, bello ciuili partium Cæsaris. Appianus.

A. Albinus, legatus Dolabellæ, 4. legiones, quas ex Ægypto adducebat, C. Cassio tradere coactus est. Appianus quarto. Apud Ciceronem, libro duodecimo epistolarum Allienus vocatur. Vide Halienos.

Albinus Poeta, res gestas P. R. carmine complexus est: cuius ex lib. 1. hi versus citantur, de Pompeio, opinor.

Ille, cui ternis capitolia celsa triumphis
Sponte Deûm patuere, &c.

Albina, mater Senecæ, ad quam eius extat Consolatio.

C. Albinus, Senator, cuius filiam duxit P. Sestius, ille, pro quo extat Ciceronis oratio. Cicero epistolarum decimotertio ad Rutilium, & in oratione pro Sestio.

Albino, præfecto vrbis Romæ, rescribitur à Val. Theod. Arcad. AAA. 6. Cod. titul. 1.

ALBINOVANI.

P. Albinouanus, pulsus est vrbe cum Mario. Postea transfugit ad Syllam, cæsis primùm per fraudem ducibus aliquot Cinnanis. Appianus lib. 1.

P. Albinouanus, Pontifex tempore Ciceronis, cùm ille haberet orationem de haruspicum responsis. Meminit eius & in oratione in Vatinium.

¶ Albinouanus Celsus, comes & scriba Cl. Neronis. Scribit ad hunc Horatius lib. 1. Epistol.

¶ Albinouanus Pedo, inter Poetas sui temporis connumeratus, celebratur ab Ouidio. Fabius hunc inter Heroicos reponit. Meminerunt eius & Seneca & Martialis. Seneca elegantissimum fabulatorem fuisse scribit Epistola 125. & libro secundo Controuersiarum pag. 565. Meminit & carminis eius de nauigatione Germanici in oceano. ¶ Fragmentum carminis huius adhuc hodie extare, scribit I. Lipsius comment. in lib. 2. Taciti.

¶ Albicerius, diuinator Carthaginẽsis, homo flagitiosissimus. Mira de illo tradit D. Augustinus Academicorum 1.

¶ Alcimus, seruus, puto, fuit Martialis, quem decorat Epitaphio lib. 1.

Alcimus Auitus, Poeta, quæratur in Auitis.

ALBVTII.

T. Albutius, Græcus homo ac leuis, Proprætor Sardiniæ. Cicero in de prouinciis Consularibus. Cùm in Sardinia triumphasset, Romæ damnatus est. Cicero in L. Pisonem. Idẽ exul, puto, fuit Athenis. Tuscul. 5. De hoc amplius videris Ciceronem de Finibus in principio, & in Bruto, & in de prouinciis Consularibus. Citantur in Finibus versus Luciliani, quibus vt Græculus notatur. M. Varro libro tertio, de re rust. capite secundo testatur, scripsisse eum Satyras Luciliano stylo, cùm quidem hominem apprime doctum appellet.

M. Albutius, defensus à Cæsare Strabone. Cicero Offic. secundo, Suetonius in Cæsare.

¶ C. Albutius Silus Nouariensis declamator, de quo vide Senecam procem. libri septimi Controuers. Homo summæ probitatis, qui nec facere iniuriam, nec pati sciret. Dicere solebat, cùm res animum occupauit, verba ambiunt. Seneca. Vide Suetonium Tranquillum in de claris Rhetoribus, & Volaterranum in Anthropologia, etsi per errorem ex vno duos facit. Floruit sub Augusto, vt Chronol. Eusebii ad Olympiad. 193.

Albutius, Medicus, citatur à Plinio 29. cap. 1.

¶ *P. Albutius Sabinus C. F. & C. Albutius Sabinus C. F. fratres, sibi & C. Albutio C. F. Rufo patri.* Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

¶ C. Albutius Galenus VI. vir refer-

tur in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pag. 76.

¶ C. Albutius Blandiro VI. vir cum Bellatula Caluentii F. vxore, & Viria, Virii F. vxore. Ibidem pag. 81.

Albutia Sex. F. Exorata L. Apitii Burtidii coniux. Ibid. pag. 87.

Albutius, inquit Quintilianus, *non obscurus professor atque author*, &c. Nescio an de C. Albutio Silo, declamatore illo, dicat, vel de alio.

¶ ALBVTILLA, multorum amoribus famosa, damnatur sub Tiberio. Tacitus libro 5.

ALEDII.

Aledius, Cæsaris partium, citatur Ciceroni ad Att. libro 12. epist. 2. pag. 439. & iterum pag. 459.

Aledius Seuerus, Eques Rom. impulsus Agrippinæ gratia, matrimonii legem eius exemplo suo confirmat. Tacitus lib. 12.

Aledius nescio quis, memoratur Iuuenali Satyra 5.

ALENII.

Alenius Pastor, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

L. Alenius, tabulas publicas transcripsit, chirographum, sex primorum solertissimè imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

M. Alenius M. F. Fab. Crassus Cæsonius Trib. mil. præfectus fabr. III. *vir.* Inscript. antiq. pag. 338.

ALEXANDRI, separatim positi.

Alexander, Philosophus Peripateticus, præceptor Neronis Imp. nominare eundē solebat LVTVM SANGVINE MACERATVM. Auctor Suidas, qui de eo, & altero Neronis magistro, Cheræmone, addit: *Malorum discipulorum, vt opinor, peiores fuerunt magistri. Virtus enim doceri, & vitium excoli potest.*

Alexandro rescribitur ab AA. & CC. 4. C. de rebus creditis, item tit. 29. & 49. Fors idem cum sequenti.

Alexander Carthagine dictus Imperator, à Constantini exercitu iugulatur. Aurelius Victor.

ALFII.

Alfios nunc per f. nunc Alphios per ph. scriptos inuenio. Arbitror eosdem esse, quamuis scriptura variet.

¶ L. Alfius Maximus, cum Alfia Chrysopolide vxore, refertur in monumentis agri Capuani, Inscript. antiq. pag. 133.

¶ Marcus Alfius Flacconius, accusauit damnauitque Sex. Clodium. Asconius pagina 11.

¶ Alfius Marius, summus Campanorū magistratus, cæsus à Tib. Graccho. Liuius lib. 23.

Alfius, fœnerator, cuius eam sententiā adfert Columella lib. 1. cap. 7. *Vel optima nomina nō appellando fieri mala.* Meminit eiusdem Alfii & Horatius in Epodo.

¶ Alfius Flauus Prætextatus, apud Cestium controuersias declamabat; Semper autem commendauit eloquentiam eius aliquid extra eloquentiam. In puero declamante lenocinium erat ingenii ætas. Seneca controuersiarum libro primo, contr. 1. Meminit eiusdē lib. 2. contr. 7. lib. 3. contr. 5. declamat. lib. 1. declam. 1.

Alfius, scriptor belli Carthaginensis, citatur Festo Pompeio non longè post vocē Mamers. ¶ De eodem Fragmentum pag. 8. Fors hic est, cuius meminit Plinius 9. cap. 8.

¶ Alfius Auitus, libros Poeta cōpluscu-los, vsus dimetro perpeti, conscripsit excellentium. Sic Terentianus.

Alfio Grationi rescripserūt AA. & CC. 5. C. tit. 61.

Alfio item Ant. A. 9. C. tit. 47.

ALIPII.

¶ C. Alipius Daduchus Pætus. Sic enim legere malo, quàm quomodo excusum est, Calupius Daduchus &c. Refertur in memoriis Italicis, Inscript. antiq. pag. 308.

Alipius, nobilis adolescens, ob leuem errorem relegatus sub Valentiniano. Ammianus lib. 28.

Alipius, discipulus Augustini, & simul cum ipso baptizatus. Augustinus.

Alipio suo scribit Sanct. Ambrosius Epistolarum 8.

ALLIENI.

Eiusdem esse gentis arbitror Halienos & Allienos, ac primùm quidem Halienos appellatos, postea detracta aspiratione, & L. geminato, vocari cœptos Allienos.

L. Halienus anno V. C. CCLXXXXIX. L. Tarpeio A. Aterio Coss. Ædilitatem plebis gessit, cùm anno superiori Trib. pleb. fuisset. Liuius lib. 3.

M. Halienus Pelignus à Scipione Æmiliano, cæso hoste, in acie seruatus est. Cicero Tusculanarum 4.

Allienus, vnus ex vilioribus patronis, tā-

tùm

tum in clamando robustus & exercitatus, vt liquet ex diuinatione Ciceronis. Ascon. Pedianus nomē id non proprium, sed appellatiuum esse, docere volens, mirum quàm friuolo argumento ad hoc vtatur.

A. Halienus, primùm legatus Q. Ciceronis in Asia fuit vt testis est Cicero ad Q. fratrem scribens epistolarum lib. 1. Prætor tempore belli ciuilis, Cæsaris partes secutus est, sub quo Proconsul etiā Siciliam tenuit, vt liquet ex epistolarum familiariū Ciceronis lib. 13. epistola 79. & commentario belli ciuilis 5. Sed illic Alienus appellatur, in Epistolis verò ad Atticum lib. 10. epistola antepenultima Halienus, quomodo & Philippica 11. vbi Cicero familiarem illum suum & necessarium vocat. Legatus Dolabellæ Cos. adductas ex Aegypto legiones 4. Cassio tradidit, ipso Cassio teste in epist. ad Ciceronem lib. 12. Appiano, mendosè opinor, Albinus vocatur. Agit de eodem Strabo lib. 16. Dion lib. 42.

T. Allienus, ductis ordinibus sub Cæsare, per ignominiam cum aliquot aliis dimissus est. Hirtius commentario 5.

Allieno rescribunt Valerianus & Gall. AA. 10. Cod. tit. 16.

A. Allienus Q. F. Chresimus, apud Manutium in Orthographia.

ALLII.

L. Allius Victor, refertur inscriptionum antiquarum pag. 28.

C. Allius P. F. sibi & Nouelliæ Fuscæ vxori, C. Allio Maximo, C. Allio Fusciano, C. Allio Gallioni. Et Nouellius Verus Cornelio Palmatio, qui vixit in seculo ann. IIII. *mens.* IIII. Hæc inscriptio exstat Mediolani. Vide inscript. antiq. pag. 31. & seq.

ALPHENI.

Sex. Alphenus, necessarius Sex. Næuii, propinquus P. Quintii. Cicero pro P. Quintio.

¶ P. ALPHENVS VARVS vir Consularis, Ser. Sulpitii discipulus, Iurisconsultus, citatur à Gellio in collectaneis & 34. Digestorum. Reliquit autem Digestorum libros 40. quos Paulus in epitomen redegit. Consulatum gessit sub Augusto ann. V. C. DCCLIIII. post editum Christum anno 3. Horatius Sermonum 1. Sat. 3. ab ingenii commendatione vafrum appellat, & sutorem fuisse, ostendit. Porphyrio & Acron, interpretes, Cremonensem faciūt, similiter Fulgosus. Dion Publii filium vocat.

Alphenus Varus, partium Vitellij, in bello aduersus Othonem præfectus castrorum fuit. Ab ea victoria cum iam Vespasiani duces ingruerent, in locum P. Sabini Prætorii præfectus constituitur. Corn. Tacitus lib. 18. & 19. qui & illum mox libro 20. extincto iam Vitellio, ignauiæ infamiæque suæ superfuisse scribit.

Alphenus, Iurisconsultus, fuit in consilio Alexandri principis. Lampridius in eius vita.

Alpheno rescribitur ab AA. & CC. 7. C. tit. 19.

¶ ALPINVS, malus Poëta, Memnonis, Auroræ filii, bella descripsit, sed tàm malè, vt ab Horatio Memnona carminibus suis iugulare dicatur.

Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona, &c.

Alpinus Montanus & D. Alpinus, fratres, de quibus Tacitus lib. 21.

¶ Q. ALPIONIA Chamilla, refertur in memoriis antiquis à Fabricio, annotante in Eunuchum Terentii hoc modo: *Chamillæ Alpioniæ Quintæ ornatrici Festus M. Septimii Galli dispens. cōtubernali b. m. f. & sibi.*

¶ Q. ALSITIVS, refertur inscript. antiq. pag. 40.

¶ AMANDO rescribitur à Gordiano A. 7. C. tit. 53.

Amandus & Aelianus à Maximiano Herculeo in Galliis extincti.

¶ AMANTIVS, Consul sub Constantio.

Amantius Haruspex, sub Valentiniano damnatus, interiit. Ammianus 28.

¶ Amantius, spado ditiss. sub Anastasio Imperatore, data pecunia imperium parare voluit Theocritiano cuidam, sed à Iustino falsus est. Ille enim accepta pecunia, sibi emit imperium.

¶ C. AMARANVS Apollinaris citatur a Frontino in de aquæductibus.

¶ C. AMASINIVS, Epicuream sectam secutus est. Meminit illius Cassius ad Ciceronem in familiaribus epistolis 15. Cicero Tusculanarū 4. in proœmio, si tamen non mendosè, Amasanium illum vocat. Petrus Victorius in vetustis codicibus vbique Amasinium nominari scribit.

¶ C. AMATIVS, qui in nomen C. Marii inuaserat, fugitiuus, vnco impacto punitus est. Cicero Philippica 1. Valerio in fine

libri noni Herophilus vocatur, & equarius medicus fuisse, qui C. Marium auum sibi vindicauerit, traditur. De hoc puto loqui Ciceronem ad Att. lib. 14. pag. 528. Vide Appianum de bell. ciuil. lib. 3.

¶L. AMBIVIVS Turpio, fabularū actor, cuius meminit M. Cicero in Catone maiore. Nescio ad hunc an ad alium scribat Lucilius, in 6. de ling. Lat. citante Varrone.

Quid tibi ego ambages Ambiui scribere conor?

Meminit Symmachus lib. 1. epist. 25. & lib. 10. epist. 2.

M. Ambiuius & Menas Licinius, tum etiam C. Matius, quasi quoddam tributum victui humano conferre dedignati non sunt. Columella lib. 12. cap. 4.

¶AMBROSIO rescribitur ab AA. & CC. 8. C. tit. 43.

¶AMESIA, Androgyne dicta, quòd suam ipsa caussam apud Prætorē L. Titium egisset. Vide Valerium Max. 8. cap. 3.

¶AMMIÆ rescribitur à Seuero & Antonino 6. Cod. tit. 52.

¶AMMIANO ab Alexandro A. C. 4. tit. 30. alii item ab AA. & CC. 4. C. tit. 24. & 6. C. tit. 57.

M. Ammianus, Senatorius vir Constantinopoli opus, quod vocant Tetrapylū cum duabus porticib. excitauit. Nicephorus 16. cap. 23. Vulgo legitur Mammianus.

AMMIANVS MARCELLINVS, scriptor Historicus, floruit sub Iuliano & Valentiniano, Principibus.

¶AMINIVS Rebius, peritus legum & pecuniosus, iam senex incisis venis sub Nerone decessit. Tacitus 13.

¶AMMONIO, Præfecto Prætor rescripsit Gordianus Aug. 6. Cod. tit. 45.

¶AMPHIBVLO Alexander Aug. 5. Cod. tit. 34.

AMPII.

T. Ampius & T. Labienus Tribb. pleb. tulerunt, vt Pompeius ludis Circensib. corona aurea, & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quàm semel vsurpare sustinuit. Auctor Paterculus. Cicero Epistolarum 6. hunc T. Ampiū tubam belli ciuilis appellatū à Cæsarianis scribit. Impetrauit Ciceronis & aliorū opera reditum a Cæsare. Exstat de hac re Ciceronis ad illum epistola lib. 6. 12. Vxor illi fuit Apuleia, filia Ampia. Pro eodem aliquando Pompeius & Cicero apud tribunal iudicum dixêre. Vide 2. de legibus. Citatur idem apud Suetonium in Cæsare: nam scripsisse illum clarorum virorum facta, Cicero cōmemorat. Sed in Suetonio Amprius nominatur, non Ampius, etsi in recentioribus Ciceronis epistolarum libris vbiq; Appius vocetur. Libertum eius T. Ampium Menandrum commendat Cicero Ser. Sulpitio lib. 13. Quid si patroni nomen fuit T. Appii Ampii? Alioqui præter hunc neminem Ampium dictum legi, eoque nullam fuisse Ampiorum familiam, mihi persuadeo. Nam quòd Manutius in 1. Epistolarum Ciceronis familiam esse asserit, cùm nullis id exemplis declaret, parum apud me momenti habet.

¶AMPLIATO rescribitur ab Alexandro A. S. C. t. 56.

¶AMVLIVS, pictor grauis & Seuerus, idemque floridus, sub Nerone. Vide Plinium 35. cap. 10.

¶ANASTASIA, martyr, cuius litteræ ad Chrysogonum, & huius ad illam leguntur apud Suidam Χρυσόγονος.

ANASTASIVS Imperator Constantinopolitanus. ¶De hoc cùm alii, tùm Suidas Ἀναστάσιος. Memorabilis est vox eius è rescriptio ad Asiaticum præfectum, qui mandatum eius de coercenda petulantia quorundam Ecclesiasticorum sine sanguine se exequi non posse, significarat: μηδὲ βούλεσθαι στρατιώτην, μηδ' αὖ εἰ μέγιστον ἀξιόλογον ἢ ὅπου αἵματος ῥανίς ἐκχέειν.

Anastasius, Pontifex Romanus sub Honorio, laudatur Hieronymo.

¶ANATOLIVS, Prisci F. laudatur à parta victoria Libanio Sophistæ in Epistolis.

Anatolius alius, collega Valentiniani in tertio illius Consulatu, anno V. C. M. C. LXXXXIII.

¶ANEPSIA, Victorini vxor, interemta sub Valentiniano 1. Ammian. lib. 28.

ANCHARII.

Q. Ancharius, ipso vidente Mario, confossus est, quòd salutanti fatalem dextram non porrexisset, vt tradit Appian. Apud L. Florum perperam Aquarius legitur.

Q. Ancharius, successor L. Pisonis in Macedonia. Cicero in eundem L. Pisonem. Huic opinor scribere Ciceronem lib. epistolarum 13. Præturam gessit cum Cn. Domitio, Marcellino & Philippo Coss. Cicero pro P. Sestio, cùm tertio anno antè Trib. plebis cum eodem fuisset.

C. Ancharius Rufus, è municipio Fulginate.

nate. M. Cicero pro Vareno, citante Prisciano lib. 7.

Ancharia (opinor Q. filia) C. Octauii coniunx, qua defuncta, vel repudiata, duxit Acciam, Augusti matrem.

Ancharius Priscus, sub Tiberio refertur Tacito lib. 3.

Q. Ancharius, præses orientis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Ancharii, Proculus & Proculianus, Martiæ Martianæ matri sanctissimæ. Inscript. antiq. pag. 98.

ANICII.

¶ Q. Anicius Prænestinus, creatus Aedilis curulis per gratiam Cn. Flauii, cùm paucis antè annis hostis fuisset. Plinius 33, c. 1.

¶ L. ANICIVS GALLVS, Prætor ann. V. C. DLXXXVI iurisdictionem peregrinam sortitus est, pauloq; pòst missus in prouinciā Illyricum, Gentium regem & Scodram ciuitatem, vbi regiam habebat, in potestatem redegit, deq; eo sequenti anno triumphauit. Anno verò DXCIIII. Consulatum gessit. Liuius Decadis 5. lib. 5.

Anicia, T. Pomponii Att. consobrina, vxor Seruii Sulpitii, fratris P. Sulpitii, qui Trib. pl. à Syllanis cæsus est. Nepos in vita Attici.

C. Anicius, familiaris Ciceronis, quem ille commendat Q. Cornificio Proprætori Africæ, Epistolarum lib. 12.

T. Anicius, vir non admodum bonus & syncerus, vt liquet ex lib. 3. ad Q. fratrem epistola 1.

¶ Anicius Cerealis, vir consularis, vim ipse sibi attulit sub Nerone, minore Patrum miseratione, quòd ab eo proditam C. Cæsari coniurationem meminerant. Tacitus 16.

¶ Anicius Maximus, Proconsul Bithyniæ fuit. Meminit illius Plinius epistolarum 10.

¶ Anicius Faustus, Consul sub Diocletiano, ann. V. C. ML. & præfectus vrbis sub eodem.

¶ Anicius Iulianus, Consul sub Constantino, ann. V. C. MLXXIIII. & præfectus vrbis sub eodem.

¶ Anicius Rufinus, Consul anno sequenti MLXXV.

¶ Anicius Paulinus, Consul ann. V. C. MLXXVII. & præfectus vrbis sub Constantino.

Anicius Paulinus iunior. Consul ann. V. C. MLXXXVI. De hoc vide inscriptionem in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 260. Exstat & alia de hoc ipso inscriptio apud Barth. Martianum topographiæ veteris Romæ lib. 3. sed vbi mendosè pro Anicio Paulino, Annio Paulino legitur.

Anicia P. L. Glycera cum elegantissima inscriptione pag. 349.

¶ Aniciana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 14.

¶ Anicius Olybrius Aniciæ Probæ matri:

Consimiles fratrum trabeis, gestamina honorū
Tertia, quæ deerant, addidimus titulis.
Dilectæ Probus hæc persoluo munera matri,
Restituens statuis præmia, quæ dederat.

Antiquitates Fabricii pag. 79.

ANNÆI, diuersi ab Anneis.

Annæus Brocchus, Senator. Cicero in Verrem lib. 5.

M. Annæus, legatus M. Ciceronis in Cilicia, quem commendat Q. Thermo, Proprætori Asiæ, epistolarum lib. 13.

Iunius Annæus Gallio, frater Senecæ egregius declamator, propria se manu interfecit, mortem eius Nerone in suam præsentiam differente. Tacitus lib. 15. Eusebius. Annæi Gallionis Consulis meminit Plinius 31. cap. 6.

L. ANNÆVS SENECA, Stoicus, fratres Gallionem & Melam, filios, Senecam, Melam & Nouatum habuit. Sub Caio ferè periisset, quòd illo præsente in Senatu causam quandā benè egisset. Iussum mori dimisit, persuasus à muliercula quadā, quā familiarius vtebatur, quòd phthisi laboraret, nec in longum superesse posset. Dion 58. A Claudio in exilium pulsus, per gratiam Agrippinæ restitutus est, præceptor Neronis, sub quo dato voluntario mortis genere, interiit. Vide Tacitum, vbiq; ei beneuolum, vti è diuerso infestissimus Dion agnoscitur. De Senecæ & Pauli Apostoli amœbæis epistolis nescio quàm rectè Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic. Meminit Columella lib. 2, c. 3. & virum excellentis ingenii atque doctrinæ vocat.

Mela, equestris ordinis, reus ex procuratione à Tiberio Principe accersitus in summa desperatione succo porri hausto confestim sine cruciatu expirauit. Plinius 19, cap. 6.

L. ANNÆVS LVCANVS, Poëta, Senecæ ex fratre Mela nepos, & ipse sub Nerone, cùm in eum coniurasset, incisis venis periit. Plura Textor in voce Lucanus.

L. Annæus Seneca, Tragicus, Stoici F.

fuisse creditur: etsi opus illud Tragœdiarum non vnius esse hominis, Erasmo videtur. De vita eius copiosè disseruere Petrus Crinitus lib. 3. Gyraldus dial. 8.

Annæus Serenus, familiaris Senecæ, alius puto fuit ab illo, qui vt homo furax notatur à Martiale in fine 8. Plinius Annæum Serenum, præfectum Neronis, esu fungi suilli extinctum scribit, lib. 22. cap. 23. Vide Senecam epistol. 63. Tacitum lib. 13.

Annæus Placidus Herculi donum dedi. Hæc inscriptio refertur in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 212. Idem postea T. vocatur pag. 260. Floruit sub Constantino, fuitq; Consularis.

P. Annæus Saturninus, & P. Annæus Secundus, referũtur inscript. ant. pag. 371.

L. Annæus Posidonius, itidẽ pag. 313.

Annæus Florus, scripsit ad Diuum Hadrianum, citante Charisio.

ANNEII.

Ad gentem Anneiam pertinere Cornutos existimo, etsi in Cæciliis quoque & Tertullis reperiuntur.

M. Anneius Cornutus, dominatione Cinnana euasit opera seruorum. Prætor fuit in bello sociali. Appianus 1.

C. Cornutus, Prætor Philippo & Marcello coss. ann. V. C. DCLXXXXVIII. Meminit eius Cicero in oratione habita in Senatu post reditum. Trib. pleb. fuit Pisone & Messala coss. quem Cicero ad Att. 1. epistola 11. Pseudocatonem vocat.

C. Anneius Cornutus, Prætor vrbanus sub aduentum Triumuirorum, manus sibi attulit. App. 1.

C. Anneius Cornutus Leptites (Anneium namq; appellat Crinitus) ex Africa emicuit Romæ sub Nerone interfectus demum ab illo vnà cum Musonio Philosopho. Multa eius scripta tàm in Philosophia quàm Rhetorica feruntur. Erat diues & orbus, sed præclari nihil habuit. Interim tamen plurimi eum audiuere, obsequii & assentationis ergò ad eum confluentes, & propter orbitatem spe hæreditatis. Auctor horũ Suidas, à quo tamen alii de Musonio variant, qua de re infra. Agnoscit hunc præceptorem Persius, Poeta Satyra quinta multis illum laudibus vehens. Gellius noct. Att. lib. 9. cap. 10. libros illius de figuris sententiarum citat.

Anneius Cornutus, alius opinor à superiori, & Grammaticus, commentaria scripsit in Virgilium & Persium. Citatur à Charisio. Sed & M. Cornuti cuiusdam citat illud ex Satyra Fulgentius ad Chalcidiũ Grammaticum Titmiles do tibi Flacce.

Anneius Florus ad D. Hadrianum adducitur à Charisio.

ANNII.

Gens Annia plebeia quidem fuit, sed in qua tamen aliquot familiæ consulares enituerunt.

T. Annius T. F. Luscus, Consulatum gessit cum Q. Fuluio Nobiliore ann. V. C. DC. quem Cicero in Bruto non indisertum fuisse scribit. Liuius 20. fere annis ante T. Annium Luscum legatum cum duobus aliis ad explorandum Persei regis animum missum scribit Decadis 5. lib. 2. Quod tamen ego ad patrem magis pertinere crediderim. ¶ De Censura eius cum eodem Q. Fuluio Nobiliore collega Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

T. Annius T. F. T. N. Luscus, Consul ann. V. C. DCXXVI. vir admodum ad interrogandũ & respondendũ promtus fuit. Accusante.n. Tib. Graccho: *Si tu*, inquit, *Tiberi, condemnare me velis, egoq; de tuis collegis aliquem appellaro, an illum, auxiliari mihi volentem, abrogabis?* Eo dicto Gracchus fertur obmutuisse. Plutarchus, in Gracchis. Oratio eius aduersus Tib. Gracchum citatur à Sex. Pompeio lib. 17.

¶ L. Annius, Trib. pl. ann. V. C. DCXLIIII. magistratum continuare volens, inuitis collegis, magnas in repub. turbas excitauit. Sallustius in Iugurtha.

C. Annius Lepti præfectus est à Q. Metello Numidico, teste eodem Sallustio. Hic, an alius, incertum mihi, à Sylla contra Sertorium in Hispanias missus, Liuium Salinatorem, sibi resistentem in Pyrenæis, per dolum occidit, Sertorium Hispania expulit.

P. Annius, ad occidendum M. Antonium missus, cum caput illius C. Mario pertulisset, ab illo complexu exceptus est. Eutropius libro 5. Valerius libro 8. cap. 9. lib. 9. cap. 2.

¶ P. Annius Asellus, relicta hærede filia, decessit C. Licinio Sacerdote prætore, id est ann. V. C. DCLXXIX. Fratrem habuit L. Annium, cuius meminit Cicero Verrinarum 3.

¶ D. Annius Velina, vir prudens, & Orator tolerabilis, ætate C. Marij. Cicero in Bruto.

¶ C. An-

¶ C. Annius Bellienus, legatus M. Fonteii Prætoris in Galliis. Cicero pro Fōteio.

M. Annius, vir bonus & grauis, Cicero in Verr.

Q. Annius, socius Catilinæ, memoratur Sallustio.

¶ T. Annivs Milo, è Lanuuio municipio familia Papia, vnde & C. Papius antea dictus est, adoptatus à T. Annio, materno auo, nomen illius vsurpauit. Quemadmodum autem Ciceroni deditissimus fuit, cuius & in Tribunatu plebis restitutionem enixissimè iuuit, ita Clodium, Ciceronis inimicissimum infestissimè semper insectatus est, quem & tandem in petitione Consulatus pertinacius aduersantem occidit. Postulatus ob id capitali iudicio, defensusque per Ciceronem summa fide & constantia, damnationem tamen effugere non potuit. Proinde Massiliam in exilium concessit. Bona eius propter æris alieni magnitudinem semuncia venierunt, vt Asconius Pedianus pag. 95. Debuisse autem septingenties sestertium, id est, decies centena millia, & DCCL. M. veterum testimoniis constat. Certè in ludos scenicos, in munera gladiatoria, cæterasq; largitiones tria illum effudisse patrimonia, Cicero tradit. Massiliæ cum Ciceronis orationem pro se dictam, sed aliquanto diligentius scriptam, legisset: *ô M. Tulli*, inquit, *si sic dixisses, non esitaret Massiliæ pisces barbatos Milo*. Coniugem habuit Faustam, Syllæ Dictatoris F. antea Q. Pompeio & C. Meminio nuptam. Flagrāte bello ciuili inter Pompeiū & Cæsarem, euocatus à M. Cælio prætore, qui tū propter nouarum rerum molitionem vrbe pulsus erat, in Italiam rediit. Vbi tentatis tanquam Pompeii iussu municipiis, in oppugnatione Cosæ lapide ictus interiit. Hæc summatim ex Cicerone, Cæsare, Asconio Pediano, C. Plinio & Fabio Quintiliano.

Plinius li. 36. cap. 15. tantā æris alieni magnitudinē inter prodigia animi humani ducit.

¶ C. Annius Cimber, vt antiquarius, & affectatè loquens, citatur Augusto apud Suetonium in epistola ad Antonium. Citatur etiam Virgilio apud Quintilianum lib. 8. cap. 3. Hic fratrem occidit: vnde est iocus Ciceronis Philipp. 11. *Germanum Cimber occidit*. etsi ibidem pro C. Annio Caninius legitur.

Annia, Cinnæ, quater Consulis, vxor, quam post illius mortem ductam M. Piso in gratiam Syllæ dimisit. Paterculus.

L. Annius, militauit sub T. Vespasiano in bello Iudaic. Iosephus lib. 5. cap. 6. Hegesippus lib. 4. cap. 19.

Annia, nescio, quæ, propinquis adhortantibus, vt denuò nuberet: *Nequaquā*, inquit, *hoc faciam: si enim bonum virum nacta fuero, nolo timere ne perdam: sin malum, quid necesse est, post optimum perpeti pessimum?* Hieron. aduersus Iouin. 1.

ANNII, secundum primarum in cognomentis literarum ordinem digesti.

Annia Agathonica, meruit patronæ monumento celebrari. Antiquitates Fabricii pag. 81.

Annius Anulinus, præfectus vrbis sub Diocletiano.

Annii, Celerio, & Celerinas, quærantur infra in Annia Maximina.

T. Annius Cherintus, memoratur Scardeonio in memoriis Patauinis pag. 76.

Annius Cornicula laudator Gallieni Principis, apud Pollionem.

L. Annio L. L. Diphilo maiori L. Annio L. L. Diphilo minori, L. Annius Diomedes, liberteis. Hæc inscriptio Mantuæ extat prope stabulum curiæ in puteali quodam.

L. Annius Fabianus, consul cum M. Nonio Mutiano fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLIII. vt habent Catalogi Consulum, & vetus inscriptio Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Matthæi, Inscrip. antiq. pag. 249. Opinor huic rescribi a Seuero & Ant. AA. 4. C. tit. 26.

L. Annius Fabianus superiore prior, floruit sub Traiano, de quo hoc repertum est monumentū Bacciæ in Vngaria: *L. Annio Fabiano III viro capital. Trib. pl. II. Aug. Quæst. Vrban. Trib. pl. Pratori, Curatori viæ Latinæ leg. X. Fretensis Leg. Aug. præfect. prætor, prouinciæ Dac. Col. Vlp. Traiani Sarmat.*

Annia Faustina, occisa à Commodo A. quāuis esset consobrina patris. Spartianus.

Annius Fecialis, vir doctus, citatur Plinio 34. cap. 6.

T. Annius Flauianus, aquarum curator Fl. Vespasiano quintum T. Vesp. Cæs. tertium Coss. Frontinus.

C. Annius C. F. Pomp. Gallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 141.

Q. Annius Ianuarius, refertur in antiquitatibus Capuanis. Inscript antiq. pagina 130.

Annius Libo, vir Consularis. M. Antonini Philosophi patruus.

Annia Isias, refertur in Antiquitatibus Fabricij pag. 81.

Annia Maximina cum filiis, Celerione, Maximino & Celerinate, memoratur in memorijs Puteolanis. Inscript. antiq. pag. 126.

L. Annius Modestus cum honorifica inscriptione refertur in memorijs Italicis. Inscript. antiq. pag. 110. & Sigonio pag. 147.

Annius Plocanius, maris rubri vectigal sub Claudio redemit a fisco. Plinius 6. cap. 22.

Annius Pollio, vixit sub Tiberio, pòst amicorum Neronis præcipuus, in quem tamen coniurauit. Tacitus lib. 5. & 15. Meminit eius Seneca de benef. 4.

Annius Rufus, procurauit Iudæam, quo tempore mortuus est Augustus. Successit illi Valerius Gratus. Iosephus 18. cap. 3.

Annia Rufilla fraudis sub Tiberio damnata. Tacitus 3.

Annius Saturninus memoratur Ciceroni ad Attic. initio 5.

Annius Scapula, homo prouincialis, & equestris loci maximæ dignitatis & gratiæ, familiaris Q. Cassii, Proprætoris, in cuius necē tamen cum aliis coniurauit. Hirtius Comment. 4.

L. Annius Setinus, Prætor Latinorum in Senatu Romæ alterum Consulem è Latinis creandum censuit. Liuius lib. 8.

Annius Seuerus, socer Gordiani.

P. Annivs Tacitvs, successit in imperio Aureliano, lectus à Senatu iam vir grandæuus. præfuit 6. mensibus, insidiis militum interemptus, vel, vt quidam volūt, febri dissolutus. M. Florianus frater cum corripuisset imperium, altero mox mense periit.

Q. Annius Terentius, refertur Inscript. antiq. pag. 390.

L. Annius Velox, cum matre Getulania Artemisia, citatur in antiquis inscriptionibus pag. 138 & 361.

¶ Vide Stemma ab Onuphrio Panuinio digestum pag. 38.

Annius Verus, Prætorius, proauus fuit M. Antonini Philosophi Imperatoris.

Annius Verus F. bis Consul, & præfectus vrbis, auus fuit eiusdem M. Imperatoris. Ex Rupilia Faustina, Rupilii Boni Consularis F. liberos reliquit Annium Libonē, Consularem, Annium Verum, & Anniam Galeriam Faustinam, quæ T. Aurelio Antonino Pio nupsit.

Annius Verus, pater fuit Annii Veri, qui postea Imperator adoptatus ab Antonino Pio, dictusq; M. Aurelius Ant. Pius, & Anniæ Cornificiæ, ex Domitia Caluilla, C. Caluisii Tulli Consularis F.

Annius Vinicianus, non procedentibus ad votū insidiis, quas Claudio principi struxerat, sua ipsius manu concidit. Dion 59.

¶ Annianvs quidam memoratur Ciceroni ad Attic. lib. 15. pag. 576. & seq.

Annianus, Poeta, commendatur Gellio lib. 9. cap. 7. & 10.

¶ Anniballianvs, vir magnus sub Diocletiano principe. Vide Afranios.

¶ Anser, Poeta, cuius meminit Ouid. 2. de Tristibus.

Cinna quoq; his comes est, Cinnaq; procacior Anser.

Huic Antonius condenti res à se gestas Falernum dedit. Vnde Cicero Philipp. 13. *Hiq; qui nunc Mutinam oppugnāt: D. Brutum obsident: de Falerno anseres depellantur.* &c.

ANTEII

Anteius, Senatorius, occisus à Germanis in vltionem interemti C. Caligulę Cæs. cuius patrem ipse Caligula ante occiderat. Iosephus lib. 19. cap. 1.

P. Anteius, memoratur Tacito lib. 13. & 16.

Anteia, vxor Heluidii. Plinius in epist.

L. Anteio Flauino Be. Cos Ciui Asturic. Leg. VII *G. P. Fel. An.* XLV. *stip.* XXIIII. *Anteius Antiochus patrono opt. benemerent. fecit secundum voluntatem suam.* Hæc inscriptio exstat in memoriis Hispanicis. Inscript. antiq. pag. 13.

ANTHEMII.

Anthemius, præfectus Theodosii iunioris nepos Philippi eius, qui præfectus sub Constantio Paulum Episcopum Ecclesia expulit, Constantinopolim muro maximo circumdedit, vir valde sapiens. Tripart. 11. cap. 1. Idem opinor, Consul fuit ann. V. C. MCLVIII.

Anthemivs, alius à superiore, Consul ann. V. C. MCCVIII. collega Valentiniani tertii in octauo eius Consulatu, quo anno & ille occisus est, & Roma à Vandalis direpta. Vndecimo pòst anno, Auito, Maioriano & Seuero sublatis, cùm iam opibus & gratia polleret, à Leone Aug. missus ad suscipiendum Occidentis imperium, quinque annis rerum potitus est. Interea & secundum Consulatum solus gessit, filiumq; Martianum Leonis Augusti generum, in eo honore successorē habuit. Seruandum Galliarum

Galliarum præfectum, tentantem imperium inuadere, in exilium misit, Romanum Patricium eodem nomine capitali supplicio affecit. Tandem Genserichi regis fraude, qui Olybrium aduersus illum instruxit, pactus Placidiam, Valentiniani F. se ipsi coniugem daturum, & Richimeris Patricii, generi sui perfidia per summum scelus interemptus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio Occident. & Onuphrium Panuinium.

ANTII.

M. Antius Briso, Trib. pleb. M. Lepido Consule ann. V. C. DCXVII. adiuuante illo, L. Cassii legi tabellariæ diu restitit, deductus tandem de sententia auctoritate P. Africani, quæ res Africano vituperationi fuit. Cicero in Bruto.

¶ Antius Restio, legem de moderandis sumptibus tulit; quam cùm obstinatio luxuriæ, & vitiorum firma concordia, nullo abrogante irritam fecisset, ipse postea quoad vixit, foris non cænauit, ne testis fieret contemptæ legis, quam publico bono pertulisset. Macrobius lib. 3. Saturnal. cap. 17. Meminit Gellius lib. 2. cap. 24.

Antius Restio, superioris vel F. vel N. proscriptus à Triumuiris, euasit in Siciliam serui beneficio. Vide Valeriũ 6. ca. 8. Appianum 4 & Macrobium 1. Fors de hoc loquitur Cicero ad Attic. li 4. epist. 15. Ibi loquetur præter Antium & Fauoniũ liber nemo.

Antius alius, itidem proscriptus, ab vxore culcitræ iniectus, & mercenariis impositus, ad mare delatus est. Vbi nauem ingressus, in Siciliam abiit. Appianus ibidem.

¶ Antius Pollio, Consul sub Pio cum Opimiano fuit ann. principatus eius 18. cùm ordinarii Consules essent Seuerus & Sabinus, quomodo testatur vetus inscriptio, reperta Romæ in campo Martio pag. 248.

¶ Antius Lupus, occisus est à Commodo. Lampridius.

¶ M. Antius Ennius Sergianus, floruit sub Commodo. Vide inscription. antiqu. pag. 310.

¶ Antia Falconia, coniunx Hermogeniani Olybrii, Consulis, refertur Manutio in Orthogr. in vocẽ, Femina.

ANTISTII.

Antistii plebeii fuere.

Antistius ex Centurione fit Trib. pleb. ann. V. C. CCCXXXII. qui quanquã plebi gratiosus esset, filius tamen illius in petitione Quæsturæ repulsam passus est, Liuius 4.

L. Antistius, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVI.

M. Antistius, Trib. pl. rogationem tulit, sciuitq; plebs, vt Senatui de Sutrianis dicendæ sententiæ ius esset. Hoc etsi à Liuio de bello Punico secundo lib. 6. refertur, tamen diu ante id bellum res gesta est.

M. Antistius, missus legatus cum Q. Terentio ad reuocandum ex prouincia C. Flaminium Cos. Liuius in fine lib. 21.

Sex. Antistius, missus Massiliam cum M. Retio ad explorãdum aduentum Hasdrubalis in Italiam, Liuio & Nerone Coss. anno belli Punici secundi 12. V. C. DXLVII.

P. Antistius, Aedilitius, occisus à Damasippo Prætore in Curia Hostilia velut Syllæ partib. fauẽs. Eius vxor Calphurnia, Bestiæ F. iugulato marito gladio se ipsam trãsfixit. Paterculus volumine posteriore. De hoc arbitror loqui Ciceronem in Bruto, qui rabulam illum fuisse probabilẽ, & cùm multos annos tacuisset, neq; cõtemni solùm, sed irrideri etiã solitus sit, in Tribunatu primũ, cùm cõtra C. Cæsarẽ & illius extraordinariam Cõsulatus petitionẽ, verã causam ageret, probatum esse scribit, & eo magis, quod Sulpitio collega eandem causam agente & plura & acutiora diceret. Atq; his addens Cicero: *Itaq;, inquit, post Tribunatum primò multæ ad eũ causæ, deinde omnes maximæ quæcunq; erant, deferebantur. Rem videbat acutè, cõponebat diligenter, memoria valebat. Verbis non ille quidem ornatis vtebatur, sed tamẽ non abiectis. Expedita autem erat, & facile currens oratio, & erat eius quidem tanquã habitus non inurbanus. Actio paulum cùm vitio vocis, tum etiam ineptiis claudicabat. Hic temporibus floruit iis, quibus inter profectionem reditumq; L. Syllæ sine iure fuit, & sine vlla dignitate Resp. Hoc etiam autem magis probabatur, quòd erat ab oratoribus quædam in foro solitudo. Sulpitius occiderat, Cotta aberat, & Curio. Viuebat è reliquis patronis eius ætatis nemo, præter Carbonem & Pomponium, quorum vtrumq; facilè superabat.* Hactenus Cicero. Plutarchus hunc Antistium prætorem fuisse tradit, quod nescio vtrum defendi possit. Cætera minus dissonant, collocasse Pompeio filiam, deinde à Marianis ob coniunctionem cum Pompeio, qui Syllanus esset, iugulatum: repudiata autem mox à Pompeio filia, matrem sibi manus attulisse.

T. Antistius, Quæstor Macedoniæ, bello ciuili, obiit in Corcyra. Cicero lib. 13. Epist. ad Plancum Prætorem.

Antiſtius quidam à Sex. Pompeio, accepta fide, cum multis aliis ad Antonium tranſiit. Appianus 5.

¶ Antiſtius Pollio, Iulii Cæſaris vitam & res geſtas deſcripſit.

ANTISTII LABEONES.

C. Antiſtius Labeo, miſſus legatus cum complurib. aliis in Macedoniam, Q. Aelio M. Iunio Coſſ. ann. V. C. DLXXXVII.

Antiſtia, vxor C. Claudii Pulchri, viri conſularis, Cenſorii, triumphalis, principis Senatus & Auguris.

M. Antiſtius Labeo, vir Conſularis, defunctus ante bellum Mutinenſe. Cicero Philip. 2.

Antiſtius Labeo, ſapientiæ nomine illuſtris, partes Caſſii & Bruti ſecutus eſt, quibus profligatis locum in tabernaculo ad corporis ſui modulum effodit, deinde datis ad coniugem filiosque mandatis & literis, ſerui manu, ad hoc inuitati, occubuit. Appianus in fine 4.

Q. ANTISTIVS LABEO, Iurisconſultus, ſuperioris F. vir Prætorius Conſulatum ab Auguſto oblatum aſſumere noluit, ob immodicam libertatem Horatio dictus inſanus. Totum annum ita diuiſit, vt Romæ ſex menſes cum ſtudioſis eſſet, & ſecederet ſex menſes, & conſcribendis libris operam daret. Itaque quadraginta volumina reliquit. Vide Pompon. ff. de origine iuris, Tacitum in fine 3. Suetonium in Auguſtis. Gellium 13. capite 12. Citat illum & Auguſtinus de ciuitate Dei libro ſecundo: citat Sex. Pompeius paſſim. Referuntur ex eis voluminibus commentaria ad 12. tabulas. 40. poſteriorum libri, poſt mortem illius editi, 30. ad Prætoris peregrini edictum, 8. πιθανῶν, id eſt, credibilium ſeu veriſimilium. In eius libros Paulus notas ſcripſit. Poſteriorum Iabolenus epitomen fecit. Dedit operam Trebatio. Sed & diſciplinas Hetruſcas Tagetis 15. voluminibus explicauit, vt Fulgentius Placiades.

¶ Labeo Marſus, opinor ex Antiſtiis, fugiens ex clade Philippenſi, cùm prolapſus equo ab hoſte premeretur, filium ſeque gladio traiecit, ne victoris Octauii vultum ſuſtineret, quemadmodum indicat inſcriptio vetus Salonæ pagina 369.

ANTISTII VETERES.

Q. Antiſtius Vetus, vxorem repudiauit, quod illam in publico cum quadam libertina vulgari ſecretò loquentem viderat. Valerius 6. cap. 3.

C. Antiſtius Vetus, ſortitus Hiſpaniam, Quæſtorem habuit C. Iulium Cæſarem. Paterculus volum. poſteriore. Filium reliquit Caium, & ex eo nepotem. eodem prænomine, de quo nunc dicemus.

C. Antiſtius Vetus C. F. C. N. legatus Auguſti bello Cantabrio, Conſul enituit ſub eodem ann. V. C. DCCXLVIII & Pontifex. Paterculus illum virum bonum vocat, & duorum Conſularium ac ſacerdotum patrem. Hunc reor eſſe, qui Ciceronis academiam tenuit, quo tempore fontes inde calidi eruperunt, celebrati carmine à Tullio Laurea, Ciceronis liberto. Vide Plinium lib. 31. cap. 1.

C. & L. Antiſtii veteres, C. filii, ambo Conſulares & ſacerdotes fuere teſte Paterculo. Caius Conſulatum geſſit ſub Tiberio cum C. Aſinio Pollione ann. V. C. DCCLXXV.

C. & L. Antiſtii Veteres, fratres & ipſi, quemadmodum opinor, C. filii. Ex his C. Conſul fuit ſub Claudio anno V. C. DCCCII. L. Antiſtius, dux Germanici exercitus, collega Neronis Principis in primo illius conſulatu ann. V. C. DCCCVII. Proconſul Aſiam tenuit. Occiſus ab eodem Nerone cum ſocru & Antiſtia F. quæ Rubellio Planco nupſerat, quem & ipſum Nero interemit. Tacitus.

C. Antiſtius (opinor veterem fuiſſe) Conſulatum geſſit à Cal. Iulii Auguſto IIII Cos. ann. V. C. DCCXXIII.

ANTISTII ALII.

¶ M. Antiſtius Pyrgenſis, notatus a Lepido Cenſore, ademto equo. Cumque amici Lepidi vociferarētur, ac quærerent, quid ille patri ſuo reſponderet? cur ademtum ſibi equum diceret? cùm optimus colonus, parciſsimus, modeſtiſsimus, frugaliſsimus eſſet: *Me*, inquit Lepidus, *iſtorum nihil credere*. Cicero 2. de Oratore.

¶ C. Antiſtius Rheginus, legatus Cæſaris in Galliis fuit. Cæſar comment. eius belli 6. & 7.

¶ Antiſtius Turpio, eques Pompeianus refertur comment. 6. belli ciuil.

¶ L. Antiſtius Seuerus, laudauit orationem

tionem Ciceronis Trib.pl. Marcel.& Philippo Coſs. Cicero ad Q. fratrē lib. 2. ep. 1.

¶ Adde inſuper quæ habent Notæ Fulvii Vrſini in opera Ciceronis pag. 153.

Antiſtius Soſianus, Trib. pl. ſeditioſus, Prætor ſub Nerone, ob factitata in illum probroſa carmina exilio mulctatus eſt, vir prauus, & multis exitioſus. Tacitus lib. 14.

¶ Antiſtius Ruſticus, vxorem habuit Nigrinam, teſte Martiale, quæ mariti, in Cappadocia mortui, reliquias in vrbem retulit. Vide carmen Martialis lib. 9. Fors filius eius Ruſticus eſt, ad quem ſcribit Plinius epiſtolarum lib. 9.

¶ Antiſtius Burrhus, ſororem Commodi princ. vxorem habuit. Delatione Cleandri, quaſi regnum affectaret occiſus eſt. Lampridius in Commodo, & Capitolinus in Pertinace.

¶ Antiſtius Capella, magiſter Grammaticus Commodi Imp. Lampridius.

¶ P. Antiſtius quidam refertur Inſcript. antiq. pag. 360.

Antiſtia, ſub Pio Titium hæredem inſtituit, & Albinæ libertatem dedit. ff. 36. ad S. C. Trebell.

Antiſtiæ reſcribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 20.

ANTONII.

Gentis Antoniæ, cuius ortum & appellationem ad Antonem, Herculis filium, autores quidam referunt, duas extitiſſe familias comperio, quarum altera patricia, plebeia fuit altera. Patricii, cognomento dicti Merendæ, non diu in repub. ſuperfuere, niſi fortè, quod pleriſq; patriciorum accidiſſe legimus, progreſſione temporis ad plebem & ipſi ſe contulerunt. Plebeii certè paulatim ad ſummos honores erecti, præcipuam quandam nobilitatē in P. R. ſibi compararunt. De vtriſque breuiter, ac ordine memorabimus.

T. ANTONIVS MERENDA.

Primus patriciorum apud Liuium & Dionyſium occurrit T. Antonius Merenda. Cognomen id à Corneliis quoque ſcimus vſurpatum. Per quam occaſionem verò primum irrepſerit, à Nonio cæteriſque Grammaticis, vocis ſignificationem dediſſe contentis, non traditur. Decemuir hic ferendarum legum enituit, non inter priores, quorum ciuile & moderatum erat imperium, ſed inter poſteriores allectus, qui duce & impulſore Claudio dominationem ſibi, & perpetuum Decemuiratum, aſſerere conati ſunt. A quibus cum neque domi neque foris reſpub. commodè gereretur, fuſo ab hoſtibus Sabinis exercitu, in Algido, vbi præerat ipſe Antonius, amiſſis inſuper caſtris, adhæc in vrbe teterrimo patrato facinore, cum propter libidinem Appii pater vnicam filiam, ſi defenſam eius pudicitiam vellet, ſua manu coactus eſſet interimere: populus his rebus exacerbatus, clam cum exercitibus conſpirat.

Deinde palam Decemuiris poteſtatem abrogat. Appio Claudio & Sp. Oppio in carcerem coniectis, cæteros, inter quos fuit Antonius, publicatis omnium bonis, exules eſſe perpetuo iubet.

Ita Antonius propter affectatam cum collegis tyrannidem ſummo potentiæ & honoris culmine deiectus, repentè fortunas etiam omnes & patriam amiſit: inſigni documento, quantopere principibus viris, ſi felices eſſe cupiant, fugienda ſit tyrannis, Deo iuxta & hominibus inuiſa.

Q. ANTONIVS MERENDA.

Hic ſuperioris filius, vel certè propinquus, anno vrb. cond. CCC. XXXIII. cum L. Manlio Capitolino & L. Papyrio Mugillano Tribunatum militū Conſulari poteſtate adminiſtrauit, vrbe & à ſeditionibus domeſticis, & bellis externis per id tempus quieta. Vide Liuium lib. 4.

Hactenus de Antoniis patriciis. Nec enim plures, duobus apud bonos ſcriptores inuenire potuimus. Subiicientur nunc plebeii, ſed nobiles, quorum familia, quemadmodum meminimus, altius euecta, duplici Magiſterio equitum, ſex Conſulatibus, Cenſura, tribuſque triumphis effloruit. Nam Triumuiratum, quod tyrannidis, non legitimi magiſtratus, ſpeciem obtinuit, neſcio an accenſere debeam.

M. ANTONIVS.

M. Antonius (cognomenta in hac familia rariora ſunt) vir ſenatorius, à P. Cornelio Rufino, Dictatore, Magiſter equitum dictus eſt, anno vrbis cond. CCCCXXI. Vterque mox, quod religio interceſſiſſet, vitio creatos eſſe, magiſtratu ſe abdicarunt. Non dubium, quin & alios honores geſſerit: verum de his autores nihil tradidere.

L. ANTONIVS.

L. Antonius, fors M. F. Senatorius

& ipse per Iunium Bubulcum & M. Valerium ordine motus est, circa annum vrb. cond. CCCC. XLV. quòd quam virginem in matrimonium duxerat, repudiasset, nullo amicorum in consilium adhibito. Auctor Valerius Max. lib. 2. cap. 6.

Q. A. M. Antonii.

Subiungit hîc Liuius, sed longo temporis interuallo, tres Antonios, Quintum, Aulum & Marcum. Ex his Q. Antonius L. Aemilio Regillo, qui Prætor classem aduersus Antiochum regem duxit, legatus fuit, anno vrb. cond. D. LXIIII.

A. Antonius legatus L. Aemilii Pauli in bello Macedonico, missus est ad regem Persea, vt cum illo, iam acie profligato, de deditione ageret. Voluebatur tum annus vrb. D. LXXXVI.

M. Antonius, anno sequenti cum M. Pomponio Trib. Pleb. M. Iuuentio Prætori, qui rogatione promulgata, vt Rhodiis bellum indiceretur, ac ipse ad id bellũ emitti cuperet, pertinacissimè restitit, nec potuit Prætor, quod voluit, effectum consequi. Liuius lib. 45.

L. ANTONIVS.

Eodem ferè tempore versatus est in republ. L. Antonius, pro quo M. Catonis citatur oratio apud Priscianum Grammaticum lib. 9. pag. 371. nimirum vir bonus & innocens, vtpote quem Cato, virtutis magister, suo sibi patrocinio tuendũ duxerit.

M. ANTONIVS ORATOR.

Ab his maioribus arbitrari conuenit prognatum, M. Antonium Oratorem, totius generis perpetuum decus, qui primus in eam familiam & Consulatũ, & triumphũ, & Censuram intulit. Huius mores, res gestas totamque posteritatem, quæ domui Cæsarum se immiscuit, eo diligentius persequar, quòd plerosque recentiorum in constituenda hac genealogia non satis vbique vigilasse comperiam.

M. Antonius Orator, quos parentes habuerit, quaue ratione primam ætatem egerit, destituti veterum monumentis, scire non possumus. Consentaneum tamen est, bonis progenitum, bonorum disertorumque hominum vestigiis studiosè semper institisse, qui tanta tum morum integritate, tum linguæ facundia præstiterit.

DE QVÆSTVRA ORAT.
& fiducia sui.

Reipubl. gubernationem ingresso primus honor obtigit Quæstura Asiatica. Ad quam dum properat, quemadmodum refert Valerius, iam Brundusiũ delatus, certior fit litteris amicorum, incesti se postulatum, & quidem apud Cassium Prætorem, cuius tribunal propter nimiam seueritatẽ scopulus reorum dicebatur. Quamquam autem id iudicium effugere legis beneficio posset, quæ reip. causa foris agentium nomina recipi vetabat, nihil tamẽ cunctatus, recurrit in vrbem, causæque dictionẽ amplectitur. Per quam fiduciã probata cunctis innocẽtia sua, tum celerẽ absolutionẽ, tum honestiorẽ profectionẽ cõsecutus est.

De Aedilitate & Tribunatu ipsius nihil vsquam offendimus. Ex Prætura sortitum Siciliam, prædonesque maritimos strenuè persecutum esse, tradit is, qui Liuianæ nobis historiæ epitomen reliquit.

DE CONSVLATV.

Consulatum gessit cum A. Posthumio Albino, anno vrb. cond. DC. LV. Exhibuit tum reipubl. multũ negotii Tribunus pleb. Sex. Titius, homo turbulẽtus & seditiosus. Sed vbiq; cõstanter illi restitit Antonius, vt fatetur ipse apud Ciceronẽ de Orat. lib. 2. Eodem anno cùm nuntiatũ esset Senatui, in sacrario in regia hastas Martias mouisse, eius rei caussa S. C. factum est, vt M. Antonius Consul hostiis maioribus Ioui & Marti procuraret, quemadmodum annotauit Gellius lib. 4. cap. 6.

DE PROCONSVLATV
ORAT.

Proconsul iturus in Ciliciam, complures ex amicis, interque eos Martium Gratidium, Ciceronis propinquum, & eiusdem patruum L. Ciceronem, secum duxit. Gessit autem in prouincia res tantas, vt triumpho, quod vnum L. Crasso defuit, in vrbem reuectus sit.

In itu & reditu, ne quid sibi periret temporis, quoque eloquentiam suam magis excoleret, Athenis & Rhodi doctissimis facundissimisque viris diligentem operam dedit. Plures hîc autores citare possemus, verùm cùm vnus Cicero pro multis sufficiat, longiore nomenclatura libenter abstinemus.

DE CENSVRA ORAT.

Post hæc, quod erat honorum omnium complementum, Censor cum L. Valerio Flacco creatus, Rostra manubiis imperatoriis exornauit. M. Duronium Senatu

mouit,

mouit, quod legem, de coercendis conuiuiorum sumptibus latam, Tribunus plebis abrogasset. Eam iniuriã vindicaturus Duronius, Antonium etiamdum Censorem de ambitu postulauit. Nec defuit tempori salibus suis Mantia: Tandem Antonio contigisse dicens, suum vt sibi negocium agere liceret. Verùm nihil offensus dicto, quòd administrationem Censuræ nemo vir bonus vitio dare posset, non multò pòst, absoluente populo, summa cum gloria domum discessit. Etiam huius Ciceronẽ & Valerium testes locupletes damus.

DE ACTIONIBVS FORENSIBVS ORAT.

Hactenus honores viri, tractandæque Reipub. rationem, breuiter perstrinximus. Nunc labores eius forenses, & genus dicendi, summatim attingemus. Ac primùm quidem facilem in recipiendis causis fuisse, deinde multis opera & patrocinio suo profuisse, multorumq; salutem ab eo propugnatam, passim à scriptoribus indicatur. Nominatim verò, sicuti apud Ciceronem & Liuium comperimus, Mario Gratidiano in priuato iudicio contra L. Crassum affuit. C. Norbanum, quamquam improbum & seditiosum ciuem, quia tamen illum Quæstorem habuisset, accusante Sulpitio defendit. Pro M. Aquilio, viro consulari, repetundarum postulato, non dubitauit lacrymas profundere. Quin & tunicam eius à pectore discidit, vt honestas cicatrices ostenderet. Quibus conspectis, iam ab Antonio permoti iudices, hominem absoluerunt.

DE ELOQVENTIA ORAT.

Cæterum de eloquentia eius, & dicendi genere, quem meliorem grauioremque testem aduocare possumus, quàm sæpe iam nobis citatum, sæpe etiam in sequentibus citandum, M. T. Ciceronem? Hic in Dialogo, quem M. Brutum, seu de claris Oratoribus appellauit, Antonium & Crassum maximos fuisse Oratores, & in his primùm cum Græcorum gloria Latinè dicendi copiam æquatam memorat. Et mox subiungens: *Omnia*, inquit, *Antonio in mentem veniebant, eaq; suo quæq; loco vbi plurimum proficere & valere possent, vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur, sed erat ita paratus, vt iudices, illo dicente, nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse. Verba ipsa, non illa quidem elegantissimo sermone; itaque diligenter loquendi laude caruit. Neque tamen est admodum inquinatè locutus, sed quæ propriè laus Oratoris est, in verbis & eligendis (neq; id ipsum tam leporis causa, quàm ponderis) & collocandis, & compressione deuinciendis, nihil non ad rationem, & tamquã ad artem, dirigebat, multoque magis hoc idem in sententiarum ornamentis & confirmationibus. Schemata enim quæ vocant Græci, ea maximè ornant Oratorem, quæ non tam in verbis pingendis habent pondus, quàm in illuminandis sententiis.*

DE ACTIONE ORATORIS.

Sed cùm hæc magna in Antonio, tum actio singularis, quæ si partienda est in gestum atque vocem, gestus erat non verba exprimens, sed cum sententiis congruens, manus, humeri, latera, supplosio pedis, status, incessus, omnisque motus cum verbis sententiisq; consentiens, vox permanens, verùm subrauca natura, sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat. Habebat enim flebile quiddam in quæstionibus, aptumq; cùm ad faciendam fidem, tum ad misericordiam commouendam, vt verum videretur in hoc illud, quod Demosthenem ferunt, ei, qui quæsiuisset, quid primum esset in dicendo, actionem, quid secundum, idem, & idem tertium, respondisse. Et paulò pòst: *Huic alii parem esse dicebant, alii anteponebant L. Crassum. Illud quidem certè omnes ita iudicabant, neminem esse, qui horum alterutro patrono, cuiusquam ingenium requireret.* Hactenus Cicero, quo testimonio quid potest esse grauius? quid candidius? quid apertius?

LAVDES ET ELOGIA DE ANT. ORAT.

Iam in istis, tantopere doctorum omniũ iudicio probatis, de Oratore dialogis, quas non laudes Antonio M. Cicero tribuit? Quàm amanter de illo Crassus, quàm honorificè Catulus, quàm præclarè Cæsar, Sulpitius & Cotta sentiũt? Laudaturus genus Antonianum dicendi Crassus, à quo ipse multũ differret: *Videtis ne*, inquit, *genus hoc quod sit Antonii, forte, vehemens, commotũ in agendo, præmunitũ, & ex omni parte caussæ septũ, acre, acutũ, enucleatum, in vnaquaq; re commorans, honestè cedens, acriter insequens,*

terrens, ſupplicans, ſumma orationis varietate, nulla noſtrarum aurium ſatietate? Potuit aut verius aut ornatius de Antonio quicquam dici? Quid Catulus? Nonne vim Oratoris cum ſubtiliter expreſſam ab Antonio, tum copioſiſſimè laudatam videns, ita admiratur, vt exclamatione orationis curſum interpellet, & ad eloquētiæ laudationem ſummam adhibitam eloquentiam teſtetur?

DE IOCIS ET DICTIS ANT. ORAT.

Iam & Cæſar, vir facetiſſimus, quæ virtus ſæpe in magnis Oratoribus deſideratur, iocorum feſtiuitatem, & ad referiendum, cùm ſic tulit vſus, promtitudinem Antonio rectiſſimè tribuit. Præſtitit enim & ea parte muneris Oratorii. Nos, vt rem aliquot exemplis doceamus, duobus contenti erimus.

Cùm in quadam controuerſia Cælius teſtis pecuniam à ſe profectam diceret, & haberet filium delicatiorem, abeunte illo: *Sentin'*, inquit Antonius, *ſenem eſſe tactum triginta minis?* Feſtiuè Comico dicto velut in ſcena, Cælium deceptum, & pecuniã à filio interuerſam, notauit. Rurſum Sex. Titio, Tribunitio illi, cuius ſupra meminimus, homini loquaci, & parum pudico, ſe Caſſandram eſſe dicenti: *At ego*, inquit Antonius, *multos poſſum tuos Aiaces Oileos nominare.* Voluit ille ſe vatem & diuinum cognoſci, hic mollem, & à multis fœde tractatũ, oſtendit. Quid potuit vrbanius?

QVANTA IN ANT. ORAT. modeſtia fuerit, & artis diſſimulatio.

Hiſce dotibus, tantaque dicendi facultate inſtructus, minimum ipſe ſibi tribuebat. Quin & alios, de eloquentia ſua impenſius gloriãtes, ſic reprimere ſolitus erat, vt diceret: *Diſertos ſe vidiſſe complures, eloquentem neminẽ.* Diſertis ſatis eſſe putauit, dicere quæ oporteat. Ornatè autem dicere, proprium eſſe eloquentiſſimi, quo nihil ſit rarius. Autor huius Fabius, qui & vbiq; illum dotes ſuas, & artem omnem, diſſimulare ſuetum ſcribit. Profectò Græcarum litterarum peritiam ſic occultabat, vt vulgò mirarentur, illum tantum poſſe dicendo, qui Græcè neſciret. Quod etiam Cicero in iis dialogis, quos paulò ante citauimus, Catulum Craſſo reſpondentem inducit.

CVR NIHIL SCRIPTOrum reliquerit.

Ius ciuile non tam ignorabat, quàm non magni faciebat. Scriptorum quod famæ non nimis eſſet appetens, nihil reliquit præter libellum de Rhetorica, quem incoatum non abſoluit. Nam è tot millibus orationum, rogatus ipſe, cur nullam à ſe ſcriptam publicaſſet, hâc inſtituti ſui cauſſam reddebat, vt, ſi quid ſuperiori iudicio actum, ei, quem poſtea defenſurus eſſet, nociturum foret, id non dictum à ſe affirmare poſſet. Refertur id Ciceroni pro Cluentio & Valerio 7. cap. 3.

DE INTERIORE VITA ORATORIS.

De domeſtica eius & interiore vita nihil admodum meminiſſe poſſumus, niſi quietum & amantem pacis hominem fuiſſe. Quem quantopere dilexerint ſui, facilem æſtimandi copiam facit ſeruus ille, qui in iudicio, quod agebatur de capite & ſalute domini ſui (nos eius ſuprà mentionem fecimus) cùm vnam incolumitatis ſuæ rationem ſupereſſe videret, ſi quod obiiciebant accuſatores Antonio, confiteretur, maluit verberibus & tormentis dilacerari, quàm falſo teſtimonio domini innocentis cauſam affligere.

QVIBVS AMICIS VSVS SIT.

Ex amicis maximè coluit, quos Cicero cum eo diſputantes componit L. Craſſum & Catulum, C. Cæſarem, itemq; Marium Gratidianum, & Ciceronis patruũ, L. Ciceronem, quos etiam, vt diximus, in Ciliciam ſecum duxit. Cumque principes ciuitatis, Q. Metellus, C. Marius, Cn. Domitius, L. Craſſus, L. Philippus, M. Liuius vehementer inter ſe diſſiderẽt, ipſe, quoad pax fuit, cum omnibus in ſumma gratia & beneuolentia vixit.

DE MORTE ANTO. ORATORIS.

Expoſitis breuiter, quæ dicenda nobis ſuper Antonii vita in bonis auctoribus occurrerunt, ſupereſt, vt etiam dicamus de morte, quæ tanto viro, qui patriæ ſuæ & eloquentiæ princeps eſſet, calamitoſa herclè & indigna accidit. Verùm quid mali ſecum non trahunt bella ciuilia?

Pulſus erat patria, toties conſeruata, C. Martius, latuerat in paludibus Minturnenſium. Efferauerant, vt inquit Florus, hominem

nem carcer, fuga, exiliũ. Regressus armata manu nullis precibus adduci potuit, vt à cæde procerum abstineret. Proinde interfecti sunt Crassi, interfecti Iulii Cæsares. Catulus, quanquam in Consulatu collega, & Cimbricæ victoriæ particeps, mori iussus est. Merula, Flamen dialis, suo sanguine Iouis aram respersit. His exemplis territus Antonius, & fuga sibi salutem quærens, diuertit in fundum hominis benè noti, à quo & susceptus benigne est, & abditus diligẽter.

Iamque periculum euaserat, ni seruus, ad emendũ vinum emissus, cauponi rem prodidisset. Ab illo certior factus Marius, vix contineri potuit, quin ipse ad peragendam necem procurreret. Tanta erat perdendi summi & nobilissimi viri cupiditas. Dedit tamen hoc amicis, & Tribunum cum aliquot manipulis ad patrandũ facinus misit.

Antonius vbi milites adesse vidit, ea facundia, ea orationis suauitate illos excepit, vt obstupefacti districtos gladios vaginis redderẽt, ac cateruatim digrederentur. Tũ Tribunus, qui solus expers Antonianæ facũdiæ longius abstiterat, memor quid muneris sustineret, barbaricũ in morẽ irruit, confectaque cæde, caput ad Marium detulit, q̃ ille manibus suis exceptũ, vt sedebat in cõuiuio, primùm multis probris & conuiciis proscidit, deinde cùm satiatus esset, inter illustriũ virorũ capita pro rostris affigi iussit.

Periit anno vrb. cond DCLXVII. qui fuit ante natum Christum LXXXIIII. L. Crasso, cùm viueret, quadriennio maior, & totidẽ annis defuncto superstes. Filios reliquit duos, M. & C. Antonios, item filiam Antoniam, quam rus euntem ceperunt piratæ, estq́; magna pecunia redẽta, vt Plutarchus in Pompeio. Coniugis nomen, vt alia multa, nusquam traditur.

M. ANTONIVS, ORATORIS FILIUS.

M. Antonius, Oratoris F. natu maior, cui cognomen Cretico fuisse; Plutarchus tradit, non vltra Præturam cõscendit. Nactus autem in eo magistratu curationẽ rei frumentariæ fauore Cottæ Cõsulis & Cethegi, cuius tunc in repub. magna erat autoritas, totius maris imperium obtinuit: in quo honore, malis consiliis obtemperans, Siciliã & prouincias depopulatus est. Cretensibus demum illato bello, tãta victoriæ spe, vt plures, teste L. Floro, catenas in nauibus, quam arma portãuit, malè succedentibus rebus, cùm plerasque naues intercepissent hostes, & captiuis ad rudentes ac vela suspẽsis nauigarẽt, quasi de Romanis triũphãtes, ex animi dolore morbo correptus interiit.

Sallustius illum, quomodo scribit Asconius pecuniæ perdendæ genitum, & à curis, nisi instantibus, vacuũ fuisse tradit. Factum tamen cum primis scitum, & animi liberalis argumentũ, de illo Plutarchus memorat. Petebat ab eo quidam ex familiariũ numero pecuniã. Ille cùm ex ingenio negare non posset, pecuniam autem nullã haberet, adhæc ab vxore valde arctè haberetur, puero mãdauit, vt argenteo scypho, qui fortè tum aderat, aquam inferret, quasi radendæ barbæ genasq; ablutione præparaturus. Illata aqua, puerum commento quodã ablegat, scyphumq; amico tradit, vt arbitratu suo pro pecunia vteretur. Longa deinde propter amissum scyphum quæstione inter seruos habita, cùm sentiret vxorem, scyphi iacturam grauiter ferẽtem, acriùs in seruos inquirere, factum, vt erat, confessus est, veniamque postulauit.

VXORES ANTON. CRETICI.

Traditur Antonius duas habuisse vxores, Numitoriam videlicet & Iuliam. Prior patrem habuit Q. Numitorium Pullum, quem L. Opimio Prætori Fregellas dedisse volunt, eoq; Cicero illã in Philippicis proditoris filiam vocat.

Iulia ex Cæsarum prognata domo, clarissima suæ ætatis matrona extitit, & quæ cum primariis de laude pudicitiæ certasse posset. Sic enim Plutarchus: ταῖς ἀρίσταις τότε καὶ σωφρονεστάταις ἐνάμιλλος. Patrẽ L. Cæsarẽ, & fratrem eodem nomine, vtrunq; Consularẽ, habuit. Pater per bellum sociale Consulatũ gerens, anno vrb. cond. DCLXIV. primùm quidem parum prosperè cõtra Marsos pugnauit, paulò post verò aduersus Samnites tanta felicitate decertauit, vt ob eam victoriam P.R. saga posuerit. Frater verò Consulare munus cũ C. Martio Figulo obiuit, anno vrb. cond. DCXC. quo tempore Ciceroni filius natus est, quemadmodũ ipse testatur ad Atticum lib. I.

LIBERI ANTONII CRETICI.

Antonius ex priore coniuge Numitoria nihil liberorum suscepit, quod quidem literis traditum sit. Ex Iulia tres filios sustulit, Marcum, Caium & Lucium. De his deinceps, vbi C. Antonii fratris res gestas exposuerimus, more nostro, studiosè dicemus.

Interim illud neutiquam prætereundũ existimamus, Iuliam, Antonio defuncto, nupsisse P. Cornelio Lentulo, viro quidem patricia nobilitate & honoribus claro, sed qui leuiore præditus ingenio, postea L. Catilinæ, eiusq; sociis adhæsit, quæ res illi perniciem, vt coniuratis omnibus, accelerauit. Sed de illo plura inter Cornelios Lentulos.

C. ANTON. ORATORIS F.

C. Antonius, alter Oratoris filius, cognomento dictus Hybrida, secutus Syllam in bellum Mithradaticum, egregiam operam nauauit, qua cõmendatione, nactus equitũ turmas, multos in Achaia spoliauit. Confecto bello ciuili Mariano, in quo patrẽ periisse diximus, regressus in vrbem cum Sylla, ludis Circensibus, quos ille victoriæ nomine faciebat, quadrigas agitauit. Quamobrẽ illum Cicero in quadam oratione, in exercitu Syllano prædonẽ, in introitu gladiatorem, in victoria quadrigarium fuisse dixit.

Aliquãto pòst cõtigit illũ accusari à Græcis, quorũ bona diripuerat, apud M. Lucullũ Prætorẽ, q ius inter peregrinos dicebat. Ibi C. Cęsaris, q tũ etiamnũ adolescentulus ꝓ Græcis agebat, vim & eloquentiã in dicẽdo nõ ferens, ꝓuocauit ad Tribunos pleb. iniquè secũ agi dictitãs, si sibi cũ Græcis in Græcia disceptandũ sit. Sic Plutarchus in Cæsare. At Q. Cicero de petitione Consulatus, iurasse Antoniũ tradit, se Romæ iudicio æquo cũ homine Græco certare non posse. Idẽ asserit M. Cicero in oratione, quã habuit in toga candida. Vtriq; subscribit in commentariis suis Asconius Pedianus.

Interiecto tẽpore non multo, Gellius & Lentulus Censores eum Senatu mouerũt, subscripseruntq; caussas: quòd socios diripuisset, q iudiciũ recusasset, q ob ęris alieni magnitudinẽ prædia mancipasset, bonaq; sua in potestate nõ haberet. Meminerunt & huius Q. Cicero & Asconius Pedianus.

Ædilis, q antea nemo, ludos argentea scena fecit, quemadmodum annotauit Plinius. Præturam cum Cicerone petens, illius beneficio, qui iã primus factus esset, ex vltimo loco ad tertium translatus est. Id q Cicero illi postea, non bonam gratiam referenti, in quadam Oratione exprobrauit.

Exacto biennio, cũ eodẽ Cicerone Cõsulatũ petens, cũ inter cõpetitores & L. Catilina foret, cœpit consiliũ, adiũcto sibi Catilina, Ciceronis Cõsulatu deiiciendi, polli centib. auxiliũ suũ M. Crasso & C. Cæsare. Hãc illorũ audaciã Cicero neutiq̃ ferendã ratus, per occasionẽ, q Senatui volenti grauiorẽ pœnã in ambitum cõstituere, Tribunus plebis Q. Mutius intercessisset, grauiter in vtrunq; inuectus est. Sed neq; Tribuno, quod illorum partes tueretur, pepercit.

Antonius & Catilina Ciceroni cõtumeliosissimè responderũt, q solũ poterãt, inuecti in nouitatẽ eius. Feruntur etiã Orationes aliquot aduersus Ciceronẽ illorũ nomi nib. editæ, sed quas cõstat nõ ab ipsis, verũ à Ciceronis obtrectatorib. scriptas esse. Quãquã aũt dissolutioris vitę foret Antonius, paterni tamẽ nominis cõmendatione & gratia suffultus, Cicerone summo omniũ consensu Consule maiore designato, pauculis ipse centuriis Catilinam superans, Consul vnà declaratus est. Autor Asconius.

Exorta coniuratione Catilinæ, nõ dubiũ erat, studere simul rebus nouis Antonium. Sed neutiquã hîc dormitauit Cicero, cuius prudentia & cõsilio delenitus Antonius, accepta Macedonia ꝓuincia, pro repub. se staturũ recepit, idq; præstitit. Nã simul ac domi de coniuratis sumtũ suppliciũ est, & Catilinam, coactis duabus legionibus, hostilia meditari cõstitit, Antonius cũ exercitu aduersus illũ profectus est, perq; M. Petreiũ legatũ (ipse n. pedibus ęger, adesse prælio nequibat) oẽs Catilinæ copias, ipso simul cæso, funditus deleuit. Tradũtur hæc Ciceroni & Sallustio. Inde digressus in Macedoniã, laureatos fasces in ꝓuinciam tulit. Visus est ea re victoriã hostibus portendere, laurũ victricẽ ad eos ferens, q̃ in Capitolio deponere debuerat. Proinde à Dardanis oppressus, amisso exercitu, turpiter profugit. Signa ibidẽ amissa, longo pòst tẽpore illato bello, recepit Augustus Cæsar. Cæterũ prouincia crudeliter & auarè per trienniũ ab Antonio habita, Senatus indignatione correptus, successorẽ illi misit. Autores horũ Iulius Obsequens de prodigiis, & Dion lib. 51.

Regressum in vrbẽ M. Cęlius arripuit, & quanq̃ à Cicerone defenderetur dãnatus est, & in exilium actus. Traductis verò in ea calamitate 15. amplius annis apud Cephalenios, q̃ insulã totã sibi veluti peculiare prędiũ subiectã habuit, vbi & oppidũ à se cõdi & habitari cęptũ nõ absoluit, tandẽ post Cęsaris cędẽ à M. Antonio, fratris filio, tũc Cõsule, restitutus est. Nec multò pòst curis & senio cõfectus, in fata concessit, relicta filia Antonia, q̃ M. frater in vxorem ductã paulò pòst, superstite etiã tũ patre, velut à Dolabella corruptam, abiecit. Vide Strabonem decimo,

decima, & Ciceronem Philippica 2.

Volaterranus, dum patrem esse vult, qui sub Sylla militans, Luculli Prætoris iudiciũ recusauit, filium verò, qui cũ Cicerone Cõsulatũ gessit, eumq; à M. Brutò captũ, & securi percussum tradit, quam hoc loco fidẽ mereatur, eruditi & cãdidi lectoris iudiciũ esto. Nobis rem dissimulare cupientib. periculum esse visum est, ne quomodo plerisque, quorum lucubrationes studiosorũ manib. terũtur, erroris occasionẽ pbuisset, ita plures paulatim secũ hallucinari cogeret. Proinde studiosos huius admonitos voluimus. Sed iã M. Antonii Cretici filios subiiciamus.

M. ANTONIVS TRIVMVIR.

M. Antonii Triumuiri, qui patrem Antonium Creticum, auum M. Antoniũ Oratorem habuit, vitam fusissimè descripsit Plutarchus. Nos ob id breuiores erimus, tantùm capita rerum sectaturi. Initiò id verè præfari possumus, virum fuisse, de quo dubites, maior ne virtutib. an vitiis censeri debeat. Ita ex æquo virtutes & vitia in eo pugnauere. Amisso patre, quo minus Iuliæ matris cura diligentissimè educaretur, P. Lentuli vitrici socordia fecit; quaobrẽ multorũ dedecorum infamiã adolescens subiit.

Militiæ secundioris existimationis fuit, quam in Syria & Ægypto sub Gabinio, sub Cæsare in Galliis obiuit, multis claris facinoribus spectatus, cùm & robore corporis, & animi fortitudine singulari præstaret.

Reipublicæ administrationem ingresso, secundũ Quæsturam, cõmendatione Cæsaris sacerdotiũ Auguratus & insuper Tribunatus plebis obtigit. Mox per bellũ ciuile præfectura Italiǫ semel atque iterum cõmissa, accessit magisteriũ Equitũ. Nouissimè datus etiã Consulatus, cũ Cæsar illũ in quinto Consulatu collegam sibi asciuisset. Nec multò post rebus iterũ turbatis, cũ Lepido & Cæsare Iuniore Triumuiratũ assum sit, eumq; per XII. annos tenuit. Interim & secundũ Consulatũ gessit, triumphauitque Alexandriæ de Artuasde rege. Tertiũ Cõsul designatus, imminẽte bello Actiaco, cũ iterũ hostis iudicatus esset, honore excidit.

In Triumuiratu etsi multa enormia patrauit, nihil tamẽ ab illo flagitiosius cõmissum, quàm quod odio & furore plenus L. Cæsarem auunculum, & Romanæ facundiæ parentẽ, M. Ciceronẽ, proscripsit. Sed illũ sororis pietas & constantia protexit, huius relato capite & manibus, adeò in lætitiã effusus est, vt nõ dubitarit proclamare: Sic finem habeant proscriptiones.

Bella suis auspiciis gessit tria ciuilia, Mutinẽse, Philippẽse, Actiacũ, & totidẽ externa, Syriacũ, Armeniacũ & Parthicum. Ex Philippensi gloriã ingentẽ retulit, gnaris omnib. decũbente per aduersam valetudinẽ Cæsare, solius Antonii virtute & cõsilio partã esse victoriã. In cæteris melior fortuna legatorũ, q̃ ipsius res administrãtis, apparuit.

Ingenium Antonio simplex & candidũ erat valdè ad beneuolentiã propensum, sed idẽ excelsum, & magnarũ rerum appetens, & si quis data opera lacessisset, crudele & sanguinarium.

Formę dignitas fuit eximia, quã ornabat latitudo frontis, & barba cũ primis decens, etiã nasus, quod in Persarum rege, Cyro, cõmendabile fuit, paulò eminentior. Hac figura cũ videretur Herculi, qui creditus est gentis autor, non absimilis, etiã cultũ expeditionibus accommodabat, chlamydem gestans, & gladio se longiore accingens.

Artes liberales illũ coluisse, constat. Nam & C. Epidiũ, Grammaticũ, iã ætate prouectior audiuit, & Rhetore vsus est Sex. Clodio, Latinæ & Græcæ eloquẽtiæ pfessore, solitus etiã in Consulatu declamare. Dicẽdi genus Asianum colebat. In scribendo, quẽadmodũ Mœcenas, affectatione stylũ obscurabat, abstrusas & recõditas voces vsurpans. Vnde Cæsar, in Triũuiratu collega, quomodo meminit Suetonius, vt insanum aliquando arguit, quasi ea scribentẽ, quæ mirentur potius homines, q̃ intelligãt.

Iocis & salib. impẽse gaudebat, nec offendebatur, si qd in se dictum audiuisset. Atheniẽses aũt, quorũ singularis est in facetiis acrimonia, mirũ quãta vrbanitate retuderit. Cõuiuantẽ apud se, & largius poculis indulgẽtem, p assentationẽ subinde Dionysiũ vocabãt, quoq; magis grãtiã eius demererẽtur Palladẽ, quæ in ipsorũ arce colebatur, se despondere ei dixerũt. Tũ festiuiter admodũ Antonius ductorũ se respondit, sed imperare Atheniensib. dotis nomine mille talẽta. Nõ potuit Attico ingenio Romana calliditas elegãtius illudere. Autor huius est Seneca suasoriarum primo, ac item Dion 48.

Sed & per iocũ liberius se admoneri ferẽbat. Secũda vectigalia Asiaticis imperarat. Hybreas quidã ciuitatũ caussam agẽs: si potes, inquit, ô Antoni, eodẽ ãno bis vectigal exigere, illud etiã abs te præstari cõuenit, vt bis æstatẽ, & bis autumnũ habeamus. Dele-

ctabatur his auditis Antonius. Tũ Hybreas subiũgens: *CC.M.talentorũ Asia tibi exoluit. Hæc tanta pecunia si ad te non peruenit, repetas ab iis, quibus numerata est. Sin autẽ ad te allatã absumsisti, nulla nobis spes reliqua est.* Cõmonefactus tã cõmodè, quia vera esse, quæ dicebãtur, inficiari nõ potuit, mutauit sententiã, & alterũ imperatũ Asiæ tributũ remisit.

Humanitatis & clemẽtiæ per occasionẽ neutiq̃ expers fuit. Post victoriã Philippensem percrebuerat, captũ esse M. Brutũ. Ad quẽ excipiendum progressus, vbi videt esse Lucilium, qui Brutũ se simulans, Bruto copiam effugiendi fecerat: *Errastis*, inquit, *ô milites, non malam tamen prædã consecuti, imò meliorem quàm existimatis, quantoq́; potior hoste est amicus.* His dictis, Lucilium cuidã seruandum ex suis tradidit, quẽ postea reb. suis ad extremum vsq; fidissimum expertus est.

Similẽ humanitatẽ erga Brutũ hostẽ, iã defunctũ, præstitit. Inuẽto nanq; ipsius corpore, pauca de C. fratris nece cõquestus, purpurã preciosissimã cadaueri supiecit, & cuidã ex libertis sepeliendi munus cõmisit. At ille, cõdito corpore, & purpurã & bonã pecuniæ partẽ, ad sepulturã datæ sibi retinuit. Qua re cõperta, libertũ Antonius supplicio capitis affecit. Natura liberalissimus, nihil amicis denegabat. Eius exẽpla cũ plurima supersint, vno contẽtus ero. Iusserat cuidã ex amicis dari decies sestertiũ. Ea sunt pecuniæ nostræ 25. millia coronatorũ. Admirãte ꝓcuratore, & vt donationis magnitudinẽ ostẽderet, pecuniã corã numerãte, rogauit Antonius, q̃d ea sibi pecunia vellet: Illo aũt respondente, eã, & quidẽ tantã esse, q̃ dono dari iussisset: animaduersa hominis maleuolẽtia: *equidẽ arbitrabar*, inq̃t, *ampliorẽ pecuniam decies sestertiũ continere. Hoc verò pauxillum est: proinde tantundẽ superadde.* Quid hoc animo dicas munificentius?

Sed sæpius in vilissimos homines nõ largus modò, sed prodigus fuit. Coquo, q̃ cœnã visus esset eleganter apparasse, domum cuiusdam Magnesii dedit. Anaxenori citharœdo 4. ciuitatũ tributa, atq; insuper milites cõcessit. Præter hæc priuatis hominibus tetrarchias & regna cõtulit, ne nũc dicam, quãta perditissimis hominib. parasitis & assentatoribus suis, sæpenumero largitus sit. Nam quòd Cleopatræ Cyprum, Phœniciam, aliasque populi Romani prouincias donauit, nonnihil amor, & laudem regalis magnificentiæ captans animus, excusat.

Ipse prodigalitatem hanc suam si q̃n notari cognoscebat, sic tueri solitus fuit, vt diceret, Imperii Romani amplitudinẽ nõ per ea, q̃ acciperet ipse, sed q̃ donaret aliis, illustrari. Proinde apud Rabiriũ Poetã desertus iam ab amicis omnib. suamq; fortunã ad alios emigrantẽ videns, alia re nulla, præter mortis sibi arbitrium relicta, perquam honestè & grauiter exclamat: HAEC HABEO, QVAECVNQVE DEDI.

Sed oẽm eius laudem & commendationem extinxerũt ebrietas & insanus in Cleopatram amor. Ebrietati & crapulæ supra q̃ dici potest, obnoxius vixit. In nuptiis Hippiæ tantum vini per noctem hausit, vt postridie in conspectu P. R. vomere coactus sit. Vtrunq; illi coram Patribus obiecit Cicero. Plinius autor est, edidisse illum paulò ante bellum Actiacum de ebrietate sua volumen, quo patrocinari sibi volens, propemodum approbarit, quàm multa per temulentiam mala rebus humanis intulisset.

Cæterũ ebrietati isti & crapulæ, posteaquam velut oleũ adiectum incendio, Cleopatræ philtrum accessit, ne salus quidẽ ipsa conseruare salutem hominis potuit. Profligatus apud Actiũ, deinde Alexandriæ per Cæsarem obsessus, non segniter sua ipsius manu periit, anno ætatis LVI. Cæsare quartũ & M. Crasso Coss. an. V. C. DCC.XXIIII. ante natum Christũ XXVII. Quæ de vxoribus & liberis eius dicenda restant, vbi duorum fratrum, C. & L. res gestas exposuerimus, ordine quo decet, persequemur.

C. ANTON. TRIVMVIRI FRATER.

C. Antonius, legatus Cæsaris in bello ciuili, contra Pompeianos rẽ gerens, in Illyrico cũ XV. cohortibus in potestatẽ hostium venit, fame expugnatus, quomodo præter Liuium, Cæsarẽ, Eutropium & alios, Lucanus quoq; tradit lib. 4. Prætor, M. fratre Cõsule, missus in Macedoniã, vt Senatus decretum, quo ipsi prouincia concessa, & exercitus attributus esset, ꝑferret, etsi summa celeritate contendebat, præuentus tñ est à M. Bruto, qui Macedoniam adeptus, tradente Hortensio, Antonium cum copiis, quas habebat, deditionem facere coegit.

Ac primùm quidẽ honorificè habitus, manentibus etiam magistratus insignibus, posteaq̃ exercitũ ab illo sollicitari cognitũ est, custodiri ꝑcipitur. Ad extremũ vulgata Triumuirorũ ꝓscriptione, per quã post D. Bruti cædem, & Cicero cũ fratre fratrisq; filio periisset, in vltionẽ tantorũ virorũ capitis supplicio punitur. M. frater, eius facinoris post

ris pòst victoriam Philippensem memor, cùm Hortensium cæpisset, cui maiorem quàm Bruto culpã tribuebat, eius sanguine C. fratri, & quidem apud ipsius tumulũ, parentauit. Autor Plutarchus in Bruto.

Cicero & hunc C. Antonium grauiter notat in Philippicis, maximè verò in ea oratione, quæ decima numero est, vbi duorum fratrum ætatibus medium interiectũ, vitiis cum vtroque certare scribit. Sed & Philip. 8. vt repulsam honoris passum notat, & Philip. 13. vti bis capto insultat.

L. ANTONIVS, TRIVMuiri frater.

L. Antonius vitiorum omnium, quæ in fratribus hæsere, consors, virtutum verò, quæ nonnullæ in Triumuiro fuere, prorsus expers, & inanis extitit. Robore tamen & audacia depugnandi non caruit. Tribunus pleb. cùm M. frater consulatum, C. præturam gereret, Cæsarem Octauianum, Apollonia regressum, ad populum produxit, habendæque concionis potestatem illi fecit.

Consul triennio pòst, ann. vrb. conditæ DCC.XIII. Calend. Ianuarii de populis quibusdam Alpinis triumphum egit, cùm neque imperiũ ibi habuisset vllum, nec quicquam triumpho dignum peregisset. Tantũ id temporis in repubI. poterat Fuluia; cui quòd esset Cæsaris socrus, & Antonii coniunx, ac Lucio valde studeret, contradicere nemo quisquam audebat. Huius rei cũ Latini scriptores nusquam, q̃ sciã, meminerint, Diõ verò solus apud Græcos tradat, ne quis commentũ esse meũ suspicetur, verba ipsa Dionis ex li. 48. subscribere placuit: Τῷ δ' ἐχομένῳ ἔτει, ὀνόματι μὲν ὅ, τε Σερουΐλιος ὁ Πούπλιος, καὶ ὁ Ἀντώνιος ὁ Λούκιος, ἔργῳ δὲ οὗτός τε καὶ ἡ Φουλουΐα ὑπάτευσαν. τοῦ τε γὰρ Καίσαρος πενθερὰ, καὶ τοῦ Ἀντωνίου γυνὴ οὖσα, τόν τε Λέπιδον ὑπὸ νωθείας παρ' οὐδὲν ἦγε, καὶ αὐτὴ τὰ πράγματα διεχείρισεν, ὥς τε μήτε τὴν βουλὴν, μήτε τὸν δῆμον, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐκείνῃ δοκοῦν χρηματίζειν. Τοῦ γοῦν Λουκίου αὐτοῦ σπουδάζοντος ἐπινίκιά τινων ἐν ταῖς Ἄλπεσιν οἰκούντων, ὡς καὶ νικήσαντός σφας πέμψαι, τέως μὲν ἡ Φουλουΐα ἀντέλεγεν οὐδείς οἱ συνεχώρησεν. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη θεραπευθεῖσα ἐπέτρεψε, πάντες ἐψηφίσαντο. ὥς τε τῷ μὲν λόγῳ τὸν Ἀντώνιον καθ' ὧνπερ κεκρατηκέναι ἔλεγεν (οὔτε γὰρ ἔπραξέ τι νικητηρείων ἄξιον, οὔθ' ὅλως ἡγεμονείαν ἐν τοῖς χωρίοις ἐκείνοις ἔσχε) τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν Φουλουΐαν καὶ τιμηθῆναι καὶ πομπεῦσαι.

Acto triumpho, fretus Consulatu & fratris potentia, cùm etiam à Fuluia, cuius filiã repudiârat Cæsar, socrus insolentiam non ferens, instigaretur, sumta defensione colonorum, quorum agri militibus diuidebantur, bellum excitauit. Ac noctu in vrbem admissus, Lepidum, qui rerum vrbanarum tutelæ præpositus erat, fugauit, copias illius sibi coniunxit. Deinde compellatis pro cõcione ciuibus, Triumuiratum se aboliturum promittit, quòd & frater id cupiat, & omnes boni expectent.

Exceptus gratulatione cunctorũ, ac Imperator appellatus, in Cæsarem progreditur. Occurrentibus autem Saluidieno & Agrippa, Cæsaris ducibus, non ausus vtrosque aggredi, Perusiam se confert. Ibi clausum obsidione, & aliquoties eruptione facta repulsum, Cæsar fame venire ad deditionem coegit. Ita bellum propè sine sanguine confectum, Perusia dirutá, Lucius aliquanto pòst ob gratiam fratris dimissus est. Nec præterea quicquam illum gessisse legimus. Sed neque de exitu eius autores quicquam prodidere.

M. Cicero, cùm neminem trium Antoniorum probet, hunc tamen imprimis execratur, quem & Mylasis in Asia Mirmillonem Thracem, familiarem suum, iugulasse, & in Italia Parmensium ingentem cædẽ patrauisse commemorat, eoque Mirmillonem Asiaticum, & latronem Italiæ vocat. Manifestæ crudelitatis hæc argumẽta sunt; illa vanitatis & demẽtiæ, quòd se cognomẽto Pium (πιέτας) dici voluit, qui fratris dignitatem absentis tueretur, vt est apud Dionem, quodq́; statuas equestres & inauratas in foro sibi poni sustinuit, hac inscriptione: TRINGINTA QVINQVE TRIBVS PATRONO POPVLI ROMANI, quomodo refert Cicero Philipp. 6. Sed iam ad Triumuiri coniuges, & ex iis susceptam sobolem explicandam, accingamur.

VXORES ET LIBERI M. Antonii Triumuiri.

Ex Cicerone & Plutarcho, quinque M. Antoniũ vxores habuisse, colligimus, Fadiam videlicet, Fuluiam, Antoniam, Octa-

uiam & Cleopatram. Nam Citheris illa mima, cum qua per tempus belli ciuilis, iunctis ante curtū leonibus, quomodo scribit Plinius, Italiam percursauit, amica non vxor fuit, quamuis Cicero in Orationibus Philippicis interdum vxorem appellet, quam vxoris loco cultam habitamq; meminerat.

FADIA PRIMA TRIVMuiri coniunx.

Fadia patrem habuit Q. Fadium, libertini generis hominem. Hanc fœcundam fuisse, & aliquot ex Antonio liberorū matrem, testatur idem Cicero. Nusquam tamen ipse, sed neque scriptores alii nominatim eos citant, quæ res suspicari cogit, nō diu fuisse superstites.

FVLVIA, SECVNDA coniunx Antonii.

Fuluia, M. Fuluio, qui propter hæsitantiam linguæ Bambalionis cognomen ex contumelia traxit, & Sempronia Tuditani, quem insanum constat fuisse, filia prognata est, mulier vehemens, & quæ nihil muliebre præter corpus gereret, vt inquit Paterculus. Hæc non artes fœmineas colebat, quomodo cæteræ, sed magistratus regere, & imperantibus imperare discupiebat, gladio accingebatur, militibus signum dabat, sæpe etiam ad eos concionabatur, vti Plutarchus & Dion memoriæ prodiderunt. Verba Plutarchi Gręca, quòd satis vulgata existimem, prætermitto. Dionis ex lib. 84. sic habent: καὶ ξίφος παρεζώννυτο, καὶ συνθήματα τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, ἐδημηγόρει τε ἐν αὐτοῖς πολλάκις, &c.

Nupsit Fuluia primum P. Clodio Pulcro, Cicer. inimico, cui Claudiam filiam, quam postea Cæsar Triumuir duxit, enixa est. Clodio interempto, C. Curioni se matrimonio coniunxit. Quo per bellum ciuile in Africa cæso, ducta est Antonio, eique duos filios peperit. Decessit autem Sicyone, cùm Cæsarem, cui bellum Perusinū excitarat, fugiens, ex Sicilia in Asiam ad Antonium properans nauigaret.

Ex iis, quæ retulimus, quiuis facilè perspexerit, quā probè Franciscus Maturantius, vir alioquin doctissimus, Fadiæ Bambalionem patrem tribuat, eamque fuisse Tusculanam asserat. Deinde quæ Ciceroni Philipp. 3. de Fuluia seorsim & Fadia dicuntur, ipse cuncta miscens, ad vnam Fadiam omnia referat.

Illos verò, qui Fuluiam omnium primo nupsisse L. Catilinæ tradunt, præterquam quòd nullius recepti scriptoris testimonio nituntur, facilè confutauerit Cicero, qui Philipp. 2. fatum Clodii & Curionis vaticinatur Antonio, quoniam domi suæ habeat, Fuluiam significans, quod illorum vtrique fatale fuerit. Et sub finem eiusdem Orationis, de incolumitate Antonii, & illius prosperiore fortuna, dolens, salsissimo ioco, nimis diu Fuluiam P. R. tertiam pensionem debere dicit, nusquam hercle Catilinam omissurus, eamque pensionem quartam facturus, si quidem & ille fuisset Fuluiæ maritus, quem morte perinde fœda, nec minus ex vsu reipublicæ, quam Clodium & Curionem, sublatum sciebat. Sed iam ad Antonii Fuluiæque liberos progrediamur.

ANTONIVS, TRIVMVIri & Fuluiæ primogenitus filius.

Antonius, natu maior F. (Plutarchus & Dion Antyllum vocant) puer adhuc percussoribus Cæsaris obses in Capitolium missus est. Quod factum Cicero in Philipp. commemorans puerum nobilem, & M. Bambalionis nepotem, cum irrisu vocat.

Patrem in Asiam, Syriam & Ægyptum secutus, patris ingenium & mores visus est imitari velle. Id misero fraudi fuit. Nam post Actiacam victoriam, cùm pater illi tum primam virilem togam dedisset, potitus Alexandria Cæsar, simulacro Diui Iulii, ad quod post multas & irritas preces cō fugerat, abreptum interimi iussit, vt est autor Suetonius. Plutarchus à Theodoro pædagogo Cæsari traditum scribit, cumque adolescenti ceruix à militibus abscinderetur, lapidem ei preciosum, quem gestare consueuisset, ab eodem Theodoro subductum, cuius ille furti mox apud Cæsarem conuictus, & in crucem actus sit.

Fuisse adolescentem nō inuenusti ingenii, & paternæ in dando liberalitatis, arguit dictū factumq; eius posteritatis memoria cum primis dignum. Cænabat inter familiares, adhibito Philota medico. Qui cū variis argutiis mensæ consortes fatigaret, Antonius vicissim sophisma proposuit, ad quod medico subticēte, quasi se constrictū fateretur, lætatus risit. Deinde commonstratis in mensa poculis preciosis & mul-

tis: Hæc

tis: Hæc omnia, inquit, ô Philota, tibi dono confero. Recusanti accipere, quòd iudicaret immodicam donationem esse, nec placituram patri: *O inepte,* inquit, *an nescis eum, qui dat, filium esse Antonii?* Hæc solitum narrare auum suum Lampriam, qui ex ipso Philota rem audiuisset, idem tradit Plutarchus.

M. IVLIVS ANTONIVS, Triumuiri filius alter.

Alter M. Antonii & Fuluiæ filius, M. IVLIVS Antonius, non modò cum cæteris conseruatus, verùm etiam sacerdotio, & cùm adoleuisset, Prætura & Consulatu decoratus est. Consulatum gessit ann. vrb. cond. DCC. XLIIII. ante natum Christum VII. Præter hæc Octauia, Marcellã, filiam suam natu maiorẽ, ab Agrippa dimissam, illi collocauit. Cumque secundum Cæsarẽ plurimum posset Agrippa gener, ac proximi dignitate essent Cæsaris priuigni, Liuiæ filii, tertium Antonio locum Octauia conciliauit.

His beneficiis non satis gratum se præstitit, adulterata Cæsaris filia, quo facinore sibi totique domui suæ perniciem maturauit, etsi filium ex Marcella, L. Antonium, superstitem reliquit, quod ad studia eius & ingenii argumentũ attinet, puer L. Crassitium Grammaticum audiuit. Adultus verò, ac iã litteris satis perpolitus, scripsit Diomedeas libris 12. heroico versu, vt Acron, interpres Horatii. Id opus, quamquam eximium & doctum, aduersa tamen fortuna domus obscurauit. Autores sunt horũ Paterculus, Tacitus & Tranquillus. Meminit Seneca de breuitate vitæ: *Filia,* inquit, *& tot nobiles iuuenes, adulterio velut sacramento adacti, infractam ætatem territabant: postquã iterum timenda cum Antonio mulier,* &c. Extat ad eundem Horatii oda libro 4. Carm. *Pindarum quisquis,* &c.

L. IVLIVS ANTONIVS, Triumuiri nepos.

L. Iulius Antonius, M. Iulii F. Triumuiri nepos, admodum adolescens ab Augusto sepositus est in ciuitatem Massiliensem, vbi specie studiorum nomen exilii tegeretur. Decessit ibidem sub Tiberio, anno vrb. cond. DCC. LXXVII. Supremus tamen habitus honor, ossaque decreto Senatus Octauiorum tumulo illata sunt. Tacitus 4. Ita in hoc adolescente propter scelus & flagitium patris, M. Antonii Oratoris domus & familia tota concidit, euidenti signo, quantopere Deus τὰς μοιχείας & odisse & punire soleat.

ANTONIA, TERTIA Triumuiri coniunx.

Antoniam, patrui sui filiam, repudiata Fuluia, connubio sibi coniunxit, sed quam non multò post, vt suprà meminimus, viuente etiam tum C. Antonio, patruo & socero, velut adulterã abiecit. Nec enim dubitauit in Senatu Calend. Ianuar. sedente patruo, hanc sibi cũ Dolabella dissidii caussam esse, dicere, quòd ab eo sorori & vxori suæ stuprum oblatum esse cõperisset, quẽadmodũ prodidit Cicero Philip. 2. qui pudicissimam ibidem fœminam Antoniã appellat, ac scelus illud Antonii grauissimè detestatur. Liberos Antonia nõ legitur habuisse, eam ob causam, credo, quod in matrimonio Antonii non diu hæsit, exacta procul dubio fraude Fuluiæ. Nam illã mox reduxit Antonius; quod etsi nusquã apertè traditur, rem tamen sic actam esse, sequentium annorum simul ac rerum gestarum historia conuincit.

Illud præteriri nõ conuenit, priorẽ Antoniæ maritum fuisse C. Caninium Gallũ, quem, C. Antonio patre damnato, filiam eius duxisse, scribit Valerius Maxim. lib. 4. cap. 2. Nec enim vt alia possit accipi, plures Antonium reliquisse filias, legimus.

OCTAVIA, QVARTA Triumuiri coniunx.

Octauia, Cæsaris Augusti soror, quæ primùm C. Marcello, viro Consulari, nupta, Marcellum filium, duasque Marcellas peperit, non illa maior, quæ matrem Anchariã habuit, fuisse putanda est, quod plerosq; sentire video, Plutarchum secutos, sed minor ex Accia matre genita, vt & Plutarchi vocem vsurpemus, ὁμομητρία Cæsari. Testẽ huius sententiæ nostræ locupletem & assiduum producere possumus M. T. Ciceronem, qui Philip. 3. de materno Cæsaris Augusti genere, quod Aricinum fuit, deq; Accia & Octauia minore loquens: Sed hoc, inquit, clarissimi viderint viri, L. Philippus, qui habet Aricinam, C. Marcellus, qui Aricinæ filiam.

Quin etiam Dion, grauis autor, libro quadragesimo C. Marcellum in Consulatu Cæsari Dictatori fuisse inimicum scribit, quamquam affinis esset, τῷ καίσαρι καίπερ ἐξ ἐπιγαμίας προσήκων ἐχθρὸς ἦν. Hic verò qui po-

tuit affinis esse per Octauiam maiorem, quæ Octauii & Anchariæ filia, Cæsarem nullo propinquitatis gradu contingebat? Minorem itaque Octauiam, cui Iulia, Cæsaris Dictatoris soror, auia fuit, coniugem Marcellus habuit, quo defuncto, cùm commodum etiam Fuluia decessisset, Antonius illam duxit, permotus ab amicis, vt eo tenaciore vinculo inter ipsum & Cæsarē pacis fœdera constarent. Reliquit autem ex Octauia filias, Antonias duas.

Qui Plutarchum hìc à nobis abiici mirabuntur, sciant, vt leuissimè dicam, non hunc tantùm eius errorem esse. Nos autē, cùm illi plurimum tribuamus, ac illius auctoritatem vbiq; sartam & tectam esse cupiamus, contra veritatē tamen homini fauere honestè qui possumus? Debet enim amicus esse Socrates, & amicus Plato, quēadmodum ille ait, sed omniū maximè debet veritas esse amica. Vt autem de Octauia corollarii non nihil adiiciamus, valde laudat eam Plutarchus à forma, moribus, & ingenio, vocatque σχῆμα θαυμαστὸν γυναικός. Sed & Athenienses, cùm apud ipsos degeret, supra modum amatam magnis honoribus affecerunt. Corinthii quoq; dignam duxere, cui templum supra forum excitatum consecrarent, quemadmodum tradit Pausanias lib. 2.

ANTONIA MAIOR, TRIumuiri & Octauiæ filia.

Antonia maior, vt vult Tacitus, vt Tranquillus minor, sed malim sentire cum Tacito, certè pudicitia perinde ac forma spectabilis. Nec enim abs re Plutarchus σωφροσύνῃ καὶ κάλλει περιβόητον appellat. Druso, Tiberii Neronis & Liuiæ F. Cæsaris Augusti priuigno, in matrimonium cessit, cum quo coniunctissimè viuens, complures ei liberos enixa est, sed ex quibus tres patri vixere superstites, Germanicus, Liuilla & Claudius. Nato Claudio, non multo pòst Drusus Consulatum iniit, in eoque honore decessit, anno ætatis XXX. cond. vrb. DCC.XLV ante verò natum Christum VI.

Destituta marito, cùm adhuc forma & ætate floreret, & à multis ambiretur, continentiam prætulit, annisque XLIIII. & amplius in viduitate persistens, liberorū suorū nepotes & pronepotes vidit, verùm nec sibi nec reipub. felices, si Germanicum excipias. Hunc omnibus animi corporisque dotibus, quæ summo principe dignæ sunt, ornatum, iam Consularem & triumphalē, & in Cæsarum familiam ascitum, Tiberii & Liuiæ nefariis artibus amisit, anno vrb. cond. DCCLXXI. post natum Christū XXI.

Obiter admonendi sunt studiosi, non hunc esse Germanicum, quem tantopere laudat Quintilianus lib. 10. sed Imperatorē Domitianum, qui & ipse Germanicus dici voluit, estque per assentationem à doctis eius ætatis tam magnifico nomine decoratus. Inde est illud Martialis lib. 13. vt alios eius Poetæ locos omittam:

Serus in æthera Germanicus imperet aula,
Vtq; diu terris, da pia thura Ioui.

Et Statius primo Syluarum ipsum compellans, ait:

Ante Palladiæ talem, Germanice, nobis
Effinxere manus, &c.

Miror herclè, Petrum Crinitum, virum alias oculatissimum, istud non animaduertisse, cùm præsertim Fabius Germanicum suum Augustum vocet, noster hic ad Augustale fastigium non ascenderit, morte præuentus, eoq; Cæsar tantùm vbique nominetur, quomodo & in libris Fastorum, quos illi P. Ouidius dedicauit.

Liuiam, seu Liuillam (nam idem nomē est) Druso Cæsari, Tiberii filio, nuptā, & ex eo liberorum aliquot matrem, compertam adulterii, & quòd autore Seiano maritum veneno sustulisset; permittente Tiberio, conclusit domi, fameque necauit, quemadmodum scribit Dion lib. 57. αὐτὴ δὲ Ἀντωνία ἀκοῦσα λιμῷ τὴν θυγατέρα ἐξώλεσε. Accidit autem id non multo pòst, quā Tiberius quintū Consul de Seiano pœnas sumsisset. Porro Consulatus Tiberii quintus incidit in annum vrb. cond. DCCLXXXIII. nati Christi XXXIII. Id hoc diligentius annotandū duxi, quòd de huius Liuiæ interitu, & de tempore, paucis constare videam.

Claudium valetudinarium, nec mentis benè compotem, portentum dicere solebat, nec absolutum à natura, sed tantùm incoatū, ac si quem socordiæ argueret; stultiorem aiebat filio suo Claudio. Vidit tamē ex hoc nepotem Drusum, & neptem, Antoniam Pætinam. Nam Octauia & Britannicus aliquanto pòst, Antonia iam defuncta, nati sunt.

Ex Germanici liberis, quos ille sex reliquit, duobus à Tiberio sublatis, cùm puellas, Drusillam, Liuillam & Agrippinā maritasset, tertium ex adolescentibus, C. Cæsarem, fortuna ad imperii successionem euexit.

uexit. Duo circa principatus initia fauorem populi, maximè verò pietatis erga suos laudem captante, quicquid honorum vnquam Liuia cœpisset, id vno Senatusconsulto in Antoniam auiam congestum est.

Mox tamen ab eodem, posita iam simulatione, cum ad ingenium rediisset, deserta contemtaque est. Ac ne petenti quidē secretū concessum, nisi interueniente Macrone præfecto. Quæ rerum indignitates, & tædia, causam mortis illi præbuere. Nec defuerunt, qui datum venenum crederēt. Defunctæ nullus honor habitus, prospexitque è triclinio Caius ardentem rogum. Verùm non diu lætatus, mox istius pluriumq; aliorum scelerum capite pœnas dedit, cum annis ferè IIII. imperasset, Claudio patruo dimissam imperii gubernationem excipiente.

Antoniæ continentiam impensè laudat Valerius Max. libro 4. cap. 3. vt quæ fœmina laudibus virilem familiæ suæ claritatem supergressa, amorē mariti egregia fide pensarit, cubiculum socrus pro coniugio ducens. Apud Tiberium valde venerabilis fuit, cui etiam insidias Seiani, misso per Pallantem seruum scripto, indicauit, quemadmodum scribit Iosephus libro 18. capite 13.

Tradit Plinius libro nono, capite quinto, Antoniam apud Baulos villam habuisse, in qua Murænæ, quam diligeret, inaures addiderit, propterque eam famam multos videre Baulos concupiuisse. Idem eam nunquam expuisse memorat, idque inter naturæ insignia refert libro septimo, capite 19.

ANTONIA MINOR, TRIumuiri filia.

Altera Antonia, L. Domitio Ænobarbo Cn. F. qui Consulatum sub Augusto gessit, anno vrb. 738. collocata, Cn. illi Domitium, & Domitiam Lepidam, genuit. Porro Cn. Domitius, & ipse Consulatu functus sub Tiberio, anno vrbis DCC. LXXXIIII. ducta Agrippina, Germanici filia, L. Domitium Neronem, qui Claudio in principatu successit, procreauit, vir omni parte probrosus, & qui sit ausus dicere, nihil ex se & Agrippina nisi detestabile, & malo publico, nasci posse, quam illius vocem euentus comprobauit. Euasit enim Nero principum omnium crudelissimus, & qui propinquos omnes, totasque familias, quotquot se sanguine contingerent, funditus euerterit.

Nam cùm C. Cæsar Tiberium fratrem & Ptolemæum consobrinum, de quo mox dicemus, occidisset, ipseque vicissim à militibus cum coniuge & filia cæsus foret, cùm Claudius successor duas Iulias, alteram Germanici fratris, alteram Drusi patruelis, filias, & Domitiam Lepidam, consobrinam, interemisset, ipsum vxor Agrippina veneno sustulisset, Nero per fraudem matris imperio potitus, quicquid cognati & Antoniani sanguinis reliquum erat, hausit. Fratrem enim Britannicum, & sorores, Octauiam, quæ & coniunx fuit, & Petinam, recusantem nuptias suas, & Rubellium Plancum, Drusi & Antoniæ pronepotem, quorum & ipse pronepos erat, demum & matrem Aprippinam per summam immanitatem trucidauit.

Nec dormitauit iustitiæ vindex oculus. Tot nanque patratis sceleribus, desertus ab omnibus, cùm se iudicatum hostem, & ad supplicium quæri didicisset, ferro sibi iugulum aperuit, multoque visentium horrore sceleratam animam efflauit, anno ætatis trigesimosecundo, vrbis conditæ DCCC. XX. post Christum natum, septuagesimo; die quo quondam vxorem Octauiam interemerat, vt autor est Suetonius Tranquillus.

CLEOPATRA, ÆGYPTI Regina, quinta vxor Antonii.

Superest Cleopatra, quinta vxor Antonii, ex qua prognatam sobolem, tametsi ad Rom. non magnopere pertinentem, quia tamen ab Antonio descendit, in recensenda posteritate eius omitti non conuenit.

Ptolemæus Auletes, siue pulsus ab Alexandrinis, siue sponte profugiens, certè iubente Pompeio, per Gabinium in regnum restitutus, occisa filia natu maxima Berenice, quæ absente ipso regnum tenuerat, duas filias, Cleopatram & Arsinoen, totidemq; filios, Ptolemæos, superstites reliquit. Volaterranus in Geographia tradit, cum liberos suos P. R. in tutelam commendasse. Eoque Marcum Æmilium Lepidum, Pontific. Maxim. missum à Senatu in Ægyptum, qui regnum pupillis administraret. Quæ qua histo-

riæ fide & veritate ad hæc tempora trahātur, ante ducentos annos & amplius gesta, relinquo doctioribus iudicandum.

Alexandrini, Ptolemæo mortuo, filium natu maiorem, Ptolemæum Dionysium, & Cleopatram, quemadmodum pater testamento perscripserat, regno præfecerunt. Exorta inter eos dissensione, Ptolemæus aduersus sororem bello rem gerit. Interea Pompeius ex acie Pharsalica delatus Pelusium, à domesticis regis interficitur. Secutus Cæsar, cùm dissidētes componere studeret, Ptolemæum, bellum inferētem, opprimit, Cleopatræ regnum donat, nec abhorrens ab eius consuetudine, quòd formā præstaret, totam hyemem in summo luxu cum ea traducit. Illa post aliquot menses filium enixa, Cæsarionem appellauit. Sed & aliquanto pòst in vrbem ad Cæsarem profecta, maximis ab illo honoribus excepta, summaque munificentia in Ægyptum remissa est.

Post cædem Cæsaris, & res in Philippis gestas, ab Antonio in Asiam venire iussa, tantopere eum in amorem sui pellexit, vt se regredientem in Ægyptum secutus sit. Post bellum verò Parthicum suauitate morum & facundia, qua plurimum pollebat, totum illum occupauit. Estq; ab eo in vxorē ducta, misso Cæsaris sorori repudio, quæ res vtrique exitio fuit. Orto namque bello ciuili per eam insaniam, ambo à Cæsare victi & euersi sunt. Interfecto aūt Antonio, cum se Cleopatra triumpho seruari sensisset, aspidis irritatæ morsu vitam finiuit, anno ætatis XXXIX. cùm regnasset XXII. Cæsar illi & Antonio commune sepulchrum indulsit. Autores Strabo & Plutarchus.

LIBERI ANTONII & Cleopatræ.

Liberi vtriusque superstites fuere, Alexander, Ptolemæus & Cleopatra. Ex his Alexandrum & Cleopatram, simul in lucem editos, Antonius pater Solis & Lunæ cognomentis ornauit. Cæsar etiam ob id eos in triumpho duxit, vt annotauit Eusebius.

CLEOPATRA, ANTONII & Cleopatræ filia.

Cæsarione interemto, Cleopatram Cæsar Iubæ iuniori, quem ipse educauerat, collocauit, eique paternum in Africa regnum reddidit. Præterea Alexandrum & Ptolemæum illis concessit. Autoribus Plutarcho & Dione.

Porro, Iuba, eius Iubæ, qui in caussa belli ciuilis à Cæsare Dictatore superatus, necē sibi consciuit, filius, admodum puer Romæ in triumpho, de patre ducto, & ipse circum latus est, quæ res illi feliciſſimè cessit. Educatus enim Romæ, & bonis artibus institutus, ex barbaro & Numida clarissimi nominis scriptor euasit, conditis ad C. Cæsarem, Augusti filium, doctissimis voluminibus. Recuperato per Cæsarem paterno regno, primus vtriq; Mauritaniæ imperauit, studiorū tamen fama posteritati, quàm regno celebratior. Ex Cleopatra Ptolemæum filium, & vt quibusdā placere video, Drusillam quoque filiam reliquit.

PTOLOMÆVS, ANTONII Triumuiri nepos.

Ptolemæus, Iubæ patris in regno successor, sub Tiberio, cognitis eius in bello contra Tacfarmatē studiis, venusto more per emissum Senatorē, scipione eburno & toga picta donatus, Rexq; & socius & amicus P.R. appellatus est. Autor horum Tacitus lib. 4. Post Tiberii mortem ab eius successore, C. Cæsare Caligula, consobrino suo, nefariè cæsus est, & quidē propter opes, vt tradit Dion. Suetonius euocatum è regno, & exceptum honorificè, hac de causa repentè percussum scribit, quòd edente Caio munus, ingressus spectaculum, hominum oculos fulgore purpureæ ab ollæ conuertisset, idq; ipsi Caio animaduersum foret. Cædem eius indignam vlciscente liberto Ædemone, primùm sub Claudio, qui Caio successit, in Mauritania Romanis armis bellatum est, quomodo legimus apud Plinium libri quinti, cap. 1.

DRVSILLA, ANTONII Triumuiri Neptis.

Superest ex Antonii & Cleopatræ domo Drusilla neptis. Sic enim memorat eā Tacitus lib. 21. parentes non adiicit. Hanc sub Claudio duxit libertus eius, M. Antonius Felix, frater Pallantis, quem suprà seruum Antoniæ fuisse meminimus. Quoniā autem singulari fortunæ beneficio, cùm nomine, tum affinitate familiæ Antoniorum se Felix inseruit, amplius & pluribus verbis agendum de illo censuimus.

¶ Suidas Κλαύδιος, nominat Κλαύδιον Φείλικα. Eadem nuncupatio apud Iosephū & Zonaram reperitur. Antonii Felicis nomen habet Tacitus lib. 5. & 21.

M. ANTONIVS FELIX, Drusillæ maritus, & Triumuiri progener.

Claudius Imp. seu generis nobilitate motus,

motus, quòd vetuſtis Arcadiæ regibus ortos ſe prædicarent, ſeu inſita facilitate ductus, qua libertis ſuis obnoxius, nihil non ipſis indulgebat, plurimum his fratrib. detulit. Nam Felicem ad regias nuptias euectum primùm cohortibus & alis, deinde Iudææ impoſuit. Pallantem verò rationib. præpoſitum, non ornamentis modo Prætoriis honeſtauit, ſed & opes ad ter millies ſeſtertium habere permiſit, quemadmodum autores ſunt Cornel. Tacitus & Suetonius Tranquillus.

Felix à remo, quod dici ſolet, ad tribunal euectus, mirum, quàm cœperit inſoleſcere. Nec enim vlla moderatione prouinciam tenuit, quiduis ſibi licere ratus, tanta potentia ſubnixo. Cumque huius impotentiæ Ventidius Cumanus æmulus foret, arſiſſet bello prouincia, ni Quadratus, Syriæ rector, ſubueniſſet, qui Felicem, receptum in tribunal, inter iudices oſtentauit, damnato flagitiorum, quæ duo deliquerant, Cumano: eſtq; prouinciæ reddita quies. Sic Tacitus libro duodecimo & vigeſimoprimo.

Ioſephus non multum à Tacito varians, cùm etiam hanc laudem Felici tribuat, vt à latronibus Iudæam ab illo purgatam memoret, Eleazaro, qui per viginti annos latronum princeps extiterat, cum multis aliis capto, & Neroni in vrbem tranſmiſſo: Similiter Ægyptio quodam Mago, pernicioſum cienti tumultum, repreſſo, crudeliter tamen, & multis cædibus, prouinciam adminiſtraſſe demonſtrat. Quin & Ionatham, ſummum Pontificem, ſubmiſſis percuſſoribus cæſum ab illo tradit.

Ob hanc inhumanitatem delatus apud Neronem, ſucceſſorem accepit. Nec multo pòſt à primoribus Iudæorum, Romam ſecutis, grauiter de multis ſceleribus accuſatus, pœnas dediſſet, niſi Pallantis fratris gratia & precibus adductus Nero hominem abſoluiſſet.

Quo tempore in Iudæam venerit, & quot annis præfuerit, Ioſephus cum Tacito & Bæda non conuenit. Sed quoniã hæc res à doctiſſimo noſtræ ætatis viro peculiari libello luculentiſſimè explicata eſt, à me rectè prætermittitur. Illud tamen neutiquam ſilentio tranſeundum, ſub hoc Antonio Felice, Iudææ præſide, Paulum Apoſtolum vinctum Cæſareæ cauſam dixiſſe, quemadmodum teſtatur in Actis Lucas, qui & ipſe hominem fuiſſe, φιλάργυρον, & δωροδοκεῖσθαι ſuetum, oſtendit.

Druſilla, Triumuiri nepte, per mortem, & abſque liberis, prærepta, regis Agrippæ filiam, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, pulchritudine captus, cùm illam à marito diſcedere feciſſet, ſibi coniunxit, genuitq; ex ea filium Agrippam, qui poſtea ſub T. Veſpaſiano F. rempub. tenente cum vxore in Veſuuii montis incendio periit. Ioſephus antiq. lib. 20. cap. 9.

Alterius huius Druſillæ meminit & Lucas Actorum 24. palamq; Iudæam appellat, Ioſepho ſubſcribens. A qua cum diuerſam eſſe priorem autoritate Taciti doceamur, ſciant ſe toto, quod aiunt, cœlo errare, qui nomine decepti, vnam ac eandem eſſe Druſillam tueri pergunt. Suetonius etiam tertiam Heroinam ab illo ductam indicat, trium reginarum maritum appellans, quem locum tam frigidè tractatum ab interpretibus, valde miror, cùm præſertim aliàs in rebus nihili plus ſatis ſollicitos ac verboſos eſſe videamus.

In Ptolemæo & Druſilla Marci Antonii Triumuiri & Cleopatræ reginæ poſteritas exaruit, quemadmodum propaginem eius ex Fuluia in L. Iulio Antonio ex Octauia in Nerone deletam, ſupra demonſtratum eſt. Deſcripta Marci Antonii Oratoris domo, totaque ea familia, ſuperſunt eius & ſequentis ætatis aliquot Antonii, quos hic commodum ſubiiciendos eſſe duximus.

ALIQVOT ANTONII SVperiorum temporum, huc vſque dilati.

Q. Antonius, bello ciuili Mariano Prætor Sardiniæ, cùm Cinnæ partium eſſet, à L. Philippo, L. Syllæ Dictatoris legato, cæſus eſt. Autor epitomes Liuianæ lib. octuageſimoſexto.

Marcus Antonius, vnus ex ducibus & legatis Q. Sertorii, cum cæteris coniuratis ipſum in cõuiuio trucidauit, cuius facinoris nomine non multo pòſt mulctatus, vitam amiſit. Idem libro 96. & Plutarchus in Sertorio.

Antonius item quidam cum Cicerone in Ciliciam conceſſit, Euocatorum præfectus, quem ipſum ex Cilicia ad Appium Claudium Pulchrum ſcribens, virum fortem eſſe, & inprimis ſibi probatum, aſſerit.

L. Antonius M. filius, Proconſul alicubi in Aſia minore initio belli ciuilis Pompeiani L. Lentulo & C. Marcello Conſulibus, refertur Ioſepho Iudaicarum antiquitatũ lib. 14. cap. 19. ſi tamẽ illic nihil mendi ſubeſt, quando ſcriptor ille pluribus in locis, quod eruditi ſciunt, inſanabiliter laborat.

P. & T. Antonii, Quæſtores fuere ſub Auguſto, ſed is in Conſulatu eius ſecundo, hic quarto, quemadmodum indicat fragmentum magiſtratuum, quod extat apud Apianum. Porrò Titum, quòd prænomen non niſi à patriciis Antoniis vſurpatum legam, ex Merendis fuiſſe ſuſpicor, ſeculis aliquot iacente familia, id quod & Furiis Camillis accidiſſe, compertum habemus ex Corn. Tacito.

ANTONII PROMISCVE CON geſti, ſolo primarum litterarum in cognomentis ordine ſeruato.

ANTONIVS Atticus, Declamator, citatur Senecæ Suaſoriarum primo.

P. Antonius Auitus, Procurator Cæſaris in Cilicia, iis temporibus, quibus Plinius iunior floruit. Fit eius mentio Pand. lib. 29. de acquirenda hæreditate legitima. Quamquam in omnibus ferè libris mẽdosè Pannonius legitur, etiam in ea editione, quam adornauit vir doctiſſimus, Gregorius Haloander.

M. Antonius Alexander, libertus M. Antonii Ianuarii, de quo infrà vetuſtam inſcriptionem adducemus.

Antonius Balbus, interemtus à Seuero Pertinace Auguſto. Spartianus in eius principis vita.

Antonius Caſtor, Medicus, celebratur Plinio, qui illius beneficio & ſcientia contemplari ſibi herbas contigiſſe ſcribit, fuiſſeq́; ſumma autoritate in ea arte; viſendo ipſius hortulo, in quo plurimas herbas aleret, centeſimum ætatis annum excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut vigore concuſſis. Locus eſt lib. 25. cap. 2.

Antonia Clementina, vxor P. Rufii Flauii, M. filii, refertur in memoriis antiquis Cordubenſium.

M. Antonius Exochus, natione Alexandrinus, memoratur in vetuſtis inſcriptionibus apud Apianum.

M. Antonius Felix, Libertus Claudii Auguſti, & præſes Iudææ, dictus ſuprà.

M. Antonius Felix Inſularius, memoratur Apiano in memoriis antiquis.

Antonia Flacilla Nouium Priſcum maritum, à Nerone damnatũ, in exilium comitata eſt. Cornelius Tacitus in fine libri quinti.

Antonius Flamma, damnatus repetundarũ, & exilio mulctatus ob ſæuitiam, initio principatus Veſpaſiani. Tacitus lib. 20.

Antonius Gallus, Conſul ſub Valeriano Imperatore, ad quem eius principis epiſtolam recitat Vopiſcus in Aureliano. Nõ me fugit, in excuſis pleriſq; libris Antoninum hũc vocari, quomodo & Balbum in Spartiano, ſed ego diuerſam lectionem ſequi malo.

M. Antonius Gnipho, Gallus, celebris in vrbe Grammaticus fuiſſe dicitur, ingenii magni, memoriæ ſingularis, nec minus Græcè quàm Latinè doctus, præterea comi facilique natura, nec vnquam de mercedibus pactus, eoque plura ex liberalitate diſcentium cõſecutus. Docuit primùm in D. Iulii domo, pueri adhuc; deinde in ſua priuata. Docuit autem & Rhetoricam, ita, vt quotidie præcepta eloquentiæ traderet, declamaret verò nõ niſi in nundinis. Scholam eius claros quoque viros frequentaſſe, aiunt, & in his M. Ciceronem, etiam cùm Prætura fungeretur. Scripſit multa, quãuis annum ætatis quinquageſimum nõ exceſſerit. Atteius tamen Philologus duo tantũ volumina de Latino ſermone reliquiſſe eũ, tradit. Nam cætera ſcripta diſcipulorũ eius eſſe, non ipſius. Hæc Tranquillus. Macrobius citat eius volumen, in quo diſputetur, quid ſit feneſtra, Saturnalium lib. 3. capite 12. Idem virum doctũ vocat, cuius Scholã Cicero poſt laborem fori frequẽtarit. Meminere Quintilianus lib. 1. Chariſius ex cõmentariis in Virgilium, epiſtolis & orationibus.

Antonius Honoratus, Trib. militum in caſtris Prætorianis, Galbæ inprimis fidus, cuius oratione accenſi milites, Nymphidium adſpirantem ad imperium occiderunt. Plutarchus in Galba.

M. Antonius Ianuarius Honoratus Auguſtalis Miſenas. Vixit annis L. Teſtamento poni iuſſit. M. Antonius Alexander, patrono indulg. conſummandũ Cur. lib. Liberta. Q. E. H. M. SS. H. H. Hæc inſcriptio reperitur apud Volaterranum & Apianum. Vterque eam Neapoli extare ſcribit.

M. Antonius Iulianus, Procurator Iudææ,

dææ, affuit T. Vespasiano F. in expugnatione Hierosolymorū. Ioseph. li. 7. eius bel. c. 9.

M. Antonius Iulianus, Rhetor Hispanus, perquam honesti & amœni ingenii, doctrina quoq; ista vtiliore atque delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria fuit. Adhæc scripta omnia antiquiora tam curiosè spectabat, aut virtutes pensitabat, aut vitia rimabatur, vt iudicium factū esse ad amussim, diceres. Sic Gellius Noct. Att. primo cap. 4. qui & ibidem iudicium illius super quadam argutia Ciceronis subiungit. Et libro 19. capite 9. factum eius refert in conuiuio veterum Poetarum aliquot Epigrammata selectiora canentis, ne Græcis in eiusmodi carminum deliciis inferiores esse videamur.

M. Antonius Liberalis, Latinus Rhetor, grauissimas cū Palæmone inimicitias exercuit. Eusebius in opere Chronico.

Antonia Maximilla, vt ornatissima fœmina citatur Plinio in epistolis ad Traianū Imperatorem.

Antonia Montana, vixit sub Marco Imperatore, cui ille rescripsisse legitur Pand. lib. 25. de agnoscendis vel alend. lib.

Antonius Musa, Medicus eximius, Augustū Cæsarem ancipiti morbo laborantē, quādo calidis nihil effici potuit, ψυχρολουσίαις καὶ ψυχροποσίαις, id est frigidis lotionibus & potiunculis aggressus, restituit. Vnde ab Augusto simul & opes & ius annulorū aureorū, cū libertus esset, cōsecutus est, præterea immunitatem, non sibi tantùm, sed etiā omnibus aliis, quotquot eandē artem vel tū profiterentur, vel olim professuri essent. Autor Diō lib. 53. itē Zonaras Tom. 2. Addit Suetonius, P. R. ob restitutū ab eo principē, ære collato, statuam illi iuxta signum Æsculapii posuisse.

Meminit huius Antonii Musæ Q. Horatius lib. 1. epistolarum ad Vallam. Meminit & C. Plinius Secundus pluribus in locis. Nam & lib. 19. cap. 8. prudentia illius augmentum in ęgritudine lactuca conseruatum tradit. Et lib. 25. cap. 7. fratrem illi fuisse scribit, Euphorbiū, Medicum Iubæ regis, qui inuentam à se herbam illius nomine Euphorbiam vocarit. Item lib. 30. cap. 13. curandis insanabilibus vlceribus, viperas edendas dedisse refert, celerrimo sanationis effectu.

Sed & Eobanus Hessus, æui nostri Naso, verùm castus & pius, quomodo rectè pronunciauit Erasmus, Musam inter antiquos & illustres Medicos venusto epigrammate celebrat. Quod quia secretiorē historiam continet, non sine sale, dignum existimaui, quod hîc ascriberetur. Ipse de se Musa sic loquitur:

Posterior nulli veterum ratione medendi,
Omnibus Augusti maior honore fui.
Sunt qui me dicant musas odisse Maronis,
Cur igitur falso nomine Musa fui?

Scriptorū illius nihil superest, præter exiguum de herba Betonica libellū, M. Agrippæ, Cæsaris Augusti genero, dedicatū, quē tereti & rotūdo, cōmentariolo nobis explicuit vir medicarū rerū, & humanioris litteraturæ, iuxtà callentissimus, Gabriel Humelbergius Rauenspurgensis. Nā quæ præterea multa circunferūtur Antonii Musæ nomine, vt in Aphorismos Hippocratis & Galenū cōmentationes, vt omniū Trochiscorū, Vnguentorū, Ceratorū, Emplastrorū, Cataplasmatū & Collyriorū examina, nō istius, de quo diximus, sed scriptoris sunt longè recentioris & neoterici, quē ætas patrū nostrorū Ferrariensiū in Italia Medicū clarissimum nouit. Id commonefaciendū arbitratus sum, ne quis incogitātior, nominis similitudine deceptus, quomodo fit nonnunq̄, vnū ac eundē Antoniū Musā esse crederet.

Antonius Natalis, Eques Rom. Pisonianæ coniurationis aduersus Neronem particeps, simulatq; se proditum ac circumuentum vidit, professus indicium, nominatisq; compluribus, inter quos & Seneca fuit, Neronis præceptor, nimisquam inuisus, impunitate donatus est. Tacitus lib. 15.

L. Antonius Numida, agnoscitur ex inscriptione vetusta, quæ sic habet: ***L. Antonio L. F. Gal. Numidæ, Præfecto Fabrum, Tribuno Mil. Leg. primæ Italicæ, L. Rubrius Polybius amico.*** Hæc inscriptio extat Sagunti in Hispania, teste Apiano.

M. Antonius Primus, natus Tolosæ in Gallia, puer adhuc, Beci, id est rostri gallinacei cognomen tulit. Adultus, & iam Senator, lege Cornelia falsi sub Nerone damnatus, post eius mortem ordinem recuperauit. Præpositus à Galba legioni septimæ, scriptitasse Othoni credebatur, ducem se partium offerens. A quo neglectus, in nullo Othoniani belli vsu fuit. Labantibus Vitellii rebus Vespasianum secutus, grande momentum addidit, strenuus manu, sermone promtus, serendæ in alios inuidię artifex, discordiis & seditionibus potens, raptor, largitor, pace pessimus, bello

E

non ſpernendus. Conſultantibus de bello gerendo Veſpaſiani ducibus, ac pleriſque cunctandum cenſentibus, ipſe feſtinationē vtilem eſſe ſuaſit, & tenuit. Congreſſus cū Vitellianis, nullum conſtantis ducis, aut fortiſſimi militis, officium omiſit. Vexillarium fugientem haſta tranſuerberans, mox raptum vexillum in hoſtem vertit. Quo exemplo ad certamen accenſis militibus, bis vno die victoria potitur, atque etiam caſtra expugnat. Cecidere tum ex Vitellianis triginta millia, cùm ipſe millia quatuor amiſiſſet.

Cremonæ, quæ ſe dediderat, abluendo cruori balneas ingreſſi vox excepta eſt, cùm teporem incuſaret, ſtatim futurum, vt incaleſcerent. Id vernile dictum inuidiam omnium in eum vertit, tanquam ſignum incendendæ Cremonæ dediſſet, quæ iam flagrabat. Mox ad vrbem properans, poſtridie quàm Germani Capitolium expugnaſſent, Sabino, Veſpaſiani fratre, cæſo, affuit ipſe cum copiis ſuis. Quem Vitelliani milites excipientes, tribus in vrbe locis commiſſo prælio, profligati propemodum omnes interierunt. Vitellius ipſe captus, & per totam vrbem contumelioſè tractus, tandem iugulatur, & in Tiberim proiicitur.

A victoria iam nimius & immodicus, incidit in æmulationem cum Mutiano, qui plurimum ſub Veſpaſiano poterat. A quo paulatim potentia exutus, proficiſcitur ad Veſpaſianum, nec pro ſua ſpe accipitur, partim epiſtolarum Mutiani multorumque criminationibus, partim prioris vitæ flagitiis & arrogantia ſua minus gratus. Hæc ex Taciti compluribus libris, Ioſephi de bello Iud. quinto, capite decimotertio. Hegeſippi quarto. Peruenit ad tempora Traiani principis iam ſexagenarius, quemadmodum teſtatur de illo Martialis Epigrammatum libro decimo. ſingulari familiaritate, quod videre eſt, ipſi coniunctus. Epigramma ipſum, quoniam graue & honorificum eſt, placuit ſubiicere.

Iam numerat placido Felix Antonius æuo
Quindecies actas Primus Olympiadas.
Prætcritoſq; dies, & tutos reſpicit annos,
Nec metuit Lethes iam propioris aquas.
Nulla recordanti lux eſt ingrata, grauiſque
Nulla fuit, cuius non meminiſſe velit.
Ampliat ætatis ſpatium ſibi vir bonus, hoc (eſt
Viuere bis, vita poſſe priore frui.

Celebrat ibidem ipſius icona, quod & ipſum epigramma propter elegantiam adſcripſimus:

Hæc, mihi quæ colitur violis, pictura, roſiſq;,
Quos referat vultus, Cæciliane, rogas?
Talis erat Marcus mediis Antonius armis
Primus, in hoc iuuenē ſe videt ore ſenex.
Ars vtinā mores animumq; effingere poſſes,
Pulchrior in terris nulla tabella foret.

Eſt & lib. 9. epigramma ad Atticum, ſingularem erga hunc Antonium amorem & laudem ſpirans. Nos ne omnia congerere voluiſſe videamur, lectorem ad ipſum Martialem remittimus.

Antonius Rufus, vertit Homerū & Pindarum, teſte Acrone. Citatur à Fabio Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Antonius Rufus, alius à ſuperiore, fors filius aut nepos, Conſul ſub Hadriano, anno vrb. DCCCLXXXIII. Euſebius hiſtoriæ Eccleſiaſt. lib. 4. cap. 6. meminit Rufi, præſidis Iudææ, qui inſolentiam eius gentis & motus acerrimè compreſſerit, cùm Dion id bellum à Iulio Seuero geſtum, tradat.

L. Antonius Saturninus, ſuperioris Germaniæ præſes, mouens bellum ciuile contra Domitianum, in Germania per App. Norbanū oppreſſus eſt, teſtibus Suetonio & Aurelio Victore, item Plutarcho in Æmilio Paulo. Sed & Martialis inuehitur in hominem lib. 4. hoc epigrammate, Domitiani Cæſaris gratiam captans:

Dum nimiū vano tumefactus nomine gaudes,
Et Saturninum te miſer eſſe pudet:
Impia Parrhaſia mouiſti bella ſub vrſa,
Qualia qui Phariæ coniugis arma tulit.
Exciderat ne adeò fatum tibi nominis huius,
Obruit Actiaci quod grauis ira freti?
An tibi promiſit Rhenus, quod non dedit illi
Nilus? & Arctois plus licuiſſet aquis?
Ille etiam noſtris Antonius occidit armis,
Qui tibi collatus, perfide, Cæſar erat.

Apud Ælium Lampridium in vita Alexandri Seueri perperam & mendoſè L. Antonius appellatur. ¶ Quæri poſſit, idemne ſit, de quo Suidas Ἀντώνιος.

Antonius Silo, Tribunus in bello Iudaico ſub Veſpaſiano fuit. Ioſephus libro 3. capite 17.

Antonius Verus, refertur in monumentis agri Paduani hac inſcriptione: ANTONIO VERO SIBI ET SVIS.

ANTONII aliquot ſine cognomentis.

Antonius quidam tuetur Aſcalonē aduerſus

uersus Iudaeos, XVIII. millibus illorum caesis, ante Vespasiani aduentum. Iosephus belli Iudaici libro 3. capite 1. Hegesippus 2. capite 4.

Antonius, Cẽturio in eodem bello, periit caesus per fraudem, dum specie supplicis insidianti dextram praebet. Iosephus libro tertio, capite 13. Hegesippus tertio capite 15.

Antonius, alius, floruit sub Alexandro Imperatore, cui rescribitur ab eodem principe Cod. de excusationibus Tutorum & Cur.

Antonius, alius, emicuit sub Diocletiano & Max. AA. cui ab iisdem rescribitur C. libro 4.

Antoniae rescribitur ab iisdem Imperatoribus C. lib. 9.

Antonius, primùm Trib. militum in mediterranea Dacia, teste Marcellino, deinde Praefect. Praet. sub Valentiniano, Valente & Gratiano AAA. Consulatum gessit cum Euagrio, anno vrbis conditae M. C. XXXV. Rescribitur illi ab iisdem principibus Codice de officio Vicarii.

ANTONII, Christianae religionis cultores.

Hactenus Romanae stirpis & ciuitatis, quod nobis propositum erat, Antonios recensuimus: nunc aliquot externos adiungemus, sed Christiana religione, & sanctimonia vitae, toti mundo celebres. Quanquam nec hos omnes à ciuitate Romana prorsus excluserim, multos tum populos, vrbesq; quàm plurimas, per omnes Imperii fines complectente.

ANTONIVS ABBAS.

Antonius, Aegyptius natione, coluit solitudinem in regione Thebaica, conditoque coenobio, cum discipulis ibi in magna abstinentia vixit. Historia Tripartita cibum eius, panem cum sale; potum, aquam: refectionis tempus, Solis occasum: cubile, pauimentum fuisse refert.

Euocatus ab Athanasio propter Arianos Alexandriam, cùm Didymum, virum doctissimum, sed caecum vidisset, consolans eum: *Gaude*, inquit, *ô Didyme, quòd oculis orbatus carnalibus, quibus mures & muscae vtuntur, oculos recepisti, cuiusmodi habent Angeli, & quibus Deus videtur.* Meminit huius Rufinus Histor. Ecclesiasticae libro vndecimo, capite septimo. Quaerentibus cur rarius ad vrbes concederet, hanc caussam afferebat, quòd vti pisces humor, ita Monachum nutriret solitudo: Illos terrae contactu, Monachos oppidorum consuetudine tabefieri.

Rogatus aliquando à Philosopho, quomodo degere in solitudine posset, librorum consolatione priuatus; nec enim litteras tenebat: *Meus*, inquit, *ô Philosophe, liber est natura rerum*, *& cùm voluero, perlegit mihi verbum Dei.* Dictauit ad diuersa coenobia epistolas septem Aegyptiaco sermone, quae deinde in Latinam linguam conuersae sunt. Floruit sub Constantino & filiis eius, quibus omnibus valde venerabilis fuit. Decessit, vt testatur Polydorus, anno salutis CCCLXI. cùm annos CXX. vixisset.

Diuus Augustinus libro Confessionum octauo, capite sexto mentionem Antonii cum summo honore facit. Et in Prologo de doctrina Christiana, virum sanctum & perfectum vocat, quique sine vlla scientia litterarum scripturas diuinas & memoriter audiendo, & prudenter meditando, tenuerit.

Vitam eius insigni volumine complexus est Athanasius, Alexandrinus Episcopus, quam Euagrius, Antiochenae Praesul Ecclesiae in Latinum eloquium transtulit, vt meminit Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis, qui & ipse eam de nouo se composuisse, testatur. Ex recentioribus Mapheus Vegius, is, qui Aeneidi Virgilianae librũ decimumtertiũ adiecit, non insuaue de Antonio poema reliquit. Similiter Ioann. Franciscus Picus elegantissimum hymnum. Memoriam etiam eius quotannis decimaseptima Ianuarii recurrentem, celebrat in Fastis suis Baptista Mantuanus.

Antonius, Presbyter sub Nerone, quendam ex eius aula virum praepotentem baptizauit, quem is mox auersatus, diris tormentis excarnificari curauit.

Antonius, imperante, Diocletiano, propter Christiani nominis confessionem, Antiochiae cum Iuliano capite punitus est.

Antonius, alius, in eadem persecutione trucidatus Alexandriae, alius etiam ibidem in mari submersus.

Antonius quidam Romae, cùm carnificis munere fungeretur, ac sanctos Martyres laniaret, vidit iuuenem astantem

cum spongia, & vulnera Martyrum detergentem. Quamobrem exclamare cœpit: VERE DEVS CHRISTVS EST, QVEM HI PRAEDICANT. Et occultè digressus, cùm baptismum à Rufino Presbytero consecutus esset, mox rediit, & libera voce se Christianum confessus est. Proinde capitale supplicium subire coactus, & in via Aurelia contumulatus, Martyris honorem tenet, æternumq; tenebit.

Antonius Alexandrinus, cui plurimum se debere scribit Suidas. Idem plura de eodem.

Antonia, vna ex quadraginta octo Martyribus, qui Lugduni in Gallia, gubernante Romanum imperium M. Antonino Philosopho, palmam victricem obtinuerunt, in carcere vitam posuit, eandem martyrii coronam adepta.

Antonia & Tertulla, sacræ virgines in Numidia apud Cyrtensem coloniam, flagrante persecutione Valeriana, martyrium subierunt,

Antonia alia Nicomediæ, sæuiente in Ecclesiam Diocletiano, per Priscillianum præsidem variis afflicta tormentis & cruciatibus, ad extremum flammis extincta est.

Atque hi quidem non sine delectu ἐκ τῶν, τῶν ἁγίων, βιογράφων nobis adducti sunt. Supersunt duæ sorores Antoniæ, quibus agmen claudemus, non illæ quidem conferendæ superioribus, sed tamen vt Romanæ ciues non omittendæ. Harum prior Iustiniani principis, altera Belisarii, clarissimi ducis, coniuges fuere. Priore mortua, Iustinianus Theodoram duxit, cuius impulsu, Antonia Belisarii, permittente ipso, Syluerium Pontificem, abdicata dignitate, in Pontiam insulam relegauit, vbi breui pòst tempore decessit, in martyrum ordinem relatus. Blondus Decadis primæ libro quinto, & Pius in Epitome, ex Procopio.

ANTRONII.

¶ Manutius legendũ familiæ huius nomẽ in prima per v. putat.

¶ Antronius Maximus, seruum suum verberatum, patibuloque constrictum, ante spectaculi commissionem per Circum egit. Qua re indignatus Iupiter, Latinio, homini ex plebe, per quietem præcepit, vt Consulibus diceret, sibi præsultorem ludis Circensibus proximis non placuisse. Cicero primo, de diuinatione, Liuius secundo, Dionysius septimo, Lactantius secundo, capite secundo, Macrobius 1. capite 11.

P. Antronius, collega Ciceronis in Quæstura, Consul designatus in ann. vrbis conditæ DCLXXXIX. cum P. Cornelio Sylla, honore deiectus est. Periit in coniuratione Catilinæ. Dioni libro trigesimosexto, cognomento Pætus vocatur. Ludouicus Viues, quod miror, opinatur hunc ex Antronia, Magnesiæ ciuitate, quæ locum dedit Græco prouerbio, genus ducere, declamatione 5.

¶ L. Antronius Pætus, suffectus à Cæsare Augusto in secundo Consulatu, triumphauit ex Africa anno vrbis conditæ septingentesimo vigesimoquinto Cæsare V. Consule.

¶ Antronius Iustus, pater, & Antronius Tiberianus F. ambo Senatorii, floruere in repub. cùm Tacitus legeretur in principem.

ANVLINI.

Anulinos inuenio in Corneliis & Anniis: dubito tamen an omnes eodem pertineant.

Anulinus, Præfectus prætorio Maximini, vnà cum ipso cæsus. Capitolinus.

Anulinus Saturninus, Dux Scythici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Anulinus, Senator, cuius libertinus fuit Diocletianus Imperator, teste Aurelio Victore.

Anulinus fors illius F. Consul sub Diocletiano anno vrbis conditæ millesimo quadragesimo septimo.

Anulinus, Proconsul Africæ, sub Constantino. Meminit illius in epistolis D. Augustinus.

¶ APATVRIVS, citatur Senecæ inter sui seculi declamatores.

Apaturius Alabaudus, pictor, memoratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

APITII.

M. APITIVS, homo gulæ mancipatus, vixit sub Tiberio, suaque in eius principatu bona dilapidauit. Cùm audisset aliquando, grandes caricas nasci in Libya, nauigauit illuc, vbi se lusum deprehendens, Libyã eiusq; habitatores diris imprecationib. deuo- ¶ In antiquis lapidibus est Apicii per c.

deuouit. Primus omnium phœnicopteri linguam optimi saporis esse iudicauit. De hoc Seneca ad Albinam matrem : *Apitius*, inquit, *nostra memoria vixit , qui in ea vrbe, ex qua aliquando Philosophi, velut corruptores iuuentutis, abire iussi sunt, scientiam popinæ professus, disciplina sua seculum infecit, cuius exitum nosse operæprecium est. Cùm sestertium millies in culinam congessisset, cùm tot congiaria principum, & ingens Capitolii vectigal in comessationibus decoxisset, ære alieno oppressus, rationes suas tunc primùm coactus inspexit: superfuturum sibi centies sestertium computauit, & velut multa fame victurus, si sestertio centies vixisset, veneno vitam finiuit. Quanta luxuria erat, cui centies sestertium egestas fuit?* Hactenus Seneca. Meminit eiusdem Apitii epistolarum decimoquinto. De eodem Plinius libro decimonono, capite octauo. Martialis libro quinto. Suidas Μάρκος Ἀπίκιος. Tertullianus scribit, ab Apitio propagatum cognomentum in coquos, vt Apitiani dicerentur quadam Philosophorum imagine. Dion M. Sabium Apitium vocat, alii Gauium malunt, eaque causa est, cur huc illum reposuerim, daturus illi locum alium, vbi de eius gente, & nomine exploratè constiterit.

Apitius alter, celebratus à Græcis, & obsophagi cognomine insignitus, vixit sub Traiano. Cui in Parthis agenti, vt in libris dipnosophistarum refert Athenæus, cùm multorum dierum itinere abesset à mari, ostrea recentia, miro ingenio seruata, summisisse traditur. Hic in Cinturis Galliæ, vel apud Minturnas, vt scribit Athenæus, magnam pecuniæ vim profudit, dum squillis auide vescitur. Sed & Alexandriæ Astacos magna conquirens cura, cùm audisset, in Libya squillos quoque capi prægrandes, ne diei quidem vnius moram sustinens, in Africam confestim transmisit. Quod vbi falsum comperit, execratus prouinciam, ita regredi institit, ne vnquam omnino terras eas contingeret. Hæc Cælius Rhodiginus lib. 5. cap. 30. Adde quæ Suidas habet ὄστρια.

Cælius Apitius, vtroque posterior, scripsit de re coquinaria siue culinaria libros decem, in quibus superiorum aliorumque gulosorum hominum meminit. Hi libri diu suppressi, patrum demum memoria sub Nicolao Quinto in manus hominum redierunt, teste Hermanno Buschio, cui subscribit in bibliotheca sua Gesnerus.

L. Apitio Brutidio Soterico VI. *vir. vrb. Quæstori anni primi Cur. præsidi & Albucillæ Sex. fil. Exoratæ coniugi centuria centonar. Dolabrar. Scalarior. L. D. D. C.* Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina ad fanum D. Mariæ Climianæ. Inscription. antiq. pagina 87.

¶ Vua Apitia citatur Macrobio libro 3. capite 20.

M. Apitius M. F. Pub. Pudens Verona, mil. coh. XII. *præf. mil. ann.* XVI. *vix. ann.* XXXIIX. *H. S. E.* Apud Manutium.

APONII.

Aponius quidā proscriptus à Triumuiris, cùm tutas latebras adeptus esset, abominatus victus turpitudinem, discurrentibus militibus sese necandum obtulit. Appianus 4.

¶ Marcus Aponius Saturninus, sub Othone & Vitellio Mœsiam tenuit, ac primùm quidem fidus Vitellio fuit, postea Vespasiani partibus accessit. Inuisus autem exercitui suo, penè interētus esset, nisi obscuritas latebrarum vacantium fortè balnearum fornicibus, quibus occulebatur, hominem texisset. Sub Othone, cæsis Sarmatis, triumphali statua donatus est, legatis tribus legionum Consularia decreta sunt ornamenta. Auctor Cornelius Tacitus decimoseptimo, decimooctauo & decimonono.

M. Aponius Faustus patronus, Peticia Prima, M. Aponius, M. Optatus fieri iusser. & lib. libertab. Q. suis. Inscript. antiq. pag. 350.

L. Aponius cum T. Quintio Scapula Trebonium Proconsulem vlteriore Hispania eiecit. Vide Dionem libro quadragesimotertio.

¶ *L.* APPAEVS *L. F. Pup. Pudenti pp. Trib. cohor.* XII. *vrb. &* X. *præt. flamini Flau. patrono.* Apud Manutium in Orthographia.

¶ APPION, Polyhistor appellatus, litteris homo multis præditus, rerumque Græcarum plurima atque varia scientia fuit. De hoc multa Gellius libro quinto, capite decimoquarto, libro sexto, capite octauo. Suidas Ἀπίων. Meminit Plinius libro trigesimosexto, capite duodecimo.

APPII.

Appiorum gentem plerique, inter quos eſt Conradus Geſnerus, ab Apii corona, quam L. Appius in Achaia meruit, nominatam volunt.

C. Appius, præfectus ſociorum, cum ſeptem millibus cæſus à Boiis. Liuius initio lib. 31.

¶ T. Appius Balbus, Proconſul Ciliciã adminiſtrauit ante P. Lentulum Spinthrẽ, quemadmodum meminit Cicero libro 1. epiſtolarum ad Lentulum epiſtola 3. In bello ciuili ſecutus eſt partes Pompeii. Poſt pugnam Pharſalicam, cùm Epheſi pecuniam ex fano Dianæ tollere conaretur, interpellatus à Cæſare ſubito eius in Aſiam aduentu, profugit, vt eſt eius belli commentario 3. Sunt qui eundẽ cum T. Ampio ſtatuant. De hoc ſuprà.

M. Appius, ſynchronus Ciceronis, cùm in quodam proœmio diceret, ſe magnopere rogatum ab amico, vt in cauſa clientis adhiberet curam, eloquentiam & fidem, tum Cicero: *Adeóne ferreus*, inquit, *homo es, vt ex tam multis, quæ rogauit amicus, nihil præſtes?*

P. Appius, cæſo Cæſare, nullam ſe habere prouinciam, nullã Antonii ſortitionem fuiſſe, iudicauit Cicero Philipp. 3.

Appius quidam, ſuperior ne an alius, incertum, proſcriptus à Triumuiris, opes ſuas ſeruis diuiſit, à quibus, cùm nauem cum iiſdem conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus, in maris tempeſtate in ſcapham quaſi in tutiorẽ ſpem depoſitus, ſaluus euaſit, illi perfracta naue ad vnum omnes cum opibus, propter quas dominum prodiderãt, perierunt. Appianus 4.

Appius Appianus ſub Tiberio ob prodigalitatem Senatu motus eſt. Tacitus libro ſecundo.

Appius, Proconſul Cretæ, temporibus Senecæ, vt liquet ex declamationum lib. 9.

¶ T. Appius Flauianus, vir Conſularis affinis Vitellio Imperatori, præſes Pannoniæ, acceſſit partibus Veſpaſiani. Tacitus 17. Mota aduerſus illum ſeditione exercitus, cum à conuiciis ad tela & manus ventum eſſet, ab Antonio Primo, cui vni miles facilè parebat, diſcrimini ademptus eſt. Tacitus 19.

¶ L. Appius Maximus Norbanus, ſub Domitiano præfuit Bithyniæ, vt affirmat Plinius Epiſtolarum 10. Vicit L. Antonium in Germania ſuperiore, ac in arcis eius litteras inuentas, ne cædium occaſionem Domitiano præberet, combuſſit. Dion.

L. Appius Alphabetus, refertur in memoriis Italicis. Inſcript. antiq. pag. 164.

¶ Appius Auguſtus, memoratur in antiquitatibus Helueticis hac inſcriptione: *Ioui O.M. Genio loci. fortunæ reduci Appius Auguſtus dedit.* Extat Paterniaci, teſte Ioanne Stumphio lib. 8.

Appio reſcribitur à Gordiano A. 9. C. titul 45.

¶ APPIANO reſcribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 54. & 8. C. tit. 14.

APPIANVS Alexandrinus 22. libros Rom. hiſtoriæ ſcripſit, quorũ 9. ad nos peruenerunt. Floruit ſub Hadriano, vt indicat ipſe in Syriaco. ¶ De hoc plenius Suidas.

APRICII.

¶ Apricius, præſes Cappadociæ, animaduertit in Dorotheam virginem.

Apricio, vel Apringio, ſcribit Libanius in epiſtolis.

APRONII.

C. Apronius, Trib. pl. mox à x. viratu abrogato. Liuius 3.

Cn. Apronius & Q. Fabius, Ædiles, quòd Apolloniatium legatos, orta contentione, pulſaſſent, ipſis per feciales dediti ſunt. Val. 6. cap. 6.

Apronius, homo nefarius, Verris miniſter. Cicero in Verrem.

L. Apronius, accuſauit Sex. Clodium, quòd eo auctore corpus P. Clodii in curiã illatum fuerat. Aſconius in Miloniana.

Cn. Apronius Cn. F. accuſator M. Saufeii, ſocii Milonis in occidendo Clodio. Aſcon. Pedianus.

L. Apronius C.F.C.N. Conſul ſub Auguſto ex Calendis Iuliis, comes Germanici Cæſaris in Germania, triumphalia inſignia meruit. Proconſul in Africa cohortẽ, quæ fugam inierat, decimauit. In Germania Proprætor malè à Friſiis acceptus eſt, multis ſuorum amiſſis. Tacitus & Paterculus, qui & plurimum illum commendant.

L. Apronius L.F. Cæſianus, patris auſpiciis in Africa rem feliciter geſſit. Collega fuit Caii in ſecundo illius Conſulatu. Ioſephus vulneratum à militibus, Claudio imperium aſſerentibus, perniciem vix effugiſſe ſcribit, lib. Antiquitatum 19. cap. 4.

Apronia L.F. L. iunioris ſoror, à Plautio Syluano marito in præceps data, interiit. Tacitus 4.

Apronius,

Apronius, vir Prætorius, dormitans capitis motu nutabat. Id animaduertens Caligula, præconem admonuit, ne illum sibi nutantem præteriret, nec hoc monere desiit, donec ignoranti 13. gladiatores sestertium nonagies addicerentur.

Apronio rescribitur ab Antonino A. 8. C. titul. 44.

¶ Aproniani S. C. fit mentio Pand. lib. 36. ad S.C. Trebel. 26.

Apronianus, Martyr Romæ sub Diocletiano & Maximiano AA. punitus capite per Laodicium, præf. vrbis, 2. Februarii.

¶ Apruncvlvs Gallus, Orator sub Cōstantino. Ammianus lib. 22.

APVLEII.

¶ Apuleii scribendum per geminū p. quidā ex numis argenteis & lapidibus Capitolinis asseuerant.

AN. V. C. CCCLXIIII. L. Apuleius, Trib. pl. diem dixit Camillo, propter prædam Veientanam; vnde ille in exilium Ardeam concessit. Liuius lib. 5. Plutarchus in Camillo.

CCCCLIII. ¶ Q. Apuleius Pansa, collega Valerii Coruini in quinto illius Consulatu fuit. Liuius 10.

DLXXXI. Q. & L. Apuleii, decemuiri agris diuidundis, L. Posthumio M. Popilio Coss. Liuius 42.

DLXXXVI ¶ C. Apuleius Saturninus, vnus ex quinque viris, qui missi sunt ad cognoscendum statuendumque de finibus inter Pisanos & Lunenses, L. Paulo II. C. Licinio Crass. Coss. Liuius 45.

DLXXXVIII. L. Apuleius Saturninus, Prætor vrbanā iurisdictionem tenuit, M. Marcello C. Sulpitio Coss. Liuius in fine 45.

DCLIIII. L. Apvleivs Satvrninvs, secundū Trib. pl. & seditiosus. Hunc Cicero popularem factum scribit, quòd in annonæ caritate Quæstor, à sua frumentaria procuratione per Senatum amotus, eiq; rei M. Scaurus præfectus esset, in de Haruspicum responsis & pro P. Sestio. Interemptus est cū Glaucia Prætore, C. Mario VI. Consule. Liuius 69. Cicero in Bruto, L. Florus & Plinius in viris illustribus.

¶ L. Apuleius, æqualis Ciceronis, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Cn. Plancium, eo tempore cùm Cicero exularet. Hunc opinor esse, quem Cicero in Epistolis ad Attic. libro 12. epistol. 14. prædiatorem vocat.

Fuit & L. Apuleius temporibus Ciceronis inter vulgares patronos habitus, quem Cicero in de diuinatione, non ætate, sed vsu forensi atque exercitatione, tironem vocat. Nescio num idem sit cum illo prædiatore, an alius.

L. Apuleius, Grammaticus, qui à Caluino, Equite Rom. prædiuite, quadringentis annuis conductus, multos edocuit. Tranquillus.

P. Apuleius, Trib. pl. Hirtio & Pansa DCCXI. Coss. Cicero Philip. 14. Fors idem, cui Proquæstori Asiæ Cicero scribit Epistolarum 13. nisi quòd ibi C. prænomen est, non P. In recentioribus epistolarum libris nullum prænomen adest.

Ab Apuleio copiæ Bruto traditæ sunt. Appianus lib. 3.

Apuleius quidam proscriptus à Trium uiris, vnà cum vxore & familia fugiens euasit. App. 4.

Apuleius alius & Aruntius quomodo effugerint, ibidem.

Sex. Apuleius, Consul sub Aug. collega DCCXXV. eius in quinto Consulatu. Dion Nicæus Sex. F. Capitolini fasti etiam Sex. N. vocāt, cumque ex Hispania triumphasse ann. V. C. DCCXXVII. docent.

M. Apuleius, nescio an Sex. fr. Consul DCCXXXIII. & ipse sub Aug. cum P. Silio, nono pòst anno. Et hic apud Dionem Sex. F. vocatur.

Sex. Apuleius, fors Sex. F. gessit Consu- DCCLXVI. latum quo anno Augustus decessit.

¶ Apuleia Varilia, sororis Augusti neptis, sub Tiberio adulterii damnata, vrbe exacta est. Tacitus 2.

¶ Apuleia Felida, refertur Inscriptionum ant. pag. 285.

Apuleia, T. Ampii Balbi vxor. Cicero epistolarum 6.

¶ Apuleius Rufinus, collega Seueri Imperatoris in primo Consulatu sub Commodo. Spartianus.

Apuleio rescribitur à Philippo A. C. 5. titul. 6.

L. Apvleivs Madaurensis, Philisophus Platonicus, cuius præter vulgata opera, citantur à Prisciano Medicinalia lib. 6. Vide plura apud Volaterranum. Citatur & de Repub. Augustinus Magum fuisse scribit, Tomo secundo ad Marcellinum. Multa de eodem habet libro 8. & seq. de C.D. Vixit sub Hadriano & Pio, principibus.

¶ Sex. Apvsivs Sex. F. Vet. Bebius &c. Sigonius Emendat. primi capite trigesimosecundo.

APVSTII.

L. Apustius, Consul fuit cum M. Val. Leuino ann. V. C. DXXVIII. vt est apud Cassiodorum.

¶ L. Apustius Fullo, Prætor L. Furio
DLVIII. M. Marcello Coss. iurisdictionem vrbanã sortitus, cùm quinquennio antè Ædilis pl. fuisset. Cecidit in bello Macedonico tumultuario prælio sub C. Liuio. Liuius libro 33. & 37.

T. Apustius, legatus Sulpitii Cos. bello Macedonico, cum parte copiarum ad deprædandos hostium fines missus, res egregias gessit. Vide Liuium 31.

¶ AQVILA, præfectus Ægypti sub Seuero. Histor. Ecclesiast. lib. 6. cap. 4.

Aquilæ rescribitur à Gordiano A. 9. C. titul. 9.

AQVILII.

Quẽ nos Aquilium, Plutarchus in Mario ἀκύλιον vocat. Similiter Appianus in Mithradatico. Sex. Pompeius ita lib. 1. *Aquilius prænomen ab aquilo colore, id est nigro, est dictum.*

L. & M. Aquilii, Tarquinia, sorore Collatini, geniti, cum Vitelliis & Tarquiniis coniurarunt, capite ob id damnati. Liuius 2. Dionysius 5.

¶ C. Aquilius Thuscus, Consul ann. V. C. CCLXVII. Hernicos vicit, deq; iis ouauit. Dionysius 8.

¶ L. Aquilius Coruus, Trib. mil. Consul. potest. ann. V. C. CCCLXV.

¶ C. Aquilius M. F. C. N. Florus, Consul ann. V. C. CCCCLXXXXIIII. Anno sequenti Proconsul triumphauit de Pœnis. Sic est in tabulis Capitolinis.

Aquilii Flori, pater & F. post victoriam Actiacam, quòd Antonii partes secuti essent, ab Augusto capitali pœna dãnati, suis ipsorum manibus interiere. Dion lib. 50.

M. Aquilius, accepit custodiẽdos libros Sibyllinos: quos cùm describẽdos dedisset, in bouis pellem proiectus necatur, & effosso in medio fori tumulo cum capsa sepelitur. Hæc Isaacius Tzetzes in Lycophronis Cassandram pag. 348.

P. Aquilius, legatus emissus ad coemendum frumentum bello Punico secundo anno V. C. DXLIII.

¶ L. Aquilius Pætus, suffectus Augur in locum Marcelli, quinquies Consulis, anno belli Punici secundi. 11. Liuius.

¶ L. Aquilius Gallus, Prætor ann. V. C. DLXXVIII.

M. Aquilius M. F. M. N. Consul ann. V. C. DCXXIII. Asiatici belli reliquias cõfecit, Aristonicum in triumpho duxit, mixtis veneno fontibus ad deditionem quarundam vrbium, quæ res victoriam infamem fecit. L. Florus in fine 2.

M. AQVILIVS M. F. M. N. superioris haud dubiè F. collega Marii in quinto illius Consulatu ann. vrbis conditæ DCLI. bellum seruile in Sicilia concitatum confecit, eoque nomine ouauit. Liuius 69. Nam Athenæus lib. 5. ex Sicilia triumphũ eius inculcat. Pro hoc repetundarum reo dixit M. Antonius. Cicero 2. de Oratore, & Fabius 2. cap. 16. Eundem multis criminibus conuictum, quia tamen cum fugitiuis fortiter bellum gesserat, iudicio liberatum refert Cicero pro L. Flacco.

C. AQVILIVS, legatus Q. Oppii, Procõsulis Asiæ, captus à Mithradate, ac asino impositus, per ludibrium circumuectus est, tandemq; aurum liquefactum ori illius infusum. Appianus in Mithradatico, Plinius 33. capite 3. De hoc Cicero pro lege Manilia: Vos eum, inquit, Regem inultum esse patiemini, qui legatum P. R. Consularẽ vinculis ac verberibus atque supplicio excruciatum necauit? Paterculus M. vocat, & à Mitylenensis vinctum, ac traditum Mithradati scribit. Conuenit de prænomine Valerius lib. 9. cap. 13.

M. Aquilius, Prætor Siciliæ. Cicero in Verrinis. Hunc esse puto, quẽ Cicero duos habentem generos, sed ambos exules, Adrastum vocabat, quòd solus locum tueretur, alludens ad Græci nominis etymologiam. Sic Erasmus in Apopthegmatis.

C. Aquilius, Eques Rom. cui domus pulcherrima fuit consensu omnium ea ætate (C. Marii & Q. Catuli) in colle Viminali, quà clarior etiam tùm; quàm iuris ciuilis scientia extitit. Plinius libro 17. capite 1.

¶ C. Aquilius Gallus, Iurisconsultus, discipulus Q. Mutii, familiaris & collega Ciceronis in prætura, tulit legẽ de dolo malo. Valde eum laudat Cicero in oratione pro A. Cæcina. Sæpe orante Cicerone iudex præsedit. Vide orationem pro L. Flacco, & plura in claris Oratoribus pag. 220. De eodem Valerius lib. 8. cap. 2.

P. Aquilius Gallus, Tribunus pl. fuit, Crasso & Pompeio II. Coss. Plutarchus in Catone, Dion lib. 39.

¶ Aquilius Niger, citatur à Plinio & Suetonio in Augusto.

Cn. A-

Cn. Aquilius, Poeta Comicus, citatur à M. Varrone & Gellio.

P. Lentulus, qui princeps Senatus fuit, accusauit M. Aquilium, subscriptore C. Rutilio Rufo. Cicero in diuin. contra Verrem. Opinor intelligi Aquilium, qui Consul fuit anno vrbis conditæ DCXXV.

¶ C. Aquilius Nilianus, Consul sub Caio principe ann. V. C. DCCLXXXXI. cum L. Nonio Asprenate. Meminit illorum Frontinus in lib. de aquæductibus.

¶ L. Aquilius Narcissus Bel. August. Lib. V. F. Inscript. antiq. pag. 348.

¶ M. Aquilius Regulus, frater Vipsani Messalę, sub Nerone causidicus & testamẽtorum captator, ex paupere & tenui ad maximas opes peruenit. Sed & accusationes factitauit, domum Crassorum & Orphiti subuertit. Vnde sacerdotio & consulari dignitate auctus est. Sub Domitiano non minus nocuit sed tectius. Hũc Metius Modestus omnium bipedum esse nequissimum scripsit. Et Herennius Senecio Catonis illud de Oratore mirificè in hunc è contrario vertens: *Orator*, inquit, *est vir malus, dicendi imperitus*. Vide Plinium in epistolis 1. & 4. Cornel. Tacitum lib. 20.

Aquilius Regulus, iuuenis ad Nicostratum Prætorem scribens, habitationem illi cænaculi donauit. Pandect. 39. de donationibus.

¶ L. Aquilius Secundus L. Aquilii Charitonis & Publiciæ Veneriæ F. Memoratur in monumentis Ital. pag. 163.

Aquilius Seuerus, de genere illius Seueri, ad quem Lactantius duos Epistolarum dedit. Scripsit volumen de vita sua. Decessit sub Valentiniano principe. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiastic.

Aquilia Seuera, virgo Vestalis, ducta ab Heliogabalo Imperatore, vt ex ipso Pontifice & Sacerdote Vestali diuini liberi nascerentur.

¶ L. Aquilius Epaphroditus, Inscriptionum antiq. pag. 179.

Aquiliæ rescribitur à Seuero & Anton. AA. 5. Cod. tit. 18. qui & eius patrẽ damnatum esse, ostendunt.

¶ AQVILINVS, Consul sub Diocletiano. Hunc esse opinor, cuius iussu, cùm esset præses Norici, Florianus Martyr in Anasum proiectus est, capite primùm truncatus.

AQVINII.

L. Aquinius, haruspex, ann. vrbis conditæ CCCLXV. Macrobius 1. ex Cassio Hemina & Gellio.

M. Aquinius, Catonis F. cui Cæsar in Africa post mortem patris eius ignouit. Com. 5.

M. Aquinius, homo nouus, & Senator partium Pompeianarum in Africa. Cæsar ibidem.

Aquinius, legatus Metelli Pii, missus ab illo frumentatum cum 6. millibus militũ, per insidias à Sertorio victus est, suis amissis. Plutarcho Græcè vocatur ἀκύϊνος. Variant tamen editiones recentes.

Aquinius, percussoribus Cæsaris in Capitolium fugientibus se miscuit, quasi facinoris particeps & socius. Appianus 2.

¶ Aquinius Iuger, scripsit vitam & res gestas Augusti.

¶ P. AQVIVS Scæua, vir clarus tempore Iulii Cæsaris. Vide inscriptiones antiq. pagina 370.

¶ Q. ARADIVS Rufinus, cui Q. Septinius dedicauit 6. libros Dictys Cretensis de bello Troiano, Latina lingua donatos.

¶ ARAPHIAE rescribitur à Dioclet. & Max. AA. Cod. prim. de iur. & facti ignorantia.

¶ *L. ARATIVS Phœbus decurialis decuria Iulia Praeconia Consularis voto suscepto D. D. Conphebanio filio.* Hæc inscriptio extat Vicareli in aquis calidis prope Romam. Vide inscript. antiq. pag. 177.

¶ AVR. ARCADIVS Charisius Vetus Iureconsultus, scripsit libros singulares de testibus, de officio præfecti prætorio, de muneribus ciuilibus. Citantur eius quædam in Pandectis.

Arcadius Rufinus, Consul sub Constantino anno V. C. MLXVIII.

ARCADIVS Imperator, Theodosii F. fr. Honorii. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Pauinium.

Arcadius, Grammaticus, commemoratur Suidæ.

Arcadio rescribitur à Caro, Carino & Numeriano 9. C. tit. 46.

¶ ARCHINOAE rescripserunt AA. & CC. 5. C. tit. 16.

¶ ARDABVRIVS, præfectus fuit Theodosii iunioris contra Persas. Eius fortitudo, quodq́; 7. Persarum duces insidiis captos interemerit, refertur Hist. Tripart. 11. capite 15. Gessit Consulatum anno vrbis cond. MCLXXX.

Ardaburius, Consularis & patricius, F. Asparis, cum patre sub Leone I. ob affectatum Imperium occisus. Quidam Asparem superioris Ardaburii F. faciunt.

ARELLII.

Arellius Fuscus, motus equestri ordine, ob insignem calumniam cùm celebritate affectarentur adulescentium scholæ, ex argento anulos habentem. Plinius 33. capite 12. Seneca hunc inter claros sui temporis oratores annumerat, Declamationũ 2. Plinius illum se vidisse scribit.

Arellius Fuscus, Consularis, interemtus sub Commodo. Ita enim legere malo in Lampridio, quàm quomodo vulgò legitur, Allius Fuscus.

Arellius Fuscus, Proconsul Asiæ sub Aureliano, cui successit in ea prouincia Falconius Probus. Vopiscus in Aureliano.

Arellius, pictor Romæ celebris paulo ante D. Augustum, nisi insigni flagitio corrupisset artem, semper alicuius amore fœminæ flagrans, & ob id Deas pingens. sed dilectarum imagine, itaque in pictura eius scorta numerabantur. Plin. 35. cap. 10.

M. Arellius, mortuo repente Q. Fabio Max. Consule sub Cæsare dictatore pridie Calend. Ianuarias, in eius locum Consulatum paucissimarum horarum petiit. Plin. 7. capite 53. Cicero in epistolis ad M. Curium C. Caninium hunc fuisse vult: sed potuerunt complures esse competitores.

¶ L. ARENNIVS, præfectus sociorum bello Pun. 2. sub M. Marcello, captus ab Hannibale.

¶ ARESCVSA liberta citatur Pand. 19. de seruis exportandis L. 14. & 43.

¶ ARGENTARIVS, Cestii auditor & imitator, vterque Grammaticus erat. De vtroque plura Seneca Controuers. lib. nono. Contr. 5.

¶ *Q. ARGIVS Q. F. Celer Pater II. vir lanarias, & quæ in iis sunt sua peq. fecit, vt ex eo vectigali quotannis mulsum & crustum natali Cæsaris Augusti daretur.* Hæc inscriptio extat in memor. antiquis pag. 495.

Argio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. titul. 26.

¶ ARGVENTIVS, Cæsaris partium, gerente bellum Cæsare contra liberos Pompeii, equitatum ex Italia in Hispaniam adduxit. Commen. 6.

¶ Q. ARICINVS Q. F. Bassus, refertur in memoriis veterum pag. 211.

ARISTII.

M. Aristius, Trib. mil. in Galliis sub Cæsare. Commen. 7. Huic, opinor, vt Proconsuli scripsit Cicero.

¶ C. Aristius Fuscus, inter amicos celebratus ab Horatio in Epistolis & Carminũ 1. Legatus fuit Augusti in Hispania, domuitque Astures. L. Florus 4. Eutropius 7. Dion lib. 53. & seq. apud quos tamen mendosè Carisius & Carusius legitur.

Aristio Messori ob multa merita Secundus collega titulum posuit. B.M.F. Sic legitur in memoriis antiquis pagina 289. nisi quòd pro Aristo ipse substitui Aristio.

¶ ARISTOTELI rescribitur ab AA. & CC. 7. C. tit. 14.

¶ ARISTONI à Gordiano A. 7. Cod. titul. 72.

Aristo, Iurisconsultus, scripsit Celso, citante Pomponio, similiter Neratio Prisco Pandect. Quæ res pignori, &c. item Vlpiano de manumissis testamento L. 2.

T. Aristo, Iurisconsultus temporibus Traiani, cuius vsum consiliis Imperatorem testatur Papinianus. Arbitror eundem esse, ad quem sunt epistolæ C. Plinii.

¶ ARISTOBVLVS, præfectus vrb. sub Diocletiano.

¶ ARMATIO, præfecto prætorio, rescribũt Leo & Anthemius AA. Sub Zenone Imp. Consulatum obiuit anno vrb. conditæ MCCXXIX. cum Fl. Basilio. Puto eundem esse cum sequenti.

Armatius, Basilisci consobrinus, ab illo contra Zenonem Imperatorem missus, eidem adhæsit, pactus Cæsaris dignitatem filio Basilisco. Zeno Basiliscum filium Cæsarem renunciauit, sed mox ex Cæsare sacerdotem fecit, patrem ob perfidiam interemit. Nicephorus 16. capite 8. Suidas Ἀρμάτιος.

¶ ARMENIVS Brocchus, Proconsul sub Domitiano. Plinius Epistolarum 10.

¶ ARMENTARIO & Paulinæ (opinor) scribit D. Augustinus in epistolis.

¶ *C. ARMINIVS Felicissimus V. F. Bomonianæ cõiugi castissimæ.* Hæc inscriptio extat Paduæ in ecclesia S. Matthæi veterũ memoriarum pag. 335.

¶ ARTEMONI rescribitur ab Ant. A. 4. Cod. tit. 26.

¶ ARTEMISIAE ab Alexandro A. 5. C. titul. 34.

ARRII.

Q. Arrius, Prætor, Chrysum, fugitiuorũ ducem,

ducem, cum 20. millibus hominum cæcidit. Liuius *96*. Cicero in Bruto hunc M. Crassi quasi secundarium vocat, ac anno illo iudiciali damnatū refert. Meminit eiusdem in Verrinis.

M. Arrius Secundus, præfectus Syriæ, perstringitur nobili Catulli carmine.

Arrius, familiaris Ciceronis, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque 2. Carminum:

atque epulum, ait, *arbitrio Arri.*

C. Arrius, vicinus Ciceronis, ad Attic. libro secundo, epistol. 14. & 15. Item, Arrius Consulatum sibi ereptum fremit, epistol. 7. ibidem.

Q. Arrii duo filii,

par nobile fratrum,

Nequitia & nugis, prauorum & amore gemellum,

Luscinias soliti impenso prandere coemptas.

Horatius Serm. 2. Sat. 3.

Arria, vxor Cacinæ Pæti eius, qui Camillo Scriboniano contra Claudium legatus adhæsit, mulier miræ fortitudinis & constantiæ. Huius celebratur vox illa: *Pæte non dolet.* Vide Plinium epistolarum 3. ad Nepotem, Dionem & Zonaram, item Fulgosum de coniugali charitate. Extat de eadem apud Martialē epigrāma. Filia huius, & ipsa Arria dicta, collocata est Pæto Thraseæ. Sed & Heluidio iuniori quæ nupsit, Arria Fannia nominata est. Plinius Epistolarum 9.

¶ Arrius Antoninus, Imperatoris Antonini Pii maternus auus, homo sanctus, & qui Neruam miseratus est, quòd imperare cœpisset. Consulatus duos gessit, primum cum Mario Celso, alterum cum Neratio Prisco. Autor Venuleius ad legem Corneliam de sicariis. Scribebat epigrammata arguta, & quidem Græca, à quo Martialis carmina sua probari testatur. Vide Pliniū Epistolarum 4. Huius filia fuit Arria Fadilla, Antonini Pii mater.

Arrii Antonini, vt præsidis Asiæ, & eius decreti in Christianos, meminit Tertullianus ad Scapulam.

Arrius Antoninus, aliquando Proconsul Asiæ, occisus à Commodo. Lampridius.

¶ Arrius Varus, strenuus bello, Vespasiani partium contra Vitellianos dux, qui cùm prætorianis præpositus esset, Mutianus pulsum loco annonæ præfecit. Tacitus 19. & 20.

¶ Arrius Menander, Iureconsultus, scripsit de re militari libros 4. vnde quædam leguntur in Pand. 49. tit. 16.

¶ ARRIVS APER, Præfectus prætorio, & socer Numeriani Imperatoris, illo à se occiso, vicissim à Diocletiano ann. vrbis conditæ MXXXVI. occisus est. Vopiscus. Fuerunt & Apri gentis Flauiæ Coss. ann. vrbis conditæ DCCCLXXXII. DCCCCXXVIII. DCCCCLXIX. Et alius sub Domitiano studiis eloquētiæ clarus, teste Tacito in dialogo de Oratoribus. Item & Aper Grammaticus sub Antonino Philosopho, teste Capitolino.

¶ Arrius Præsens, Consul sub Cōmodo ann. V.C. DCCCCXXXII.

C. Arrius C. F. monument. sibi fieri iussit. Sex. Acilius C. F. hæres fecit. Reperitur in inscriptionibus antiq. pag. 341.

¶ Arria Fadilla, Antonini Pii mater. pagina 248.

¶ L. Arrius Alphius, eius libertus ibidem.

¶ Arria Crescentina, Cornelii Quintii coniunx. pag. 306.

Arrius A. lib. Tertius Augustalis. pagina 351.

Arrius Centurio, memoratur Iosepho lib. 17. cap. 15.

¶ Arrius Balbinus, refertur in memoriis Italicis pag. 136.

Arrius, Philosophus Alexandrinus, in cuius gratiam secundum Alexandri memoriam, & vrbis pulchritudinem, ignoscere se Alexandrinis Augustus dixit.

¶ Arrius Clemens, ad quem Plinius epistolas scribit.

C. Arrius C. F. Clemens, miles sub Traiano & Hadriano, refertur magnifica inscriptione pag. 151.

Marcus Arrius M. F. M. Sextius duo viri, &c. pag. 116.

¶ LL. Arrii Maximiani pater & F. pagina 353.

¶ L. Arrius Capito argentarius, homo Pannonius, 480.

¶ Arrius Seuerus, cuius successori Ventidio Quieto rescripsit Imp. Seuerus Pand. lib. 4. tit. 4. L. 11.

Arrius Seuerianus, Cos. cum T. Aufidio sub Hadriano prid. Idus Martias. Pand. de petitione hæreditatis.

¶ Arrius Honoratus, pupillus, Antonino Pio, patruo & tutori suo, hæreditatem restituit ex fideicommisso. Pandect. 36.

ad Senatusconsultũ Trebellianum leg. 37.

¶ Arrii, Primus & Secundus, fratres. Inscriptionum antiq. pag. 61.

ARRIANI.

C. & L. Arriani, Tribb. pl. ann. vrbis conditæ DXLIIII. belli Pun. Secundi 9. Liuius 27.

Arrianus, testamento mandauit incidi suo sepulchro: *Hic situs est, quem proscriptum filius non proscriptus celauit, fugæque comes, & salutis ei auctor fuit.* Appianus lib. 4. de bell. ciuil.

ARRIANVS, Philosophus ex Nicomedia, discipulus Epicteti Philosophi, vir inter Romanos cum primis laudatus, ac per omnem vitam in litterarum studio versatus, Tillibori latronis vitam descripsit, teste Luciano in Pseudomante. Cognomento dictus est nouus Xenophon. Vixit sub Hadriano & Antonino, principibus. Historiã Alexandri Magni 8. voluminibus complexus est. Epicteti verò dissertationes, Cyripædiam Xenophontis imitatus, libris 4. In Periplo additur illi prænomen Flauii. Meminit Arnobius in fine libri secundi. *Cùm de animarum*, inquit, *agitur salute, ac de respectu nostri, aliquid & sine ratione faciendum est, vt Epictetum dixisse approbat Arrianus.*

Arrianus, superiore prior, Poeta, cuius carminibus Tiberium principem delectatum scribit Suetonius. Scripsit metaphrasin Georgicorum Virgilii, & Alexandriada lib. 24. teste Suida.

Arrianus, Iurisconsultus, cuius mentio fit apud Vlpianum. Fors hic est, qui scripsit vitas Maximini & Gordianorum.

¶ Arrianus Seuerus, præfectus ærario. De hoc Iabolenus Pandectis 49. titulo 14. leg. 42.

Arrianus, Consul sub Gordiano Imperatore ann. vrbis conditæ DCCCCLXXXXV. Eidem, puto, rescribitur à Philippo A. 9. C. titul. 49.

ARTORII.

Artorius, Medicus Augusti, cuius somnio certam perniciem in pugna Philippensi euasit. Valerius primo de somniis, Dion lib. 47. Velleius volum. posteriore. Post Actiacam victoriam naufragio periit. Eusebius in Chron.

M. Artorius M. F. Pal. Priscillus Vicasius Sabadianus Trib. coh. XV. *volunt. C. R. Tr. leg.* VII. *Claud. Piæ. Fid. Præf. ale* I. *Pann. Præf. Mon. in Berenicidis Flam. Diui Aug. Patr. Col. Epistrateg. Thebaid. ex voto DD.* Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 229.

¶ C. Artorius Proculus, citatur Quintiliano initio lib. 9. vt qui tropis figuræ nomen imposuerit, item Sex. Pompeio.

¶ Artorius Maximus, præf. vrb. sub Diocletiano.

Artorius, sub T. Cæsare contra Hierosolymitanos pugnans, circumuentus flammis, de loco superiore magna voce inclamauit Lucium, dicens; *Hæres mihi eris, si me decidentem exceperis.* At ille miserandus occurrit ruenti, hominemque seruat, se ruina prosternendum præbet. Hegesippus lib. 5. capite 39. Iosephus belli Iudaici libro septimo, cap. 6.

¶ ARTVRIVS, homo improbus, notatur Iuuenali. Sat. 3.

ARVLENI.

L. Arulenus Anoptes Apollini. Hæc inscriptio legitur Mediolani apud S. Dionysium in porta noua. Inscript. antiq. pagina 55.

Arulenus Rusticus. De hoc infrà inter Rusticos.

L. Arulenus L. L. Demetrius nat. Cilix negot. Sagarius Helinus. Arulena L. L. Rufa coniunx. L. Arulenus L. L. Artemidorus nat. Paphlago mercator Sagarius Liberti D. hic siti sunt. Hæc memoria extat Romæ in domo D. Pauli de Plantis, relata Inscript. antiq. pag. 273.

ARVNTII.

Aruntius, Prætor, proscriptus & cæsus à Triumuiris. Filius in mari periit, inedia cõsumptus. Appianus 4. Huius mater, illius vxor, post vtriusq; acceptum interitum sese interemit.

Aruntii, qui fuerit partium Antonii in pugna Actiaca, meminit Plutarchus in Antonio.

L. Aruntius L. F. teste Dione, Consulatum gessit sub Augusto ann. vrbis conditæ DCCXXXII. Nam per Pompeium pace facta cum Triumuiris, patriæ restitutus est, quomodo & M. Syllanus, pluresque alii. Vide Paterculum.

L. ARVNTIVS L. F. L. N. & ipse Consul sub Augusto, ann. V. C. DCCLVIII. vir fuit diues, promptus artibus egregiis, & pari fama, quem Augustus supremis temporibus

ribus non indignum imperio,& si casus daretur, ausurum dixit, quanquam pro Aruntio quidam Pisonem tradidere. Tiberius illum, ne in Hispaniam, quæ obuenerat, iret, in decimum annum retinuit. Sub finem Tiberii cùm fraude Macronis reus factus esset, venas sibi resoluit. Tacitus 1.& 5. Dion 57. Hunc opinor esse, cuius meminit Seneca Controuersiarum lib. 7. in præfatione, & de benefic. lib. 6. Idem Plinii indice libr. 3.& 5. inter scriptores illustres censetur.

Paulus Aruntius, commemoratur à Iosepho, vt qui fuerit vir clarus, & vnus ex comitibus Caii principis, cùm ille occisus est, si tamen locus mendo caret, libro 19. capite 1.

¶ L. Aruntius Stella Patauinus, Poeta, cuius & Violantillæ nuptias celebrat Statius, & poema illius de columba Martialis.

L. Aruntius Stella, cui Nero Imperator primo imperii die ludorum suorum curam commisit. Tacitus lib. 13. Fuit Prætor, deinde duumuir, postremò à Domitiano factus est Consul. ¶ De eodem Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 91.

¶ *M. Aruntio M. F. Ter. Aquilæ* III. *Viro AAA. F F. Quæstori Cæsaris Trib. pl. Procos.* XV. *viro sacr. fac. filius.* Hæc inscriptio extat Patauii, tradente Apiano Inscrip. ant. pagina 336.

Aruntius, vir raræ frugalitatis, Punici belli historias complexus est, imitator Salustii, sed ineptus, teste Seneca Epistolarũ 20. epistola 115.

L. Aruntius, citatur Plinio, vt qui de astris Græcè scripserit lib. 1.& 18.

Aruntius, Medicus, hæredi CCC. sestertia reliquit. Plinius 29. cap. 1.

¶ Aruntius Rubrius, Medicus, citatur in catalogo Medicorum. An idem sit cum superiore, incertum adhuc nobis est.

¶ Aruntio Siloni rescripserũt Diui Frr. Pand. 48. de pœnis L. 27.

Aruntium & Aterium, vt captandorum testamentorum artem professos, notat Seneca de beneficiis lib. 6. cap. 38.

¶ Aruntius Celsus, Grammaticus, Terentii & Virgilii interpres, citatur à Charisio & Rufino.

Aruntius, Rhetor, Augusti Cæsaris temporibus multas scripsisse declamationes fertur.

Aruntia Doliche, vxor Myrrhini Domitiani publici Xvir. à commentariis F.F. Manutius.

¶ L. Arvseivs, sub Tiberio morte affectus est. Tacitus lib. 5.

¶ Arvsianvs, Messus, elocutionũ libellũ excerpsit ex Virgilio. Meminit illius Iohannes Pierius.

¶ Asclepiadi rescripsit Alex. Imp. 4. Cod. tit. 6.& 26.

¶ Asclepio Anton. A. 5. Cod. tit. 53.

¶ Asclepiodotae Decius 6. Codic. titulo 27.

Asclepiodotæ alii AA. & CC. 3. Cod. titulo 12.

Asclepiodotus, Cos.& Præf. pretor. sub Diocletiano.

Asclepiodotus alius, Cos. sub Honorio ann. V. C. MCLXXVI.

ASCONII.

Q. Asconivs Pedianvs, sub Claudio & Nerone floruit. Patauinus fuit, vt liquet ex 12. Silii Italici, Captus luminibus anno vitæ septuagesimo tertio, duodecim postea superuixit summo cum honore hominũ & gratia. Eusebius. Edidit commentaria in orationes Ciceronis, quorum fragmenta quædam extant, sed deprauatissima. Meminit Suidas Ἀσκώνιος.

¶ Asconius Labeo, tutor Neronis, cui ille simulatq; Princeps factus est, ornamẽta Consularia petiuit. Tacitus 13.

¶ L. Asconius Elpicanus, sodalis Titii, cum coniuge Liuia Rufina, singularis castitatis fœmina, & Q. Pisone Elpicano F. refertur in monumentis Italicis Inscript. antiq. pag. 129.

¶ *C. S. F. Q. Asconius Gabinius Modestus, Prætor, Proconsul. præf. ærarii Saturno dedit.* Extat in agro Patauino citatum à Scardeonio.

C. Asconio C. F. Fabia Sardo IIIIvir. *i. d. præf. fabr. fratri Cusinto M. F. Sardi matri & sibi Asconia C. F. sacerdos Diuæ Domicillæ.* Citatur Scardeonio pag. 70.

¶ Asella, virgo, celebratur Hieronymo ad Marcellum.

¶ Asidivs Sabinus, venustissimus inter Rhetores scurra, cùm sententiã Leonidæ ad 300. retulisset; *Ego, inquit, illi ad prandium promisissem, ad cœnam renunciassem.* Seneca Suasoria 2.

¶ Q. Asivs, Senator, quem asinũ emisse 400. nummis, scribit Plinius 8. cap. 43. vbi tñ Budęus 400. millibus legendũ censet.

ASINII.

Asiniam gentem primùm nobilitauit C.

¶ F

Asinius Pollio. Nihil enim ei denegatũ, quod nobilissimis summo cum sudore consequendum foret, vt Paterculus. Fuit autem Philosophus & Orator Ciceroni proximus, cuius æmulus & obtrectator extitit. Viginti duos annos natus accusauit Catonem. Dixit pro Lamia apud Triumuiros, teste Seneca, pro Scauro, pro Asprenate, pro Liburna, vt Fabius, & mediis Augusti temporibus pro hæredibus Vrbiniæ. Compositionem eius vt salebrosam & exilientem Seneca notat epistola 101. Numquam admissa multitudine declamauit. Primus Romanorum omnium aduocatis hominibus scripta sua recitauit (ad quem morem etiam Horatius alludit Sermon. libro 1. Satyr. 4.

> *Cùm mea nemo*
> *Scripta legat, vulgò recitare timentis*)

¶Vsum instituti huius demonstrat Plinius epistol. lib. 5. epist. 3. & 13. Ac nota exempla cætera ex eius & sequentis ętatis scriptoribus.

primus bibliothecam in vrbe dicauit, in eãque præstantissimorũ virorũ imagines posuit, authore eodẽ Seneca procem. lib. 4. Cõtrouer. item Plin. 35. cap. 2. Declamauit intra quartũ diẽ, quàm filiũ Ateriũ amiserat. Seneca declamationũ 4. Idẽ lib. 1. de tranquillitate cap. 14. nullam horam vltra decimã Pollionem retinuisse, docet. *Ne epistolas quidẽ*, inquit, *post eã horam legebat, ne quid nouæ curæ nasceretur, sed totius diei lassitudinem duabus illis horis ponebat.* Hactenus Seneca. Bello ciuili Catonẽ Sicilia expulit, pugnæ Pharsalicæ interfuit. Cõsulatus duos gessit, deq; Dalmatis triũphauit. Antonio vsq; ad bellum Actiacũ fidus, ad q; vti secum proficisceretur, rogante Cæsare: *Mea*, inquit, *in Antoniũ merita maiora sunt, illius in me beneficia notiora; itaque discrimini vestro me subtrahã, & ero præda victoris.* Traditur obiisse in villa Tusculana anno ætatis 80. Huius opinor, fratrẽ notat Catullus. Eiusdẽ tale apophthegma retulit Macrobius Saturnal. lib. 2. cap. 4. *Temporibus triumuiralibus*, inquit, *Pollio, cũ Fescenninos in eũ Augustus scripsisset, ait: At ego taceo: Non est enim facile in eũ scribere, qui potest proscribere.* Et Plinius libro 6. epistol. ad Quadratum, se vel Pollionis, vel tanquam Pollionis accepisse, & verissimum experiri testatur: *Commode agendo factum est, vt sæpe agerem: Sæpe agendo, vt minus commodè.* Præterea idem hic est Pollio, quem à recenti belli ciuilis historia describenda Horatius dehortatur libro secundo Carm. Od. 1.

> *Periculosæ*, inquit, *plenum opus aleæ*
> *Tractas: & incedis per ignes*
> *Suppositos cineri doloso*, &c.

Meminit Quintilianus libri sexti, cap. 4. *De Pollione Asinio*, inquit, *seriis iocisque pariter accommodato, dictum est, esse eum omnium horarum.* Suidas historiæ eius Rom. libros 17. nominat, & primum fuisse dicit, qui Græcorum res gestas stylo Latino persecutus sit. Vt Timaginem Historicum, inter quem tamen & ipsum antea iræ fuerant, fouerit, & quidem eo tempore cum in Augusti Cæs. offensam ille incidisset, tũ reliqua non minorem ipsius fidem, quàm Augusti moderationem pene incredibilem testificantia, eleganter & copiosè exposuit Seneca libro tertio de ira capite vigesimotertio.

Aterius, F. Pollionis, patre superstite decessit. Seneca procemio libri quarti controuers.

Marcellus Æserninus, Pollionis nepos, etiam dum puer tantæ indolis erat, vt Pollio ad illum pertinere successionem eloquentiæ suæ crederet, cùm filium Gallum relinqueret, magnum oratorem. Seneca ibidem.

C. Asinius Gallus F. de Salonis, à patre captis, dictus Saloninus, cuius γενεθλιακὸν habet Vergilius in Bucol. Eclog. quarta. Vide interpretes. Fuit & hic Orator. Consulatu functus est sub Augusto, ann. vrbis cõditæ DCCXLVI. Vxorem habuit Vipsaniam, M. Agrippæ F. primùm Tiberio Imperatori iunctam, ex qua complures liberos, in iisque tres Consulares (nam huic sententię disertè Tacitus suffragatur libro sexto) tulit. Tandem necatur fame à Tiberio, qui partim ob coniugium, partim ob linguæ libertatem capitaliter illi infestus erat. Libros reliquit de comparatione patris & Ciceronis, in quibus patrem prætulit, vt est apud Plinium lib. septimo, epistol. ad Pontium. Aduersus eosdem libros postea Cæsar Claudius Ciceronis defensionem edidit, autore Tranquillo.

Asinius Saloninus, Galli F. M. Agrippa & Pollione Asinio, auis, fratre Druso insignis, Cæsarique Tiberio progener destinatus, moritur anno octauo Tiberii, Haterio Agrippa & Sulpitio Galba Coss. Tacitus in fine 3.

C. Asinius Pollio, Galli F. Consul anno 9. Tiberii. De hoc Plinius, Tacitus, Dion & tabulæ Capitol.

M. Asinius Agrippa, Galli F. Consul anno vndecimo Tiberii. Decessit sub eodem

anno proximo, Lentulo & Caluisio Coss. Tacitus libro 5. Straboni dicitur Asinius Quadratus. Idem historiæ scriptorem vocat,& æqualem suum facit.

Asinius Gallus, Galli F. conspirauit ad res nouas sub Claudio. Suetonius.

Asinius Celer, Galli F. vir Cõsularis, sub Claudio mullum 7. millibus emit. Plinius noni capite decimoseptimo, Tertullianus de pallio, & Samonicus Serenus apud Macrobium 3. Seneca in ludo de morte Claudii ab ipso Claudio interemptum indicat.

M. Asinius Marcellus, Consul anno vltimo Claudii, Asinio Pollione proauo clarus, neque morum spernendus, nisi quòd paupertatem præcipuum malorum credebat. Tacitus 14.

L. Asinius Gallus, haud dubiè M. fr. Cõsul sub Nerone ann. vrb. cond. DCCCXIIII.

¶ Asinius Rufus, vir Prætorius, deuinctus amicitia Plinio & Tacito, cuius filium Asinium Bassum commendat Plinius in epistolis Fundanio lib. 4.

¶ Asinius Capito, refertur à Gellio lib. quinto, cap. 20. & 21. Vir fuit doctissimus. Citatur eius epistola ad Clodium Thuscũ, & altera ad Pacuuium Labeonem.

¶ Asinius Quadratus, vir Italicensis, res Germanorum diligenter perscripsit. Citatur apud Agathiam Historicum.

¶ A. Asinius Prætextatus, Consulatum gessit cum C. Neratio Attico sub Gordiano principe ann. V. C. DCCCCLXXXXIIII. vt liquet ex inscriptione, quæ extat apud Volaterranum pag. 350.

Asinius Pollio, Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeii Magni. Successit scholæ Timagenis, scripsitq; bellum ciuile Cæsaris & Pompeii, item dicta & facta memorabilia Musonii Philosophi, & alia. De hoc Suidas Πωλίων.

ASPASII.

Aspasii, Biblius & Tyrius, & Aspasia illa Periclis, petantur ex Volaterrano.

¶ Aspasius Sophista, Rauennas patria, genitus patre Demetriano, Rhetoricorum non ignaro, floruit sub Alexandro, cũ quo terras multas exteras adiuit, ipsius epistolarum Magister. Romæ etiam annonæ præfuit. Scripsit contra Aristonem & maledicos diuersas orationes. Hæc Suidas & Philostratus.

Aspasius, vicarius Symphronii, præfectus vrbis, animaduertit in Agnetem virginem. Ambrosius.

¶ Aspasio Paterno, Proconsuli in Africa, Galerius Maximus successit 18. Calẽd. Octobris, Valeriano & Gall. Rom. rei præsidentibus.

Aspasius, Episcopus Elosaticensis, interfuit concilio Aureliensi quinto.

¶ ASPER, scripsit comment. in Virgil. & Salust. Hieronymus contra Rufinum.

Aspro rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. titul. 41.

¶ ASPIDIA, virgo sacra & Christiana, memoratur Alcimo Auito libro sexto, de virginitate.

Aspidia (sic puto legendum) C. F. Secunda. Inscript. antiq. pag. 341.

¶ CN. ASSIDIO, vixit temporibus Syllę. De hoc Valerius in fine libro noni, capite decimosexto.

ASTERII.

Asteria, celebratur apud Horatium Carminum 3. Oda 7.

Quid fles Asterie? &c.

Asterius, sub Valeriano, pater Rufinæ & Secundæ, virginum Martyrum, ex Aurelia coniuge. Fors idem, de quo Eusebius Hist. Ecclesiastic. 7. capite 13. qui traditur fuisse Senator & Patricius, nobilitate, facultatibus, propinquitate regia & fama clarus, Martyr effectus, dum Marino martyri funebrem honorem defert.

Asterius, præf. Maximiani, cui Massiliæ Victor cum sociis puniendus datus est.

Asterius, præf. orientis sub Arcadio. Nicephorus 13. cap. 3.

Asterii duo, Consules ordinarii, referuntur Glareano, ille ann. V. C. MCCII. hic MCCXLVII. Cuspinianus vult hunc esse Q. Asterium Turcium Rufum, autorem Carminis apud Sedulium:

Cantemus socii, &c.

Asterius, Rector orientis sub Mauricio, periit Antiochiæ in terræmotu. Nicephorus 18. cap. 12. & 13.

Asterius, sectæ Arrianæ sub Constantino, refertur Hieronymo in scriptoribus Ecclesiast.

Asterius, Episcopus sub Leone Papa primo, alius Episcopus Genuensis sub Honorio Pontifice.

Claudius Asterius, refertur Inscript. antiq. pag. 137.

Asterió rescribitur ab AA. & CC. 6. C. titul. 58.

Asterio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

ATRII.

Q. Atrius, præfectus est nauibus, dum Cæsar in Britániam noctu aduersus hostes proficiscitur. Cæsar bell. Gall. comment. quinto.

P. Atrius, Eques Rom. Pompeianarum partium, à Cæsare in Africa de Vticensi cõuentu capitur: à quo diuersus est P. Atrius, cui parcit, & vitam donat, Vticam petens. Comment. 5. bell. ciuil.

L. Atrius Fregellanus, refertur Liuio libro 43. vt in cuius ædibus hasta, quam militi filio emerat, plus duas horas arserit, igne eius nihil amburente.

Atrius Clemens, cui subinde scribit in epistolis suis Plinius. Apparet fuisse Pat auinum ex testimonio Martialis, à quo vxor eius Orestina Sabina pro docta celebrata. Cataneus.

Q. Atrius Clonius, vixit sub Seuero principe leg. August. Præf. præt. prouinciarum Thraciæ, Cappadociæ, Syriæ maioris, Hispaniæ citerioris, vt indicant inscriptiones antiq. pagin. 14. & 320. In Pandect. 26. de suspectis tutoribus & curat. l. septima legitur Atrio Colono rescripsisse Seuerum & Antoninum.

ATTALI.

Attalvs, ex præfecto vrbis factus Imperator à Gotthis, primo die processit vt Imperator, altero die serui schemate ministrauit. Trip. Hist. 11. cap. 9. Id accidit cùm Roma est direpta. Cessit tum Attalus Gotthis, quorum cõsilio quinto pòst anno Tyrannidem resumpsit; sed mox ab illis destitutus, captusque ab Honorio, in triumpho ductus est. Qui vita donatus, Lyparæ vixit exul. Prosper.

Attalus alius, & ipse correpto imperio captus ab Honorio, præcisa manu Constãtinopolim relegatus est. Autor Blondus.

Attalus, Stoicus, qui solum vertit, à Seiano circumscriptus, magnæ vir eloquentiæ, ex Philosophis, quos nostra ætas vidit, longè & subtilissimus & facundissimus, &c. Seneca Suasoriar. 2. Citatur idem Attalus epistola 109.

Attalo rescribitur ab AA. & CC. quarti Cod. titul. vigesimosexto & quadragesimo nono, de condictione indebiti & 7. Codic. titul. 16.

Alii rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. titul. 13.

ATTEDII.

Attedius quidam citatur vt Cæsarianus Ciceroni ad Attic. lib. 12. epistola 3. & 5. pagina 346.

¶ Attedius Melior, celebratur Statio Syluarum 1. Deplorat Psittacum mortuum idem Poeta lib. 2.

ATTEII.

L. Atteius L. F. An. Capito, refertur apud M. Cælium libri octaui, epistola octaua, vnde liquet, Atteios ad tribum Aniensem pertinere.

C. Atteius Capito, Trib. pl. egrediente Crasso in bellum Parthicũ, diras execrationes protulit, vt tradunt Appianus & Diõ. Bello ciuili Cæsaris partes fouit, Ciceronis familiaris, de quo ad Atticum lib. decimotertio, *Nosti*, inquit, *diligentiam Capitonis in rebus nouis perquirendis, non concedit Camillo*, &c. Commendat eundem Planco famil. 13. vt T. Antistii propinqui sui hæreditatem consequatur.

C. Atteivs Capito, Iurisconsultus, natus auo Centurione Syllano, patre Prætorio, studiis ciuilibus principem locum in vrbe consecutus est. Consulatũ illi contulit Augustus, vt Antistium Labeonẽ, iisdem artibus præcellentẽ, dignatione eius magistratus anteiret. Nam Labeonis, qui præturam intra stetit, immodica libertas plerumq; offendebat, Capitonis obsequiũ magis probabatur. Et reuera in adulationes natura studioque propensior fuit. Vnde & in Senatu nonnunquã Tiberio, gnarus morum illius, non dubitauit quasi per libertatem contradicere, & repræhendente verbum quoddam Tiberii Pomponio Grammatico, affirmauit illud & esse Latinum, & si non esset, futurum certè ob Cæsaris autoritatem & gratiam. Ad quod subridens Pomponius: *Iam inde mentitur*, inquit, *Capito: Tu enim, ô Cæsar, ciuitatem hominibus dare potes, verba & vsum linguæ non potes.* Præfuit & curationi aquarum & riparum Tiberis sub Tiberio, cuius imperantis anno octauo decessit, teste Corn. Tacito. reliquit commentaria in duodecim tabulas, collectaneorum libros 26. de iure Pontificio septem, de Senatoris officio vnum, de

¶ Suetonius de cl. Grammat. in Pomponio Marcello, Dion lib. 57.

de iure sacrificiorum 10. & commentariū de iudiciis publicis. Ex quibus monumentis subinde multa citantur apud Gellium, Macrobium, Pompeium, Frontium & Marcellum. Hæc ex Cornelio Tacito & Suetonio Tranquillo, vnde & sua mutuati sunt recentiores, inter quos miror Bernhardinum Rutilium, virum alioqui præcellenti doctrina præditum, tradere, Capitonem hunc Consulem fuisse cum Germanico Cæsare, & pro Fonteio, quæ lectio mendosa sit in Cassiodoro, scribendum Atterium; cùm Tranquillus, quem scriptorē ipse diligentissimum esse fatetur, Caligulam pridie Calend. Septemb. patre suo & C. Fonteio Capitone Coss. natum, tradat, & eiusdem Fonteii meminerit Iuuenalis Satyra 13.

stupet hæc, quæ iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio natus.

Patris etiam Horatius in Sermonibus, quēadmodum in Fonteiis dicemus. Nā quòd Haloandrum & Glareanum non hoc tantùm loco notat erroris, solitus libenter sugillare Germanos, quando hic apud æquos lectores nihil nobis deperit, non magnopere curandum arbitror.

¶ Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus, cuius meminit Tranquillus in Atteio Philologo ex auctoritate Asinii Pollionis.

¶ C. ATTEIVS PHILOLOGVS, & ipse clarus Grammaticus, libertinus, Athenis natus est, quem Atteius Capito, Iurisconsultus, inter Grāmaticos Rhetorē, inter Rhetores Grammaticum fuisse, ait. Iuuit in scribēdo Salustium, vt autor est Pollio. Philologi appellationem sumsisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc nomē sibi vēdicauit, multiplici variaq; doctrina cēsebatur. Coluit familiarissimè C. Salustiū, & eo defuncto Asinium Pollionem, quos Historiam componere aggressos, alterum breuiatio rerum Romanarum, alterum præceptis de ratione dicendi instruxit. Quo magis mirandum, Pollionem credidisse, antiqua eū verba & figuras solitū esse colligere ex Salustio, quum sibi sciret Atteium nihil aliud suadere, quàm vt noto ciuilique & proprio sermone vteretur, vitaretq; maximè obscuritatem Salustii, & audaciam in translationibus. Ex Tranquillo. Citatur à Sex. Pompeio lib. decimotertio & decimoseptimo, item à Charisio lib. 1. his verbis: *Atteius Philologus librū suum sic edidit inscriptū: An amauerit Didun Æneas, vt refert Plinius*, &c.

Atteius, dux Antonianus, vt & Calenus, quos ex Celtis aduocauit Fuluia, vt L. Antonio, obsesso à Cæsare Pecusiæ, subsidiū ferrent. Appianus quinto.

ATTERII.

Inuenio Haterios, aspirata prima, inuenio & Aterios, per leuigationem, & Atterios, t duplicato. Arbitror omnes eiusdem esse nominis, vtut variet apud scriptores orthographia, eamq; sententiam tuebor, donec diuersum edoctus fuero, non grauatè meliora sentientibus accessurus.

¶ Haterius Rufus, Eques Romanus, in theatro occisus est, cùm id pridie per quietem sibi accidere vidisset. Valerius Maximus 1. cap. 7. apud quem legitur Atterius.

Atterius, amicus Papyrii Pæti, de quo Cicero Epistolarum 9. ad Pætum scribens: Tu isthic, inquit, te Atteriano iure delectato, ego me hic Hirtiano.

Atterius quidam proscriptus à Triumuiris est; eius bona seruo accusatori cessere, sed qui propter insolentiam in seruitutē reuocatus, domini liberis, quos despexerat, seruire coactus est.

M. ATTERIVS, declamator summæ in dicendo velocitatis, in quem optimè princeps Augustus: *Atterius*, inquit, *noster sufflaminandus est.* Plura de illo Seneca procem. libri quarti controuers. Sed apud illum mendosè puto dici Marium Atterium. D. Hieronymus ad Pammachiū de erroribus Ioan. Hierosolymitani scribens, Q. Atteium vocat: *Q.* inquit, *Atteius, qui ingenium in numerato habebat, vt sine monitore tacere non posset.* Quare Hieronymū sequendum censeo, vt Q. vocetur, sed cum Seneca malo appellare Atteriū. Ac nescio, an hic sit Q. Haterius ille, de quo est apud Cornel. Tacitum; *Q. Haterius*, inquit, *familia natus Senatoria, eloquentiæ quoad vixit celebratæ. Monumenta ingenii eius haud perinde retinentur. Scilicet impetu magis quàm cura vigebat. Vtque aliorum meditatio & labor in posterum valescit, sic Haterii canorum illud & profluens cum ipso simul extinctum est.* Tiberium, renuentē imperiū accipere, cū dixisset: quousq; patieris, Cæsar nō adesse apud te rempub. ita offendit, vt is statim in eū inuectus sit. Ad quē postea deprecādi gratia Palatiū ingressus, propè à militib. interfectus est, q Tiberius, incertum casu an manib. illius impeditus, pcideret. Quo tāto viri periculo ne

ſic quidẽ mitigatus Tiberius eſt, donec Liuiam Auguſtam oraret, & eius accuratiſſimis precibus protegeretur. Obiit Lentulo Getulico, Caluiſio Sabino Coſſ. anno Tiberii 12. Euſebius hunc propè ad 90. annum vſque ſummo cum honore conſenuiſſe tradit.

¶ D. Haterius Q. F. Agrippa, homo fœdiſſimæ adulationis, & ſanguinarius accuſator, ſub Tiberio, cũ eſſet Trib. pl. quo minus ius virgarum in Hiſtriones ſtatueretur, interceſſit. Prætore Vipſanio Gallo mortuo, ſurrogatus eſt, C. Cælio L. Pomp. Coſſ. Tacitus lib. 2. Geſſit & Conſulatum anno Tiberii Octauo cum Sulpitio Galba, qui poſt Neronem imperauit. Seneca hunc ipſum Haterium & Aruntium, vt teſtamẽtorum captatores, notat.

¶ Q. Haterius Antoninus, Conſulatũ adminiſtrauit circa extrema tempora Claudii, anno imperii eius 12. Quo tẽpore Nero Octauiam, Claudii F. vxorem duxit. Eidẽ Haterio, diſſipatis per luxum opibus, Nero Imp. pecuniam annuam ſtatuit. Tacitus 12. & 13.

¶ Atterius Labeo, Prætorius, & Procõſulatu prouinciæ Narbonenſis functus, nõ malus pictor, paruis tabellis gloriabatur, extinctus nuper in longa ſenecta. Plinius 35. cap. 3.

¶ Hateria Telete ad parentes:

Tu pater & mater lachrymis retinete dolorem,
Nam fato raptam non potis eripere.

Antiquitates Fabricii pag. 80.

ATTIDII.

Attidius Geminus, Prætor Achaiæ, citatur Tacito lib. 4.

L. Attidius Cornelianus, vixit ſub Seuero Pertinace. Inſcript. antiq. pag. 320.

ATTII.

Virgilius 5. Æneid. ait.

Paruus Atys, genus vnde Attii dixere Latini.

Attius Epictetus, memoratur Antiquitatibus Fabricii pag. 87.

C. Attius T. F. ſub. Vitulanus, quæratur apud Manut. in orthogr.

Item Attia Fortunata.

ATTILII.

Attilii partim Patricii, partim plebeii erant.

L. Attilius Longus, vir Patricius, Trib. mil. Conſulari poteſt. cùm primùm is magiſtratus creari cœptus eſt, ann. vrbis conditæ CCCX. Liuius 4. Dionyſ. 11.

L. Attilius K. F. K. N. Longus, Tribunus mil. Conſul. pot. ann. vrbis conditæ CCCLIIII. Tabul. Capitol.

¶ L. Attilius, Trib. mil. Conſul. poteſt. ann. vrbis conditæ CCCLVI. & iterum ann. CCCLIX. Liuius 5. In catalogo Caſſiodori vocatur hic L. Racilius Volſo.

C. Attilius, à quo, capta per Gallos vrbe, cædis initium factum eſt. Vide Valeriũ Maximum libro 3. cap. 2. In Liuio eſt M. Papyrius.

L. Attilius & C. Martius Tribb. pl. ann. vrbis conditæ CCCCXLIIII. tulerũt ad populum, vt Tribuni mil. ſenideni in 4. legiones à populo crearentur, cùm antea, perquàm paucis populi ſuffragio relictis, Dictatorum & Conſulum ea beneficia eſſent. Liuius 9.

L. Attilius, Quæſtor, cæſus in pugna Cannenſi. Liuius.

L. Attilius Trib. pl. ann. V. C. DXLIII. id eſt, belli Punici Secundi anno 9. Liuius 26. Idem Præfectus præſidii apud Locrenſes; quibus ad Hannibalem deficientibus, ipſe cum ſuis militibus clàm dimiſſus eſt. Liuius initio 24.

M. & C. Attilii ædem Concordię, quam L. Manlius Prætor vouerat, creati duumuiri dedicauerunt, ann. V. C. DXXXVIII. id eſt belli Punici ſecundi tertio. Liuius 23.

¶ P. Attilius Philiſcus filiam, quòd ſtuprum paſſa eſſet, interemit. Vide Valerium Max. 6. cap. 1.

¶ A. Attilius, donatur bello, quod geſtũ eſt contra Nabin, corona nauali, vt ſcriptũ eſt in carmine Saturnio, quod quidem duces ipſi ſunt conſueti in tabellis publicè ponere. Fragment. Sex. Pompeii Pag. 11.

L. Attilius, illuſtris adoleſcens, Samothraces oratione ſua impulit, ne religione templi Euandrum homicidam, per quem Eumeni Perſes inſidias ſtruxerat, tuerentur. Liuius 45.

M. Attilius, de maieſtate damnatus. Cicero in Verrinis 2.

¶ Attilius Hiſpanienſis, minimè mẽdax, & multarum rerum peritus, citatur Varroni libro rei ruſticæ 2. cap. 4.

¶ Attilius Creſcens, homo facetus, & neceſſarius Plinii, de quo ille in epiſtolis ad Priſcum: *Noſti*, inquit, *Attilii Creſcentis facetias*.

facetias. Et libro primo ad Minutium Fundanum: *Satius est, vt Attilius noster eruditissimè simul & facetissimè dixit, otiosum esse, quā nihil agere.* In cœnobio D. Ambrosii Mediolensis hæc legitur inscriptio: *Attilius A.F. Crescens V.P. tabulario palati.*

M. Attilius, Comicus Poëta, à Licinio ob duriciem ferreus scriptor nominatus, vt est apud Ciceronem de Finibus 1. Certè ad Attic. ipse lib. 14. epistola à fine 3. vt durissimum scriptorem citat.

ATTILII.

Reguli, Serani, Calatini.

¶ In Seranorum familia gentiliciū esse tradit Varro, fœminas linea veste non vti. Plinius 19. cap. 1. Eosdem à serendo dictos, docet locus Virgilii 6. Æneid.

----- *& te sulco Serane serentem.* Item Plinius libro 18. capite 3. Alii tamen malunt legere Saranos, seu Sarranos, quasi Tyrios seu Pœnos: nam Tyrus, vnde Carthaginenses oriundi, olim Sarta appellata fuit.

M. Attilius M.F. Regulus Calenus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCXX. collega Valerii Coruini in quarto illius Consulatu.

M. Attilius M.F.M.N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLVIIII. Samnitibus congressus, cūm suos cedentes videret, Ioui Statori ædem vouit, vti à fuga acies consisteret. Inde 4. illorū millia & amplius occidit, 7. millia sub iugum misit. Triumphus tamen petenti negatus est, quòd bonam suorum militum partem amisisset, & quòd captiuos sine pactione sub iugum misisset. Liuius 10.

M. ATTILIVS M.F.L.N. REGVLVS SERANVS, Consul ann. V.C. CCCCLXXXVI. fusis Salentinis triumphauit. Iterum Consul decennio pòst, primus Romanorum ducū in Africam traiecit: vbi maximis rebus gestis, tandem arte Xantippi Lacedæmonii captus, & in carcerem cōiectus est. Missus deinde Romam legatus de permutandis captiuis, conditionem in Senatu dissuasit. Carthaginem vbi rediit, resectis palbebris, in machinam ligneam coniectus est, clauis introrsus adactis, eoque modo vigiliis ac doloribus extinctus est. Valerius Maximus 1. cap. 1. & 9. cap. 2. Seneca libro de diuina prouidentia, Appianus in Libyco, Plinius in viris illustribus. Variant de morte Tuditanus apud Gellium 6. cap. 4. & Cicero in L. Pisonem, item Finium 2. & insomnia necatum scribunt. De portentosæ magnitudinis serpente ab eo superato Liuius 18. Gellius 6. cap. 3. De paupertate eius Valerius 4. c. 4. De constantia Horatius Carminum 3. Od. 5. Coniunx illi fuit Martia. Fit eius mentio Pandect. lib. 49. titul. decimoquinto l. 5.

C. Attilius M.F.M.N. Regulus Seranus, Consul ann. V.C. CCCCLXXXXVI. de Pœnis naualem triumphum egit. Autor Orosius & tabulæ Capitolinæ. Iterum Consul anno DIII.

M. Attilius M.F.M.N. Regulus, Consul ann. vrbis cōditæ DXXVII. & iterum, interiecto decennio, suffectus C. Flaminio, àpud Thrasymenum cæso, summa cum collega concordia bellum aduersus Hannibalem gessit, eumque Fabianis artibus ad summam inopiam redegit. Ab insequentibus Coss. ante pugnam Cannensem, cùm ætatem excusaret, in vrbem remissus est. Ex rogatione Trib. pl. Minutii creatus est Triumuir mensarius. Gessit & Censuram cum P. Furio Philo, quo in ipso honore defuncto, se magistratu abdicauit. Liuius lib. 22. 23. & 24.

C. Attilius M.F. M.N. Regulus Consul ann. vrbis conditæ DXXIX. Frater fuit, vt opinor, M. De hoc vide Polybium lib. 2. pagina 51.

¶ C. Attilius Seranus, alius à superiore, Prętor anno belli Punici secundi primo. Interiecto anno, Consulatum cum Q. Ælio Pæto & Terentio Varrone petiit. Liuius 22. qui illum & Augurem fuisse scribit.

C. Attilius Seranus, Ædilis curulis cum L. Scribonio, primus Megalesia, ludos scenicos, dedit ann. vrbis cond. DLXI. L. Cornelio Merula & Q. Minutio Thermo Coss. Prætor classem & Macedoniā sortitus, magnos regios commeatus excepit, naues alias mersit, alias cepit, Atheniensibus & aliis eiusdem regionis sociis magnam vim frumenti diuisit. Liuius 34. 35. & 36. Triumuir cum L. Val. Flacco & L. Val. Tappo Bononiam Latinam coloniam deduxit ex S.C. tribus hominum millibus deductis, anno vrbis conditæ DLXV. Liuius libro 37. apud quem magna est in prænomine varietas; nunc enim C. nunc A. nunc M. vocat.

C. Attilius Seranus, Prætor ann. V.C. DLXIX. Liuius 39. Iterum Prætor ann. DLXXXI. Consul factus est cum C. Hostilio Mancino ann. DLXXXIIII. Cassiodorus.

M. Attilius Seranus, Prætor ann. V.C.

DLXXX. Liuius 41. Hoc fortè natus est Sex. Attilius Seranus, Cos. ann. DCXVIII. de quo extat inscriptio apud Apianum, pagina 330.

C. Attilius Seranus Consul ann. V. C. DCXLVIII. quo tempore natus est M. T. Cicero.

Attilius Seranus, cæsus à C. Mario & L. Cinna. Appianus 1.

M. Regulus Liuinum ad Ciceronem misit, cùm esset exul. Cicero ad Att. 3. Idem libro decimotertio, vocat L. Liuineium Regulum.

Sex. Attilius Seranus, Quæstor Cicerone Consule. Trib. pl. cùm exularet Cicero, restitutionem eius moratus est, corruptus ab inimicis, quem Cicero irridens, Attiliũ Gauianum vocat, indicans alienæ illum familiæ nomina sibi induisse, item cum Numerio & Aelio quisquilias seditionis Clodianæ, in oratione pro P. Sestio. Socerum habuit Cn. Oppiũ, qui pro Cicerone rogãs ad pedes eius se abiecit. Cicero in oratione, quam habuit post reditũ ad Quirites pag. 350. & pro P. Sestio 419.

¶ Cn. Calatinus, Trib. pl. ann. V. C. CCCCLXXXIX. Inscript. antiq. 505.

A. ATTILIVS A. F. C. N. CALATINVS, eiusdẽ nominis & sanguinis, cuius erat M. Attilius Regulus, teste Valerio Max. lib. 4. cap. 4. Bis Consul & Dictator, primus in eo magistratu exercitum extra Italiam duxit, Carthaginensium præsidia AEtna, Drepano, Lilybæo deiecit, Panormum cepit, totamq; Siciliam peruagatus, paucis nauibus magnam hostium classem duce Hamilcare superauit. Circa Camerinẽsium saltum, cum in locum iniquum, à Pœnis circumsessum duxisset exercitum, opera & virtute Calphurnii Flaminæ Trib. militum euasit. In vrbem reuersus, magnificè triumphauit. Liuius 17. & 19. Plinius in viris illustribus. Porro Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 4. cap. 4. Plinius 18. cap. 3. tradunt, deprænsum in agro semen aspergentem, cum illi mandatum Senatus allatum esset ad imperium P. R. suscipiendum. Idem iudex adhibitus inter Luctatium Cos. & Valerium Prætorem, super triumpho concertantes, pro Luctatio pronunciauit. Val. Max. 2. cap. 3. Cicero in Catone maiore, illud elogium vnicum à plurimis gentibus illi tributum scribit, populi videlicet primarium virum fuisse, & notum esse eius carmen ait in sepulchro incisum. Meminit eiusdem Finium secundo.

A. Attilius Calatinus, Soranorum oppidi proditione reus, Q. Maximi soceri opera liberatus est, affirmantis, affinitatem se diremturum fuisse, si sontem illum compe risset. Valerius 8. cap. 1.

¶ C. Attilius A. F. A. N. Bulbus, Consul ann. vrbis conditæ DVIII. & iterum ann. D.XVIII.

¶ Seranus Domesticus, haud dubiè ex Attiliis, amissum filium laudauit scripto. Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 8.

Sex. Attilius & L. Furius Tribb. pl. ann. vrbis conditæ CCCCXVII. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino, Numantinis dedendo, quòd cum illis sine Senatus auctoritate pacem fecisset. Qua accepta, ille hostibus deditus est. Cicero off. 3.

¶ Attilius Scaurus, coniunctus amicitia Plinio iuniori. Extant ad illum epistolæ Plinii lib. 5.

¶ Attilius Titianus, Consul sub Hadriano ann. vrbis conditæ DCCCLXXIX. Postea sub Pio tyrannidis affectatæ reus, à Senatu punitus est, cùm Pius conscios inquiri vetuisset, filio eius ad omnia semper adiuto. Capitolinus in Pio.

¶ Attilia, Serani F. coniunx prima Catonis Vticensis. Plutarchus.

¶ Attilius Seuerus, Consul cum Æmilio Iucundo, sub Commodo in exiliũ pulsus. Spartianus.

¶ Attilii Macrini aliquot referuntur Inscript. antiq. pag. 33.

Attilii plures pag. 36. 38.

Attilius, vir è plebe, rogans C. Gracchũ, vt patriæ parceret, à sectatore eius quodã trucidatur. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. Plinio de viris illustr. Opimii Cos. p̃co dicitur.

Attilio rescribitur ab Helio Pertinace A. 4. Cod. tit. 28.

Attilius proscriptus quæratur apud Appian. 4.

¶ M. Attilius Fraternus. Inscriptionum antiq. pag. 12.

P. Attilius P. F. O. V. F. Septicianus, Grãmaticus Latinus, refertur cum multa laude in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pagina 78.

¶ ATTILICINVS I. C. citatur Pand. lib. 2. titul. 9. l. 4. titul. 14. l. 27. & alibi.

ATTINII plebeii.

¶ M. Attinius, præsidii Romani apud Thurinos præfectus, ob mite & iustum imperiũ dimis-

dimissus est, cùm proditione Thurinorum, & Pœnorum insidiis, præsidium cæsum esset. Liuius 25.

¶ C. Attinius Labeo, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Prætor ann. DLIX. iurisdictionẽ peregrinam obtinuit. Sequenti anno Tribunus militum fuit sub T. Sempronio Longo Consule. Liuius 33. & 34.

M. Attinius Labeo, præfectus socium in exercitu T. Sempronii Longi Cos. à Boiis hostibus, irrumpẽtibus in castra, cæsus est. Liuius 34.

Cn. Attinius Labeo C. fr. Trib. militum in exercitu Q. Minutii Rufi, Consulis, aduersa pugna cecidit. Liuius 33.

C. Attinius Labeo, cui cognomen fuit Macerioni, Trib. pl. Q. Metellũ Macedonicum, Censorem, à quo in Senatu legendo præteritus erat, de saxo deiici iussit, quod ne fieret cæteri Tribuni pl. auxilio maximè fuerunt. Liuius 59. Plinius 7. cap. 44. Idem bona Metelli eadem ex causa consecrauit, foculo posito in Rostris, adhibitoque tibicine. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

¶ Attinius Secũdus, quòd pro Caii Cæsaris salute se dimicaturum spopondisset, exacto per illũ voto, mori coactus est. Diõ 58. Suetonius paulo copiosius rem explicat.

¶ M. Attinius A. F. Paternus, à Diuo Traiano in expeditione Parthica donis donatus. Refertur cum Attinia Faustina in memoriis Romanorum, Inscript. antiq. pagina 245.

AVDASII.

L. Audasius, falsarum tabularum reus, ac neque ætate neque corpore integer, in Augustum coniurauit. Suetonius in Augusto.

M. Audasius, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 332. & 169.

AVDENTII.

Audentius, Præf. præt. cũ Macrino sub Antonino Caracalla. Herodianus. Quartũ Consul hic fuit ann. V. C. DCCCCLXX. sed apud Glareanum & Haloandrum Aduentius vocatur, quomodo & noni Codic. titulo 51.

Audentia, mater iunioris Fuscinæ, cùm antè tres liberos enixa esset. Vide Fuscinas.

Audentius, Episcopus Hispanus. De hoc Gennadius.

¶ AVDIANO rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

AVFIDII.

M. Aufidius, tutelæ Capitolii redemtor, ann. vrbis conditæ DLXXV. Q. Fuluio Flacco L. Manlio Acidino Coss. Plinius 35. capite tertio.

Cn. Aufidius, Trib. pl. cum M. Iuuentio Talua, ann. vrbis conditæ DLXXXIIII. Liuius 43. Forsan hic est, cuius meminit Plinius 8. capite 17. Nam cùm veteri S. C. non liceret Africanas pantheras in Italiam aduehi, ipse contra hoc tulit ad populum, permisitque Circensium gratia importare.

Cn. Aufidius, Prætorius, cæcus in Senatu sententiam dixit. Historiam Græcã scripsit. Cicero in Tusculanis. Fors idem est, quem Plinius 7. capite 53. offenso pede in comitio, cùm Senatum ingrederetur, interiisse scribit.

¶ Cn. Aufidius Horestes, Cos. ann. vrbis conditæ DCLXXXIII. cum P. Cornelio Lentulo, quem Cicero sua memoria adoptatum tradit à Cn. Aufidio in summa Senectute. Ad Pontific. pro domo sua.

T. Aufidius, cuius frater fuit M. Vergilius, qui Trib. pl. Syllæ diem dixit. Vixit ad summam senectutẽ, vir bonus & innocens. Cicero in Bruto. Fors idem, qui publicanus in Asia, pòst in eadem Proconsul fuit, vt est apud Valerium 6. capite decimo. T. Aufidii, vt Prætoris aliquando Asiæ, meminit & Cicero pro L. Flacco.

Aufidius quidam ex ducib. Sertorii, qui vnus ex numero coniuratorum pœnam euasit. Latens enim, seu neglectus, in quadã apud barbaros villa consenuit. Plutarchus in Sertorio.

¶ M. Aufidius Lurco, saginare pauones primus instituit circa nouissimum bellum Piraticum, exq; eo quæstu reditus sestertia sexagena M. habuit, Plinius 10. capite 20. Tertullianus de pallio. Hunc esse puto M. Lurconem, quem Cicero pro L. Flacco familiarem sibi fuisse, indicat, cuius sororis filius fuerit C. Sextilius. De eodem, opinor, agit ad Attic. 1. cùm inquit epistola 13. Lurco Tribunus pl. homo claudus, &c. Suetonius in Caligula videtur hunc Liuiæ Augustæ maternum auum facere.

Sex. Aufidius, Eques Rom. commendatur à Cicerone Cornificio, epistolarum duodecimo.

Aufidiæ meminit Quintilianus, vt con-

tra quam dixerit Ser. Sulpitius, & Messala defenderit, lib. 10. cap. 1.

¶ P. Aufidius Pontianus Amiterninus, de quo Varro de re rust. lib. secundi, capite nono.

¶ AVFIDIVS BASSVS, historias scripsit, à cuius fine non vitæ, sed historiæ C. Plinius libros historicos 31. auspicatus absoluit. Plinius epistolarum tertio ad Macrum. Hũc, puto, citat Plinius maior libri 6. cap. 9. Eũdem, quãquam senem & valetudinarium, laudat à magnitudine animi Seneca epistola 30. ad Lucilium. Præclarus etiam de eo Quintiliani locus libro decimo, cap. 1.

¶ Aufidius Quietus, memoratur Plinio epistolarum 7.

¶ Aufidius Modestus, Quintum, in morbo sibi dicentem, manus esse frigidas: *Atqui calidas*, inquit, *è prouincia extulisti*, notãs illum in Proconsulatu multa furatum. Plutarchus Symposiac. secundo.

¶ Aufidio Secundo rescripsit D. Traianus Pandect. de interdictis releg. & deport.

T. Aufidius, Cos. cum Arrio Seueriano sub Hadriano, teste Vlpiano Pand. de petitione hæreditatis.

T. Aufidius T. F. memoratur Inscript. ant. pag. 506.

¶ M. Aufidius Victorinus, Præfectus vrbis & bis Cos. sub M. Antonino, qui per illum Chattos vicit, de quo talis extat inscriptio: *M. Aufidio Frontoni, pronepoti M. Cornelii Frontonis, Oratoris, Cos. Magistri L. Antonini Imp. nepoti Aufidii Victorini, Præfecti vrbis II. Cos. Fronto Cos filio dulcissimo.* Egnatius in annotationibus, & Inscrip. ant. pagina 346. Rescribit huic D. Marcus in Pandect. 40. de manumissis vindicta. Citatur constitutio D. Marci ad hũc ipsum Pandect. de minoribus 25. annis L. 12. & de legitimis tutoribus. Cùm præesset Germaniæ, conatus est domi, remotis arbitris, persuadere legato suo, ne se pecunia corrumpi sineret; cumque ille non pareret, vt tribunal conscendit, iurauit, se nunquam accepisse munera, neque quàm diu viueret, acceptorũ. Mox legato præcepit, vt se eodem iuramento obstringeret, qui cùm peierare nollet, iussit, vt se magistratu abdicaret. Dion.

¶ M. Aufidius Fronto Cos. sub Seuero anno eius imperii sexto.

¶ C. Aufidius Victorinus, Cos. anno sequenti.

¶ Aufidii, Tucca & Mamusa, Iureconsulti apud Pomponium Pandect. de origine iuris. Mamusæ citantur fragmenta in Pandect. Fertur scripta octo æqualium & condiscipulorum suorum collecta in 140. libros distribuisse.

Aufidius Q. F. memoratur Inscript. ant. pagina 182.

¶ Aufidius Curianus, à matre Pomponia Galla exhæredatus est, hærede instituto C. Plinio Secundo. Qui diu ab Aufidio rogatus, vt hæreditatem maternam ei relaxaret, contentus fuit causas ex eo audire, propter quas malè de se merentem filium exhæredare mater non posset, & cùm ab eo veram nullam causam in medium adduci vidisset, ipso excluso hæreditatem retinuit.

¶ C. Aufidius Thrasea II. vir, refertur Inscript. ant. pag. 110.

Aufidio scribit Iulius Paulus Pand. 35. libro 80.

¶ AVFIDIANI iussu interemta est sub Traiano Cæcilia virgo, & Clemẽs, Episcopus Rom.

¶ AVFIDIENVS Rufus, præfectus castrorum. Tacitus lib. 1.

AVGVRII.

A. Augurius, citatur Institutionum 3. titul. 30. & Pandect. 45. de verborum oblig. fors vt solent Seii & Titii.

Augurius & Elogius, Diaconi, cũ Fructuoso Episcopo martyrio coronati, Prudẽtio celebrantur.

Augurii & filii eius meminerunt Diocle t. & Max. AA. libro decimo Cod. titulo secundo.

Augurius, vir doctissimus, citatur Augustino in de 10. Categoriis.

¶ T. AVGVSIVS, commendatur apud Ciceronem Epistolarum 13. Citatur & ad Att. 11. epistola: Quo ad te die &c.

¶ AVGVSTINO rescribitur ab Alexand. A. 6. Cod. tit. 3.

Augustinæ ab AA. & CC. 8. Cod. titulo 54.

Augustini Episcopi dies fuit natalis Idus Nouembris, frater Nauigius, filius Adeodatus, qui 16. annos natus obiit mortem. De vita beata & Confessionũ 9. vide Gennadium & alios.

¶ AVIVS, commemoratur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 4. Auius videtur in officio futurus, &c. Vbi tamen nescio num potius

tius Auianus legi conueniat, quomodo familiarium 7. epistol. 24. Est etiam eodem lib. ad Attic. epist. 22. Te de prædio Auiæ exerceri, molestè fero. Dubium mihi, propria ne an appellatiua vox sit.

A V I A N I.

C. Auianus Flaccus, Ciceronis amicus, qui filios eius M. & C. vt suos necessarios Allieno, Proconsuli Siciliæ, commendat, & T. Titio Epistolarum famil. 13.

¶ C. Auianus Philoxenus, commendatur ibidem Acilio, vbi nomen illum sortitũ scribit à C. Auiano Flacco, quòd homine nullo plus vsus foret.

¶ C. Auianus Euander, commendatur ibidem C. Memmio. Meminit eius Plinius lib. 36. cap. 5.

M. Auianus M.F. Cõiunctus II. Vir ite. texit, & tectum S.P. Sic legitur in lege ædificantium coloniæ Neapolitanæ apud Georgium Fabricium.

Auianæ rescribitur ab AA. & CC. 8. C. titul. 28.

¶ AVIENVS, Trib. mil. leg. x. propter seditionem commotam, & rapinas actas, per ignominiam à Cæsare in Africa dimissus. Vide Commentarium belli ciuilis 5.

Auienus Rufus quæratur in Rufis.

A V I D I I.

Auidius, synchronus Ciceronis, pro quo ille & Pomponius dixerunt. Ex 2. legum apparet Arpinatem fuisse.

¶ Auidius Quietus, Thraseæ familiaris, Plinium iuniorem vnicè dilexit. Plinius epistolarum 6. ad Quadratum.

¶ M. AVIDIVS CASSIVS, imperium aduersus M. Antoninum arripuit. Pater illi fuit Auidius. Vitam eius descripsit Vulcatius.

¶ Auidius Nigrinus, Proconsulatũ gessit sub Domitiano, vt liquet ex epistolis Plinii & Traiani.

Auidia C.F. Luculla, refertur Inscript. antiq. pag. 369.

Auidio scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

¶ AVIDIENVS Canis; homo sordidus & auarus, notatur apud Horatium Sermonũ 2. Satyra 2.

A V I L I I.

Auilius Flaccus, præfectus Ægypti sub C. Caligula, multis calamitatibus Iudæos pressit, consentiente Alexandriæ populo, & crebris aduersus eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris & victimis polluit. Eusebius in opere Chronico. Extat in eundem inuectiua Philonis.

Auilii aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 363. Item 49. 123. 147. 199.

Q. Auilius, M. Equitum, cæsus à Samnitibus. Liuius 9. pag. 209.

A V I T I.

Auitus, citatur Senecæ inter sui seculi Declamatores.

AVITVS, Imperator, cæso Valentiniano III. & vrbe per Vandalos direpta, reipub. præficitur, nec multo pòst à Richimere, militum magistro, Placentiæ captus, iubente Martiano Augusto, imperium deposuit. ¶ Vide Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Auito rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 38.

Alcimus Auitus, Poeta Christianus, cuius extant libri 6.

¶ M. AVLANVS, Trib. mil. C. Antonii, collegæ Ciceronis, homo perditus, Capua per Sestium exterminatus. Cicero pro Sestio.

¶ M. AVLIVS, præf. sociorũ bello Pun. 2. cæsus cum M. Marcello.

C. Aulius Sex. F. Ianuarius, refertur Inscriptionum ant. pag. 305.

¶ AVLIANO rescribitur ab Ant. 3. Cod. titul. 19.

¶ AVLIZANO à Philippo A. 5. Cod. titul. 63.

A V R E L I I.

Aureliam gẽtem ex Sabinis oriundam, ac à Sole dictam, putant, quòd publicè ei à P.R. datus locus sit, in quo sacra Soli fierẽt. Auctor Sex. Pompeius lib. 1. Hi prius Auselii, quomodo Fusii & Valesii, pòstea commutatione vnius litteræ, Aurelii, Furii & Valerii dicti sunt. Aureliis varia fuere cognomina, præsertim sub Principibus. Florente verò libertate, non aliter temerè quã Cottas, Orestas & Scauros, appellatos comperimus. Cottas autem, vt ab illis auspicemur, ab iracundia & toruitate dictos volũt. Certè Græci κότον, iram vocant. Hinc Catelliani Cottæ præceptor, vir doctissimus, sic lusit:

Irasci faciles Cottas, vultuque seueros,
Fama refert, domui nomen & inde datum.

Cottæ.

C. Aurelius L. F. C. N. Cotta, cum P. Seruilio Gemino bis Consul fuit, teste Cicerone lib. 4. quæstion. Acad. ac item Cassiodoro, ann. vrbis conditæ DI. & DV. Priore Consulatu de Pœnis & Siculis triumphauit, vt est in tabulis Capitolinis. Rerum ipsius gestarum meminere Valerius Maximus, Frontinus 4. & Orosius.

M. Aurelius Cotta, legatus missus est ad Philippum, regem Macedonum. Idem Xvir sacrorum fuit. Obiit ann. vrbis conditæ DLIII. Liuius 29. & 30. & in fine 31.

C. Aurelius C. F. C. N. primùm legatus Marcelli in bello Punico secundo, deinde Prætor, iurisdictionem vrbanam obtinuit. Interiecto anno Consul factus, Italiam prouinciam habuit. Incidit Consulatus iste in annum vrbis conditæ DLIIII. Liuius 28. 30. & 31.

M. Aurelius Cotta, alius à Decemuiro, legatus L. Scipionis in Asia fuit. Liuius 37.

L. Aurelius Cotta, Trib. militum egit in exercitu L. Æmilii Pauli, bellum aduersus Ligures gerentis. Liuius 40.

L. Aurelius Cotta, alius à superiore, Cõsul an. vrbis conditæ DCX. collegam habuit Ser. Galbam, Oratorem. Quibus in Senatu contendentibus, vter aduersus Viriatum in Hispaniam mitteretur, Scipio Æmilianus neutrum mittendum censuit; *quoniam*, inquit, *alter nihil habet, alteri nihil est satis.* Proinde bellum id Q. Fabio Max. commissum est. Autor Valerius libro 6. cap. 4. Hũc Cottam postea accusatum ab Africano defendit Q. Metellus Macedonicus. Cicero in Bruto, qui & veteratorem illum habitum scribit. Meminit eius & pro Muræna, & in Verrem. item Pedianus & Frontinus Val. lib. 8. cap. 1. Octauo iudicio absolutum tradit.

L. Aurelius Cotta, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXV. cùm Trib. pl. C. Marius collegam Cottæ, L. Metellum Consulem, in carcerem coniecit, vt scribit Plutarchus. In Cottæ huius Consularis locum C. Cæsarem Flaminem Dialem factum esse, tradit Velleius.

L. Aurelius Cotta, Prætorius in mediocrium oratorum numero non ita multum laude processit, sed de industria cùm verbis, tum etiam ipso sono quasi subrusticus subsequebatur, atque imitabatur antiquitatem. Cicero in Bruto & in 3. de Oratore, vbi illum Catuli sodalem vocat. An hic Cotta fuerit, quem Valerius 6. cap. 5. Trib. pl. creditoribus noluisse satisfacere scribit, itẽ de quo Lucilius Satyrarum libro 11. citante Nonio Marcello, ignoro. Certè temporum ratio non refragatur.

M. Aurelius Cotta, quo die togam virilem sumsit, C. Carbonem, à quo M. Cotta pater damnatus fuerat, accusauit, & iudicio afflixit. Val. 5. cap. 4. Dion 36. Reliquit hic Marcus filios tres, C. M. & L. vt Pedianus in Orat. Ciceronis pro C. Cornelio pag. 59. de quibus ordine dicemus.

C. AVRELIVS M. F. COTTA, Orator ille & compar Sulpitii, per actiones illius Tribunatu & vrbe pulsus, in exilium comite Rutilia matre concessit. Postea cum Sylla victore in vrbem rediit. Consul ann. vrbis conditæ DCLXXIX. legem tulit, vt Tribunis pl. liceret post eum honorẽ & alios magistratus capere, quod erat eis lege Syllæ ademptum. Ex Consulatu Galliam sortitus est. Vnde cùm illi decretus esset triũphus, mortuus est ante diem triumphi, cicatrice vulneris, quod ante complures annos acceperat in prælio, rescissa. Nepos fuit P. Rutilii Rufi, Iureconsulti & Stoici, pro quo antequam in exilium ille discederet, quòd esset sororis eius filius, admodum adolescẽs dixit. Plura de illo, præcipuè verò de genere dicendi eius, Cicero in Bruto, & in dialogis de Oratore. Idem cum Velleio de Diis disputantem introducit de Natura Deorũ. Præterea aduersus hũc, viuente adhuc Sylla, adolescentem se egisse, testatur in oratione pro A. Cæcina. Oratio huius C. Cottæ, quam Consul ad Quirites habuit, extat in historiis Salustii. Vide & Pedianum in orationem contra Pisonem & pro C. Cornelio. Citatur etiam eius oratio pro Cn. Veturio apud Charisium.

M. Aurelius Cotta M. F. C. fr. Cõsul an. V. C. DCLXXX. Missus in Bithyniam, vt eã & Proponidem aduersus Mithradatẽ tueretur, irruptione à Mithradate in Bithyniã facta, Chalcedonen refugit. Quem Rex persecutus terra fudit, ac mari pulcerrima classe exuit. Cicero pro Muræna, Pedianus in Verrinas, Plutarchus in Lucullo, Appianus in Mithradatico. Hic M. Cotta Syllam Cæsari reconciliauit, vnde Cæsaris matrem, AVRELIAM, horum fratrum sororẽ fuisse, conicimus.

L. Aurelius Cotta M. F. C. & M. fr. Prætor, Consule Pompeio, legem tulit, qua iudicia Senatui, Equitibus & Tribunis communicata

municata sunt, teste Pediano. P. Pætum, Consulem designatum, cùm ambitus reũ peregisset, in locum eius Consul factus est, quem honorem gessit ann. vrbis conditæ DCLXXXIX. Vide Dionem lib. 36. Sequenti mox anno cum P. Seruilio Isaurico Censuram obiit, Cicerone tum Cõsulatum petente, à quo, quòd vini auidissimus esset, festiuo ioco perstrictus est. Vixit adhuc, cùm bellum Mutinense gereretur, Cæsari consanguineo superstes. Cicero Philipp. 2. Meminit idem epist. famil. 12. epist. 2. Quantopere Ciceronis reuocationi ab exilio studuerit, docet oratio pro P. Sestio. Facundiã eius arguit, quòd C. Cæsar in accusatione Cn. Dolabellæ, quem reũ egit, extorqueri sibi causam optimam Cottę patrocinio exclamauit, vt Valerius lib. 8. cap. 9.

M. Aurelius Cotta, præpositus Sardiniæ initio belli ciuilis, audito Valerii, Cæsaris legati, aduentu, à Caralitanis eiectus est. Cæsar eius belli comment. 1.

L. Aurelius Cotta, xvvir sacrorum, cùm in libris fatalibus scriptum inueniretur, Parthos non nisi à rege superari posse, creditus est, sententiam dicturus de Cæsare rege appellando. Suetonius.

L. Aurelius Cotta Messalinus, Oratoris Messalæ F. genti Aureliæ per adoptionem insertus est, matre natus Aurelia, vt liquet ex 10. Plinii cap. 20. & ex Epistolis Ouidii de Ponto hisce versibus:

Quos Volesus patrii cognoscat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genitiui agnomina Cottæ,
Si tu non esses, interitura domus.

Et rursum.

Te tamen in turba non ausim Cotta silere,
Pieridum lumen præsidiumque fori.
Maternos Cottas cui Messalasque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.

Consulatum, opinor, imperante Augusto gessit, an. V. C. DCCLVII. sub Tiberio sæuissimæ cuiusq; sentẽtiæ autor, teste Tacit. li. 5.

M. Aurelius Cotta, haud dubiè L. superioris filius, Consulatu potitus est sub Tiberio an. vrbis conditæ DCCLXXII. collega M. Valerio patruele.

Aurelius Cotta, superioris F. an nepos fuerit, incertum. Nero Imperator, illi, dissipatis per luxũ opibus, ob generis nobilitatem annuam pecuniã statuit. Tacit. lib. 13.

Orestæ.

Aureliorum, qui primus Orestis cognomen tulit, agrestis, opinor, ingenii, & montanæ ferinæque naturæ fuit, quomodo Orestes ille, Clytemnestræ & Agamemnonis filius, qui & ipse ob eam causam sic appellatus est.

L. Aurelius Orestes, Consulatum gessit cum Sex. Iulio Cæsare ann. vrbis conditæ DLXXXXVII. Meminit illorũ Plinius 33. cap. 3. Patrẽ habuit & auum L. prænomine, vt testantur tabulæ Capitolinæ.

L. Aurelius L. F. L. N. Consul ann. V. C. DCXXVIII. Sardiniam prouinciã obtinuit, eamque triennio domuit, teste Liuio libro 60. Quæstor illius fuit C. Gracchus, vt ipse asserit apud Gelliũ. Militauit sub eo & M. Æmilius Scaurus, vt habet autor virorum illustrium.

C. Aurelius Orestes, memoratur Ciceroni in Bruto vt Orator, quomodo & L. fr. Consularis, modò dictus.

L. Aurelius L. F. L. N. Orestes, Consul & collega C. Marii in tertio ipsius Consulatu, in eo honore mortuus est, ann. vrbis conditæ DCLI. Plutarchus in Mario.

Cn. Aurelius Orestes, Prætor vrbanus ann V. C. DCLXXVII. cuius iudicium rescissum à Consule Æmilio Mamerco, scribit Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ, cuius coniugii causa is filium vnicum interemit. Salustius & Valerius 9. cap. 1.

Scauri.

Scauros à tumore & prauitate talorum appellatos, diximus suprà in Æmiliis. Nam & ipsis id cognomen adhæsit.

C. Aurelius Scaurus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 39.

C. Aurelius Scaurus, alius, ludum gladiatorium habuisse dicitur: vnde P. Rutilius, Consul, doctoribus accersitis, armorum tractandorum rationem faciliorem milites suos docuit. Valerius 2. cap. 1.

M. Aurelius Scaurus Quæstor fuit L. Valerii Flacci. Cicero in Verrinis.

AVRELII, sine cognomentis.

L. Aurelius, Quæstor vrbanus cum Q. Fabio Labeone, ann. V. C. DLVIII. à sacerdotibus pecuniam, per bellum non collatam, extorsit. Liuius 33.

Q. Aurelius, cùm se proscriptum legeret, *Væ mihi*, inquit, *Albana me villa persequitur*. Plutarchus in Sylla.

L. & C. Aurelii L. F. commendantur

à Cicerone Anchario Proconsuli, Epistolarum 13.

Avrelia, Cæsaris Dictatoris mater, ex Cottis fuit.

Aurelia, diues & orba, memoratur Plinio in fine Epistolarum, & à Iuuenale.

M. Aurelius Augusto in apparandis tormentis vnà cum P. Mindio, & Cn. Cornelio, & Vitruuio suam operam præstitit. Vitruuius in præfatione primi.

Aurelio rescribit Alexander A. 4. C. tit. 32. & 56.

Aureliæ, Gordianus 5. Cod. tit. 65.

Aureliæ & Alexandræ Val. & Gal. AA. 4. Cod. tit. 6.

Aurelio alii AA. & CC. quarti Codicis titul. 37.

Aurelio, Duci Mesopotamiæ, Constantinus 4. Cod. tit. 42.

Aurelius & Prima, coniuges, referuntur veterum Inscript. pag. 351.

Avrelii, variè cognominati secundum ordinem litterarum.

Aurelius Ælix, athleta celebris, de quo Dion in Heliogabalo.

Aurelius Agrippinus & Aurelia Victoria, compar eius, de patrimonio suo domum æternā viui sibi posuer. Extat Polæ, quomodo testātur veteres memoriæ pag. 358.

M. Aurelius Alexander Aug. Libertio ab epistolis. Extat Romæ. Coniunx illi fuit Fabia Eugenia, quæ monumentum illi fecit. Inscript. ant. pag. 243.

T. Avrelivs Antoninvs, qui postea imperauit, adoptatus ab Imp. Ælio Hadriano. Auū habuit T. Aurelium Fuluum, bis Consulem & præfectum vrbis, patrem T. Aurelium Fuluum, & ipsum Consularem, matrem Arriam Fadillam, prognatam ex Arrio Antonino, Cōsulari viro. Ipse M. Annium Verū, cuius amitam Anniam Faustinam coniugem habebat, collocata illi filia, adoptauit, vnde ille M. Aurelius Antoninus dictus est, pater L. Antonini Commodi. Titus 23. annos, Marcus 18. Commodus ferè 13. imperauit.

M. Avrelivs Antoninvs A. Diui Seueri F. dictus & Bassianus ex aui materni nomine, & Caracalla à vestis genere. Imperauit post patris obitum annis propè 6. Periit fraude Macrini, præfecti sui, añō ætatis 43. homo crudelis & libidinosus, vtpote fratris Getæ & Papiniani Iurisc ōsulti interemtor, & qui nouercam suam duxerit vxorem.

Aurelius Apollinaris, iamborum scriptor, Cari Imperatoris res gestas in litteras retulit. Vopiscus in Numeriano.

Aurelio Attiliano rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de pœnis 27.

Aurelio Balbo, viro integerrimo, moribusque ornato, qui se quietioris perfectiorisq. vitæ desiderio ex negotiis ciuilibus, in quibus fuerat cum laude versatus, Iouis opt. max. beneficio subduxit, hîc in spe resurrectionis quiescenti locus publicè datus est. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 278.

Aurelio Basso rescripsit Pius Pand. de legit. tutoribus, teste Vlpiano.

M. Avrelivs Carvs, imperauit post Probum cum Carino & Numeriano, filiis, per biennium. Hic ab Apro socero interemtus est, ille à Diocletiano victus interiit. Pater fulmine periit. De Carino F. plura Suidas καρῖνος.

M. Aurelius Cassiodorus, Cos. sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCCLXVI.

M. Avrelivs Clavdivs, imperauit annis ferè 2. Huic inscriptio legitur posita in villa Tusculana ad ædem S. Dominici: *Imp. Cæs. M. Aur. Claudio P. F. inuicto Augusto. Benacenses.* Inscript. ant. pag. 166. Fratres habuit Quintillum & Crispum. Quintillus paucis diebus imperio potitus, cæsus est. Ex Crispi F. Claudia natus est Constantius A. ¶ De stemate consulendus Onuphrius p. 71.

Aurelio Chresimo rescribunt AA. & CC. 2. Cod.

Aurelius Cornutus, citatur & perstringitur simul à Macrobio pag. 261.

Aurelius Celsinus, Præf. vrbis sub Constantiis fratribus.

M. Aurelius Aug. N. N. lib. Epaphroditus Exactor operū dominicorum, & Laberia Felicitas, fecerunt sibi & suis. Inscript. antiq. pag. 244.

M. Aurelio Eureto, coniugi carissimo, qui vixit annis LXIII. mens. VIII. Septimia Felicitas vxor & M. Aurelius Euretus & Septimia Euresia & Aurelius Pudetianus, filio cariss. negotianti pullario patri b. m. f. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 302.

Aureliæ Pum. Vitaliæ matri piissimæ, quæ vixit ann. 20. Iulianæ coniugi sanctissimæ, quæ vixit ann. XX. & Domniæ sorori, quæ vixit ann. 11. Aurelius Eusebius contra votum fidel. Pausani. Extat Mediolani. Inscript. antiq. pag. 49.

M. Aurelius Eutycheus, cum Vicelia Rufina coniuge. Ibidem pag. 99.

Aure-

Aurelius Faustus, declamationes edidit temporibus Augusti.

Aurelius Felix, refertur Scæuolæ Pand. 34.tit.3.L.28.

Aurelius Festinus, Aurelii Imp. lib. Firmi tyrannidem scripsit.

Aureliæ Fortunatæ, vixit ann. XX. *T. Aurelius Leuinius, vxori optimæ.* Inscript. antiq. pag. 298.

Aurelius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Quibusdam Arellius vocatur.

Aurelius Gordianus, Consul fuit, cũ cæsus est Aurelianus, Imperator. Vopiscus.

Aurelio Herodi rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 2.

Aurelius Ianuarius & Aurelius Valentianus, cum Iusto patre referuntur veterum inscriptionum pag. 43.

Aurelius Ianuarius Consul sub Constantino ann. V.C. MLXXX. Proconsul Hispanię citerioris, aliarumq; compluriũ prouinciarũ præses, vt indicat inscriptio veterũ memoriarũ pag. 13. Rescribitur illi à Constantino 6. Cod. tit. 1. & vt præf. vrb. 9. C. tit. 42.

M. Aurelius Iustinianus, refertur inscriptionum veterum pag. 179.

Aurelius Leuinus, relatus est in Aurelia Fortunata.

Aurelius Liberalis, dicetur mox in Aurelia Materniana.

Aureliæ Lucidiæ Cratæ dulcissim. adolescen. integerrimæ venustissimæq; M. Aurelius Luc. Pius infelicissimus pater insperatos tumulos dedit. mis. vlt. que dona. Inscript. antiq. pagina 160.

AVRELIVS MACROBIVS, vir Consularis, & scriptor vulgò notus, floruit sub Theodosio & filiis eius.

M. Aurelio Marcellino, coniugi dulcissimo, Sauseia Crispina coniunx, Inscript. antiq. pagina 362.

Aurelius Mahes. Ibidem pag. 41.

M. Aurelius Marius Seleucus veteranus. pag. 368.

L. Aurelius Martianus Aug. lib. Exceptor. pag. 153. & 155.

Aureliæ Maternianæ coniugi incomp. quæ vixit ann. mecum XXII. *sine vlla querela Aurelius Liberalis maritus.* pag. 231.

Aurelia Messalina, mater fuit Clodii Albini, eius, quem Seuerus primùm Cæsarẽ fecit, deinde bello petitum oppressit.

M. Aurelius Menophilus quæratur apud Sigonium Emend. pag. 146.

M. Aurelius Nicolaus Aureliæ Hygiæ coniugi dulciss. B. M. fecit. Inscript. antiq. pag. 111.

Aurelius Opilius, Musarum libros reliquit, homo libertinæ cõditionis, & qui primò Philosophiam, deinde Rhetoricam, nouissimè Grammaticam docuit. Secutus Rutilium damnatum in Asiam, Smyrnæ consenuit. Vide Tranquillum & Gellium. Citatur passim à Sex. Pompeio.

M. Aurelius Pacorus & M. Cocceius Stratocles, æditui Veneris, hortorũ Salustianorum basem cum pauimento marmorato D.D. refertur Martiano antiquæ Romæ lib. 6.

M. Aurelius Palma, citatur Caio I. C. Pand 46. de fideiuss. & mandat. l. 71.

¶ P. AVRELIVS PECVNIOLA, præfectus à Cotta, sanguine sibi coniuncto, Liparitanæ obsidioni, quòd ipsius culpa ager incensus, & castra penè capta essent, ab eodẽ virgis cæsus, & militiæ munere inter pedites fungi coactus est. Val. 2. c. 2. Front. lib. 4. c. 1.

Aurelius Philippus, scripsit vitã Alexandri Seueri, libertus patris ipsius. Lampridius. Notatur à Capitolino.

M. Aurelius CL. Pompeianus mil. leg. VIII. Antoninianæ. Floruit sub Antonino Caracalla. Refertur vet. memor. pag. 481.

Aurelius Primitiuus & Aurelia Seuera Aureliæ Zosimæ, alumnæ suæ. Ibidem pagin. 297.

Aureliæ Primitiuæ, coniugi carissimæ, viuos fecit Zosimianus Aug. libert. nomenclator à censibus, &c. pag. 188.

AVREL. PROBVS Imp. De hoc dicemus infrà in Probis.

Aurelius Proculus, Proconsul Achaiæ, Paulo Pand. 36. ad S.C. Trebell. in fine.

Sex. Aurelius Propertius, memoratur Ciceroni in oratione pro domo sua. An idẽ ille sit Sex. Aurelius, qui in Senatu per quietem à Ioue se monitum dixit, vt Pompeio & Crasso Coss. reuelaret, priusquam abirent Consulatu, positis simultatibus, mutuã beneuolentiam redintegrarent, incertum.

SEX. AVRELIVS PROPERTIVS, Poeta, ex Meuania, ciuitate Vmbriæ, vt eius carmẽ indicat, patrem cum patrimonio in bello Perusino amisit, quippe vnum ex 3c. dedititiis, qui L. Antoniũ secuti erant. Petita Roma, in amicitiã Mœcenatis & Cornelii Galli venit, quorũ opibus sustentatus, Poeticis studiis se totum dedit. Scripsit libros elegiarum 4. in quibus imitatur Callimachum, Philetã & Mimnermã, Græcos autores, in quo genere, iudice Quintilian. secundã in-

ter Latinos palmã obtinet, durior Tibullo, & ex Græcanicis nimis multa mutuatus. Cynthiã amicã impensè celebrat, ficto nomine, cũ Hoſtia ſit appellata, vt teſtatur Apuleius in Apologia. Meminit Ouidius Propertii, vt ſcriptoris amorũ, & ſodalis ſui, quique Gallo ſucceſſerit, vt ille Tibullo, 2. & 4. Triſtium.

Aurelio Pulchro reſcribitur à Philippo Imp. 5. Cod. tit. 72.

Aurelius Quietus refertur Pand. 17. tit. Mãdati, vtpote cõtra quẽ reſpõderit Celſus.

M. Aurelius Romanus & Antiſtia Chreſima, vxor eius, fecerunt ſibi, &c. Ea inſcriptio extat Romæ in æde Diuæ Anaſtaſiæ, referturque veterum memoriarum p. 308.

Aurelius Romulus, vt conductor vectigalis, cuius bona fiſcus occuparit, velut obligata ſibi, memoratur Pand. 46. de fideiuſſoribus & mandat.

L. Aurelius Reſpectus, pater, & eodem nomine F. iuuenis eruditus, cauſidicus, defunctus ann. ætatis 18. patre ſuperſtite, referuntur inſcriptione vetuſta apud Ioannem Stumpfium in opere Chronico.

Aurelius Saturninus, veteranus, cũ Aurelia Secundina coniuge & Aureliis, Secundino & Creſcentino F. refertur antiquarũ inſcript. pagina 376.

Aurelius Secũdinus cũ Aurelia Valẽtina coniuge, & Aurelio Secundiano F. ibidem.

Aurelius Senecio, miles, pag. 253.

M. AVRELIVS SEVERVS ALEXANDER, laudatiſſimus princeps, imperauit annis 13. Occiſus eſt à militib. in Gallia fraude & opera ſucceſſoris Maximini. De hoc cõplures.

Q. Aurelius Feſtianus nat. Pan. vet. cũ Aurelia Glauce coniuge. Inſcript. antiq. pagina 363.

Aurelia Soteria, pag. 359. Eidem reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

Aureliæ L. F. Statiliæ Claudianæ, quæ vixit anno 1. m. 1. d. 1. filiæ, Herodes & Iuliana parentes. Inſcript. antiq. pag. 362.

Aurelia Sura Q. F. cum Aurelio Tricone marito & Aurelio Vrſo F. pag. 396.

Q. AVRELIVS SYMMACHVS, vir Romanus, & ſuæ ętatis honoratiſſimus. Fuit enim Conſularis, & Pontifex & præfectus vrbis, & Orator clariſſimus. Conſulatũ geſſit cũ Actio an. V. C. MCLXXXXIX. Miſſus aliquãdo à Senatu ad Auguſtos principes pro ſacris Deorũ, & Veſtaliũ ſtipẽdiis, nihil obtinuit: ea oratio extat inter opera Ambroſii & Prudentii, qui eam acerrimè confutarunt. Extant & eius Epiſtolæ, in quibus Angelus Politianus breuitatem rotundam cõmendari ſcribit. Fratres tres habuit, quibus omnibus ſuperſtes fuit, filiam item & filium, quem Prætoriũ vidit. Plures fuerunt Symmachi Romæ, ſed de quibus dubitem, num gentis Aureliæ cenſendi ſint; proinde eos alio loco referam.

Aureliæ Tariæ Thyatirenæ, caſtiſſimæ matronæ, Pacuuius Frontò. Extat Patauii græcè. Vide Inſcript. antiq. pag. 341.

M. Aurelius Valentinianus, præſes Hiſpaniæ citerioris ſub Carino. Ibidem pagina 8.

Aurelia Valeriana F. Heluiæ Chreſiæ. pagina 107.

Aurelius Verus Traiani vitam & res geſtas ſcripſit.

M. Aurelius Venuſtus, veteranus. Inſcrip. antiq. pag. 212.

Aurelius Victor, cognomento Primus, vir Senatorius ſub Macrino.

Aurelius Victor, alius, floruit ſub Gallieno Principe, vt patet ex Inſcriptione vetuſta pag. 195.

SEX. AVRELIVS VICTOR, collega Valentiniani II. in primo Conſulatu ann. V. C. MCXXII. Hic, opinor, eſt ſcriptor ille Hiſtoricus, quem Marcellinus à Iuliano Panoniæ ſecundæ præfectum ſcribit, honoratumque ænea ſtatua, poſtea verò etiam vrbi præfectum, ſobrietatis nomine cunctis laudatiſſimum, lib. 21.

L. Aurelius L. L. Victor, refertur Inſcrip. antiq. pag. 367.

Aurelii, Victorinus & Victorianus p. 38.

C. AVRELIVS VALERIVS DIOCLETIANVS, Imperator ab exercitu factus poſt cędẽ Numeriani, cùm Arriũ Aprũ, eius interfectorem, ſua manu peremiſſet, Carinũ ſuſtulit, M. Aurelium Val. Maximianũ imperii conſortẽ legit, Galerium Maximianum & Conſtantium Chlorũ Cęſares fecit. Quorũ ſingulari concordia, & ſtrenua opera, domitis vbiq; terrarũ Rom. nominis hoſtib. auctoq; & confirmato imperio, Diocletianus & Maximianus ſpecioſiſſimũ triumphũ duxerunt. Actis autẽ in imperio annis 20. depoſitis inſignibus & Auguſtali potentia, ad vitã priuatã ambò redierunt: ſed ille in propoſito firmus pſtitit, hic pœnitudine ductus, imperiũ reſumere voluit, quod illi fraudi fuit. Diocletianus vir prudẽs, & magni cõſilii erat. Maximianus ingeniũ aſperius & truculentius obtinebat, dignus vterq; maiori lau

de, ſi

de, ſi à Chriſtianorũ ſanguine tẽperaſſent, quem omnibus retrò Principib. crudelius effuderunt. ¶ Diocletianus traductis in vita priuata annis 8. per metũ veneno ſe extinxit año ętatis 78. Maximianus dũ filio primũ, deinde Cõſtantino genero inſidiatur, ꝓditus à filia, Maſſiliæ necatur ætate ſexagenarius. ¶ De Diocletiano & Maximiano pręclarè Carolus Sigonius lib. 1. de imperio occidentali, Onuphrius Panuinius de Principibus Rom. Memorabile eſt, quod de Diocletiano tradidit Suidas, nẽpe Ægypto potitum ſcripta veterum de fuſione (Græcis χυμεία eſt) argenti atq; auri conquiſita combuſſiſſe, ne ex illa arte ditati Ægyptii, & pecuniæ freti copiis, in poſterũ rebellarẽt. Agit idem de χυμείᾳ eadem δέρας τὸ χρυσόμαλλον.

M. Avrelivs Val. Maxentivs, Maximiani ex Eutropia Syra F. etſi quidã ſuppoſitum volunt, ſimulatque Galerium Maximianum Cæſares dixiſſe Maximinum, ſororis filium, & Seuerum fama vulgauit, ipſe à Prætorianis, non abnuente Senatu, creatus eſt Imperator. Venientem contra ſe Seuerum Cæſarem cum ingenti exercitu, corruptis militibus ipſius, fugientem interemit. Qua victoria elatus, libidini, auaritiæ & crudelitati ſe mancipauit, magicas artes exercuit, quibus victoriam pollicentibus, contra Conſtantinum copias eduxit, ſed magna ſuorum ſtrage victus, & in Tiberi ſubmerſus eſt. ¶ Vide eandem Sigonii hiſtoriam lib. 2. & Onuphrium Panuinium ibid.

AVRELIANI.

Aurelianus, ſub Imperatore Nerua ſupplicio affecit Victorinum Martyrem, cuius memoria occurrit 5. Septembris.

¶ Aurelianus Seuerus, Peſcennii Nigri conſocer, memoratur Spartiano. An autẽ idem ſit, ad quẽ reſcribitur ab Impp. Seuero & Antonino 8. Cod. tit. 45. nondum ſatis iudicatum habeo.

Aureliano Quarto reſcribitur ab AA. & CC. C. li. 2. tit. 5. Fortaſſis & eidẽ 8. C. tit. 42.

Val. Avrelianvs, quocunq; loco & genere natus, vir fortiſſimus fuit, & in armis à pueritia exercitus, corpore procero & decoro, tum ſeueritatis immenſæ. Valerianus illum ad Conſulatũ, Claudius decumbẽs, ſua ſentẽtia ad imperiũ prouexit. In quo felicitatẽ Alexandri & Cæſaris referens, triẽnio Romanũ orbẽ ab inuaſoribus recuperauit. Triumphum egit glorioſiſſimum, Zenobia, regina Orientis, ante currum ducta. Inde vrbem quantum nemo ſuperiorũ ampliauit, Soli templum magnificentiſſimum condidit, quòd mater ipſius Solis ſacerdos fuiſſet. In ſumma, neceſſarius illis temporibus princeps fuit, nec inutilis reipub. tantũ clementia caruit, quæ res illi perniciẽ maturauit; notarii namq; ſui dolo periit, anno imperii 6. Ex filia ſuperſtite natus illi nepos eſt, Aurelianus, quem Proconſulem Ciliciæ fuiſſe, ſcribit Vopiſcus.

Aureliano, Præfecto prætorio, reſcribũt Honorius & Theodoſius AA. C. de Iudæis & Cœlicolis.

L. Avrifex, deſcribitur Ciceroni 2. de Oratore vir valde breuis, & ob id, cũ inter Iudices ſederet, aliquando iocis L. Philippi Oratoris obnoxius.

AVRVNCVLEII.

C. Aurunculeius, Prætor belli Pun. 2. anno 10. qui fuit ann. V. C. dxxxxv. Q. Fabio Max. v. Q. Fuluio Flacco iiii. Coſs. Sardiniam inſulã duabus legionibus tenuit, quo anno exacto, prorogatũ illi imperium eſt. Liuius 27.

L. Aurunculeius, Prætor ann. vrbis conditæ dlxiii. vrbanam iuriſdictionem ſortitus eſt. Liuius initio 37.

¶ L. Aurunculeius Cotta, legatus Cæſaris in Gallia, circumuentus inſidiis ab Ambiorigis exercitu, interimitur cũ tota legione. Cæſar commentario eius belli 5. An autem præter hunc alius Cotta legatus Cæſaris in Gallia fuerit, qui de Romanorum repub. Græcè ſcripſerit, citante illũ Athenæo in fine dipnoſophiſtarum 6. nondum apud alios ſcriptores obſeruauimus.

Aurunculeius Pætus, floruit ſub Auguſto, memorante ipſum Dione lib. 54. p. 360. apud quem tamẽ Articuleius legitur, quomodo & Pand. iur. ciuil. tit. 5. mẽtio fit Articuleiani S. C. vtrobiq;, vt opinor, mendoſè.

Aurunculeius Pætus, collega fuit Traiani principis Conſulatu illius 4. quem geſſit imperii ſui ann. 3. V. C. dccclııı. Haloandro Articuleius vocatur & hic, quomodo ille Dioni. Ad hunc refero S. C. cuius paulò antè meminimus.

Aurunculeius Cornelianus, occiſus eſt à Seuero principe. Spartianus.

M. Aurũculeio Iuliano, Equiti Romano, Herennius Victorinus Vic. leg. xxii. (mittimus cætera, quæ legi poſſunt) poſuit. Hæc epigraphe refertur monumentis agri Moguntini pag. 483.

AVSONII.

D. AVSONIVS GALLVS Burdigalensis, patre natus Ausonio Medico, Poeta, & Gratiani Imperatoris præceptor fuit, à quo cū ipsi simul & patri Quæstor fuisset, ad præfecturam duplicem & Consulatū euectus est, cui in eo magistratu eleganti oratione gratias egit, quę oratio inter cætera eius opuscula etiamnum extat. Ex liberis Hesperiū filiū vidit Consulem, filiam Thalesio Cōsulari viro iunxit, vnde natum sibi nepotē cognominē & genethliaco celebrauit, & protreptico ad studia litterarum hortatus est. Habuit & fratres duos, quorum ad summum maior culmen peruenit honorum, vt ipse scribit, præfectus Gallis & Libyæ & Latio. Epigrammata eius doctis vnicè probantur. Mosellam verò ipsius ita prædicat Symmachus orator, vt libris Maronis adiūgendum putet.

Ausonius alius, frater Iuliani fuit, eius, ad quem extant D. Hieronymi epistolæ.

Ausonius, Sophista, scripsit epistolas & alia quædam ad Nonnum, vt habet Suidas.

¶ AVSTERIO rescribitur à Gordiano 4. Cod. tit. 34.

Austerio alii ab AA. & CC. 7. Codic. titulo 16.

¶ AXIVS, memoratur à Cicerone ad Attic. lib. 3. epist. 15. Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 113. & seq. Plura de eodem Varro lib. 3. de re rust. capite 7. & 16.

BABILII.

Babilius mortuus. Cæsar ex vncia, Lepta ex triente. Cicero ad Atticum lib. 13.

Babilius quidam Cæsarianus, memoratur Comment. 6. de bello ciuili.

¶ BABILVS, Astrologus, à quo cùm Nero de conspecta stella crinita, quæ summis potestatibus exitium portendere vulgò existimatur, didicisset, solere reges talia ostenta cæde aliqua illustri expiare, atque à semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinauit. Suetonius.

¶ L. Bacilus, nominatur Dioni lib. 43.

BADII.

Badius Campanus, singulari certamine victus à T. Quintio Crispino, relicto equo, pedes aufugit. Liuius 26.

Badius Macrinus, inscriptionem posuit Constantino Magno Tarracone in Hispania. Inscript. ant. pag. 2.

¶ A. BAECVLONIVS, Signifer. Liui. 46.

¶ BAIENIAM gentem fuisse, indicat inscriptio apud amnem Brentium, qui Danubium influit in vico eiusdem nominis: *H. DD. Apollini Granno Baienius Victor, & Baienius Victor, & Baienius Victorinus, filii eius, ex iussu, signum cum base.*

¶ BALBILIVM Cicero ad Att. 15. subsidium senectutis suæ vocat.

C. Balbillus citatur à Seneca libro quarto nat. quæst. capite 11. à Plinio procem. libro 19.

¶ BALBVS, proscriptus à Triumuiris, quomodo cùm F. perierit, Appianus 4.

¶ BALBINVS, proscriptus à Triumuiris, postea factus est Cōsul. App. 4. Fors hic est, cuius meminit Cicero ad Attic. 13. p. 496.

BALBINVS Imperator, bis antè Consul, & præfectus vrbis, & plurimarum prouinciarum rector, genus suum referebat ad Corn. Balbum Theophanē, qui per Pompeium ciuitatem meruerat, cùm esset patriæ suæ nobiliss. idemq; historiæ scriptor. Capitolinus.

Balbinus quidam notatur apud Horatium lib. 1. Serm. Sat. 3.

Illuc præuertamur, amatorem quòd amicæ
Turpia decipiunt cæcum vitia, aut etiam ipsa hæc
Delectant: veluti Balbinum polypus Agnæ.

¶ L. BAN-

¶ L. BANTIVS Nolanus, donis mollitus à Marcello, in Rom. ſocietate permanſit. Liuius 23.

¶ L. BALVENTIVS, Centurio ſub Cæſare in Galliis, vir fortiſſimus, cæſus ab Eburonibus in clade Tituriana. Comment. 5.

¶ BARBARVS, citatur Senecæ inter declamatores ſui ſeculi.

¶ BARBATIVS, M. Antonii Quæſtor. App. 5.

Barbatius Philippus, cùm ſeruus fugitiuus eſſet, Romæ præturam petiit, & Prætor deſignatus eſt. Pandect. de off. Prætoris ex Vlpiano.

BARBII.

M. Barbius Soter Barbiæ Aſclepiodoræ, filiæ pientiſſimæ. Hæc inſcriptio extat Polæ in Dalmatia. Vide Inſcript. antiq. pag. 359.

T. Barbius Titianus Decurio Æmonæ, &c. pag. 371. vbi apparet, eum M. Titii filium fuiſſe, & M. Titium ante adoptionem dictum.

P. Barbius P. F. Maximianus miles coh. prætor, &c. pag. 251.

Barbius Proculus Teſſeranus, ſpiculator Tacito lib. 17.

Barbius Philippicus, homo comis & blandis moribus, euehitur ad ſummos magiſtratus Antonii Triumuiri opera. Hunc in foro ius dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnouit. Ergo tacitè aggreſſus, & veſte à tergo prehenſa: Salue, inquit, veteri & ſeruili nomine adiecto. At ille percellitur, veteri domino facilè agnito, rogans vt taceat. Domum ducit: maximaque pecunia numerata, ſe tandem redimit, & pudore Antonii, ob maculam hanc ære emtum mancipium animi dolorem ſilentio diſſimulauit. Hæc Suidas.

¶ BARBVLA, de quo & Murco præclara eſt Appiani narratio libro quarto de bellis ciuil.

¶ BARBVLEIVS, Hiſtrio parum ſanus, ex Saluſtio citante Priſciano Grammatico libro 6.

¶ BARRVLVS, floruit tempore Ciceronis. Valerius 7. cap. 9.

¶ BARVS, de quo Horatius 1. Serm. Satyr. 4.

Nonne vides, Albi vt malè viuat filius? vtq;
Barus inops? magnum documentum, ne patriam rem
Perdere quis velit.

¶ BASILIVS, Cōſul ann. V. C. MCCXVI. Baſilio reſcribitur ab Alexand. A. 5. C. titulo 62.

Baſilio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 29.

Flauius Baſilius, Conſul ſub Auguſtulo ann. vrbis conditæ MCCXXIX. Hic, opinor, Præfectus prætor. & Vicarius Odoacris fuit.

Baſilius iunior V. C. Conſul annò MCCXXXIII. ſolus.

Baſilius V. C. Conſul ſolus anno vrbis conditæ MCCLXXXXIIII.

¶ BASILIDAE reſcribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ BASILISSAE ab iiſdem quarti Codic. titulo 29.

¶ BASILICAE 4. Cod. tit. 44.

¶ BASILLA, virgo & Martyr, cuius ſponſus Pompeius, 14. Cal. Iunii.

¶ BASILISCVS, 20. menſes imperio potitus ſub Zenone cum Marco F. quem Cæſarem ſalutauerat.

Baſiliſcus, Armatii, qui ſuperioris Baſiliſci conſobrinus erat, F. Cęſar renunciatus à Zenone Auguſto, mox fit ſacerdos, demum Cyzicenorum Epiſcopus.

¶ *M. BASSAEO M. F. Pal. Axio Patri Col. Cur. R. P. IIvir. Munif. Proc. Aug. viæ Oſt. & Camp.* Georgius Fabricius in ſua Roma pag. 56.

¶ C. BASSVS, ſcripſit libros de origine vocabulorum. Gellius 2. cap. 4.

Baſſus, dictus Secundus à felicitate. Plutarchus in Coriolano.

Baſſus, Poeta, de quo præclarè Tacitus in dial. de oratore.

Baſſus, Auguſti lib. prox. ab epiſtolis Græcis. Inſcriptionum antiq. pag. 246.

Baſſus, declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 10. vt conſectator amaritudinis & ſimulationis actionis oratoriæ. Variè autem idē nominatur, nunc Fuluius Baſſus, nunc Iulius Baſſus, nunc Sepullius.

Baſſus, σύγχρονος & æmulus Apollonii. De hoc Suidas.

Baſſo, præfect. vrbis, reſcribit Conſtantinus Magnus Cod. de legibus & conſtitutionibus Principum.

Baſſo alii, Præfect. præt. reſcribitur à Theodoſio & Valent. AA. Codic. prim. de Apoſtatis.

Baſſo alii ab AA. & CC. quarti Codic. titulo 31.

Baſſo alii reſcribit Pius quinti Codic. titul. 25.

Basso & Bassiano scribit Libanius in Epistolis suis.

¶ M. Bassinius Vitalis, refertur in memoriis Augustanis. Inscript. antiq. p. 448.

¶ Batillus Mæcenas, refertur Senecæ.

BATONII.

Batonius, memoratur Ciceroni epistola penultima lib. 6. ad Att.

Q. Batonius Telesphorus patronus & illius lib. Q. Batonius Onesimus, referuntur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pagina 255.

BAVII.

M. Bauius, Poeta, quem notat Virgilius in Bucolicis, moritur in Cappadocia ante bellum Actiacum. Eusebius in Chronicis.

Bauiæ M. filiæ. Inscript. ant. pag. 331.

Bauia Q. L. prima cum Polycleto. pagina 334.

¶ Bauto, transrhenanus genere, fidus Valentiniano II. memoratur Ambrosio, qui & interitum ipsius narrat epistola quadam. Consulatum gessit ann. vrbis conditæ MCXXXVIII. collega in eo honore Arcadii. Augustinus contra litteras Petiliani 3. cap. 25. cùm Mediolanum, inquit, venerim, eique Cōsuli Calend. Ianuar. laudem in tanto conuentu conspectuque hominum pro mea tunc Rhetorica professione recitauerim, &c.

¶ Beatianus. dux Theodosii iunioris. Histor. tripart. 11. cap. 15.

Bebii Plebeii.

¶ Quidā habēt Bebii per æ, itē Tamphilus non Pamphilus.

Q. Bebius Pamphilus, cum Valerio Flacco missus Saguntum & Carthaginem, ad ducem ipsum Hannibalem, si bello nō absisteretur, in pœnam rupti fœderis deposcendum. Liuius 21.

Cn. Bebius Pamphilus (inuenio & C. & M. dici) ann. vrbis conditæ DLIIII. Ædilis pl. proximo Prætor, accepta à C. Aurelio, prioris anni Consule, prouincia Gallia, temerè Insubrium fines ingressus, propè cum toto exercitu est circumuentus. Supra 6. millia & 600. milites amisit. Liuius 32.

Cn. Bebius Pamphilus Q. F. vt scribit Plinius libro 13. capite 13. Ædilis cum M. Lepido, serius tamen quàm ille quinq; annis Consul factus, nempe ann. vrbis conditæ DLXXII. cum collega L. Æmilio Paulo in Liguribus rem prosperè gessit, vnde supplicatio in diem vnum decreta. Liuius in fine 39. & 40.

M. Bebius Pamphilus Cn. fr. proximo anno Consul, triumphauit cum collega P. Corn. Lentulo de Liguribus Apuanis, quos ad 12. M. improuisò oppressos & deditos in agrum Samnitum traduxerunt. Liuius 40. qui omnium primos nullo gesto bello triumphasse scribit.

Cn. Bebius Pamphilus, Prætor vrbanus, anno vrbis conditæ DLXXXVI. in eo magistratu subitò extinctus, cùm à puero quæsisset horas. Plinius 7. cap. 53. Nam de hoc loqui existimo.

¶ Bebius Herennius, Trib. pl. belli Pun. secundi anno 2. vrbis conditæ DXXXVII. criminando Senatum & nobilitatem effecit, vt C. Terentius, homo nouus, cuius cognatus erat, Consul crearetur. Liuius 22.

L. Bebius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani ann. vrbis conditæ DLI.

Q. Bebius, Trib. pl. an. DLIIII. gratificaturus plebi, patres criminari cœpit, quòd bella ex bellis sererent, rogationem de bello Macedonico abrogatam cupiens; vnde in Senatu probris laceratus est. Liuius trigesimoprimo.

Cn. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DL. C. Claudio, M. Liuio, Censoribus, ob discorditer actam Censuram diem ad populum dixit. Liuius 29. Valerius libri 7. capite 2.

¶ L. Bebius Diues, periit in Prætura, cū obtineret Hispaniam vlteriorem, ann. vrb. conditæ DLXV. In quam dum proficiscitur, à Liguribus circumuentus, magna parte comitum cæsa, cum paucis Massiliam perfugiens, intra triduum expirauit. Liuius 37.

¶ Q. Bebius Sulca, vnus ex quinque legatis, qui in Macedoniam & Alexandriam missi, ann. vrbis conditæ DLXXXI. Liuius 42.

L. Bebius, legatus missus à L. Æmilio Paulo Cos. desig. in Macedoniam ad exercitus visendos, classemque & comperta referenda, quot aut terrestribus, aut naualibus copiis opus esset. Liuius 44.

A. Bebius, accusatus ab Ætolis apud Æmilium Paulum, quòd ad ministerium cædis DL. principum suæ gentis milites Roman. præbuisset, damnatus est. Liuius 45.

C. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCXLIII. corrumpi se pecunia à Iugurtha passus, auctore Salustio. Hic, puto, est, quē Appianus scribit bello sociali relictum Prætorem

torem à L. Cæſare, cùm morbo decederet.

M. Bebius, à C. Mario & Cinna cæſus. Appianus 1. Florus vnco tractum ſcribit, etſi alium quoque Bebium à Syllanis laceratum tradit.

M. Bebius, vir fortis, interfectus iuſſu L. Piſonis, eius, in quem extat Ciceronis oratio. Cicero inibi.

A. Bebius, Eques Rom. bello Hiſpanienſi à Pompeio ad Cæſarem profugit. Comment. 6.

Bebius & Egnatius, vicini Attici. Ad Attic. lib. 13. epiſt. 44.

Bebius, vir Conſularis, cæſus ab Illyriis poſt mortem Cæſaris Dictatoris. Appianus in Illyrico.

¶ Bebius Criſpus, Vitellii Cæſaris compotationibus, per quas plerique ſuffocabātur, propter morbum aliquādiu exemptus, facetè dicebat, niſi ægrotaſſem, periiſſem. Suidas Βιτώνιος.

¶ Bebius Marcellinus, ſuperſtitibus 4. filiis, trucidatus eſt in foro ſub Antonino Caracalla, fraude Pollenii Sebennii. Dion.

¶ Bebius Maſſa, vir nefarius, memoratur Corn. Tacito libro 20. & in vita Agricolæ, & Plinio Epiſtolarum 3. quem Iuuenalis delatorem, Martialis furem appellat.

¶ Bebius Macer, vir Conſularis, Procōſul rexit Hiſpanos. Eodem imperio miſſus in Dalmatiam, integrè & iuſtè prouinciā habuit. Fuit & præfect. vrbis ſub Hadriano primis illius temporibus. Ad hunc extant epiſtolæ Plinii.

Bebius Macer, Præfectus prætorio ſub Valeriano, auctore Fl. Vopiſco.

Bebii Macri de re Grammatica libri citantur Seruio, Chariſio & Fulgentio Placiadi.

Bebius Macrinus, Rhetor, quem audiuit Alex. Seuerus, teſte Lampridio.

¶ Bebius Metianus, floruit ſub Antoninis, auctore Capitolino in Albino, cui illū affinem fuiſſe, ſcribit.

¶ L. Bebius Aurelianus, cum Bebiis F.F. Nouiano & Secundino, & Bebia Profutura F. refertur Inſcriptionum antiquarum pag. 172.

¶ L. Bebius Buttus. Ibid. pag. 406.

A. Bebius C. F. Scap. Clemens Mil. leg. XXII. *An.* LX. *Stip.* XXIII. *H.S.E.* Hæc inſcriptio extat Moguntiæ.

Bebius Marcellus Bebio Maryllo filiam collocauit centenis promiſſis, cùm etiam filium haberet. Ex Tryphonino Pand. 24. titulo 4.

¶ Bellio reſcribitur à Seuero & Anton. 8. Cod. tit. 14. de pignoribus.

BELLICII.

C. Bellicius Torquatus, Conſul ſub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXVI.

C. Bellicius Natalis, Conſul cum P. Scipione Aſiatico. Vide Inſcript. ant. pagina 201.

M. Bellicius Saturninus, Trib. coh. 1. Fl. Brit. Ibidem pag. 398.

Bellicii aliquot referuntur item pagina 448.

Bellicio cuidam ſcribitur ab Ambroſio in fine ſecundi Epiſtolarum.

Bellicius quidam, Prætor populi Romani, à Piratis captiuus abductus eſt. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. Bellonivs, refertur Inſcrip. antiq. pag. 464.

¶ C. Beotivs, Eques Rheginus, Pompeianus, à Cæſare in Africa captus. Com. 5. In meo codice C. Biotius legitur.

¶ Bessio reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. de rebus creditis. Opinor nomen eſſe corruptum.

¶ Betitivs, vir Conſularis, refertur honorificè in memoriis Rom. Inſcript. antiq. pag. 287.

BETVTII.

T. Betutius Burrhus Aſculanus, omniū extra vrbem eloquentiſſimus, cuius ſunt orationes aliquot Aſculi habitæ. Illa Romæ contrà Cæpionem nobilis ſanè, cui orationi Cæpionis ore reſpondit Ælius, qui ſcriptitauit orationes multas, orator ipſe nunquam fuit. Cicero in Bruto.

L. Betutius L. F. vot. tenax L. Betutio L. F. Ruſo patri, Cintuliæ L. F. Maximæ matri, C. Betutio L. F. Saluio patruo, L. Betutio L. F. auo. Inſcriptiones ant. pag. 58.

L. Betutio C. F. Sextiæ T. F. Primæ Betutiā L. F. Tertulla. Ibidem pag. 322.

Betutiæ Proculæ L. Betutius Proculus & Caſia Victrix, parentes, filiæ piiſſimæ. Vix. an. XVI. *d.* XXX. *pag. 138.*

Betutii aliquot pag. 70.

¶ P. Bilivs, Triumuir nocturnus, quòd vigilias negligentius circumiſſet, accuſatus à P. Aquilio, Trib. pleb. populi iudicio concidit. Valerius Max. 8. cap. 1.

Bilia, vxor Duillii. De hac præclarè Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

BILIENI.

L. Bilienus, Prætor ſub Mario in Africa bello Iugurthino. Saluſtius. Meminit huius haud dubiè, ſed prænomine Caii, Cicero in Bruto, his verbis: C. Bilienus, homo per ſe magnus, propè ſimili ratione ſummus euaſerat: qui Conſul factus eſſet, niſi in Marianos Conſulatus, & in eas petitionis anguſtias incidiſſet. Idem, opinor, Carbonem Actienum in adulterio deprehendit, & caſtrauit. Valerius 6. cap. 1.

L. Bilienus, auunculus Catilinæ, teſte Cicerone, Lucretium Aſellam, petentem Conſulatum, Syllæ iuſſu occidit, eo nomine accuſatus poſtea, & damnatus. Aſconius Ped. Apud Volaterranum mendosè Ballienus vocatur.

L. Bilieni domus in funere Cæſaris incenſa conflagrauit. Cicero Philip. 2.

Bilienus, verna Demetrii, Domitium quendam nobilem, Cæſaris hoſpitem, à cõtraria factione nummis acceptis, comprehendit, & ſtrangulauit. Cælius Ciceroni epiſtolarum 8.

BLANDII.

C. Blandius, Proconſul, refertur Inſcriptionum antiq. pag. 188. & 360.

Sex. Blandius Profuturus, ibidem pagina 54.

Blandius, Rhetor, Eques Romanus, Romæ docuit, antequam apud libertinos ea diſciplina continebatur atq; inter cæteros Fabianum Philoſophum. Seneca initio 2. Controuerſiarum.

L. Blandius Orinus. Inſcript. antiq. pag. 73. & alius 90.

¶ Blasivs, vir princeps Salapiæ, fidus Romanis bello Punico ſecundo, patriam cum præſidio Punico Romanis reddidit. Liuius, Valerius in fine 3.

BLOSII.

Bloſiorum familia Capuæ fuit. Liuius 27.

C. Bloſius Cumanus, amicus C. Gracchi, cùm poſt illius interitum ad Læliũ pro ſe deprecatũ veniſſet, ac familiaritatis excuſatione vteretur (decreuerat enim Senatus, vt in eos, qui C. Graccho conſenſiſſent, more maiorum animaduerteretur) Quid, inquit Lælius, ſi te Gracchus templo Iouis O. M. faces ſubdere iuſſiſſet? nunquam, inquit, iſtud Gracchus imperaſſet. Tum rurſus Lælius in inſtituta interrogatione perſeuerans; reſponde, inquit, quidnam facturus fuiſſes, ſiquidem iſtud Gracchus imperaſſet? facturum ſe fuiſſe reſpondit. Quo dicto cum ipſe capitis condemnaſſet, euaſit tamen, & in Aſiam ad Ariſtonicum fugit, quo profligato & capto, mortem ſibi ipſe conſciuit. Plutarchus in vita Gracchorum, & Valerius Maximus libro 4. capite 7. de amicitia.

C. Bloſius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

BOETHII.

Boethius, nobiliſſimus Senator & præf. occiſus à Valentiniano III. vnà cum Aetio, cuius neceſſarius erat. Abbas Vrſpergenſis & Iornandes in annalibus.

Fl. Boethius V. C. Conſulatum geſſit ſolus ſub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCCXL.

Boethius & Euthericus Conſules fuere ann. vrbis conditæ MCCLXIIII. arguente id inſcriptione vetuſta, quæ extat Derthonæ in cœnobio D. Martini, quemadmodũ tradit Alciatus, vir iuris ciuilis conſultiſſimus.

Boethivs, doctus ille, cuius extant cõmentaria in Ariſtotelem, & alii complures libri, Conſulatum aſſecutus cum ſocero Symmacho ſub Theodorico rege, cuius iuſſu vterque eodem anno cæſus eſt. Appellari conſueuit Anicius Manlius Seuerinus Boethius. Vxori nomẽ fuit Ruſticianę, de qua videto in Ruſticis.

¶ Boetho reſcribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 41.

¶ Boliae *Sabinæ Clodia obſtinata mater.* Inſcript. antiq. pag. 6.

¶ M. Bollanvs, amicus Ciceronis, cõmendatur ab illo libro Epiſtolarum 13. Vatinio imp. epiſtola à calce 3.

¶ Bono reſcribit Gord. A. 6. Codicis titul. 40.

¶ *L. Bonivs L. F. L. N. Fal. Celer. II. vir Q. Augur. præf. fabr. Trib. mil. leg.* III. *Cyr. procur. ludi famil. glad. Cæſaris* &c. *cum coniuge Sextia L. F. Nerulia.* Hæc inſcriptio refertur in monumentis Neapolitanis Inſcript. antiq. pag. 120.

¶ Bonifacivs, vir nobiliſſimus, cùm eſſet mutus, ab Apollinari recepit vſum linguæ. Martyrolog. 22. Iulii.

¶ Bononio Maximo reſcripſerunt Diui Impp. Seuerus & Antoninus Pand. 35. ad legem Falcidiam L. 88.

¶ Bonosvs, bibebat quantum hominũ nemo.

nemo. De quo Aurelianus dicere ſolebat, natum eum non vt viuat, ſed vt bibat. Sum pto imperio, cùm à Probo Imp. profligatus eſſet, laqueo vitam finiuit. De quo ſtatim iocus emerſit, amphoram pendere nō hominē. Filios reliquit duos & vxorem generis Gotthici, quibus omnibus Probus pepercit. Fl. Vopiſcus.

Bonoſo alii, Magiſtro Equitum, reſcribitur à Conſtantino 6. Cod. tit. 61.

¶ *C. BRICENIO T. F. Clementi & Cæliæ Vetiniæ vxori locum dedit.* Hæc inſcriptio extat Paduæ in muro ciuitatis. Vide inſcriptiones antiq. pag. 335.

¶ BRINNIVS, Ciceronem cum aliquot aliis hæredem reliquit. Cicero ad Atticum 13. *De Brinniana auctione, &c. dices Othoni cohæredi meo, vel Labeoni noſtro.* Et in eodem libro: *Brinnii libertus, cohæres noſter.* Meminit ibidem fundi Brinniani.

BRVTII.

Brutius Sura, legatus Sentii, Prætoris Macedoniæ, vir & fortitudine & ſapientia ſingulari, Archelao, Mithradatis præfecto, torrentis inſtar per Bœotiam ruenti, occurrens, tribus apud Chæroneā pręliis decertans eum repulit. Plutarchus in Sylla, cui *Βρέττιος σούρρας* vocatur.

Brutius Præſens, floruit ſub Traiano, ad quem extat epiſtola Plinii lib. 7.

Brutius Præſens, collega Antonini Pii in ſecundo eius Conſulatu, ann. vrbis conditæ DCCCLXXXXI. cuius filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio iunxit. Meminit Cenſorinus capite vigeſimoprimo.

Præſentes tres Conſulares inuenio, verum Brutii ne an Apri fuerint, dubito. primus ann. vrbis conditæ DCCCCLXIX. alter DCCCCXCVIII. tertius DCCCCV.

Brutiæ reſcribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 46.

¶ BRVTIANVS Luſtricus, accuſatus àpud Traianum à Montano Atticiho, illo relegato, abſolutus eſt. Plinius epiſtolarum 6. ad Tironem. Laudat hunc Brutianum impensè Martialis lib. 4.

¶ BRVTIDIVS Niger, Hiſtoricus, citatur apud Senecam ſubinde. Meminit Tacitus libro tertio. Puto de eodem loqui Iuuenalem.

------pallidulus mî
Brutidius meus ad Martis fuit obuius aram.

¶ BVBVLCVS, Epiſcopus Vindonenſis, circa annum Domini CCCCXXX.

¶ M. BVCCVLEIVS, familiaris noſter, homo neque meo iudicio ſtultus, & ſuo valdè ſapiens, & à iuris ſtudio non abhorrens. Sic L. Craſſus apud Ciceronem primo de Oratore.

¶ BVCARPIAE reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ BVCCATRAHIO reſcripſit Gordianus A. 9. Cod. tit. 1.

¶ BVCILLIANI meminit Cicero ad Attic. 15. De Bucilliano Seſtium nō puto moleſtè ferre. Et lib. 16. Nauigia præterea luculenta Seſtii, Bucilliani, &c.

¶ BVCOLIANVS, numeratur inter percuſſores Cæſaris ab Appiano libro 2.

¶ BVLLATIVS, notus ex amicitia & Epiſtolis Q. Horatii.

¶ BVRBVRVS, nobilis potor, qui certauit aliquando cum Bonoſo.

¶ P. BVRRIENVS, Prætorius, citatur Ciceroni pro P. Quintio.

¶ BVSA, fœmina liberalis in populum Romanum. Vide Liuium vigeſimoſecundo: Valerium Maximum, libro quarto, capite 8.

¶ BVSSENIVS Pompeianus. Cicero ad Attic. 8.

CAECILII Metelli.

CÆcilios, quorum Romæ familia nobilissima fuit, ortos volunt à Cæculo, Vulcani filio, Prænestinæ vrbis fundatore, cui nomē id à paruitate oculorū inditū fuit, vel, vt quibusdā placet, à Cæcade Troiano Æneæ comite, vt aliis à cæcutientibus oculis. Meminit eius Cæculi Virgilius Æneidos 7. Cæterum Metellorum cognomētum à Metellis est ductum, qua voce in re militari quasi mercenarii dicti sunt. Vnde est illud Accii:

Calones famuliq́, metelliq́, caculeq́.

Vide Sex. Pompeium lib. 3. & 11. Plebeios fuisse, docet Liuius libro 59. Eosdem fato factos Consules, iocatus est Næuius Poeta, vt est apud Gellium & Ciceronem Verrinarum 2.

Q. Cæcilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ CCCXVI. Liuius 4.

L. Cæcilius Metellus, Prætor à Gallis Senonibus cum legionibus cæsus. Liuius 12. Orosius 3. cap. 22. & Eutropius 2. pag. 17.

¶ L. Cæcilius Metellus, nescio quis, memoratur Fragmento Sex. Pompeii pag. 15.

L. Cæcilius Metellus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXIX. Cassiodorus habet Cælius, sed perperam. Sigonius hunc pōstero anno Prętorem à Senonibus occisum tradit, sic nimirum opinatus.

L. CAECILIVS METELLVS, Dict. M. Equit. bis Consul, rebus aduersus Pœnos fe-
Anno V.C. liciter gestis, speciosissimū egit triumphū,
DII. 13. ducibus hostium & 120. elephantis in
DVI. eo ductis. Fuit & P. M. & XV. vir sacrorum. Cùm templum Vestæ arderet, sacra ex incendio rapiens, oculos amisit. Populus verò Rom. quod nunquam vlli alii, tribuit, vt quoties in Senatum iret, curru veheretur. Vide Liuium 19. Valerium lib. 1. capite 4. libro 8. capite 14. Florum 2. cap. 2. Pliniū 7. cap. 43. Ouid. Fast. 6. ¶ Elogium eius legitur in Antiquitatibus Fabricii Pag. 49.

Q. Cæcilius Metellus L. F. & ipse Dictator, M. Equit. Consul & Pontifex fuit bello
Pun. secundo. Vide Liuium, Plinium 7. ca- DXLVIII.
pite 43. Cicero in Bruto hunc etiam illis tēporibus Oratorem habitum scribit.

L. Cæcilius Metellus, fors Q. fr. autor deserendę Italiæ, infamis ob id, & Senatu motus. Quæstor tamen & Trib. pl. fuit Valerius Maximus libro secundo, cap. quarto: lib. 5. cap. 6.

M. Cæcilius Metellus, Trib. pl. & Quinto Cos. Prætor vrbanus fuit. Liuius 27. 28. & 29. Fors & hic Q. ac L. fratres habuit.

Q. CAECILIVS METELLVS Q. F. L. N.
cognomento MACEDONICVS, Prætor Pseu DCXII.
dophilippum vicit, cepit & ante currū duxit. Consulatu perfunctus, Celtiberos domuit, de quo bello Florus libro 2. capite 17. Valerius libro quinto, capite primo. Gessit & Censuram. Liberos 6. reliquit, nepotes 11. nurus generosque, & à quibus pater appellari posset, 27. Ex 4. filiis vnum Prætorē, tres Consulares, duos triumphales, vnum Censorium vidit. Filiarum altera P. Seruilii Isaurici mater fuit, altera P. Scipionem, qui in exilio periit, genuit. Cicero pro domo sua, Liuius 49. 52 & 53. Plinius 7. cap. 13. & 44. item de viris illustribus. Paterculus tertio illum filio Consule obiisse scribit. Vide de hoc memorabile exemplum moderationis libro quarto, capite primo, odii & simultatis lib. 9. cap. 3. felicitatis lib. 7. cap. 1. callidi silentii capite 4. post Consulatus repulsam amplissimæ fortunæ honorum capite 5. apud Valeriū Max. Dixit pro L. Cotta, accusante Africano. Nam in primis eloquentem habitum, & alias eius esse orationes, contraque Tib. Gracchum expositam in annalibus C. Fannii, scribit Cicero in Bruto. ¶ Censuræ eius, cum Q. Pompeio gestæ, meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

L. Metellus Caluus, Consul fuit anno proximo, id est, DCXII. frater Q. Macedonici, vt Valerius lib. 8. cap. 5.

Q. Balea-

Q. Balearicus, Q. Macedonici F. Consularis, triumphalis & Censorius fuit. Hic
DCXXXI. filium reliquit, Q. Nepotem dictum, & filiam Cæciliam, fœminam spectatissimam, de qua Cicero in orat. pro Roscio Amerino, & libro 1. de diuinat. Iulius Obseq. pag. 515. Eadem nupsit App. Claudio Pulchro, mater scilicet Appii & Clodii.

L. Diadematus, pòst Dalmaticus, vt Plinius, nempe ex triũpho de Dalmatis, Consul ann. V. C. DCXXXVII. Præterea & Censor. Fuit Balearici frater. Meminit Plutarchus in Coriolano, & Diademati cognomẽ tum inde traxisse scribit, quòd vlceris causa frontẽ obligatã habẽs aliquãdiu obãbularit.

M. Cæcilius Metellus, Macedonici F. Q. Balearici & L. Diademati fr. Cõsul fuit an. vrbis cond. DCXXXIX. quo anno patet mortuus est. Plinius hunc Creticum vocat.

C. Cæcilius Metellus Caprarius, & ipse Macedonici F. Q. L. & M. fr. Consul fuit ann. vrbis cond. DCXXXXI. In hunc est dictum illud Æmiliani in obsidione Numãtiæ: si mater eius quintùm peperisset, asinũ fuisse pariturã. Cicero 2. de Oratore. Certè ob ingenii tarditatem Caprarium appellatum, opinor. Vide Plutarchum de fortuna Romanorum.

C. Cæcilio C. F. Metello Imp. Italici, qui Argis negotiantur. Hæc inscriptio, quæ extat Inscrip. antiq. pag. 494. haud dubie indicat, C. Metello Caprario hunc fuisse filium: nec enim alium C. Metellum inuenio.

L. Metellus, Cõsul an. V. C. DCXXXV. alius à Diademato, fors L. Calui filius. Hunc Asconius etiam Pontificem Maxim. fuisse, tradit.

Q. Metellus Numidicus, & ipse L. Calui F. Certè L. F. vocat illum Cicero pro L. Corn. Balbo, & in Epistolis ad Lentulum. Consul ann. vrbis conditæ DCXLV. res præclaras aduersus Iugurtham, Numidię regẽ, gessit, vnde & cognomen vnà cum triumpho consecutus est. Hic repetundarum reus cùm tabulas rationum proferret, nemo iudicum eas inspicere sustinuit. Cicero pro Corn. Balbo. Valerius lib. secundo, cap. quinto. Pulsus vrbe Saturnini & Marii factione, rogatione Calidiana reuocatus est. Cicero pro Plancio. De Constantia eius in exilio vide Plinium in viris illustribus, Valerium libro quarto, capite primo. Functus est & Censura, quo tempore Equitiũ, qui se Tib. Gracchi F. mẽtiebatur, in censum non recepit. Soror eius Cæcilia L. Luculli mater extitit, non satis pudica, cùm maritus furti damnatus esset, vt Plutarchus in Lucullo. Eandem esse volunt, de qua Valerius libro primo, capite quinto, auctor de viris illustribus capite sexagesimosecundo, vt viris duobus nuptam fuisse, intelligamus.

Q. Metellus, Numidici F. cognominatus Pius, quia patrem lachrymis & precibus assiduis ab exilio reuocauit, vt Plinius de viris illustribus, Valerius libro quinto, capite 2. Velleius volum. poster. Appianus bell. ciuil. lib. 1. L. Syllæ in secundo Consulatu collega fuit, triumphalis & P. Max. Huius filia, Cæcilia, primũ M. Scauri, dein L. Syllæ coniunx fuit, mulier impudica, quod cũ Athenis cantaretur, Sylla ignorabat, secretaque domus suæ primùm hostium cõuicio didicit: quia nouissimi mala nostra discimus, vt Hieronymus lib. primo, contra Iouinianum. Ab eodem opinor adoptatum Scipionem, qui postea Cn. Pompeii Magni socer factus est. De luxu eius vide Valerium lib. 9. capite 1. Macrobium lib. tertio, cap. decimotertio. Citatur eiusdem Metelli Pontificis index quarti ibidem.

Q. Cæcilius Metellus Creticus, L. & M. Cæcilii Metelli, fratres fuere. Q. Consulatu potitus est ann. V. C. DCLXXXV. quo L. Prætor Siciliam, M. in vrbe Præturam vrbanam tenuit. Sequenti anno L. Consulatum adeptus est, sed, quomodo scribit Dion, initio eius anni extinctus. Et hic quidem auctor de eo Lucii prænomen habet: Cùm Cicero quinto Verrinarum nunc Q. nunc L. appellet. Porro Q. Creticus hic est, cum quo bello Piratico dissedit Pompeius. Plutarchus in Pompeio. Idem Pyrganionem Archipiratam, qui pulsa classe Rom. Syracusanum portum obtinuerat, nauali pedestriq; prælio victum Sicilia decedere coegit. Eutropius 6. Iocatur in hũc Cicero Verrinarum 2. Verrem solitum dicere, nõ fato illũ, vt cæteros ex ea familia, sed opera sua Consulem factum.

Cæcilia, Q. Cretici F. Metella Crassi. Inscript. antiq. pag. 295. Suspicor autem M. Crasso, qui in Parthis periit, nuptam fuisse, vt duas eum vxores habuisse, statuamus.

Q. METELLVS NEPOS, Balearici F. vir Consularis & triumphalis, teste Cicerone in L. Pisonem. Consul fuit cum T. Didio Viuio ann. V. C. DCLVI. Accusatus à Curione patre, moriens filium iureiu-

rando adegit, vt Curionem vicissim accusaret, quod ille promisit & præstitit. Vide Ascon. Ped. ¶ Agnomen, Nepos, explicatur ad hunc modũ Fragmento Sex. Pomp. pagina 14. Nepos, luxuriosus à Thuscis dicitur: nam nepotes sunt luxuriosæ vitæ homines appellati; quòd non magis his res sua familiaris curæ est, quàm iis, quibus pater auusque viuunt, &c. Addit Valerius lib. 9. capite 15. nisi Nepotis à moribus cognomen accepisset, Pamphili, à Pamphilo histrione, cui simillimus esset, habiturum fuisse.

Q. Nepos, Q. Nepotis F. & ipse Consularis: gessit enim Consulatum cum P. Lentulo Spinthere; cumque cum Cicerone simultates & inimicitias haberet, in Tribunatu susceptas, positis iis, Ciceronis restitutionem enixissimè iuuit. Meminit eius rei Cicero in oratione dicta in Senatu post reditum, de prouinciis Consularibus, pro P. Sestio, in L. Pisonem & ad Att. 3. Fratrem habuit L. quod ex Ciceronis Epistolis lib. 5. videre est, & in Epistolis ad Attic. Sed & vterque P. Clodii Pulchri frater à Cicerone vocatur in oratione dicta post reditum in Senatu. Idem ad Att. 4. *Conciones*, inquit, *turbulentæ Metelli, temerariæ Appii, furiosissimæ Publii*. Et ibidem: *Contentio trium fratrũ turpis, fracta vis, contemptus furor.* Hæc de L. Nepote, Appio & P. Clodiis dici, quis neget? Iidem Q. & L. Nepotes, Q. & L. Celerum fratres patrueles fuere.

Q. Metellus Celer, L. Diademati F. à celeritate in exhibendis ludis gladiatoriis, defuncto patre, nomen sortitus est, teste Plutarcho in Romulo & Coriolano. Cicero nõ hunc Oratorem, sed tamen non infantem fuisse scribit in Bruto, vbi Curionis & Q. Varii & C. Carbonis synchronum facit.

Q. Celer, superioris F. Prætor Cicerone Cos. strenuam aduersus Catilinam operam nauauit. Nam Piceno præfectus, multos ex eius sociis interceptos in vincula cõiecit, & properanti in Transalpinam Galliam Catilinæ cum exercitu occurrit, iterq; illius inhibuit, vt memoriæ prodidit Salustius. Vnde rerum à se gestarum Cicero socium vocat. Ex Prætura Galliam obtinuit, adiuuante Cicerone, biennioq; pòst Consulatum adeptus, in eo honore ita se gessit, vt Cicero ad Atticũ scribens, virum bonũ & Consulem egregiũ vocet, collegam eius Afranium non itidẽ collaudans. Quantæ fortitudinis & animi fuerit, indicat Cicero pro M. Cælio, qui dixisse illum, audiente Senatu, refert, sua se manu Consulẽ furere incipientem interfecturum. Vxorem habuit Claudiam Quadrantariam, à Catullo Lesbiam appellatam, vt Apuleius, P. Clodii sororem, fœminam impudicam, nec satis sibi morigeram, cuius fraude veneno sublatus interiit adhuc vigente ætate, cùm amantissimus patriæ, tum Catuli & Ciceronis valde studiosus. Meminit eius Cicero multis in locis honorificè. In oratione contra Vatinium etiam Augurem fuisse, & Cæsare Bibuloque Consulibus decessisse indicat. De eodem Dion lib. trigesimoseptimo, &, vt suspicor, Valerius lib. septimi cap. 8. Soror illi fuit Mutia, Pompeii coniunx, Scæuolæ F. frater L. patruelis verò Q. Nepos. De Q. Celere & Nepote Cicero in Bruto: Duo, inquit, Metelli, Celer & Nepos, nihil in caussis versati, nec sine ingenio, nec indocti, hoc erant populare dicendi genus assecuti.

Cæcilius quidam Metellus, à Sylla proscriptus, cũ in ædes suas ab vxore Bastia nõ admitteretur, se transfodit, foresque sanguine suo respersit. Liuius libro octuagesimonono.

Cæcilius, item Metellus, Trib. pl. exeuntem vrbe Crassum diris prosecutus est.

Alius similiter ex Metellis Cæsari ad ærarium restitit.

L. Metellus Scipio, citatur à Plinio natur. hist. 1.

Metelli, qui proauum habuerit Scipionẽ Africanum, turpem ἀνιστορησίαν notat Cicero ad Attic. lib. 6. epistol. 1.

Metellus pater proscriptus, quomodo à filio Prætore agnitus & liberatus sit, vide Appianum 4.

L. Metellus, Trib. pl. & Clodia socrus nominantur à Cicerone ad Att. 9. epistol. quarta.

P. Metellus Caluinus. Inscript. antiq. pagina 482.

Cæcilii alii, promiscuè congesti.

A. Cæcilius, Ædilis plebis fuit ann. vrbis conditæ DLXV. M. Fuluio, Cn. Manlio Consulibus. Liuius 38.

¶ L. Cæcilius Dentrix, Prætor an. V. C. DLXXII. Siciliam prouinciam tenuit. Liuius in fine Decad. 4. lib. 9. & seq.

M. Cæcilius Denter, inter 5. legatos ad Macedo-

Macedoniæ & Ægypti reges missus fuit. Vide Liuium 42.

¶ T. Cæcilium Teucrum, & eius fratrem, valde miratus est Ennius, eorumque fortitudinis causa sextum annalem adiecit. Plinius 7. cap. 28.

Q. Cæcilius Q. F. Eques Rom. auunculus T. Pomponii Attici. De eius testamento & funere lege Valerium 7. cap. 8.

Cæcilius quidam libertinus iudaizans, cùm Verrem accusare pararet, audiuit à Cicerone: Quid Iudæo commune cum Verre? Plutarchus in Cicerone.

Cæcilius & Bucolianus, fratres, inter percussores Cæsaris referuntur ab Appiano lib. 2.

¶ Q. Cæcilius Epirota, libertus Attici, Grammaticus. Vide Tranquillum.

¶ Q. Cæcilius Niger, domo Siculus, Quæstor Verris in Sicilia. Cicero in Verrem.

Cæcilius Niger, alius, refertur Cõment. 6. belli ciuilis.

¶ Statius Caecilius, natione Gallus (quidam Mediolanensem volunt) Comicus Poeta nobilissimus, familiaris Q. Ennii, quem tamen Cicero ad Attic. malum autorem Latinitatis vocat. Volcatius illi inter Comicos palmam tribuit. Citatur apud Nonium in Hephæstione, Pausimacho, Ἁρπαζομένη, Medea, Nauclero, Hypobolimæo, Annalibus, Exule, Hymnide, Siracusis, Plotio, Obolio, de mandatis, Fallacia, Asoto, Thrasyleonte, Fœneratore, Andria, Obolostate, Vmbris, Subditiuo, &c. à Sex. Pomp. in Aethimne, Pugile, Æthrione, Dauo, Anagnotizomene, Triumpho, Andronico, Gano, Androgyno. Decessit anno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Eusebius. Statii Cæcilii est, teste Apuleio, innocentiam eloquentiam esse. ¶ Reliqua eius fragmenta incredibili diligentia è bonis auctoribus collegit Robertus Stephanus.

¶ Q. Caecilius Bassus, Eques Rom. Pompeianarum partium, bellum in Syria excitauit, Sex. Cæsare interfecto. Liuius libro 116. Cicero Philippica 11. & ad Attic. lib. 14. Dion 47. Appianus 4. Apamea duabus legionibus capta, duorum exercituum obsidionem perpessus, tandẽ se quibus voluit, conditionibus tradidit. Strabo lib. 16. Vide amplius Ciceronem lib. 14. ad Att. & annotationes in eum locum Victorii, citantis Dionem pag. 511.

¶ C. Cæcilius Claudius Isidorus, quantũ testamento sub Augusto reliquerit, refert Plinius 23. cap. 10.

¶ Cæcilius Cornutus, Prætorius, accusatus sub Tiberio, sua ipsius manu cecidit. Tacitus 4.

Cæcilius, Medicus, citatur à C. Plinio libro 1. in indice 29.

¶ Cæcilius Simplex, Consul cum Q. Attico sub Vitellio. Tacitus 17. & 19.

¶ Cæcilius Rufinus, Senatu motus à Domitiano Censore, quòd saltasset. Dion.

Q. Cæcilius, Consul desig. aduersus quẽ causam Cerelliæ tueri se velle, scribit Plinius ad Gallum Epistolarum 4.

¶ Sex. Cæcilius Africanus, Iureconsultus temporib. Traiani. Meminit illius Gellius 20. cap. 1. Respondit illi Iulianus Pand. de agnoscendis liberis l. 3.

¶ Cæcilius Classicus, homo fœdus & malus, eodem tempore accusatus à Beticis, quorum Proconsul fuerat, accusationem morte præuenit. Lege Plinium Epistolarum 3. ad Minutianum.

Cæcilio Proculo rescripsisse D. Pium, testatur Vlpianus.

Cæcilii Rhetoris meminit Athenæus.

Cæcilii plures extant in monumentis Insubrium.

¶ L. Cæcilius Rufus, Prætor P. Lentulo Spinthere Q. Metello Nepote Coss. oppressus à P. Clodio, vt est auctor Tiro, libertus Ciceronis de vita eius 4. citante Pediano. Meminit eius Rufi Cicero pro Milone, qui domum eius à Clodio oppugnatam scribit.

Q. Cæcilio Cisiaco Septicio Pica Cæciliano procur. Augustor. & pro leg. prouinciæ Rhetiæ & Vindelic. & vallis Pœnin. Auguri, Flamini D. Aug. & Romæ C. Ligurius L. F. Val. Asper. ɔ. con. 1. cr. ingenuor. Hæc inscriptio extat Veronæ apud D. Florianum, vt est auctor B. Rhenanus in de rebus German. pagina 141. & Stumpfius libro decimo, pag. 511.

¶ Cæcilius Pinna, legatus bello sociali Cn. Pompeii Proconsulis. Liuius 76.

Q. Cæcilius Papia Q. L. refertur in inscriptionibus Romanis pag. 205. & 209.

L. Cæcilius L. L. Syrus pag. 299.

Q. Cæcilius Gemellus, cum Rufino & Memore, Cæciliis filiis, & Lætilia Rufina coniuge, pag. 164.

L. Cæcilius, cùm Cæsar aliis, qui secum pila lusitabãt, cẽtena sestertia, illi vni quinquagena dari iussisset: *quid ego*, inquit, *vna*

manu ludo non duabus, vt tantundem accipiam? Macrobius.

C. Cæcilia, Tarquinii Prisci vxor, mulier morum integritate laudatissima. Volaterranus.

¶ Cæcilius Capella in illo exitu Byzantino, Christiani gaudete, exclamauit. Tertullianus ad Scapulam præsidem.

¶ Cæcilius Callantianus, ortus Callanti, ciuitate Siciliæ, Iudaicæ religionis sectator, docuit Romæ sub Augusto Cæs. vsque ad Hadrianum. Scripsit librum contra Phrygas, dictionarium ex ordine litterarum, comparationem Ciceronis & Demosth. & alia. Suidas.

¶ Cæcilius Argiuus, scripsit de piscibus, versificator. Autor Suidas.

¶ Cæcilio Iuliano rescripsit Pius Pand. de quæstionibus.

¶ Cæcilius Bato, legitur in Inscript. apud Nouiomagum in hist. Batauica.

¶ Cæcilio Maximo rescripsit D. Pius Pand. 49. de iure fisci.

¶ Q. Cæcilii Candidi ad Paccium rogationum epistola refertur à Scæuola Pandect. 16. tit. depositi vel contrà.

Cæcilio rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. titul 3.

¶ Cæcilius Maturus, refertur Inscriptionum antiq. pag. 12.

¶ Cæcilius Agricola, ob amicitiã Plautiani cæsus à Seuero. Dion.

Cæcilia virgo & Martyr Punica sub Marco & Commodo Impp.

CÆCILIANI.

Cæciliano rescribitur ab Honorio & Theodosio 3. Cod. titul. 20. & 9. Codicis titul. 43.

Cæcilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugust. Prudentio.

Cæcilianæ rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Cæciliano, præsidi in Africa, scribit D. Augustinus.

Cæcilianus, à Constantino Augusto contra Donatistas absolutus. Augustinus.

CÆCINÆ.

Cæcinarum familiam à Cæcina, flumine Volaterrano, nomen habere, verisimile esse scribit Volaterranus. Alii à cæcitate deriuant.

A. Cæcina Volaterranus, pro quo extat Ciceronis oratio, Cæsare rempublicam tenente exulare coactus, quòd in illum belli tempore amarius scripsisset. Extant ad hûc Ciceronis, & ipsius ad Ciceronem epistolæ lib. 6. item lib. 13. vbi commendatur Seruilio Isaurico. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, de quo Naturalium quæstionum libr. secundo. *Hoc apud Cæcinam*, inquit, *inuenio, facundum virum, si habuisset in eloquentia nomen, & nisi illum Ciceronis vmbra pressisset.* De filio Plinius libro 10. cap. de hirundinibus.

Cæcina quidam Volaterranus, ab adolescente Cæsare ad Ciceronem missus. Cicero ad Attic. 16. epistola 5.

A. Cæcina, vir Consularis sub Augusto, legatus Tiberii Cæsaris. Paterculus. Forsan idem est cum Cæcina F.

¶ A. Cæcina Seuerus sub Tiberio, legatus credo Germanici. Tacitus 2. & 3. Idem ibidem 40. se stipẽdia per complures prouincias fecisse dicit, ac sex liberos ex vxore sustulisse fatetur.

A. Cæcina, dux Vitellianus, vir Consularis, interemptus postea à Tito Cæsare, vt putat Sabellicus, scribens in Tranquillum.

¶ Cæcina Largus, è proceribus crebro in iuuenta Plinii locos ostẽtauit. Plinius 17. cap. 1. Hic est, puto, C. Largus Cæcina (ita enim appellatur à Dione) qui Consul & collega Claudii in secundo eius Consulatu fuit, quem & Pætum dictum volunt. Meminit Asconius Pedian. in pro M. Scauro: *Scauri domum possidet nunc Longus Cæcina, qui Cos. fuit cum Claudio.* Vbi pro Longus legendum, Largus.

P. Largus Cæcina, superioris frater. De hoc Tacitus lib. 11.

Cæcina Thuscus, memoratur Tacito lib. 13. Præfectus Ægypto, relegatur à Nerone. Suetonius & Dion.

¶ Cæcina Albinus, apud Macrobium cum cæteris conuiuis disputans inducitur.

Cæcina L. F. Inscriptionum antiq. pagina 172.

¶ Cæcina Pætus, secutus Scribonii Camilli partes, & à Claudio mori iussus, gladio incubuit, exemplo Arriæ coniugis inuitatus.

¶ CAECIVS Philaristus & Cæcia Eulimene. Inscript. antiq. pag. 262.

CÆDICII.

M. Cædicius, homo de plebe, noctu voce incerta admonitus, vt diceret magistratibus, aduentare Gallos, Liuius 5. Plutarchus in Camillo.

Cædi-

Cædicius, Centurio capta vrbe. Liuius quinto.

L. Cædicius, Trib. pl. ann. vrbis cond. CCLXXIX.

C. Cædicius, legatus L. Papyrii Curſoris Cos. contra Samnites ann. V.C. CCCCLX.

Q. Cædicius Noctua, Conſul an. vrbis conditæ CCCCLXIIII.

¶ Q. Cædicius Lõgus, Conſul an. V.C. CCCCLXXXXIIII. Fors hic eſt, qui Trib. militum bello Pun. I. exercitum P.R. in iniquum locum deductũ ſua fortitudine ſeruauit. Vide Gellium 3. cap. 7. citantem Catonem ex Originibus.

L. Cædicius, Præfectus caſtrorum, a Germanis obſeſſus, ferro ſibi reditum ad ſuos fecit. Paterculus.

Celebrat & Iuuenalis Cædicium quendam tanquam iudicem apud inferos, haud dubiè virum iuſtum ac ſanctum cùm viueret. Verſus Iuuenalis ſunt Satyra 13.

Pœna autem vehemens, & multo ſæuior illis,
Quas & Cædicius grauis inuenit, aut Rhadamantus.

Cædiciæ tabernæ in via Appia domini ſui nomine ſunt vocatæ. Sex. Pompeius.

Q. & C. Cædicii, fratres, P. filii, referuntur in memoriis Italicis pag. 341.

CÆLII.

Cælius Vibennus Thuſcus, nobilis dux, traditur Romulo veniſſe auxilio cum bona manu contra Tatium regem, vnde illis cõceſſus ad inhabitandum mons, Cælius dictus, & vicinus illi Cæliolus. Varro in de lingua Latina.

¶ Cælius Plotius, à Senatu in carcerem duci iuſſus eſt, quòd T. Veturium, eius Veturii filium, qui Samnitibus ob turpem pacem deditus eſt, ſtuprum pati recuſantem, ſeruilibus verberibus affeciſſet. Valerius 6. capite I.

Cælius Plotius, miles manipularius, interfecit C. Luſium, natum ſorore C. Marii, à quo ad ſtuprum ſolicitatus fuerat. Ibidem.

M. Cælius, Trib. pl. tempore Catonis Cenſorii, contra quem eſt Catonis oratio: cui non loquendi tantùm, verùm etiam tacendi vilitatem opprobrans Cato; fruſto, inquit, panis conduci poteſt, vel vti taceat, vel vti loquatur. Gellius I. capite decimoquinto. ¶ Habet tamen editio Colon. Gymnici M. Cæcilius.

L. Cælius, legatus Rom. præfectus Illyrici conatus Vſcaniam à Macedonibus recipere, cum multis vulneribus à præſidio regis Perſei repulſus eſt. Liuius 43.

¶ L. Caelivs Antipater, ſcriptor, vt illis temporibus, luculentus, iuris valde peritus, multorum etiam, vt L. Craſſi, magiſter, ſcripſit bellum Punicum ad L. Ælium. Cicero in de Oratore. Eius eſt hic verſus:

Has res ad te ſcriptas Luci, miſimus, Æli.

Ad Herennium 4.

C. Cælius, Trib. pl. ann. V.C. DCXLVII. L. Caſſio & C. Mario Coſs. C. Popilium, alterũ legatum L. Caſſii, quòd obſides turpiſſimo fœdere Tigurinis dediſſet, accuſauit, atque in exilium ire compulit. Oroſius 5. capite 15. Idem, opinor, in eodem magiſtratu perduellionis tabellam dedit, doluitque eo nomine, quoad vixit. Cicero de legibus 3.

P. Cælius, Placentiæ præpoſitus ab Octauio Conſule, ne in poteſtatem Cinnæ viuus perueniret, occidi ſe à L. Petronio amico impetrauit. Valerius quarti capite ſeptimo.

Cælius, dux Marianarum partium. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. Cælius Caldus, Conſul ann. V. C. DCLX. Meminit eius Cicero in de claris oratoribus pag. 221. & Dialogo I. de Oratore pag. 21. Eſtq; idem, ad quem extat epiſtola Ciceronis in fine lib. 2.

C. Cælius Caldus, captiuus apud Germanos ex clade Variana, illiſis capiti catenis, quibus vinctus erat, protinus expirauit. Vide Paterculum.

P. Cælius, Prætor, collega Verris. Cicero in Verrinis.

¶ M. Caelivs Rvfvs, diſcipulus Ciceronis, natus eodem die, quo C. Licinius Caluus, itidem Orator, ſed diſpari euentu, C. Mario Cn. Carbone III. Coſs. Plinius 7. cap. 49. Patrem habuit equeſtris ordinis, M. Cælium, fuitque ex municipio Puteolano. Cicero pro Cælio. Geſſit Tribunatum plebis, Ædilitatem curulem & Præturam. Periit in bello ciuili. Vide Cæſarem Comment. 3. Cicero melius illum obiicientem crimina, quàm defendẽtem, bonam dextram, malam ſiniſtrã habere dixit, quomodo eſt auctor Fabius 6. cap. 4. qui & mentem illi meliorem, vitam longiorem optauit. Reum veneficii Cicero defendit oratione, quæ etiamnum extat. Idem de vitæ & orationis eius genere in

Bruto. Similiter & Tacitus in Dialogo de oratoribus. Eius sunt epistolæ familiarium 8. Citatur & eius oratio de vestitu & vehiculis à Prisciano libro 13. Macrobius 3. capite 7. optimum saltatorem fuisse scribit. Meminit eiusdem Cælii Valerius 4. cap. 2. Accusauit Atratini patrem, sed ipse vicissim ab Atratino de vi reus factus, prior causam dicere coactus est. Ab eodem pulchellus Iason dictus est, teste Fabio.

¶ M. Cælius Vicinianus, in petitione Ædilitatis repulsam passus. Cęlius famil. 8. epistol. 4. Cæsaris partes secutus, victo Pharnace, cum duabus legionibus in Ponto relictus est. Cæsar commentario 4. quanquā ibi Vincianus vocatur. Opinor Vinicianū dictum, atque ita vtrobique legendum.

C. Cælius L. F. Ciceronis Quæstor in Cilicia, quem ille decedēs prouinciæ præfecit, vt testatur ad Att. epistolarum 6.

L. Cælius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcinà.

Sex. Cælius, eidem ad Att. & ad Q. fratrem 2. epist.

¶ Cælius Aruntius citatur C. Plinio.

¶ Q. Cælius Latiniensis, Tribunitius, pro lege Manilia.

¶ Cælius Cursor, Eques Rom. Tacito libro 3.

¶ Cælius Sabinus I.C. auditor Cassii, teste Pomponio, multum potuit temporibus Vespasiani. Vide Tacitum 17. Gellium 7. capite 4. Citatur in de edicto Ædilium curulium Macrobio 4. cap. 2. Vide item Rutilium.

¶ C. Cælius Piso (in quibusdā libris est Hispo) & Rubrius Gallus Coss. sub Traiano, tradente Iuriscōsulto Pand. 40. C. Cęlii Consulis meminit Plinius Epist. 4. Fors hic est C. Cælius, qui discipulus Fabii Quintiliani omnes sui temporis Oratores supergressus est.

¶ P. Cælius Balbinus, Consul cum L. Ælio Cæs. sub Hadriano.

D. CAELIVS BALBINVS, Imperator cū Pupieno Maximo, antea bis Consul. Vide suprà in voce Balbinus.

¶ Cælius Felix, occisus à Commodo. Spartianus.

Cælia Claudia, virgo Vestalis Maxima, de qua extat inscript. apud Volaterr. pagin. 350. Decessit, opinor, sub Imper. Diocletiano.

¶ Cælius Tatianus, Eques Rom. tutor Hadriani, & ad imperium adiutor, Præfectus prætorio ab ipso factus est. Deinde ob immodicam potentiam amotus, ornamētis Consularibus & Senatoria dignitate cohonestatus est, ad extremum tamen grauiter ab eodem afflictus. Spartianus. Cataneus inscitè hunc Tatianum & Attiliū Titianum commiscet, vni tribuens, quæ sunt duorum, in 1. epistolar. Plinii scribens.

¶ Cælius Aurelianus, professione Medicus, reliquit libros quinque de tardarum passionum curationibus. Citat & alios medicaminum & celerium passionum lib. 2. cap. quarto, & seq. Creditur Plinio & Galeno maior fuisse. Patria ei Africa tribuitur. Quàm id egerit, vt Græcæ litteraturæ cognitionem suis commendaret, vel inde patet, quòd omnia Græcis accepta refert.

Cælius Primitiuus, refertur in monumentis Rom. pag. 220.

¶ C. Cælius Anicetus, miles coh. 11. pr. & cum matre Cælia Prima, refertur ibidem pag. 174.

¶ L. CAELIVS LACTANTIVS FIRMIANVS, scriptor Ecclesiasticus sub Constātino Magno, Crispi, filii eius, præceptor. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis.

¶ Cælius Symmachus, Papa.

¶ Cælius Probatus, præf. vrb. sub Constantino ann. V.C. MCIIII.

¶ Cælius Clemens, in Proconsulatu successor dicitur à Plinio.

C. Cælius, inquit Cicero pro L. Flacco, *decisionis arbiter, quo splendore vir? qua fide? qua religione?*

¶ Cælio Probino rescribitur à Constantino & Constante AA. 5. C. tit. 1.

¶ M. Cælius Cælestinus. Inscript. antiq. pag 112.

¶ *M. Cælio Dionysio lectori patri optimo C. Cælius Secundus*. Manutius in Orthographia.

T. Cælius, Terracinæ splendido loco natus, cùm in cubiculo quiesceret, peremptus est. Eius cædis, quoniam nulli essent alii, ad quos suspicio tanti facinoris transferri posset, Cælii duo filii causam dixere, vno hoc nomine absoluti, quòd aperto ostio in altero lectulo inuenti essent dormientes, somno illis innocentiæ certissimū indicium præbente. Valerius 8. cap. 1. Cicero pro Sex. Roscio.

Cælius & Birrhus, latrones. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Cælius, primipilaris in Germania, post

Varianam

Varianam cladē obsessis Romanis pro duce fuit. Refertur eius stratagema apud Frōtinum cap. 4.

¶ CAELIANVS, Rhetor, Afer sub Macrino. Lampridius.

¶ CAESARIO PP. rescribunt Arcadius, Honor. & Theodos. AAA. Cod. libro 7. titul. 41.

CÆSENNII.

P. Cæsennius nominatur Ciceroni in oratione pro Cæcina, vt vir corpore magis quàm autoritate grauis, & M. Fulcinii iunioris hæres.

Cæsennia, è municipio Tarquiniensi, summo loco nata, probatissima fœmina, primùm M. Fulcinio, qui ex eodem municipio fuit, & Romæ argentariam non ignobilem fecit, nupsit, deinde mortuo illo, atque item filio, A. Cæcinam, pro quo extat Ciceronis oratio, maritum cepit. Cicero ibidem.

¶ Cæsennius Lento, Cæsaris partium in Hispania, Cn. Pompeium iuniorem in fuga deprehensum, ac victum sustulit. Post cædem Cæsaris adhæsit Antonio. Meminit eius aliquoties Cicero in Philippicis 12. & 13. vbi & septemuiralem fuisse indicat.

Cæsennius, qui Cepurica scripsit, citatur subinde à Plinio in naturali Histor. lib. decimonono.

¶ CAESENNIVS PAETVS. Consul ordinarius sub Nerone, deinde tuendæ contra Parthos Armeniæ præfectus, dum inconsultè rem gerit, ac omina contemnit (Nam Euphratem ponte transmittenti & equus, Consularia insignia gestans, retrò per subitam consternationem euasit, & hostia, dū muniuntur hybernacula, diffugit, & pila militum arsere) victus est à Vologese, Parthorum rege: à quo mox etiam obsessus, per interpositam pactionem Armenia turpissimè excessit, cùm suppeteret res frumētaria, & Corbulo, laturus suppetias, nō plus tridui itinere abesset. Regressum in vrbem, cùm grauiora metueret, Nero satis habuit facetiis insectari, ignoscere se dicēs statim, ne tam promptus in pauorem longiori solicitudine ægresceret. Tacitus 14. & 15. Iosephus sub Vespasiano Syriæ præpositum tradit.

¶ Cæsennius Syluanus, propinquus Suetonii Tranquilli. Plinius epistolarum 3.

¶ Cæsennius Apollinaris, Iurisconsultus, memoratur Paulo.

CÆSETII.

L. Cæsetius, pro quo dixit Cato. Meminit eius orationis Sex. Pompeius libro decimoseptimo.

Cæsetius, Eques Rom. cùm iuberetur à Cæsare, iam rerum potiente, abdicare filiū, quòd is Trib. pl. cum Marullo collega inuidiam ei, tanquam regnum affectanti, fecisset: Celerius, inquit, tu mihi Cæsar omnes filios meos eripies (tres autem habebat) quā ex his ego vnum nota pellam mea. Suetonius & Plutarchus in Cæsare, Appianus libro secundo, bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

¶ Cæsetius Flauus F. Trib. pl. vt diximus, cum Marullo, impositam Cæsaris statuæ coronam deiecit: quamobrem vterque potestate priuatus est. Suetonius in Cæsare.

C. Cæsetii, vt Equitis Romani, & Cæsariani, meminit Cicero pro Q. Ligario.

¶ Cæsetius Rufus, à M. Antonio proscriptus ac cæsus est, cuius caput cùm ad illum conuiuantem allatum esset, ille, cùm diu diligenterque id considerasset: *Hunc ego*, inquit, *notum non habui*. Valerius 9. capite quinto.

¶ CÆSIDENVS, memoratur Ciceroni in Bruto.

CÆSII.

M. Cæsius, scriba Iubellij, & à morte eius exercitus imperator delectus. De hoc Valerius lib. 2. cap. 2.

M. Cæsius, Prætor cum C. Sacerdote, ann. V. C. DCLXXVIII. memoratur Ciceroni in Verrem lib. 3. & lib. 13. epistol. ad Memmium.

M. Cæsius, necessarius Ciceronis, quem futurum Ædilem cum Cicerone filio & Q. fratris filio apud Arpinates, commendat Bruto epistolarum 13.

P. Cæsius, sua & paterna Ciceroni amicitia coniunctus, cui, tenente rempublicā Cæsare, Messinium, Equitem Romanum, commendat epistolarum 13. epistola 52.

L. Cæsius, commendatur à Q. Cicerone M. fratri, vt liquet ex epistola 2. libri 1.

¶ Cæsius Cordus, Proconsul Cretæ, postulatus repetundis ab Anchario Prisco sub Tiberio, damnatur. Tacitus 3.

¶ Cæsius Bassus, inter Lyricos ponitur à Fabio Quintiliano, qui se eum vidisse scribit. Cōflagrauit cum villa sua ardente Vesuuo. Ad hunc traditur Satyram scripsisse Persius hoc initio:

Admonuit iam bruma foco te, Basse, Sabino, &c.

C. Cæsius C. F. Ingenuus, cum Vlpia Adiuta coniuge, & Cæsia Ingenua filia, refertur in memor. Germanicis, Inscript. antiq. pag. 383.

T. Cæsius Primus, cum Taurino F. qui Patri Præneste in templo Fortunæ, oblato dono, effigiem & inscriptionem posuit. Ibidem pag. 192. & apud Manutium in Orthographia in voce littera.

L. Cæsius Lucifer, cum L. Cæsio Prisco, patre suo, pag. 295.

L. Cæsius Ampliatus, pag. 113.

Cæsia Victrix, L. Betucii Proculi coniunx, pag. 138.

Cæsia Gemella, cum Successo F. pagina 304.

Cæsio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. titul. 46.

¶ L. CAESIANVS Largus. Inscript. antiq. pag. 77.

¶ L. CAESIDENVS, accusator de plebe, quem Cicero in Bruto se audisse, scribit, iã senem, cùm ab L. Sabellio mulctam lege Aquilia de iustitia petiuisset, sed quo neminem suspiciosius aut criminosius dicere solitum, iudicaret.

¶ C. CAESIDIVS Euzelus, Inscript. ant. pag. 73. & seq.

CÆSONII.

M. Cæsonius, Prætor, feliciter pugnauit cum Scordiscis in Thracia. Florus ex Liuio lib. 56. Vetus tamen liber habet M. Coiconius.

M. Cæsonius, Ciceronis, vt opinor, collega in Ædilitate. Huius puto eum meminisse, vt secum petituri Consulatum libro 1. epistol. 1. ad Att. & rursus lib. duodecimo, epistola 14. his verbis: Cæsonius ad me literas misit, &c.

¶ T. Cæsonius Priscus, Eques Rom. à Tiberio nouo officio præpositus est, vt esset à voluptatibus. Suetonius in vita Tiberii.

CAESONIA, Caii Principis vxor, nata patre Orphito, matre Vestilia, quam ille neq; facie insigni, neque ætate integra, matremque iam ex alio viro trium filiorum, sed luxuriæ ac lasciuiæ perditæ, & ardentius, & constantius amauit, vt sæpe chlamyde peltaque & galea ornatam, & iuxtà adequitãtem, militibus ostenderet, amicis verò etiam nudam. Creditur potionatus quidem ab ea medicamento amatorio, sed quod in furorem verterit, idque etiam ipse suspicatus, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisiturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Periit Cæsonia mox à cæde Caii, gladio per Centurionem confossa, filiaq;, quam Caio pepererat, parieti illisa, Suetonio teste. Plinius eam libro 7. cap. quinto, inter octimestris partus exempla recitat.

¶ Cæsonius Maximus, amicus Senecę, pulsus in exilium à Nerone, non desertus est ab amico suo Ouidio. Tacitus libro decimoquinto. Vtrunque Cæsonium videlicet, & Ouidium, celebrat Martialis libro septimo.

¶ Cæsonius Vectilianus, Syriacis legionibus sub Marco præfuit. Successit illi Auidius Cassius. Gallicanus in Auidio.

Cæsoniæ Rufi natalis celebratur Martiali lib. 9.

CAII.

Caius quidam, P. Clodii canis, multa dixit & fecit cum quadam Ciceronis contumelia. Vide libri sexti ad Attic. epistol. tertiam.

T. Caius, Iurisconsultus, sub Alexandro floruit, teste Volaterrano. Eius memorantur institutiones tribus libris absolutæ, ad edictum prouinciale libri 32. ad leges libri 15. ad edictum vrbicum libri 12. aureorum siue rerum quotidianarum lib. 7. ἀνδικαδίλτω lib. 6. de manumissionibus lib. 3. ad edictũ Ædilium curulium libri 2. de verborũ obligationibus lib. 3. fideicommissorum 2. de casibus 1. Regularum 1. Dotalium 1. ad hypothecariam formulam 1. Rutilius Caii vocem prænomen esse vult, ac miratur, huius Iurisconsulti nomẽ intercidisse, prænomine saluo. ¶ Epitome institutionum Caii, ab Aniano, Alarici regis Consiliario, confecta, legitur hodie inter veterum Iureconsultorum monumenta, euulgata à Cuiacio.

¶ Caius Antipater, Marianus, cæsus in conuiuio, fraude P. Albinouani, Appianus primo. Mendosè tamen apud illum legitur Antipester.

Caius quidam interemptus à Cæsare Octauiano, capta Perusia. Appianus 5.

Caio cuidam rescribitur à Diocletiano 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 4. Codic. titul. 25.

Caius discipulus, cuius meminit Paulus Rom. 14. & ad quem Ioannes tertiam epistolam

pistolam scripsit. Episcopus factus est Ephesiorum.

Caius, Hierosolymorum Episcopus, memoratur Eusebio historiæ Ecclesiasticæ libro 5. cap. 11.

Caius quidam, scriptor Ecclesiasticus antiquus, citatur pluribus in locis hist. eccles. Eusebii. Disputauit cum Zepherino, Episcopo Rom. aduersus quendam Proculum Cataphrygem. Euseb. 2. cap. 25. De eodem Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic.

Caius, Arrianus, citatur Tripart. 5. capite vigesimo.

Caius, Confessor, celebratur Prudentio.

Caius & Alexander, Martyres, coluntur 10. Martii, teste Beda.

¶ Zosimo est Gaines, Nicephoro Gainas, in principio per G.

¶ Caianvs, Gotthus, popularium suorum fretus auxilio, bellum ciuile mouit sub Arcadio, in quo victo & capto resectum caput, piloque suffixum Constantinopolim deportatum est.

Caiano rescribitur ab AA. & CC. 8. C. titulo 28.

Caiano scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

CALAVII.

Offilius Calauius, Ouii F. vir genere & factis clarus, quid senserit de silentio Rom. posteaquam à Samnitibus sub iugum missi sunt, Liuius 9.

Calauii, Ouius & Nonius, Campani, rei coniurationis in P. R. pœnam voluntaria morte præuenerunt. Liuius ibidem.

Calauii Campani, quorum parentes à Q. Fuluio securi percussi, proditi per seruũ, quòd incendium Romæ excitassent, capite puniti sunt. Liuius 26.

¶ Calestrivs Tiro, Proconsul Beticę præfuit. Laudatur Plinio epistolarum 7.

CALIDII.

Q. Calidius, Trib. pl. legem tulit, qua restitutus est Q. Metellus Numidicus, cuius F. Q. Metellus Pius, Consul, prætoriis comitiis petenti Q. Calidio eam gratiam retulit, vt pro ipso P. R. supplicarit, illumque & suum & totius familiæ patronum esse dixerit. Cicero pro Plancio, Valerius libri 5. capite secundo. Ex prætura sortitus Hispaniam, simulatque tempore imperii absoluto domum ex prouincia rediit, accusante illum Q. Gallio, damnatus est. Dictum illius in corruptos iudices, minoris videlicet H.S. xxx. Prætorium hominem honestè damnari non posse, refertur à M. Cicerone in Verrem, & ab Asconio Pediano.

M. Calidivs Q. F. Orator, Prætor designatus Cicerone ab exilio redeunte, quẽadmodum indicat Cicero in oratione ad Quirites. Dixit pro domo Ciceronis, teste Fabio libro decimo, capite primo. Accusauit & Q. patris accusatorem, Q. Gallium, veneficii crimine obiecto, quem Cicero contra illum defendit. Eloquentiam eius valde commendat Cicero in Bruto, oratorem non vnum è multis; sed potius inter multos propè singularem fuisse prædicans. Tribuit ei reconditas exquisitasque sententias, mollem & pellucentem orationem, & quæ semper in ipsius potestate fuerit. Verba suis locis posita tanquam in vermiculato emblemate, vt ait Lucilius, verborum item & sententiarum illa lumina, quæ Græci schemata vocant. Adhæc ordinem rerũ plenum artis, actionem liberalem, totumq; dicendi placidum & sanum genus. Cumq; tria sint, quæ orator efficere debet, vt doceat, vt delectet, vt moueat, duo priora summè illum tenuisse, tertia laude caruisse scribit, eoque etiam in accusatione Q. Gallii succubuisse docet, quòd tanto crimine intentato nimis solutè & oscitanter egisset, cũ Cicero contrà: *Tu istud*, inquit, *M. Calidi, nisi fingeres, sic ageres? Tu ista eloquentia aliorũ hominum pericula defendere acerrimè solitus, tuum negligeres? vbi dolor? vbi ardor animi? nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, nõ femur, pedis, quod minimũ est, nulla supplosio. Itaque tantum abfuit, vt inflammares nostros animos. Somnum isto loco vix tenebamus.* Hac summi Oratoris vel sanctitate vel vitio pro argumento diluendi criminis vsus Cicero, causam obtinuit. Obiit Calidius Placentiæ, quomodo refert Eusebius, cùm Cæsarianas partes secutus, Togatam Galliam regeret. Meminit huius Calidii Cæsar belli ciuilis commentario 1. non procul ab initio.

¶ Vide Valerium lib. 8. c. 10. Ascon. Ped. pro Cornel. Quintilianum lib. 11. cap. 3.

Cn. Calidius, Eques Rom. memoratur Ciceroni in Verrinis 6.

¶ Callidivs Bononiẽsis, adulterii reus, professus amorem pueri, eumque se consectatum, absolutus est. Valerius 8. capite primo.

¶ De nomine ita Cicero libro 2. de Inuentione: De hominis enim certo & proprio vocabulo agitur, vt si dicat

Q. & Sex. Callidii, fratres.

Callimorpho rescribitur ab AA. & CC. 7. tit. 14.

mus, iccirco aliquem Callidiũ vocari, quòd temerario & repẽtino consilio sit, aut fiea de re hominibus Græcos imperitis verba dedisse, quòd Clodius aut Cæcilius aut Mutius vocarentur, &c.

¶ Callimorphoniæ ab Antonino A. 4. Cod. tit. 65.

¶ CALLISTRATVS I C. aduocatur subinde in Pand. iuris ciuilis. Scripsit de cognitionibus libros sex, edicti monitorii totidem, de iure fisci libros 4. Institutionum 3. Quæstionum 3.

¶ CALLISTVS, libertus Caligulæ, teste Iosepho libro 19. capite 1. euasit postea sub Claudio potentissimus. Meminit eius Tacitus libro 11. An autem hic sit Callistus Hyginianus, de quo extat inscriptio apud P. Apianum pag. 206. ignoro.

¶ A. CALPENVS, Senator quondam & Causidicus, depugnauit in ludis Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

¶ CALLVTICO rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 1.

CALPHVRNII.

¶ καλπούρνιοι. Vide Manutium.

Calphurnii à Numa sunt; siquidem Calphurnius, auctore Festo. Numæ F. fuit. Sed & Horatius in arte scribens ad Pisones;

Vos ô Pompilius sanguis,

inquit. Et quidem in elegia ad Pisonem, nuper reperta (nam Ouidium authorem esse, non credo)

----- quid memorare necesse est?
Vt domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraq; Pisonis tulerit cognomina prima.
Humida callosa cũ pinseret hordea dextra.

De eadem re Plutarchus in Numa.

¶ M. Calphurnius Flamma, Trib. mil. bello Pun. 1. in Sicilia A. Attilium Consulem, cum exercitu in locum iniquum progressum, & à Pœnis circumsessum, cũ 300. militibus facta in hostes eruptione, eosque in se conuertens, liberauit. Liuius 11. Plinius 22. capite 6. Auctor de viris illustr.

¶ C. Calphurnius Piso, Prætor belli Pun. secund. ann. octauo V. C. DXLIII.

¶ Quæri possit, an hic sit Piso, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 136. & Pauli epitome lib. decimoseptimo. Nisi quod prænomen variat, vt & de Coss. expositio nõnihil hallucinatur.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis conditæ DLXXIIII. moritur in magistratu, fraude, vt creditum est, cõiugis. Triumphauit biennio post Præturam, quadriennio ante Consulatum. Suffectus est illi in Consulatu priuignus Fuluius.

L. Piso Cæsonianus Consul ann. V. C. DCVI.

L. Calphurnius Piso Cæsonianus, superioris F. Consul ann. vrbis conditæ DCXLII. cæsus à Tigurinis cùm L. Cassio, cuius legatus erat. Cæsar belli Gallici comment. 1. Orosius 5. capite 15. Auus hic fuit eius L. Pisonis, qui Cæsaris socer extitit.

L. PISO L. F. vt colligo ex Dione, Cæsonianus, socer C. Iulii Cæsaris, data illi F. Calphurnia, Consul fuit ann. vrbis conditæ DCLXXXXVI. In hunc est oratio Ciceronis. Fuit ex ea familia, quæ appellata est Frugi, teste Asconio Pediano. Gessit & Censuram cum App. Claudio sub bellum ciuile Cæsaris & Pompeii.

L. Calphurnius Piso, huius filius, Consul ann. vrbis conditæ DCCXXXIX. sub Augusto. Dein legatus illius triennio Thraces domuit. Fuit & Pontifex, & per 20. annos præfectus vrbis. Obiit sub Tiberio, principatus eius anno 18. Plura de hoc Dion, Paterculus & Cornel. Tacitus. Meminit eius & Valer. Maximus lib. 7. cap. 7. Ad hunc & filios Artem suam scripsit Horatius. De hoc Pisone Seneca plura in epistolis, vt epistola 84.

L. Calphurnius Piso, superioris, puto, F. Consul fuit sub Tiberio, ann. vrbis conditę DCCLXXIX.

L. Calphurnius Piso, Consul sub Nerone ann. vrbis conditæ DCCCIX. ipsius Neronis collega in secundo Consulatu. Hic dicere solebat, neminem se videre in Senatu, quem Consul ipse sententiam rogauisset. Huius filius fuit L. Piso, quem Africæ Procõsulem Val. Festus legatus occidit. Tacitus 20. Plinius Epistolarum tertio ad Caninium.

Cn. Calphurnius Cn. F. Piso, deditus fuit Catilinæ, cæsus in Hispaniis, quem Cicero pugiunculum Hispaniensem vocat. Vide Ascon. Pedianum & Sallustium de coniurat. Catilinæ, item Dionem lib. trigesimosexto.

Cn. Piso, alius à superiore, legatus Pompeii in bello piratico fuit. Meminit Appianus in Mithradatic.

Calphurnius Galerianus, C. Pisonis F. consobrinus generque L. Pisonis, qui Proconsul in Africa interemptus est, quòd rumore vulgi celebraretur, multis inanem illi principatus famam circumdantibus, iussu Mutiani, fuso per venas sanguine, extinctus est. Tacitus 20.

Q. Calphurnius Piso, Cos. an. vrb. conditæ DCXIX.

L. Calphurnius Piso, primus ob frugalitatem

litatem cognomentum Frvgi adeptus, vt Cicero pro Fonteio, Trib. pl. legem tulit de pecuniis repetundis, Manlio & Censorino Coss. Consul fuit an. vrbis cond. dcxxi. De hoc memorabilia extant exempla apud Valerium Maximum 2. cap. 2. & libro quarto, capite 3. Plinium 33. cap. 2. Frontinum lib. 4. cap. 1. Plura Cicero in Bruto. Sisenna apud Noniũ ex s. c. duas nouas tribus scripsisse tradit. 1298.

L. Calphurnius Piso F. Prætor cæsus est in Hispaniis, frugalitatis paternæ mirificus imitator. Huius est illud de anulo exemplũ. Vide Ciceronem in Verrem actione 6.

L. Calphurnius Piso Frugi N. Prætor. Cicero ibidem.

C. Piso L. F. Frvgi, gener Ciceronis. Cicero ad Attic. libro primo. Quæstor Bithyniæ, cùm Cicero in exilium pelleretur. Idem in oratione ad Senatũ de reditu suo: *Alter*, inquit, *fuit propugnator mearum fortunarum, & defensor assiduus, summa virtute & pietate C. Piso, gener. Qui minas inimicorũ meorum, qui inimicitias affinis mei, propinqui Consulis, qui Pontum & Bithyniam Quæstor pro mea salute neglexit*, &c. Adde his, quæ habet in Vatinium, vbi impensè laudatur. Illo mortuo, Cicero filiã collocauit Furio Crassipedi, vt est in epistolis ad Lentulum & 2. ad Q. fratrem.

¶ L. Calphurnius Piso Bestia, Consul ann. vrbis conditæ dcxliii. corruptus pecunia, turpem cum Iugurtha pacem fecit. Plura Cicero in Bruto. Huius filia, iugulato marito Antistio, à Damasippo Pr. seipsam transfixit. Paterculus. Pro hoc opinor dixisse Scaurum, vt est apud Ciceronem de Oratore 2.

L. Calphurnius L. F. Bestia, socius & coniuratus Catilinæ. Salustius.

Pro Bestia dixit Cicero de ambitu apud Cn. Domitium Prætorem. Ad Q. fratrem libro secundo. De hoc puto Ciceronem loqui Philippica 11. Bestia, qui Prætor fieri non potuit, Consulatum in Bruti locum se petere profitetur.

Calphurnio Bestiæ, quòd aconito dormientes vxores necasset, obiecit accusator M. Cæcilius: Vnde illa atrox peroratio, in digito eas mortuas. Plinius 27. capite secundo.

C. Calphurnius Piso, Consul ann. vrbis conditæ dclxxxvii. Hic puto est, quẽ Cicero in Bruto statarium & sermonis plenũ oratorem vocat. Legem tulit de ambitu, in qua præter alias pecuniaria quoque pœna adiecta erat. Asconius Ped. De huius constantia vide Valer. Max. 3. cap. 8. Prætura lib. 7. cap. 7.

Cn. Calphurnius Piso, Cos. ann. V. C. dcxv. quo tempore pulsi sunt vrbe Chaldæi & Mathematici. In Valerio lib. primi cap. 4. prænomen est L.

M. Pupius Calphurnius Piso (Dion malè πίσωνα vocat) fortè Cn. N. Consul ann. V. C. dclxxxxiii. Orator fuit. De hoc Cicero in Bruto & Asconius Ped. in orationem aduersus Pisonem, Valerius libro octauo, capite primo. Adoptatus est à M. Pupio. Cicero pro domo sua. Glareanus appellat hũc M. Pupium Pisonem Calphurnianum, vt intelligas ex gente Calphurnia natũ, & per adoptionem Pupiis insertum esse.

Cn. Calphurnius Piso Pompeianas resurgentes in Africa partes aduersus Cæsarẽ acerrimè iuuit. Mox Brutum & Cassium secutus, reditu concesso, honorum petitione abstinuit, donec vltrò ambiretur delatũ ab Augusto Consulatum accipere. Tacitus libro 2. Meminit huius Pisonis & commẽtarius de bello ciuil. 5. Vide an idem sit, de quo Valerius lib. 6. cap. 2.

Cn. Calphurnius Piso, huius F. ingenio violento, & paternæ ferocitatis hæres, à Tiberio Syriæ præfectus, Germanicum Cæsarẽ creditus est veneno sustulisse. Damnationem spontanea morte præuenit. Huius ex Plancina FF. fuere Cn. & M. Pisones. Vide Corn. Tacitum lib. 2. & 3. Dion tertium addidit L. Pisonem. de quo paulo pòst.

L. Calphurnius Piso, vir nobilis & ferox, qui cessurũ se vrbe ob factiones accusatorum in Senatu clamitauerat, & spreta potẽtia Augustæ, trahere in ius Virgulaniã, domoque principis excire ausus erat, accusatus à Tiberio maiestatis, opportuna morte, ne perageretur, euasit. Vide Tacitum 2. & 4.

L. Calphurnius Piso, alius, Prætor Hispaniæ, dolo cuiusdam agrestis, nationis Thermestinæ, cæsus. Tacitus lib. 4.

L. Piso, Cn. Pisonis & Plancinæ F. cùm præfectus esset Africæ, metuens Caius, ne quid nouaret, totam gentem bifariam diuisit, alteri rem militarem & Numidas attribuens. Dion. 59.

C. Calphurnius Piso, multas insignes familias paterna nobilitate complexus, coniurat in Neronem, sed detecta coniuratio-

ne mortem sibi cōsciuit, abruptis brachiorum venis. Tacitus lib. 15. Vxor illi fuit Arria Galla, & ex ea priuignus, Domitius. Ibidem.

C. CALPHVRNIVS PISO Frugi Licinianus, M. Crassi & Scriboniæ F. adoptatur à C. Calphurnio Pisone. Nam id è Plutarchi Galba colligimus, patrē eius à Nerone cæsum affirmantis. Vir fuit habitu vultuque moris antiqui, & iteratò à Galba adoptatus, sexto pòst de fraude Othonis interficitur, ætatis anno 31.

Piso Frugi Thessalicus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, cæsus à Valente, cui à Senatu magni honores decreti sunt. Vide Pollionem.

Pisoni rescripserunt D. Marcus & Commodus Pand. de s. c. Syllaniano L. 2. item AA. & CC. 4. Cod. tit. 28. & 5. Cod. tit. 17. de repudiis.

¶ M. CALPHVRNIVS BIBVLVS, (Dioni L. F.) collega C. Iulii Cæsaris in Ædilitate, & in primo Consulatu, ann. vrbis conditæ DCLXXXXV. In bello ciuili rem maritimam curauit tanta diligētia & pertinacia, vt morbo inde contracto decesserit. Cæsar Commentario. 3. Cùm moraretur in Syria, duos filios amisit, à Gabinianis militibus cæsos, quos tamen in suam potestatem redactos punire non sustinuit. Valerius 4. capite primo. Seneca de consolatione ad Martiam. Plura de illo Cicero in epistolis, Suetonius in Cæsare. Reliquit & ex Portia, Catonis filia, filium Bibulum, qui de M. Bruto vitrico, eiusq; rebus gestis, librum scripsit. Plutarchus in Bruto.

L. Calphurnius Bibulus, huius puto F. partium Bruti & Cassii, impetrata venia, adhæsit Antonio, à quo Syriæ præfectus, in ea decessit. Appianus in fine 1. 4. & 5.

C. Bibulus, vir improbus, cuius meminit Gellius 2. cap. 7.

C. Bibulus, Ædilis, Imperante Tiberio. Tacitus lib. 3.

Bibulo rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. *6*.

¶ Calphurnius Crassus, Crassorum nepos, coniurauerat in Neruam, quem ille, vt erat mansuetissimus, in ludis sibi adsidere voluit, delato etiam gladio, quem num satis acutus foret, pertentaret, significans, illius consilium se non fallere. Dion in Nerua. Eutropius tradit, illum cum vxore Tarentum remotum esse, patribus Principis lenitatem increpantibus.

Sex. Calphurnius Sex. F. Veturia Quinctianus, &c. Sigonius emendat. 1. pagina 74.

¶ L. Calphurnius (opinor esse ex Fabatis) cecidit in prælio apud Mutinam, contra Antonium pugnans. Cicero lib. 10. epistola 33.

L. Calphurnius Fabatus, Eques Rom. sub Nerone. Vide Tacitum. Accusatus tāquam Lepidæ incesti conscius, appellato Principe, instantem damnationem frustratus est. Mox circa summa scelera distento Nerone quasi minor euasit. Demum annis grauis Comū se recepit, vbi honores illius in lapide nuper reperto perleguntur. Vide inscriptiones ant. pag. *69*.

L. Calphur. Fabatus, prosocer C. Plinii Iunioris: nam illius filii filiam, Calphurniā, vxorem habuit. Plinius. Dubito an idem cum superiore sit.

Fabatus, Cæsaris seruus apud Iosephum 17. cap. 4.

Calphurnia quædā ob formam à principe Claudio laudata, ab Agrippina in exilium acta est, sed à Nerone reuocata. Tacitus.

Calphurnius Zena. Inscript. antiq. pag. 200. Vegetius item pag. 334.

Calphurnio Critoni rescripsit Antoninus Imp. Pandect. 40. Qui & à quibus manumissi. &c. l. 15.

¶ P. Calphurnius Lanarius, synchronus Ciceronis, cuius meminit Off. 3. & Valerius 8. cap. 2.

Calphurnius Lanarius, tempore D. Hieronymi, ad quem eius extat epistola, Cur Christianus Poetarum & Oratorum testimoniis vtatur.

Calphurniæ cuiusdam improbitas, iudicibus permolesta, edicto causam dedit, quo cauetur, ne fœminæ postulare liceat. Pand. lib. 3. titul. 1. l. 1. Cælius Rhodiginus 7. capite 54.

¶ Calphurnius Saluianus Italicēsis, miles Cæsaris bello ciuili. Fit eius mentio comm. 4. Coniurauit in necem Q. Cassii Proprætoris, cū quo de salute 10. sestertiis pactus est. Ibidem.

Calphurnius Saluianus, exul sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

¶ Calphurnius Asprenas, Galatiæ ac Pamphiliæ præfuit sub Galba. Tacitus 17. & 18.

¶ Calphurnius Sura, Ephemerides vitæ Gallieni senioris scripsit.

¶ Calphur-

¶ Calphurnius Agricola, missus est ab Antonino Philosopho contra Britannos.

¶ Calphurnio Flacco scripsit Hadrianus de ventre in possessionem mittendo Pand. 37. secundũ Paulum, quem constat peruenisse ad Antonini & Seueri tempora. Cataneus. Certe Culphurnio rescripsit & Pius Pand. 40. de manumissionibus.

¶ Calphur. Macer, vir doctiss. tempore Plinii iunioris, ipso teste.

¶ Calphurnius Celerianus, refertur Marcello. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 48. de quæstionibus.

¶ Calphur. Longinus, aduocatus fisci sub Diuis fratribus. Pand. 28. de iis qui in testamento, &c.

¶ Calphurnius Bassus, citatur C. Plinio in naturali Historia.

CALPHVRNIA, vxor Titi, vnius è 30. Tyrannis, de genere Censorinorum, id est Pisonũ, sancta & venerabilis fœmina, quã maiores nostri, inquit Pollio Trebellius, vniuiriam sacerdotẽ inter sacratissimas fœminas adorarunt, cuius statuam in templo Veneris adhuc videmus argolicam, sed auratam. Hæc ille.

¶ T. Calph. Siculus, scripsit Bucolica. Floruit sub Caro Imp. & filiis eius. Trebellius in Bonoso recitat Calphurnii epistolã de Carini Cæsaris morte, ad prȩfectum vrbis datam.

¶ Calph. Rufino, Proconsuli Achaiæ, rescripsit Hadrianus Pandect. de offic. Proconsul. L. 10.

¶ Calphurnia Anthis, de qua Antiquitates Fabricii pag. 82.

Calphurnius Decens, cum Secura coniuge, refertur Inscript. antiq. pag. 306.

A. Calphurnius, de quo Hirtius de bell. Alexandr. Valerius lib. 9. cap. 4.

Calphurnius, citatur in phronesi apud Fulgentium ad Chalcidium.

¶ CALVA, homo sordidus. Cicero ad Att. 14. epist. 3.

CALVII.

Caluius Fidentinus, cum Sextilia Priscilla coniuge, memoratur in antiquitatibus Dalmatiæ lepida inscriptione pag. 359.

M. Caluio M. F. Pap. Prisco patri allecto in ordinem Senatorum à Tib. Claudio Cæs. August. Germanico, Censore, inter Tribunos, T. Caluius M. F. Extat iuxta oppidum, cui nomen Corax, vulgo Cori apud vrbem Romam. Inscript. ant. pag. 183.

Caluia Crispinilla, magistra libidinum Neronis. Tacitus lib. 18.

¶ CALVVS Athenodorus, citatur Ciceroni ad Attic. 16.

CALVISII.

C. Caluisius Sabinus, legatus Cæsaris in bello ciuili, missus in Ætoliam, Pompeianis Calydone & Naupacto deiectis, totam eam regionem in Cæsaris fidem recipit, vt habet eius belli cõmentarius 3. Quo magis miror ab Appiano tradi, legionẽ illius penè totã à Scipione, Pompeii socero, concisam. Cicero ad Plancũ scribẽs, hominẽ magni iudicii vocat, at Philippica 3. vt cupidũ redeundi cum imperio in Africam, notat. Præfuisse autem Africæ sub Cæsare, constat. Gessit postea Consulatum sub Triumuiris ann. V. C. DCCXV.

C. CALVISIVS SABINVS, fors superioris nepos, vir primarius in Senatu, accusatus maiestatis sub Tiberio, per Celsum, vrbanæ cohortis Tribunum, tum inter iudices, discrimini eximitur. Legatus sub Caio Cæsare Pannoniam administrauit: ex qua reuersus, ipse & vxor Cornelia rei facti, nõ expectato iudicii die, seipsos interemerũt. Corneliæ crimini datum est, quòd custodias accederet, & milites se exercentes spectaret, vt scribit Dion. Tacitus mala cupidine visendi situm castrorum per noctem militari habitu ingressam, cùm vigilias, & cætera militiæ munia eadem lasciuia tentasset, in ipsis principiis stuprum ausam, & huius criminis notatum T. Iunium, qui postea cum Galba Imperatore cæsus est. Vide Tacitum lib. 5. & 17. Dionem 58.

Caluisius Sabinus, homo diues, memoria nulla, sed qui tamen eruditus videri vellet excogitans propterea compendiariam, vt seruos probè in Poetis versatos, & Grammaticos analectas emeret. De hoc Seneca epistola 27. & Cælius Rhodiginus lectionum antiquarum lib. 7. cap. 52.

C. Caluisius, summa familiaritate coniunctus Plinio, quem in epistolis cõtubernalem suum vocat, cuius etiam ex sorore nepotem valde amare se scribit.

¶ Caluisius Tullus, bis Cos. quo nata Domitia Caluilla, mater Antonini Philos. Imp. Vide Capitolinum in eius vita.

¶ C. Caluisius Ianuarius, Pontifex, cum F. Caluisia & vxore Lucilla Rufina, refertur in inscriptionibus vrbis Mediolanensis, vbi adhuc extat monumentum eius. Inscript. ant. pag. 39.

¶ Sex. Caluisius Saturninus, cum Caluisia Saturnina coniuge & liberis, refertur in memoriis Italicis pag. 165.

M. Caluisius Claudius Victori. Ibidem pag. 335.

¶ Caluisius Taurus, Philosophus temporibus A. Gellii. Vide noctes eius Atticas lib. 18. cap. 10. & 19. cap. 7.

¶ P. CAMERIVS Crescens, Archigallus matris Deûm magnæ, &c. Inscription. antiq. pagina 263. & Manutius in Orthographia.

In Camerium extat epigramma Catulli.

¶ L. CAMILLIVS Faustus, memoratur Inscript. antiq. pag. 529.

¶ L. CAMINIVS Camers, cecidit sub Cn. Pompeio, Magni F. in Hispania pro libertate pugnans. Refertur in antiquitatib. Fabricii pag. 53.

¶ CAMPANVS I. C. citatur Pomponio de fideicommissariis libertatibus.

¶ T. CAMPILIVS T. F. cum Albana Merula coniuge, & Campilia Festa sorore, & Campilio Rufo Nepote, & Campilio Albano F. infante, quos simul vna dies rapuit, refertur Inscript. antiq. pag. 265.

¶ Q. CAMVRIVS. Idem pag. 58.

L. Camurius LL. Pandarus VI. *vir Aug. sibi & Zenoni liberto.* pag. 60.

¶ CANCIANO rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 51.

¶ L. CANCIVS Secundus V. F. refertur Inscriptionum antiq. pag. 407. cum Cancia coniuge & Canciis liberis.

¶ L. CANCINIVS Hermippus. Ibidem pag. 303.

¶ CANDIDO rescrib. ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ CANDIDIA Vrbana. Inscript. antiq. pagina 468.

¶ De re Cani Cicero ad Att. 15. epist. 21.

¶ C. CANNIVS, Eques Rom. non infacetus, & satis litteratus, atque etiam locuples, deceptus in emẽdis hortis à Pythio, argentario Syracusano. Vide Ciceronem off. 3. item 2. de Oratore.

¶ Iulius CANIVS, vir magnus & egregius, occisus à C. Caligula. Celebratur à Seneca in de tranquillitate animi.

Canius Rufus Gaditanus, popularis & amicus Martialis, semper ridere solitus.

CANIDII.

Canidius, comes Catonis in Cypro.

P. Canidius (Dioni lib. 49. cognomento Crassus dicitur) dux Antonii, relictus legatus in Armenia, deuicta ea gente, ac Iberorum deinceps & Albanorum regib. subactis, ad Caucasum vsq; processit, teste Appiano. Profligato Antonio per bellum Actiacum, ab Augusto Capite punitus est, timidius, vt inquit Paterculus, quam pro sua professione decedens. Cælius epistola 9. in fine: Canidius, inquit, in defensiõe sua fuit disertissimus, in accusatione satis frigidus. Plancus li. 10. epist. 21. ostendit, eũ in exercitu Lepidi præfuisse, fauentem Antonio.

Canidia, venefica, exagitatur apud Horat. in Epodis.

CANINII.

C. Caninius Rebilus, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. P. Licinio Crasso, C. Cassio Longino Coss. Siciliam prouinciam adeptus est. Liuius 42.

M. Caninius Rebilus, legatus cum M. Fuluio Flacco missus in Macedoniam anno sequenti, id est DLXXXIIII. Liuius 43. Poterat esse idem cum superiori, nisi prænomen obstaret.

L. Caninius Rebilus, legatus Cæsaris bello Gallico & Ciuili, eiusdem opera ad Cõsulatum perductus est, sed quem anni fine vno tantùm die gereret. Vnde sunt in illum ioca Ciceronis epistolarum 7. ad Curium, & apud Macrobium, ac item Tacitum 19. Idem Trib. pl. Lentulo & Marcellino Coss. rogationem tulit, vt Pompeius regem Alexandrinum, à suis pulsum, gemino lictore restitueret. Vide Plutarchum in Pompeio.

Rebilus, proscriptus à Triumuiris, quomodo effugerit, Appianus. 4.

C. Caninius Rebilus, Consul fuit sub Augusto, ann. DCCXLI. Vide Sigonium.

C. Rebilus C. F. (haud dubie Caninius) Consul sub * Cæsare, teste Iosepho in antiquitatibus. Seneca de beneficiis 2. capit. 21. scribit, Rebilum Consularem magnam pecuniam misisse Iulio Græcino ad impensam ludorum, quam ille non accipiens, vt ab homine parum laudato, dixerit: *Rogo ignoscas, & à Persico non accepi.* Idem, puto, Caninius à Caio Cæsare, Germanici F. maiestatis postulatus, tanquam conscius coniurationis, quæ contra illum fuerat parata, animosè admodum respondens: Si ego, inquit, Cæsar, scissem, tu nescisses.

¶ C. Caninius Gallus, quem familiarem suum

suum agnoscit Cicero ad Cælium epistol. lib. 2. epist. 8. defensus aliquando à Cicerone est, vt testatur ipse initio lib. 7. ad M. Marium. Hic C. Antonii, à se damnati, filiam vxorem duxit, & M. Colonium, à quo damnatus est, rerum suarum procuratorem instituit. Valerius quarti, capite secundo.

L. Caninius Gallus (Dioni L. F.) Consul sub Triumuiris, ann. V. C. DCCXVII.

C. Caninius Gallus, Consul in 13. Consulatu Augusti. Meminit Velleius volum. poster.

Caninius Gallus, XV. vir sub Tiberio, quem Imp. quòd Sibyllæ librum ante sententiam collegii sui recepisset, arguit. Cornel. Tacitus 5.

C. Caninius, Quæstor Bibuli in Syria, cùm Cicero Ciliciam administraret. Extat ad illum Ciceronis epistola lib. 2.

¶ Caninius Satrius, frater P. Vari, defensus à Cicerone. Vide initium 1. ad Atticum.

¶ Caninius Rufus, municeps C. Plinii Cæcilii, qui bellum Dacicum Traiani describere Carmine exorsus traditur.

Caninius, non ingratus in Ciceronem, ad Attic. 16. pag. 615.

Caninius Salustius, ad quem scribit Cicero libro secundo epistol. famil. Vide annotationes nostras. ¶ Notæ Fulvii Vrsini in opera Ciceronis vocant C. Salustium, pag. 84.

¶ CANNONIA Statuta, refertur Inscript. antiq. pag. 111.

¶ L. CANTILIVS, scriba Pontificum, quos postea minores Pontifices appellarũt, quòd cum Floronia Vestali stuprum fecisset, à Pontif. Max. eousque virgis in comitio cæsus est, vt inter verbera expiraret. Liuius 22.

CANVLEII.

Canuleia, inter primas Vestales, quæ 4. erant, lecta est a Numa. Plutarchus in eius vita.

C. Canuleius, Trib. pl. ann. V. C. CCCX. coniugia patrum & plebis communia esse, & ex plebe quoque Consules latis in hoc legibus, creari voluit. Creati tum ex ea contentione primùm Tribuni mil. Consul. potestate. Liuius initio 4. Dionysius Halic. 11.

C. Canuleius, Tribunus pl. accusauit P. Furium. Appianus lib. 1.

M. Canuleius, Trib. pl. ann. vrbis cond. CCCXXXV. cùm Quæstores primũ 4. creati. Vide Liuium 4.

L. Canuleius Diues, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. Hispaniam sortitus est. Liuius 42. Idem, opinor, triennio antè cũ 4. aliis missus ad componendos Ætolos. Liuius 41.

L. Canuleius, minister Verris, Cic. in Verrinis.

L. Canuleius, legatus Cæsaris bello ciuili. Comment. 3.

M. Canuleius, pro quo dixere Cotta & Hortensius. Cicero in Bruto.

M. Canuleius Galata refertur in mon. Rom. pag. 263.

M. Canuleius Zosimus, refertur in antiquit. Fabricii pag. 54.

CANVTII.

P. Canutius, inquit Cic. in Bruto, æqualis meus, homo extra nostrum ordinẽ meo iudicio disertissimus. Meminit eiusdem vt ingeniosi, & in dicendo exercitati, pro A. Cluentio.

Tiberinus Canutius, Trib. pl. continua rabie lacerabat Antonium, iam hostem iudicatum, Ciceronẽ imitatus, quæ libertas vtrique morte constitit. Vide Ciceronem Philipp. 3. & Paterculum. Alicubi inuenio hunc dici C. Canutium Tiberinum. Obiicientibus Antonio & Cæsare, quòd in repub. administranda potissimum Consularis Isaurici sectam sequeretur, respondit: malle se Isaurici esse discipulum, quàm Epidii calumniatoris. Docuerat autem hic Antonium & Cæsarem, calumnia aliquãdo notatus. Auctor est Suetonius de claris Rhetoribus. Nescio huius an alterius sit quod citat Priscianus lib. 8. pag. 285. *Turpe est propter venustatem vestimentorum admirari, & propter turpissimè vitam actam contemni.*

Canutius quidã cæsus traditur per Appianum, capta Perusia.

¶ C. CAPATIVS, miles, refertur Inscript. vetust. pag. 400.

Capatio rescripsit Alexander A. 1. Cod.

¶ CAPITO, declamator apud Senecam.

Capitoni rescribitur ab Alexandro 4. Cod. tit. 31.

¶ CAPITOLINAE ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. & lib. 8. tit. 43.

¶ CAPRIVS, causidicus & accusator apud Horatium Serm. 1. Sat. 4.

¶ C. CARANTIVS C. F. Volt. Verecũdus Vienę veteranus Coh. VII. pr. deductus à Di

uo Vespasiano Reate, & Carantius Phœbus & Carantia, referuntur in memor. Italicis pag. 143.

¶ CARAVSIVS, in Gallia appellatus Imp. Britanniam 7. annis tenuit sub Diocletiano, tandem à socio per insidias occisus.

¶ CARBILIVS Pollio, Eques Rom. testudinum putamina secare in laminas, lectosque & repositoria his vestire instituit. Plin. 9. capite 11. Idem primus tricliniis argentum traditur addidisse, non vt operiret, aut Deliaca specie faceret, sed Punica. Idē & lectos aureos fecit. Plinius 33. capite vndecimo. Vixit ante bellum Ciuile Marii & Syllæ.

¶ CARFILIVS vt I. C. citatur Pand. 28. de hæred. instit. 69.

¶ D. CARFVLENVS, Cæsari militauit in Galliis, vir animi magnitudine & scientia rei militaris præstans, vt scribit Hirtius belli ciuilis comment. quarto. Cæsus est in pugna Mutinensi pro republ. Cicero epistolarum 10. Huic Antonius adeò fuit infestus, vt mortem minatus sit, si in Senatum venisset.

¶ CARINO rescribitur ab Imp. Philippo 4. Cod. tit. 32.

¶ CARMINIVS, interpres Virgilii citatur apud Seruiū 5. & 6. Æneidos, & à Macrobio vir curiosissimus appellatur Saturn. 5. Idem scripsit libros de Italia, quorum secūdus aduocatur à Macrobio.

¶ CARPASIVS, vicarius Maximiani, cū simul cum aliis 19. occupauit domum Cyriaci Martyris. Vide Martyrologium 8. Iulii.

¶ CARPINIA Gaditana, memoratur in antiquis inscript. pag. 311.

¶ L. Carpinatius, Verris minister. Cicero.

CARPINEII.

Tib. Carpineius Gutta, refertur Appiano inter Marianos, belligerantes aduersus Syllam libro primo. Legitur tamen apud illum Καπυάϊος. Interpres scripsit Capinæus.

Tib. Carpineius Gutta, alius ab illo, fors F. perstringitur à Cicerone vt iudex numarius, in oratione pro A. Cluentio, quomodo & Bulbus: *Guttam*, inquit, *aspersit huic Bulbo*. Et ad Q. fratrem libro tertio, epistola 3. Guttæ fauere Pompeium scribit, spreto Milone.

C. Carpineius, Eques Rom. apud Cæsarem belli Gallici Comment. 5.

¶ CARPITANVS, Medicus, citatur Plinio 29. cap. 1. sed per heterosin numeri, si tamen locus non est mendosus.

¶ CARPO rescribūt Seuerus & Anton. 8. Cod. tit. 26. dubium, eidem an alii Seuerus Alex. 4. C. tit. 20.

Carpophoro A A. & CC. 3. C. tit. 12.

¶ C. CARRINAS, Prætor Carbonis, à L. Sylla interemptus est. Appianus 1.

C. Carrinas F. Prætor Iberiæ sub C. Cæsare Dictatore, à Sex. Pompeio victus est. Eandem postea C. Cæsari Octauiano tradidit. Post Actiacam verò victoriam, deuictis Morinis & Sueuis, qui sæpius Rhenum traiecerant, triumphauit. Appianus 4. & 5. Dion 51. Vide an de eodem accipiendum Q. Metelli testamentum apud Valerium lib. 7. cap. 8.

T. Carrinatis vt Cæsariani meminit Cicero ad Attic. 13.

¶ M. Ancus CARSEOLANVS, Eques Rom. tempore Pompeii. Meminit illius Valerius 7. cap. 7.

¶ CARSIDIAE Helpidi Cornelius Onesimus coniugi sanctissimæ benè merenti fecit. Extat Inscript. antiq. pag. 295.

¶ L. CARTEIVS, partium Bruti & Cassii fuit. Cicero epist. lib. 12.

¶ C. CARTORIVS P. F. Vide Inscript. antiq. pag. 335.

¶ T. Cartius Valens. Ibid. pag. 330.

¶ CARVTIO Thusco cuidam sub Romulo nupta fuit Acca Laurentia. Macrob.

CARVILII.

Sp. Caruilius, Quæstor, Camillo crimini obiecit, quòd ærata ostia haberet. Plinius 34. cap. 3.

SP. CARVILIVS Q. F. MAXIMVS, equestri loco natus, & homo nouus, teste Velleio lib. 2. populi Romani fauore & suffragiis ad summos honores peruenit. Nam & Ædilitatem curulem adeptus est, & cum L. Papyrio Cursore duos Consulatus gessit, totidemque triumphos duxit. Priorem de Samnitib. & Hetruscis, alterum de Tarentinis retulit. Iouem, qui est in Capitolio, è Samnitium pectoralibus, ocreis & galeis fecit, cuius amplitudo tanta erat, vt à Latiari Ioue conspiceretur. Ex reliquiis verò limæ suam statuam fecit, quæ est ante pedes simulachri eius. Auctores horum sunt Liuius 10. & 14. Cassiodorus & tabulæ Capitolinæ: de statuis verò Plinius 34. capite septimo.

Sp. Car-

Sp. Caruilius Sp.F.C.N. Maximus, & ipse duobus Consulatibus potitus est. In priore Sardiniam obtinuit, deque ea triumphauit, testibus tabulis Capitolinis. Alterum 26. pòst anno gessit cum Q. Fabio Max. Sed & Auguratus sacerdotio enituit. Primus sterilitatis causa repudiauit vxorem, & quanquã iureiurando censorib. satisfecit, se videlicet liberorum gratia matrimonium colere, infamia tamen non caruit, populoque ob id, quoad vixit, inuisus fuit. Decessit ann. vrbis conditæ DXLIII. Liuius 26. Dionysius 2. Valerius Maximus 2. cap. 1. A. Gellius 4. cap. 3. qui illi & Rugæ cognomentum addit.

¶ Sp. & L. Caruilii, Tribuni pl. an. V. C. DXLI. M. Posthumium Pyrgẽsem publicanum, qui multis annis rempub. depecularat, cùm illi ducentum millium æris mulctã dixissent, ac ille cum cæteris publicanis concilium populi per vim turbare aggressus esset, rei capitalis die dicta, hominẽ exilio mulctarunt. Liuius 25.

Sp. Caruilius quidam, grauiter ex vulnere, ob rempub. accepto, claudicans, cùm ob eam causam in publicum prodire verecũdaretur: *quin prodis*, inquit, *mater, mi Spuri, & quotiescunque gradum facis, toties tibi tuarum virtutum in mentem veniat*. Cicero de Oratore 2.

Caruilius, sub Tiberio reus, cũ sibi mortem consciuisset, priusquam esset damnatus, exclamans Cæsar: *Caruilius*, inquit, *me euasit*.

Sp. Caruilius, libertus eius, qui primus omnium induxit exemplum diuortii, primus traditur Romæ ludum litterarium aperuisse. Plutarchus.

¶ Caruilius Martialis, scripsit de hortis.

¶ L. Caruilius Suauis, refertur in memor. antiquis pag. 259.

M. Caruilius Iucundus, cum eiusdem nominis F. & Egnatia Thallussa coniuge, memoratur ibidem pag. 305.

CASCELLII.

¶ Sic scribit Manutius.

A. Cascellius, vel, vt plerique scribunt, Casellius, vt alii Cesellius, nobilis fuit I. C. Quæratur infrà in Ceselliis.

Q. Cascellius Labeo, citatur in decreto quodam coloniæ, vt apparet, Florentinæ, apud Georgium Fabricium.

¶ CASPERIVS Ælianus, præfectus prætorio Domitiani. Eundem magistratum sub Nerua gerens, tumultum inter milites Prætorianos excitauit. Deinde per speciem vlciscendæ seditionis, quanquã multum renitente Nerua, quos voluit, occidit. Vnde Traianus, à Nerua adoptatus, euocatum ad se cum Prætorianis, tanquam operam illorum requireret, ob motam seditionem velut importunos homines à se dimisit. Dion.

Casperius Æmilianus & Casperius Agrippinus occisi à Seuero.

¶ CASPONIA *P. F. Max. sacerdos Cereri publica pop. Rom. Sicula.* Inscript. antiq. pagina 311.

CASSII Longini.

Cassii Plebeii erant, nobiles tamen, teste Ascon. Pediano. Idem tradit Corn. Tacitus, qui genus plebeium quidem, sed antiquum honoratumque fuisse scribit.

¶ SP. CASSIVS VISCELLINVS (Cicero Becelinum vocat) tribus Consulatibus & duobus triumphis enituit. Primum gessit ann. V. C. CCLI. & cum collega Virginio triumphauit de Auruncis. Secundùm Cõsule plebs de sacro mõte rediit, an. CCXLVI. Septimo post anno III. Consul, etsi nulla re memorabili gesta, iterum tamen triumphauit. His honoribus elatus, regnum affectauit, & legem de agro Hernicorum Latinis & ciuibus diuidendo, ad conciliandam sibi plebem, primus Romæ promulgauit. Quamobrem damnatus necatusque est. Liuius 2. Dionysius 5. 6. 8. Valer. 6. c. 3. Plinius à patre interemptum scribit lib. 34. capite 4. Astipulatur ei Valerius lib. 5. c. 8. Nec tamen ea sententia à Liuio & Dionysio præteritur.

C. Cassius C.F.C.N. Longinus, Consul ann. vrbis conditæ DLXXXII. Sortitus Galliam, nihil notabile gessit. Censor postea an. DLXXXIX. cùm ipse & collega M. Messala theatrum lapideũ facere instituissent, autore P. Nasica tanquam inutile & nociturum publicis moribus ex s.c. destructum est. Liuius 42. & 48. Valerius 2. capite primo. Augustinus de Ciuitate Dei 1. Appianus item primo, & Paterculus volumine priore.

Q. Cassius L.F.Q.N. Longinus, Prætor an. vrbis conditæ DLXXXVI. iurisdictionem vrbanã tenuit. Tertio pòst anno Consul, in eo magistratu mortuus est. Liuius 45. & 46.

L. Cassius Q. F. L. N. Longinus, Trib. pl. Lepido & Mancino Coss. legẽ tabella-

riam tulit, cuius meminit Cicero in Bruto & 3. de legibus. Fuit idem Orator tristis, & iudex Seuerus, adeò vt tribunal eius Scopulus reorũ, & iudices Cassiani, ꝓuerbio dicti sint incorrupti & sancti. Consulatum gessit ann. vrbis conditæ DCXXVI. Sed & Censuram obiuit cum Cæpione altero post consulatum anno. Tradunt hæc præter Ciceronem Paterculus, Valerius libro tertio, capite 7. lib. 8. cap. 1. & Frontinus, qui illum cognomento Rauiliam appellatum scribit. Complura etiam de illo memorat Pedianus in orationem Ciceronis pro Milone.

¶Identidem in causis q̃rere solebat: CVI BONO FVISSET. Cicero pro Sex. Roscio. Meminit ibidẽ Cassianorũ iudicum.

C. Cassius C. F. C. N. Longinus, Consulatum administrauit cum C. Sextio, ann. vrbis conditæ DCXXIX. Quas res in eo magistratu gesserit, non traditur.

L. Cassius L. F. Longinus, Prætor anno vrbis conditæ DCXLII. vt est apud Salustiũ, sexto anno pòst Consulatum adeptus est. Accepta autem Gallia prouincia, cùm Tigurinos persequeretur, ab eisdem insidiis circumuentus, cum bona parte exercitus & legato, L. Scipione, viro Consulari, cæsus est. Cæsar belli Gallici commentario primo, & Orosius 5. cap. 15.

C. Cassius L. F. Longinus Trib. pl. Mario & Flauio Coss. legem tulit, vt quem populus damnasset, in Senatu non esset. Consul ann. DCLVII. cum Cn. Domitio Ænobarbo, nihil memorabile, quòd traditũ sit, gessit. De Tribunatu eius vide Pedianum.

L. Cassius, haud dubiè Longinus, per tempus belli socialis Trib. pl. fuit. Quo autore concitati creditores Sempronium Asellionem, Prætorem vrbanum, debitorũ causam defendentem, in foro interemerunt. Liuius lib. 74. Valerius 9. cap. 7. Appianus 1.

C. Cassius Longinus, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXX. cùm quidem Trib. pl. nõ fuisset, Galliam citeriorẽ prouinciam obtinuit. Prorogato autem sibi imperio, cùm Proconsul Spartacum, ad Alpes festinantẽ, prohibere conaretur, amisso exercitu, vix incolumis euasit fugiens, castra eius apud Mutinam deleta sunt. Plutarchus in Crasso, Florus.

L. Cassius Longinus, Ciceronis in Consulatu competitor, iners ac stolidus, socius aliquando Catilinæ, cruentissimarum sententiarum autor, teste Pediano, ac fortassis idẽ, qui Cæsaris in bello ciuili legatus fuit, vt habet commentarius 3. quemq; Cicero pro Cn. Plancio familiarem suũ vocat.

Q. Cassius Longinus, primùm Quæstor sub Pompeio in Hispania, deinde Trib. pl. cùm exardesceret bellum ciuile, ad Cæsarẽ cum Antonio & Curione se cõtulit. A quo Proprætor Hispaniæ factus, cùm prouinciam auarè & crudeliter haberet, non modo coniurationem aduersus se, verum etiã nouum ciuile bellũ excitauit. Quamobrẽ accepto successore Trebonio Proconsule, iniquissimo tempore nauibus profectus, in ostio Iberi fluminis cum omnibus rebus, & ingenti pecunia, naui demersa periit. Hirtius belli ciuilis 4. Dion. 41. Valerius lib. 9. capite 4.

Q. Cassius alius, an Longinus nescio, superioris in Hispania legatus fuit. Cæsar comment. 3.

L. Cassius L. F. † N. Longinus, Cõsul sufficitur in tabulis Capitolinis M. Lepido, gerenti Consulatum cum T. Statilio Tauro, ann. vrbis conditæ DCCLXIII. circa extrema tempora Augusti. Sufficitur autem ex Calendis Iuliis. Idem proditũ est à Dione.

L. Cassius Longinus I. C. natus ex filia Tuberonis, quæ fuit neptis Ser. Sulpitii, & ob id solitus gloriari, se proauum habere Sulpitiũ, in professione iuris successit Massurio Sabino. Consulatum gessit sub Tiberio ann. vrbis conditæ DCCLXXXII, vnà cum M. Vinicio Quartino. Quod si Pomponius, apud quem hæc produntur tit. de orig. iuris, non fallit in prænomine, idem cẽsendus est L. Cassius Longinus, cui Tiberius Drusillam, Germanico genitam, coniunxit, quem Asiæ Proconsulem C. Cæsar, cùm sororem illi antea abduxisset, ambiguo deceptus oraculo, perimendum delegauit. Autor Suetonius ac vnà Tacitus.

C. Cassius Longinus, & ipse I. C. ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, honores quidem gessit, sed vltra Praeturam tamen non conscendit. Sub Claudio Syrię præfuit, cæteros peritia legum præeminẽs, nec in re militari, quãtum sine bello dabatur, ignauus. Reuersus ex ꝓuincia, quòd & opibus vetustis, & grauitate morũ præcelleret, magnam auctoritatẽ obtinuit. Quãobrem infestus illi Nero, missa ad Senatum oratione, remouendum à rep. censuit, obiecitque, quòd inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptã: DVCI PARTIVM. Proinde S. C. in Sardiniã insulam deportatur. Vnde reuocatus à Vespasiano, quietus in vrbe diem suum clausit. Autor horum Corn. Tacitus. Suetonius

in

in Nerone luminibus captũ ſcribit. Plinius Epiſtolarum 7. teſtatur, Caſſianæ ſcholæ principem & parentem fuiſſe, domumque illius priſtinam dignitatem ac gloriam recuperaſſe, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator eſſet, quantus ipſe I. C. fuit. Pomponius, quem ſuprà citauimus, hos Caſſios duos, quorum vterq; I. C. fuit, in vnum conflat, pudendo lapſu, vel potius aliena deprauatiõe notabilis, per quem ſeducti pariter deuiauerũt, Pomponius Lætus, Beroaldus, Volaterranus, Cataneus, Zaſius, & ne plures enumerem, Rutilius quoque, qui cùm in alios iniquiſſimã cenſuram exerceat, plus cæteris etiam hallucinari deprehenditur.

Caſſius Longinus, Philoſophus ſub Aureliano Imperatore, præceptor Porphyrii, ſcripſit quædam in Homerum & alia nonnulla. Ab Eunapio Sardiano vocatur βιβλιοθήκη ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον. De eodem Suidas λογγῖνος.

C. Caſſius (Longinum vocat Dion lib. 40.) percuſſor ille Cæſaris, quibus parentibus prognatus ſit, non traditur. Certè inhumanioris indolis adhuc puer ſatis clara documenta dedit, Fauſto Sylla ob imprudentius dictum in ludo litterario pugnis cõtuſo. Profectus cum M. Craſſo, cuius Quæſtor erat, in Syriam, & inde in Parthos, cæſo illius exercitu, cum paucis equitib. euaſit, Syriamque aduerſus Parthos defendit, Oſace duce cum magna copiarum parte interempto. Bello mox ciuili Pompeium ſecutus, Syriacis nauibus præfuit. Poſteaquam verò Pompeium profligatum eſſe cognouit, Cæſari ſe tradidit; à quo liberaliter conſeruatus, ac poſt etiam ad Præturã euectus, quod primum locum non tenuiſſet, prælato M. Bruto, ne eam prouinciam, quam cupiuiſſet, habere poſſet, per inuidiã ſeducto & impulſo Bruto, in necem illius conſpirauit, cum quo & M. Antonium trucidari voluit, niſi Brutus obſtitiſſet. Fuit quidem manu ſtrenuus & pugnax, ſed ingenio vanus & vita impurus, qui quo die Cæſarem occidit, filio togam virilẽ induit. Poſtridie Liberalium cùm apud M. Antonium cænaret, rogante illo, num etiam ibi gladiolum aliquem in ſinu recõditum haberet, ſatis arroganter: *& quidem permagnũ*, inquit, *ſi & tu tyrannidem affectas.* Metu verò cum reliquis percuſſoribus vrbe cedens, Syriam auctoritate Senatus occupauit, tribus exercitibus, qui in eadem prouincia erant, in ſuam poteſtatem redactis. Oppreſſo Dolabella, Rhodios inuaſit, crudeliterq; diripuit; quibus orantibus, ne cunctis Deorum ſimulachris ab eo ſpoliarentur: Solem iis à ſe relinqui nimis quàm inſolenter reſpondit. Demum coniunctis cum Bruto caſtris, apud Philippos in Macedonia ab Antonio & Cæſare, cùm cornui ſiniſtro præeſſet, victus ac fuſus, q; & Bruti copias extinctas, totumque exercitum deletum exiſtimaret, Pindari ſerui manu necem ſibi conſciuit, reuera tũ Solem relinquere coactus, in cuius effigiem Rhodiis inſultans, ſuperbè & intempeſtiuè cauillatus fuerat. Sũt qui tradant, in acie vehemẽtiſſimè pugnãti ſpeciem Iulii Cæſaris, purpureo paludamẽto ornati, minaci vultu, ac concitato equo, impetum in eum facientis occurriſſe, quo conſpectu territus, hoſti tergũ dederit, hac voce prius emiſſa: *Quid amplius agas, ſi occidiſſe parum eſt?* Verùm vtcunque hoc ſe habeat, illud confeſſum eſt, diuinitus factũ, vt clementiſſimi viri, & benefici principis violator, ſanguine ſuo commiſſum parricidium expiaret. Vxorem habuit Iuniã, Bruti ſororem, quæ vtrique per annos 64. ſuperſtes vixit, vt amplius dicemus in Iuniis. Hæc ex Cæſare, Liuio, Valerio, Tacito, Plutarcho, Appiano, Floro, Dione & aliis.

L. Caſſius C. fr. Tribunatum pl. geſſit, M. Antonio Conſule, teſte Cicerone Philipp. 3. & epiſtolarum 12. Victis Bruto & Caſſio fratre, ab Antonio veniam obtinuit. L. Caſſius filius in acie Philippenſi, cùm poſſet effugere, volens periit. Appianus quarto.

Q. Caſſius C. & L. fr. vel certè propinquus, earundem partium, ſcribit Ciceroni Epiſtolarum 12. quæ quidem epiſtola eſt numero 13.

C. Caſsius, Senator, laudatur Ciceroni pro lege Manilia, alius à C. Caſsio, Conſulari.

CASSII alii, ſecundum cognomenta & munia congeſti.

Caſsius Apronianus, Conſulatum geſsit ſub Hadriano Imp. anno principatus eius ſexto, vrbis conditæ DCCCLXXV. Hunc eſſe arbitror, quem Dion Hiſtoricus patrem ſuũ appellat, & cùm Hadrianus ad imperium peruenit, Ciliciæ præfuiſſe ſcribit. Etſi temporum ratio potius auum, quàm patrem

fuisse demonstrat. Meminit eiusdem libro 49.

Cassius Asclepiodotus, magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, cùm Soranum, quem florentem coluerat, labentem sub Nerone non desereret, omnibus fortunis exutus, & in exilium actus est, pôst tamen à Galba reuocatus. Tacitus sub finem 16. Dion in Nerone.

Cassius Barba, Cæsarianus fuit. Cicero de hoc ad Att. lib. 13. epist. 50. Mihi, inquit, Barba Cassius subuenit.

Cassia Cassiana, refertur veterũ inscript. pag. 139.

Cassius Chærea, Trib. mil. C. Cæsarem Caligulam cùm cæteris coniuratis peremit.

Cassio Dextro rescripsisse D. Pium refert Vlpianus Pand. 40. de fideicõmissariis libertatibus, & libro 36. ad Senatusconsultum Trebellianum.

Cassius Dion, Historicus, patria Nicæus, cognomento Cocceius, sub Alexandro Imp. scripsit historiam Rom. libris 80. qui in Decades distributi fuere, res gestas Traiani, Persica, Getica, Itineraria, & vitã Arriani Philosophi. Hæc Suidas. Gessit & Consulatum, Alexandri Consulis collega, ann. vrb. conditæ DCCCCLXXXI. De patre, Cassio Aproniano, ante diximus.

Cassius Dion, alius, Consul fuit cum Iunio Tiberiano sub Diocletiano Augusto, ann. vrbis conditæ M.XLIII. & præfectus vrb. sub eodem principe.

Cassius Dionysius Vticensis libros 28. Magonis Carthaginiensis de agricultura vertit lingua Græca libris 20. & Sextilio Prętori misit. Varro primo de re rustica capite 1. Meminit Columella lib. 1. capite primo. Ambo etiam scriptum reliquere, epitomẽ horum confecisse Diophanem Bithynum. Et peculiariter Columella, memorabilia illa Magonis volumina ex S. C. in Latinum sermonem conuersa.

Cassia M. F. Festa, cũ matre Clodia Restituta & Q. Minutio coniuge, refertur Inscriptionum antiq. pag. 165.

Cassio Festo rescripserunt Seuerus & Antoninus Impp. Pand. 48. ad legem Iuliam peculatus.

M. Cassius Firmus, refertur vet. inscrip. pag. 303.

Cassio Hadriano rescripsit D. Pius Pan. 36. ad S. C. Trebell. 31.

M. Cassius Herma, Inscrip. antiq. p. 324.

L. Cassius Hemina, scriptor annalium, vixit circa annum vrb. cond. DC. teste Censorino in de die natali cap. 14. Citatur à Plinio 13. cap. 13. Item à Gellio & Macrobio, & subinde à Prisciano.

L. Cassius LL. Ianuarius, cum M. Cassio Firmo refertur antiquarum Inscript. pag. 303. & 329.

Cassius Iatrosophista, scripsit problemata medica 83. Græcè.

Cassius, Medicus, citatur à Plinio libro 29. cap. 1. Celsus se vidisse eum scribit, suique seculi medicum ingeniosissimum vocat in præfatione.

Cassius, miles insigni robore sub Nerone. Tacitus 15.

Cassius, Mimus, infami corpore sub Tiberio. Tacitus lib. 1.

C. Casius C. F. Vet. Modestinus, memoratur Carolo Sigonio ex antiquis monument. Emendat. lib. 2. pag. 74.

Q. Cassius C. F. Niger refertur veterum memoriarum pag. 328.

Cassius Papyrius, Consul sub Marco Imper. memoratur Capitolino in Albino.

Cassius Parmensis, vnus ex percussoribus Cæsaris, & qui eius parricidii pœnas dedit vltimus, sicuti Trebonius omnium primus, teste Paterculo. Victis Bruto & Cassio, coniunxit se Pompeio. Inde ad Antonium se contulit, cuius legatus in Syria multa strenuè gessit, quę describũtur à Plutarcho & Appiano. Nouissimè post superatum Antonium, missus est ab Augusto Q. Varius, qui studentem illum reperiens interemit, & scrinium cum libris abstulit. Vide Valerium lib. primo, cap. septimo. Velleium lib. 2. Meminit illius Horatius in epistola ad Tibullum. Citatur eius epistola ad Antonium C. Plinio lib. 31. c. 2. ¶ Fragmẽtum huius Cassii de Orpheo, repertum in Brutiis, primus omniũ edidit Achilles Statius, subiectum videlicet commentationi eius in Grammaticos Suetonii. Idem doctissimo cõmentario vestiuit Nathan Chytræus, & de ipso Cassio plenius explicauit.

Cassius Patauinus, exilio punitus est ab Augusto, quòd pleno conuiuio proclamasset, neque votum sibi, neque animum deesse confodiendi eius. Suetonius.

Cassius Potentinus VIIvir sub Seuero Imperatore, refertur inscriptionum antiquarum pag. 446.

Cassius Sabacco, memoratur Plutarcho in Mario, vt ipsius familiaris.

M. Cas-

M. Cassius Scæua, miles Cæsaris fortissimus, de quo Cæsar de bell. ciuil. 3. Valerius 3. cap. 2. Appianus 2. de bell. ciuil. Lucanus 6. Florus 4. & Suetonius in Cæsare. Idem etiam nomen, quod diximus, habet. Nam vt alii varient, excutere non libet.

T. Cassius Seuerus, homo sordidæ originis, & vitæ maleficæ, sed celebris orator, ob procacitatem linguæ, & petulantia scripta, iudicio Senatus Cretam amotus est; vbi eadem actitando cùm recentia veteraq; odia renouasset, exutus bonis, interdicto igni atque aqua, in saxo Seriphio consenuit. Tacitus lib. 1. & 4. Eusebius exilii anno 25. in summa inopia, vix panno contectis vere̅ dis, mortuum scribit. In hunc est dictũ Augusti: Vtinam & Cassius forum meum accusasset, cùm plerunque rei ab illo facti absoluerentur. Multa de illo Seneca & Quintilianus, qui & aliquot illius arguta dicta cõ memorat. Meminit illius & Plinius lib. 7. capite 12. Plinius iunior epistolarum libro 4. ad Seuerum scribens, cum Corn. Nepote eum coniungit, id quod Tertullianus quoque & Lactantius, mirum quo consilio faciant. Arbitror eundem esse, ad quem scribit Ouidius 1. de Ponto. Scripta eius, etsi Senatusconsultis abolita, Caligulam imperii initio requiri, & in manibus esse, lectitariq; permisisse, cùm diceret, maximè sua interesse, vt facta quæque posteris traderentur, auctor est Suetonius.

Cassius Seuerus, alius, floruit sub Vespasiano. Fit illius mentio apud Plinium lib. 35. cap. 12.

Cassius Syllanus, auunculus Vibii Auiti, præceptor Germanici Cæsaris. Plinius 34. cap. 7.

Cassia L. F. Tertia, memoratur in antiquis inscription. pag. 323.

C. Cassius Thysus vivir, ibidem pagina trigesima prima.

C. Cassius Verecundus, cum vxore Cassia Damalide, liberta sua, & Cassio Corymo, Cassia Moschide, parentibus suis, libertis C. Cassii Longini, refertur antiquarum inscript. pag. 228.

P. Cassius Verus, cum Spedia Panychia coniuge, ibidem pag. 433.

Cassia Vera, cum F. Tib. Cassio Constantino, & Tib. Cl. Constantino marito, ibidem pag. 414.

Cassium Vetulinum C. Cæsar, cùm patrem Capitonem interimeret, adesse coegit, deinde rogantem, vt sibi condere illum liceret, etiam ipsum trucidari iussit. Dion 58. pag. 453.

CASSII sine cognomentis.

C. Cassius I. C. sub Hadriano, ad quẽ sua ætate mulierem cũ 5. liberis, quos vno partu enixa erat, perductam fuisse, aiunt. Reliquit iuris ciuilis aliquot à se compositos libros. Auditum eum sibi refert Aristo Pandect. 4. de receptis arbitris 45. Ibidem Cassii magister traditur fuisse Sabinus 23.

Cassio, Proconsuli, scribit D. Pius Pand. 42. tit. 1. l. 31.

Cassio & Hermionæ rescribitur ab Alexandro Imp. 6. Cod. tit. 57.

Cassio alii ab A A. & CC. 8. Codicis titulo 43.

Cassius, Præsul Naruiensis, Totilam regem, cùm illi obuiam prodisset, placauit, ne ciuitati noceret. Meminit eius Gregorius Dialogorum 3.

CASSIANI.

Cassiano rescribit Gordianus 6. Codic. titul. 24.

Cassianæ AA. & CC. septimi Codicis titulo 16.

Cassianus Martyr, à discipulis suis confectus, celebratur Prudentio.

Cassianus alius, itidem Martyr apud Tingitanos, de quo idem Prudentius: *Ingeret Tingis sua Cassianum*, &c.

Cassianus, dux Mesopotamiæ sub Iuliano & Iouiniano principibus. Ammianus lib. 25.

Cassianus, presbyter Massiliensis. De hoc Gennadius.

¶ Sex. CASSINIVS Schola, sedit iudex, cùm Cicero diceret pro L. Val. Flacco.

C. Cassinius Schola, familiaris P. Clodii. Cicero pro Milone, & Asconius Pedianus.

¶ CASTORI rescribitur à Phil. Imperatore 4. Cod. tit. 32.

¶ CASTRICVS, amicus fuit Martialis, Poetæ, ad quem scribit Epigrammatũ libro 6. & seq.

CASTRICII.

M. Castricius, Placentiæ magistratum gerens, Cn. Carboni Consuli, minitanti se multos habere gladios, & ego años, inquit. Valerius 6. cap. 2.

M. Castricius, vt vir summo splendore, ingenio & gratia præditus, laudatur Ciceroni Verrinarum 5.

Castricius, Augusto coniurationē Murænæ indicauit. Suetonius.

Castricius quidam, vt scriptor citatur Plinio lib. 1. in indice 19.

T. Castricius, Rhetoricæ disciplinæ doctor in vrbe temporibus D. Hadriani, præceptor A. Gellii, vir summa autoritate. Gellius libro vndecimo, cap. 13. item libro 13. cap. 20.

¶ D. Castricius Verus Antonius Auitus cum Iulia Q. F. Vera matre, refertur inscript. antiquarum pag. 373.

Castricia Connexa, cum Q. Caplio marito, & Q. Camplio F. memoratur ibidem pagina 36.

Castricius, synchronus Hieronymi, ad quem sanctissimi viri extat epistola.

¶ L. CASTRONIVS Pætus Lucensis, cōmendatur à Cicerone M. Bruto Epistolarum familiarium 13.

CATIENI.

T. Catienus, homo leuis & sordidus, sed tamen equestri censu. Cicero ad Q. fratrem. 1.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, vt hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plinius 7. capite 36.

Catienæ vt mœchæ meminit Iuuenalis Satyra 3.

Catienus, nobilis cantor, vnde Horatianum illud esse Porphyrio scribit:

---- Catienis mille ducentis,
Mater te appello, clamantibus.----

CATII & CATTII reperiuntur, incertum vna an diuersa familia.

Q. Catius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DXLIII. Vide Liuium lib. vigesimoseptimo pag. 154.

C. Catius C. F. Men. Balbus: & Cn. Cattius Onesimus &c. apud Manutium in Orthographia.

¶ Catius Celsus, Prætor tempore Ciceronis, L. Cotta & L. Torquato Coss. cuius meminit Cic. in oratione pro Cornelio.

Catius, alius ab hoc, & tēpore prior, scripsit 4. libros de rerum natura, & summo bono. De hoc Quintilianus: *In Epicureis leuis quidem, sed non iniucundus tamen auctor est Catius.* Meminerunt huius & Cicero Epistolarum 15. ad Cassium & Horatius in Sermonibus Satyra 4.

¶ Catius Fronto, memoratur Plinio in Epistol. vt vir facundus.

¶ M. Catius Hortensius Paulinus, Prætor vrbis & xv. vir sacris faciundis, refertur in mon. Rom. pag. 216.

¶ Catius Crispus, declamator, citatur Senecę Suasoria secunda.

C. Catius Secundus, refertur cum Sentia Saturnina vxore, Inscript. antiquar. pagina 75.

CATILLII.

Catillius quidam improbus & facinorosus, captus est à Vatinio, pro quo deprecanti Ciceroni duriter rescribit Vatinius epistolarum 5.

¶ CATILLIVS SEVERVS, à Traiano Cōsul, & iterū ab Hadriano creatus, dein Syriæ, mox vrbi præfectus sub eodem, cùm Antonini Pii adoptionem factam doluisset, re prodita, quòd sibi imperium pararet, accepto successore, dignitate priuatus est, prius tamen grauiter ab Imperatore obiurgatus. Fuit autem maternus proauus Antonini Philosophi, qui postea imperauit. Extant ad hunc epistolæ Plinii. Rescriptum est illi à Traiano Pand. de militari testamento, Institution. lib. 2. tit. 11.

Catillius Seuerus, vir omnium doctissimus sub Alexandro, cui cognatus, & à consiliis fuit. Memoratur Lampridio in Alexandro.

¶ L. Catilius Thespius, refertur in memor. Italicis pag. 137.

CATINII.

C. Catinius, Prætor ann. vrbis conditæ DLXVI. Hispaniam vlteriorē est sortitus. In qua biennio pòst, victis & cæsis Lusitanis, captaque Asta oppido, ex vulnere moritur. Liuius 38. & 39.

¶ Catinius Vestinus, Trib. mil. sub M. Antonio fuit. L. Plancus ad Ciceronem epistolar. lib. 10. epist. 23.

M. & L. Catinii de plebe Romana, primores cōiurationis cuiusdam nefariæ, sub specie sacrorum. Vide Liuium 39.

Catinius homo sceleratæ audaciæ. Plinius 7. cap. 44.

¶ CATONIO rescribitur ab Adriano 6. Cod. tit. 23.

Catoniæ ab AA. & CC. ibidem tit. 54.

Iustus Catonius, primi ordinis Centurio, pòst Præfectus prætorio, fraude Messalinę interfectus. Tacitus libro primo. Dion libro 60.

¶ CA-

¶ CATVLAE & Statiæ, fors sororibus, rescripserunt AA. & CC. quinti Codicis titul. 12.

¶ CATVLINVS Philomatheus, præfectus vrbis sub Constantio ann. vrbis conditæ M.LXXXXIIII.

¶ CATVLLVS, Pentapolitanæ Libyæ sub Vespasiano rector, ob rapacitatem simul & crudelitatem diris suppliciis à Deo excruciatus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 31. & eodem vltimo.

Catullo rescribitur ab Alexandro noni Cod. tit. 47.

¶ CATVLLIO Iuliano rescripserunt Diui Fratres Pand. 17.

CATVLINO, Proconsuli Africæ, rescrib. Constantinus 6. Cod. tit. 55.

¶ Q. CAVCILIVS, Eques Rom. nullarū partium, à Catilina, cuius sororem in matrimonio habebat, occisus est. Cicero de petitione Consulatus.

¶ C. CAVDINVS, memoratur Ciceroni vt vir grauis, & incorruptus iudex, pro A. Cluentio. Caudini reperiuntur in Corn. Lentulis.

¶ C. CAVLIVS Mergus, vt vir grauis, & sanctus iudex, citatur Ciceroni pro A. Cluentio.

CEIONII.

¶ C. Ceionius, in Clade Variana autor deditionis fuit, maluitque supplicio, quàm precio mori. Paterculus.

¶ Ceionius Varus, præfectus vrbis sub Caro & Diocletiano.

¶ C. Ceionius Rufus, Consul & præfectus vrbis sub Constantino, refertur in monumentis Rom. pagina 220. & 248. & 387.

¶ L. CEIONIVS COMMODVS, bis Consul sub Hadriano, & ab illo adoptatus, dictusque L. Ælius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum Verum ex Hetruria. Non diu superuixit adoptioni, quòd esset valetudinarius. Extat Romæ talis de eo inscriptio: L. ÆLIO D. HADRIANI AVGVSTI F. COS. II.

L. VERVS COMMODVS ANTONINVS, illius F. fuit, consors imperii cum M. Antonino Philosopho, cum quo etiam, iubente Hadriano, à Pio adoptatus est. Imperauit cum Marco ann. 11.

¶ Ceionius Albinus, occisus à Seuero. Spartianus.

Ceionius Albinus, præfectus vrbi sub Valeriano. Extat fragmentum litterarum Aureliani ad ipsum in Vopisco.

¶ Ceionius Bassus, cui scribit Aurelianus Imp. apud eundem Vopiscum.

¶ Ceionius Iulianus, familiaris Vopisci Historici. Idem in Firmo.

¶ Ceionii Posthumii & Ceionii Albini, sub Constantino nobilissimi habiti, cùm ea familia per Gallienum & Gordianos plurimum creuisset, per Constantinum etiam aucta. Capitolinus in Clodio Albino.

Ceionius Posthumius, pater Claudii Albini Cæsaris, ex matre Aurelia Messalina.

¶ Iusto CELERI rescripsit D. Pius Pand. 26. de tutor. & curat.

Celeri Diui Fratres quinti Codicis titulo 25.

Celeri alii rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ CELERINVS Diaconus & Confessor in Africa, cuius auia Celerina Laurentius patruus, Ignatius auunculus Martyres fuerunt, de quorum omnium gloriosis laudibus vide epistolam Cypriani. Coluntur 3. Febr.

¶ CELSIDIAE Longinæ rescripserunt Diui Frr. Pandect. 37. de ventre in possess. mitt.

CELSI, separatim positi.

Celso cuidam nobili dedicauit Lucianus ψευδόμαντιν suum, traditq; scripsisse illum de Magorum artibus Commentarios.

Celsus quidam rebellis fuit Pio, vt habet Gellicanus in Pio.

Celsus, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Pollio.

Celso scribit Vopiscus in vita Probi Imperatoris, quem in Firmo Rufum Celsum vocat.

Celsus, Epicureus, scripsit contra Christianos, cui Origenes 8. libris respondit. Eusebius Histor. Eccles. libro sexto, capite vigesimoquinto.

Celsus de sectis Philosophorum 6. libros scripsit, Augustinus ad Quodvult-Deum de hæresibus.

¶ CELSINVS, Consiliarius Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

¶ C. CENSIVS, Chium vinum in domū suam illatum dixit tum primùm, cùm sibi cardiaco medicus dedisset. Plinius lib. 14. cap. 14. qui se Prætorem illum vidisse confirmat. Ibidem. Ab aliis tamen legitur C. Sentius.

CEN-

CENSORINI, ſeparatim poſiti.

C. Cenſorinus, Orator ætate Cottæ & Sulpitii. Cicero in Bruto.

Cenſorinus, Eques Cinnanus, Octauio Conſuli caput amputauit. Appianus 1.

Cenſorinus is, qui ſcripſit opuſculũ de die natali ad Q. Cerellium, floruit ſub Seuero & Antonino, Principibus, quemadmodum videre eſt libri citati cap. 17. ¶ Editio eius noua, eaque caſtigatiſſima, auctorem habet Ludouicum Carrionem, vbi & de ipſo Cenſorino plura leguntur.

CENSORINVS, raptus à militibus, factuſque Imperator ſub Claudio, ſeptimo die ab eiſdem cæſus eſt. Pollio.

Cenſorinus, vt artis Grammaticæ doctiſſimus, citatur à Priſciano lib. 1.

CENTENII.

M. Centenius Penula, ex Centurione dux factus, cũ 8. millibus cæſus eſt ab Hannibale. Liuius 25.

P. Centenius Vrſio Martiæ Veneriæ coniugi & Centenio Vrſino F. P. I. Hæc Inſcriptio reperitur Salonæ, teſte Apiano Inſcript. ant. pag. 369.

CENTRONII.

C. Centronius, Proprætor, cum 4. millibus equitum ab Hannibale circumuentus, ac cæſus eſt. Liuius 22.

Q. Centronius, Ædilis cũ C. Clodio ſub Auguſto, quemadmodum indicat vetuſtũ fragmentum magiſtratuum, quod adducit Apianus inſcript. antiq. pag. 315.

Centronius, alius opinor, fors nepos, homo ſumtuoſus, ædificando opes accidit, filius eodem ſtudio totas diſſipauit. Vtrumque notat Iuuenalis Satyra 14.

CEPARII.

Q. Ceparius, ſocius Catilinæ, cum Lentulo & cæteris cõiuratis ſtrangulatus. Salluſtius.

Ceparius Q. F. refertur Ioſepho lib. 14. cap. 16. vt Cæſaris Dictatoris partium.

M. Ceparius, familiaris Papyrii Pæti. Meminit eius Cicero ad Papyrium ſcribens familiarium lib. 9. epiſtola 23.

¶ M. & L. CEPASII, fratres, homines ignoti & repentini, multa opera Quæſtores celeriter facti ſunt, oppidano quodam & incõdito genere dicendi. Cicero in Bruto. Horum maior natu cùm Fabricium defendens, grauiſſima hæc verba ex intimo artificio depromſiſſet: Reſpicite, iudices, hominum fortunas, reſpicite dubios varioſq; caſus, reſpicite C. Fabricii ſenectutem, cùm hoc reſpicite ornandæ orationis cauſa ſæpius dixiſſet, reſpexit ipſe. At C. Fabricius à ſubſelliis demiſſo capite diſceſſerat. Hîc iudices ridere, ſtomachari, atque acerbè ferre: patronus cauſam ſibi eripi, & ſe cætera de illo loco, reſpicite iudices, non poſſe dicere. Nec quicquam propius eſt factum, quàm vt illum perſequeretur, & collo obtorto ad ſubſellia reduceret, vt reliqua poſſet perorare. Cicero pro A. Cluentio.

¶ CERANNIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 14.

¶ CEREIVS Metianus tempore Taciti Imp. patruus Claudii Capeliani. Vopiſcus.

CERELLII.

CERELLIA, neceſſaria Ciceronis, & qua cum illi iam ætate prouectiori tantum conſuetudinis interceſſit, vt non defuerint, qui amorem illi & epiſtolas laſciuius ſcriptas, exprobrarent, quorum in numero fuit Q. Fuſius Calenus, perpetuus Ciceronis hoſtis, quemadmodum videre eſt in oratione eius apud Dionem lib. 46. qua M. Antoniũ contra Ciceronem defendit. Meminit huius Cerelliæ crebrò in epiſtolis ad Att. 13: & 14. Ex tredecimo eſt: *Mirificè Cerellia, ſtudio videlicet Philoſophiæ flagrans, deſcribit à tuis. Iſtos ipſos de finibus habet*, &c. Meminit & Quintilianus lib. 6. capite quarto, his verbis: *Etiam illud, quod Cicero Cerelliæ ſcripſit, reddens rationem, cur illa C. Cæſaris tempora tàm patienter tolerarit: Hæc aut animo Catonis ferenda ſunt, aut Ciceronis ſtomacho.* Commendat eandem Cicero P. Seruilio familiarium 13.

Cerellii, Macrinus, Fauſtinianus & Iulianus, cæſi ſunt à Seuero, teſte Spartiano.

C. Cerellius Fufidius, refertur Manutio in Orthographia.

Q. Cerellius, Eques Rom. eloquentia & vitæ innocentia iuxtà clarus, pertigit ad tempora Gordiani ſenioris, cùm natus eſſet ſub Marco Philoſopho, quemadmodũ patet ex libello C. Cenſorini de die natali, qui ipſi inſcriptus eſt.

Cerellius Vitalis de quo Pandect. lib. 8. titul. 5. l. 8.

¶ CERRINII Campani, Minius & Herennius, referuntur Liuio 39. nati matre Minia Paculla, participes coniurationis nefariæ ſub ſpecie ſacrorum Bacchi.

¶ CERVA-

¶ CERVARIA *Sp. F. Fortunata magistra Matri Matutæ D.D. Paul. Pontia M.F. & consupplicatrices.* Hæc inscript. extat Corę in Italia in turri sacra, teste Ap. inscrip. ant. p. 184.

¶ P. CERVIVS, legatus Verris. Cicero in Verrinis. Fors ille, à quo Pótius in adulterio deprehẽsus, castrat⁹ est, teste Val. Max. 6. c. 1.

¶ CERVICIO *Seuero Ceruicia Seuerina Ceruicius Seuerinus patri & Velinia Athenodora coniugi B. M.* Parmæ in æde cathedrali, teste Apiano pag. 160.

CESELLII.

Cesellius, prædiator, citatur Ciceroni in oratione pro Cornelio Balbo, vt Q. Mutii Scæuolæ, Auguris, synchronus. Verba Ciceronis sunt: *Etenim Q. Scæuola ille Augur, cùm de iure prædiatorio consuleretur, homo iurisperitissimus, consultores suos nonnunquam ad Furium & Cesellium, prædiatores, reiiciebat.* &c. Meminit Valerius lib. 8. cap. 13.

A. Cesellius, vel certè Cascellius erit. Citatur Cascelius Pand. 28. de vulgari & pupillari substitutione 37. & Pand. 32. de legatis & fid. 98.

A. CESELLIVS, vir Quæstorius & I.C. audiuit Q. Mutiũ, & Volcatiũ quoq; teste Plinio. Pōponius Volusiũ vocat, vt opinor mẽdosè. Maximæ eruditionis virũ extitisse, indicat Horatius in arte sua, futurũ in p̃cio iuris professorem asserens, etiamsi ad exactã illam Caselli doctrinam non perueniat:

nec scit quantum Cesellius Aulus,
Attamen in precio est, &c.

Præstitisse etiam vrbanitate, docent Fabius & Macrobius. Cōsulenti enim mercatori, ac dicẽti, nauem cum socio diuidere volo: perdes, inquit, ex ambiguo iocatus, q̃ diuisę nauis vsus amittatur. Lapidatus à populo Vatinius, cùm gladiatorium munus ederet, obtinuerat, vt Ædiles edicerẽt, ne quis in arenã nisi pomũ mitteret. Fortè iis diebus cōsultus à quodam Cesellius an nux pinea pomũ esset: *Si*, inquit, *in Vatiniũ missurus es, pomũ est.* Oppressa per Triumuiros republica, tanta illum libertate vixisse, tradit Valerius, vt nullius gratia, vel autoritate compelli potuerit, vti de aliqua earũ rerũ, quas Triũuiri dedissent, formulam componeret, hoc animi iudicio, victoriæ eorũ beneficia extra omnem ordinẽ legũ ponens. De Cæsaris vero temporib. cũ multa liberius loqueretur, (¶ Valerius lib. 6. cap. 2.) amiciq;, ne id faceret, monerent; duas res, quæ hominibus amarissimæ videantur, magnam sibi licentiã præbere respondit, senectutẽ & orbitatẽ. Eadem grauitate, ne dicã cõtumacia, Consulatũ à Diuo Augusto oblatũ repudiauit. Decessurus, Q. Mutii, præceptoris sui, nepotem P. Mutium hæredem reliquit, quemadmodum autor est Pomponius in L. 2. Pand. de orig. iur.

¶ Cesellius Vindex, scripsit commentarios lectionũ antiquarũ, celebratissimos olim. Citatur aliquoties apud Gelliũ in noct. Attic. De huius erroribus cōposuisse quædam traditur Terentius Scaurus temporib. Hadriani. Ianus Parrhasius, vir tantopere doctus, annotans in artem Poeticam Horatii, Iurisconsultum & Vindicem commisceet. quod equidem miror.

¶ Cesellius Bassus, origine Pœnus, illuso per somnium Nerone, dum militibus illius nullos auri specus, quos ipsi promiserat, exhibere potest, pudorem & metũ voluntaria morte effugit. Tacitus initio 6.

¶ CESELLIANVS, Senator sub Tiberio, quòd plurima in Cottam Messalinum prõfisset, à Senatu punitus est. Tacitus libro 5.

¶ C. CESSEDIVS, prouinciam, quæ Antonii Cos. sortitione obuenerat, repudiauit. Cicero Philipp. 3.

¶ C. CESSENIVS Philo, accusauit Sex. Clodium, Pompeio III. Cos. damnauitque. Asconius Pedianus.

CESTII.

Cestios ac Sestios video sæpius indiscriminatim scribi, ac in vtrisq; eadem cognomina reperio, vt dubitem nonnunquam iidem ne sint, vnaq; orthographia scribendi, an diuersi, & diuersis initialibus litteris notandi. Ego tantisper illos dirimam, donec indubitatis rationibus ac argumentis eosdem compererο. Nã solis hic coniecturis niti, periculosum arbitror. Cestiana mala recensentur Plinio lib. 15. cap. 14.

Cestius, exorto bello ciuili, Pompeianas partes sibi sequẽdas statuit. Quare ad Pompeium in castra Pharsaliæ se contulit; homo ætate decrepitus, & cui alterum crus in Macedonia mutilatum fuerat. Quem cùm cæteri aduenientem riderent; Pompeius ad primum illius conspectum assurrexit. Plutarchus in Pompeio.

Cestius à prælio in Macedonia gesto dictus Macedonicus, bello Perusino, cùm oppido potitus esset Cæsar, incensa domo se suaque omnia iniecit igni, quę venti insurgentes, cùm in vrbem diffudissent, tota ciuitas conflagrauit, Vulcani duntaxat tẽplo incolumi. Appia. lib. 5. Fors est superioris F.

Cestius, quòd Ciceroni infestus negasset, illum litteras scisse, à Cicerone F. obtinēte Asiam, in conuiuio flagris concisus est. Vnde mox illud vulgatum: Cicero patri de corio Cestii satisfecit. Vide Senecam declamationum 3. & Cælium 8. c. 7. in præfatione, & lib. 7. similiter in præfatione.

¶ C. Cestius Gallus, Consul fuit sub Tiberio vnà cum M. Seruilio Noniano, testib. Cornel. Tacito, Plinio & Dione ann. V.C. DCCLXXXVII. Plinius præterea lib. 34. c. 8. signum Corinthium habuisse, idq; circumferre secum etiam in prælio solitū, scribit.

Cestius Gallus, Syriæ legatus sub Nerone, quem tumultuantes Iudæos comprimere captantem, varia prælia, eaq; sæpius aduersa, excepere. Tacitus 21.

¶ CESTIVS FLORVS, procurator Iudææ, sub quo bellum Iudaicum concitatum est. Tacitus ibidem.

¶ *C. Cestius L. F. Pob. Epulo pr. Trib. pl. VII. vir epulonum.* Hæc inscriptio extat Romæ in pyramide iuxta portā S. Pauli. Apianus inscript. antiq. pag. 252.

C. Cestius C. F. Stel. Sabinus, floruit sub Antonino Aug. Vide inscript. ant. pag. 150.

C. Cestius, lictor, commemoratur Ciceroni in Verrinis.

Cestius, Smyrnæus Rhetor, Romæ sub Augusto Latinè docuit. Eusebius. Fors hic est, qui subinde citatur à Seneca, quem hominem Græcum, & inopia Latinorum verborum laborantem, sensibus abundantem, describit controuersia 17. lib. 4.

Cestius Pius, idem an alius à superiore, incertum, citatur subinde inter declamatores sui seculi à Seneca.

Cestius, proscriptus à Triumuiris, quæratur apud Appianum 4.

¶ L. CESVLENVS, homo accusator de plebe, quem audiuisse se iam senem, cùm a L. Sabelio mulctam lege Aquilia de iustitia petiuisset, scribit Cicero in Bruto.

¶ C. CETEIVS, accusator Milonis. Ascon. Pedianus.

¶ CETRONII Passeris epitaphium, referente Fabricio in Antiquitatibus pag. 89.

Vixi, quod volui, semper benè, pauper honestè,
Fraudaui nullum, quod iuuat ossa mea.

¶ CHARISIVS Atticus, Orator, cuius Cicero meminit in Bruto.

Charisius, Grammaticus, citatur à Prisciano. Apud Rufinū in de Comicis metris Fl. Charisius Sosipater nominatur. ¶ Libros eius quinq; primū inuenit Ianus Parrhasius. Eosdem emendatiores edidit Georgius Fabricius, vir de antiquitate & re litteraria optimè meritus, è cuius procemio cætera tam ad Charisium, quàm ad opus eius pertinentia, reperi possunt.

Charisio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 54.

¶ CHILIVS, refertur Ciceroni ad Att. 1. epistola 7. & item 9.

¶ C. CICEREIVS, scriba Scipionis Africani, Præturam petens, vt vidit omnibus sē cēturiis Scipionis filio, quem competitorē habebat, anteferri, extemplo descēdit, abiectaque candida toga, Scipionis suffragatorem agere cœpit, honorem istum Africani memoriæ deferens. Et Præturam quidem adeptus est Scipio, Cicereio tamen omnes magis gratulati sunt. Idē biennio pòst Prætor factus an. V.C. DLXXXI. Sardiniam sortitus est. In quam dum transmittit, Corsicam in itinere subegit, cæsis in pugna 7. millibus Corsorum, captis amplius M.DCC. Vouit in ea pugna ædem Iunoni Monetæ. Corsis petentibus pacem dedit, cùm ceræ ducenta millia pōdo exegisset. Ex Sardinia in vrbem regresso Senatus in æde Bellonæ datus est; vbi expositis, quas in Corsica res gessisset, postulatoq; frustra triūpho, in mōte Albano, q; iam in morē venerat, citra publicam autoritatē triumphauit. Liuius Decadis 5. lib. 2. Valerius Max. lib. 3. cap. 5. lib. 4. cap. 5. & Plutarchus in Scipione.

CINCII.

¶ De Cinciæ familiæ sepulchro Fragm. Sex. Pompeii pag. 72.

L. Cincius Alimētius, Prætor belli Pun. secundi anno 9. Siciliam tenuit, in eaque triennio rem gessit. Liuius 26. & 27. Eius arbitror esse libros de re militari, quos citat Gellius lib. 16. cap. 4. ¶ Nominat & alios Fragment. Sex. Pompeii, nempe de Consulum potestate p. 49. de verbis priscis p. 73. 85. 187. Fastorum pag. 87. de officio Iureconsulti p. 130. & 154. Mystagogicōn p. 190.

M. Cincius Alimentius (haud dubiè fr.) Trib. pl. eiusdē belli anno 15. & an. 11. pòst præfectus Pisis. Hic opinor, legē de donis & munerib. tulit, q; vectigalis iā & stipendiaria plebs esse Senatui cœpisset. Meminit eius M. Cato, Consul, apud Liuiū in defensione legis Oppiæ lib. 34. Cū eo ipso die, quo legē tulerat, C. Cēto prodiisset, & satis cōtumeliosè, quid fers Cinciole? quæsiuisset, grauiter ille: vt emas, inquit, Cai, si vti velis. Cicero 2.

ro 2. de Oratore. Exolescentem nouo S.C. firmauit Augustus Cæs. vt Dion lib. 54. De eadem Tacitus lib. 14. Plinius epistol. lib. 5. epistola vlt. Plautus venustè muneralem appellat.

¶ Cincius alius, vti reor, à superiore, in suasione legis Fanniæ, quæ lata est ann. V. C. DLXXXXIII. obiecit seculo suo, quòd porcum Troianum mensis inferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius.

L. Cincius, circumuentus, quòd primus de potestate Tribunicia loqui ausus esset. Apud Sallust. in oratione Macri Trib. pl.

L. Cincius temporibus Ciceronis, cui H.S. DCXX. pro signis Megaricis se curasse scribit, ad Att. 1.

P. Cincius, vetus amicus & hospes Ciceronis (sic enim illum vocat in oratione pro P. Cornelio Sylla) plurimis prædiis suis ad dissoluendum æs alienum venditis, abiit in Hispaniam L. Iulio, C. Figulo Coss.

¶ Cincius Seuerus, occisus à Seuero principe. Spartianus. Apparet in vita Cõmodi, per Lampridium scripta, Pontificem fuisse. Etsi mẽdosè ibidem Cingius vocatur. Tertullianus ad Scapulam scribens, ait illum (si tamen est idem) in Christianos humanum fuisse, & clementem; qui Thistri remediũ ipse dederit, quomodo responderent Christiani, vt dimitti possent.

¶ CINGONIVS Varro, Consul designatus, interemtus sub Galba vt Nymphidii socius. Tacitus 17. Agit de eodem lib. 14.

¶ M. CINTVLLVS, refertur Inscriptionum ant. pag. 333.

¶ CIPIVS, cognomento Parathencõ, occasionem prouerbio dedit: Non omnibus dormio, quòd dormire se simularet, quo impunitius vxor ei9 mœcharetur. Fragmen. Sex. Pompeii pag. 21. Paulo in epitome Capius dicitur. Variat etiam de prouerbio isto Plutarchi fabula in Erotico.

CISPII.

L. Cispius, nominatur Cæsari in Commentariis, & Ciceroni Epist. 10. epist. 17. vbi cognomento Læuus dicitur.

Mons Cispius in vrbe à Cispio quodam denominatus est, autore Festo.

M. Cispius, Trib. pl. Pisone & Gabinio Coss. à Clodianis vi foro depulsus, quòd Ciceronis reuocationi faueret. Cicero pro Sestio. Idem pro Cn. Plancio corruptè Crispium nominare videtur.

Cispia P. F. Secunda. Inscript. antiq. pagina 341.

¶ CIVICAM Cerealem occidit Domitianus in ipso Asiæ Proconsulatu. Sueton.

¶ CLAMILLII aliquot referuntur in inscript. ant. pag. 391. & 386.

¶ CLAMELLA pag. 252.

¶ CLARAE rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 12.

Claro ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 44.

¶ CLASSICVS, præfectus alæ Treuirorũ, enituit nobilitate & opibus: quippe cui genus regium, & pace belloq; clara origo. De hoc multa Tacitus lib. 20. & seq.

CLAVDII.

¶ Propudianus porcus dictus, qui in sacrificio gentis Claudiæ velut piamentũ & exolutio omnis contractæ religionis est. Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

Claudiorum Romæ duæ familiæ fuere, quarum altera Patricia, plebeia fuit altera. Patricia gens Claudia Regillis, oppido Sabinorum, orta est, & cum T. Tatio in vrbẽ recens conditam cõmigrauit, vel certè cũ Appio Claudio, gẽtis principe, post exactos Reges anno ferè 6. Mox in Patricios cooptata, agrum insuper trans Anienem clientibus, locumq; sibi ad sepulturam sub Capitolio publicè accepit. Claruit deinceps 28. Consulatibus, Dictaturis 5. Censuris 7. Triũphis 6. Ouationibus 2. L. prænomine ob duorum infamiã in posterum abstinuit, Neronis & Pulcri cognominibus inter alia præcipuè delectata. Hæc ex Suetonio.

ACCIVS CLAVSVS SABINVS, cui postea App. Claudio nomen fuit, vel vt alii M. bello Sabino, quòd autor ille pacis à turbatoribus infestaretur, nec illorum factioni par esset, ab Regillo, magna clientium comitatus manu, Romã transfugit. His ciuitas data, agerq; trans Aniẽe, vetus Claudia tribus, additis postea nouis tribulibus, qui ex eo venirent agro, appellata. Appius inter patres lectus, haud ita multo pòst in Principum dignationem peruenit, Vir vehemẽtis ingenii, & plebi admodum infestus. Cõsul factus est cum P. Seruilio an. vrbis conditæ CCLIX. Liuius 2. Dionysius 6. Factum eius memorabile narrat Plinius libro 35. capite 3.

App. Claudius Sabinus, App. F. & ipse, vti pater, plebem supra modum odio prosequens, Consul creatur absens (nã in campũ descendere noluit) ann. V.C. CCLXXXIII.

Quo tempore grauissima exarsit in vrbe seditio, volentibus Tribunis plebeios magistratus tributis comitiis fieri, quod tandem inuitis Patribus, & ipso Appio Consule, obtinuere. Idē exercitum suū, quòd pugnare nolens fugisset, cæsis securi Cēturionibus, sorte decimauit. Cùm dies illi dicta esset à Trib. pl. ob legē agrariam, cui acerrimè resistebat, priusquam ea veniret, moritur, populus tamen illius exequias frequens celebrauit. Liuius 2. Dionysius 9. qui illum sibi mortem conscisse, tradit.

C. Claudius Sabinus, App. fr. App. F. Cō sul lectus est, ac fuit an. V.C. CCLXXXXIIII. Collegam habuit P. Val. Publicolā, qui cū in recuperatione Capitolii, quod ab Appio Herdonio Sabino occupatū erat, cecidisset, L. Quintium Cincinnatū, Cęsonis patrem, Decembri mense surrogauit. Liuius 3.

App. Clavdivs Sabinvs Regillensis, App. F. App. primi N. ann. V. C. CCCIII. creatus X. vir ferendis legibus, summa inter collegas auctoritate erat, etsi minimus natu. Moderationis & industriæ laudē cùm tulissent omnes, ipse comitia habens, pessimo exemplo se in sequentem annū X. virū creat, collegis, quos visum esset, assumtis. Quos simul atq; in suam sententiā adduxit, ad dominationē conuersus, tertium quoq; annum per libidinem sine vllis comitiis in eodem magistratu cōtinuauit. Virginiam, L. Virginii, honestum ordinem aduersus hostes in bello ducentis, F. stuprare cupiēs, M. Claudium clientem subornauit, qui eā in seruitutem assereret. Pater re cognita, cùm in vrbem reuersus filiam iam addictā videret, impetrato colloquio, seductam paululum à turba, abrepto à lanio cultro, interimit. Inde ad exercitum festinanter regressus, milites ad vindicādum facinus accendit, qui creatis 10. Tribunis, & Auentino occupato, X. viros abdicare se magistratu coegerunt, eosque omnes aut morte aut exilio mulctauerūt. Claudius in carcerem coniectus, sibi manus attulit. Liuius 3. Dionysius Halicarnass. 11. &c.

App. Claudius Crassus, X. viri F. Trib. militum Consulari potestate, ann. vrbis conditæ CCCXXXI. Liuius 4.

App. Claudius Crassus, X. viri nepos, cuius adhuc iuuenis consilium, ex sentētia proaui sui repetitū, in dissoluenda Tribunitia potestate laudatū est à Patribus. Liui. 4. Vir ingenio promtus fuit, & plebis certaminibus multū exercitus. Habetur eius oratio cōtra Tribunos pleb. grauis & seuera apud Liuiū initio 5. q̃ orationē ipse Trib. mil. Cō sulari potestate habuit an. V. C. CCCLII. Extat itē & alia eius oratio cōtra Tribunos pl. volentes X. viros sacrorū ex parte de plebe creari. apud Liuiū in fine 6. Dictator dictus contra Hernicos, à quib. L. Genutius Consul, circumuentus insidiis, cæsus erat, profectus magna eos clade affecit. Quanquam non incruenta victoria, quarta ferè militū parte amissa. Liuius 7.

App. Claudius Crassus, App. F. App. N. Decēuiri pron. creatus Consul cum L. Furio Camillo an. V. C. CCCCVI. cū añus multis variisq; motibus insignis esset, in ipso honore, atq; adeò in apparatu belli, moritur Liuius lib. 7.

C. Claudius Crassus Regillensis, superioris F. Dictator dictus an. V. C. CCCCXVIII. cū Augures vitio creatum monuissent, mox magistratu illo se abdicat. Liuius.

App. Clavdivs Crassvs, C. F. App. N. Caecvs ille, iuris & eloquētiæ cōsultus. Cē sor factus cū C. Plautio, magistratū illū contra legē Æmiliā vltra præscriptū tēpus gessit, Appiā viā muniuit, aquam in vrbē induxit, Potitiis auctor fuit, vt Herculis sacrorū ministeriū in seruos transferrent; vnde ea gens funditus interiit, ipse aliquanto pòst luminibus captus. Ne Fabio imperiū prorogaretur, contradixit. Creatus est Consul cū L. Volumnio Flāma in annū CCCCXLVII. Ne sacerdotia cū plebeiis cōmunicarentur, valde restitit. Iterū Consul cū eodē Volumnio creatus in annū CCCCLVII. adiuuante collega Hetruscos cecīdit, cū inter dimicandum ędem Bellonæ vouisset. Sequenti anno Prętor factus absens, iunctis cū Volumnio copiis, Samnites vicit. Hæc Liuius 9. & 10. Cū de pace cum Pyrrho ineunda ageretur, senex & cæcus lectica in Senatū latus, turpes pacis conditiones oratione sua discussit. Liuius 13. Cicero de senectute, Plinius de viris illustribus, Ouid. 6. Fastorū, Plutarchus in Pyrrho Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. &c. Citatur in sententiis à Sex. Pompeio. Filios 4. & filias 5. reliquit, vt Valerius lib. 8. cap. 14.

App. Claudius Caudex (sic enim dictus est à nauium caudicibus, quòd primus Romana classe transfretauerit) Appii Cæci frater fuit, teste Cicerone in Bruto, & in Catone, item Gellio 17. c. 21. Consulatum gessit ann. V. C. CCCCLXXXIX. quo tempore sumtum est bellum contra Pœnos primum. De huius rebus gestis vide viros illustres Plinii.

Clau-

Claudia, Vestalis, Caudicis F. aut certè soror, cùm patrem triumphantem è curru violēta Tribuni pl. manu detrahi animaduertisset, ipsa accurrens amplissimam potestatem cedere coegit. Cicero in Orat. pro Cælio, Valerius Maximus libro quinto, capite quarto. Suetonius in Tiberio. Sigonius tamen Claudiam hanc tempore posteriorem facit, & App. Claudio, qui Cos. fuit an. vrbis conditæ DII. natam censet. Is enim cum ad triumphum pecunia ex ærario negaretur, infami impudentia atq; ambitione vsus, priuatis sumtibus triumphauit, vt Orosius.

C. Claudius Regillensis, Dictator ann. V.C. CCCCXVIII.

Appii Cæci liberi.

Appius Claudius Crassus, Appii Cæci F. teste Paterculo, Consul fuit ann. vrbis conditæ CCCC.LXXXV.

P. Claudius Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DIIII. Hic contra auspicia cum Carthaginensibus dimicans, victus est. Vide Polybium libro 1. Ciceronem libro 2. de natura Deorum, de diuinat. 1. & 2. Liuium 19. Suetonium in Tiberio, Valerium libro primo, capite quarto, libro octauo, capite primo.

Tiberius Claudius Nero, quem Cæci fuisse filium, tradit Suetonius in Tiberio.

C. Claudius Cento, quartus App. Cæci F. testibus Cicerone & Gellio libro decisepτimo, capite 21. Consul fuit ann. V.C. DXIII.

Claudia, cùm turba premeretur, optauit, vti frater viuēs denuò duceret classem, ob eam rem mulctata. Vide Liuium 19. Gellium decimo, capite sexto. Valerium Maximum 8. capite primo. Suetonium in Tiberio.

Claudia Quintia, castitate nobilis ann. vrbis conditæ DL. Vide Plinium 7. capite trigesimoquinto de viris illustribus, Tacitum libro quarto, Suetonium in Tiberio, Valerium Maximum libro primo, capite 8. ¶ Iustus Lipsius in Taciti lib. quartū commentans, nominat Quintam, non Quintiam.

Posteritas P. Claudii Pulchri.

App. Claud. Pulcher, P. F. Trib. mil. in pugna Cannensi, proximo anno Prætor, Consul eius belli anno 7. id est, vrbis conditæ DXLII. mox à Capua capta mortuus. Liuius 25. & seq.

App. & P. Claudii, fratres, vt Liuius, & App. F. F. P. N. N. quorum Appius Consul fuit ann. V.C. DLXIX. P. ann. DLXX.

C. Claudius App. F. P. N. Pulcher, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIIII. Consul ann. DLXXVII. triumphauit de Histris & Liguribus. Censor ann. DLXXXV. cum Tib. Sempronio Graccho. Fuit & Augur. Obiit ann. DLXXXVII. De Censura eius Valerius Maxim. libro 6. capite quinto. Gellius libro sexto. Plinius de viris illustr. pagina 458. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 95. quod idem de Auguratu eius pag. 150.

C. Claudius, tabulis Capitol. C. F. App. N. Cos. ann. V. C. DCXXIIII.

App. Claudius App. F. App. N. P. Pron. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCXI. Salassos, gentem Alpinam, domuit. Liuius libro 53. Competitor Scipionis Æmiliani in Censura, cùm iactantius diceret, Romanos omnes à se nominatim salutari: *Vera, inquit, Scipio, narras, at mihi curæ fuit, non quidē nouisse multos, sed ne à quoquam ignorarer.* Vxorem habuit Antistiam. Filiā Claudiam Tib. Graccho adolescenti, Auguri, augur & ipse, in cœna augurali despondit. Idem etiam Cēsorius, & princeps Senatus fuit. Plutarchus in Gracchis.

App. Claudius Pulcher, Appii Censorii F. Hoc natus Appius.

Appius Claudius Pulcher, forsan, idem cuius meminit Cicero libro secundo de oratore.

Liuius Drusus Claudianus. De hoc infrà in Liuiis.

C. Claudius C. F. C. N. Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCLXII. Hunc esse puto, quem Cicero Off. 2. & in Verrem 6. Appii F. vocat, & splendida Ædilitate perfunctum scribit. De Prætura illius idem Cicero in Verrem 4. In Bruto C. Clodium vocat. Meminit quoque in oratione pro domo sua, item in orat. pro Plancio, vbi virum potentissimum nominat. Plinius libro octauo tradit, illum Antonio & Posthumio Coss. Ædilem fuisse, & primum omnium pugnam Elephantorum in Circo edidisse, idque ex auctoritate Fenestellæ, libro octauo, capite septimo. Forsan de eodem dicta Claudiana tonitrua. Vide Sex. Pompeium libro tertio & Chiliades Erasmi.

App. Claud. Pulcher, Ædilitatis viuo Patre, C. Claudio, repulsam tulit. Cicero pro Plancio. Consul factus ann. vrbis conditæ DCLXXV. missus est in Macedoniam, ibiq; diem clausit extremum. Liuius lib. 91. Eutropius 6. & Orosius 5. cap. 23. Successit illi Scribonius Curio. Cicero in oratione pro domo sua, patrem hunc Clodii ciuem egregiũ vocat: quippe qui, cùm de eo Tribunus pl. promulgasset, adesse propter iniquitatem Cinnani temporis noluerit: ideoq; abrogatum illi imperium, & exulare iussum: Dein à L. Philippo Censore quanquam auunculum in recitando Senatu præteritũ, propterea quòd nihil hic dicere posset, quare rata non essent, quæ in repub. acta essent, &c. Nominat eundem lib. 1. ad Attic. epist. 11. Vxorẽ habuit Cæciliam, Metelli Balearici F. filios App. C. & P.

C. Claudius Pulcher, frater, opinor, Appii, C. F. Prætor victus est à Spartaco, amissis quoque castris. Appianus & Eutropius lib. 6. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. & vtriusq; lib. secundo officiorum. Vt scenam varietate colorum adumbrarit, vacuis, antè pictura tabulis extentam, docet Valerius lib. 2. capite primo.

Appius Claudius Pulcher, Consul ann. vrbis conditæ DCC. cum L. Domitio. Censor fuit cum L. Pisone. Proconsul in Cilicia Lentulo successit, ipsi Cicero. Periit in bello ciuili. De hoc Cicero in Bruto. Ad eundem sunt epistolæ lib. 3. epistol. famil. Consule amplius in easdem annotationes nostras. Adolescens cum P. fratre audiuit Atteium philologum, vt Suetonius de cl. Grammatic. Librum eius auguralem nominat Cicero epistola 4. Idem aliquoties citatur à Sex. Pompeio, & potissimũ lib. 17.

Claudia, vxor Cn. Pompeii, Magni F. Claudia.

C. Claudius filios duos habuit, Appios Claudios, à quibus accusatus est Milo, Patrui percussor. Ascon. Pedianus in Orat. pro Milone. Alterum ex his suspicari possumus App. Claudium C. F. nobilissimum adolescentem, qui propter patris restitutionem se cum Antonio coniunxit, quemque Cicero D. Bruto commendat Epistolarum lib. 11. epist. 22. Sed & Cælius lib. 8. epistol. 8. minoris Appii meminit. Idem fortè Cõsulatum gessit ann. vrbis conditæ DCCXV. Nam tabulæ Capitol. nominant C. F. App. N. An filium eius App. Claudium credi oporteat, quem inter Iuliæ adulteros nominat Paterculus volum. post. iudicium esto penes lectorem.

P. CLODIVS PVLCHER, homo seditiosus, & è Ciceronis inimicitiis & scriptis notus. Vxor ei fuit Fuluia, sorores tres, de quibus Plutarchus in Lucullo & Cicerone, Dion in fine libri trigesimiquinti, omnes impudicæ, & ab illo constupratæ. Vt maiores Clodii inde ad atauum vsque Consules fuerint, Cicero in Orat. pro Cælio pag. 44. Moderationis eius habet exemplum memorabile Cicero ad Atticum 1. Valerius libro quarto, capite secundo. Seneca epistol. 98.

P. Clodius Pulcher, perditus & infamis amore meretricio, fœdè interiit, abdomine auidè deuorato. Valerius 3. cap. 5.

Claudia, desponsa C. Cæsari Octauiano.

Claudia Pulchra, sobrina Agrippinæ, vxoris Germanici, damnatur adulterii sub Tiberio. Tacitus libro quarto. Natus ea Quintilius Varus, nominatur Tiberii propinquus, ibidem.

Poste-

Poſteritas Tib. Claudii Neronis.

C.Claudius Ti.F.Ti.N.Nero,Prętor an. vrbis conditæ DXLII.Fuluio & App.Claudio Coſs.exercitum ab eiſdem,iam Procõſulibus, acceptum in Hiſpanias tranſportauit. Conſul ann. DXLVII. cum M. Liuio, Aſdrubalem memorabili pugna vicit. Vnde collega triumphante, ipſe ouauit. Cenſor cum eodem Liuio fuit, in quo honore turpi ambo certamine diſſedere. Liui⁹ 27. & 30.Silius lib. 15. Plinius de viris illuſtrib. &c. De moderatione eius Valerius Max. lib.4.cap.1.

Tib.Claudius Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DL.Sardiniam adeptus eſt.Conſul fuit cum M. Seruilio ann. DLII. In tabulis Capitol.nominatur P.F.Ti.N.

App.Claudius Nero, forſan Tib. frater, Prætor ann. vrbis conditæ DLIX. Militauit ſub T.Quintio in Macedonia, teſtibus Polybio & Liuio.

Tib. Claudius Nero C.F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIII.Obuenit ei Sicilia prouincia. Iterum Prætor ann. DLXXVI. niſi alium huic fuiſſe putandum eſt.Liuius nihil indicat.

Tib.Claudius,App.F.P.N. Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXVII.Obtigit illi Sicilia Liuius 45.

C.Claudius Nero, Proconſul (puto) Aſiæ mox à bello Syllano. De hoc Cicero 3. Verrinarum.

Tib.Claud Nero,cuius meminit Salluſtius in Catilina, item Cicero orat. in Vatinium,& ad Attic.lib.5.epiſtol.21.Fors eſt Imperatoris auus.

Tib.Claud.Nero,Prætorius fuit,& Põtifex,Quæſtor Cæſaris in bello Alexandrino. Hiſtoriam eius habet Suetonius in Tiberio.Eundem eſſe puto,quem Cicero tãtopere laudat Epiſtolarum 13. De filiis & poſteris copioſius diſſeremus in familia Cęſarum.

TIB.CLAVD. NERO, Tib. F. priuignus Auguſti ex Liuia, in Imperio & potentia ſucceſſor.

Druſus Cæſar, Tib. F. fraude vxoris periit.

Druſus Nero, Tib. fr. filios habuit Germanicum & Claudium. Germanico filius fuit Caligula Imperator,quo cæſo ſucceſſit Claudius,cuius filium Britannicum Nero, per adoptionem frater,ſuſtulit. Et primus quidem Claudiæ genti per adoptionem inſertus Nero fuit.

Poſteritas C. Claudii Centonis.

C.Claudius Cento C.F. App.N. (ſic puto: contrarium enim habent tabulæ Capitol.) Interrex à quo alio Interrege prodito, Conſules facti ſunt L. Æmilius Paulus & C.Terentius Varro. Dictator comitiorum cauſa dictus,Conſules creauit App.Claud. Pulchrum & Q. Fuluium Flaccum ann. vrbis conditæ quingenteſimo quadrageſimoſecundo.Nati eo C. Ap. & L.

C.Claudius Cento, legatus Sulpitii Cõſulis,miſſus ab eodem ex Macedonia, vbi contra Philippum regem bellum gerebat, cum 20.longis nauibus,& militum copiis, ad liberandas obſidione Athenas ann. V.C.DLIIII.Liuius.31.

App.Claudius Cento, Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DLXXV. Prætor ann. DLXXIX. triumphauit de Celtiberis.

L.Claudius Cento, Prætor eodem anno,quo Appius.

T.Claudius Cento, quòd ædes vendidiſſet,quarum partẽ,nimis in altum extructam, ab Auguribus demoliri iuſſus erat, priuato iudicio à M.Catone, Vticenſis patre,emtori Calphurnio Lanario ad præſtãdũ damnũ condemnatus eſt. Cicero off. 3.Valerius 8.cap.2. Vbi tamen malè Centimalus vocatur, quod cognomẽtum Fuluiorum eſt,teſte quoque Sigiſmundo Gelenio.

CLAVDII Marcelli.

CL. Marcelli plebeii fuere, teſte Aſcon. Pediano & Liuio. De his ita Cicero in Verrem 5. Marcelli antiquiſſimi Siciliæ patroni.

M.Claudius Marcellus, Conſul fuit cũ C.Valerio ann.vrbis conditæ CCCCXXIII. quo tempore matronarum veneficia in vrbe prodita ſunt. Idem tertio anno pòſt comitiorum gratia Dictator dictus eſt. Liuius lib.8.

M.Claudius Marcellus,Conſul ann.vrbis conditæ CCCCLXVI.cum Nautio Rutilio,teſte Caſſiodoro.

M.CLAVDIVS MARCELLVS, ſuperioris haud dubiè nepos,omnium ſuæ gentis clariſſimus extitit. Nam & Præturam & 5.Cõſulatus geſſit. Occiſo Inſubrium Gallorum

duce, spolla opima retulit. Hannibalem primus vinci docuit, Siciliam domuit, captis Syracusis, cum hoste, teste Plinio 7. capite 25. vndequadragies dimicauit, cæsus tandem per insidias, cùm Augur esset, & sexagenario maior, anno belli Pun. secundi vndecimo. Dictus vulgò P. R. gladius ob pugnandi ardorem, cùm Fabium, qui cunctator erat, clypeum appellarent. Hæc ex Liuio, Plutarcho & Plinio. Plutarchus scribit, huic fratrem fuisse Otacilium, quem etiam in prælio seruarit, sed istud falsò, primum hunc Marcellum cognominatum.

M. Claudius Marcellus F. Consul ann. vrbis conditæ DLV. De Insubribus Gallis in magistratu triumphauit. Censuram gessit cum T. Quintio Flaminio, an. DLXV. Obiit ann. DLXXVII. etiam Pontificatus sacerdotio clarus, Liuius 33. 37. & 41.

M. Claudius Marcellus, Consul ann. V. C. DLXXI. & X. vir sacrorum. Decessit an. D. LXXXV. Liuius 39.

M. Claudius Marcellus, Pontificis F. patri in sacerdotio successit, ter Consulatū adeptus (ann. videlicet vrb. cond. DLXXXVIII. DXCIX. & DCII.) Periit in mari. Liuius, Cicero. Hic cum statuas sibi & patri, itemque auo poneret, in monumentis aui sui, ad honoris & virtutis decorem, subscripsit: Hi Marcelli nouies Coss. auus quinquies, pater semel. Itaq; neque mentitus est, & apud imperitos patris sui splendorem auxit.

M. Claudius Marcellus, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXV. Hispaniam sortitus est. Liuius 43.

M. Claudius Marcellus, Æsernini pater, non ille quidem in patronis, sed in promtis tamen, & non inexercitatis ad dicendum fuit, vt & filius eius, P. Lentulus. Cicero in Bruto, qui eum Q. Metelli Numidici & M. Æmilii Scauri synchronum facit. Fors hic est, quem militasse sub C. Mario aduersus Teutones & Ambrones scribit Plutarchus.

C. Claudius Marcellus, pronepos Marcelli, quinquies Consulis, teste Cicerone, Proconsul Sicilię fuit, successor Lepidi, cognomento dictus Æserninus. Cicero in Verrinis actione 5. & 6. qui illum vnum ex iudicibus fuisse memorat tùm, cùm Verrē accusaret. Ibidē vocat & huius propinquū Cn. Lentulum Marcellinum.

M. Claud. Marcellus, Ædilis L. Philippo Consule, id est, an. V. C. DCLXIII. Cic. I. de Oratore. Hic, opinor, est, quem Liuius altero anno belli socialis cum Æsernia colonia in potestatem Samnitum venisse scribit, libro 73. Vide an ad eundem pertineat locus Ciceronis pro Fonteio, item Valerii lib. 8. cap. 5.

M. CLAVDIVS M. F. M. N. MARCELLVS, Consul ann. vrbis conditæ DCCIII. Cęsari aduersus, primus de prouinciis eius ad Senatum retulit. Victo Pompeio, Mitylenas se contulit, vbi aliquot annos in exilio vixit. Tandem deprecante Senatu, à Cæsare reuocatus, cùm venisset Athenas, à P. Magio Chilone in portu interemtus est. Cicero familiarium 4. & ad Att. 13. pag. 487. Liuius 115. De eius eloquentia Cicero in Bruto. Exilii eius & paupertatis cum laude meminit Seneca in consolatione ad Albinam matrem.

C. Claudius Marcellus, fr. patruelis M. Marcelli (Dioni M. & M. F. vocatur) patrem habuit M. Marcellum, matrem Iuniam, vt liquet ex Ciceronis, vtrique, patri & filio, scribentis, epistolis, 7. 8. & 9. libri 15. & item epistola 10. De hoc ad Att. lib. 10. epistola 17. Seruii consilio nihil expeditur &c. Vnum C. Marcello cognoui timidiorem, quem Consulem fuisse pœnitet. Fuit autem Consul proximo post M. Marcellum anno.

C. Claudius M. F. Marcellus, alius à superiore, nimirum M. Marcelli frater, gessit Consulatum anno sequenti, cùm exortum est bellum ciuile. Quidam cum priore eundem esse volūt, quod mihi neutiquam probatur. Imò diuersos fuisse, patet ex Dione. Puto etiam de hoc Marcello Ciceronem loqui epistol. famil. lib. 4. epistol. 9. Cæsari inimicissimus fuit, etsi ἐξ [illegible], vt idem Dion libro 40. Cicero libro 9. ad Attic. epistol. 1. Marcelli quidem, inquit, nisi gladium Cæsaris timuissent, manerent, de M. & C. loquens. Habuit autem vxorem Octauiam minorem, Augusti Cæs. sororem, de quo matrimonio Suetonius in Cæsare cap. 27. Vide familiam Antoniam & Iuliam.

Marcelli, pater & F. in Pelignis rempublicam turbarunt: vindicatum in eos à Cicerone & Bibulo. Orosius 6. capite sexto. Eutropius 6.

C. Marcellus, Capua exterminatus per Sestium. Cicero pro Sestio.

M. Marcellus, dux Cæsaris partium in Hispania contra Q. Cassium, Commentario 4. Idem opinor est, cuius meminit Cæsar initio 1. Dion lib. 42. Æserninū cognomento

mento vocat, & Quæstorem fuisse scribit. Idem libro quinquagesimoquarto Marci filium facit, & consulem cum L. Aruntio fuisse dicit, ann. V.C. DCCXXXII.

M. CLAVD. MARCELLVS, C. Marcelli & Octauiæ, sororis Augusti, filius & in Iulia F. Augusti gener, destinatus successioni, in Ædilitate, edito magnificentissimo munere, decessit, año ætatis 23. teste Seruio. Laudat hunc impensè Virgil. lib. 6. Sorores habuit duas, quarũ alterá primùm M. Agrippę, deinde M. Iulio Antonio, altera M. Valerio Messalæ collocata est.

Claudius Marcellus, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ Claudius Marcellinus, respondit Plinio pro Martiano.

Claudius Marcellus, præfectus vrbis sub Diocletiano.

CLAVDII alii, secundum cognomentorum initiales litteras congesti.

Claudio Adriano rescripsit D. Pius Pandect. 37. de Carboniano edicto.

Claudius Ælianus, Prænestinus, cognomento Meliglossus, docuit Romæ post Hadriani tempora. Suidas αἰλιανός.

T. Claudius Alypus, cum patre Claudio Felice, & Claudia Helpide matre, refertur in memoriis antiq. pag. 245.

T. Claudius Amerinus, lictor curiatus. Ibidem pagina 253.

T. Claudius Apollonius, cum Claudia Afra patrona, & Claudia Fusca coniuge, pag. 349.

Claudius Apollinaris, præfectus classi sub Vitellio. Tacitus.

Claudio Apollinari rescripserunt Antoninus & Verus Pand. 22. de probationibus.

Claudius Apollinaris, Episcopus Hierapoleos. Euseb. hist. Eccl. 5. cap. 18.

Claudius Arabianus, occisus à Seuero Principe. Spartianus.

T. Claudius Asellus, Eques Rom. sub Q. Fabio Consule militans, extra ordinem cũ Iubellio Taurea Campano prouocatus pugnauit. Trib. militum ann. V.C. DXLVII. sub Claudio Nerone Cos. contra Hannibalem in pugna strenuã operam exhibuit. Anno proximo Prætor Sardiniam insulam ex sorte obtinuit. Congressum illius cum Iubellio Campano eleganter descripsit Silius lib. 13.

Tib. Claudius Asellus, quòd à Scipione Æmiliano in Censura equo spoliatus esset, Trib. pleb. diem illi dixit. Gellius 7. cap. 11. In eundẽ Scipio, cùm gloriaretur, omnes se prouincias stipendia merẽtem peragrasse: agas, inquit, asellum. Cicero de Oratore 2. Et obiicienti lustrum illud infelix: Noli, inq̃t, mirari. Is enim, qui te ex ærariis exemit, lustrũ condidit, & taurũ immolauit. Tanta suspicio est, vt religiõe ciuitatẽ obstrinxisse videatur Mumius, q̃ Asellum ignominia leuarit. Ibidẽ. Pertinent eodẽ è Lucilio versus apud Gelliũ lib. 4. c. 17. Vxor Licinia illũ veneno sustulit, vnde postea propinquorũ iudicio strangulata est. Valerius 6. cap. 3.

¶ Claudianus Asellus cæsus à Seuero. Spartianus.

Claudius Asterius, cum Nunnitia coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 137.

Claudius Augustalis apud Columellam initio lib. 11. ingenuæ naturæ & eruditionis adolescens.

Claudio Calixto rescripsit Imp. Antoninus cum patre Pandect. 50 de legationibus.

P. Claudius Caninius, Cos. an. vrbis cõditæ CCCCLXVIII. In tabulis Capitol. nominatur C. Claudius Canina, & Consulatus ei duplex attribuitur. Nos alterum Cl. Cinnę, qui sequitur, vendicamus.

C. Claudius Cinna, Consul ann. V.C. CCCCLXXX. triumphauit de Samnitibus & Lucanis, vt liquet ex tabulis Capitolinis.

Claudius Capelianus, Senator sub Aureliano, nepos ex fratre Cereii Metiani. Vopiscus.

L. Claudius Cicero, Trib. pl. ann. V.C. CCC. à quo dies dicta est T. Romulio, cùm magistratu abiisset.

CLAVDIVS CLAVDIANVS, Poeta Alexãdrinus. De hoc Suidas, & plenissimè P. Crinitus. Inscriptio statuæ, quæ Arcadii & Honorii Impp. iussu in foro Traiani ei collocata fuit, legitur Inscript. ant. pag. 228.

T. Claudius Clemens, vixit sub T. Vespasiano F. Inscript. antiq. pag. 245.

T. Claudius Clyptus, hymnologus, ædes habuit in Cœlio monte. Marlianus quarti, capite 23.

Claudius Didymus, Grammaticus. Suidas Δίδυμος.

Tib. Claud. Donatus, scripsit ad Tiberiũ Claudium Maximum interpretationes in Virgilium.

T. Claudius Eumelus, cum Martia coniuge refertur, Inscript. antiq. pag. 312.

T. Claudius Euelpistus, cum Claudia Victoria coniuge, & T. Cl. Petronio F. pagina 305.

Claudius Fauentinus, Centurio, à Galba per ignominiam dimissus, sub Vitellio classem Misenensem ad defectionem traxit, fictis Vespasiani litteris precium proditionis ostentans. Tacitus 19. Memoratur & Fauētinus quidam cum Tuccha coniuge veterum inscript. pag. 312.

Claudius Felix, eundem fundum tribus obligauit, primū Eutychiano, deinde Turboni, tertio loco alii creditori. Paulus Pandect. qui potiores in pignore habeantur.

Q. Claudius Flamen, Prætor ann. vrbis conditæ DXLVI. Tarentum prouinciā habuit. Plura Liuius lib. 27.

Claudius Frontinus, vixit sub Antonino Pio.

¶ Claudio cuidam rescripsit Pius Pandect. ad legem Corneliam de falsis.

Claudio Frontino rescripsit Iulianus Pand. 4. de eo quod metus causa factum est.

Claudiæ crimen incesti remissum à Diuis fratribus propter ætatem, sed vt distrahi coniunctionem illicitam iusserint. Pand. lib. 48. tit. 5. l. 38.

Claud. Flauiano rescribit D. Pius Pand. 5. tit. 1.

Claudius Galenus, Medicorū princeps, cuius opera extant. Ex iisdem facilè vita eius cognosci potest. Explicarūt de eadem cùm alii, tùm Cōradus Gesnerus. Legitur etiam de Galeno doctissima Philippi Melan. oratio declamat. Tom. 2. Suidas in hanc sententiam de eo agit: *Galenus*, inquit, *celeberrimus Medicus, Pergamenus, qui sub Marco, Commodo & Pertinace, Imperatoribus, Romæ fuit: filius Niconis Geometræ & Architecti. Multa scripsit, non tantùm Medica & Philosophica, sed etiam Grammatica & Oratoria. Quæ quia nota sunt omnibus, recensere nunc superuacaneum esse duxi.* Hactenus Suidas.

Claudius Gorgus, vir clarissimus, vxorē accusans, cùm detectus esset, vxorē in adulterio deprehensam retinuisse, & sine accusatore lenocinii damnatus est à D. Seuero Pand. 48. tit. 5. l. 2.

T. Claudius Hermes. Inscript. antiq. pagina 265.

Claudia Helice. Ibid. pag. 279.

Claudia Homonœa pag. 233. item Antiq. Fabricii pag. 69.

L. Claudius Hieronymianus, in Cappadocia, cùm indignè ferens vxorem suā ad sectam nostram transisse, Christianos crudeliter tractasset, solo prætorio suo vastatus peste, cùm viuus vermibus ebullisset, nemo sciat, aiebat, ne gaudeant Christiani. Tertullianus ad Scapulam.

Tib. Claudius Honoratianus. Inscrip. ant. pag. 321.

C. Claudius Hortator, M. Equitum ann. V.C. CCCCXVIII.

Claudius Iulianus, Misenensis classis aliquando rector, à Vitellio ad Vespasianum defecit. Tacitus 19.

Claudius Iulianus, præfectus vrbi sub Alexandro Imperatore, cui & ille rescripsit Pand. 31. de legat. & fideicommissis l. 89.

Claudius Iulianus, Consul cum Celso Æliano sub Maximo & Balbino Impp. Capitolinus.

Claudii Iusti meminit D. Pius in rescripto ad Sextiliam Bassam. Pand. 34. de alim. & cibar. legat. l. 13.

Claudius Iustus leg. III. Geminæ P. F. Seuerianæ Alexandrinæ. Inscript. antiq. pag. 14. Videtur vixisse sub Seuero & Antonino.

Claudius Labeo, præf. alæ Batauorum. Corn. Tacitus lib. 20.

App. Claudius Lateranus Xvir sacr. faciend. Consul design. leg. Aug. pr. pr. leg. III. Italicæ V. S. L. M. Hęc inscriptio legitur in memor. Augustanis. Fors hic est Lateranus, qui sub Seuero Consul fuit cum Rufino, ann. vrbis conditæ DCCCCXLIX.

T. Claudius Lenius, Diui Claudii Aug. lib. à studiis. Apud Volaterr. & vetustarum inscript. pag. 102.

Claudius Lysias, Trib. mil. sub Felice, præside Iudæę. Actorum 21. & 23.

Claudius Lucanus, Consularis, occisus à Commodo Lampridius.

Claudius Maximus, Stoicus inter præceptores D. Antonini.

Claudius Maximus, Proconsul Africæ, apud quem causam Magiæ dixit Apuleius Philosophus.

T. Claudius Memnon, cum Iulia Restituta, refertur memor. veter. pag. 246.

T. Claudius Onesimus, cum Iulia Potita coniuge, pag. 291.

Claudius Onesimus, Viator collegii magni, cum CL. Z. Myrna coniuge. p. 210.

Claudius Pacatus, etsi Centurio fuisset, redditus tamen est à Domitiano domino suo, quòd eum seruum esse cōstaret Dion.

T. Clau-

T. Claudius Pallas, Claudii Cæſ. Aug. lib. potentiſſimus, occiſus tãdem à Nerone, de quo multa Corn. Tacitus. Huius frater fuit Claudius Felix, aliquãdo præſes Iudeę, vt eſt apud eundem. Fors huius Pallantis F. fuit Claudia Pallas, cuius meminerunt vetuſtæ inſcriptiones p. 249. De monumento Pallantis Plinius epiſtol. lib. 8. ad Montanum, Roma Fabricii pag. 196.

Obſeruandum hic, auctore ſupra Felicem Antonius accenſiſſe.

P. Claudius Pallas Honorat. Repẽtinus, refertur cum multis honoribus Inſcript. ant. pag. 401.

Claudius Paternus, vixit ſub Seuero, cooptatus in locum Attidii Corneliani, cùm in illius locũ Arrius Colonus cooptaretur. Inſcript. antiq. pag. 320.

T. Claudius Phœbus, refertur ibidem pag. 302.

C. Claudius C. F. Platina. Cicero Verrin. 4. pag. 130.

Claudius Pollio, laudatur vt vir bonus & doctus à Plinio Epiſtol. 7. ad Cornutum. Scripſit vitam Muſonii Baſſi, grauiſſimi ciuis. Ibidem.

Claudius Pollienus, Pruſæ domũ Claudio Cæſari legauit, iuſſitq; in periſtylio tẽplum ei fieri. Plinius ad Traianum.

Claudius Pompeianus, gener Marci Imperatoris in filia Lucilla, ſorore Commodi, ſub quo occiſus eſt, quaſi à latronibus. Sic Lampridius. At Spartianus ſuperſtitem vixiſſe Commodo, & poſtea è Tarraconenſi ad participandum imperium à Iuliano vocatũ, quòd & gener Imperatoris fuiſſet, & diu militibus præfuiſſet, recuſaſſe, ſenem ſe & luminibus debilẽ reſpondendo. Fuit genere Antiochenſis, nec ſatis nobili, Equitis tamen Romani filius, à ſocero bis Cõſul factus. Herodianus ei elegantẽ orationem tribuit ad Commodum iam Imperatorem.

Claudius Pompeianus F. Marci Imperatoris ex filia nepos, occiſus eſt à Caracalla. Spartianus.

T. Claudius Proclus, cum Flauia Primitiua coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 149.

Claudio Proculo, Prætori, reſcripſit D. Hadrianus Pand. 37. de ventre in poſſeſſionem mittendo.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philoſophus, floruit ſub Antonino Philoſ. Imper. De hoc Suidas.

Claudius Reſtitutus, vir facundus ſub Traiano, nominatur Plinio in Epiſtolis & Martiali.

Claudius Rufus, occiſus à Seuero. Spartianus.

Claudia Rufina, nobiliſſima mulier, Latinè & Græcè docta, ſcripſit librũ Epigrãmatum, elegiam in mariti obitum, & alia quædam. Claruit anno Domini 80.

M. Claudius Rutilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXXXV.

Q. CLAVDIVS QVADRIGARIVS, ſcriptor annalium.

Claudio Quartino reſcripſit D. Hadrianus Pand. 48. de quæſtionibus.

Claudia Sabbaris, memoratur in epitaphio apud Marlianum topographiæ 4.

Claudia Sacrata, mulier Vbia, amica Cerealis. Tacitus lib. 21.

Claudius Sagitta, præfectus alæ petrinæ ſub finem Vitellii. Tacitus 20.

Claudius Sanctus, dirus ore, ingenio debilior. Ibidem.

Claudius Saturninus, Prætor ſub Diuis fratribus Pand. 17. tit. mandati vel contrà. Eidem reſcripſit D. Pius Pand. 20. tit. 3. l. 1. item lib. 50. de legationibus.

Claudium Saturninum ſcripſiſſe librũ de coronis, auctor eſt Tertullianus.

T. Claudius Secundus, cuius tumulo adſcriptum: *Hic ſecum habet omnia.* Inſcript. ant. pag. 242.

Claudius Senecio, decorus adoleſcens, Neroni gratus, patre Cæſaris liberto genitus. Tacitus 13.

Claudius Seleucus, Papinianũ per epiſtolã conſuluit, cui ille reſpondit Pand. 34. de iis quibus vt indignis, &c.

T. Claudio T. F. Camil. Sotericho, vixit annis 2. Fabricius in ſua Roma.

Soterico, an Claudio, neſcio (Nam & in Apitiis Soterici inueniuntur) reſcripſerunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 27.

Claud. Structulus, vixit ſub Pio, cuius reſcripto ex teſtamento Clodii Felicis legata percepit Pand. 36. Vt legatorum ſeu fideicommiſſ. &c.

Claud. Sulpitianus, occiſus à Seuero. Spartianus.

App. Claudius Tarronius Dexter. Inſcript. ant. pag. 123.

T. Claudius Tauriſcus Topiarius. Inſcript. ant. pag. 302.

Claudius Telemachus, fundum ab Ouinio emit, &c. Quære in Æmilio Largiano.

Claudius Timarchus Cretẽſis, ſub Nerone, reus actus, q; dictitaſſet, in ſua poteſta-

te situm, vt Proconsulibus, qui Cretam obtinuissent, grates agerentur.

Claudius Tryphonius I.C. citatur à Scęuola Pand. 26. de administ. & periculo tutor. Reliquit disputationum libros 12. Rescribitur illi ab Antonino Caracalla C. 1. de Iudæis & cœlicolis.

Claudius Victor, nepos Ciuilis è sorore. De hoc Tacitus.

Claudius Vnimanus, fugatus à Viriato. Orosius lib. 5. cap. 4. Plinius de viris illustr. Florus lib. 2. cap. 17.

Clavdii sine cognomentis.

C. Claudius, Flamen Dialis, quòd exta perperam dedisset, Flaminio abiit. Obiit belli Pun. secundi anno nono. Liuius vigęsimosexto.

P. Claudius, Ædil. curul. ann. vrbis conditæ DLXVI. Liuius lib. 38.

M. Claudius, Prætor M. Æmilio C. Hostilio Mancino Coss. ann. vrbis conditæ DCXVII. De hoc Iulius Obseq. pag. 501.

App. Claud. Trib. mil. Mario portam aperuit. Appianus 1.

App. Claudius, vir generosus, à Pontio Telesino ante portam Collinam in bello ciuili prostratus. Plutarchus in Sylla.

P. Claudius, Augur, Consule Cicerone. Idem 1. de diuinatione.

L. Claudius, Rex sacrorum, cùm Cicero diceret apud Pontifices. Idem de haruspicum responsis.

Ser. Claudius, frater Papyrii Pæti ad quē sunt epistolæ Ciceronis lib. 9. vir litteratissimus, & in notandis censendisque Poetarum scriptis magni iudicii. Obiit Metello & Afranio Coss. Eius libros Pætus Ciceroni donauit. Vide ad Pætum epistolam 2. & ad Att. in fine 1. Meminit eius Claudii, nisi fallor, Gellius 3. cap. 3.

Sex. Claudius, libidinosus ac prodigus senex. Vide Suetonium in Tiberio.

¶ P. Claudius, præfectus sociûm an. V. C. DXLVII. sub Claudio Nerone bello Pun. secundo. Liuius lib. 27.

Claudio rescribitur à Gordiano A. 4. Cod. tit. 32.

Claudiæ ab AA. & CC. quinti Cod. titul. 16.

Claudio, Præfecto præt. à Gord. A. 5. C. titul. 11.

¶ Clavdianae rescribitur à Gordiano A. 7. Cod. tit. 72.

Claudiano à Valeriano & Gall. 4. Cod. titulo 23. à Claudio in fine 40. Pand. titulo penult. l. 4.

Claudianus, Viennensis ecclesię presbyter. De hoc Gennadius.

Clementes, separatim positi.

Clemens, præfectus mil. sub C. Caligula. Iosephus Antiquit. 19. cap. 1.

Clemens, vetusta prosapia Senatorum, atque etiam ex stirpe Cæsarum, omni sciētia refertus, omniumq; liberalium artium peritus, ad hanc iustorum viam transiit. Itaque etiam in ea excellenter effloruit, vt principi quoq; Apostolorum successor extiterit. Hæc Eucharius, Episcopus Lugdunensis, in epistola ad Valerianum.

Clementi rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. titul. 45. item à Philipp. A. 5. Cod. titul. 37.

Clemens, Poeta, familiaris Apulei Philosophi.

¶ Clementino rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45.

Clementinus facundus dicitur Ausonio ad Theonem.

Clodii.

Clodiorum familiam scribit Festus Pompeius à Clodio, Æneæ socio, nominatam.

M. Clodius, quòd fœdam cū Corsis pacem fecisset, hostibus deditus est. Quo non recepto, factum illius rescissum, ipse in carcerem trusus, ibidem periit, scalarum etiā Gemoniarum nota fœdatus. Valerius Maximus 6. cap. 3.

Ser. Clodius, Eques Rom. magnitudine doloris in podagra coactus, veneno crura perunxit, caruitq; postea sensu omni æquè quàm dolore in ea parte corporis. Plinius ex auctoritate Varronis lib. 25. cap. tertio. Meminit Suetonius de claris Grammaticis.

¶ Sex. Clodius Phormio, argentarius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Clodius, homo impurus, & P. Clodius, comites illius P. Clodii Pulchri Ciceronis inimici. Cic. pro Milone. Idem pro M. Cælio Sextum hominē seditiosum, incēsorem sacrarum ædium, sine re, sine fidē, sine spe, sine sede, sine fortunis, ore, lingua, manu, vita omni inquinatum vocat. In oratione verò pro domo sua, heluonē spurcissimum, prægustatorem libidinum Clodii, hominem egentissimum & facinorosissimum,

ſiſſimum, ſocium eius ſanguinis, qui ſua lingua etiam ſororē illius ab illo alienauerit &c. Item nouitium Ligurem, qui M. Papyrii, fratris ſui, teſtamento & iudicio improbatus ſit. Ornat & illum Cicero in de prouinciis Conſularibus ſub finē. Damnatus, & vrbe pulſus mox à cæde P. Clodii, reſtitutus eſt ab Antonio Conſule. Vide Ciceronem ad Att. lib. 14. Similiter Aſcon. Pedianum.

Sex. Clodius, Rhetor è Sicilia, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumuiri, qui illi mercedis loco duo M. iugerum campi Leontini, & quidem immunia aſſignauit. Cicero Philippica 2. & Suetonius in de claris Rhetoribus.

Sex. Clodius, citatur ab Arnobio lib. 5. aduerſus gentes. forſan idem, qui temporū indicem reliquit, vt Plutarchus in Numa. Locus ipſe ex auctore illo à Plutarcho adductus, memorabilis eſt, neque à noſtro inſtituto alienus. Ideo lectorem eò remittimus.

A. Clodius, Cæſaris partium, commendatus illi à Scipione, Pompeii ſocero. Cæſar belli ciuilis Commentario 3.

Clodia A. F. 15. antea filios enixa, 115. vitæ annum expleuit. Valerius 8. cap. 14. Plinius 7. cap. 48.

L. Clodius, Trib. pl. deſignatus ſub bellum Philippenſe, Ciceroni & Bruto addictus, quanquam beneficio Antonii auctus eſſet. Superfuit pugnæ Philippenſi. Appianus 5.

Clodia, mater D. Bruti, viri Conſularis, memoratur Ciceroni ad Atticum 12. epiſtola 21.

Clodia, diuerſa ab illa, refertur ad Att. lib. 12. epiſtol. 37. 40. 43. 46. & lib. ſeq. epiſtol. 26. 29.

CLODII alii, ſecundum cognomenta digeſti.

Clodius Adelphus, præfectus vrbis ſub Conſtantio.

Clodius Æſopus, Æſopi hiſtrionis F. de quo Valerius 9. capite 1. Plinius 9. cap. 35. & rurſum lib. 10. cap. 51. Cicero ad Atticū 11. epiſt. 15. Horatius lib. 2. Sat. 3. Patris Æſopi meminit Cicero ad Quintum fr. lib. 1. epiſtol. 2. item libro ſeptimo, famil. epiſtol. 1. Agit de eodem Tatianus Orat. ad Græcos: *Æſopo fabulatori*, inquit, *perpetuam memoriam non fabulæ ſolum eius, ſed Ariſtodemi quoque ars celebritatem conciliauit*, &c. Vtrunque inculcat Tertullianus de pallio.

CLODIVS ALBINVS, Cæſar à Seuero factus, ab eodem acie profligatus, & cùm tota domo cæſus eſt, homo miræ voracitatis. Vide Capitolinum in eius vita. Prætor ſub Commodo, Conſul ſub Seuero fuit, gente Afer & ipſe, Adrumetinus videlicet. Fratrem illius ſummis honoribus euexit Senatus.

Clodius Bithynicus, capta Peruſia à C. Cæſare cæſus. App. 5.

Sex. Clodius Sex. F. Brocchus, refertur inſcript. vet. pag. 67.

Clodius Clodianus, memoratur Paulo Pandect. 29. de acquirend. vel omitt. hæred. l. 96.

Clodius Fabatus. De hoc Antiquitates Fabricii pag. 75.

Clodius Felix, deceſſit ſub Pio Pand. 36. titul. 3.

Clodius Hermogenes, citatur Ciceroni ad Att. 13. pag. 499.

Clodius Herodianus, aliquot Imperatorum Romanorum vitas deſcripſit.

Clodia Læta, Veſtalis, ſub Caracalla viua defoſſa, tribus item aliis cæſis. Dion.

Clodius Licinius, rerum Rom. ſcriptor, citatur Liuio, item Ciceroni legum primo.

Clodio Mariano frumentario leg. VII. gem. Lucanius Laurentius faciundum cura. Hæc inſcriptio reperitur in memoriis Germanicis.

P. Clodius L. F. Pub. Niger, refertur Inſcript. ant. pag. 67.

Clodius Patauinus, refertur Ciceroni ad Attic. 12.

Clodius Philetærus, memoratur Ciceroni epiſtola ad Terentiam 4.

Clodia Plautilla, cum Q. Verconio marito & Lucifera lib. refertur in memoriis Mutinenſium Petro Apiano pag. 160.

Clodius Pollio, vir Prætorius, in quem emiſit poema Nero, quod inſcribitur, Luſcio. Meminit illius Suetonius in Domitiano.

M. CLODIVS PVPIENVS MAXIMVS, natus patre Maximo, fabro ferrario, quidā volunt vehiculario. Vide Capitolinum. Imperauit cum Balbino, cùm eſt hoſtis declaratus Maximinus, antea Prætor, Conſul & Præfectus vrbi.

Clodius Quirinalis, Arelatenſis Rhetor, docuit Romæ Claudii & Neronis tēporib⁹:

Clodius Rabia, ciuium inuidia pulsus, terram Arragonum petii. Vita decedens, tumulo isto cinerem locari iussi. Pientissima matrona Clodia Relicta ex testamento fratris funera lamentabili fletu curauit. Benè valeas quisquis es. Hæc inscriptio extat Tarracone in Hispania Inscript. antiq. pag 6.

Clodia Restituta, Q. Minutii Macri coniunx, mater Cassiæ, M. F. Festæ, quæratur supra in Cassiis.

C. Clodius Sabinus, declamator tempore Senecæ festiuissimus, qui, quicquid illi in eloquentia deesset, vrbanitate pensaret. Meminimus, inquit Seneca, cùm illum Syriacus Vallius, homo disertus, accusaret, & videret Latinum Calumniam testem circa coronam iudicii obuersari, & toties occurrere eunti Syriaco, & quærere, quid haberet spei? Deinde post iudicium, cùm Syriacus illi gratias ageret, quòd tantam curam sui egisset: At me Hercules, inquit, timebam, ne vno Rhetore plus haberemus. Testis productus, cùm interrogatus esset, an accepisset à patre sestertia? dixit, quòd accepisset, an haberet, negauit. Deinde interrogatus, an Calumniam haberet; Ipse, inquit, negligentiam meam nosti, an habeam, nescio, accepisse me scio. In Domitium, nobilissimum virum, cùm in Consulatu Thermas, prospicientes viam sacram, ædificasset, cœpissetque deinde Rhetores circumire, & declamare: Ego, inquit, sciebam hoc te facturum, & matri tuæ, quærenti de tua desidia dixeram. * . . . . . .

*Hic quædã in Seneca desunt.

. . Duas eius vrbanas res præterire non possum. Secutus erat in prouinciam Cretam Occium Flammam Procos. Cœperunt Græci in theatro postulare, vt Sabinus maximum magistratum gereret. Mos est autem barbam & capillos magistratui Cretensium submittere. Surrexit Sabinus, & silentio manu facto: Hunc, inquit, magistratum ego Romæ bis gessi. Bis enim reus causam dixerat. Græci non intelligentes, quorsum alluderet, petebant, vt illum honorem tertiò gereret. Postea offendit illos tota comitum cohors, oppressi sunt in templo ab omni multitudine, quæ postulabat, vt Romam Sabinus cum Turdo proficisceretur. Erat inter infames maximè & inuisos homines Turdus. Cùm Turdus promitteret, iturum se, vt inde posset exire, Sabinus facto silentio; Ego, inquit, ad Cæsarem non sum iturus cum Mattea. Postea hoc Sabino, cùm causam diceret, obiectum est. Multa illum disertè dixisse memini, cùm introductus esset ex carcere in Senatum, postulaturus vt diariam acciperet, tunc dixit, de fame questus, nihil onerosum à vobis peto, sed vt me aut mori velitis, aut viuere. Et illud: Nolite, inquit, superbè audire hominem calamitosum: sæpè qui misereri potuit, misericordiam rogat. Et cùm dixisset Senianus, locupletes in carcere esse: Homo, inquit, adhuc indemnatus, vt possim viuere, parricidas panem rogo. Cùm mouisset homines & flebili oratione, & diserta, rediit tamen ad sales, rogauit, vt in latomias transferretur, & ne nunc, inquit, quenquam vestrum decipiat nomen latomiæ, illa minimè lauta res est. Hoc retuli, vt & ipsum hominem ex aliqua parte nossetis, & illud sciretis, quam difficile sit, naturam suam effugere. Quomodo posset ab illo obtineri, ne in declamationibus iocaretur, qui iocatur in miseriis & periculis suis, in quibus iocari eum non debuisse, quis nescit? potuisse, quis credat? Cùm vno die & Græcè & Latinè declamasset, multa in eum vrbanè dicta sunt. Quintus Atterius quibusdam querentibus, pusillas mercedes eum accipere, cùm duas res doceret, respondit: nunquam magnas mercedes accepisse eos, qui Hermeneumata docerent. Mœcenatis dictum est: Cassius Seuerus ab auditione eius cùm rediret, interrogatus, quomodo dixisset? subiecit, malè vicit. Hæc Seneca Controuer. quarta, libro nono, Controuersiarum, & declamatione tertia, & seq. libro quarto declamationum.

Clodia Secunda, cuius epitaphios versus habet Fabricius in Antiquitatibus, pagina 88.

P. Clodius P. F. Fab. Sura. Inscript. antiq. pagina 62.

Clodius Thuscus, qui Mamercum Scaurum accusauit maiestatis, & Historicus fatuus, & homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii nominatur Senecæ Suasoria 2.

Clodius Thuscus, memoratur à Gellio, citante litteras ad illum Asinii Capitonis, libro 5. cap. 20.

Clodius Turrinius pater studiosè declamare solebat, cuius filius adolescens summæ eloquentiæ futurus esset, nisi mallet exer-

let exercere quantum habet, quàm consequi, quantum sequi posset. Sed Turrinius Clodius multum de viribus remisit, dũ Apollodorum sequitur, & summam legem dicendi eum putat. Tantum tamen illi vitium superfuit, quantum valeret, etiamsi ars abesset. Sententias dicebat excitatas, insidiosè aliquid petentes. Nihil probabat nisi tutum, non quod imbecillus esset, sed quia circumspectus. Causas nemo diligentius exposuit, nemo respondit paratius. Et pecuniam itaque & dignitatem, quam primùm in prouincia Hispania habuit, eloquentiæ debuit. Natus quidem erat patre splendidissimo, auo Diui Iulii hospite. Sed ciuili bello attenuatæ domus nobilis vires excitauit, & ita ad summam perduxit dignitatem, vt si quid illi defuit, scias loco defuisse. Inde filius quoque eius habet in dicendo paternam diligentiam, sed vires ingenii sui ex industria retundit. Hoc & in ipso vitæ genere sequitur, ad summa euasurus iuuenis, nisi modicis contentus esset. Ideo dignus est, cuius tam modestis cupiditatibus fortuna præstet fidem. Hæc Seneca procem. libro decimo Controuers.

CLOELII.

Clœlii Patricii fuerunt, ab Hostilio rege in vrbem ex Alba diruta translati. Nomen à Clœlio mansisse, Æneæ comite, auctor est Dionysius, item Sex. Pompeius, libro tertio.

Clœlia virgo, inter obsides tradita Porsenæ, frustratis custodibus, per Tiberim ad suos tranauit. Liuius 2. Auctor de viris illustribus, Dionysius Halicarnass. lib. quinto. Plutarchus in Publicola, Valerius lib. 3. cap. secundo, &c. De eadem ad hunc modum Seneca in consolatione ad Martiam pag. 424. *Equestri insidens statuæ in sacra via celeberrimo loco Clœlia, exprobrat iuuenibus nostris, puluinum ascendẽtibus, in ea illos vrbe sic ingredi, in qua etiam fœminas equo donauimus*, &c.

¶ T. Clœlius Siculus, Consul cũ T. Largio fuit, anno post exactos reges 12. V.C. CCLVI. Liuius 2.

T. Clœlius Siculus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V.C. CCCXI. vnà cum duob. collegis rei Romanæ pręest, concordia domi, pace foris vigente. Liuius 4.

Q. Clœlius Siculus, Censor cum Sp. Seruilio Prisco an. V.C. CCCLXXIII. Liuius 6.

P. Clœlius Siculus, fit Decemuir sacrorum ann. V.C. DLXXIIII.

¶ P. Clœlius Crassus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V.C. CCCLXXVII.

Clœlius, inimicus Ciceronis, citatur in epist. ad Att. lib. 10. epistola 6.

Clœlio rescribitur à Gordiano A. 10. Cod. tit. 11.

¶ *Clœlia Claudiana* V.V. *Maximæ à Diis electæ, merito quam sibi talem antistitem numen Vestæ reseruare voluit: Clœlia Neruiana soror cum Pierio coniuge, ac liberis suis, orantes, vt per tot secula facere Dii permittant.* Manutius in Orthographia, in voce Sæculum.

¶ CLVATIVS, synchronus Ciceronis, memoratur ad Att. 12.

CLVENTII.

Cluentios Virgilius descendisse vult à Cloantho Troiano lib. 5.

------ *Scyllaq; Cloanthus*
Cærulea genus vnde tibi, Romane Cluenti.

L. Cluentius, in bello sociali contra Romanos pugnans à Sylla cęsus est. Appianus primo.

¶ Cluentius Pelignus Italicensis, cùm comprehensus esset a cohortibus suis, ne Pompeio traderetur, seruus ipsum occidit, & ne domino superstes esset, se pariter interemit. Macrobius Saturn. 1. capite vndecimo.

¶ A. Cluẽtius Habitus, pro quo Ciceronis extat oratio, patrem habuit A. Cluentiũ Habitum, matrem Sassiam, quæ post Habiti mortem nupsit A. Aurio Melino genero, filia Cluentia ab illo propter pellicatum matris digressa. Deinde illo per Oppianicum cæso, isti ipsi nupsit Oppianico, mariti percussori. Qui cùm vitricus priuignum A. Cluentium veneno aggressus esset, accusatus corrupto iudicio euasit. ¶ Adde quæ de cognomento habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 195. adde quod tradidit Quintilianus libro secundo, capite 18. nempe Ciceronem gloriatum fuisse, se tenebras offudisse Iudicibus in causa Cluentii.

¶ C. CLVILIVS, Albanorum imperator tempore Tulli Hostilii regis.

Cluilius Gracchus (Dionysius Cælium vocat) Æquorum imperator, vinctus à suis, ac traditus T. Quintio Dictatori, in triumpho ductus est. Liuius 3.

¶ CLVSINIVS Figulus, Vrbiniæ, quã tibi matrem esse volebat, bona petens,

ab Asinio Pollione, testamentum Vrbiniæ defendente, repulsus est. Vide Quintilianum lib. 7. cap. 3.

¶ C. CLVSIANVS, Centurio, in Africa ignominiosè à Cæsare dimissus est. Comment. 5.

CLVVII.

Cluuii, dubium num de oppido Samnitium, Cluuia, nomen habeant. Romanum ibi præsidium à Samnitibus verberibus laceratum & occisum est. Ipsa Cluuia mox à Romanis recepta, & omnes puberes interfecti. Liuius 9.

¶ C. Cluuius Saxula, Prætor iterum an. vrbis conditæ DLXXXI. iurisdictionem inter ciues & peregrinos obtinuit. Liuius initio 42.

L. Cluuius, Eques Rom. cuius filia fulmine tacta, obscœnum in modum nudè iacuit, lingua paululum exerta, equo etiā, cui insidebat, exanimato, quæ res equestri ordini, & virginibus infamiam, quæ mox secuta est, portendit. Vestales enim nobilissimæ cum aliquot Equitibus Romanis incesti pœnas subierunt. Iulio Obsequenti Pompeius Heluius, Orosio L. Ælius, Eutropio in fine 4. L. Cluuius dicitur. Quænam sit harum syncerissima lectio, multum addubito.

M. Cluuius, citatur à Cicerone vt familiaris ad Att. 6. epist. 2. lib. 13. se cum quibusdam aliis relictum ab illo cohæredem significat, similiter libro decimosexto, epistola 3.

C. Cluuius Puteolanus, commēdatur à Cicerone Q. Thermo, Proprætori Asiæ lib. 13. epistol. 57. vt debitæ illi pecuniæ dissoluantur. Extat Puteolis, de hoc, an de alio quoquam, incertum, eiusmodi inscriptio: *C. Cluuius M. F.* IIII. *vir* IVRIDIC. II. *vir Nolæ* IIII. *vir Quinquennal. de suo faciund. curauit, idemque restituit. Ioui O. M. Sacr.* Inscript. antiq. pag. 127.

C. Cluuius, sub Cæsare Galliæ Cisalpinæ præfuit. Extat ad illum epistola Ciceronis lib. 13. 8. Hic, teste Dione lib. 52. Cōsul designatus, quomodo & C. Furnius, Consulatibus ascriptus est, cùm honore functus nō esset, ab aliis impeditus.

¶ M. Cluuius Rufus, diues & eloquentiā clarus, præfuit Hispaniæ sub Nerone & Galba. Tacitus 20. Hūc opinamur esse, qui temporibus Plinii historiam scripsit, de quo idē Plin. in Epist. lib. 9. ad Rusonē.

¶ Cluuia Facula, Campana mulier, quæ stu corporis ditata, captiuis Romanis egentibus bello Punico secundo alimenta suppeditauit. Liuius 26. Valerius libro quinto, capite 2.

Cluuius M. F. refertur inscript. antiq. pagina 127.

¶ *L.* CLVVIENVS *L. F. Anicilo balneum & aquas dedit.* Hæc inscriptio reperitur Bergomi in æde D. Vincentii. Ibidem pagina 93.

Cluuienus, malus Poeta, notatur Iuuenali Satyra 1.

COCCEII.

Cocceiorum familia ex Narnia oppidò propagata traditur. Primus in hanc Consulatum intulit M. Cocceius Nerua, is, qui Cæsarem & Antonium dissentientes in gratiam reduxit, quemadmodum refert Appianus, qui L. prænomen illi, sed vt opinor, mendosè tribuit. Idem Appianus fratrem illi fuisse scribit, quem Cæsar conseruârit. Gessit autem Consulatum cum L. Gellio Publicola, ann. vrbis conditæ DCCXVIII. Meminit huius Cocceii, & dexteritatis eius in componendis amicorū dissidiis, Horatius Sermonum 1. Satyra quinta. In quē locum Porphyrio commentans, Imp. Neruæ auum facit.

M. Cocceius Nerua, Consul fuit cum C. Vibio Rufino sub Tiberio. Vide Manutium in Orthographia in voce, Sæculū.

M. COCCEIVS NERVA, vir diuini humanique iuris sciens, Labeoni in ea professione successit, teste Pōponio. Tiberio principi, cui fuit coniunctissimus, in petenda Campania comes adhæsit, vbi 7. pòst anno, cùm præsentem reipub. statū non probaret, consilium moriendi cœpit, integro statu honestum finem expetens. Proinde deprecantis Tiberii sermonem auersatus, cibi abstinentia decessit. Tacitus lib. 4. & 5. Rutilius vult huius filium fuisse, qui & ipse Iurisconsultus, pater extiterit Neruæ Cæsaris. Addit, eundem Cocceium in curatione aquarum Satrio Rufo successisse, Corn. Cethego & Varrone Visellio Coss. fors ex Frontino.

Cocceius Nerua, Prætor designatus an. V. C. DCCCXVII. punitis, qui cū Pisone coniurauerant, triumphalibus ornamentis à Nerone donatus est. Tacitus in fine 15.

M. COCCEIVS NERVA, duobus Consulatibus gestis, & quidem in vtroq; principis col-

¶ Vide Stemma apud Onuphriū P... uiniū pa. 3...

pis collega, cæso Domitiano in imperio successit. Præfuit annum & menses 4. decessitque in Consulatu quarto septuagenario maior, cùm sibi Traianum adoptasset. Vitam eius & res gestas descripsere Dion, Nicæus & Sex. Aurelius Victor. Item Egnatius Venetus. Fors idem est cum superiore.

¶ *Diis manibus M. Coccei Sp. F. Augustalis. Vixit ann.* XVIII. *men.* IX. *d.* XIII. *Coccei Aug. lib. Plutin. mater fil. piiss.* Inscript. ant. pag. 284.

L. Cocceius L. Coccei Posthumi L. Auctus Architectus. Hæc inscriptio extat Puteolis apud S. Proculum. Vide inscript. antiq. pagina 126.

Cocceiæ Auitæ Domitiæ F. Chrysæ. Vix. annis XXIX. *Men.* IIII. *d.* XXIV. *Hermes Cocceiæ Bessæ Act. coniugi benè mer.* Reperitur Romæ in viridario Cardin. Rhotomagen.

¶ Cocceio Campano rescripserunt Seuerus & Antoninus AA. Institutionum 2. quibus modis testamenta infirmentur, & Pandect. 36. ad S. C. Trebellianum, Institution. lib. 2. tit. 17.

¶ Cocceia Chrysis, vxor C. Iulii Flauiani Cornicularii, refertur in memor. Moguntinensium pag. 468.

L. Cocceio L. F. Cogitato parentes. Vix. ann. XX. *mens.* XI. *mil. cohort.* XI. *vrb.* Extat Neapoli. Inscript. ant. pag. 122.

L. Cocceius Cupitus, memoratur in antiquitatibus repertis Norinbergæ. Ibidem pag. 409.

Cocceius Cassianus, clarissimus vir, cũ Rufina Ingenua, quam ille pleno honore dilexit, sub Marco Imperatore, refertur Pandect. 34. de his quæ vt indignis auferuntur.

¶ Cocceius Firmus, Centurio memoratur Papiniano Pandect. 49. de captiuis & postliminio reuersis.

Cocceia Nice; cuius carmen epitaphium exponitur à Fabricio Antiq. pagina 74.

Cocceius Proculus, apud Tacitum Speculator.

M. Cocceius Stratocles, æditiuus Veneris, cum M. Aurelio Pacoro. Vide supra in Aureliis.

Cocceiæ Valeriæ P. Tenacius Gemellinus Aug. coll. Epul. Id extare Budæ in Vngaria, tradit Apianus inscript. ant. pag. 491.

Cocceius Verus, occisus à Seuero. Spartianus.

¶ COCCEIANVS Dion, cognomento Chrysostomus, floruit Prusæ in Bithynia sub Traiano. Plinius Epistol. lib. 10. Citatur ab Isaacio Tzetze in Cassandram Lycophr. pagina 51. & alibi. ¶ Orationes eius 80. de Græcis Latinas fecit Thomas Naogeorgus, qui copiosissimè de eo disseruit in operis illius proœmio.

¶ L. COCTIVS M. F. S. T. I. quartus veteranus. Hæc inscriptio legitur Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

Coctia filia & Coctius, nepos Saluii Coctiani, quærantur infrà in Saluiis.

¶ COERANVS, homo Ægyptius 7. annis exul. Dein restitutus, & Senator & Consul factus est sub Seuero. Dion.

¶ C. COESIDIVS Euzelus, refertur in memor. antiquis pag. 73.

¶ M. COLONIVS, C. Caninium Gallum damnauit, eiusdem postea, quod mirere, procurator. Vide Valerium Maximum lib. 4. cap. 2.

COMINII.

L. Cominius, Trib. mil. in exercitu L. Papyrii Dictatoris, ann. V. C. CCCCXXIX. pugnante, ipso absente, Fabio legato contra Samnites, cùm equis frena detraxisset, perrupit hostium agmen, suisque viam cõsequendæ victoriæ fecit. Vide Liuium libro octauo.

Cominius, Trib. pl. M. Lectorio Trib. mil. diem dixit, quòd Cornicularium suum de stupro compellasset. Valerius 6. capite primo.

Sex. Cominius, fœde tractatus à Verre. Cicero in Verrinis.

P. & L. Cominii, Equites Rom. Stalenum accusarunt. Cicero pro A. Cluentio.

Q. Cominius, Cæsaris partium bello Africano, cùm nauigando à cæteris aberrasset, à C. Vergilio captus, & ad Scipionem transmissus est. Hirtius vel Oppius Commentario 5.

¶ L. Cominius Pedarius, datus adiutor Coruino Messalæ in curatione aquarũ sub Augusto. Sex. Iul. Frontinus de aquæductibus.

C. Cominius, Eques Rom. accusatus quòd probrosum carmen in Tiberium fecisset, precibus fratris, qui Senator erat, cõcessus est. Tacitus 3.

Quartus Cominius C. F. sibi & Tertiæ Petroniæ M. F. vxori, & L. Cominio C. F. & C.

Cominio C.F. Fratribus,& Tertiæ Cominiæ sorori, & Ampliato & Felici lib. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium, tradente Apiano inscript. ant. pag. 29.

Cominia Ianuaria, refertur ibidem pag 258.

Cominia Faustina, Peregrinii Heliodori mater, in memoriis Moguntinis. pagina 466.

CONSIDII quæ gens plebeia fuit.

Q. Considius & T. Genutius, Tribb. pl. an. V.C. CCLXXVII. autores legis agrariæ, T. Menenio diem dixere, propter amissum Cremeræ præsidium, cùm haud procul inde Consul statiua habuisset; cumque capitis anquisissent, patrum precibus & gratia victi, mulcta contenti fuere, duobus millibus æris damnato reo. Liuius lib. 2.

Considius, publicanus, & L. Crassi amicus, de quo Valerius lib. 9. cap. 1.

Q. Considius, grauis iudex tempore Ciceronis, cuius ille meminit in oratione pro Cluentio. Idē opinor iam natu grandis, Cæsare Consulatum violentius gerente, liberè dixit, Ideo non conuenire Senatores, quòd illius arma timerent. Huic cùm Cæsar dixisset: Quin igitur tu eodē metu domi te contines? *me*, inquit Considius, *senectus intrepidum facit; cùm enim vita paululum superfit, non est cur magnopere sim sollicitus.* Plutarchus in Cæsare.

Q. Considius, fœnerator tempore Catilinarii tumultus, neque de sorte quenquam suorum debitorum, neq; de vsura appellari passus, publicum mœrorem priuata tranquillitate simul & liberalitate mitigauit. Val. Maximus lib. 4. cap. 8.

C. Considius, Proconsul Africæ, Q. Ligarium legatum, decedens inde, prouinciæ præfecit, idq; nō multo ante bellum ciuile. Cicero pro Q. Ligario. Vide an idem sit, de quo Asconius in Miloniana.

Considius Nouianus, successor nominatus C. Cæsari in citeriori Gallia. Cicero in epistolis ad Tironem.

P. Considius, rei militaris peritissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cùm antea sub L. Sylla, & inde sub M. Crasso militasset. Cæsar belli Gallici comment. 5.

D. Considius, proprætor Pompeianus. Cicero ad Att. 8.

¶ C. Cōsidius Longus, bello ciuili Adrumetum in Africa præsidio vnius legionis tenuit, deinde sub Scipione Tisdram. Post victoriam Cæsaris, cùm fugeret, à barbaris interfectus est. Cæsar comment. 5.

¶ Q. Considius Gallus, hæres Q. Turii, cum plerisque aliis commendatur à Cicerone Cornificio epistolarum 12.

L. Considius, homo abiectus & cōtemtus in vrbe, pòst Duumuir Capuæ, notatur à Cicerone in de lege Agraria contra Rullum.

Considia, M. Seruilii, Consularis viri F. à Democrate medico curata. Plinius libr. 24. cap. 7.

Considio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 20.

¶ CONSTANTII & CONSTANTINI, Imperatores, petantur è Victore, Suida, &c. item è Caroli Sigonii historia de imperio occidentali & Onuphrio Panuinio.

¶ COPIVS C.L. Leonas. Inscript. antiq. pag. 52.

¶ COPILLAE rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

COPONII.

T. Coponius Tiburs, damnato C. Massone, ciuis Romanus factus est. Eius nepotes T. & C. summæ virtutis & dignitatis homines vocat Cicero in Oratione pro L. Corn. Balbo.

Q. Coponius, damnatus ambitus, quia vini amphoram dedisset dono ei, cuius erat suffragii latio. Plinius 35. cap. 12.

M. Coponius, refertur à Cicerone li. 1. & 2. de Orat. itē in Orat. pro Cæcina, pro quo dixerit Q. Scæuola contra L. Crassum in causa M. Curii.

C. Coponius, præfectus præsidii, quod Crassus bello Parthico Carris imposuerat. Plutarchus in Crasso, Appianus in Parthico. Fors idē, qui bello ciuili Pompeiū secutus, nauibus Rhodiis præfuit. Cæsar comment. 3. Cic. ad Att. 9, scribit, illum initio eius belli Pompeianum Prætorem fuisse. Vt ab Antonio proscriptum vxor seruarit, docet Appianus de bell. ciuil. lib. 4.

L. Coponii L.F. vt Cæsaris partium meminit Iosephus 14 cap. 16.

Coponius, vir Prætorius grauissimus, P. Silii socer, cùm recens transfuga Plancus absenti Antonio multa miranda in Senatu obiiceret; *multa*, inquit, *mehercules fecit Antonius, pridie quàm tu illum relinqueres.* Velleius Paterculus volumine posteriore.

Coponius alius, Eques Rom. procurator Iudææ sub Augusto, missus cum Quirinio,

præside

præside Syriæ. Iosephus initio 18. antiquitatum, & belli Iudaici lib. 2. cap. 7.

¶ A. CORAVLVS, miles refertur Inscrip. antiq. pag. 483.

¶ L. CORDIVS, honestus homo, dixit testimonium in Verrem. Cicero in Verrinis.

M. Cordius, reperitur in numis argenteis, teste Carolo Sigonio.

CORELLII.

Corellius, Eques Rom. Ateste genitus, quem suomet ipsam surculo castaneam inseruisse in Neapolitano agro, scripsit Plinius, sic vt ab ipso nomen inter laudatas accepit. Hāc postea hæres libertus iterum inseruit. Inter eas hæc est differentia, illa copiosior, hæc Correlliana melior, libro 17. capite 17.

Corellius Rufus, I.C. celeberrimus, summæ auctoritatis apud Neruam. Moritur sub Traiano voluntaria morte. Autor Plinius Epistolarum I. ad Calestrium Tironē, qui plurimum sanctitatem vitæ eius & innocentiam commendat. Vxor illi fuit Hispulla. Ibidem.

¶ CORFIDIVM, materteræ suæ maritū, Varro autor est, funere locato reuixisse, & locatorem funeris ab eo elatum. Adiecit & miracula, quæ tota indicasse conueniat. E duobus fratribus, equestris ordinis, Corfidio maiori accidisse, vt videretur expirasse, apertoque testamento, recitatum hæredem minorem funeri institisse. Interim eum, qui videbatur extinctus, plaudendo conciuisse ministeria, & narrasse, à fratre se venisse, commendatam sibi filiam ab eo. Demonstratum præterea, quo in loco defodisset aurum nullo conscio, & rogasse, vt iis funebribus, quæ cōparasset, efferretur. Hæc illo narrante, domestici fratris properè annunciauêre, exanimatum illum, & aurum, vbi dixerat, repertum esse. Hæc Plinius 7. cap. 52.

CORNELII.

Nullā inter Romanas gentes latius sparsam inuenio atque Corneliam, cuius plures quàm 12. populosæ familiæ numerantur, omnes Patriciæ dignitatis, honorib. & imperiis illustres. Primi autem & antiquissimi occurrunt Maluginenses. His proximi sunt Cossi, Aruinæ, Scipiones. Deinde certatim ingruunt Rufi, Syllæ, Silennæ, Lentuli, Dolabellæ, Cethegi, Cinnæ, Mamerci, Māmulæ, Merendæ, Merulæ. Ne quid nūc de Balbis, Fuscis, Frōtonibus, Seueris, Anullinis & id genus cōpluribus aliis dicā, qui vt ad superiores illas nihil pertineant, oēs tamē nominis esse Cornelii fatendum est. Ab his vicus, quem inhabitarunt, Cornelius, & vna ex 35. tribubus in honorem gentis Cornelia nuncupata est. Singulare genti Corneliæ, non cremare defunctos, sed telluri mandare. Primus omniū Sylla cremari voluit, cuius instituti causam suo loco dicem⁹.

Maluginenses.

Maluginenses ab origine prioris patriæ dictos arbitramur, quomodo & Papyrii Mugillani, & Furii Medullini, & Sulpitii Camerini, ab oppidis prius habitatis appellationem traxere.

Ser. Cornelius Maluginensis, iuuenis adhuc, opibus & dignitate præcellēs, Consulatum gessit an. V.C. CCLXIX. cùm sumtū est supplicium de Sp. Cassio, regnum affectante. Missus in Veientes, multam prædā abegit. Vixit postea in magna nominis authoritate, cùm esset & Flamen Quirinalis. Decessit an. vrbis conditæ CCCI. Liuius lib. 2. Dionysius antiquitatum 8.

L. & M. Cornelii Maluginenses, fratres, fors Seruio patre prognati, & ipsi ad amplissimos honores conscenderunt. Lucius Cōsul. an. V.C. CCLXXXXV. feliciter rē gessit aduersus Volscos, deq; iis triumphauit, vt est autor Dionysius lib. 10. M. Decemuir ferendarum legum enituit. Verùm quòd cum App. Claudio cæterisq; collegis ad occupandam tyrannidē consensisset, in exilium pulsus est, ann. CCCV. Liuius lib. 3.

M. Corn. Maluginensis, alius à superiore, fors filius, Consul cum L. Papyrio Crasso, an. vrbis conditæ CCCXIX. Liuius lib. 4.

P. Ser. & M. Cornelii Maluginenses, referuntur Liuio lib. 4. 5. & 6. nullis rebus gestis magnopere clari, nisi quòd aliquoties Tribunatum Consulari potestate administrârūt, P. quidem tertiùm an. vrb. cond. CCCLXV. quo anno Roma à Gallis capta est. Sequimur enim Carolū Sigoniū, cùm vulgares Liuii codices Seruilium vocent. Ser. etiā magisterio Equitum functus est sub Dictatore T. Quintio Pœno, an. CCCXCIIII.

M. Corn. Maluginensis Scipio, haud dubiè per adoptionē huic familiæ insertus, Prætor ann. V.C. DLXXVIII. Hispaniā vlteriorē obtinuit. Vn regressus post bienniū

à Fuluio & Posthumio Censoribus Senatu motus est. Liuius 41. Meminit huius Maluginensis Scipionis vt viri faceti Cicero de Oratore secundo. Nā cùm ex centuria sua renunciaret Acidinum Consulem, præcoque dixisset: dic de L. Manlio, respondit, virum bonum egregiumque ciuem esse, se arbitrari.

Ser. Corn. Maluginensis, Flamen Dialis sub Tiberio, memoratur Corn. Tacit. libro tertio. Sigonio ex Fastis Capitol. Cn. F. Cn. N. Lentulus Maluginensis vocatur. De filio Maluginensi, patris in eo sacerdotio successore, idem Tacitus lib. 4.

COSSI.

Cossos vocari scribit Festus Pompeius, qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur. Vnde apparet eum, qui primus id cognomē tulit, insigniter fuisse rugosum.

A. CORN. COSSVS M. F. M. N. Larte Tolumnio, Veientium rege, in acie cæso, Ioui Feretrio secunda opima spolia retulit. Liuius dubitat, Consulne, an consulari potestate Trib. militum, & quo potissimū tempore, id fecerit. Consulatum gessit an. V. C. CCCXXVII. Biennio pòst M. Equit. sub Dictatore Mamerco, feliciter pugnauit in Veientes. Liuius 4. Plinius de viris illustrib. Propertius lib. 4. Valerius libro tertio, capite 2. &c.

A. P. & Cn. Cornelii Cossi, fratres opinor, & A. filii, referuntur Liuio libro quarto, omnes vel Consulatu gesto, vel aliquot Tribunatibus mil. Cōsulari potestate peractis insignes. Publius etiam Dictator Volscos domuit, ann. V. C. CCCXLVII.

A. Corn. Cossus, fortassis A. F. A. N. ann. vrbis conditæ CCCLXX. Dictator Volscos cecîdit, triumphauitque. M. Manlium Capitolinum, concitantem populum, in carcerem coniecit. Liuius 6.

A. Corn. Cossus A. F. A. N. A. pron. (sic enim coniicimus) aliquoties Trib. militum Consulari potestate, bis Magister Equit. nouissimè Consul cum M. Valerio Coruino de Samnitibus triumphauit. Liuius 7.

Longo pòst tempore pro Cossis fratrib. apud Centumuiros aduersus M. Antoniū dixit Curio pater, vt est apud Ciceronem de oratore 2.

Cornelia, ex Cossorum familia, capta Vestalis in locum Lęliæ defunctæ sub Nerone. Tacitus lib. 15. Vide infra in Lentulis.

Aruinæ.

Videntur Aruinæ ex Cossis esse, ita annorum temporumque ratione proximè succedunt. Adiuuat hanc opinionem prænominum consideratio, quæ vbiq; esse eadem apparet.

A. Cornelius P. F. A. N. Aruina, Dictator Samnites subegit, triumphauitq; ann. vrbis conditæ CCCCXXXII. Idem fecialis fuit, cum Samnitibus T. Veturius & Sp. Posthumius dederentur.

P. Corn. A. F. P. N. Aruina, bis Consul, cum Q. Martio Tremulo cecîdit Samnites. Gessit & cum C. Martio Rutilio Censuram. Liuius 9. & 10.

Inueniuntur Aruinæ & in Scipionibus, quibus Rutilius illos etiam attribuit.

Scipiones.

Scipionum familiam accuratius mihi describendam delegi, ea maximè ratione ductus, quòd nusquam neque præstantiores Duces belli tempore, neque domi meliores ciues prognatos videam. Adeò rei militaris scientia, & morum integritate sanctimoniaque Scipiones excelluere. Quanti verò putandum est, quòd ex oraculo montis patribus, matrem Deûm non nisi ab optimo viro excipi velle; sola Scipionum reperta familia est, quæ hunc dare posset? Nam quòd totius orbis imperiū obtinuere Romani, gentiumque domini facti sunt, Scipionibus deberi, quis ambigat?

Scipionis cognomentum, in gente Cornelia qui primus tulit, adolescens patrem, luminibus carentem, pro baculo regebat, quem scipionem Grammatici vocant. Macrobius 1.

P. Cornelius Scipio, Magister Equitum, Dictatore M. Camillo, cùm Veios cepit, ann. vrbis conditæ CCCLIX. Deinde Tribunus mil. Consulari potestate. CCCLXI. CCCLXVI. CCCLXX.

P. Corn. Scipio (vt puto, F.) Ædilis curulis fuit ann. vrbis conditæ CCCLXXXIX. M. Equit. dictus à L. Furio Camillo Dictatore ann. C[illegible]CCV.

L. Corn. Scipio, interrex comitia habuit ann. vrbis conditæ CCCCII. Post biennium creatus ipse Consul, & iterū an. CCCCXXII.

L. Cornelius Cn. F. Scipio, Proprætor constitutus à Q. Fabio Max. Rutilio V. Cōsule, ann. vrbis conditæ CCCCLVIII. legatus Papyrii Cursoris contra Samnites, ann. CCCCLX. Consul ann. CCCCLV.

Cn. Cor-

Cn. Cornelius L. F. Cn. N. Scipio Asina, Consul ann. V. C. CCCCLXXXXIII. à Carthaginensibus per fraudem captus. Liuius 17. Iterum Consul ann. CCCCXCIX. factus est. Vide Valerium lib. 6. capite 7. & 11. Porro Asinæ cognomentum vnde Corneliæ genti sit inditum, explicuit Macrobius Saturnalium 1.

P. Cornelius Cn. F. L. N. Scipio Asina, Consul ann. vrbis conditæ DXXXIII. M. equitum anno quarto pòst.

L. Corn. L. F. Cn. N. Scipio, Consul an. vrbis conditæ CCCCLXXXXIIII. in Sardinia contra Sardos, Corsos & Hannonem, Pœnorum ducem, feliciter pugnauit, corpus hostis occisi magnificè extulit, eiusque exequias celebrauit. Liuius 17. Valerius Maximus lib. 5. capite 1. Narrat aliquot eius stratagemata Frontinus libro tertio, capite 9. & 10.

Cn. Corn. L. F. L. N. Scipio, Caluus Cōsul ann. vrbis conditæ DXXXII. Hoc natus est P. Cornelius Nasica, qui VIR. OPT. à Senatu iudicatus est.

P. & Cn. Cornelii Scipiones, fratres, L. FF. L. NN. quorum Publius, Africani pater, Consul fuit anno primo belli Punici secundi V. C. DXXXVI. Ambo rebus magnis in Hispania gestis, ibidem interiere, dicti ob id duo fulmina belli Virgilio. De Cn. amplius, & filia Cornelia, à Senatu elocata, Valerius lib. 4. cap. 4. Seneca ad Albinam cap. 12. Zonaras Tom. 2.

P. CORNELIVS P. F. L. N. SCIPIO AFRICANVS, matre enecta natus est, vt tradit Plinius libro 7. Vitam illius scripsere C. Oppius & Iulius Hyginus, vt est apud Gellium 7. capite 1. item Plutarchus, quæ historię interiere. scripsit etiam nostra memoria Donatus Acciaiolus. De eodem copiosissimè agit Liuius, & alii Romanæ historiæ auctores passim. Adde insuper quæ Suidas habet πέπνυται. Coniugem habuit Tertiam Æmiliam, L. Pauli, apud Cannas cæsi, F. Ex qua tres liberos sustulit, P. Cornelium Scipionem F. & duas Cornelias filias, quarum maior collocata est P. Cornelio Scipioni Nasicæ, eius, qui vir optimus iudicatus est, filio, minor verò Tib. Sēpronio Graccho, quam & ipsam concreto genitali natam, & duodecies, alternatim semper nunc masculum nunc fœmellam peperisse, scribit Plinius. Africanus ipse bis Consul fuit, & Censor, princepsque Senatus tribus continuis lustris. Decessit anno ætatis 54. Scitum est Catonis maioris de hoc Scipione apud Suidam in vocib. αἰνῶν & κάτων apophthegma. Is enim à quodam interrogatus, quid de Carthagine & Scipione sentiret, fertur Homeri de Tiresia versum subintulisse: οἶος πέπνυται, λοιποὶ σκιαὶ ἀΐσσουσι. *Hic sapit; at reliqui simulacra vt vana vagantur.*

P. Cornelius P. F. P. N. Scipio, Africani F. captus ab Antiocho rege, gratis patri remissus est. Augur factus est ann. vrbis cōditæ DLXXIIII. Sed & præturam gessit, ad quam obtinendam plurimum illi C. Cicereius, patris scriba, suffragatus est. Corpore fuit minus firmo. Laudat hunc ab eloquentiæ & litterarum studio Tullius in Bruto. At Valerius Maxim. vt summi viri degenerem filium insectatur libro tertio, capite quinto.

Cornelia, Africani filia, Gracchorū mater, duodecim partus totidē funeribus recognouit. Et de cæteris facile est, quos nec editos nec amissos ciuitas sensit. Tib. Gracchum & C. quos etiam qui bonos viros negauerit, magnos fatebitur, & occisos vidit & insepultos. Consolantibus tamen miseramque dicentibus: *Nunquam*, inquit, *non felicem me dicam, quæ Gracchos peperi.* Hæc Seneca de consolatione ad Marciam. Adde quę habet de consolatione ad Albinam. Est etiam de hac Cornelia præclarus Plutarchi locus in C. Graccho, Valerii lib. 4. cap. quarto.

P. CORNELIVS SCIPIO AFRICANVS Æmilianus, dictus Numantinus, vt Plinius de viris illustr. L. Æmilii Pauli, qui de Perse rege triumphauit F. per adoptionem verò Scipionis Africani nepos, bis Cōsul & Cēsor, Carthaginem & Numantiam sustulit, deq; vtraque triumphum egit. Vxor illi fuit Gracchorum soror, Sempronia. Strangulatus est domi suæ, incertum coniugisne fraude, an inimicorum opera, anno ætatis 55. vel vt alii 56. Vide Plinium de viris illustribus. De hoc opinor loqui Senecam de beneficiis 3. Abstinentiam eius prædicat Suidas πέπνυται. Idem Σκιπίων: *Scipio*, inquit, *oracula potius locutus est, quàm verba fecit. Euersa enim Carthagine, cùm Romani confiderent, se pacatè & tranquillè victuros in posterum, in medium progressus: Nunc quidem, inquit, existimandum est, hæc bellorum initia esse* &c. In recentioribus auctoribus scripsit vitam illius Antonius Bendinellus Lucensis. Fannius propter dissimulationis dexteritatem Scipionem hunc Græco verbo

εἴρωνα appellabat. Cicero 2. de Oratore. Referuntur ibidem eius aliquot ſcitè dicta. De legatione eius ad res ſociorum inſpiciendas Iuſtinus lib. 38. Decedens libras 32. argenti hæredi reliquit. Et cùm de Pœnis triumpharet, quater millies CCCC. LXX. M. pondo trāſtulit, quod argenti tota Carthago habuit, illa terrarum æmula, &c. Plinius lib. 33. c. 11. Meminit idem lib. 22. cap. 6. his verbis: *Aemilianum Scipionem Varro auctor eſt, donatum obſidionali corona in Africa, Manlio Coſ. tribus cohortibus ſeruatis, totidemque ad ſeruandas eas eductis: quod & ſtatuæ eius in foro ſuo D. Auguſtus aſcripſit.* Hactenus Plinius. Reliquit orationes aliquot, quæ citantur à Sex. Pompeio.

L. CORN. P. F. L. N. SCIPIO ASIATICVS, Africani prioris fr. Conſul ann. vrbis conditę DLXIII. Antiochum regem vicit, Aſiaque ſubmouit, vnde illi cognomentū Aſiatici inditum eſt. Ea victoria luxū gemmatum vrbi intulit, vt eſt auctor Plinius 33. capite 11. Ibidem à Scipione in triumpho argenti cælati pondo millia quadringenta quinquaginta translata, ait. Et cap. præcedente, ludos ab eo factos è pecunia, quam P.R. contuliſſet: nam tantam pecuniæ abundantiam fuiſſe, vt is ſtipem ſpargere cœperit Sp. Poſthumio, Q. Martio Coſs. Huic ſtatuam, chlamyde & crepidis indutam, ob Antiochum victum, ad perpetuam rerum geſtarum memoriam in Capitolio erexerunt. Martianus.

L. Cornelius Scipio, vt opinor, Aſiatici F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIX. à Fuluio & Æmilio Cenſoribus, Senatu motus eſt. De huius filio Cicero in Tuſculanis: Africani fratris nepos vita omniū perditorum ita ſimilis, vt eſſet facilè deterrimus.

L. Corn. Scipio Aſiaticus, Conſul ann. vrbis conditæ DCLXXI. cuius exercitū belli ciuilis tempore cùm ad ſe Sylla tranſtuliſſet, illum incolumē dimiſit. Liuius 85. Appianus etiam filium illi eodem prænomine fuiſſe tradit.

L. Corn. Scipio Suarius: ſic enim illum appellatum puto: cum Sigiſmundus Gelenius in Plinio pro Suario legat Serapio, vt videatur idem eſſe cum Serapione Naſica, quod tamen eſſe non poteſt, quia Naſica in exilio deceſſit, ille in vrbe. Fors erit primi Aſiatici nepos. Cognomentum Suarii à ſimilitudine traxit, quòd negotiatorem quēdam ſuarium facie referret. Plebi in Tribunatu admodum gratus fuit, dignúſque viſus Africanorum familia. Cui cùm in bonis non eſſet funeris impenſa, populus aſſes cō tulit, ac funus elocauit, quaq; parte ferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Plinius 21. cap. 3.

P. CORNELIVS Cn. F. L. N. SCIPIO NASICA, Africani fr. patruelis, VIR OPTIMVS à Senatu iudicatus, cùm tantùm eſſet Quæſtorius, Matrē Deûm hoſpitio accepit, an. vrbis conditæ DL. Pontifex in locum Galbæ factus eſt, an. DLV. Conſul verò DLXIII. de Boiis triumphauit. Liuius 36. Multi per hoc decepti, quòd Pontifex creatus legitur, Pontificem Max. fuiſſe, tradunt. Sed & Cēſorem fuiſſe, & Gracchum interemiſſe, aſſerunt, magno errore, quæ trium Scipionū ſunt, vni tribuentes. Hallucinati ſunt in hoc & Valerius Maximus ac vnà D. Auguſtinus.

P. Scipio Naſica, bis Conſul fuit, primū ann. vrbis conditæ DXCII. cum C. Martio Figulo: quo honore, cùm vitio ſe creatum intelligeret, ſe abdicauit. Iterum an. DXCIX. cum M. Marcello, Delminium, vrbem Dalmatarum, expugnauit, imperatoris nomen à militibus, triumphum verò à Senatu oblatum, recuſauit. Cenſor porticus in Capitolio fecit. Eloquentia primus, iuris ſcientia conſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit: vnde vulgò CORCVLVM dictus. Cicero in Bruto, & lib. 1. Tuſcul. Plinius in viris illuſtribus.

P. Corn. Scipio, huius F. eius, qui vir optimus iudicatus eſt, N. Conſul fuit ann. vrbis conditæ DCXVI. cum D. Iunio Bruto. Pont. Max. abſens creatus eſt, iuris ſtudioſus. Idē Tib. Gracchum, cuius conſobrinus fuit, priuatus occidit. Vide Paterculū libro poſteriore, Ciceronem in Catone maiore, Liuiū 58. Valerium Maximum lib. 3. cap. ſeptimo, lib. 5. capite 3. Plutarchum, Appianum. Dictus eſt & Serapion, ob Serapionis victimarii ſimilitudinem. Liuius lib. 55. Valerius 9. cap. 15. L. Accius Poeta hunc cùm omnib. in rebus vehementem, tum acrem aiebat in dicendo fuiſſe. Cicero in Bruto.

P. Corn. Scipio Naſica, Serapionis F. homo facetus & vrbanus, Conſul fuit cum L. Calphurnio Beſtia ann. vrbis conditæ DCXLIII. cùm ſumptum eſt bellum in Iugurtham. Obiit in eo honore. Vxorem habuit Cæciliam, Q. Metelli Macedonici F. Vide Ciceronem in Bruto & Officiorum 1. Cùm Ædilitatem peteret, ioci nomine repulſam

pulsam passus est. Valerius 7. capite quinto. quanquam eo loco multorum Scipionũ historias commiscet.

P. Corn. Scipio Nasica P. F. Serapionis N. vxorem duxit Liciniam, L. Licinii Crassi Oratoris F. ex qua duobus filiis susceptis, alterum socero in adoptionem dedit, qui dictus ob id est L. Licinius Crassus Scipio. Vide Ciceronem in Bruto. Pulsus est idem Scipio in exilium bello ciuili inter Marium & Syllam exorto. Cicero in principio 3. de Oratore.

P. Corn. Scipio Nasica. P. Scipionis ex Licinia F. quem M. Brutus apud Ciceronẽ in de claris Oratoribus collegam suum vocat, cuiusq; genus Cicero inibi ex ipsius sapientię stirpe prognatũ dicit: auis duobus, Scipione illo Consulari, qui salib. & facetiis præstabat, & L. Crasso Oratore: trib. proauis, Q. Metello Macedonico, cuius 4. filii, P. Scipione, qui ex dominatu Tib. Gracchi priuatus in libertatem rempublicã vindicauit, Q. Scæuola Augure, qui peritissimus iuris, idemq; percomis est habitus: duob. abauis, P. Scipione, qui bis Cõsul fuit, quiq; est Corculũ dictus, & altero omniũ sapientissimo, C. Lælio, clarus. Nescio nũ hic sit, qui ex Scribonia, quæ postea Cæsari Augusto nupta est, Corneliam & P. Corn. Scipionẽ liberos reliquit, de quib. est apud Propertiũ in fine quarti, vbi Corneliæ epicediõ extat. Iuncta ea L. Æmilio Paulo, Cõsulari & Cẽsorio viro, Lepidum, Paulum & Æmiliam illi liberos peperit. Decessit marito superstite, laudata etiam ab Augusto Imperatore.

P. Scipio, Scipionis & Scriboniæ Augusti F. frater Corneliæ, cuius modò meminimus, Cõsul fuit sub Augusto, eo ipso anno, quo soror in fata concessit, id est ann. V. C. DCCXXXVIII. Numeratur & Scipio in adulteris Iuliæ. Opinor eundem esse.

Q. METELLVS PIVS SCIPIO, Nasicæ F. testamento in genus hæreditatemque Metelli Pii adoptatus, indeque cognomentum Metelli ferens, vt Dion, fit Pompeii Magni socer, data illi Cornelia F. quæ prius P. Crasso, M. filio nupserat. Consul fuit ann. V. C. DCCII. à genero in quinq; posteriores menses collega assumtus. Vxorem habuit Lepidam, vt est apud Plutarchum in Catone Vticensi. Victus à Cæsare in Africa, ac in mari, cùm fugeret, deprehensus, sibi manus attulit. Contrario enim in Africam vento relatus, cùm teneri nauem suam ab hostibus videret, ferro se transuerberauit, & quærentibus vbi Imperator esset, *Imperator*, inquit, *benè se habet*. Vox hæc parem illum maioribus fecit, & fatalẽ Scipionibus in Africa gloriam non est interrumpi passa. Multũ fuit Carthaginem vincere, sed amplius mortẽ; nec aliter debebat Imperator, & quidẽ Catonis, mori. Seneca Epistolarum 3. epistola 24. Vide epitomen Liuii lib. 114. Appianũ bell. ciuil. lib. 2. Valerium Max. lib. 3. cap. 2. Florum 4. cap. 2. Plinius scribit, illum Capitoni Babylonica triclinaria obiecisse, lib. 8. cap. 48. si tamen locus non est mendosus.

¶ At sanctius Sex. Pompeius lib. 3. Carnificis loco habebatur is, qui se vulnerasset, vt moreretur.

P. Cornelius Scipio Salutio, vir abiectissimus in castris Cæsaris, quem ille, quòd Pompeiani dicerent, fatale esse Scipionib. in Africa vincere, per ludibrium exercitui præfecit. Suetonius & Plutarchus in Cæsare. Porro Plinius lib. 7. cap. 12. id cognomẽti primùm in ea familia à Salutione Mimo Cn. Scipioni inditum scribit.

P. Scipio, adolescens, Verri in iudicio aderat. Cicero in Verrim. 6.

Cornelia, è Scipionum gente, L. Volusio Saturnino, nuper in præfectura vrbis extincto, Volusium Saturninum, qui Consul fuit post sexagesimum secundum annum genuit. Plinius libro septimo, capite decimoquarto.

C. Cornelius Scipio, pulsus vrbe, Massiliæ habitauit, cuius filiam Corneliam P. Sestius, is, pro quo Cicero dixit, vxorem habuit. Vide Ciceronem pro Sestio & familiarium Epist. 5. epistola 6.

P. Corn. Scipio, euocatus Pompeianarum partium in Africa sub Scipione, in oppido Sarsura, cui præerat, interemptus. Cęsar comment. 5.

L. Scipio, cùm aurum factum haberet in vinea, ita ictus est, vt ista esset integra, aurum colliquisset. Varronis est diuinarum 3. Citatur Nonio in voce Liquidum.

P. Scipio, cuius vxor Poppæa iussu Messalinæ interempta est, rogatus sententiam; *cùm idem*, inquit, *de admissis Poppææ sentiam, quod omnes, putate me idem dicere quod omnes.* Eleganti vsus temperamento inter coniugalem amorem & Senatoriam necessitatẽ. Tacitus hunc Consulem fuisse tradit anno 2. Neronis, id est, V. C. DCCCVIII. ac legendum apud illum Scipio puto, non Cæpio.

L. Corn. Scipio, sub Diocletiano viuẽs, refertur Inscript. ant. pag. 277.

P. Corn. Scipio Asiaticus, Consul cum C. Bellicio Natale. Ibidem pag. 201.

Hispali.

Cn. Cornelius Scipio Hispalus, fors Cn. Cornelii Scipionis Calui nepos. Cõsul fuit ann. vrbis conditæ DLXXVIII. cum Q. Petilio, in quo magistratu decessit. Fuit & Pontifex.

C. Corn. Hispalus (nam & hunc Scipionem fuisse, puto) Prætor peregrinus M. Popilio L. Calphurnio Coss. an. vrb. conditæ DCXV. edicto Chaldæos vrbe & Italia expulit. Valerius 1. capite 4. Militauit sub Scipione in expugnatione Carthaginis. Appian⁹.

Cn. Corn. Scipio, Hispali F. damnatus repetundarum, quòd oblata per sortem Hispania prouincia, quò minus illuc iret, dicere hanc causam non dubitauit, quòd rectè facere nesciret. Valerius Maximus libro 6. capite 3.

Rufi & Syllæ.

P. Cornelius Rufus, Dictator ann. V. C. CCCCXXI. Liuius 8. etsi apud illum Rufinus, non Rufus legitur.

Ann. V. C. CCCCLXI. & CCCCLXXVI. P. Corn. P. F. Rufus, seu Rufinus, bis Consul & Dictator, dormiens oculorum vsum amisit, cùm id sibi accidere somniaret. Plinius 7. capite 50. Ab hoc quinque mediis ortus est Sylla Dictator, vt Velleius. De eodem plura Liuius lib. 14. Plutarchus in Sylla, Gellius lib. 4. & 17. Valerius libro secundo.

P. Corn. Rufus, Decemuir, quòd illo suadente bello Punico secundo ludi Apollinares ex libris Sibyllinis primùm sunt instituti, Sibylla cognominatus est, & inde corrupto nomine primus Sylla vocari cœpit. Macrobius Saturnalium 1. Charisius lib. 1. ita: *Sibyllam Epicadus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò sacrum fecit, deinde Syllam: qui quòd flauo & compto capillo fuerit, consimiles Syllæ sunt appellati. Inde effœmi nati hodieque in ludo Sylli dicuntur* &c. Gellius Flaminem Dialem factum scribit, cui cognomen id primùm sit inditum. Idem Prætor belli Punici secundi anno 7. iurisdictionem vrbanam simul & peregrinam, quæ duorum antea sors fuerat, obtinuit. Liuius initio 25. qui in eodem libro ludos Apollinares hoc Prætore primùm factos scribit. ¶ Aliter tamen de principio nominis Sullæ, seu Syllæ, Robertus Titius locorum controuersorum lib. 1. capite 4. Qui idem Sex. Pompeii locum lib. 16. ad hunc modum legit: Rauilæ, à rauis oculis, quemadmodum à colore fusco Sullæ.

Ser. Corn. Sylla, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, victo Perse. Liuius 45.

L. Corn. L. F. P. N. Sylla, Dictator & bis Consul. Vxores habuit, primam Æliam, inde Cæliam, tertiã Cæciliam Metellam, vnde sustulit Faustum & Faustam, postremò Valeriam, Messalæ F. Oratoris Hortensii sororem, ex qua illi iam defuncto nata filia Posthuma. Vide Plutarchum in eius vita. Post multa crudelia facta tandẽ phthiriasi decessit. Qua de re ita cecinit Q. Serenus: Sed quis non paueat Pherecydis fata tragœdi? Qui nimio sudore fluens animalia tetra Eduxit, turpi miserum qui morte tulerunt. Sylla quoque infelix tali languore peresus Corruit, & fœdo se vidit ab agmine vinci. Cur cremari, non inhumari voluerit, idque contra morem maiorum, Plinius refert lib. 7. cap. 54. Qui & hoc habet lib. 22. cap. 6. Syllam scriptum reliquisse, se corona graminea donatum ab exercitu apud Nolam, legatum bello Marsico, idque etiam in villa sua Tusculana, quæ postea Ciceronis fuit, pinxisse. De filio ante ipsum mortuo Seneca in consolatione ad Martiam pag 423. Idem epist. 11. tunc violentissimum fuisse tradit, cùm faciem eius sanguis inuasisset: *Quia*, inquit, *quidam nunquam magis quàm cùm erubuerint, timendi sunt, quasi omnem verecundiam effuderint.*

P. Corn. Sylla Faustus, Dictatoris F. periit in bello ciuili. Huius soror Fausta primùm Q. Pompeio Rufo, inde C. Memmio, tertio T. Annio Miloni nupsit. In quã est dictum fratris apud Macrobium lib. 2. Satur. cap. 2. *Miror sororem meam habere maculam, cùm fullonem habeat.* Ita enim eius adulteri vocabantur. Cooptatus est in collegium Augurum, Martio & Marcellino Coss. Dion. lib. 39. Vxor ei fuit Pompeia, Pompeii M. filia, qua nata Cornelia nupsit Æmilio, editique eo matrimonio Manius Lepidus & Æmilia Lepida, nurus Augusti.

P. & Ser. Syllæ, fratres, socii Catilinæ. Salustius.

P. Corn. Ser. F. P. N. Sylla, propinquus Syllæ Dictatoris, & sub illo Quæstor, vt autor est Cicero in officiis. Dion illum Syllæ ἀδελφιδοῦν, id est ex fratre nepotẽ fuisse, tradit lib. 36. Bello ciuili Cæsaris partes secutus, inter primos duces in pugna Pharsalica fuit. Designatus Consul biennio ante Ciceronem

ronem Consulẽ, accusatione L. Torquati honore deiectus est. Iterum accusatus ab eodẽ coniurationis in rempub. a Cicerone defensus est, quæ oratio etiamnũ extat. Cicero participẽ fuisse Syllanæ dominationis non negat, sed multis vitã ac reditũ impetrasse scribit. Fratrẽ illius facit L. Cæcilium, vel, quomodo Beroaldus legit, L. Corneliũ, qui legẽ, qua damnatus frater erat, corrigere voluerit. Meminit huius & Cicero Epistolarum 9. & 15. item in officiis, Cæsar in commentariis & Appianus. Ex Epistola 17. & 19. lib. 15. filium reliquisse liquet.

L. Cornelius Sylla, Consul sub Augusto an. V. C. DCCXLIX. Scauri Mamerci frater, haud dubie F. P. Syllæ superioris. Vxor illi fuit Sextilia. Ad hunc arbitror pertinere inscriptionẽ illam: *L. Corn. P. F. Sullæ Procons. VIIvir. Epul. clientes pos.* Hæc legitur Romæ in marmore apud ædem Diuæ genitricis.

L. Corn. Sylla F. Consul sub Tiberio, an. vrbis conditæ DCCLXXXV.

Corn. Sylla, sub eodem Tiberio, Senatu motus ob prodigalitatem. Tacitus 2.

Faustus Sylla, Consul sub Claudio, ann. V. C. DCCCIIII. Fors hic est Corn. Sylla, quẽ Nero missum Massiliam in exilium paulo post interemit, vt habet Tacitus lib. 14.

L. Corn. Syllanus, Consul sub Claudio ann. vrbis conditæ DCCLXXXXVIII.

Syllæ Titus Imp. Hierosolymis euersis, Massadam oppidum, quo multi Iudæorũ confugerant, expugnandum dedit: quo a Sylla circumuallato, Iudæi se mutuis vulnerib. cõfecere, perieruntq; 960. cũ mulierib. ac paruulis. Hegesippus lib. 5. cap. 52. & 53.

Sisennæ.

P. Cornelius Sisenna, Prætor ann. V. C. DLXXI. iurisdictionem vrbanam tenuit. Liuius 39.

L. CORNELIVS SISENNA, reliquit historiarum libros 22. De hoc vide Ciceronem in Bruto, & de Legibus 1. De eodem arbitror loqui Ouidium 2. Tristium:

Vertit Aristiden Sisenna, nec obfuit illi,
Historiæ turpes inseruisse iocos.

Eiusdem opinor meminisse Ciceronẽ Verrinarum 6. Ex primo de legibus verba eius hęc sunt: *Sisenna omnes adhuc nostros scriptores, nisi qui forte nondum ediderunt, de quibus existimare non possumus, facile superauit*, &c. Scripsit bellũ ciuile Syllanumq; iam senior.

¶ Plura de hoc Sisenna Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 292. vbi quidẽ hoc nominatim traditur, eum Pręturam gessisse M. Lepido Q. Catulo Coss. ann. V. C. DCLXXVI.

Cn. Cornelius L. F. Sisenna, de quo Dion lib. 36.

Sisenna, Grammaticus, scripsit cõmentaria in Plautum. Citatur a Rufino in de metris Comicis.

Dion lib. 54. pag. 567. meminit Cornelii Sisentii. Puto vocatum Sisennam.

Lentuli.

Lentulos a Lente, vt a fabis Fabios, & a cicere Cicerones, dictos, vti quisq; videlicet aliquod genus optime sereret, docet Plin. 18. c. 3. Vt P. Oppii dicto notati sint, cum assidue minores parentibus liberi nascerentur, traditur a Quintiliano lib. 6. c. 4.

L. Corn. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCCXXVII. contra Samnites rem gessit. Huius, opinor, meminit Plinius 33. c. 2. Legatus Cõsularis in exercitu, qui furcis Caudinis inclusus fuit, deditionem suasit. Extat eius oratio apud Liuium, in qua idem patrẽ suum in Capitolio, cũ obsideretur a Gallis, fuisse commemorat, & quidẽ vnum diuersæ ab aliis sententiæ, ne ciuitatem a Gallis auro redimerent. Vide Liuiũ 8. & initio 9.

Ser. Cornelius Cn. F. Cn. N. Cos. an. V. C. CCCCL.

L. Cornelius T. F. Ser. N. Lentulus, Consul ann. V. C. CCCCLXXVIII.

L. & P. Cornelii Lentuli Caudini, L. F. L. nepotes, haud dubie fratres, & illius Lentuli, ad furcas Caudinas simul inclusi, nepotes. Inde enim cognomẽtum id inditum arbitror. Ambo fuere Cõsulares. ille enim an. V. C. DXVI. hic sequenti honorem istum obiuit.

¶ L. Corn. Lentulus, Pontifex Max. iussu populi ver sacrum vouet, anno belli Punici secundi altero. Moritur eius belli anno 6. Liuius 22. & initio 25.

P. Corn. Lentulus Caudinus, militauit in Hispaniis sub Scipione Africano, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 26. Hunc existimo Prætorem fuisse ann. V. C. DLI. Liuius Caudini cognomentum non addit in fine 39.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, Ædilis curulis eiusdem belli anno 11. M. Marcello quintũ & T. Quintio Crispino Coss. Liuius 27.

P. Cornelius Lentulus, fit Prætor anno 5. belli Punici secundi, sortiturq; Siciliam.

Liuius 24. Hunc esse puto, quem Liuius 21. belli Pun. secundi an. secundo Attilii Prætoris legatum fuisse scribit, vocatq; P. Surā.

L. Corn. Lentulus, fit Xvir sacrorum eius belli anno 6. Biennio post Prætor Sardiniam tenuit. Inde Scipioni in Hispania cū L. Manlio Acidino succedens, proconsulari imperio quinq; annis eam tenuit. Scipione Cos. Ædilitatē absens gessit. Cum ouans in vrbē redisset, proximis comitiis cū P. Villio Consul factus est, ann. V.C. DLV. Obiit ann. DLXXXI. Liuius 25. 26. 28. 30. 31. In tabulis Capitolinis vocatur L.F.L.N.

Cn. Cornelius Lentulus L. frater, Ædilis curulis cum L. Lentulo, ann. vrbis cond. DXLIX. & quarto post anno Consul. Decessit, cum esset & Augur, P. Claudio L. Porcio Coss. Liuius 30. Pater fuit, vt coniicimus, L. Cornelii Cn.F.L. N. Lentuli, qui Consul fuit ann. DLXXXXVIII.

¶ Ser. Cornelius Lentulus, Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DXLVII.

¶ Cn. Cornelius Lentulus, Proconsul Hispaniæ citerioris, cum ex S.C. vrbem esset ingressus, tulit prę se auri M. & quingenta pondo, &c. Liuius in fine 31. & libro 33.

¶ Ser. & P. Cornelii Lentuli, eodē ann. V.C. DLXXXV. hic Ædilis cur. fuit, ille Pręto Siciliam prouinciam habuit. Liuius 43.

L. Cornelius Cn.F. L.N. Lentulus, Cōsul ann. V.C. DXCIIX. Dehinc repetundarum damnatus, Censor tamen cū C. Censorino factus est. Valerius Max. lib. 6. capite 11. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 94.

L. Cornelius (fors L. F. Cn. N.) Lentulus, Consul ann. V.C. DCVIII. cum L. Mūmio Achaico. In Cassiodoro prænomen est Cn.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, Consul an. V.C. DCLVII. De hoc Sallustius historiarum 4. incertū ait fuisse, stolidior an vanior fuerit. Vide Gellium 18. cap. 4. Nescio num idem hic sit, in quo Cicero commendat actionem in Bruto.

¶ P. Lentulus, eodem tempore, forma, dignitate, corporis motu, ac vocis suauitate in dicendo conspicuus. Cicero ibidem. Cæsus est a Marianis. Appianus 1.

Cn. Cornelius Cn.F. Lentulus Clodianus, Consul ann. V. C. DCLXXXII. cum L. Gellio, & biennio post cum eodē Censor, Pompeio primum Cos.

P. CORNELIVS P. F. LENTVLVS SPINTHER, Ædilis fuit Cicerone Cos. de quo Plinius lib. 9. cap. 39. & libr. 19. cap. 1. Ipse Consul factus, restitutionem Ciceronis enixissime iuuit. Vnde ille & Deum & salutis suæ auctorem vocat. Plura idem libro 1. epistolarum. De P. Lentulo F. vide lib. 12. de vtroque vero verbosius egimus in easdem epistolas annotationibus nostris.

Cn. Cornelius P. F. ∴ N. Lentulus Marcellinus, Consul an. V.C. DCXCIIX. De hoc Cicero in Bruto & Valerius 6. cap. 2. Huius auia matrem Deûm manibus suis accepit. Cicero in de Haruspicum responsis. Laudatur ibidē fortitudo proaui illius. Cum aliquando in Senatu Pompeiū, a quo ad honestiorē locū productus erat, grauius proscinderet, tanquā Cæsaris partes fouentem, cōmotior Pompeius: *Non erubescis*, inquit, *ô Marcelline, de me minus honeste loqui, per quē ex muto vocalis, & ex famelico vomens factus es?* Hunc Lentulum opinor esse, quem defunctum Cicero luget ad Att. 4. epistola 6. Quod si ita est, proximo anno a Consulatu, Pompeio & Crasso secundum Coss. mortuus sit, necesse est.

Cn. Lentulus Marcellinus F. Cæsaris in bello ciuili Quæstor fuit. Commentario 3. De eodem Cicero Philippic. 3.

L. Lentulus (P. F. Dioni) Cruscellus, Consul ann. V. C. DCCV. iussu Ptolemæi necatur in carcere. Cicero in Bruto, Cæsar commen. 3. belli ciuil. De hoc, opinor, Cicero ad Att. 11. L. inquit, Lentulus Hortensii domum sibi & Cæsaris hortos & Baias desponderat.

P. CORNELIVS LENTVLVS, Princeps Senatus, qui cōtra C. Gracchū armatus stetit, quiq; accusauit M. Aquilium, vt est apud Ciceronē in diuinatione contra Verrē, & contra Rullū, itē Philip. 8. Idē pulsus patria ob inuidiam, secessit in Siciliam, ibiq; mortuus est. Valerius Max. 5. c. 3. Vide quæ de eodem Cicero habet Orat. 3. & 4. in Catilinā. Nā vtrobiq; auū L. Lentuli Suræ facit.

P. Lentulus, Suræ pater, habuit in matrimonio Fuluiam, M. Fuluii Flacci filiam. Cicero orat. 4. in Catilinam.

P. CORNELIVS LENTVLVS SVRA, Cōsul. an. V.C. DCLXXXIII. Hic, puto est Sura ille, qui Prætor iterū ob coniurationē Catilinariā strangulatus est. Suræ cognomentum hinc adeptus est. Cum Syllæ Quæstor multa publicarum rerum consumpsisset, postulatus rationem, rem nihili fecit, ac in Senatum veniens, Rationem mihi, inquit, reddere non est, sed præbere suram. alludens ad morē puerorum, quo, qui in ludo sphæræ

ſphæræ peccauerunt, ſic puniri ſolent. Aliquando cauſæ cuiuſdam reus, cùm aliquos ex iudicib. corrupiſſet, ſuperans duabus ſententiis; *Fruſtra*, inquit, *impenſum eſt aurum pro altera ſententia, cùm vna tantùm abſolutus diſceßiſſem.* Idem cùm contra patriam cum Catilina conſpiraſſet, fato tribus Corneliis Rom. imperii monarchiam deberi dixit: Ex his fuiſſe Cinnam & Syllam, ſe tertium fore, qui rerum potiatur. Plutarchus in Cicerone, Salluſtius de coniurat. Catilinæ, Cicero in Catilinam, &c.

Lentulus Sura, XV. viratum petens, repulſam paſſus eſt. Cælius ad Ciceronem Epiſtolarum 8. epiſtola 4. Eiuſdem, opinor, meminit Cicero lib. 5. ad Vatinium.

L. Lentulus, Flamen Martialis tempore Ciceronis, Gabinii competitor. Cicero in Vatinium. Vxor illi fuit Publicia, ſocrus Sempronia. Macrobius 3. cap. 7.

P. Lentulus, Lentuli Nigri Flaminis F. Ciceronis contẽpotane⁹. Aſcon. Pedian⁹.

Lentulus Cruſcellus, proſcriptus à Triumuiris, in Siciliam fugit comitante illum vxore Sulpicia, quamquam Iulia mater retineret. Valerius 6. cap. 7. Appianus 4.

Cn. L. F. & P. P. F. P. N. Cornelii Lentuli, ſimul Conſules ſub Auguſto, ann. V. C. DCCXXXVI. Dioni Cneus L. F. & Publius P. F. cognomine Marcellinus vocãtur.

Cn. Cornelius, Cn. F. Dioni, Lentulus, Augur, Conſul ann. V. C. DCCXL. Hic, auctore Seneca, quater millies ſeſtertiũm ſuum vidit, ingenii tam ſterilis, quam animi, tantaque inopia ſermonis, vt cùm eſſet auariſſimus, numos tamen citius emitteret, quàm verba, De beneficiis 2. cap. 27. Tacitus ſcribit, huic ſuper Conſulatum & triumphalia de Getis, gloriæ fuiſſe, benè toleratam paupertatem, dein magnas opes innocenter partas, & modeſtè habitas. Vide plura apud Senecam loco citato. De morte eius Suetonius in Tiberio.

L. Cornelius L. F. Lentulus, Conſul ann. V. C. DCCL.

Cn. Cornelius Lentulus (Paterculus Coſſum vocat) ſub Auguſto in Africa triũphalia ornamenta meruit, teſtimonio etiã victoriæ in cognomen filii collato, vt inquit idem Paterculus. Cõſulatum geſſit an. V. C. DCCLIII. Hunc Tiberius Imp. mortuo L. Piſone præfectum vrbis fecit, virũ, vt inquit Seneca epiſtola 84. grauẽ & moderatum, ſed merſum vino & madentem adeò, vt ex Senatu aliquando, in quem è conuiuio venerat, oppreſſus inexcitabili ſomno tolleretur.

Cn. Lentulus Getulicus F. Conſul fuit ſub Tiberio ann. V. C. DCCLXXVIII. Sub Caio Cæſare ad res nouas conſpirauit, vt meminit Suetonius in Claudio. Dion li. 59. illum 10. annis Germaniam rexiſſe, & à Caio cæſum eſſe, tradit. Vide plura de hoc Getulico apud Corn. Tacitum lib. 5. Idem epigrammata & hiſtorias ſcripſiſſe traditur, auctoribus Suetonio in Caligula, Plinio, Martiale, Sidonio & Probo. Ac leguntur hodie quædam Græca 3. & 6. Anthol. corrupto tamen titulo Γετυλλὶς pro Γετυλικοῦ.

Coſſus Cornelius Lentulus Coſ. ann. V. C. DCCLXXVII.

Cornelius Lentulus Coſſus, Coſſi F. Conſul & collega Neronis in quarto illius Conſulatu. Frontinus de aquæductibus. Huius, opinor, filia fuit Cornelia illa, quæ in locũ Læliæ defunctæ Veſtalis capta eſt. Meminit eius Tacitus lib. 15.

Lentulum mimographum citat Tertullianus in Apologetico, & in de Pallio. Gyraldus putat eundẽ, quem notat Iuuenalis Satyra 8. quemq; Laureolũ egiſſe ſcribit.

P. Lentulus M. F. Scipio Conſul cum T. Quintio Criſpino Valeriano. Inſcript. antiq. pag. 112.

P. Cornelio Lentulo Scipioni Coſ. præfecto ærarii legato T. Cæſaris Aug. leg. IX. Hiſpan. Pontifici, feciali dd. Apud Manutium in Orthographia in voce, Fecialis.

L. Lentulus, in Africa ſub Auguſto decedens, relicta filia, primus codicillorum vſum introduxit. 2. Inſtit. 25. de codicillis.

Cn. Corn. Lentulus Vaccia, citatur Ciceroni ad Q. fr. 2. epiſtola 3.

Lentulo Varo reſcripſit Titus Antoninus Pand. 50. ad municipalem & de incolis.

Cn. Lentulus Maluginenſis, Flamen Dialis, Coſ. fuit ſuffectus ſub Auguſto ann. V. C. DCCLXII.

Dolabellæ.

Dolabellas opinor Lentulorũ eſſe gẽtis. Inuenio namque apud Aſcon. Pedianũ & Macrobium, P. Lentulum vocari generum Ciceronis, exiguæ ſtaturæ hominem, quẽ longo accinctum gladio videns, iocoſè, Quis illum alligaſſet gladio, quæſiuit. At hunc Dolabellam dictum, apud quẽ Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex epiſtolis Ciceronis, & Plutarcho in vita Ciceronis. Cæterum Dolabelliana pira, ex hac familia inuento nomine, referũtur C. Plin. li. 15. c. 15.

P. Cornelius Dolabella Maximus, Consul fuit ann. V. C. CCCCLXX. Gallorum reliquias in Hetruria ad lacũ Vadimonis deleuit, deq; iis triumphauit. Paria his memorat Eutropius lib. 2. cap. 1. nisi quòd apud illum Cn. appellatur. similiter D. Augustinus lib. 3. cap. 17.

Cn. Cornelius Dolabella, Rex sacrorũ lectus per tempus belli Punici secundi ann. V.C. DXLVI. decessit ann. DLXXIII. Liuius 27. & 40.

L. Corn. Dolabella, Duumuir naualis, cùm in locũ Cn. Cornelii Dolabellæ Rex sacrorum inaugurandus esset, magistratũ ponere noluit. Deinde ex cœlo obseruatio interuenit, estque illi prælatus L. Cloelius Siculus. Liuius 40.

Cn. Cornelius Dolabella, fors superioris Cn. F. Cn. N. Consulatum gessit ann. V. C. DXCV.

Cn. Cornelius Dolabella, L. Saturnini
DCLIIII. Trib. pl. frater, vnà cum illo periit: per forũ namq; holitoriũ fugiens, cum L. Geganio interemptus est. Eutropius 5. Orosius 5.

Cn. Cornelius Dolabella, Cn. puto F. Cn. N. Consul an. V. C. DCLXXIII. triumphauit ex Macedonia. Cicero in L. Pisonem. Hunc arbitramur esse, quẽ C. Cæsar adolescẽs repetundarũ postulauit, nec damnauit, vt est apud Sueton. Meminit Valerius lib. 8. c. 9.

Cn. Cornelius Dolabella, alius eodem tempore, Procõsul Ciliciæ, accusatus à M. Scauro, & damnatus est. Autor Ascon. Pedianus. Hũc legatus & Proquæstor C. Verres testimonio suo afflixit. Cicero in Verrẽ 3. Hos Cneos puto fratres patrueles fuisse.

Cn. Dolabella, Proconsul Asiæ. De hoc Valerius lib. 8. c. 1. Gellius lib. 12. c. 7. Ammianus lib. 29. Variant tamẽ de p̃nomine Valerius & Gellius, quorũ ille P. hic Cn. vocat, licet idẽ testimonium Valerii aduocet.

P. CORNELIVS P. F. DOLABELLA, Cæsaris partium in bello ciuili, interfuit pugnę Pharsalicæ & Africanæ, in Hispaniensi etiã vulnus accepit. Cicero Philip. 2. In occisi locum, cùm ageret annum ætatis 25. vt habet Appianus, suffectus Consul, Asiam prouinciã inuasit, Trebonio, Cæsaris percussore, qui Procõsul eã tenebat, Smyrnæ crudeliter interempto. Periit non multo post Laodiceæ in Syria manu serui, cùm oppido C. Cassius per proditionẽ potitus esset. Factum eius in tollenda columna Cicero valde laudabat, Pansa vehementer improbabat. Cicero ad Atticum lib. 14. Eundẽ esse P. Corn. Dolabellam, & qui Ciceronis gener fuit, & qui Tribunus turbulentus, pòst Consul cum Antonio, in Syria periit, testãtur loci subiecti. Cicero ad Att. 11. epist. 12. *Quod me audis fractiore esse animo, quid putas, cùm videas accessisse ad supersores ægritudines præclaras generi actiones?* Item epist. 14. *Etsi omnium conspectum horreo, præsertim hoc genero* &c. Item 15. *Ad quæ gener accedit, & cætera quæ fletu reprimor, ne scribam.* Item 23. *O dii generum vt nostrum potissimum, vt vel tabulas nouas?* Indicant idem epistolæ vtriusque libri 9. familiarium. Astipulatur etiã Dion lib. 42. qui eundem facit, qui Tribunus pl. tumultus & seditionis auctor fuerit, quique cùm Prætor nondum fuisset, Consul factus sit Cæsaris beneficio, omnia per gratiam ignoscentis.

P. Cornelius P. F. P. N. Dolabella, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLXII. Hic an alius, incertum, cùm petiisset ab Augusto, donari sibi torquem aureum, à Gallis ablatum, Malo, inquit ille, donare te ciuica. Macrobius 2. Arbitror hunc esse, quẽ vetus inscriptio apud Marlianum lib. 4. P. F. vocat, & cum C. Iunio Syllano Flam. Mart. coniũgit. De eodẽ fortè Tacit. lib. 3. & seq.

Cornelius Dolabella, ab Othone Imp. in coloniam Aquinatem sepositus, ob vetustum nomen, & Galbæ propinquitatem, interimitur sub Vitellio, cùm in vrbem regressus esset. Tacitus 17.

P. Corn. Dolabella Prætore, Cicero dixit pro A. Cæcina. Quo tempore autem ille Prætor fuerit, Corrado non constat.

Cethegi.

Cethegos diuersus amictus à cæteris distinguebat, quos Horatius cinctutos appellat, quòd habitus seu toga ad cinctum reducta fuerit. Exerto sanè brachio constat procedere solitos. Vnde & illud Lucani:

-- *Exertiq; manus vesana Cethegi.*

Et alibi:

-- *Nudiq; Cethegi.*

Item Silii 8.

Ipse humero exertus gentili more parentum
Difficili gaudebat equo, &c.

Hæc Volaterranus.

M. Corn. Cethegus, flaminio abire iussus, propter exta parum ritè aris Deorum admota. Valerius 1. c. 1. Plutarch. in Marcel.

M. CORNELIVS M. F. M. N. CETHEGVS, vir multis honoribus clarus: nam adhuc adolescens Pontifex factus est. Ædilis curulis fuit cum P. Scipione Africano. Inde

Inde proximo anno Prætor, pauloque pòst Censor, cùm nondum Consul fuisset. Consul bello Pun. secundo anno V.C DL. cum P. Sempronio Tuditano, quem & in Censura collegam habuerat, Hetruriam in fide continuit: procos. Galliam prouinciam adeptus est. Hæc Liuius. Habitus est & Orator, quem Ennius Suadæ medullam appellauit, vt est apud Ciceronem. Versus Ennii sunt:

--- dictus ollis popularibus olim,
Qui tum viuebant homines, atq; æuũ agitabãt,
Flos delibutus populi, Suadæq; medulla.

C. Cornelius L. F. M. N. Cethegus, similiter per omnes honorũ gradus conscẽdens, & Aedilis, & Prætor, & Consul, & Censor fuit. Habitus etiam in numero oratorum. Cicero in Bruto. Proconsul antequam Aedilis, 15. hostium millia in prœlio cecidit. Liuius in fine 31. & sequentibus libris. Triumphauit de Insubribus & Cenomanis.

P. Cornelius L. F. P. N. Cethegus, Aedilitius, Prætorius & Consularis: nam eum honorem cum M. Bebio gessit, teste Liuio & Plinio 13. cap. 13. qui eum L. filium facit. Cassiodorus in catalogo Consulum P. Corn. Lentulum vocat.

M. Cornelius C. F. C. N. Cethegus, Consul ann. V. C. DXCIIII. Pontinas paludes siccauit. Liuius 46. Plinius scribit ex auctoritate Mutiani, hanc paludem 24. vrbium loca occupasse.

P. Cornelius Cethegus, multæ auctoritatis, & princeps in ciuitate tempore Luculli, teste Plutarcho in vita Luculli. Fors idem, qui cum C. Mario pulsus vrbe, postea Syllæ supplex factus, in gratiam receptus est. Appianus 1. De hoc arbitror & Ciceronem loqui in Bruto, vbi illum C. Cæsaris L. filii æqualem vocat, & in Senatu Consularium auctoritatem assecutum fuisse scribit.

C. CORNELIVS CETHEGVS, socius Catilinæ, strangulatus. Cicero & Sallustius. Cicero in oratione pro P. Sylla innuit, Q. Metellum Pium ab illo vulneratum, cùm occidere voluisset.

P. Cethegus Ælio Staleno, viro improbo, dignum illo consilium, id est, infidele & exitiabile dedit. synchronus Ciceronis. Cicero pro A. Cluentio.

Sex. Corn. Cethegus, Consul sub Tiberio, ann. V.C. DCCLXXVI. Dioni Sex. F. Etsi apud illum corruptè, vt puto, Serg. legitur.

Cethegus, Senator, adulterii reus, truncatus est capite sub Valentiniano. Ammianus 28.

Cethegus, vir Consularis, legatus patri in Asia tempore Hadriani. Lucianus in Demonacte.

L. Cornelius Cethegus, contra quem extabat oratio Ser. Sulpitii Galbæ oratoris. Liuius 49.

Corn. Cethegus, populo mustum tutatum dedit in Consulatu, collega Quintii Flaminini, comitiis peractis. Plinius lib. 19. cap. 8.

Cinnæ.

Corneliæ genti vnde Cinnæ cognomen sit inditum, quisue primùm inde sic appellatus sit, nondum comperi. Nisi quis a Cinna, ciuitate Thessaliæ, Cornelios Cinnas dictos velit, quemadmodum à Messana, ciuitate Siciliæ, Valerii vocati sunt Messanæ primùm, deinde Messalæ.

L. Corn. L.F. Cinna, Consul ann. V.C. DCXXVII. cum L. Cassio Longino.

L. CORNELIVS L. F. L. N. CINNA, quater Consul, multa crudelitate in ciues vsus, tandem & ipse crudeliter à suis militibus cæsus est. Vide Liuium 79. 80. & 83. item Volaterranum & alios. Huius F. Corneliam Cæsar, qui pòst rerum potitus est, vxorem habuit, nec, vt eam dimitteret, vllis rationibus, ne mortis quidem metu, à Sylla Dictatore cogi potuit.

L. Cornelius Cinna F. adhæsit Lepido: post cuius mortem cùm fugisset ad Q. Sertorium, opera C. Cæsaris per rogationem Plotiam patriæ restitutus est. Suetonius in Cæsare. Videtur eo natus Cn. Cornelius Cinna Magnus.

Cornelius Cinna, Prætor, Cæsari cognatione deuinctus, primus à cæde illius Tyrannum fuisse, proclamauit.

Cn. Cornelius L. F. Cinna Magnus, vt Dion, Pompeii nepos ex filia, primùm hostis Augusti, veniam obtinuit, relatus etiam ab eo in numerum iudicum, deinde insidiator eandem lenitatem expertus est, fidus & amicus inposterum, cùm Liuiæ consilium, clementiam suadentis, libenter princeps Augustus amplecteretur. Idem Consulatum gessit ann. V. C. DCCLVII. Vide Senecam de clementia lib. 1. capite 9. Dionem lib. 55.

Cinna quidam traditur à Plutarcho 500. equites ex Italia duxisse, quos, priusquam

ad Dolabellam in Asiam peruenirent, M. Brutus interceperit.

Cinna I C. citatur Vlpiano Pand. 23. de ritu nupt.

Mamerci, Mammulæ, Merendæ, Merulæ.

P. Cornelius Mamercus, Prætor ann. V. C. DLXXIII. Siciliam rexit. Liuius 40.

¶ C. Cornelius Mammula, Prætor belli Pun. secundi anno 2. ex Senatus sententia, populiq; iussu, Ver sacrum vouit, quod annis pòst 21. factũ est, L. Val. Flacco M. Porcio Catone Coss. creatis. Liuius decad. 4. lib. 3. Qui primus in hac familia cognomẽ hoc tulit, ita dictus est, quòd esset papillosus.

A. Corn. Mammula, Prætor ann. vrbis cõditæ DLXIII. P. Corn. Scipione M. Glabrione Coss. Brutios prouinciam habuit. Liuius initio 36.

M. Corn. Mammula, xvir diuidundis agris ann. vrbis conditę DLXXXI. Liuius 42.

¶ P. Corn. Merenda, Consulatum petiit ann. *

Ser. Corn. Merenda, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXXIX.

Cn. Corn. Merenda, Prætor ann. V. C. DLX. Sardiniam tenuit. Liuius 34.

¶ Ser. Cornelius Merula, à L. Lentulo Consule donatus ex præda corona aurea, Samnitum oppido capto. Plinius 33. cap. 2.

Cn. Corn. Merula, vnus ex 10. legatis, quià S. P. Q. R. ad res Asiæ disceptandas cõponẽdasq;, victo Antiocho, missi sunt, ann. vrbis conditæ DLXV. Liuius 36.

L. Corn. L. F. Merula, Prætor vrbanus ann. V. C. DLVI. quinto pòst Consul Boios vicit, 14. M. cæsis, captis viuis 1092. equitibus 221. ducibus tribus, signis militaribus 212. carpentis 63.

L. Corn. Merula, Ædilis Cur. cum L. Posthumio Albino, cùm acta fabula Terentiana Adelphi, C. Fannio M. Valerio Coss. ann. vrbis conditæ DXCIII.

L. Corn. Merula, Flamen Dialis, suffectus Consul, pulso Cinna ann. vrbis conditæ DCLXVIII. Reuerso Cinna, periit incisis à se venis. Hunc eius, qui Boios vicit, nepotem fuisse scribit Volaterranus, quod temporum ratio non tolerat. Pronepotem non negauerim.

Cornelius Merula, Consulari natus familia, inducitur apud Varronem rei rusticę lib. 3. cap. 2.

CORNELII promiscuè congesti iuxta ordinem litterarum in cognomentis.

Cornelius Abascantus Lib. Corn. Pauli pp. leg. 11. Inscript. ant. pag. 491.

CORNELIVS ALEXANDER, Grammaticus, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorem multi, quidã Historiam vocabant. Hæc Suetonius de Iulio Hygino explicans. Plura de eo Suidas Ἀλέξανδρος. Citatur etiam Plinio lib. 3. c. 17. lib. 36. c. 12.

Corn. Alpinus, Poeta malus, notatur Horatio. Scripsit Memnonia.

P. Cornelius Anulinus, Consul secundũ cum Aufidio Frontone sub Seuero, refertur Inscript. antiq. pag. 253. & 296. Filius illius haud dubiè fuerit, qui Consul extitit sub Caracalla ann. V. C. DCCCCLXVIII.

Anulinus, Proconsul Africæ sub Constantino & Licinio. Augustinus epistola 68.

Anulinus, Consul sub Diocletiano, ann. V. C. MXLVII. quem & ipsum arbitror fuisse Proconsulem Africæ sub Constantino. Extant Constitutiones Constantini & Licinii Imperatoris ad hunc apud Nicephorum Hist. Ecclesiasticæ lib. 7. cap. 42. Etsi ibi legitur Anylinus. Meminit eiusdem in litteris ad Cæcilianum, item ad Miltiadem, Episcopum Romanũ, Constantinus vt Proconsulis Africæ & patricii præfectorum Vicarii.

Anulinus, Proconsul Africæ sub Gallieno, martyrio affecit Martinam, Donatillam & Secundam, virgines, 3. Calend. Augusti.

Cornelius Aliquandus. Inscript. ant. pagina 456.

P. Cornelia Annia, ne in orbitate viueret, maritum defunctum simul in sepulchrum comitata est. Extat elegans de ea inscriptio ibidem pag. 267.

L. CORNELIVS BALBVS L. F. Maior, Gaditanus, donatus ciuitate Romana per Pompeium, aliquanto pòst eo nomine in iudicium tractus, & de iure virgarum in cõsilium missus, ab ipso Pompeio, Crasso & Cicerone defendi meruit. Hunc Theophanes Mitylenæus, rerum gestarum Pompeii scriptor, sibi adoptauit. Pompeius illi locum ad ædificandos hortos dedit, cæteris sæpè amicis omnibus prælato: id quod queritur Cicero in Epistolis ad Atticum. Cæsaris in Gallia præfectus fabrûm, exorto bello

to bello ciuili, ipsius gratia in vrbem regressus est, seque quieti dedit, ne contra Pompeium agere videretur, amicorum interim negotia procurans, quemadmodum ipse Cicero ad Atticum scribens testatur lib. 9. Plinius libro 7. cap. 43. etiam Consulem fuisse, & primum externorum, atque in Oceano genitorum, eo honore vsum, quem maiores Latio quoque negauerint, asserit. Potitus est autem Consulatu ann. V. C. DCCXIII.

L. Cornelius Balbus, Minor, & ipse Gaditanus, ac ciuitate Romana donatus. Volaterranus hũc fratre superioris genitũ vult. Cæsari in bello ciuili adhæsit. Missus ad Lentulũ Consulem cum litteris & mandatis, ac promissione prouinciæ, si Romam reuertisset, ipsum conuenire non potuit, cùm iam per mare traiecisset: apud Dyrrhachium verò, per summam temeritatem, vt scribit Paterculus, ingressus Pompeii castra, cum Lentulo Consule collocutus est, dubitante quanti se venderet. Quibus rebus incrementis illis viam fecit, quibus Hispanus in triumphum & Pontificatum assurgeret, fieretque ex priuato Consularis. Certè Plinius libro 5. cap. 5. victis Garamantibus triumphasse illum, & vnum omnium externûm iure Quiritium & curru donatum refert. Asinius Pollio in epistolis suis ad Ciceronem (exstant hæ familiarium 10.) Quæstorem sibi in Hispania fuisse scribit, multa eius flagitia & scelera enumerans. Meminere Solinus & Strabo lib. 3.

Corn. Balbus, sub Marco Imp. cui idem Imperator scripsit.

Corn. Balbus ἐξηγητικῶν 18. citatur à Macrobio Saturn. 3. cap. 6.

L. Cornelius Balbus, Consul factus ab Augusto & Antonio in fine anni in paucos dies, iis opibus, ea magnanimitate, vt populo Rom. moriens viritim 25. drachmas reliquerit.

Cn. Corn. Blæsus, Consul fuit ann. V. C. CCCCXCVI. In tabulis Capitolinis Cn. Cornelius Blasio est L. F. Cn. N.

Cn. Cornelius Blasio, Prætor anno vrbis conditæ DLX. Siciliam tenuit. Missus est idem legatus ad Carnos & Histros. Fuit & vvir de finibus cognoscendis. Liuius 34. 43. & 45.

Cornelius Bacchus, citatur Plinio 37. capite 2.

Aur. Cornelius Celsus Parmensis, mediocri vir ingenio, præter alia & de Rhetorica, & de re militari, deq; re rustica, etiam medicinæ præcepta reliquit. Fabius lib. 12. in fine, & 3. cap. 1. An autem hic sit, vel alius, cuius extant 8. libri de medicina, doctis omnibus probatissimi, adhuc ambigo. Meminit Vegetius lib. 1. Columella lib. 1. cap. 1. lib. 3. cap. 17.

Cornelius Ceruntus miles Prætorianen. cum duobus Corneliis libertis, Nicephoro & Præpete, refertur Inscript. ant. pag. 443.

L. Cornelius Chrysogonus, libertus Syllæ Dictatoris. De hoc Cicero in orat. pro Sex. Roscio Amerino.

C. Cornelius Cotta, cum C. Cornelio Restituto, refertur ibidem pag. 244.

Corn. Domitianus in Velabro domum habitauisse traditur Marliano pag. 138.

Cornelius Epicadus, Grammaticus, Syllæ Dictatoris libertus. Suetonius. Meminit Macrobius lib. 1. Saturnal.

Cornelius Felix, refertur Paulo ff. 49. de iure fisci. l. 48.

Cornelii Felicis epistolæ respondit Celsus lib. 7. Digestorum. Vide ff. libro 17. tit. 2. l. 58.

Cornelius Fidus, gener Nasonis. de quo vide Senecam in De tranquillitate animi.

L. Cornelius Firmianus, refertur Inscript. ant. pag. 206.

Cornelius Firmus, cum Volsaria Paula coniuge, & Corneliis, Lucullo & Proculo, & Cornelia Tertulla, liberis, refertur ibidem pag. 379.

Q. Cornelius Flaccus, cum Cornelia & liberta Psyche, ibidem pag. 207. & 292.

Cornelius Fronto, orator eximius, ac, teste Dione in Hadriano, primas partes in agendis causis obtinens, Consul fuit sub Nerua. Martialis vt bello & pace clarum celebrat. Citatur subinde ab A. Gellio. Meminerunt huius & Iuuenalis & C. Plinius in epistolis. Docuit M. Antoninum. Dicitur & Martiali lib. 14. Stoicus:

Stoicus hinc gelidam Fronto petebat aquam.

si tamen est idem Fronto. De familiæ conditore Quadrato, patre Apella, & filio eiusdem nominis, præclare Aristides Tomo 1. in Apellam. Extat hodie liber eius de differentiis vocabulorum.

Cornelius Fuscus, claris ortus natalibus, in bello ciuili Vitelliano pro Vespasiano stetit, cùm ante Galbæ partes fouisset. Præfectus prætorio Domitiani, & dux contra

Dacos missus, ab iis cæsus est. Auctores sunt Tacitus lib. 18. & seq. Suetonius in Domitiano, Dion, Victor, Iuuenalis Sat. 4.

Corn. Fuscus Salinator, cui Seruianus filiam suam collocauit, commendatur à Plinio Epistolarum 6. ad Maximum & ad ipsum Seruianum.

Corn. Gallus, Prætorius, in Venere obiit. Valerius 9. cap. 12. Plinius 7. cap. 53.

Cn. Cornelivs Gallvs, Poeta, ac primus Ægypti præfectus sub Augusto, damnatus à Senatu, ipse sibi manum attulit. Accusauit autem illum Valerius Largus collega, quòd vbique de Cæsare malè opinaretur. Auctor Dion. Amauit Cytherida, quæ relicto illo, secuta est Antonium. Virgilio, qui illum eo nomine consolatur, Lycoris appellatur. Vide eclogam 10. & in eandem interpretes.

Cornelius Gaudentius, refertur Inscriptionum ant. pag. 59.

C. Cornelius Habendus. pag. 61.

Cornelius Hispanus, citatur Senecæ inter declamatores sui temporis.

Corn. Labeo, citatur Macrobio in lib. cui titulus de Oraculo Apollinis Clarii.

Cornelivs Laco, Præfectus prætorii sub Galba, occisus à cæde eius iussu Othonis. De hoc Tacitus lib. 17.

Cornelio Latiniano rescripsit Hadrianus ff. lib. 48. ad L. Iul. de adulteriis.

P. Corn. Licinivs Valerianvs Augustus, captus à Persis, in misera seruitute consenuit, cùm imperasset annos plus minus 7. ¶ Familiæ stemma repetatur ex Onuphrii principibus Rom. pag. 59. & sequenti.

Corn. Licinivs Gallienvs, à patre consors imperii factus, præfuit annos 8.

Cornelius Macer, synchronus Trebellii Pollionis, ex familia Macrianorum, ipso teste.

Cornelius Mamurra Formianus, eques Rom. præfectus fabrorum Cæsaris in Gallia. de hoc Plinius lib. 36. cap. 6. Est autem ille ipse, quem grauiter perstringit Catullus, Formianum decoctorem appellans.

P. & M. Cornelii Mauri, cum Cornelio Telesphoro liberto, referuntur Inscriptionum ant. pag. 313.

T. Corn. Marcellinus, cum T. Paternia Florina coniuge, ibidem pag. 410.

Cornelius Marcellinus. De hoc Tacitus lib. 16. & seq.

Corn. Minutianus, laudatur Plinio Epistolarum 7. ad Falconem.

Cornelivs Nepos, Historicus, Ciceronis amicus, scripsit Chronica, vitam Ciceronis & Attici, de viris illustribus libros 16. exemplorum librum, vt Charisius, præterea de Saginatione auium. Vertit Daretem Phrygium. Lusit & Epigrammata. Scripsit item librum, teste Tranquillo, quo distinguit literatum ab erudito. Moritur sub Augusto. Meminit Plinius lib. 3. cap. 18. & lib. 9. cap. 39.

C. Cornelius Nerisus. Inscript. ant. pagina 260.

Corn. Onesimus, cum Carsidia Helpide coniuge, refertur ibidem pag. 295.

Ser. Corn. Orphitus, Consul sub Claudio ann. V. C. DCCCIII. Reperio plures Orphitos, qui an & ipsi Cornelii fuerint, nondum compertum habeo.

Corn. Palmatius. Inscript. ant. pag. 32.

Cornelius Paulus p.p. leg. II. ad. Ibidem pag. 491. cum Cornelio Abascanto liberto suo.

Cornelia Paula, Pomponii Bassi vxor, ducta ab Heliogabalo Imperatore, marito cæso, postea tamen repudiata, quòd maculam haberet in corpore. Dion.*

Corn. Pinus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. in fine cap. 10.

L. Corn. Primion. Inscript. ant. pag. 65.

L. Corn. Prosodicus. Ibidem pag. 59.

Corn. Priscus, Consularis sub Traiano. Plinius Epistolarum lib. 5.

C. Corn. Priscus & Cornelia Zosima mater. Inscript. ant. pag. 312.

Cornelius Priscianus, Aduocatus Leonis. Sic legitur ff. 28. tit. 4. l. 3. Vixit sub Diuis fratribus.

Cornelio Proculo rescripserunt Diui fratres ff. de quæstionibus & 26. de Tutor. & Curat. datis ab his &c.

Corn. Quintius, refertur Inscript. ant. pag. 306.

M. Corn. Rufus. Ibid. pag. 318.

Cornelio Rufo rescripserunt Diui fratres de iure fisci ff. 49.

Cornelii, Rogatus & Victor. Inscript. ant. pag. 296.

Corn. Sabinus Trib. vnus ex percussoribus Caii, periit mox sua ipsius manu, quàuis iam absolutus à Claudio, vt scribit Iosephus 19. Antiquitatum cap. 4.

Cn. Cornelio Cn. F. Sab. Musæo mancipi viæ Appiæ. Georg. Fabr. in sua Roma.

M. Corn.

M. Corn. T. F. Saturninus, refertur cum M. Corn. Iuliano, Inscript. ant. pag. 297.

Cornelius Scapula, Consul ann. V. C. CCCCXXVI. Liuius lib. 8.

Cornelius Seuerus, Poeta Epicus, Fabio libro 10. & Crinito. Huic scribit Ouid. lib. 4. de Ponto.

Cornelius Secularis, Consul II. sub Valeriano principe ann. V. C. MXII.

Corn. Senecio, Eques Rom. homo diues, & in ipso procurrẽtis pecuniæ impetu extinctus, refertur Senecæ initio 17. Epistolarum.

Corn. Tacitus, Eques Rom. Belgicæ Galliæ rationes procurans, cuius filium se vidisse scribit Plinius lib. 7. cap. 16. quem opinor esse Historicum.

CORN. TACITVS, scriptor Historiæ luculentissimus. Amicus fuit Plinii iunioris, qui historias eius immortales auguratur futuras, iisque inseri cupit Epistolarum 7. P. Annius Tacitus Imp. tanti eum fecit, vt illius effigiem omnibus in bibliothecis poni edicto mandauerit, atque eius historiam singulis annis per ciuitatum decuriones describi voluerit, ne videlicet aliquo vnquam tempore deperire posset. Scripsit & de Germanorum moribus libellum, vitam Iulii Agricolæ, soceri sui, & dialogum de claris Oratoribus, Ciceronem imitatus, præterea librum facetiarum. ¶ Plenissimè Taciti vitam persequitur, subiectis de eodem veterum scriptorum testimoniis, Iustus Lipsius, cuius itidem studio auctoris huius opera, quæ hodie extant, emendatissima leguntur. Idem comment. in lib. 2. Taciti tradidit, priores eius quinque libros inuentos Corbeiæ, quod ad Visurgim monasterium est: cumq; Quæstor quidam Pontificius ad Leonem x. detulisset, ἀντίδωρον ei depensum 500. aureorum.

Corn. Theophilus. Inscript. ant. pagina 187.

Cornelia Thymele. Ibidem pag. 306.

Cornelius Thuscus, maiestatis reum fecit Mamercum Scaurum sub Tiberio, homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii. Tacitus lib. 6. Seneca Suasoria 2.

Corn. Valerianus, citatur C. Plinio, quomodo & Celso lib. 3. capite 12. in rebus medicis, & lib. 10. cap. 2.

Corn. Victorinus, Præfectus prætorii cum Fabio Repentino sub Pio.

Cornelius Vipsanus, memoratur Senecæ inter celebres sui seculi declamatores.

CORNELII sine cognomentis.

C. Cornelius, Augur Patauinus, eo ipso tempore, quo in campo Pharsalico depugnatum, proclamauit rem geri, & vincere Cæsarem. Gellius lib. 15. cap. 18. Iulius Obseq. pag. 520.

Cornelia, maxima virginum Vestaliũ, conuicta stupri, iuxta legem sub Domitiano viua defossa est. Eusebius.

Cornelio rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

Corneliæ à Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de pactis.

Cn. Cornelius, Flamen Dialis inauguratus est ann. vrbis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41.

L. Cornelius, miles veteranus, cur damnatus, Valerius 6. cap. 1.

Q. Q. Cornelii duo referuntur Inscript. ant. pag. 239.

Ser. Cornelius Cos. ann. vrbis conditæ CCCCLI. Liuius initio lib. 10.

Ser. Cornelius, alius, Cos. ann. vrbis conditæ CCCCLXXIX. Cassiodorus.

C. Corn. Trib. pl. ann. vrbis conditæ DCLXXXVII. Vide de legib. eius Dionem lib. 36. Asconium Pedianum in orat. Ciceronis pro hoc Cornelio habitam. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 5.

Cornelia Liuii Drusi Trib. pl. mater, mortem filii, intra penates interempti, forti animo tulit. Seneca in consolatione ad Albinam.

Cornelius, Romanæ vrbis Episcopus, de quo Hieronymus in scriptoribus Ecclesiastic. & alii.

CORNIFICII, qui plebeii erant, teste Pediano.

Q. Cornificius, Senator fuit Cicerone Consule. Sallustius in Catilina. Cicero ad Atticum 1. Q. Cornificium consularem virum vocat. Arbitror eundem esse, qui cũ Cicerone consulatum petiit, vt est apud Pedianum.

L. Cornificii meminit Cicero pro Q. Ligario.

Q. CORNIFICIVS, Quæstor Cæsaris bello ciuili, missus est Proprætore in Illyricum. Cæsar commentario 4. Interfecto Cæsare, cùm partes Senatus sequeretur, à Sextio in veteri Libya profligatus & cæsus est. App. 4. Dion lib. 48. Ad hunc sunt

Ciceronis epistolæ familiarium 12. Sunt qui velint hunc Poetam esse. Certè Oratorem fuisse, liquet ex epistolis Ciceronis. Scripsit de Rhetorica non pauca, quomodo prodidit Quintilianus lib. 3. cap. 1. Milites suos, quòd eos ignauiores videret ad subeunda pericula, non destitit liberius increpare, GALEATOS LEPORES vocans, quando audito pugnæ classico, vim hostiũ non ferentes facilè diffugerent. A quibus tandem destitutus, & ab hostibus circumuentus, interiit. Vide Chronolog. Eusebii ad Olymp. 184.

L. Cornificius L. F. partium Cæsaris Octauiani, M. Brutum, Cæsaris Dictatoris percussorem, pro tribunali iudicum accusauit. Plutarchus in Bruto. Bello Siculo strenuam operam nauauit, Cæsaris in eo legatus. Vnde illius adhuc Triumuiri beneficio ad Consulatum perductus est ann. vrbis conditæ DCCXIX. Citatur Cornificius in Glauco & in Etymis, vnà cum hoc versiculo:

Deducta mihi voce garrienti

apud Macrobium 6. Similiter apud Priscianum 6. de cœnis Deorum, & passim apud Sex. Pompeiũ. Sed nescio hic an superior intelligendus sit, præterea idemne fuerit Cornificius adolescens, quem Orestillæ filiam sibi despondisse scribit Cælius ad Ciceronem epistola 7.

Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 13.

Cornificia, L. Cornificii soror fuit, cuius carmen magno in precio habitum, testantur Eusebius & Cælius Rhodiginus. Vide an eadem sit, de qua in hunc modum Guido Bituricensis titulo de Memoria: *Cornificia*, inquit, *mulier Rom. quæ regnante Octauiano Cæs. claruit, dicere solita est, solam doctrinam liberam esse, in quam fortunæ tela sua figere non possit.*

Cornificia, amasia Pertinacis Imp. Capitolinus in eius vita.

Cornificius Gordianus, vir Consularis, proximè Tacitum sedit, cùm is Imperator legeretur. Vopiscus.

¶ CORVVS, Rhetor, cùm scholam tentaret Romæ, illi qui Iudæos subegerat, declamauit controuersiam &c. Seneca Suasoria 2.

¶ CORVINVS Clemens Alexandri Macedonis res gestas carmine complexus est, Apuleii familiaris.

COSCONII.

M. Cosconius, Trib. mil. cæsus in pugna belli Pun. secundi ann. XVI. Liuius 30.

M. Cosconius, Prætor ann. vrbis conditæ DCXIX. Fuluio & Pisone Coss. in Thracia cum Scordiscis prosperè pugnauit. Epitome Liuiana 56.

C. Cosconius, Prætor bello sociali maximas res gessit. Vide Liuium 75.

Cn. Cosconius, Proconsul in Illyricum missus, bonam partem Dalmatiæ subegit, Salonas post biennium tandem cepit. Eutropius 6. Similiter Orosius 5. capite vigesimotertio.

C. Cosconius Calidianus, homo nullo acumine, sed qui verborum copiam, si quã habebat, præberet populo cum multa concursatione magnoque clamore. Cicero in Bruto.

C. Cosconius, Prætor Cicerone Consule, & Proconsul Hispaniæ. Meminit eius Cicero pro Sylla & in Vatinium.

C. Cosconius, iudex ædilitius. Ibidem.

C. Cosconius, homo nocens, & Seruilia lege reus, ob carmen obscænum, & flagitia accusatoris Valerii Valentini, dimissus est. Valerius Max. 8. cap. 1.

Cosconius quidam ridetur Martiali, quòd nihil nisi castum & pudicum caneret, pueris ideo & virginibus tantùm legendus.

Cosconius citatur in Actionibus à Varrone lib. 5. de lingua Lat.

Cosconio rescribitur à Seuero & Anton. 5. Cod. tit. 62.

COSSINII.

L. Cossinius Tiburs, pater, damnato Cælio, ciuis Rom. ob ingenium & facundiam factus est. Cicero pro L. Corn. Balbo.

L. Cossinius F. Eques Rom. familiaris Ciceronis, laudatur ab illo Epistolarum 13. vbi & Sulpitii amicus & tribulis vocatur. laudatur quoque ad Atticum 1. epistola penultima, & in fine primi.

Cossinius, legatus P. Voreni, cæsus à Spartaco. Liuius libro 95. Plutarchus in Crasso.

L. Cossinius Anchialus, L. Cossinii libertus. Cicero Epistolarum 13. epistola 24. *De Cossinio doleo, dilexi hominem:* Cicero ad T. Atticum 13. epist. 45. Item, *Cossinius hic, cui dedi litteras, valde mihi bonus homo, & non leuis, & amans tui visus est*, lib. 1. epist. 18. Idem fortè, qui inducitur apud

Varronem

Varronem de re rustica 2. de capellis disserens.

Cossinius, Eques Rom. Neronis principis amicitia notus, a medico per insciriam interemtus. Plinius 29. cap. 4.

COSSVTII.

M. Cossutii fit mentio in Verrinis.

COSSVTIA, equestris ordinis, diues admodum, C. Iulio Cæsari prætextato desponsa. Suetonius.

Cossutius, ciuis Rom. ędem Iouis Olympii, cuius fundaměta Pisistratus locauerat, 200. annis post, præbente in id opus impensam Antiocho rege, nobiliter architectatus est. M. Victruuius in proœmio 7.

L. Cossutius, ciuis Tisdritarius, cum ceu noua nupta ad virum ducebatur, ea ipsa die in marem conuersus est. Autor Plinius, qui se vidisse illum in Africa scribit.

¶ Cossutius Capito, de quo Tacitus, lib. 13. & seq. Citatur etiam apud Iuuenalem, vt volunt, Satyra 8:

Et Capito & Tutor ruerint, damnante Senatu, &c.

Cn. Cossutius Claudus, Cn. Cossutius Agathangelus, referuntur Inscriptionum vetust. pag. 291.

COTII.

Q. Cotius, cognomento dictus Achilles ob fortitudinem, refertur a Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

P. & M. Cotii, memorantur Ciceroni in Verrinis.

COTINII.

L. Cotinius L. F. Martialis Dec. Iunanæ 11. 1. d. sibi & Pectiæ Latinæ Vxori V. F. Citatur Auentino lib. 2. in Maximiano.

CRASSITII.

T. Crassitius quidam memoratur in lege ædificantium vetustissima, quæ extat apud Georgium Fabricium.

L. Crassitius, clarus Grammaticus. Vide Tranquillum.

Crassitia Vrsa, cum Crassitio Constantino F. & Ælio Æliano, refertur in monumentis Germanicis Inscript. ant. pag. 427.

¶ L. CRASTINIVS Pætus, mittitur à Cælio cum commentario rerum vrbanarum ad Ciceronem in Ciliciam, Epistolarum 8.

¶ CRASTINVS, euocatus Cæsaris, de quo est apud ipsum Cæsarem, Lucanum & Plutarchum.

¶ CRATINO rescribitur ab A A. & C C. 5. Cod. tit. 62.

¶ CRATOR, libertus Veri Imp. scripsit de magistratibus Romanorum, a condita vrbe vsque ad patroni sui obitum, cum nomina, tū tempora perspicue & exacte persecutus. Theophilus Antiochen. lib. 3. sub finem.

CREMVTII.

A. CREMVTIVS CORDVS sub Tiberio, nouo, ac tunc primum audito, crimine postulatus, quod editis annalibus, laudatos M. Brutum & C. Cassium vltimos Romanos dixisset, cum videret accusatores suos Seiani clientes esse, quod perniciabile reo fuit, & Cæsarem truci vultu defensionem accipere, certus relinquendæ vitæ liberam & se dignam orationem habuit, adductis multorum magnorumque virorum exemplis, quibus ea in scribendo libertas nihil nocuisset. Deinde egressus e Senatu, vitam abstinentia finiuit. Libros per Ædiles cremandos censuere Patres, qui tamen occultati & editi manserunt. Hæc ex Tacito. Seneca scribit, decreta Seiano statua in theatro Pompeii, Cordum exclamasse: Vere theatrum perire, ideoque a cliente Seiani, Satrio Secundo, arreptum. Filiam reliquit Martiam, a qua Liuia culta est. Quam Seneca consolans, Cremutii quoque patrem in alieni percussoris arbitriū venisse significat. Vt scripta eius requiri, & denuo lectitari permiserit Caligula, docet Suetonius.

Cremutius Ruso, adolescens, commendatur a natalibus & indole apud Plinium Epistolarum 6. ad Triarium.

¶ M. CREPEREIVS, inter graues iudices commemoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ Roci cognomen de hac familia reperiri in antiquis denariis, docent Fuluii Vrsini Notæ in opera Ciceronis.

¶ CREPERIVS Pollio, notatur Iuuenali Sat. 9. qui triplicem vsuram præstare paratus iniuit, & fatuos non inuenit.

¶ CRESCENTIO rescribitur ab A A. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Crescenti ab iisdem 4. Cod. tit. 26.

CRISPI separatim positi.

M. Crispus, Trib. mil. sub Cæsare in Africa, mittitur cum cohorte & sagittariis Thabenam. Hirtius commentario 5.

CRISPVS Cæsar, post tres Consulatus a patre Cōstantino ad suggestionem Faustæ nouercæ interemptus. Vide Suidam κρίσπος.

Crispus, Rhetor antiquus, quem tamen Seneca sibi auditum scribit declamantem, Controuersia 19. lib. 4.

Crispo rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. titul. 19.

Crispum aliquando inimicum, sed tamẽ salutis suæ defensorem, Cicero pro iudicio defendit, vt liquet ex oratione pro Plancio.

CRISPINI.

Crispinorum peculiaris fuit familia in gente Quintia, quos suo loco recensebimus. Hic congeremus eos, quorum vel obscurior ortus fuit, vel etiamdum genus maioresque latent.

¶ C. Crispinus Hilarus, ex ingenua plebe Fesulana, duodecimo Consulatu Augusti cũ liberis 9. (in quo numero filiæ duę fuerũt) nepotib. 27. pronepotibus 29. nepibus 9. prælata pompa in Capitolio immolauit. Plin. 7. c. 13.

¶ Crispinus Cæpio, Quæstor Granii Marcelli Prætoris Bithyniæ, ipsum maiestatis postulauit sub Tiberio. Tacitus 1.

Crispinus, Præfectus prætorio sub Claudio, successorẽ accepit Afranium Burrhũ, deiectus per Agrippinam. Sub Nerone crimine coniurationis exactus in Sardiniam, accepto iussæ mortis nuncio, semet interfecit. Huius vxor fuit Poppæa, quam postea Nero peremit. Tacitus 12. & 16. Tranquillus in Nerone.

Crispinus, Præfectus prætorio Domitiani principis, celebratur a Statio in syluis, qui patre illum Vectio Balano, quẽ comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatũ scribit. At a Iuuenale Satyra prima proscinditur, vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi. Et rursum Satyra 4. vt adulter & incestus notatur:

Ecce iterum Crispinus adest mihi sæpe vocandus
Ad partes, mõstrum nulla virtute redemtũ
A vitiis, &c.

Crispinus, præfectus Phœniciæ, cui rescribitur 1. & 4. Cod.

Crispinus, vir Consularis, tutatus est Aquileiam contra Maximinum Imperatorem. Arbitror illum esse, qui Consulatum gessit sub Alexandro an. V.C. DCCCCLXXVI.

Crispinus, cum Crispino F. refertur in antiquitatibus Germanicis inscript. antiq. pag. 392.

Crispina, cũ patre Theopompo & Polliano, refertur. ff. 33. de dote relegata l. 14.

Crispino rescribitur a Seuero & Antonino 5. C. tit. 62. & seorsim ab Antonino ibid. Crispinæ nobis carissimæ. Sic rescribitur illi ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 2. Crispino ab iisdem 4. Cod. Si certum petatur.

Crispina, vxor Commodi Imperatoris. ¶ De huius denario cum inscriptione: DIIS GENITALIBVS, Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 196.

¶ CRITONIVS, memoratur Ciceroni ad Atticum lib. 13. pag. 495. Ædilis fuit Antonio & Dolabella Coss. cumque in spectaculis ipsius, quæ parabat, Cæsar Octauian⁹ aureum solium & coronam auream, iuxta decretũ Senatus, apponere patri decreuisset, neutiquam se permissurũ ait, vt ad suas impensas Cæsar coleretur. Appianus libro 3.

¶ CRONIVS Eusebius, Vicarius Italiæ, & Consul cũ Probino, ann. V.C. MCCXLII. Extat de illo inscriptio apud Petrum Apianum pag. 225.

Cronii complures referuntur apud eũdem pag. 20.

¶ CVNANIVS Serenus, cũ Cunanio Vrsatio F. memoratur ibidem pag. 435.

¶ C. CVPENNIVS, fors legatus L. Planci, Consulis designati, in Galliis. Extat ad illum Ciceronis epistola in fine 16. ad Atticum.

Cupennius, notatur Horatio in Sermonibus:

— mirator cunni Cupennius albi.

Plura de eodem Porphyrio interpres.

¶ CVPITVS Cupitianus, cum Cup. Iuliana, refertur in Inscript. apud Apianum pagina 376.

Cupitus, seruus, refertur Pand. titul. 5. l. 41.

Reperiuntur Cupiti & in Cocceiis.

CVRIATII.

Curiatiam gentem ab Albanis profectam, satis indicant Curiatii trigemini, cũ totidem Horatiis Romanis, iisque trigeminis fratribus, commissi & victi, de quibus vide Liuium 1. Dionysium antiquit. 3. qui vtrisque auum maternum fuisse tradit Sequinium Albanum.

¶ P. Curiatius Philo, Consul cũ M. Genutio Augurino, quorum annus Tribunitiis contentionib. turbulentus fuit, creatique tum primum Tribuni mil. Consulari potestate, habente comitia C. Curtio, ann. vrbis conditæ CCCX. Liuius initio 4.

P. Curiatius, Trib. pl. an. V.C. CCCLIIII. cum duobus collegis, M. Metilio & M. Minutio, correptos prioris anni Trib. militares,

litares, Sergium Virginiumque, ob rem bello male gestã, apud populum reos facit, & peragit, damnatos denis millibus grauis æris. Liuius lib. 5.

C. Curiatius, Trib.pl. homo infimus & abiectissimus, D. Brutum & P. Scipionem Coss. (ann. V.C. DCXVI) quod ante factum non erat, in vincula coniecit. Sic Cicero de legibus 3. At Liuius non ductos, sed duci iussos tradit, quod videlicet e delectu, qui habebatur, vt denos sibi milites, quos vellent, eximere liceret, Tribuni non impetrarent, lib. 55. Idem Curiatius Scipioni Consuli Serapionis nomen irridens imposuit. Ibidem. Adde quæ de hoc Curiatio & Scipione habet Valerius libro 3. cap. 7.

Curiatius, citatur a Sex. Pompeio.

Curiatius Maternus, Poeta. Vide Taciti dial. de Orator. & in eundem notas I. Lipsii.

CVRII.

Ex Curiis longe omnium clarissimus & princeps emicuit C. CVRIVS, cognomine dictus DENTATVS, quod cum dentibus in lucem prodiisset, vt Plinius lib. 7. Quidam hunc Manium prænomine, nonnulli M. vocant. Tribus Consulatibus gestis, primum de Samnitibus, iterum de Sabinis triumphauit, tertio de Lucanis ouans vrbem introiit, Pyrrho rege Italia pulso. idem Trib. pl. interrege Appio Cæco comitia contra leges habente, cum de plebe Consulem non acciperet, patres auctores fieri coegit. Cicero in Bruto, Plinius lib. 16 cap. 38. & 18. cap. 3. & 19. cap. 5. item de viris illustribus. De seueritate eius vide Valerium 6. cap. 3. de continentia lib. 4. cap. 3. Ciceronem in Catone, Plutarchum in Apophth. Athenæum lib. 10. In castris duos tantum calones ministros habuit, vt est apud Apuleium Apologiæ oratione prima. Ibidem filiam eius ob paupertatem ab ærario publice dotatam scribit.

M. Curius Trib.pl. ann. V.C. DLV. cum M. Fuluio collega T. Quintium Flamininum, Consulatum ex Quæstura petentem, nequicquam prohibere & repellere conatus est. Liuius lib. 22.

M. Curius, M. Coponii hæres extitit, cuius causa cum apud centumuiros ageretur, Q. Scæuola testamenti ius ex scripto defendente, ac negante, nisi posthumus & natus, & antequam in suam tutelam venisset, mortuus esset, hæredem eum esse non posse, qui esset secundùm posthumum & natum & mortuũ hęres institutus: L. Crassus contra defendit, hac mente eum fuisse, qui testamentum condidisset, vt si filius non esset, qui in tutelam veniret, M. Curius esset hæres, & obtinuit. Cicero de Oratore 1.

M. CVRIVS, Ciceroni & Attico singulari iunctus amicitia fuit, cuius pater Ciceronem Quæstorem habuit, ipse vero Trib.pl. Ciceronis exulantis restitutionem enixissime iuuit. Huic Patris negotiãti Cicero Tironem ægrotantem cõmendauit: cõmendauit & ipsum Seruio Sulpitio & M. Acilio, Græciæ Proconsulib. potiente iam rerum Cæsare. Eidem etiam sæpe familiariter scripsit, vt indicant aliquot epistolæ insertæ lib. 7. Ad Tironem autem scribens, suauissimum hominem, & summi officii summæque humanitatis vocat, ad Att. vero lib. 7. epistola 2. vrbanitatem illi tribuit, quæ sit in eo αὐτόχθων. Illud insuper his addendum, Curium hunc & C. Cælium, qui Ciceronis in Cilicia Quæstor fuit, consobrinos fuisse.

M. Curius, alius a superiori, Quæstor fuit cum P. Sextio, Syllano & Muræna Coss. Cic. pro L. Flacco.

Q. Curius, socius Catilinæ, notissimus aleator, Sallustio & Pediano. Huius primũ insolentia & futilitate apud Fuluiam, quam amabat, deinde ipsius confessione apud Ciceronem Consulem, Catilinæ coniuratio patefacta est. Pedianus postea damnatum scribit. Plura de illo Sallustius. Notatus est a Caluo hoc hendecasyllabo: *Et talis Curius pereruditus.* Auctor idem Pedianus.

C. Curius, Eques publicanus, pater C. Rabirii Posthumii. Cicero pro Rabirio.

¶ M. Curius Dignus. Inscript. ant. pagina 146.

¶ Manii Curii, vt perditi hominis & aleatoris, meminit Fabius lib. 6. cap. 4.

¶ Curius Fortunatianus, scriptor historicus, citatur Capitolino in Max. & Balbino.

¶ Cn. Curius Sabinus, miles l. 17. refertur Inscript. ant. pag. 482.

¶ CN. CVRFIDIVS, pernecessarius Ligariorum. Cicero ad Atticum 13.

CVRTII, quorum plerique patricii, cæteri plebeii fuere.

Metius Curtius, dux Sabinorum in exercitu Tatii contra Rom. vnde lacum Curtium appellatũ volunt. Liuius 1. Dionyſ. 2. Piſo in Annalibus, Plutarchus in Romulo.

C. Curtius, Conſul ann. V.C. CCCVIII. Liuius initio 4. mendoſe P. Curiatium vocat. Cum comitiis præeſſet, primos Tribunos militares tres creauit. Ab hoc locum paluſtrem, qui erat in foro, antequã cloacæ eſſent factæ, poſtquam fulguratus, ex S. C. per Curtium Conſulem ſeptus foret, inde Curtium lacum appellatum, autor eſt Varro lib. 4. de lingua Latina, idque ex ſententia Cornelii & Luceii.

M. CVRTIVS, iuuenis bello egregius, cum ingens ſpecus, in foro exortus, nulla ratione expleri poſſet, canerentque vates, dicandum illi loco, quo pop. Rom. plurimum poſſet, arma ac virtutem id eſſe interpretatus, equum armatus inſiliens, ſe in hiatum immiſit. Hanc de Curtii lacus appellatione fabulam memorant Liuius libro 7. Valerius Max. lib. 5. cap. 6. Scriptor virorum illuſtrium, Auguſtinus de C. D. lib. 5. cap. 18. vt Statium poetam, in Syluis poeticis luſibus gaudentem, nunc diſſimulemus.

Q. & Cn. Curtii Poſthumi, memorantur Ciceroni in Verrinis, vbi Quintum Verris ſodalem vocat.

¶ C. Curtius Poſthumus, familiaris Ciceronis, cum Syllanis temporibus fortunas omnes amiſiſſet, reditum in patriam per Ciceronem cõſecutus eſt. Poſtea Cæſar rerum potitus, in Senatum illum adlegit; cumque reliquam vnam poſſeſſionem in agro haberet, deque ea in diſcrimẽ veniret, ſcripſit Cicero Q. Valerio, Cæſaris legato, & diuiſioni agrorum præfecto, petens Curtio ſuam poſſeſſionem relinqui, vt ordinem inde Senatorium, a Cæſare conceſſum, tueri poſſit, lib. 13. epiſtola 5. Meminit eiuſdem Curtii ad Atticum lib. 9. epiſtola 2. *Vix dum epiſtolam tuam legeram, cum ad me, currens ad illum, Poſthumus Curtius venit, nihil niſi claſſes loquens & exercitus. Eripiebat Hiſpanias, tenebat Aſiam, Siciliam, Africam, Sardiniam, confeſtim in Græciam perſequebatur* &c. Et lib. 12. epiſt. 48. *O tempora,* inquit, *fore, cum dubitet Curtius Conſulatum petere* &c.

M. Curtius, per Ciceronem Tribunatum petiuit a Cæſare, quemadmodum eſt ad Q. fratrem Epiſtolarum 2. Idem interemto Cæſare, ſegnius agentes in republica ſeuere accuſabat. Cicero ad Atticum 14. epiſtola 7.

¶ C. Curtius Mithres, libert. C. Curtii Poſthumi, commendatur a Cicerone P. Seruilio lib. 13. epiſt. 70.

¶ Curtius Nicias, & ipſe familiaris fuit Ciceroni, profeſſione Grammaticus. Adhæſit & Pompeio Magno & C. Memmio: ſed cũ codicillos Memmii ad Pompeii vxorẽ de ſtupro pertuliſſet, proditus ab ea, Pompeium offendit, domoque ei interdictum eſt. Hæc Tranquillus in de claris Grammaticis. Cicero Niciæ meminit Epiſtolarum 9. ad Dolabellam ſcribens, & ad Att. 12. epiſtola 13. Item 14. epiſtola 7. & rurſum lib. 15. epiſtola 9.

¶ Curtius Peduceanus, Prætor vrbanus Cicerone Ciliciam obtinente. Cicero familiarium 13.

Q. Curtius, bonus & eruditus adoleſcens, L. Domitium, petentem Conſulatum, de ambitu poſtulauit. Cicero ad Q. fratrem 3.

P. Curtius, frater Q. Thalaſſi, occiſus in Hiſpaniis a Cn. Pompeio F. Ipſe Thalaſſus autem Iſaurico & Antonio Coſſ. in Ardeæ territorio cum 4. cohortibus viuus combuſtus eſt, quod tributa grauius exegiſſet.

Curtius, Eques Rom. deliciis diffluens, cum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrum e patina tollens, eumque manu tenens, interrogauit Cæſarem, num mittere liceret? Cumq; is reſpondiſſet, quidni liceat? ille protinus auem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi deluſus, factum æquo animo tulit. Macrobius 2.

Curtius Atticus, Eques Rom. ſub Tiberio, poſt artibus Seiani ſubuerſus. Tacitus lib. 4. & 6. Ad eundem ſunt Elegiæ, 4. & 7. apud Ouid. 2. de Ponto.

¶ Q. Curtius Rufus temporibus Tiberii floruit, in quem eſt eiuſdem principis dictum, natalium eius dedecus velantis: *Curtius videtur mihi ex ſe natus.* Ex ſectatore Quæſtoris in Africa, conſulare imperium, prouinciam Africam, & triumphi inſignia obtinuit. Tacitus 11. De eodem lege Plinium epiſtolarum 7. ad Suram.

Q. CVRTIVS RVFVS, ſcriptor rerum geſtarum Alexandri, ſub Veſpaſiano emicuit, vt opinatur Catanæus.

¶ Curtius Lupus. De hoc Tacitus lib. 4.

¶ Cur-

¶ Curtius Montanus, claruit sub Claudio, Nerone & Vespasiano, homo eloquentia pollens. Accusatus sub Nerone, patri concessus est, prædicto, ne in republ. haberetur. Tacitus 16. & 20. Sententias repetẽdo corrumpebat, vnde illum Scaurus inter Oratores Ouidium vocabat. Seneca Declamationum 9. Ventrem illius notat Iuuenalis.

¶ Curtius Mancia, generum suum Domitium Lucanum repudiauit. Vide Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ P. Curtius Onesimus, cum coniuge Cæcilia Festina, refertur Inscript. veterum pag. 265.

Curtia L. Prapis, cui pars dimidia huius monumenti concessa est a C. Helio Mæcenate, sibi & P. Curtio Sp. F. Col. Max. & T. Iul. August. L. Glyconi &c. Hoc epigramma extat apud Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ lib. 5. cap. 13.

L. Curtius LL. Priscus Curtia LL. Neuma Curtia ↄL. Riamis Albanus. Reperitur veterum memoriarum pag. 105.

Curtio, præfect. præt. rescribitur ab Arcadio, Hon. & Theod. AAA. 1. Cod. de officio ciuilium iud.

CVRTILII.

Curtilium, Cæsaris partium, Cicero verberonem vocat, & ab eo Sestilii fundũ possideri indigne fert, ad Atticum lib. 14. epist. 6.

Curtilius Mancias, legatus in Germania exercitum duxit, Q. Volusio & P. Scipione Coss. Vide Tacitum lib. 13.

Curtilius Hermeros & Curtilia Thetis coniuges referuntur veterum memoriarũ pag. 298.

¶ T. CVRTISIVS, auctor motus seruilis sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

CVSPII.

P. Cuspius, refertur Ciceroni Epistolarum familiarium 13. & 16. & ad Atticum 12. Cuspiana explicabis & Preciana.

Cuspius Fadus, Procurator Iudææ sub Claudio, teste Iosepho, & Eusebio historiæ Ecclesiasticæ 2. cap. 11. cui successit Tib. Alexander, atque illi Cumanus.

CVSPIDII.

L. Cuspidius, municeps Ciceronis, epistolarum 13. Vbi tamen mendose a plerisque Custidius legitur.

¶ Cuspidius Celerinus, Senator temporibus Maximinorum. Capitolinus.

L. Cuspidii testamentum extat, factum Romæ Cn. Pompilio L. Martio Coss. subscriptis testibus Q. Martio, C. Septimio, P. Curione, L. An. Capitone, M. Terentio, Iulio Pansa, C. Sestio. Hæredes reliquit T. & Cn. Cuspidios, fratris Agathonis filios, Faustam & Felicianam filias. Vxorem habuit Semproniam, ante se defunctam, sui amantissimam. In his haud dubie multa deprauata sunt. Vide antiquitates Fabricii pag. 5. & seq.

CVTII.

D. Cutio Balbino, M. Cornelio Potito, L. Accio, Iuniano Romulo IIII. viris Viar. curandarum piissimo F. Balbinus pater, Prisca mater. Extat Inscript. antiq. pag. 24.

Cutio Romulo Quarto Ka. Fi. Reperitur ibidem pag. 390.

Cutio rescribitur a Gordiano Imp. 5. Cod. tit. 64. etsi a nonnullis Curtio legitur.

Aemilia Calliope Cutia Prisca patrona L. b. m. Extat Inscriptionum ant. pag. 313.

¶ CYNEGIVS, præfectus prætor. & Cos. fuit sub Valentiniano, Theod. & Arcad. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ CYPROGENIA, refertur Pan. 34.

¶ CYRILLÆ rescribitur a Seuero & & Ant. 4. Cod. tit. 28.

Cyrillo ab AA. & CC. 4. Cod. tit 49.

¶ CYRVS, Consulatum gessit solus sub Theodosio iuniore & Valentiniano III. ann. V. C. MCXCIIII. Idem præfectus vrbi apud Constantinop. ob acclamationẽ populi, *Constantinus condidit, Cyrus restaurauit*, honore deiectus est, publicatis bonis. Quare ad Ecclesiam confugit, relictoque paganismo, post Smyrnæorũ Episcopus factus est. Sic Nicephorus Historiæ Ecclesiasticæ lib. 14. cap. 46. & lib. 18. cap. 33. Vide Suidam & Cuspinianum in ipsius Consulatu.

Cyrioni rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

D.

DAcianus, præses Hispaniæ, martyrio affecit Vincentium & Eulaliam virginem. Daciano sub Iuliano scribit Libanius.

¶ DALMATIO rescribitur a Constantino 5. Cod. tit. 16.

¶ DAMIANVS, præfuit Bithyniæ, in Consules relatus a Seuero Imp. Suidas.

¶ DANVBIO rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 58.

¶ Dato ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

¶ DATVS, Atellanarum histrio sub Nerone.

¶ DECENTIO rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 58.

Decentius, frater Magnentii, dictus ab illo Cæsar, rebus perditis, suspendio se necauit.

DECII.

Decii plebeii fuere, teste etiam Iuuenale Satyra 8.

Plebeiæ Deciorum animæ, plebeia fuerunt
Nomina, pro totis legionib. hi tamē, & pro
Omnibus auxiliis, atq; omni plebe Latina,
Sufficiunt Diis infernis, terraq; parenti.

P. DECIVS MVS, pater, v. vir fuit mensarius ann. V.C. CCCCIII. cum magnum in populo æs alienū esset. Trib. mil. ann. CCCCXII. exercitum Corn. Cossi Consulis, in iniquum locum progressum, audacia pariter & industria sua seruauit, donatus ob id a Consule corona aurea, & 100. bobus, & ab exercitu obsidionali graminea, alteraque item a suo præsidio. Liuius 7. Plinius 16. cap. 4. & rursus libro 22. cap. 5. Consulatum primus in suam familiam intulit, ann. CCCCXV. in quo magistratu bello Latino, collega T. Manlio Torquato, se pro salute exercitus, & populi Rom. victoria, Diis manib. deuouit. Liuius 8. Val. 5. cap. 6. Plinius de viris illustr.

P. Decius Mus F. Consul cum M. Valerio Max. ann. V.C. CCCCXLIII. De hoc extat inscriptio pagina 254. & 307. Aduersa valetudine diu laborauit. Inde legatus bello Samnitico sub Dictatore Papyrio Cursore, multum ad victoriam contulit. Quare proximis comitiis II. Consul factus, Hetruscos domuit. Anno quinto post M. equitum dictus est a P. Cornelio Scipione, qui comitiorum Dictator creatus erat. Et interiecto anno lectus Censor cum Q. Fabio Rulliano, Valerio Coruino v. & Apuleio Pansa Coss. ann. CCCCLIII. Tribunos pl. rogationem promulgātes de augendo Pontificum & Augurum numero, & adlegendis plebeiis, enixissime iuuit, euicitq;, creatus ipse tum primus cum aliquot aliis ex plebe Pontifex. Tertiū Consul cum Q. Fabio Rulliano, & mox Proconsul, multa strenue aduersus Appulos, Samnites & Hetruscos gessit. Quartum Consul cum eodem Fabio aduersus Samnites & Gallos pugnans, laborantibus suis, exemplo patris se deuouit, victoriamque Romanis peperit. Liuius 9. & 10. Valerius 5. cap. 6. Plinius de viris illustrib.

P. Decius Pyrrhicus, Consul ann. V.C. CCCCLXXIIII. Nescio num hic sit, quē Plinius de viris illustr. Decium Murænam vocat, ac Volsinienses a seruorum improbitate & violentia liberasse commemorat. Cicero vult hunc superioris F. esse, & Consulem cum Pyrrho bellum gerentem in prœlio cecidisse, cum se e continenti genere tertiam Reipub. victimam præbuisset, Finium 2.

¶ M. Decius, vir spectatus in plebe Romana, cum ea in sacrum montem secessit, missus cum aliis duobus legatus ad Senatum. Dionysius 6.

M. Decius, Trib. pl. ann. V.C. CCCCXLIII. primo P. Decii Consulatu, rogationem tulit ad populū, vt Duumuiri nauales classis ornandæ reficiendæq; causa ab eodem populo iuberentur. Liuius 9.

C. Decius, legatus missus in Cretam cū A. Posthumio Albino & A. Licinio Nerua, ad comparanda auxilia. Liuius 42. DLXXXIII

Q. Decius, Trib. pl. accusauit L. Opimium

mium Consulem, quod indemnatos ciues occidisset: sed ille a populo absolutus est. Liuius 61. Videtur res ipsa loqui, & respōdere, eundem esse cum sequente P. Decio, & erratum in prænomine.

P. Decius, M. Fuluii Flacci (eius, qui ann. V.C. DCXXIX. Consul, primus Italos ad petendam ciuitatem incitauit) æmulus, non infans ille quidem, sed vt vita, sic etiam in oratione turbulentus. M. Cicero in Bruto. Hunc esse opinor, vel certe huius patrem, quem Prætorē Scaurus transeunti sibi sedentem iussit assurgere, eiq; vestem discidit, sellam concidit, ne quis ad eum in ius adiret, edixit. Plinius Cæcilius de viris illustrib. Ad eundem puto pertinere illud Lucilianum: Quid Decius Nucula, an confixum vis facere, inquit, in persona Africani. Ac suspicor Nuculæ vocem cognomentū esse. Certe Nuculæ sui synchroni meminit Cicero in Philippicis. Sed & Prænestinos cognominatos Nuculas, vel quod inclusi a Pœnis Casilini famem nucibus sustentassent, vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascatur, legimus apud Sex. Pompeium lib. 12.

C. Decius, Quæstorius, Pompeianarū partium in Africa. Cæsar comment. 5.

P. Decius, ex M. Antonii Consulis primoribus, captus est a C. Cæsare ad Mutinam. Appianus 3. Cicero in Philippicis illius, vt Tribunitii, meminit.

¶ Decius Calphurnianus, præfectus vigilum, occisus a Claudio Cæsare. Tacitus in fine 11.

¶ Decius Eculeo, citatur vti scriptor Plinio natural. hist. lib. 35. cap. 10.

¶ Decius Seuerus, vixit imperante Seuero.

Decii duo I C. fuêre.

Decius, Lucilli, Consularis viri F. Poeta Satyricus fuit, Theodosii & filiorū ætate. Laudatur a Claudio Rutilio in Itinerario.

Decio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

De DECIO Cæsare extat inscriptio apud Petrum Apianum pag. 24. ¶ Stemma petatur ex Onuphrio Panuinio pag. 57.

¶ Decius Blascus, cum Sempronia Leontide sorore. Ibidem pag. 332.

Decius V.C. Consul solus anno principatus Iustiniani tertio: cum editus est ab eo sacrarum constitutionum Codex, qui fuit annus vrbis conditæ MCCLXXXII. Christi DXXXII.

DECIANI.

C. Decianus, quod in concione queri usus esset de morte Saturnini, cōdemnatus est. Cicero pro C. Rabirio & L. Flacco, Valerius lib. 8. cap. 1.

Decianus, synchronus Ciceronis, notatur vt homo turpis vitæ in oratione pro L. Flacco, quem suo testimonio affligere conatus est. Adiicit in eadem oratione, patrem Deciani in Tribunatu diem dixisse L. Flacci patri, Aedili curuli, qui postea Prætor & Consul factus sit, ipsum Decianum ciuitate exactum esse. Nimirum is erit superior ille, ob Saturninum eiectus.

Decianus, apud Martialem Stoicus.

Decianus, præses Hisp. sub Maximiano. Fors hic est, qui martyrio affecit Vincentium, item Eulaliam virginem & alios plures. Apud Prudentium perperam appellatur Dacianus.

Deciano scribit Libanius Sophista in Epistolis suis.

¶ L. DECIDIVS Saxa, ex vltima Celtiberia prognatus, castrorū metator apud Cæsarem fuit, inde factus Trib. pl. Cicero Philipp. 11. & 13. Meminit illius Cæsar commentario belli ciuilis 1. Adhæsit postea M. Antonio, ab eo simul & a Cæsare missus, adiuncto Norbano, cum 8. legionibus in Macedoniam aduersus Cassium & Brutum. Deinde Antonii legatus in Syria, profligato a Parthis exercitu, ne in hostium potestatem veniret, sua sibi manu necem consciuit, teste Floro: apud quem tamen mendose pro Saxa, Casca legitur, quomodo in historiæ Liuianæ argumentis pro Decidius, Didius, & apud Appianum Ceditius, apud Dionem Decilius, & Sexas, lib. 47.

DECIMII.

Decimiana, & ab his tracta pseudodecimiana pira, refert Plinius 15. cap. 15.

C. Decimius Flauus, Trib. mil. bello Punico secundo sub M. Marcello Proconsule strenuam operā in pugna aduersus Annibalem edidit, milites ab elephantis in fugam actos continuit, beluas ipsas pilis petens cum magna hostium strage auertit. Liuius 27.

C. Decimius Flauus, Prætor ann. V.C. DLXX. sortitus vrbanam iurisdictionem, in eo honore mortem obiit. Liuius 39.

¶ M. Decimius, legatus cum Tib. Claudio Nerone emissus in Asiam, & insulas, ad renouandam amicitiam cum Cretensibus

& Rhodiis, & ad ſpeculandum, num ſollicitati animi ſociorum a rege Perſeo eſſent, ann. V.C. DLXXII. C. Popilio P. Ælio Coſſ. Liuius 42.

L. Decimius, legatus miſſus ad Gentium, regem Illyriorum, vti illum ad belli ſocietatem aduerſus Perſeum pelliceret, ſine vllo effectu, captarum etiam pecuniarum ab regibus Illyriorum ſuſpicione infamis, rediit. Liuius 42.

C. Decimius, Prætor peregrinus an. V.C. DLXXXV. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Coſſ. Legatus emiſſus cum C. Popilio & C. Hoſtilio Alexandriam, cum & Rhodum acceſſiſſent, ob moderationem magno cum aſſenſu a Rhodiis auditus eſt. Liuius 44. & 45.

Decimio, Præf. præt. reſcripſit Alexander A. 1. Cod. de modo mulctarum &c.

Decimia Primitiua in mon. Rom. Inſcript. ant. pag. 258.

¶ DECIMÆ reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ P. DELPHIVS Peregrinus. Inſc. vetuſt. pag. 329.

DELII.

Delius, vnus ex ducibus Antonii, miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetq; Homerico verſu, vt ad iudicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plutarchus in Antonio. Idem hiſtorias eum ſcripſiſſe tradit, conuenitq; Dion lib. 50. Meſſala Coruinus hunc deſertorē bellorum ciuilium vocat, quia a Dolabella ad Caſſium tranſiit, a Caſſio ad Antonium: nouiſſime ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit epiſtolas laſciuas ad Cleopatram. Seneca Suaſoria 1.

Q. Delius, amicus Horatii Poetæ, ad quē ſcribit Carminum lib. 2. Oden 3.

Q. Delius, Q. L. VI. vir Fuſcus Auguſt. V. F. refertur Inſcript. ant. pag. 361.

Delianæ reſcribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 49.

DEMETRII.

Demetrius Mega Siculus. Cic. Epiſt. 13.

DEMETRIVS, Pompeii libertus, quantæ potentiæ fuerit, docent Victorius in 4. Ciceronis ad Atticum pag. 69. Plutarchus in Pompeio & Catone, Iulianus Cæſar in Miſopogone. Feliciorem tu Demetrium Pompeianum vocas, inquit Seneca, quem non puduit locupletiorem eſſe Pompeio. Numerus illi quotidie ſeruorū, velut imperatori exercitus, referebatur, cui iam dudū diuitiæ eſſe debuerant duo vicarii & cella laxior, lib. 1. de tranquillitate vitæ cap. 8.

Demetrius, Cæſaris partium. Cicero Epiſtolarum 8. & 16. Eundem eſſe cum Demetrio Pompeii, patet e Philip. 13.

Demetrius, libertus Attici.

Demetrius, ſeruus Caſſii, qui mortem eius Antonio indicauit. Plutar. in Bruto.

Demetrius & Startocles, auctores Comœdiarum ſpectati Quintiliano.

Demetrio reſcribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 24.

Alii a Seuero & Anton. ibidem tit. 30. & ab Ant. ſeorſim 7. Cod. tit. 52.

Demetria virgo, beati Fauſtini F. Romæ ante Iulianum Imperatorem in confeſſione ſpiritum emiſit: ſepulta iuxta matrem Daſceſam & ſororem Iunianam. Colitur memoria eius 11. Cal. Iunias.

¶ DEMETRIANO reſcribitur ab Alexandro A. 9. Cod. tit. 9.

DEMOSTHENES, Patricius ſub Veſpaſiano. Vide martyrologium noſtrum 18. Iulii vel circiter.

Demoſtheni reſcribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ DESIDERIO, vicario Aſiæ, a Valentiniano, Theod. Arc. 9. Cod. tit. 43.

¶ DEXIMACHO ab iiſdem 2. Cod.

¶ DEXIPPO ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 55.

DIDII.

Lex Didia, haud dubie a Didio aliquo Trib. pl. lata eſt 18. anno poſt legem Fanniam, auctore Macrobio, id eſt, ann. V.C. DCII. Hæc non ciues tantum Romanos, ſed totam Italiam, nec vocatores modo ſi maiorē ſumtū feciſſent, verū etiā vocatos ipſos conuiuas Fannia lege teneri voluit.

M. Didius, primus omnium vagantes Thraces repreſſit. Sex. Rufus, item Florus lib. 3. cap. 4. qui illum tempore C. Catonis & M. Liuii Druſi, Conſularium virorū id eſt, circa annum V.C. DCXL. floruiſſe indicat. Ni prænomen obſtaret, arbitrarer eundem eſſe cum T. Didio, Conſulari illo.

Didius, Prætor Iberiæ, cum duob. millibus interemtus a Sertorio. Plutarchus in eius vita.

T. Didius, Conſul ann. V.C. DCLVI. teſte Cicerone in L. Piſonem, triumphauit ex Macedonia. Cæſus eſt in bello ſociali, vt Appianus, & quidem eodem die, quo Rutilius Conſul, 4. videlicet Idus Iunias,

ſed anno

sed anno sequenti, vt Ouid. in 6. Fastorũ:

Proximus annus erat, Pallantide victus eadẽ,
Didius hostiles ingeminauit opes.

De hoc, opinor, Frontinus 1. cap. 8. item li. 2. ca. 10. Prætori in Hispania Trib. mil. fuit Q. Sertorius, vt est apud Plutarchum.

C. Didius, bello ciuili dux Cæsarianus, & classis apud Gaditanos præfectus, Cn. Pompeium iuuenẽ e prælio Mundensi fugientem assecutus occidit, caputq; Hispalim ad Cæsarem misit. Idem non multo post a Lusitanis circumuentus & cæsus est. Commentario belli ciuilis sexto. Meminit eius Dion.

¶ Didius Gallus, prouinciam ambitiosissime petierat, deinde impetrata ea, tanquam coactus querebatur. Huic vrbane Afer: *Age*, inquit, *aliquid, & respub. causa elabora.* Quintilianus 6. cap. 4. Successit eidẽ Didio in aquis publicis curandis idem Domitius Afer sub Claudio, vt est apud Frontinum in libello de aquæductibus.

A. Didius, missus a Claudio Imperatore in Britanniam successor P. Hostorio ibidem defuncto, vir ætate grauis, & multis honoribus clarus. Tacitus 12.

¶ Didius Scæua, vir militaris, interimitur in Capitolio, irruentib. Vitellianis. Tacitus 19.

¶ DIDIVS IVLIANVS Imperator, tenuit remp. mensib. 2. diebus 5. Patrem habuit Petronium Didium Seuerum, auum & proauum Didios Seueros, matrẽ Clarã Aemiliam, fratres, Didium Proculum & Nummiũ Albinũ, auunculũ, Saluium Iulianum proauũ maternũ, Saluium Iulianũ I C. illum, qui bis Consul & præfectus vrbi fuit. Vxor illi Mallia Scantilla, filia Didia Clara fuit, gener Corn. Repentinus. Auctor Aelius Spartianus.

¶ Stẽma pere ex Onuphrio Panuinio pa. 47.

¶ C. Didius Geta, vir Prætorius, post Sueton. Paulinum Mauros aliquoties vicit, & subegit. Præstitit etiam operam strenuam sub A. Plautio tempore Claudii. Dion 59. quo loco male in Latinis codicibus legitur Sidius pro Didius.

Q. Didius, Syriæ Prætor sub Antonio tempore belli Actiaci, a quo persuasi Arabes classem Antonii in Arabico sinu exædificatam incenderunt. Dion lib. 51.

¶ Didio Secundo rescribit Traianus Pand. 8. tit. 22.

C. Didio Concordiano V. A. V I. M. V I I I. D. X X. C. Didius Celer & Iunia Marcellina parẽtes. Inscript. ant. pag. 368.

Didia Hilara & Didia Hermione, sorores. Ibidem pag. 363.

Didius, Anniæ Procillæ pater. Sic lego pag. 203.

Didiæ rescribitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 23.

Didia, citatur Ciceroni ad Atticum 13.

DIGITII.

Sex. Digitius, socius naualis sub P. Scipione Africano in Hispania, donatus ab eodem corona murali, expugnata Carthagine noua, quod primus murum ascendisset, vna cum Q. Trebellio Centurione. Liuius 26.

Sex. Digitius, Prætor citerioris Hispaniæ ann. V. C. DLX. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. crebris & infelicibus præliis factis, vix dimidium militum, quos acceperat, successori tradidit. Liuius 34. & initio 35.

¶ DIGNVS quidam fuit, alteri ex Crassi filiis nõ dissimilis. Vnde iocus Ciceronis: Dignus Crassi, norãs vxorẽ Crassi adulterii.

¶ DILLIVS Vocula, legatus cæsus. Tacitus 20.

¶ Diodoro rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

¶ DIOGENI & Ingenuæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ DIOMEDES, Grammaticus, cuius extant libri tres.

¶ Dionysio Diogeni rescripsit D. Seuerus. Pan. 47. de iniuriis & famosis libellis.

Dionysiæ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

¶ DIOTIMÆ & Ingenuæ ab Antonino A. 4. C. tit. 54.

Diotimo & Symmacho ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 63.

¶ Doctilii meminit Leo A. lib. 10. tit. 31.

DOMITII.

Gentis Domitiæ duæ claruerunt familiæ, Aenobarborum, qui fuere Patricii, & Caluinorum, qui plebeii. Ænobarbi functi sunt Consulatibus 7. triumpho Censuraq; duplici, & inter Patricios electi, perseuerãrunt omnes in eodem cognomine. Ac ne prænomina quidem vlla præterquam Cn. & L. vsurparunt, idque notabili varietate modo continuantes vnum quodque per trinas personas, modo alternantes per singulas. Nam primi tres Lucii, sequentes tres ex ordine Cnei, reliqui non nisi vicissim tum Lucii, tum Cnei dicti sunt.

¶ Domitios singulos fere singulis genitos, Paterculus volum. poster.

L. Domitivs, auctor originis itemq; cognominis Aenobarborum, cum aliquãdo rure domum reuerteretur, occurrerũt illi iuuenes duo augustioris formæ, iubentes, nunciaret S. P. Q. R. victoriam, de qua incertum adhuc erat. Quibus cum minime crederet, leuiter illi arridentes, barbam eius manibus demulserunt, eamq; ex fusca flauam reddiderunt, assertionis suæ fidem, simul & viro cognomen Aenobarbi facientes. Quod insigne mansit & in posteris, ac magna ex parte rutila barba fuerunt.

Cn. Domitius L. F. L. N. Aenobarbus, Consul ann. V. C. dlxii. Legatum etiam fuisse L. Scipionis Asiatici, docet Plutarchus in apophthegmat. Prætor vrbis Scipione Africano ii. Consule, id est an. dlx. ædem Fauni dedicauit, quam ipse Aedilis cum C. Scribonio biennio ante ex mulctario argento faciendam locârat. Liu. 34.

Cn. Domitius Cn. F. L. N. Aenobarbus, Cos. ann. V. C. dlxxxxi. cum P. Lentulo.

Cn. Domitius Cn. F. Cn. N. Aenobarbus, Pontifex fit oppido adolescens, ann. V. C. dlxxxii. Consul an. dcxxxii. Allobrogas & Aruernos vicit, deque iis triumphauit, cum antea per prouinciam elephante inuectus esset, turba militum quasi inter solennia triumphi prosequente. Liuius 61. Fuit & Censor. De eodem Valerius lib. 9. cap. 6.

Cn. Domitius Aenobarbus, superioris F. Trib. pl. C. Mario iii. Consule, legem tulit, vti sacerdotes a populo crearẽtur. infensus Pontificibus, quod in patris locum alium quam se cooptassent. Suetonius & Paterculus. Accusauit M. Scaurum, principem ciuitatis. Valerius 6. cap. 5. Cicero pro Deiotaro. Consulatum gessit an. V. C. dclviii. In hunc dixit L. Crassus: non esse mirandum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum & cor plumbeum esset. Idem exprobranti Domitio collegæ in Censura, quod ob murænam in viuario mortuam lachrymasset: *At tu*, inquit, *cum vxores tres extuleris, nullam emisisti lachrymam.* Hallucinatur autem hîc Suetonius, ex hisce duobus Domitiis, patre & filio, vnum faciens, vnique tribuens, quod duorum est, fœdo in historia lapsu. Vide de eo plura apud Valerium libro 9. cap. 1. Occisus est in bello Mariano. Paterculus. Idem hic puto fuit, qui M. Syllano propter vnius hominis, paterni amici & hospitis, iniurias diem dixit. Cicero in diuinatione in C. Verrem.

Cn. Domitius Aenobarbus adolescens, proscriptus, & a Pompeio Magno in Africa interemtus. Liuius 89. Valerius Max. 6. cap. 2. Cinnæ gener hic fuit, vt est auctor Orosius in fine quinti.

L. Domitius Aenobarbus, Cn. puto fr. Consul ann V. C. dclx. cæsus a L. Damasippo. Nescio an hic sit, qui Prætor Siciliæ seueritatis ingentis exemplum in pastorem edidit. Vide Valerium Max. lib. 6. cap. 3. Gellius 15. cap. 13. vult fratres fuisse, citans literas a Q. Metello Numidico ad Cn. & L. Domitios in exilio datas. Locus amplius expendendus.

L. Domitivs Ænobarbvs, Cn. Pontificis Maximi & Censorii F. Consul anno V. C. dcc. cum Appio Pulchro, cæsus est in acie Pharsalica. Vide Suetonium in Nerone. Cicero Philip. 2. & ad Atticũ ab Antonio occisum refert. Plinius 7. cap. 53. de eo ad hunc modum: *L. Domitius, clarissimæ gentis, apud Massiliam victus, Corfinii captus ab eodem Cæsare, veneno poto propter tædium vitæ, postquam biberat, omni opere vt viueret, annixus est.* &c. Aedilis curulis M. Pisone M. Messala Coss. ad 14. Calend. Octobris vrsos (forsan leones: neque enim Africa vrsos gignit) Numidicos centum, & totidem venatores Aethiopas in Circo dedit. Idem 8. cap. 36.

Cn. Domitius, L. F. damnatus inter conscios Cæsarianæ necis lege Pedia, cum insons inuentus esset, restitutus est, summosque honores postea gessit, Consul an. V. C. dccxxii. Plura Sueton. Consolatur eundem Cicero in epistolis in fine 6.

L. Domitius Aenobarbus Cn. F. Aedilis L. Plancum, Censorem, via sibi decedere coegit. Consul ann. V. C. dccxxxviii. sub Aug. Plura Sueton. item Tacitus lib. 4.

Cn. Domitius Aenobarbus L. F. ex Antonia minore, omni parte vitæ detestabilis, Consulatus tamen honore auctus a Tiberio ann. V. C. dcclxxxiiii. Huic sorores duæ fuerunt, Domitia & Lepida, nupta Messalæ Barbato, mater Messalinæ Augustæ. De illa Tacitus lib. 12. de hac libro 11. & 13. Vide familiam Iuliam Cæsarum.

Clavdivs Domitivs Nero, Cæsar Augustus, Cn. Domitii & Agrippinæ F. præfuit paulo minus 14. annis, occisor fratris, matris & præceptoris &c.

Caluini.

Caluini.

Cn. Domitius Caluinus, Consul ann. V.C. CCCCXXII.

Cn. Domitius Caluinus Cn.F. Aedilis Curulis cum Sp. Caruilio Q. F. Maximo, M. Fuluio, T. Manlio Coss. Liuius 10. Hic est fortassis, qui cum C. Petilio in ejusdem honoris petitione quadriennio ante præteritus est, prælato Cn. Flauio, Appii Cæci scriba, ob publicatos fastos. Vide Plinium 33.cap.1. Crediderim etiam eundem, quem Florus lib. 13. Censorem primum ex plebe lustrum condidisse scribit, nisi quod apud illum prænomen est P.

C. Sextius Domitius Caluinus, Consul ann. V.C. DCXXX. Proconsul victa Saluiorum gente, coloniam Aquas Sextias condidit, ob aquarum copiam, calidis ibi & frigidis fontibus scaturientibus, & anomine suo ita appellatas. Liuius 61.

Cn. Domitius Calvinus, Consul ann. V. C. DCCI. bello ciuili Cæsarianarum partium dux, cum Pharnace, rege Ponti, infeliciter congressus est, exercitu fere amisso. Iterum Consul 13. anno post cum Asinio Pollione, cum ex consulatu Hispaniam obtineret, grauissimi comparandique antiquis exempli auctor fuit. Primipili namque Centurionem, nomine Iubillium, ob turpem ex acie fugam fuste percussit. Paterculus. Hunc esse opinor, quem aliquoties citat Plinius lib. 1.

Domitii promiscue congesti.

L. Domitius, legatus Q. Metelli Pii, cæsus est cum exercitu ab Herculeio, legato Q. Sertorii in Hispania. Florus, Eutropius & Orosius. Plutarchus in Sertorio Proconsulem fuisse scribit.

Cn. Domitius Corbulo, dux rei militaris peritissimus sub Nerone, cuius insidiis circumuentus periit. Vide Tacitum & Volaterranum. Eruditionis eius, & studii in litteris argumentum est, quod sæpe citatur a C. Plinio. Huius est illud: Hostem dolabra, id est, sensim vincendũ esse. Sub Caio præfectus reficiendis viis, etiam Consulatum assecutus est. Sub Claudio reus factus & absolutus est. Dion 58.

Domitia Longina, Aelio Lamiæ nupta, a Domitiano in matrimonium abducta est; ex qua cum in secundo Consulatu filium tulisset, alteroque anno consalutasset Augustam, eandem Paridis histrionis amore deperditam repudiauit.

¶ Domitius Dexter, præfectus vrbi sub Seuero. Spartianus.

M. Domitius M. F. Salius Posthumæ vxori optimæ sanctissimæq. pos. Inscript. ant. pagina 347.

¶ P. Domitius Seuerus, cum matre Domitia Pieride. Ibid. pag. 284.

Cn. Domitius Euphrosynus, cum Flauia Maxima coniuge, pag. 304.

M. Domitius M. F. Priscus Q. A. IIII. vir A. P. Augur DD. Gratuitus podium cum lorica & aditus viuos fecit. Hæc Inscriptio extat Mediolani. Ibid. pag. 37.

Domitia Domitiana, refertur pag. 89.

Domitius Domitianus T. F. Rom. auunculus L. Placidi, cum fratre Aluidio, pag. 89.

¶ Domitius Afer Nemausensis, sub Tiberio cœpit inclarescere, functus Prætura; & Claudia Pulchra Furnioque reis peractis, Tiberius illum suo iure disertum esse dixit. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium Oratorem magis quam Cæsarem expauescere. Vnde non modo iudicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dion. Scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. cap. 7. Sunt & vrbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. cap. 4. Mortuus est in cœna ex cibi redundantia sub Nerone, teste Eusebio. Fabius libro 5. confitetur, senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore auctoritate multum imminuta.

De Cn. Domitio Sex. F. Afro vide Orthographiam Manutii in voce, Patricius.

Domitii, Tullus & Lucanus, fratres, ab Afro Domitio adoptati, in nomen & in bona eius successerunt. De his videto latius scribentem Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ Domitius Marsus, Poeta, citatur Plinio lib. 1. & 33. a Suetonio in libello de cl. Gramat. Scripsit de vrbanitate diligentissime, item Epigrammata & opus Amazonidas. Vide Fabium 6. cap. 4.

¶ Domitius Apollinaris, Consul designatus cæso Domitiano. Plinius Epist. 9.

Domitio rescripserunt diui fratres. Pandect. 49. de appell. & rel.

¶ Domitius Insanus, celebris in vrbe Grammaticus temporibus A. Gellii. Gell. 18. cap. 7.

¶ Domitivs Vlpianvs, Iurisconsultus sub Alexandro, cuius tutor fuit, & scriniorum magister, patria Tyrius, vt ipse de colonis agens prodidit. Modestinus illum verticem legum nobilissimū vocat. Scripsit permulta, quæ a Politiano & Aymaro recensentur. Flauianum & Chrestū interfecit, vt eis succederet, ipseq; nō multo post a Prætorianis occisus est. ¶ Circumfertur hodie fragmentum regularum eius inter ea veteris iuris monumenta, quæ in opus vnum collegit Iac. Cuiacius.

¶ Domitius Labeo I C. scripsit librum epitomarum, & complures libros epistolarum.

Domitius Labeo Celso suo S. & Iuuentius Celsus Labeoni suo S. Vtriusque epistola legitur Pan. tit. 1. l. 27. Idem fors cum superiori I C.

¶ Domitia Paulina, mater Hadriani Imperatoris. Spartianus.

¶ Domitius Syluanus, floruit sub Pio, cui is libellum Domitii Syluani, patrui sui, dedit, cum illi filius, ingenuus iuuenis, raptus atque conclusus, mox verberibus ac tormentis vsque ad summum periculum afflictus esset. Vlpianus Pan. 48. ad legem Iuliam de vi publ. l. 6.

¶ L. Domitius Gallicanus Papinianus, vir Consularis, & sæpius legatus Augusti. De quo vide Inscript. ant. pag. 16.

In Plinio est, Cn. Domitium quendam iudicem pronunciasse, mulierem videri plus vini bibisse, quam valetudinis causa, viro insciente; ac dote mulctasse, libro 14. cap. 13.

Domitio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ P. Domitius Didymus, curator colon. Auenticensis, refertur Inscript. ant. pagina 529.

Domitia Fortunata. Ibidem pag. 372.

Domitia, Rutilii Seueri vxor. Vide Rutilios.

Domitiæ rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. tit. 23.

Domitio ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 43. & 9. Cod. tit. 46.

Domitio Celso, Vicario, a Constantino 1. Cod. de off. diuersorum iudicum.

Domitio, præfecto prætorio, a Gordiano A. 1. Cod. de officio, qui vicem alicuius iud. vel præs. obtinet.

¶ Domitius Apulus, sororis filio venenum infudit. Cicero Philipp. 11.

¶ Domitius Sabinus, Trib. mil. sub Vespasiano in bello Iudaico. Iosephus eius belli lib. 3. cap. 13.

Domitia C. F. Secunda M. & C. Tenaciorum mater.

Domitius Piso, citatur Plinio in præfatione naturalis historiæ.

C. Domitius Valens. Inscript. ant. pagina 370.

C. Domitius Rufinus pag. 396.

C. Domitius Atticus. pag. 391.

¶ Domitianvs, P. P. sub Constantio, cæsus iussu Galli Cæs.

Domitiano rescribitur a Valeriano & Gall. 4. Cod. tit. 49.

Domitianus, sub Aureliano iudex in Iconio, ciuitate Isauriæ.

¶ Domno rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ Domnino ab Ant. A. 5. Cod. tit. 31.

DONATI.

Donatus Numida contra Cæcilianum, Episcopum Carthaginensem, ordinauit Maiorinum, cui successit Donatus, vir eloquens. Ab vtroque dicti Donatistæ. Augustinus de hæresibus.

Donatus, a casis nigris primus in vrbe Carthaginensi altare contra altare erexit. Donatus Carthaginensis eam hæresin maxime roborauit. Augustinus lib. 2. contra Crescentium cap. 1.

Donatæ rescribitur ab Aureliano A. 5. Cod. tit. 3.

Donato scribit Fulgentius Episcopus.

Donatus Cæs. Aug. lib. Inscript. ant. pag. 361, & 455.

Donato rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 32.

Donato, Proconsuli Africæ, scribit D. August. vt Donatistas coerceat, nō occidat.

¶ Dracillianvs, Præfectus sub Constantino Magno. Niceph. lib. 8. cap. 28.

¶ Dracontio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14. Idē sub Diocletiano iudex Ianuariū, Episcopum Beneuentanū, cū Sosio Diacono capite trūcauit 19. Nouemb

¶ Drepanivs Pacatus, ad quem Proconsulem scripsit D. Ausonius carmen de ludo 7. sapientū. Rescribitur ei, vt Proconsuli, a Valent. Theod. & Arcad. 9. Cod. ti. 3.

¶ Drvsianvs, Medicus, sæpe citatur, ac etiam notatur Ioanni Manardo Ferrariensi in paruam artem Galeni.

¶ Drvsillanvs, Rotundus, serui Claudii Augusti, dispensator Hispan citerior

citerioris, lancem quingenariam habuit, cui faciũdæ officina prius exædificata fuerat, & comites eius octingentas 58. librarum. Plinius 33. cap. 11.

¶ DVCENNIVS Verus, Consul, memoratur a Celso, vt cui pater in consilio fuerit. ff. 31. de legatis & fideicõmissis, l. 29.

Ducennius Geminus, præfectus vrbi sub Galba. Tacitus.

DVELLII.

Duellios inuenio patricios partim, partim plebeios fuisse.

Cæso Duellius, x. vir per biennium cum Appio, mulctatur exilio cũ ceteris. Liuius 3.

M. Duellius, Trib. pl. factus, quo tempore tributis comitiis 5. primum Tribuni creati sunt. Appio Claudio legem Agrariam acerrime impugnanti diem ad populum dixit. Liuius in fine 2.

M. Duellius, alius a superiori, Tribunatum plebis ante creatos x. viros insignem gessit. Quod autem in Decemuiralibus certaminibus plebi non defuisset, creatus est iterum Trib. pl. simulatque abrogatum x. viris imperium est. Idem moderationis autor fuit, ne libertate sua plebs abuteretur, eoque ipso anno post punitos vel morte vel exilio x. viros, nec diem dici cuiquã, nec in vincula duci quemquam se passurum dixit. Liuius 3. Dionysius 11. Cum collegæ continuare magistratum vellent, restitit, ac 5. tantum Tribunis creatis, a quibus cæteri cooptarentur, magistratu abiit, pariter patribus plebique gratus. Liuius ibidem.

M. Duellius, Tribunus pl. anno V. C. CCCXCVIII. legem pertulit cum collega L. Menenio de vnciario fœnore, patribus non perinde lætam: plebs eam aliquanto cupidius sciuit accepitque. Liuius 7.

C. Duellius, vnus ex v. viris mensariis anno V. C. CCCCIII. cum ære alieno ciuitas laboraret. Liuius cõmeritos omnes cura sua & æquitate ait, vt per omnium annalium monumenta celebres nominibus essent. Fuere autem hi: C. Duellius, P. Decius Mus, pater, M. Papyrius, Q. Publius & T. Aemilius. Liuius 7.

Cæso Duellius, Consul vna cum collega L. Papyrio Crasso Ausones & Sidicinos prælio fudit, ann. V. C. CCCCXIX. Liuius 8. Cassiodorus illi cognomen Heluę tribuit.

C. DVELLIVS, Consul anno V. C. CCCCXCIII. aduersus classem Pœnorum prospere pugnauit, primusque omnium Romanorum ducum naualis victoriæ triumphum duxit, estq; ei perpetuus eo nomine honos habitus, vt reuertenti a cœna tibicines canerent, & funale præferretur. Liuius lib. 17. Cicero in Catone maiore, Valerius Max. 3. cap. 6. Plinius de viris illustribus, Silius in fine 6. Florus 2. cap. 2. Struxit templum Iano apud forum holitorium. Cornel. Tacitus libro 2. Vxor illi fuit Bilia, quemadmodum habet Plutarchus. Cicero in Oratore ad Brutum per contractionem nominis pro Duellio Dellium nominatum tradit, cum superiores semper Duellii nominati forent.

¶ DVLCIO rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 35.

¶ DVLCITIVS, Tribunus & Notarius Imp. executor in Africa imperalium iussionum contra Donatistas. Augustinus retractationum 1.

¶ L. DVRIVS, Medicus, subito mortuus, dum mulsi potionem haurit. Plinius 7. cap. 53.

DVRONII.

Duronia, mater P. Ebutii, vxor T. Sempronii Rutilii, qui filium Bacchanalib. initiatum volens, causam præbuit, vt ex omni Italia ea sacra tollerentur. Liuius 39.

L. Duronius, Prætor ann. V. C. DLXXIII. Apuliam prouinciam sorte accepit, adiecti Histri, & quæstio de Bacchanalibus, cuius residua quædam incendia superiori anno apparuerant. Sequenti anno ex Illyrico cum decem nauibus Brundusiũ reuersus, naues ibidem in portu reliquit. Ad vrbem cum venisset, inter exponendas res, quas gessisset, in regem Illyriorũ Gentium omnis latrocinii maritimi causam coniecit. Vide Liuium 40.

M. Duronius, Trib. pl. legem de coercendis conuiuiorum sumtibus abrogauit. Hac de causa a M. Antonio & L. Flacco, Censoribus, Senatu motus est. Valerius Max. 2. cap. 4. Eam iniuriam vlcisci volens, M. Antonium etiamnum Censorem de ambitu postulauit. Cicero de Orat. 2.

C. Duronius, T. Annio Miloni amicissimus. Cicero ad Atticum 5.

C. Duronius Martialis V. F. sibi & Proculeiæ Proclæ coniugi ann. 30. & C. Duronio Vrsino. F. ann. 30. Hæc inscriptio extat in Græcio Stiriæ, teste Appiano Inscript. ant. pag. 389.

E

EBVTII.

T. Ebutius Helua T. F. teste Dionysio lib. 6. Consul ann. V. C. CCLV. ac eodem anno M. Equitum dictus ab A. Posthumio Dictatore, triumphauit cum eodem de Latinis, ad lacum Regillum profligatis. Liuius 2.

L. Ebutius Helua, Consul ann. V. C. CCXCI. decessit peste, quæ tunc grauissima extitit.

M. Ebutius Helua, Triumuir coloniæ Ardeam deducendæ, metuens vexationes Tribunorum, iam die ipsis dicta, quod agrum Ardeatibus reddidissent, quem populus suum iudicasset, cum collegis inibi colonus adscriptus remansit, anno V. C. CCCXIII. Liuius 4.

M. Ebutius Helua, Prætor ann. V. C. DLXXXVI. Siciliam prouinciam sortitus est, cum decem ante annis Trib. militum fuisset. Liuius 41. & 44.

¶ Posthumius Ebutius Cornicen, Consul ann. V. C. CCCXIII. consilium reddendi Ardeatibus agri cum Fabio Vibulano collega enixe iuuit. Septimo post anno M. Equitum fuit Dictatori Q. Seruilio, cum captæ sunt Fidenæ. Liuius lib. 4.

¶ T. Ebutius Carus, Triumuir coloniis deducendis Mutinam & Parmam, anno V. C. DLXXI. Sexto anno post Prætor Sardiniam tenuit, quam barbaris occupātibus, Senatum eius rei certiorē per filium fecit. Liuius 39. & 41. Idem x. vir agris diuidendis fuit ann. DLXXXI. Etsi ibi mendose, vt opinor, Parrus vocatur.

Ebutia, L. Menenii Agrippæ coniunx. Valerius 7. cap. 8.

Sex. Ebutius, accusauit A. Cæcinam, defendente Cicerone, vir nefarius & impudens.

M. Ebutius, Falcidii affinis tempore Ciceronis. Vide orationem pro L. Flacco.

¶ Ebutius Liberalis, ad quem scripsit Seneca 7. libros de beneficiis.

P. Ebutius P. lib. Memmio Aug. sibi & Ebutiæ M. lib. liberæ & delicatæ suæ T. F. Io. Inferno. Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

¶ Ebutius Decadarchus, vir fortissimus, & multis præliis spectatus, periit in oppugnatione Gamalensium sub Imperatore Vespasiano. Iosephus lib. 4. cap. 1.

¶ EBVTIANVS, Præf. præt. occisus a Commodo. Lampridius.

EGNATII.

Egnatius Mecennius, vxorem, quod vinum bibisset, fuste occidit. Plinius 14. cap. 13. Apud Valerium lib. 6. cap. 3. non Mecennius sed Metellus vocatur.

Cn. Egnatius, filium alterum exhæredauit, alteri alienissimos homines cohæredes iunxit. Ipse a Lentulo & Gellio Censoribus, Senatu motus est, retento in eo honore filio, quem exhæredārat. Cicero pro A. Cluentio.

¶ L. Egnatius Rufus, Eques Romanus, cuius negotia Cicero commendat Q. Gallio, Proconsuli Ciliciæ, Epistolarum 13.

Egnatius Rufus, collecto in Aedilitate populi fauore, extinguendis priuata familia incendiis, Præturam Aedilitati coniunxit, ac mox Consulatus petitor, ob nefaria in Augustum consilia cum consciis punitus est. Paterculus volum. posteriori pag. 798. & seq. Dion lib. 53. Suetonius capite 19.

¶ Q. Egnatius Maximus, synchronus Ciceronis, cuius meminit ille in Epistolis ad Atticum 13. & 14.

L. Egnatius cum 300. equitibus, quibus ipse præerat in bello Parthico, arrepta fuga, Crassum Imperatorem suum deseruit. Plutarchus in Crasso.

Egnatii, pater & F. proscripti a Triumuiris, mutuis vulneribus interiere. Appianus 4.

P. Egnatius, cliens Sorani, sub Nerone

ipsum

ipsum patronum afflixit, pecunia inductus, homo sub pallio Stoico animum perfidiosum ac subdolum vna cum auaritia & libidine occultans. Vide Tacitum 16. & Iuuenalem Satyra 3.

¶ M. Egnatius Caluinus, præf. Alpium. Plinius 10. cap. 48.

¶ Egnatius Festus, Aedilis sub Antonino Pio, cui ludos edenti plebs vrbana ad statuam ponēdam pecuniam obtulit. Verum is honore contentus, impensam remisit, & impetrata venia ab ordine Perusinorum, opt. maximoque principi de sua pecunia posuit. Hæc ex inscriptione vetusta, quam exstare Perusii testes sunt Marius Catanæus & P. Apianus pag. 176.

¶ Egnatius Capito, Consularis, occisus a Commodo Imp. Lampridius.

Egnatius, Poeta, citatur a Macrobio Satur. 6. vt ex quo Virgilius multa mutuatus sit.

¶ Egnatia Maximilla, sub Nerone maritum suum in exilium secuta. Corn. Tacitus in fine 15.

¶ Egnatia Thallusa, refertur inscript. ant. pag. 305.

C. Egnatius Secundus haræ Mineruæ libes. Hæc inscriptio extat Iaderæ in statua Mineruæ lapidea.

¶ Statius Egnatius, Samnitum dux, inter confligendum a captiuis Rom. captus & ad L. Volumnium Consulem equo insidens raptus est, ann. V. C. CCCCXXXVII.

Gellius Egnatius, Samnitum dux, cecidit in acie, contra Fabium Rullianum Cos. pugnans, ann. V. C. CCCCLVIII.

Marius Egnatius, bello sociali fortissimus hostium dux, cæsus est a Cosconio & Luceio. Liuius lib. 75.

Egnatia L. F. primigenia, vxor Nouellii Aequalis, inuenitur in memoriis Mediolan. pag. 36.

Vlpius Egnatius Fauentinus V. C. Augur &c. quæratur apud Manutium in Orthographia in voce, Hecate.

¶ L. EGNATVLEIVS, Quæstor & dux 4. legionis, signa ad C. Cæsarem Octauianum transtulit. Cicero Philip. 3. & 4.

Egnatuleius Honoratus, occisus a Seuero Imperatore. Spartianus.

ENNII.

Q. ENNIVS, Poeta, natus Tarenti, teste Eusebio (Strabo lib. 6. Silius & Mela, cum Rudiis, quæ Salentinorum vrbs est, genitum tradunt) per M. Catonem Quæstorem translatus est in vrbem, Sardinia deuicta. Habitauit in monte Auentino, paruo semper & vnius ancillæ ministerio contentus. Tanta ei siue parsimonia siue paupertas fuit. Scipioni Africano cum primis familiaris fuit, eumque in bellis semper comitatus est, sic ab eo vicissim honoratus, vt statuam Ennii imponi sepulchro suo iusserit. Vnde Ouid. libro 3. de Arte:

(¶D. Rudiis, Ennii patria, plenius Nota Fului Vrsini in opera Ciceronis pag. 221.)

(¶Cicero pro Archia, Plinius 7. cap. 30. Liuius li. 38. Solinus cap. 6. Valerius lib. 8. cap. 15.)

Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,
Contiguus poni Scipio magne tibi.

Eandem cum Nasica necessitudinem eius demonstrat locus Ciceronis libro 2. de Oratore. Sed & M. Fuluium Nobiliorem, cuius filium erudiit, in Aetoliam secutus est. Diciturque Catonem iam senem literas Græcas docuisse. Primus autem amæno detulit ex Helicone perenni fronde coronam, secundum Lucretium, & cum hedera coniunxit laurum victoriam, vt Claudianus. Scripsit enim annales P. R. & bellum Punicum secundum, præterea Tragœdias, quæ simul omnia perierunt, tantum fragmenta quædam & sententiæ crebriores extant apud Ciceronem, Lactantium, Gellium & Macrobium: qui etiam quæ Vergiliana ex illo sint sumpta, prodit. Ouidius vt ingenio maximum, ita rudem arte fuisse scriptum reliquit. Ipse tria se habere corda dicere solebat, quod sciret Latine, Græce & Osce. Se quoque quintam esse ex Euphorbo Troiano animam, quæ ex illo in Homerum, deinde in Pauonem, mox in Pythonem, postremo in se demigrârit. Decessit articulari morbo septuagenario maior Olympiade 153. vt est apud Eusebium, cuius tumulo incisum hoc epitaphium, ab ipso conditum, memorat Tusculan. lib. 1. Cicero:

Aspicite ô ciues senis Ennii imaginis formam,
Hic vestrûm finxit maxima facta patrum.
Nemo me lachrymis decoret, neq; funera fletu
Faxit. cur? volito, viuus per ora virûm.

Citantur eius apud Nonium, Medea, Menalippa, Hecuba, Hectoris lytra, Ambracia, Telamō, Achilles, Thyestes, Alcmęon, Cresphontes, Cupiūcula &c. apud Festū Pomp. Erechtheus, Alexander, Iphigenia, Andromeda, Telephus, Andromacha, Aiax, Asota: & apud Macrobium Sabinarum quattus. ¶ Fragmentū Sex. Pompeii ex Ennii Erechtheo hæc habet: Lapideo sunt corde multi, quos non miseret

neminis. Et Augustinus de C. D. libro 2. cap. 21. hunc ex illo versum adducit:

Moribus antiquis res stat Romana viriſq.

In quem locum Viues commentans, in animo sibi fuisse dicit, fragmenta Ennii e variis scriptoribus colligere, & in vnum veluti corpus dispersa redigere. Plura de Ennio Suidas.

¶ Præstitit hanc operā Robertus Stephanus fragmentis illis ab Henrico Stephano euulgatis.

Ennius, Grammaticus, alius a superiore, scripsit de augurandi disciplina, item de literis, syllabis & metris, vt tradit Suetonius Tranquillus ex L. Cottæ sententia.

¶ M. Ennius Flaccus, Ciceroni fidissimus, Epistolarum 14.

¶ M. Ennius Mundus, refertur Ciceroni ad Atticum 15. pag. 589. Citatur & Mundus Plinio lib. 1.

Ennius quidam egens calumniator apud Ciceronem pro A. Cluentio.

C. Enniæ P. Rubrius Celer vxori carissimæ, pientissimæ, cum qua vixi annis 43. Men. 8. sine querela S. M. P. opto valeas qui legis. Hæc inscriptio extat apud Io. Tortellium.

Ennia, Macronis Præfecti præt. sub Tiberio coniunx. Tacitus in fine 5.

Ennia P. l. Veneria, refertur in memoriis Venetorum. Inscript. ant. pag. 324.

T. Ennius T. L. Amantius cum T. Annio F. memoratur in antiquis inscriptionibus, ibidem pag. 479.

¶ Emerito rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 3.

Emeritus, Donatistarum Episcopus, apud D. Augustinum.

¶ Epagatho rescribitur ab AA. & CC. 4. C. tit. 65.

Epaphradito ab Antonino A. 5. C. tit. 31.

¶ Epicteto ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 38.

¶ Epicvrio a Vero & Antonino de suspect. tutor. & curator.

Epigono ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 18.

M. Epivs, Pompeianus, refertur belli ciuilis commentar. 5.

EPIDII.

Epidius Marullus, Trib. pl. cum Cesetio Flauo, quod statuæ Cæsaris coronam lauream, quæ candida fascia præligata esset, impositam iniquius ferentes, & coronæ fasciam detrahi, & hominem in vincula duci iussissent, potestate vterque priuatus est. Suetonius & Plutarch. in Cæs. Appianus lib. 2. bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

C. Epidius, scripsit de ostentis. Citatur Plinio lib. 17. cap. 25. plerique hunc esse Grammaticum illum volunt, de quo est apud Sueton. Tranquillum.

EPRII.

Eprius Marcellus, eiurata per D. Syllanum, Claudii generum, prętura, in reliquū diem eo honore euectus est, homo acris eloquentiæ, & multis delationibus suis exitiabilis. Vide Corn. Tacitum lib. 12. 13. 16. 18. 20.

L. Eprius Chilo viator Trib. pl. refertur in monumentis Italicis. Inscript. ant. pag. 191.

EQVITII.

L. Equitius, Gracchi se filium esse simulauit, Tribunatumque aduersus leges cum L. Saturnino petebat. Quem a C. Mario, tum V. Consule, in publicam custodiam ductum, populus claustris carceris conuulsis, raptum humeris suis, per summam animorum alacritatem reportauit. Idem populus Q. Metellum Censorem, quod ab eo tāquam Gracchi filio censum recipere nollet, lapidibus prosternere conatus est. Semproniam etiam, Gracchorum sororem, in forum productam, Equitio, cui Semproniæ gentis falsum ius quærebatur, osculum tanquam Tib. fratris filio, dare summis clamoribus imperauit: quem etsi illa constanter a se repelleret, populus tamen in furore persistens Trib. pl. creauit. Vide Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 9. cap. 7. ac 16. Plinium de viris illustr. Appianus lib. 1. de bell. ciuilib. primo initi magistratus die cæsum tradit.

L. Equitius, Consul ann. V. C. MCXXVII. collega Gratiani Imperatoris in tertio illius Consulatu. Sub Iuliano & Iouiniano præfuit Illyrico. D. Hieronymus auaritiæ & prouinciarum compilationis illum notat.

¶ Ercisco rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ Eremoniæ ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

ERVCII.

C. Erucius, accusator Sex. Roscii Amerini, quem Cicero vt incerto patre natum miris salibus perstringit, Roscium aduersus illum defendens: quæ oratio inter ceteras extat.

¶ Erucius Clarus, præfectus vrbis & bis Consul sub Hadriano & Pio, Principibus, vir morum literarumque veterū studiosissimus, familiaris Sulpitio Apollinari, quem

ri, quem Gellius adoleſcens ſectari ſolebat. Huius arbitramur filium fuiſſe, quem occidit Seuerus Imperator, & ad quem ſcripſiſſe D. Antoninum refert Iulianus Pan. 1.

P. Erucius, citatur C. Plinio lib. 19. vt indicat primus, citatos quoque libros ſcriptoris indicans. Malo autem legere P. Erucius, quam quomodo codices excuſi habent, Peritius.

¶ ESERNINVS, de quo Lucilius Satyrarum lib. 4. citante Nonio Marcello:

Eſerninus fuit flacco ore, vna equidem
Samnis ſpurcus homo, vita illa dignus, locoque
Cum Pacidiano componitur, optimus multo
Poſt homines natos gladiator qui fuit vnus.

¶ EVAGRIVS, præfectus præt. Conſtantini A. cui reſcribit ille 1. Cod. de Iudæis & Cælicolis, & 11. Cod. tit. 31.

¶ EVANGELO reſcribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 56.

¶ T. EVARISTVS, citatur Pan. 36. ad S C. Trebell. l. 16.

¶ EVDOXIO reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ EVELPISTO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 34. Reperitur id cognomē in Claudiis.

¶ EVGENIO ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Eugenio, præf. præt. a Gratiano, Valent. & Theod. AAA. 1. Cod. de mandatis principum.

Eugenius, tyrannus, victus a Theodoſio Imperatore. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 9. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Eugenius, vir ſanctus, Epiſcopus Carthaginenſium perſecutione Vandalica. Vide Victoris cōmentarios & Apoph. noſtra.

¶ EVMENIVS, Rhetor, & ſacræ memoriæ magiſter in aula Conſtantii Cæſ. ab eodē ſcholæ Cliuienſium præficitur. Oratio eius pro ſcholis inſtaurandis coram præſide Galliæ habita, legitur hodie inter veteres Panegyricos.

¶ Eumenidi reſcribitur a Gordiano Aug. 4. Cod. tit. 3.

¶ EVOCATO reſcribitur ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

¶ EVODIÆ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

Euodio ab iiſdem 8. Cod. tit. 14.

¶ EVPHEMIVS, præſes Aquileiæ fuit ſub Dioclet. & Max. AA. Liber τῶν ἁγίων 11. Iunii.

EVPHEMIO reſcribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 12.

¶ EVPREPIO a Philippo A. 9. Cod. tit. 34.

EVRYMEDONTI ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

EVSEBIO ab iiſdem 4. Cod. tit. 49.

¶ EVTROPIO, præf. præt. reſcribitur a Gratiano, Valent. Theod. AAA. 5. Cod. de ſponſalibus & arris ſponſaliciis. Item ſi rector prouinc. &c.

EVTROPIVS, vir Conſularis, ad Valentem A. ſcribit. Præfectus equitum ſtipendia fecit ſub Conſtantio & Iuliano.

¶ EVTYCHIÆ reſcribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ EVTYCHIANO reſcripſit D. Marcus Pan. 1. de adopt. & emancipat.

Eutychianus Κωμάζων, præfectus præt. & Conſul non ſemel ſed iterum ac tertio factus ſub Heliogabalo.

Eutychiano liberto reſcribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 57.

Eutychiano ibidem ab AA. & CC. tit. 30. & Eutychianæ tit. de rebus creditis.

Alii Eutychiano, præfect. præt. ab Arcadio & Honor. AA. 5. Cod. de nuptiis.

¶ EVTYCHIDES, memoratur 4. ad Att. 14.

¶ EXPEDITO reſcribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 23.

¶ EXVPERANTIO militi ſcribit Hieronymus per Quintilianum fratrem.

¶ EXVPERIVS, vnus ex ducibus legionis Thebeæ.

Exuperius, Epiſcopus.

F.

FABERII.

Faberius, citatur Ciceroni ad Atticum 13. 14. & 15.

• Faberius, scriba Cæsaris Dictatoris. Meminit eius Appianus 3. & Macrobius.

FABII.

Fabii gentis suæ auctorem dixere Herculem, quem ferunt cum Euandri filia, seu vt quidam, cum virgine indigena concumbentem genuisse Fabium, a quo deinde Fabiorum familia descenderit. Hoc constat, gentem Fabiam hæreditaria sacra Herculis habuisse. Vnde est, quod Q. Fabius Maximus, cum Tarentum ab hostibus recepisset, Herculis signum inde translatum in Capitolio dedicauit. Sunt qui Fabios ab agrorum fossione Fodios primũ appellatos, deinde mutatis duabus litteris Fabios dictos, memoriæ prodidere. Silius Italicus lib. 6. priori sententiæ suffragatur, Ouidium & Iuuenalem secutus. In hac gente notabile est, tres continuos principes Senatus extitisse. Plinius 7. capite 41. Idem pagi Fabiani meminit in agro Sulmonensi lib. 17. cap. 26. in fine.

¶ Vide Sex. Pompeiũ li. 6. Plutarchũ in Fabio Max.

Fabius, Romuli dux, occidit Remum, vt vult Eusebius.

Q. Cæso, M. Fabii Vibulani, fratres, Cæsone patre nati, septem continuis annis vicissim sibi succedentes, Consulare munus obtinuere. M. in 2. consulatu egregia victoria vicit Hetruscos. Triumphum tamen oblatum, ob mortem Q. fratris & Cn. Manlii collegæ, qui ambo in ea pugna ceciderant recusauit. Liuius 2. Valerius Max. 5. capite 5.

CCCVI. Fabii, duce Cæsone Fabio Vibulano, Consule tum III. in Veientes profecti, quos sibi hostes pro republ. priuato nomine desumserant, cum sæpe feliciter pugnassent, tandem insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt, vno prope pubere domi relicto, a quo deinceps genus propagatum est. Sic Liuius 2. Auctor de viris illustrib. & Ouidius Fastor 2. At Dionysius 9. recte fabulam & nugamentum esse docet, hunc tantum, & quidem in cunis puerum, Fabiæ stirpis relictum credi, cum ex tam numerosa prosapia perplures impubis ætatis superesse necessum fuerit.

Q. Fabius M. F. (eius, inquam, qui Cæsone patre natus, fratres Q. & Cæsonem habuit) Vibulanus, extinctæ ad Cremeram genti superstes, tres consulatus gessit, & præfecturam vrbis absentibus Consulibus. In tertio Consulatu Aequos vicit, deque iis triumphauit, vir egregius domi militiæque. Postea tamẽ quam est factus Decemuir, ita in eo honore mutatus est, vt Appii quam sui mallet esse similis. Exilio itaque patriam mutare coactus est, bonaque in publicum redacta. Liuius 3. Dionysius 9. Meminit Sex. Pompeius lib. 12. quem locum asscribere placuit: *Numerius prænomen*, inquit, *numquam ante in patricia familia fuisse dicitur, quam is Fabius, qui vnus post sex & trecentos, ab Hetruscis interfectos, superfuit, inductus magnitudine diuitiarum, vxorem duxit Otacilii Maleuentani, vt tum dicebantur, filiam, ea conditione, vt qui primus natus esset, prænomine aui materni Numerius appellaretur.*

M. Fabius Vibulanus, Consul cum Ebutio Cornicine, ann. V. C. CCCXII. Hunc arbitror decemuiri fratrem fuisse, potius quam filium, dictumq; primum omnium Ambustum, licet id Liuius non tradat. Nã quod vnus Q. ex tota gente superfuisse tantum legitur, sic accipio, illum pubertati proximum tantum in oculis fuisse populo, cum ceteri infantes, aut minus adulti, velut non nati essent, ignorarentur.

M. Q. Cn. Fabii Vibulani, X. viri filii, quorum M. Trib. mil. Consulari potestate fuit ann. V. C. CCCXXII. & iterũ CCCXL. Q. consul ann. CCCXXXII. Trib. militum Consulari potestate CCCXLI. & iterum CCCXLVIII.

CCCXLVIII. Cn. Consul an. CCCXXIIII. qui victis Aequis, de iisdem ouans vrbem ingressus est.

Q. C. Cæso, Fabii Vibulani Ambusti, M. Ambusti filii. Ex his Q. Consul fuit an. V.C. CCCXLIII. C. Quæstor triennio post, demũ omnes Trib. mil. Consul. potestate, quo anno Roma capta est, nempe CCCLXV. Cui calamitati magnam causam præbuere, contra ius gentium in hostem pugnando, cum legati essent. Quintum mors iudicio subtraxit. Liuius 5. & 6.

M. Fabius Ambustus, fors Q. F. bis Trib. mil. ter Consul, Dictator & M. Equitum fuit. Ex primo consulatu, cæsis Hernicis, ouans vrbem ingressus est. In secundo superauit Faliscos & Tarquinienses. In tertio triumphauit cum collega T. Quintio de Tarquiniensibus, quorum tum ex nobilissimis Romæ CCCLVIII. in medio foro virgis cæsi, ac securi percussi sunt, idq; pro scelere, quo CCCVII. Rom. milites captos immolârant, pœnæ redditum. Ex duabus filiabus alteram Licinio Stoloni, alteram A. Sulpitio patricio coniugem dedit. Quæ Stoloni nupta fuit, irrisa a sorore, maritum impulit, vti legem de cõmunicando plebi Consulatu ferret, tulitq; adiuuante socero, & primus ex plebe Cõs. factus est. Liu. 6. & 7.

C. Fabius Ambustus, Consul an. V.C. CCCXCVII. infeliciter cum Tarquiniensibus pugnauit, suntq; CCCVII. milites Romani capti a Tarquiniensib. & immolati.

Q. Fabius Ambustus M. Equitum ann. V.C. CCCCII. deinde Dictator ipse comitiorum causa dictus, ann. CCCCXXXIII.

Q. FABIVS MAXIMVS, M. Fabii Ambusti, ter Consulis & Dictatoris F. Magister Eq. a Dictatore Papyrio pene securi percussus est. Postea Dictator & quinquies Consul creatus, tres triũphos duxit. Censor forensem turbam omnẽ in tribus coniecit 4. easq; vrbanas appellauit. Inde primus omniũ Fabiæ gẽtis Maximi cognomen adeptus est. Censor iterũ fieri noluit. Equitum transuectionẽ, quæ fieret idibus Quintilibus, instituit. Vide Liuium, Plinium in viris illust. Valerium Max. lib. 2. cap. 2. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 1. lib. 5. ca. 7. Orosium &c. Plerique hunc Rullianum, Plutarchus Rullum vocat. Liuius fratres ei fuisse scribit M. Cæsonem, & ex matre C. Claudium.

Q. Fabius Maximus, Gurges dictus, ob deuoratum patrimoniũ, cuius infamiam rebus postea præclare & cum virtute gestis sustulit. Consul anno V.C. CCCCLXI. aduersus Samnites male pugnauit. Verum cum illi pater legatus iret, cæsis eisdem, triumphauit. Iterum Consul, & quemadmodum pater & auus, princeps Senatus extitit, quod Plinius in rara felicitate commemorat lib. 7. cap. 41. De legatione eius ad Ptolemæum & abstinentia, Valerius lib. 4. cap. 3. de bello cum seruis Volsiniensibus Florus libro 1. cap. 21. Zonaras Tom. 2.

Q. FABIVS MAXIMVS, ab obtrectatoribus dictus CVNCTATOR, a verruca in labris, VERRVCOSVS: a clementia morũ OVICVLA, vt Plinius de viris illust. pag. 435. & 450. triumphauit de Liguribus, Hannibalem mora fregit, Consulatus quinq; gessit, sed & Dictator aliquoties & princeps Senatus fuit. Vide Ciceronem in Catone, Liuium, Plinium, Valerium & Plutarchũ, qui tradit illum a Q. Fabio Maximo Rullo quartum fuisse, illumque proauum habuisse. Augur fuit 63. annis. Plinius 7. capite 48. Donatus est a S. P. Q. R. corona graminea, Hannibale ex Italia pulso. Plinius 22. cap. 5. Elogium eius reperitur in Antiquitatibus Fabricii pag. 50. Meminit Q. Serenus sic canens: Interdũ existit turpi verruca papilla. Hinc quondam Fabio verum cognomen adhæsit, Qui solus patriæ cunctando restituit rem.

Q. Fabius Maximus, Cunctatoris F. Aedilis, Prætor & Consul ann V.C. DXLI. Augur in locum patris suffectus est. Pater legatus filio, cum ad illum in castra veniret, nec a lictoribus verecundia maiestatis eius summoueretur, ille proximum lictorem animaduertere iussit, qui vbi, vt descenderet equo, inclamauit, desiliens pater: *Experiri*, inquit, *volui, fili, satin scires Consulem te esse.* Liuius 24.

M. Fabius Max. & ipse Cunctatoris F. & Consularis, viuente adhuc patre mortuus: cuius mortem ille magno animo tulit. Cicero in Catone maiore.

Q. Fabius Maximus, Augur, mortuus admodum adolescens, priusquam vllum magistratũ caperet, ann. V.C. DLVIII. L. Furio M. Marcello Coss. Filium opinor Q. vel M. fuisse, Cunctatoris nepotem.

Q. Fabius Max. Aemilianus, L. Pauli F. Scipionis Africani frater natu maior, Consul fuit ann. V.C. DCIX. adoptatus, vt arbitror, a quopiam ex Cunctatoris nepotibus.

Q. Fab. Max. Allobrogicus, Q. Maximi Æmiliani F. Pauli N. Consul an. V.C. DCXXXIII. apud flumen Isaram prælio commisso aduersus Allobrogum gentem, Aruernorumque regem, Bituitum, ad 6. Idus Augustas, 130. millia perduellium cecidit, qua quidem in pugna quartana febri liberatum illum auctor est Plinius libro 7. cap. 50. Idem lib. 33. cap. 11. primum omnium mille pondo argenti habuisse scribit. Appellat autem illum Scipionis Aemiliani fratrem, sed male, cum esset fratris filius. De eodem Valerius lib. 6. cap. 9.

¶ Florus 16. Orosius 5. cap. 14.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, frater Q. & Cn. sed adoptatus in gentem Fabiã, Consul fuit an. V.C. DCXII. Florus epitomæ Liuianæ lib. 54. scribit illum, rebus in Hispania prospere gestis labẽ imposuisse, pace cum Viriato æquis conditionibus facta. Fuit & Censor ac item Pontifex. Macrobius librum illius 12. de feriis citat. Valerius auctor est, pœnas illum a filio dubiæ castitatis exegisse, & punito pependisse voluntario secessu patriæ conspectum vitando, lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 5. cap. 4. quingentis principibus Hispanis, deditionis iure inuitatis, manus præcidisse tradit. Idem docent Appianus Iberico, Valerius lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, Allobrogici F. adolescens perditus ac infamis fuit, cui Q. Pompeius, Prætor vrbanus, paternis bonis interdixit. Valerius 3. cap. 5. Cicero Tusculanarum primo.

Q. Maximus, dictus Eburnus propter candorem, & pullus Iouis, quod eius natis fulmine icta erat: nam veteres puerum, quem quis amabat, pullum eius nominabant. Auctor Sex. Pompeius lib. 14. item Arnobius libro 4. aduersus gentes. Consul fuit anno V. C. DCXXXVIII. Arbitror Maximi Seruiliani fuisse filium. Quintilianus Declamat. 3. scribit, illum cognita causa domi filium impudicum necasse. At hoc ipsum de patre Seruiliano memorat Valerius lib. 6. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, quod filium rus relegatum occidisset, accusante Cn. Pompeio, damnatus est. Orosius 5. cap. 16. Meminit Q. Maximi exulis Cicero in oratione pro L. Cornelio Balbo.

Q. Maximus, accusauit C. Antonium. Cicero in Vatinium. Nescio num idem sit, qui Consul fuit sub Dictatore Cæsare, & qui obiit in eodem honore. Cicero epistolarum 7. ad Curium. Vide nostras annotationes. Extat in hũc iocus apud Quintilianum 6. cap. 4. vt liquet ex Dione. Nam Chrysippus, cũ in triumpho Cæsaris eburnea oppida translata essent, & post paucos dies Fabii lignea, thecas isse ait oppidorum Cæsaris. Suffectum illi tradit Plinius M. Orellium, cum alii Caninium malint, 7. cap. 53.

Fabius Maximus sub Augusto principe, qui incusans illius congiariorum, quæ amicis dabantur, exiguitatem; heminaria esse dixit. Quintilianus libro sexto, capite 4.

Paulus Fabius Maximus, Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLIII. In Cassiodoro P. prænomen est, malim esse Q. Hic est, ad quem sunt elegiæ Ouidii in libris de Ponto & Tristium, cui vxor fuit Martia, valde ab Ouidio laudata. Arbitror hunc eundem cum superiore. Vide Cuspinianum pagina 343. ¶ De Maximi huius interitu plenissime Plutarchus περὶ ἀδολεσχίας, nisi quod perperam Fuluium vocat. De eadem tragœdia Plinius: *Iuxta hæc*, inquit, *abdicatio Posthumi Agrippæ post adoptionem, desiderium post relegationem; inde suspicio in Fabium, arcanorumque proditiones* &c.

Q. Fabius Maximus Q. F. Consul sub Augusto anno V. C. DCCXLIIII. cum Iulio Antonio. Meminit Seneca in Claudio cap. 2.

M. Fabio C. Iulius Hyginus, Augusti lib. Astronomicon suum nuncupauit.

Fabius Persicus, Consularis. De hoc Seneca in de beneficiis 4. cap. 30. *Quid nuper*, inquit, *Fabium Persicum, cuius osculum etiam impediret viri vita boni, sacerdotem non in vno collegio fecit, nisi Verrucosi & Allobrogici & illi 300. qui hostium incursioni pro republica vnam domum obiecerant* &c. Opinor Consulem fuisse sub Tiberio ann. V.C. DCCLXXXVI. Glareanus Priscum vocat. Notatur a Iuuenale Satyra 3. & 11.

Q. Maximus, Consul sub Traiano, ipsius in quinto Consulatu collega.

¶ C. Fabius Dorsuo, ex Capitolio descendens, obsidentibus Gallis, in Quirinali sacrum peregit. Liuius 5. Val. 1. cap. 1. CCCLXV.

M. Fabius Dorsuo, Consul anno V. C. CCCCX.

Q. Fabius Dorsennus, Poeta Comicus, cuius meminit Horatius Epistolarum lib. 2. epist. 1. & Plinius 14. cap. 13. Huius

opinor,

opinor, in tumulo adſcriptum carmen fuit id, quod refertur apud Senecam Epiſtolarum 14. epiſt. 1. *Hoſpes reſiſte, & philoſophiam Dorſenni lege.*

¶ C. FABIVS, ciuis nobiliſſimus, ædem Salutis, quam C. Iunius Brutus Bubulcus dedicauit, intus depinxit, nomenq; ſuum, Phidiæ ſecutus exemplum, adſcripſit. Valerius Max. 8. cap. 15. Ab hoc reor FABIOS PICTORES deſcendere. Porro Salutis ędem locauit C. Iunius Brutus Bubulcus Cenſor anno V. C. CCCCXLVIII. cum eam Conſul belloSamnitum vouiſſet. Liuius libro 9. Pinxit vero eam Fabius anno CCCCL. teſte Plinio lib. 35. cap. 4. Meminit huius Fabii vt pictoris ſimul & Hiſtorici D. Hieronymus ad Heliodorum in Epit. Nepotiani, ſed vt a pictura clarioris.

Q. Fabius Maximus Pictor, huius haud dubie F. niſi quod, neſcio quomodo, adeptus ſit nomen Maximi. Conſul fuit ann. V. C. CCCCLXXXIIII. Forte de eodem Valerius lib. 4. cap. 3.

N. Fabius Pictor, haud dubie Q. frater, Conſul ann. V. C. CCCCLXXXVII. Tabulæ Capitol.

Q. FABIVS PICTOR, alterius illorũ F. accepta clade apud Cannas, Delphos ad oraculũ miſſus eſt (ann. V. C. DXXXVIII.) ſciſcitatum, quibus precibus ſupplicationibusque Deos placare poſſent, & quænam futura finis tantis malis foret. Liuius 22. & 23. Hic eſt Hiſtoricus, ſiue annalium ſcriptor, Romanorum omnium hiſtoriæ conditorum antiquiſſimus, quem Cincius, Cato, Calphurnius, Dionyſius, Liuius, cæterique plures in multis ſecuti ſunt, eoque etiam ſubinde illum in operibus ſuis citant. Eutropius ſcribit, illum interfuiſſe bello Gallico, quod geſtum eſt Coſs. C. Attilio Regulo & L. Aemilio Paulo, ann. V. C. DXXIX. Suidas hæc de eo habet: *Fabius Pictor, hiſtoricus Rom. negat vlli magiſtratuum Romanorum licere, quicquam publicum in vſus ſuos conuertere.*

Q. Fabius Pictor, Prætor anno V. C. DLXV. cum priore anno Flamen Quirinalis inauguratus eſſet, prouinciam ſortitus Sardiniam, quo minus in eam proficiſceretur, a P. Licinio Pont. Max. retentus eſt. Dein ira prouinciæ ereptæ, magiſtratu ſe abdicare conantem patres auctoritate ſua deterruerunt, & vt ius inter peregrinos diceret, decreuerunt. Liuius 27. Obiit an. V. C. DLXXXVII. Q. Aelio Pœto M. Iunio Coſs. Liuius in fine 35.

Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum & antiquitatis bene peritus. Cicero in Bruto. Opinor ſuperioris Q. filium fuiſſe. Apparet ex Cicerone, vixiſſe circa ann. V. C. DC. Ac neſcio, num prænomen etiam vitiatum ſit. Nullum enim alium in tota Fabiorum gente Seruii nomen vſurpaſſe, lego. Rutilius in vitis IC. tres hoſce proximos Fabios Pictores in vnum miſcet, paulo modeſtior Volaterrano, qui 4. conflat.

¶ Buteo genus accipitris eſt, quem Græci a numero teſtium Triorchin vocant, cui principatũ in auguriis Phœmonoe dedit. Ab hoc familia Romæ cognominata, cum proſpero auſpicio in ducis naui ſediſſet, vt ſcribit Plinius.

¶ A Fabiis genus repetiiſſe NICEPHORVM BOTONIATEM Imp. legimus apud Curopalatẽ pag. 147. & quod ſi ita eſt, Buteonis nomen in Botoniatæ deprauatũ, ſuſpicari poſſumus.

M. Fabius Buteo, bis Conſul, an. V. C. DVI. & CVIII. & Cenſor. Dictator ſine magiſtro Eq. creatus ad legendum Senatum anno belli Pun. ſecundi tertio, 177. viros cum ingenti approbatione omnium in Senatũ legit. Vide Liuium lib. 23. Fabiũ Buteonem F. ſuum, furti inſimulatũ, interfecit. Oroſius 4. cap. 13. Eutrop. 3. lib.

M. Fabius Buteo, Prætor anno V. C. DLIII. Sardiniam prouinciam ſortitus eſt, ad quam illi legio vna & X. naues longæ decretæ. Liuius in fine 30.

Q. Fabius Buteo, vt opinor, M. fr. Prætor ann. V. G. DLVIII. Hiſpaniam vlteriorem prouinciam accepit. Liuius 33.

Q. Fabius Buteo, moritur in Prætura ann. V. C. DLXXXI. Maſſiliæ, cum in Hiſpaniam citeriorem, quæ illi prouincia obuenerat, iret. Liuius initio 42.

Buteo, aridus quidem declamator, ſed prudens diuiſor controuerſiarum a Seneca vocatur lib. 3. controuerſia 14.

¶ L. Fabius, vnus ex 10. legatis Scip. Africani.

L. Fabius, quo Quæſtore damnatus eſt de vi Milo. Pedianus.

L. Fabius, Centurio ſub Cæſ. in Galliis fortiſſimus, cæſus ab Heduis. comment. 1.

Sex. Fabius, memoratur Ciceroni 7. ad Trebatium.

Fabia, Veſtalis, a Catilina vitiata. Hæc ſoror fuit Terentiæ. Cicero, Pedianus. Eadem a Plutarcho Fabia Terentia vocatur, & a Clodio accuſata, a Catone defenſa traditur in vita Catonis.

Fabius, Senator, Prætor in lactis hauſtu vno pilo ſtrangulatus. Plinius 7. capite 7.

qui de historia illa hoc memorabile ἐπιφώνημα subiicit: *Is demum profecto vitam æqua lance pensitabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit.*

Fabius quidam notatur loquacitatis Horatio Sat. 1. alius adulterii Sat. 2.

Fabia, L. Aelii Veri, qui cum Marco imperauit, soror.

M. Fabius, superatur a Mithradate, apud Dionem. Opinor legatum fuisse Luculli.

¶ Q. FABIVS LABEO, Quæstor vrbanus cum L. Aurelio, ann. V. C. DLVIII. Prætor ann. DLXV. ingentem captiuorum numerum Romani & Italici generis ex Creta collegit, eaque ex causa naualē triumphum consecutus est. Val. Antias apud Liuiū in fine 57. Consul ann. DLXXI. cum M. Marcello, tertio post anno fit Pontifex. Liuius 39. & 40. Arbiter inter Nolanos & Neapolitanos super finibus constituendis datus, insidioso consilio vtrosq; parte agri fraudauit. Sed & Prætor, cum dimidiam partē nauium ab Antiocho rege ex fœdere deberet accipere, medias omnes secuit, vt eum tota classe priuaret. Cicero Off. 1. Valerius Max. 7. cap. 3. Liuius 38. De filio illius loquitur Cicero in Bruto.

Q. Fabius Labeo, superioris haud dubie F. confertur a Cicerone in Bruto cum Ser. Fabio Pictore, ac iisdem fere quibus ille laudibus ornatus fuisse prædicatur. Floruit vterque circa annum V. C. DC. & infra.

¶ Fabius declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 10.

FABII alii, congesti secundum cognomenta.

C. Fabius Adrianus, Prætor Africæ bello ciuili Mariano, Q. Metellum Pium, quod bellum moliretur, Africa expulit. Liuius 84. Idem propter crudelitatem & auaritiam a militibus suis in prætorio exustus est. Liuius 86. Valerius Max. 9. cap. 10. Cicero in Verrinis libro 3. Orosius 5. cap. 19. Eutropio Arrianus vocatur, qui & historiam paulo secus narrat.

Fabius Adrianus, legatus Luculli, vir strenuus, teste Plutarcho in Lucullo. vbi tantum Adriani nomen: ego Fabium esse suspicor.

Fabia Aconia quæ fuerit, quære supra in Aconio Catulino, quem & ipsum apparet Fabiæ gentis fuisse.

Fabia Agatha, tantum memoratur in Italicis memoriis vna cum L. Fabio. Inscript. ant. pag. 285.

Fabiola, priore marito dimisso, nupsit alteri: eo defuncto, cum publice pœnitentiam egisset, in viduitate permansit. De morte eius Hieronymus ad Oceanum.

Fabius Antoninus ex Iunia Valeriana filium Antoninum & Honoratam filiam sustulit. De his Paulus I C. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 74.

Q. Fabius Catulinus, Consul cum M. Flauio Apro sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXII. Fit eius mentio Inscript. ant. pag. 298.

Fabius Cerilianus, Cari, Carini, & Numeriani tempora persecutus est. Vopiscus in Caro.

Fabius Chilo, Consul designatus, cum est cæsus Commodus Imperator, teste Lampridio, Præf. vrbis sub Seuero fuit, ad quem Pand. 8. de pœnis citatur Seueri & Antonini epistola. Citatur eadem de interdict. & releg. & deport. Et Pand. 1. iidē Imperatores vt amici sui meminerunt de off. præf. vigilum. Extat & Seueri ad eum epistola de potestate & iurisdictione præf. vrb. Gessit Consulatum sub eodem anno eius II. V. C. DCCCCLVI.

C. Fabius Fabianus, maritus Iuniæ D. F. Rusticæ, quorum F. fuit C. Fabius Iunianus, refertur Inscriptionum antiquarum pagina 9.

Q. Fabius Gallus, hæredem propter filiam instituit P. Sextilium Rufum. Decessit Cicerone adhuc adolescente. Cicero Finium 2.

M. & Q. Fabii Galli, fratres, memorantur Ciceroni Epistolarum 9. ad Pœtum. Commendatur ex his M. a Cicerone Cælio Aedili lib. 2. & Papyrio Pœto libro 9. Laudat eundem Cicero lib. 15. ad Cassium scribens. Extant ad vtrumque Ciceronis epistolæ lib. 7. in quarum vltima mendose pro Q. prænomen M. legitur. Q. autem a Cæsare proscriptus fuit.

L. Fabius Hispaniensis, proscriptus a Sylla, adhæsit Sertorio. De hoc Plutarchus in Sylla, Seruius e Salustio in libro 1. Aeneid.

Q. Fabius Honoratus, floruit sub Constantino Magno, vt liquet ex Inscrip. ant. pag. 261.

Fabia Hygia, vix. ann. XX. Hæc inſcriptio legitur Romæ in templo Cæciliæ. Ibidem pag. 317.

Fabius Iuſtus, ad quem extant epiſtolæ Plinii, & Taciti dialogus de Oratore.

M. Fabius Licinius, conſul ann. v. c. DVII.

Q. Fabius Lucullus, citatur in epico carmine apud Fulgentium Pl..ciadem.

Fabius Luſcus, homo, inquit Cicero, peramans noſtri, ad Atticum 4.

Fabius Marcellinus, vixit ſub Caracalla, vt colligere eſt ex inſcriptione, quæ extat Tarracone, Inſcript. ant. pag. 18.

Fabia Oreſtilla, Antonini proneptis, mater Gordiani, eius, qui cum patre dictus Auguſtus, in Africa cæſus eſt. Capitolinus.

A. Fabius Pontinus, cum vxore & liberis refertur in Inſcriptionibus ant. pagina 316.

Fabius Paulinus, occiſus a Seuero Imperat. Spartianus.

Fabia Q. F. Priſcilla, cum Baſſo marito Aug. L. & ab Epiſtol. refertur Inſcript. ant. pag. 246.

Fabia Pyrallis, cum Artemiſio liberto. Ibidem pag 242.

M. FABIVS QVINTILIANVS, ducta Tutilii, qui Rhetoricæ ſcriptor fuit, F. ſuſceptam ex ea gnatam Nonio Celeri collocauit, viro honeſtiſſimo, conferente Plinio 50. M. nummûm. Plinius Epiſt. 6.

Fabius Repentinus, præfectus prætorio cum Corn. Victoriano ſub Pio.

Fabius Rufinus, vir egregius.

Fabius Ruſticus, ſcriptor hiſtoricus, citatur Corn. Tacito lib. 13. 15 & in vita Iulii Agricolæ, vbi Liuius veterum, ipſe Fabius recentiorum, eloquentiſſimi vocantur.

Fabius Sabinus, patrem habuit Sabinũ, inſignem virum & conſularem, etiam præf. vrb. ſub Maximino, qui per tumultum fuſte percuſſus eſt, & in publico relictus. Ad hunc Paulus, Vlpianus & Pomponius ſcripſere libros. Audiuit Papinianum, fuitq; de conſilio Alexandri. Reliquit tres Reſponſionum libros ad Vitellium, 20. digeſtorum, & ad edictum Prætoris vrbani 5. Iuris ciuilis 3. Epiſtolarum 8. & ex Proculo ſingularem. Dictus eſt Cato ſui temporis. Vide Rutilium, Riuallium & Zaſium.

Q. Fabius Sanga, patronus Allobrogum, Ciceroni Conſuli coniurationem Catilinæ prodidit. Appianus 2. Meminit quoq; Q. Sangæ in oratione contra Piſonem.

Fabius Seuerus, vir doctus, & cauſarum patronus ſub Antonino Pio, teſtante id inſcriptione, quæ extat Tergeſti ante ianuam S. Laurentii, Inſcriptionum ant. pagina 355.

Fabius Soſianus, familiaris Vopiſci Hiſtorici. Vopiſcus in Firmo.

C. Fabius Tertius, cum Veturia Fauſta coniuge, refertur in Inſcriptionibus ant. pag. 372.

Fabius Titianus, Præf. vrbi ſub Conſtantino, & iterum ſub Conſtantio.

C. Fabius Valens, dux Vitellianarum partium aduerſus Othonem, captus a Val. Paulino, qui Veſpaſiano ſtudebat, Vrbini in cuſtodia interficitur: caput Vitellianis cohortibus, ne quam vltra ſpem fouerent, oſtentatum. Ipſe Anagniæ equeſtri familia natus, Virginium & fouit & infamauit, Fonteium Capitonem occidit, Galbæ proditor, Vitellio fidus, & aliorum perfidia illuſtratus. Tacitus 19. & ſuperioribus.

C. Fabius Valens, Conſul cum Vetere, cum reſpublica Domitiani tyrannide liberata ſub Nerua reſpirare inciperet. Vſus eſt hoc familiariter Pius, vt inquit Catanæus, & extat ad eum Plinii epiſtola libro quarto.

Q. Fabius Virgilianus, legatus Appii Pulchri in Cilicia. Cicero Epiſt. 3.

Fabius vir Conſularis, memoratur a Suida in M. Apicio.

Fabius Veſtalis, citatur vt ſcriptor a Plinio 7. cap. vltimo. Scripſit de pictura, teſte eodem.

Veſtali ſcribit & Ouidius in 4. de Ponto, ſed neſcio, eidem, an alii.

FABIANI.

Fabianus Maximus, nobiliſſimus vir, primus foro Romano hunc vomicũ morbum, quo nunc laboratur, intulit. De quo Caſſius Seuerus, antequam ab illo reus ageretur, dixerat: Quaſi diſertus es, quaſi formoſus es, quaſi diues es. Vnum tamen es non quaſi Lapſana. Seneca Controuerſiarum lib. 2. controuerſ. 5.

Fabiano reſcribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 51.

Fabiano alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 40. Huius, opinor, meminit Martyrologium noſtrum in Tiburtio 11. Auguſti.

Fabiano, præfect. præt. Theodoſius &

Valentinianus AA. 1. Cod. Ne ſanctum baptiſma iteretur, & de Iudæis.

Fabianus, Epiſcopus Rom. Eccleſiæ, & Martyr, quem prçlatum ſibi dolens Nouatus, pernicioſum ſchiſma excitauit.

FABRICII.

C. FABRICIVS C.F.C.N. LVSCINVS, ter Conſul, & Cenſor cum Q. Æmilio Pappo. De hoc videto Liuium, Ciceronem, Valerium 2. cap. 4. lib. 4. cap. 3. & ſeq. lib. 6. cap. 5. Gellium 1. cap. 14. Suidam ἀποσυγῶντις, & iterum Φαβρίκιος. Hic bellicoſos Imperatores plus quam paterã & ſalinum ex argento habere vetuit. Plinius 33. cap. 12. Filiam huius ex ærario dotatam ſcribit Apuleius apologiæ ſuæ oratione 1. quoniam paternæ hæreditati præter opimam gloriam nihil erat, quod acceptum referret, vt Valerius lib. 4. ca. 4.

C. Fabricius Luſcinus, Prætor ann. V. C. DLIX. vrbanam iuriſdictionem obiuit. Liuius 33.

Q. Fabricius, Trib. pl. ſtuduit reuocando Ciceroni, pulſus ob id templo 7. Cal. Febr. Cicero ad Quirites & pro P. Seſtio.

¶ Fabricius Veiento, pulſus eſt a Nerone Italia, quod probroſa in patres & ſacerdotes compoſuiſſet, quodque principis munera vendidiſſet, libri eius exuſti. Sub Domitiano adulator & delatorũ patronus fuit. Huius vxor Hippia Sergium gladiatorem mœchum in Aegyptum vſque ſecuta eſt. Autores horum Tacitus 15. & Iuuenalis Sat. 4. & 6. Plura de hoc Veientone Plinius Epiſtolarum 4. ad Sempronium Rufum.

L. Fabricius C. F. Curator viarum, a quo pons Fabricius dictus, qui ante Tarpeius vocabatur. De hoc eſt inſcriptio in arcu pontis: *L. Fabricius L. F. cur. viar. faciendum curauit, idemq; Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. Coſſ. S C. probauerunt.*

¶ Fabricius Thuſcus, citatur ſubinde a C. Plinio in naturali hiſtoria.

Fabricio reſcribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 9.

¶ FABRICIANVS, matrem adulteram, & patris Valentini parricidam, occidit, abſolutus a Senatu. Plutarchus in Parall. & Fulgoſus lib. 8. cap. 1.

FADII.

T. Fadius, Cicerone Conſule Quæſtor fuit. Trib. pl. reuocationem illius iuuit. Hunc exulẽ Cicero conſolatur Epiſt. 5. Vbi tamen perperam T. Fabius legitur.

Fadius, miles Pompeianus, Gadibus viuus exuſtus a L. Corn. Balbo. Cicero Epiſtolarum 10.

L. Fadius, Aedilis Arpini, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 15. epiſt. 8.

C. Fadius ſimiliter ad Att. lib. 16. ep. 6.

Q. Fadius, homo libertinus, cuius filiam duxiſſe M. Antonium, ex eaque liberos ſuſtuliſſe, ſcribit M. Cicero Phil. 2. & 3.

FALCIDII.

C. Falcidii meminit Cicero pro l. Manilia, vt ſua ætate florentis.

Falcidii quoque meminit alterius, vt hominis potoris & comeſſatoris, pro L. Flacco, cuius affinis M. Ebutius, gener C. Manilius fuerint.

P. Falcidius, Trib. pl. legem tulit inter bella ciuilia Auguſti & Antonii, ann. V. C. DCCXIIII. teſte Dione, qua libera legãdi facultas vſq; ad dodrantem tribuebatur, ita vt quarta pars bonorum apud hæredes maneret. Nam cum antea legatis hæreditas exhauriretur, nec vllum inde emolumentum eſſet, multi hæreditatem adire renuebant. 6. Cod. & Inſt. 2. de lege Falcidia. ¶ Vide Suidam Φαλκίδιος, & Notas Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag 194.

FALCONII.

Falconius Probus, Proconſul Aſiæ, datus ſucceſſor Arellio Fuſco, cæſo Aureliano. Vopiſcus.

Falconia Proba, Adelphi, Conſularis viri vxor, concinnauit centonem ex verſibus Virgilianis de Chriſto. Vixit ſub Honorio & Theodoſio iuniore, vt a quibuſdã traditur.

FANNII.

C. Fannius, Trib. pl. ann. V. C. DLXVII. cum ex rogatione Petiliana iudicium factum eſt aduerſus L. Scipionem Aſiaticũ de pecunia in publicum non relata. Pronuntiauit enim ex ſua & collegarum aliorum, præter Gracchum, ſententia, Prætori non intercedere Tribunos, quo minus in Scipionem, quem duci in carcerem ille iubebat, ſua poteſtate vteretur. Liuius in fine lib. 8. Decadis 4.

C. FANNIVS STRABO, Conſulatum poſt vrbem conditam anno DXCIII. cum M. Val. Meſſala geſſit, factumque S C. eſt illis temporibus de moderandis ſumtibus, quo iubentur, vt ſcribit Gellius libro 2. capite 24. principes ciuitatis, qui ludis Megalenſibus antiquo ritu mutitarent,

rent, id est, mutua inter sese conuiuia agitarent, iurare apud Consules verbis cōceptis, non amplius in singulas cœnas sumtus esse facturos, quam centenos vicenosque æris, præter olus & far & vinum, neq; vino alienigeno, sed patrio vsuros, neque argenti in conuiuio plus quam libras centum illaturos. Meminit huius sanctionis & Plinius lib. 10. cap. 50. his verbis. *Gallinas saginare Deliaci ceperunt, vnde pestis exorta opimas aues & suopte corpore vnctas deuorandi. Hoc primum antiquis cœnarum interdictis exceptum inuenio iam lege C. Fannii Cos. XI. annis ante tertium bellum Punic. ne quid volucrum poneretur, præter vnam gallinam, quæ non esset altilis. quod deinde caput translatum, per omnes leges ambulauit* &c. Eisdem Coss. M. Pomponio consulente Senatum de Rhetoribus & Philosophis, decretum est, vt curaret Prætor, si ei e republ. videretur, in Italia ne essent. Gellius noct. Attic. lib. 15. cap. 11. & Sueton. in de claris Rhetorib.

M. Fannius C. frater fuit, ex quibus patrueles nati duo, quorum vterque Caii prænomen habuit.

C. Fannius C. F. Tribunatum gessit ex arbitrio & auctoritate P. Africani non obscurum, vt testatur Cicero in Bruto, homo neutiquam elinguis, qui & causas defensitauit, & orationem reliquit de sociis & nomine Latino contra Gracchum & bonam & nobilem. Consulatum gessit cum Cn. Domitio Ænobarbo ann. V. C. DCXXXII. quem honorem C. Gracchi tamen suffragio & fauore cōsecutus erat, prælatus Opimio, quemadmodum scribit Plutarchus. Ab hoc C. Fannio latam arbitror legem Fanniam, quam plane diuersam a superiori S C. & ipso posteriorem manifeste ostēdit A. Gellius, qui ludis Rom. item ludis plebeiis, & Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos æris insumi, aliisque diebus decem, in singulis mensibus tricenos, cæteris autem diebus omnib. denos impendi, hac lege concessum tradit. Vnde Lucilius in eam iocatus Fannii centusses misellos vocat. Macrobius, & complures illum secuti, S C. illud & legem Fanniam commiscent. Sed nos diligentiæ & auctoritati Gellianæ astipulari malumus. Iosephus M. F. vocat. hunc enim esse arbitramur, qui Romæ cum Iudæorum legatis amicitiam & societatem renouauit, Antiquitatum 13. capite 16.

C. FANNIVS M. F. C. Lælii Sapientis gener in minore filia Lælia, moribus & dicendi genere durior, socerum, quod cooptatus in collegium Augurum non esset, non admodum diligebat, præsertim cum ille Q. Scæuolam, sibi minorem natu, generum prætulisset, cui tamen Lælius se excusans, non genero minori, sed maiori filiæ illud se detulisse, dixit. Scripsit hic Fannius Historiam seu Annales (vtrumque enim nomen habet Cicero in Bruto) non ineleganter, auditor etiam Panætii Stoici, soceri institutum in hoc secutus. Cicero ibidem. Idem ad Atticum lib. 12. epistola 5. nominat Bruti epitomen Fannianorum.

M. Fannius C. F. Prætor anno V. C. DCLXXIII. quo anno Cicero Sex. Roscium, parricidii reum defendit.

L. Fannius, Sertorianus, suasit Mithradati societatem Sertorii, eoque negotio confecto, eidem belli contra Romanos terra marique redintegrandi auctor fit. Appianus in Mithradatic.

C. Fannius, frater germanus Q. Titinnii, memoratur Ciceroni in Verrinis.

C. Fannius C. F. occubuit in bello Pompeiano. Cicero ad Att. 11. *De Fannio*, inquit, *consoler te? perniciosa loquebatur* &c. Huius filius inter honoratissimos Sexti Pompeii, relicto illo, transiuit ad Antoniū.

¶ C. Fannius Chærea, vir improbus & accusator L. Roscii Comœdi, quem Cicero defendens, idcirco Fannium capite & superciliis semper esse rasis dicit, ne vllū viri boni pilum habere videatur. Adiicit, Roscium, cum Ballionem illum improbissimum & periurissimū lenonem agat, Chęream agere, quod persona illa lutulenta, impura, inuisa, in illius moribus, natura, vitaque expressa foret.

¶ Fannius Cæpio, ob coniurationem in Augustum a Tiberio accusatus, & condemnatus est. Macrobius Saturnal. lib. 1. refert, mox a damnatione a seruo in cista ad Tiberim delatum, peruectumque Hostiam, in agrum Laurentem ad villam patris nocturno itinere perductum: Cumis deinde naufragio vna expulsum, dominū Neapoli dissimulanter occuluisse, ipsum exceptum a Centurione, nec precio nec minis, vt dominum proderet, adduci potuisse.

Fannius, garrulus & ineptus Poeta, notatur ab Horatio Sermonū 1. Satyra 4.

C. Fannius, homo elegans, & disertus, complexus est exitus occisorum & relegatorum sub Nerone, cuius operis tres libros tantum absoluit, morte præuentus. Plura de illo Plinius in Epistolis libro 5. ad Maximum.

Fannia Thraseæ Pæti & Arriæ F. coniunx Heluidii, bis maritum in exilium secuta, tertio ipsa propter maritum relegata, laudatur prolixe a Plinio Epistolarum 7. ad Priscum, & 3. ad Nepotem. Opinor & Thrasеam Fanniæ gentis fuisse, cum præsertim filiam Fanniam appellarit. De hoc præclare Tacitus, Dion, Arrianus, item Plutarchus in libello πολιτικῶν παραγγελμάτων.

Fannia Minturnensis, iudicata a Mario impudica, hostem illum pronunciatũ a S. P. Q. R. & in suam custodiam deductum, ope, quantacunque potuit, adiuuit. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 5. lib. 8. cap. 2. & Plutarchum in Mario.

¶ Q. Fannius Restitutus, refertur vt hæres P. Barbii. Inscriptionum antiquarum pagina 251.

Fannius, cum hostem fugeret, seipsum interemit: in quem sic lusit Martialis libro secundo:

Hostem cum fugeret, se Fannius ipse peremit.
Hic rogo non furor est, ne moriare, mori?

¶ Fannius Saturninus, violator filiæ Pontii Aufidiani, refertur Valerio Max. lib. 6. cap. 1. etsi apud illum Faunius Saturninus legitur, sed mendose, vt arbitror.

C. Fannio C. L. Felici patrono C. Fannius C. L. Acutus. C. Fanniæ C. L. Extat Patauii citante Scardeonio.

¶ M. Favcivs M. F. Eques Rom. memoratur Ciceroni epistolarum 13.

¶ Faventinvs, cum Tuccia coniuge in memoriis Italicis a Petro Apiano pag. 312.

Fauentinus quidam notatur a Martiale lib. 2. & 6.

Fauentinus alius quæratur in Claudiis.

¶ Faviam legem de plagiariis, de qua ff. 48. tit. 15. & Cod. 9. tulit haud dubie Fauius quidam Trib. pl. sed quo tempore, incertum ignotumque nobis est.

FAVONII.

¶ Fauonii scribendum ex auctoritate veteris lapidis deducto

C. Fauonius Iucundus P. F. in bello contra Viriatum occubuit, relictis ex Quintia Fabia 2. filiis Iocundo & Prudente. Testamentum eius in Lusitania factũ, lectu iucundissimum, extat apud Ioannem Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ topographiæ lib. 5.

noc[illegible] φάιαν [illegible] Fulu. Vrsi[illegible] in opera Ciceronis pag. 94.

M. Favonivs, vir Prætorius, Catonis æmulus, sed parum consideratus, & impense dicax, Pompeio candida fascia crus alligatum habente; Non, inquit, refert, quanam in parte corporis sit diadema. exigui panni cauillatione regias illi vires exprobrans, vt est apud Valerium libro 6. capite 2. Cum idem aliquando dixisset, se simul ac pede terram pulsasset, daturam eam sibi quot milites vellet; non dubitauit postea imparato illudere. Cæsaris enim aduentu consternatis omnibus, ac nullo reipublicæ assistente exercitu; *Nunc*, inquit, *Pompei, nunc tellurem pede concute, vt copias tibi, quibus cares, subministret.* Eidem tamen in bello adhæsit, & post pugnam Pharsalicam fugienti in Aegyptum, se comitem præbuit. Interemto Cæsare, percussoribus se miscuit, tanquam patrati facinoris particeps. Quare proscriptus, post victoriam Philippensem cum multis simul captiuis capite punitus est. Quod ad genus eius dicendi attinet, Cicero ad Atticum scribens, molis potius illum, quam Moloni operam dedisse iocatur. Accusauit tamen Nasicam.

L. Fauonius Siccianus T. leg. VIII. Aug. fortunæ. Hæc inscriptio reperta est in Sylua Othonis, & extat apud P. Apianum.

¶ Fauoniana pira memorantur Plinio 15. cap. 15.

¶ Favorinvs, inter Sophistas numeratur, de quo vide Gellium, Philostr. Suidam & Volaterranum.

FAVSTI.

Faustus, Manichæorum Episcopus, magnus laqueus Diaboli. Augustinus Confess. 5.

Faustino rescribitur a Seuero & Antonino 3. Cod. tit. 19. Hic procul dubio ille est, qui Consul fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLXII.

Faustinæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 29.

Felices separatim positi.

Felix, testamentum non quod voluit per suum & Sicuræ serui errorem obsignauit. Cicero ad Q. Fratrem in fine tertii epistolarum.

Felix,

Felix, Præfectus prætorio ante Misitheum sub Gordiano.

Felix, Magni Consulis F. Præf. præt. & patriciæ dignitatis vir, ad quẽ iã religiosum Faustus Episcopus epistolam scripsit ad timorem Dei hortatoriam. Gennadius in Fausto.

¶ Felix Capella, patre natus Felice e Martis curia, vnde illi cognomen Martiano. scripsit Mercurii & Philologiæ nuptias. Gessit Proconsularem dignitatẽ, vt ipse de se in vltimo suorum voluminum epigrammate testatur.

Felix, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio.

Felix, libertus Claudii, quæratur in Antoniis, & apud Tacitum.

Felix alius, quæratur in Clodiis.

Felix, cum vxore Blanda refertur inter sanctos mense Maio.

Felix, Nolensis Martyr, commendatur a Diuo Augustino.

Felix Aptungensis, ordinator Cæciliani, Carthaginensium Episcopi. Augustinus.

Felix, Manichæus, conuersus. Augustinus.

Felix & C. Hilarius, Augusti liberti. Inscription. ant. pag. 11.

¶ Feliciano rescribitur ab AA. & CC. Cod. 3. tit. 14.

Felicianæ Domnæ ab AA. & CC. 5. Cod. titul. 28.

¶ Felicissimo ab Alexandro A. 7. Cod. tit. 11. & Philippo A. ibidem tit. 14. Reperitur ad cognomen in Arminiis.

¶ Felicitatis 7. filii Martyres. 6. Nonas Iulii.

¶ L. Fenestella, Historicus, moritur sub Tiberio, nouissimo eius principatu (Plinius 33. cap. 11.) septuagenarius, sepeliturque Cumis. Eusebius.

FENII.

Fenius Rufus, Præfectus annonæ, Nerone imperante, cum eam functionem legitime & sine quęstu tractasset, ob vulgi fauorem ab eodem cohortibus Prætoriis vna cum Ofonio Tigillino impositus est, cuius honoris anno 4. quod coniurationi Pisonianæ accessisset, interemptus est, vir vita famaque laudatus. Corn. Tacitus lib. 13. & 15.

Fenius Telesphorus, cum Antulla filia, cui pater ipse superstes fuit, celebratur a Martiale in fine primi.

Fenio Sabino rescripsit D. Hadrianus. ff. 48. de quæstionibus. Dubito tamen, an legendum sit, vt infra, Seruio Sabino.

FESCENNII.

C. Fescennius, Triumuir capitalis, C. Cornelium, fortissimæ militiæ stipendia emeritum, virtutisque nomine quater honore primi pili ab imperatoribus donatũ, quod cum ingenuo adolescentulo stupri commercium habuisset, publicis vinculis onerauit; a quo appellati Tribuni, cum de stupro nihil negaret, sed sponsionem se facere paratum diceret, quod adolescens ille palam atque aperte corpore quæstum factitasset, intercessionem suam interponere noluerunt. Itaq; Cornelius in carcere mori coactus est. Valerius Maximus libri 6. capite 1.

Fescennia, vt vinosa, notatur eleganti epigrammate a Martiale lib. 1.

¶ Fessidius causidicus, vt bene vocalis, citatur Iuuenali Satyra 13.

FESTI separatim positi.

Festo rescribitur a Gordiano A. 8. Cod. tit. 14. & tit. 27.

Festus celebratur apud Martialem libro 1.

Festus, Senator Romæ sub Anastasio.

Festa Corolina, refertur Inscript. ant. pag. 304.

Festus, Procõsul Asiæ sub Valente, poetico & fabuloso Echeto similis. De hoc Suidas Φῆστος.

¶ Fetus quidam Rhetor staturæ pusillæ, in quem Euctemon, homo venustissimi ingenii, Græce dixit: *Antequam te viderem, nescio Rhetor, an Soratos esses.* Seneca controuersiar. lib. 7. controuers. 4.

¶ M. Fetidius, Eques Rom. apud Ciceronem epist. 8. Fors erit Vetidius.

¶ Fidelia Verula. Inscript. ant. pagina 469.

¶ Fl. Fidetius, *ex Comitibus hic est depositus, vixit ann. xx.* Hæc inscriptio reperta est Salonæ teste P. Apiano pag. 369.

¶ C. Fidius, accusauit M. Saufeium in tertio Pompeii Consulatu. Ascon. Pedianus.

L. Fidius ↄ. L. Auctus, cum Fidia ↄ. L. Patrona, refertur in memoriis Italicis vrbis Capuæ. Inscript. ant. pag. 130.

¶ C. Fidiculanius Falcula, vir Senatorius, cum acceptæ ad rem iudicandam

pecuniæ accusatus esset, absolutus est. Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. FIDVLI meminit Cicero in Vatinium.

¶ M. FIDVSTIVS, Senator, bis proscriptus, semel a Sylla, iterum a M. Antonio. Plinius 7. cap. 43.

¶ FIRCELLVS Pauo Reatinus, inducitur apud Terentium Varronem de re rustica tertio.

¶ FIRMICVS, citatur a Plinio lib. 1. in indice 19.

FIRMII.

Firmius Cato, Senator sub Tiberio Libonem Drusum in lectum perculit, postea ob improbitatē Senatu motus. Tacit. 2. & 4.

Firmius sub Antonino (credo Caracalla) Mutiano tres tregædos legauit. Pand. 40. de fideicommissariis libertat.

Firmius, a Proculo quæsiit. Pand. 19. titul. 1. L. 38. Celsus.

Firmio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 35.

¶ FIRMIDIVS, vt vir improbus notatur Ciceroni in de Harusp. resp. & vt Clodii assecla, in oratione pro P. Sestio.

M. Firmidius Spectatus, Inscript. ant. pag. 173.

¶ FIRMIANVS, scripsit ad Probum de metris Comœdiarum. Citatur a Rufino in argumento eiusdem, & tituli libello.

¶ FIRMILIANVS, Episcopus Cæsareæ Cappadocum Eusebio.

¶ FIRMINÆ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de precibus Imperatori offerendis.

¶ FIRMVS, præfectus Ægypti.

Firmus, dux limitis Africani, idemque Proconsul.

Firmus, inuasor imperii contra Aurelianum. Hi tres eodem tempore vixere, teste Fl. Vopisco.

Firmus, apud Mauritaniam imperium occupans sub Valentiniano, mox extinguitur. Aur. Victor.

Firmus, Episcopus Tagastensis, apud Augustinum.

¶ FLACCONILLÆ rescribitur a Carino & Numeriano 8. Cod. tit. 54.

FLAVII.

Flauii a flauo colore videntur appellati, fors ideo, quod primus eius gentis flauo capillitio fuerit, quod apud Italos, ob cœli solique naturam, rarissimum est.

M. Flauius, data visceratione populo in funere matris, mox Trib. pl. creatus est, ann. V. C. CCCCXXV.

CN. FLAVIVS Cn. F. scriba. patre libertino, Ædilis cur. vulgauit ius ciuile & fastos dies, antea etiā Trib. & Triumuir nocturnus, item Triumuir colon. deducendæ. De hoc vide Ciceronem pro L. Muræna & ad Att. lib. 6. epist. 1. Liuiū in fine 9. Valeriū 2. c. 1. Plinium 33. c. 1. Gelliū 6. c. 9. & Pomponium de origine iuris. Item Chiliades Erasmi in prouerb. Cornicū oculos cōfigere. CCCCL

Flauius, Trib. militū bello Pun. secundo sub Marcello, in pugna quadam victoriæ initium fecit, percusso & in fugam acto Elephanto. Plutarchus in Marcello.

¶ C. Flauius Pusio, Eques Rom. M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero ꝑ A. Cluentio. Fors idem, quem M. Scaurus, princeps Senatus, accusatum testimonio afflixit, vt est apud Valerium 8. cap. 5. & quem seruus occidit, vt est apud eundem cap. 4.

¶ C. Flauius Fimbria, Consul an. V. C. DCL. collega C. Marii in secundo illius Cōsulatu. Meminit huius, vt luculenti patroni, & boni auctoris in Senatu, Cicero in Bruto.

C. FLAVIVS FIMBRIA, F. opinor, legatus L. Val. Flacci Cōsulis, quo per fraudē occiso, correptis imperii insignibus, Mithradatem Pergamo expulit, Ilium euertit. Desertus ab exercitu, sua manu concidit. Liuius lib. 80. 82. & seq. Plinius de viris illustribus, Appianus, Strabo, Augustinus de C. D. lib. 3. cap. 7. &c. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. Homo fuit extremæ audaciæ, de cuius furiosa voce Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 9. c. 11. Cū Ilio a Fimbria incenso, etiā Mineruæ ædes deflagrasset, inter ruinas simulachrum antiquissimum inuiolatum stetit, spemq; restitutionis oppido portendit. Iulius Obsequens pagin. 516.

L. Flauius Fimbria, huius frater, Prætor Carbonis, fraude P. Albinouani in conuiuio cæsus. Appianus 1.

L. Flauius Fimbria, homo nouus, per inimicitias & labores ad honores cōtendit. Cicero in fine Verrinarum. Huius, opinor, est sapiens illud dictum de viro bono apud Valerium 7. cap. 2. quanquam ibi non L. sed Licinius Fimbria vocatur.

L. Flauius, Prætor Pisone & Gabinio Coss. Pedianus. Cæsari & Pompeio gratus, Cicero ad Q. Fr. lib. 1. Ab hoc Tigranē filiū per fraudē eripuit Clodius, & dimisit. Vide Asconium

Aſconium. Fuit & Trib.pl. Auctor Dion.

Q. Flauius Augur. de quo Valerius lib. 8. cap. 1.

¶ C. Flauius Alphius, Prætor & Quæſitor in iudicio Cn. Plancii, defendente illũ Cicerone, itẽ vbi eſt accuſatus Gabinius. Cicero pro Plancio & ad Q. fratrẽ 3. Meminit Flauii Alphii, an eiuſdẽ, neſcio, Plin. 9. cap. 8. item Seneca lib. 1. declamat. 1.

C. & L. Flauii, Equites Rom. Ciceronis familiares, quos ille 13. epiſtolarũ Acilio, Proconſuli Ciliciæ, commendat. ¶ Vide Notas Fuluii Vrſini in opera Ciceronis pag. 150.

Flauiana & Caluiſiana actio, item Flauianum & Caluiſianum iudicium, citatur Pand. 37. de iure patronatus l. 16. & 38. ſi quid in fraudem patroni, &c. l. 1. & 2. & 3.

M. Flauius ſcriba, qui Cæſarem Dictatorem in omni conſtitutione adiuuit. Macrob. 1. cap. 17.

Flauii Rhetoris fit mentio apud Fabium 7. capite 5.

¶ Flauius Albinus, Flauius Dorſennius citantur Plinio lib. 1.

Quid Flauio legionem & Siciliam dari ſcribis? & id iam fieri? quæ tu ſcelera? Sic ad Atticum initio 9. cum Cæſar obſideret Pompeium Brunduſii.

Flauius quidam, cæſus ab Octauiano Cæſare, capta Peruſia. Appianus 5.

L. Flauius, Conſul ſuffectus ann. V. C. DCCXX.

Stemma Flauiorum Principum, nullis maiorum imaginibus clarum.

¶ Plenius de hoc ſtémate Onuphrius Panuinius.

T. Flauius Petronius, municeps Reatinus, Pompeianarum partium Centurio, auus fuit Veſpaſiani principis. Vide Suetonium. Filium habuit T.

T. Flauius Sabinus, pater Veſpaſiani, publicanum egit in Aſia, exercuit & fœnus apud Heluetios. Vxor illi fuit Veſpaſia Polla, Nurſiæ orta, quæ patrem habuit Veſpaſium Pollionem, ter Trib. mil. præfectumque caſtrorũ, & fratrem Senatorem, Prætoriæ dignitatis.

P. Flauius Sabinus, fr. Veſpaſiani natu maior, præfectus vrbis annis 12. cum 7. annis Mæſiam rexiſſet, domi militiæque clarus, interemptus a Vitellianis, cum eſſet Conſul deſignatus. Funus illi ductum Cenſorium eſt. Vide Tacitum.

T. FLAVIVS VESPASIANVS, pater, imperauit ann. 10. Res eius geſtas & honores moreſque pete ex Suetonio & Tacito.

T. FLAVIVS VESPASIANVS F. imperauit annis 2. m. 2. amor & deliciæ vrbis & orbis.

FLAVIVS DOMITIANVS T. fr. imperauit annis 15. cæſus a libertis & domeſticis.

Flauia Domicilla, Flauii Liberalis, apud Ferentinum geniti, filia, coniunx Veſpaſiani patris, Titi & Domitiani mater fuit.

P. Flauius Clemens, patruelis Domitiani, contemtiſſimæ inertiæ, repente ex tenuiſſima ſuſpicione ab ipſo propemodum in Conſulatu cæſus. Fuit autẽ collega Domitiani in 17. eius Conſulatu. Vxor illi fuit Flauia Domicilla, quæ ab Domitiano in Pandatariam relegata eſt. Dion.

Flauius Sabinus, alter ex patruelib. Domitiani, cæſus ab illo, quod comitiorum Conſularium die deſtinatum eum præco non Conſulem ad populum, ſed Imperatorem pronunciaſſet.

Flauia Domicilla, Clementis ex ſorore neptis, in Pontiam relegata eſt, quod ſe Chriſtianam teſtata eſſet. Euſebius. Meminit Hieronymus in epitaphio Paulæ.

FLAVII alii, permiſte poſiti.

FLAVII ſunt appellati CONSTANTII & VALENTINIANI, Principes, & qui ſecuti ſunt vſq; ad Tiberium II. vt liquet ex vetuſtis inſcriptionibus. Pomp. Lætus. ¶ Legatur de iiſdem Caroli Sigonii hiſtoria de imperio Occidentali, & Onuphrius Panuinius de Principibus Rom.

FLAVII item dicti prænominibus Longobardorum reges, initium faciente Autharo rege, anno Domini DXVII. Regino.

¶ Flauia Q. F. Salutaris, coniunx L. Publicii Italici, &c. Inſcriptio feſtiua apud Volaterr. & in memor. Ital. pag. 139.

¶ M. Flauius Aper, Senator multæ auctoritatis ſub Traiano, memorante Plinio epiſtolarum 5. ad Valerianum.

M. Flauius Aper, Conſul ſub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXII. Meminit eius inſcriptio vetus pag. 298. Reſcripſit illi Hadrianus Pand. 38. de bonis libertorum.

M. Flauius Aper, Conſul ſub M. Philoſopho cum T. Vitraſio, teſte inſcriptione pag. 126.

M. Flauius Aper, Consul sub Seuero, an. V.C. DCCCCLXIX.

Apro rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. titul. 4. de nuptiis, & ab Alex. A. 8. Cod. titul. 53.

Apro & Piæ ab A A. & C C. 6. Cod. titul. 39.

¶ L. Flauius Chrysogonus, cum L. Flauio Syluio lib. refertur Inscription. antiq. pag. 15.

¶ Flauius Maternianus Præfectus vrbanorum militum, absente Caracalla. Dion.

¶ Flauia Tertulla suum auunculũ maritum habuit, ex eoque plures liberos tulit, quod matrimonium ob temporis diuturnitatem, & statum liberorum, rescripto Marci & Lucii Impp. confirmatum est. ff. 23. de ritu nupt.

¶ Flauius Martianus, accusatus sub Traiano & damnatus. Plinius 2. ad Arrianum, & Callistratus Pand. 4.

Flauius Martianus sub Diocletiano. Ex inscript. quæ est apud Volaterranum. pag. 350.

¶ Flauia Titiana Augusta, Pertinacis Imperatoris vxor, Flauii Sulpitiani F. quem Pertinax suo loco Præfectum vrbi fecit. Capitolinus.

¶ Flauia Manilia VV. maxima, de qua extat inscriptio apud Volaterranum pagina 350. Decessit sub Gordiano Imperatore. Sororis eius filii fuerunt Flauii, Syluanus & Irenæus.

¶ Flauius Arabianus, præfectus annonæ sub Aureliano. Vopiscus.

FLAVIVS PHILOSTRATVS, de cuius vita, atque adeo familia, Suidas. Nomen Flauius, a Suida omissum, retulit Isaacius Tzezes in Cassandram Lycophr. pag. 138.

¶ Flauius Vopiscus, scriptor Historicus sub Diocletiano.

¶ T. Flauius Iulianus Quadratus V.C. præfectus vrbis XV. vir. s. faciund. Refertur in monumentis Rom. pag. 216.

¶ T. Flauius Vitalis, refertur inscriptionum ant. pag. 295.

T. Flauius Victor, cum Flauia Vrbica F. Ibidem pagin. 290. Papinianus responsionum 4. respondisse se scribit super contractu, quem inierat Flauius Victor cum Hellico Asiano. Vide Pandect. 17. titul. pro socio.

¶ T. Flauius Genethlius numul. de basilica Iulia. Inscript. ant. pag. 237.

T. Flauius Receptus T. F. Ibidem pagina 389.

L. Flauius Campestrinus 404.

Flauia Veneria Bessa, in monument. Germ. 427.

Flauio Proculo rescripsit D. Hadrianus Pand. 49. de iure fisci.

Q. Flauius Acestes. T. Flauius Trophimas. Inscript. ant. pag. 285.

Flauia Trophime. 311.

T. Flauius Cosmus. 286.

Flauius Onesiphorus. 311.

¶ T. Flauius Clemens, scriptor ecclesiasticus. Opera eius enumerat Eusebius Histor. Eccles. 6. cap. 10.

Flauius Statilius, citatur Pand. 49. de iure fisci l. 50.

Flauius Candidus, citatur Paulo Pandect. 45. de verb. oblig. cum Chrysogono seruo.

Q. Flauius, familiaris M. Bruti, percuss. Cæs. Fit eius mentio in vita Attici. De eodem Plutarchus in Bruto, Appianus bel. ciuil. lib. 5.

¶ Flauius Genialis, Præfectus prætor. fuit sub Didio Iuliano, vt tradit Spartianus.

¶ Flauius Flaccus, Senator sub Tiberio Graccho, consilium diuitum & factiosorum de ipso occidendo, eo ipse die, quo periit, indicauit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Flauius Caper, vt Grammaticus citatur Rufino in de metris comicis, item a Charisio & Prisciano. Extat liber eius de Orthographia.

¶ Flauius Ianuarius, consulit Papinianum per epistolam, cui rescribit ille Pand. 46. de solutionibus & liberat. l. 94.

Flauia Dionysia, refertur Pand. 29. ad S.C. Syllanianum.

Flauiæ rescribitur ab A A. & C C. 6. Cod. tit. 36.

Flauia, mater Anastasiæ martyris. Suidas χρυσόγονος.

¶ Flauio Arriano rescripsit D. Hadrianus Pand. 49. de iure fisci. Præfuit sub eodem Cappadociæ, teste Dione.

¶ Flauius Antronianus, præfectus vrbis sub Claudio II.

¶ Flauius Antiochianus, sub Aureliano præf. vrb.

¶ Flauius Athenagoras sub Seuero, cuius ille filiæ, quod bona subiugata fisco essent, decies cẽtena dotis nomine numerari iussit. Papinianus Pand. 22. de Vsuris. l. 6.

Flauius

Flauius Reſpectus, Prætor, conſuluit Celſum Pandect. de minoribus 25. annis L.3.

T.Flauius T.F. Clu.Iſidorus Eq. Rom. &c. refertur Fabricio in Antiquit. CC. 8.

Flauius Philippus V. CL. Præfectus vrbi. Ibidem pag. 187.

Flauius Sylua, ſucceſſit Lucilio Baſſo in adminiſtratione Iudææ. Ioſephus belli Iudaici libro ſeptimo, capite 28. Dubito tamen, num rectius poſſit legi Plautius Syluanus.

Flauia Domicilla, Nonis Maii. Eius alumnus fuit Auſpicius.

Flauio Celſo reſcripſerunt Diui fratres. Pand. 50. de pollicitationibus.

Flauius Ælianus leg. Aug. Pr.Pr. ſub Alexandro principe, vt habet vetus inſcriptio, quæ extat Budæ. Inſcript. ant. pagina 491. Ac fors idem eſt, quem Conſulem legimus fuiſſe cum Maximo ann. V. C. DCCCCLXXV.

¶ FLAVIVS BELISARIVS, Ducum Iuſtiniani Imp. clariſſimus. De hoc Procopius, Zoſimus, alii. Nomen integrum legitur Nouell. Conſtitut. 47. Origine Germanum fuiſſe, docet procemium Ioann. Leunclaii in Zoſimum. Venit etiam notandum, in Decretis Gratiani part. 2. C. 23. Q. 4. variata nonnihil ſcriptura dici Guiliſarium.

FLAVIVS STILICO, vir clariſſ. bis Coſ. ordinarius, magiſter vtriuſque militiæ, Comes domeſticorum & ſtabuli ſacri, &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 41. Plura de hoc Stilicone Claudianus & cæteri eius temporis ſcriptores.

FLAVIANI.

Flauianus, Proconſul Africæ, cuius meminit Solinus. Legatus illi fuit Octauius Auitus, de quo Plin. Epiſtolarum 9. ad Caninium. Item Plinius auunculus libro 9. capite 8.

Flauianus, Vicarius, ſeu Præfectus ſub Valentiniano 1. Marcellinus 28. De huius filio forte loquitur Symmachus apud Macrob. cum illum mirando patre præſtantiorem eſſe ait.

Flauianus, vrbi Romæ præfectus, futurorum vaticiniis deditus, Maximo imperiū prædixit. Nicephorus Hiſtor. Eccleſ. 12. capite 39.

Flauiano reſcribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Flauiana, ob ſtupra & adulteria ſub Valentiniano 1. damnata. Marcellinus 28.

Flauianus Auentinus dec. alæ Indianæ, cum Sequentia Fauſtina coniuge, refertur Inſcript. ant. pag. 466.

L.Flauianus M. libertus Adraſtus. Ibid. pag. 245.

¶ FLAVITES, Gotthicæ gētis vir, quod Arcadio Imperatori fidus ſtrenue ſe contra Caianum in bello geſſiſſet, Conſul renunciatus eſt, eo perfunctus honore ann. vrbis cond. MCLIIII. Nicephorus lib. 13. c. 16.

Flauitæ in conſequendo Epiſcopatu Conſtantinopolitano fraus & interitus refertur Nicephoro lib. 16. cap. 18.

¶ M.FLAVOLEIVS primipilus, vir fortis. Liuius 2. Dionyſ. 9.

FLORI.

Flori reperiuntur in Aquiliis, Ceſtiis, Iuliis & Valeriis.

Florus, auditor Latronis, citatur Senecæ inter declamatores, Suaſoriarum lib. 5. Fors eſt Iulius Florus.

Florus, Poeta, Iaſonis & comitum profectionem in Colchos, & velleris aurei ac Medeæ raptum, heroico carmine deſcripſit.

Paulus Florus ſub Iuſtiniano.

De Floro quodam inſcript. eſt apud P. Apianum pag. 118. ſed mendoſa.

Floro, Præfecto præt. reſcribitur a Gratiano, Valent. & Theod. AAA. 4. Cod. titul. 14.

Flora, meretrix, hæredem P. Rom. reliquit, vnde illi Floralia inſtituta.

Flora, meretrix alia formoſiſſima, quæ a Pompeio, quem mirifice amabat, in gratiam Geminii familiaris deſerta, præ mœrore contabuit. Plutarchus in Pompeio.

Floro reſcribitur a Philippo A. 5. Cod. titul. 37.

Floræ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 17. & 8. Cod. tit. 54.

FLORENTII.

Florentius, Conſul cum Tauro ſub Cōſtantio, & præf. præt. coactus cum coniuge deliteſcere, quam diu imperauit Iulianus. Marcellinus 22.

Florentius alter, Nigriani F. officiorum magiſter, truſus in inſulam Dalmatiæ eodem tempore. Ibidem.

Florentius I. C. ſcripſit Inſtitutionum libros 12. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

FLORIANI.

Florianus Imperator, Taciti Imp. fr. cum audisset ab exercitu Probum Augustum appellari, venas sibi incidit.

Florianus, Vicarius Asiæ sub Valentiniano, Valente & Gratiano A A A. (Cod. 1. ne sanctum baptisma iteretur) & præf. augustalis, cui rescribitur 10. Cod. tit. 10.

Florianus, martyr, iussu Aquilini, præsidis Norici, truncatus capite, & in Anasum amnem apud Laureacum proiectus.

Floriano rescribit Antoninus A. 4. Cod. tit. 39.

FLORIDUS, celebratur in Antiquitatibus Fabricii pagina 85. eiusmodi epitaphio:

Quod vixi, flos est: seruat lapis hoc mihi nomen:
Nolo Deos manes, flos satis est titulo.

¶ FLORONIA, Vestalis, stupri comperta & damnata, sibi mortem consciuit. Liuius 22.

FONTEII.

Fonteiorum genus Tusculo, ex clarissimo municipio, profectum esse, idque rerum gestarum monumentis incisum ac notatum cerni, memorat Cicero in Oratione pro M. Fonteio. Ibidem continuas Præturas huic familiæ tribuit: fuit enim diu Prætoria, ad principatum vsque Cæsaris Augusti, eius fauore & beneficio Consularis effecta. ¶ De prænominibus Fonteiæ gentis paulo aliter Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 188.

T. Fonteius, legatus P. Scipionis, Africani patris, in Hispania, cum ille ab hostibus Pœnis & Numidis circumuentus occideretur, castris præpositus, strenue ea tutatus est, Liuius lib. 25.

M. Fonteius, legatus Q. Seruilii, cæsus est Asculi cum multis aliis ciuibus Romanis initio belli socialis. Cicero pro M. Fonteio, Paterculus, L. Florus, Ascon. Pedianus.

M. Fonteius F. Prætor Galliam Narbonensem obtinuit, ex qua regressus, factus est reus pro tribunali iudicum, accusante illum M. Pletorio, subscriptore M. Fabio. Crimini datum est, quod ære alieno Galliā oppressisset, quod ex viarum munitione quæstū fecisset, quod vini instituisset portorium, & id genus alia quædam. Defendit illum Cicero: quæ oratio inter cæteras extat, sed valde mutila.

Fonteia, virgo Vestalis, M. Fonteii soror, memoratur in eadem oratione.

C. Fonteius, legatus M. Fonteii in Gallia, haud dubie propinquus illius.

P. Fonteius, homo plebeius, adoptauit P. Clodium patriciæ gentis & quidem ipso natu minor, cum liberis etiā non careret. Meminit adoptionis eius Cicero in oratione pro domo sua.

A. Fonteius, Trib. mil. quod seditiosus malusque ciuis foret, a Cæsare in Africa per ignominiam dimissus est, vt est comment. 5.

M. Fonteius, amator historiarum, Vopisco Historico familiaris. Meminit eius in Firmo Tyranno, ad Bassum scribens.

C. Fonteius, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

¶ Fonteius Agrippa, accusator Libonis Scriboniani sub Tiberio, qui & filiam suā capiendam in locum demortuæ Vestalis obtulit. Tacitus 2.

Fonteius Agrippa, Consul, Asiam annuo imperio tenuit. Inde Moesiæ præpositus est circa initia principatus Vespasiani. Tacitus 19. Iosephus tradit, illum cæsum a Sarmatis belli Iudaici libr. septimo, capite 23. Fuit idem & aquarum publicarum curator per biennium sub Nerone, teste Frontino.

¶ P. Fonteius Balbus, Prætor ann. vrbis conditę DLXXXVI. Hispaniam prouinciam sortitus est. Liuius 44.

¶ T. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbis conditę DLXXVI. teste Liuio in fine 40. Quam prouinciam tenuerit, scire non possumus, quoniam liber sequens 41. acephalos est.

P. Fonteius Capito, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXV. Sardiniam prouinciam sorte adeptus est. Liuius lib. 43.

C. Fonteius Capito, Consul cum Germanico Cæsare sub Augusto, an. vrbis conditæ DCLXIIII. proconsul Asiam curauit. Accusatus per Vibium Serenum, sed fictis criminibus, a Tiberio absolutus est. Tacitus 4. De hoc haud dubie intelligendum est illud Iuuenalis Sat. 13.

----stupet hæc, qui iam post terga reliquit
Sexaginta annos, Fonteio Consule natus.

Fonteius Capito, superioris, vt puto, pater, familiaris Antonii. Inquit enim Horatius Serm. lib. 1. Sat. 5.

— Capi-

--- *Capiteque simul Fonteius ad vnguem*
Factus homo, Antoni non vt magis alter
amicus.

Huic illud negotii datum est ab ipso Antonio, vt ven éti ex Italia sibi, ac in Parthos ituro, Cleopatram in Syriam adduceret. Plutarchus in Antonio.

L. Fonteius Capito, Consul ann. V.C. DCCCXI. imperante Nerone. Præses Germaniæ, cæsus est sub Galba, vir auaritia ac libidine maculosus. Tacitus 17.

Fonteius Capito, fors L. fr. Consul an. vrbis conditæ DCCCXIX. itidem sub Nerone. Inuenio, qui hunc velint fuisse Germaniæ præsidem, & cæsum potiente rerum Galba.

¶ C. Fonteius Crassus, in Hispania cum 3. millibus hominum prędatum profectus, locoque iniquo circumuentus ab Hasdrubale, ad primos tantum ordines relato cõsilio, incipiente nocte, quo tempore minime expectabatur, per stationes hostium prorupit. Frontinus Stratagematum 1. & 4. vtrobique cap. 5.

¶ Fonteius Magnus, homo Græcus, respondit Plinio pro Bithynis aduersus Rufinum Varenum. Plinius Epistolarum 5.

Fonteius Carthaginensis, scripsit Paganus de mundanda mente ad videndum Deum, sed postea baptizatus, Christianus mortuus est. Augustinus retractationum 1. cap. 26.

M. Fonteius, domum Rabiriorum Neapoli emit H.S. CCC.XCIII. Cicero ad Atticum 1.

¶ FONTIANVS, Poeta, prouincias Romanorum carmine descripsit.

¶ FORTVNATVS & Epaphroditus fratres LL. Vespasiani, referuntur apud P. Apianum inscript. ant. pag. 282.

Fortunato rescripsit M. Imperator Pandect. 22. de vsuris.

Fortunato alii rescribitur a Probo A. 5. Cod. tit. 4.

Fortunatus, Manichæus, confutatur à D. Augustino.

¶ M. FOSLIVS Flaccinator, Tribunatum militum Consulari potestate gessit ann. V.C. CCCXX. Apud Liuium lib. 4. mendose Folius legitur, quomodo & apud Diodorum Phalinios.

¶ FRONDITIVS, miles, fronde capiti imposita transnatans Vulturnum, præclara aduersus Hannibalem facinora edidit. Plinius 17. 1.

¶ C. FRONTINIVS Nigrinus, refertur in memoriis vetustis pag. 272. & 274.

¶ FRONTONES in compluribus familiis reperiuntur, incertũ tamen cui ex Frontonum numero rescribat Alexander A. 9. Cod. tit. 49. & cui item AA. & CC. 4. Cod. Si certum petatur, & 6. Cod. tit. 54.

Fronto, orator, sub Seuero Imp. Suidas Φρόντων.

Fronto dictus est vnus ex 18. Martyrib. Cæsaraugustanis.

¶ FRONTONIVS, citatur Pandect. 48. de acquirenda vel omitt. hæred. 98.

¶ FRVCTVOSVS, Episcopus & Martyr Tarraconensis, refertur Prudentio in libro περὶ στεφάνων.

¶ T. FRVGIVS, 15. legionis in obsidione Hierosolymorum sub Tito præfectus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

¶ FRVMENTII duo, Martyres, referuntur Victori Vticensi lib. 3.

¶ FVLCIVS Causidicus, & vehemens accusator, vna cum Captio citatur Horatio Sermonum 1. Sat. 4.

FVLCINII.

C. Fulcinius, legatus ad Veientes missus cum aliis tribus, iussu Tolumnii regis cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

M. Fulcinius, Tarquiniensis, & domi suæ cum primis honestus fuit, & Romæ nõ ignobilem argentariam fecit. Habuit in matrimonio Cesenniam, ex eodem municipio summo loco natam, ex qua filiam suscepit, qua & hęrede decessit. Cicero pro A. Cecina.

M. Fulcinius M. superioris F. vxore ducta, mox patris fata secutus est. Hæredem P. Cesennium reliquit. Cicero ibidem.

L. Fulcinius C.F. accusauit M. Saufeium. Ascon. Pedianus.

¶ Fulcinius Trio, nobilis accusationibus, & Consul sub Tiberio, an. vrbis conditæ DCCLXXXIII. Vide Tacitum libro quinto. Accusatus sub eodem principe, mortem ipse sibi consciuit. Dion 57. non procul a fine. Cæterum de notione & significato vocis Trio agit Varro libro 6. de lingua Lat. & item Gellius libro secundo capite 21.

¶ Fulcinius Priscus IC. citatur Neratio de donationibus mortis causa factis, & Paulo de vi & vi armata, item Vlpiano

de impensis in rebus dotalibus factis, & de legatis & fideicommissis 5.

¶ FVLGENTIVS Placiades, patre Fulgẽtio, matre Mattiana, ex nobili Carthaginensium Senatorum genere natus.

¶ FVLGINO rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 57.

¶ T. FVLLONIVS Bononiensis 150. annos census est in Claudii Cæsaris censura. Plinius lib. 7. cap. 48.

FVLVII.

Fuluiam gentem etsi plebeiam, honoribus tamen & rebus gestis claram ac nobilem extitisse, satis indicat Liuius. Eandem ab Hercule, iam laboribus perfuncto, sacra accepisse, Cicero docet in orat. pro domo sua. Quo tempore autem in vrbem venerit, aut quo potissimum auctore nitatur, incertum est. Primum ex Fuluiis, qui Consulatum Romæ gesserit, Liuius nominat L. Fuluium (Cassiodorus adiicit Curui cognomen) eiusque Consulatus refertur in annum V. C. CCCCXXXII. Quem si statuemus esse, de quo Plinius libro septimo, capite 43. prodidit, Tusculanorum rebellantiũ Consulem, cum transisset ad Romanos, confestim eodem honore a P. R. ornatum; eodemque anno, quo fuerit hostis, Romæ triumphasse ex iis, quorum Consul fuerat, haud dubie Tusculo venisse gentem Fuluiam, quomodo & Porciam, sentiendum est. Cumque ex hoc Pætos & Centumalos produxerimus, a M. fr. qui secundum nonnullos ann. vrbis conditæ CCCCXLIX. in T. Minutii demortui Consulis locum suffectus est, teste Liuio libro 9. Flaccos & Nobiliores descendere consentaneum fuerit. Sed hic nihil asserimus, coniecturis tantum, iisque valde tenuibus, nitentes. Illud satis constat, post Fuluium Pætum, Centumalos, Flaccos & Nobiliores imprimis enituisse, de quibus ordine iam agemus. Vnum hoc præmittentes, de Tusculana Fuluiorũ origine sententiam etiam Ciceronis testimonio confirmari Philip. 3. *Si Arcinam*, inquit, *vxorem non probas, cur probas Tusculanam?* Erat autem vxor Antonii Fuluia.

M. Fuluius Pætus, Consul ann. V. C. CCCCLIIII. quo tẽpore Nequinum, oppidum Vmbriæ, dubium ab illo ne an a collega, T. Manlio Torquato, captum in ditionem P. R. venit. Liuius lib. 10.

Cn. Fuluius Centumalus, legatus M. Valerii Coruini Dictatoris, triennio post, id est, ann. V. C. CCCCLV. fit Consul, triumphatq; de Samnitibus. Deinde tertio post anno Proprætor contra Hetruscos rem ex sententia gerit, multis cæsis. Liuius libro decimo.

Cn. Fuluius, Quæstor, interceptus ab Hannibale.

Cn. Fuluius Centumalus, haud dubie Cn. Fuluii, Quæstorii, F. id quod ratio tẽporum arguit, Consul ann. V. C. DXXV. Illyrios domuit, eorumque reginã, Teucã, teste L. Floro lib. 2. cap. 5. & Polybio libr. 2. Prætor ann. DXLI. Suessulam cum duab. legionibus tenuit. Consul iterum ann. DXLIII. (Sic enim multi sentiũt, etsi apud Liuium numerus omissus est) Apuliam prouinciam habuit; in qua prorogato imperio, sequenti anno apud Herdoneam cum Hannibale congressus, cum 12. Tribunis militum occubuit, exercitu ex magna parte ad internecionem cæso. Liuius 26. & 27.

M. Fuluius Centumalus, Prætor an. V. C. DLXII. iurisdictionem vrbanam obtinuit, Cn. Domitio L. Quintio Coss. Liuius 35. Eidem negotium datum est, vt Quinqueremes nouas 50. faceret, cum P. R. se aduersus Antiochum præpararet. Ibidem.

Flacci.

Q. Fuluius Flaccus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXXXIX. cum Appio Claudio Pulchro, quando sumptum aduersus Carthaginenses, seu Pœnos, bellum primum. Gellius illi M. prænomen tribuit 17. capit. 21. Huic liberi fuere Q. Cn. & C. Fuluii fratres.

Q. FVLVIVS FLACCVS, duobus Consulatibus gestis & Censura, belli Pun. secundi anno 3. fit Pontifex in locum Q. Ælii Pæti, qui in pugna Cannensi ceciderat. Sequenti anno creatus Prætor, vrbanam sortem in iurisdictione habuit. Scripsit etiam iussu Patrum quinq; M. peditum, & 400. equites, quæ legio cum T. Manlio Torquato, Consulari & Censorio viro, in Sardiniam missa est. Prætereà cum bellum ita posceret, cum 25. nauibus missus est ad suburbana littora tutanda, quibus paulo post aliis 25. nauib. adiectis, iussus est nõ tueri

tueri modo Italiæ oram, sed & explorare de Macedonico bello. Fabio IIII. Marcello III. Coss. Q. Fuluio, nonum Prætori refecto, extra ordinem vrbana prouincia vt esset, vtque Coss. ad bellum profectis vrbi præesset, decretum est. Interiecto anno, a C. Claudio Centone Dict. Magister Equitum dictus, & ab eodem cũ App. Claudio creatus Consul tertium, simul Hannonis castra cepit, vbi supra sex millia hostium cæsa, supra 7000. capta sunt, simul Capuam cum collega obsidione clausit. Prorogato illi imperio, cum Hannibal ad vrbem tenderet, ipse quoque ad patriæ defensionem profectus est; cui ne minueretur imperium, si in vrbem venisset, decreuit Senatus, vt illi par cum Cõsulibus imperium esset. Hannibale submoto, ad Capuam rediit, qua per deditionem recepta, Senatum Campanorum securi percussit. Comitiorum causa dictator dictus, comitia habuit, quibus ipse quartum Fabius Maximus quintum Coss. facti. Habuit & comitia Censoribus creandis, quibus creati M. Cornelius Cethegus, P. Sempronius Tuditanus, nondum Consulares. Inde Lucanos, Hirpinos & Volscentes clementer in fidem recepit. Expleto honore, prorogatur illi imperium, ac iussus est Brutiis præesse Proconsul. Hæc Liuius, apud quem præterea de morte & fine eius nihil. De triumpho ei denegato, Valerius Maximus libr. 2. capite 3. de crudelitate in Campanos a Iubellio exprobrata, lib. 3. cap. 2.

Cn. Fuluius Flaccus, Prætor ann. vrbis conditæ DXLII. Q. fratre III. Consule, prouinciã Apuliam sortitus est; in qua fœde cæsus, fugatusque ab Hannibale, totum fere exercitum amisit. Quamobrem accusatus, Tarquinios exulatum abiit, nihil illi fratris gratia & triumphis opitulantibus. Liuius 25. & 26. Fors hic est, quem scribit Valerius, spreto triumpho, qui offerebatur, post publica quæstione afflictum, & exilio multatum, libr. 2. capite 3. Vide an ad eundem locus pertineat lib. 8. cap. 4.

C. Fuluius Flaccus, Q. fratris apud Capuam legatus.

M. Fuluius Flaccus, fors frater patruelis, creatur X.vir diuidundis agris mox post bellum Pun. secundum per Scipionẽ confectum, ann. V. C. DLIII. Liuius 31. M. Fuluii Flacci vxorem fuisse Sulpitiam, Paterculi filiam, quæ e centum matronis delecta, Veneris simulachrum dedicaret, scribit Solinus cap. 7.

Q. Fuluius Flaccus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam tenuit. Consulatum ægre tandem post tres repulsas assecutus est, suffectus C. Pisoni vitrico, mortuo ann. DLXXIIII. Mater illi fuit Quarta Hostilia, quæ quod filio parasse viam ad eum honorem videretur, marito per venenum haud dubie sublato, damnata est. Liuius 38. & 40. Hunc Q. Fuluium Flaccum crediderim superioris M. Fuluii Flacci filium esse.

Q. Fuluius Flaccus, Q. Fuluii Flacci, quater Consulis F. teste Paterculo, designatus Ædilis curulis ann. vrbis conditæ DLXIX. mortuo repente C. Decimio Flauo, qui Præturam vrbanam sortitus erat, Præturam in locum eius pertinacissime petiit, populi studiis adiutus, quam tamen aduersante Senatu & magistratibus, assequi non potuit. Gessit eam triennio post. cumque citerior Hispania ei contigisset, Vrbicuam cepit & diripuit, Celtiberos insigni pugna vicit, cæsis illorũ ad 23. M. 4. millibus captis, Contrebiam ad deditionem coegit, iuxtaq; eam rursus ad 12. millia Celtiberorum cecidit, vnde supplicationes decretæ. Decessurus e prouincia, cum in saltu ab hostibus oppressus esset, facto victorię initio per equites, equestri Fortunę templum, Ioui ludos vouit, 17. illorum millia trucidauit. Regressus in Italiam, cum absens Pontifex factus esset, creatur Consul cum L. Manlio Acidino fratre, sed in aliam gentem per adoptionẽ dato, quod præterea nullis aliis, qui fratres extiterint, tributum est, vt scribit Paterculus, moxque de Celtiberis triumphauit. Interiecto anno, eodem die, quod fuit notabile, de Liguribus triumphum egit. Censuram adeptus cum A. Posthumio Albino, cum ædem equestris Fortunæ, quam bello Celtiberico vouerat, impensius ornare vellet, tegulas marmoreas, quibus ædes Iunonis Laciniæ tecta erat, ad dimidiam partem aufert. Quam rem Senatus improbauit, & tegulas referri curauit. Ipse ob id per Iunonis iram mente alienior, anno proximo, cum & duorum filiorum, alterius mors, alterius grauis valetudo nũciata esset, laqueo vitam finiuit. Liuius 39. 40. 41. & 42. Valerius libr. 2. cap. secundo. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 49. Præter L. Manliũ, fratres habuit M. & Cn. Ful-

uios. M. Legatus illi in Hispania fuit Cn. ab ipso Censore Senatu motus est. Auctores Paterculus lib. 1. Liuius lib. 41. Valerius libr. 2. capite 2. Frontinus libr. 4. capite 1. Etsi in Liuio mendose pro Cn. L. legitur.

M. Fuluius Flaccus, fors eius Q. Fuluii Flacci, quem diximus C. Pisoni vitrico in Consulatu successisse, frater, Triumuir fuit cum Q. Fabio Labeone & Q. Fuluio Nobiliore deducendis coloniis Pollentia in Picenum, & Pisauro in Gallicum agrum, ann. vrbis conditæ DLXX. Liuius 39.

Ser. Fuluius Flaccus, Cos. ann. V. C. DCXIX. Vardeos in Illyrico subegit. Liuius lib. 56. Meminit huius vt diserti & litterati viri Cicero in Bruto. Extabat de hoc ipso Ciceronis ætate Curionis de incestu nobilis oratio. Cicero ibidem.

C. Fuluius Flaccus, Consul ann. V. C. DCXX. cui commissum est bellum fugitiuorum. Liuius & Eutropius.

M. FVLVIVS M. F. Q. N. Flaccus, Consul ann. V. C. DCXXIX. primus omnium transalpinos Ligures domuit, missus in auxilium Massiliensibus aduersus Falanios Gallos, qui fines illorum populabãtur, vnde etiam triumphauit. Florus seu Liuius 60. & Plutarchus. Cicero in Bruto mediocrem illum Oratorem vocat, & scripta quædam reliquisse scribit. Primus & hic Italos ad petendam ciuitatem extimulauit, tantæ homo superbiæ, quemadmodũ scribit Valerius 9. capite 5. vt monenti, atque etiam deprecanti Senatui, ne perniciosas reipublicæ leges introduceret, responsum non dederit. Cęsus est in partibus C. Gracchi vna cum impubere filio. Salustius in Iugurtha, Liuius 61. Cicero Philippica 8. cum duobus filiis adulescentulis periisse scribit. Nam & alterum, quanquam insontem (Appianus libr. 1. Quintum vocat) in carcerem coniectum, Consul Opimius, victoria potitus, occidit, vt Plutarchus. Fuluia filia nupsit P. Lentulo, mater Lentuli Suræ, vt Cicero orat. 4. in Catilinam. Ibidem de eius filiique cæde historiam repetit. Adde quæ habet in orat. pro domo sua ad Pontifices, vbi fratris Q. Catuli socerum vocat. Reliquit igitur & alteram filiam, Fuluiam; nisi forte prior illa vtrumque maritum habuit. Certe idem Cicero etiam L. Cæsarem, qui Cos. fuit ann. vrbis conditæ DCXC. Fuluium hunc auum habuisse, tradit.

Nobiliores.

Venio nunc ad Nobiliores: quorum primus Ser. Fuluius Nobilior, Consul legitur fuisse cum M. Æmilio Paulo ann. vrb. cond. CCCCXCIIX. Puto natum M. Fuluio, qui Tribunus militum fuit anno CCCCLVI.

M. FVLVIVS NOBILIOR, illius haud dubie nepos, Prætor ann. vrbis conditæ DLXI. in vlteriori Hispania magnas res gessit per biennium, vnde vrbem ouans ingressus est. Consul ann. DLXV. contra Ætolos missus, Ambraciam, munitissimum illorum oppidum, totamque gentem ad faciendam deditionem compulit, Cephaleniam insulam in potestatem populi R. redegit, deque his triumphauit. Censor factus cum M. Æmilio, Pontifice Maximo, priuatas inimicitias, petente Senatu, deposuit, vt Macrobius 1. cap. 8. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pagina 94. Huic M. Cato obiecit, quod milites per ambitionem coronis de causis leuissimis donasset, vt est apud Gellium 5. capite sexto. Sed & idem Cato valde in eo vituperabat, quod Poetas secum in prouincias duxisset, Ennium notans, quem ille in Ætoliam duxerat, vt mẽminit Cicero Tuscul. 1. item Plinius de viris illustribus, vbi quidem Ennium Fuluii amicum vocat, & victoriam de Ætolis per se magnificam insigni eius laude celebratam ait. Placuit etiam de hoc Fuluio ex Eumenii Rhetoris oratione pro scholis instaurandis locum sane memorabilem adiicere, qui ita habet: *AEdem Herculis Musarum in circo Flaminio Fuluius ille Nobilior ex pecunia Censoria fecit, non id modo secutus, quod ipse litteris & summa Poetæ amicitia duceretur, sed quod in Græcia cum esset imperator, acceperat Herculem Musagetem esse, id est comitem ducemque Musarum idemque primus nouem signa, hoc est omnium Camœnarum, ex Ambraciensi oppido translata, sub tutela fortissimi numinis consecrauit, vt res est, quia mutuis operibus & præmiis iuuari ornarique deberent: Musarum quies defensione Herculis & virtus Herculis voce Musarum.* Hæc ille. Meminit ædis Herculis Musarum Macrobius quoque libr. 1. Saturnal. capite duodecimo, meminit Fastorum Fuluii, in eadem æde collocatorum. Item Ouid. 6. Fastorum, & nos infra plura afferemus in historia L. Martii Philippi. Præterea de

Fastis

Fastis Fuluii notandus Cælii locus apud Charisium lib. 1. pag. 138.

M. Fuluius Nobilior, M. filius haud dubie natu maior, Consul ann. vrbis conditæ DXCV.

Q. Fuluius Nobilior, & ipse M. F. adhuc prætextatus Triumuir factus est Epulonum ann. vrbis conditæ DLXXIIII. Idem Consulatum gessit, ann. DCI. & Censuram ann. DCXVII. cum T. Annio Lusco. Ennium Poetam ciuitate donauit, vt meminit Cicero in Bruto: etsi paulo ante defunctũ illum Q. Martio Cn. Seruilio Coss. tradit. ¶ De Censura eius Fragment. Sex Pompeii pag. 95.

M. Fuluius Nobilior, socius Catilinæ Sallustio.

M. Fuluius, Tribunus mil. ann. V. C. DXLV.

¶ L. Fuluius Argentarius, cum bello Pun. secundo coronam rosaceam gestare visus esset, vsque ad eius belli finem in carcere detinetur. Plinius lib. 21. cap. 3.

¶ Q. Fuluius Gillo, Ædilis cur. ann. V. C. DLII. cum L. Licinio Lucullo. Prætor biennio post Siciliam prouinciam habuit, cum & in 10. Scipionis Africani legatis vnus fuisset. Liuius 30. & 31.

A. Fuluius, Senatorii ordinis, filium ad Catilinam proficiscentem, & ex itinere retractum, necari iussit. Salustius & Valerius 5. cap. 8.

Fuluius quidam alius filium perditum, & de parricidio suspectum, cum iussu Patrum conscriptorum comprehensus esset, tamen hæredem omnium bonorum instituit. Valerius 5. cap. 9.

M. Fuluius, homo nouus, cui P. R. tantum tribuit vt pene assentatione sua, quibus vellet, principatus conciliaret. Velleius volum. posteriore sub finem.

¶ M. Fuluius Bambalio, homo nullo numero, quo nihil potuit esse contemtius, qui propter hæsitantiam linguæ, & stuporẽ cordis, cognomen ex contumelia traxit. Cicero Philip. 3. Huius filia fuit Fuluia, Clodio, Curioni & Antonio nupta.

Fuluia, mulier nobilis, sed parum pudica, quæ per Q. Curium affectatorem cõiuratione Catilinæ cognita, totam rem Ciceroni Consuli, atque aliis pluribus aperuit. Vide Salustium. Meminit eius etiam Papinianus Pandect. 48. ad L. Iuliam maiestatis. De eadem forte Valerius libro 9. capite 1.

FVLVIA, Clodii primum, deinde Curionis, postremo M. Antonii vxor, filia fuit Semproniæ neptis Tuditani, qui, vt est apud Ciceronem Philip. 3. cum palla & cothurnis numos populo spargere de Rostris solebat. Patrem habuit Bambalionem quendam, de quo ante. Meminit Bambalionis huius & Dion in oratione Ciceronis in fine. Ipsa nihil muliebre præter corpus habẽs, magistratus regere & imperare docta fuit, quæ post victoriam Philippensem gladio cincta, cunctaque miscens, L. Antonium, mariti fratrem, contra Cæsarem armauit, bellumque Perusinum excitauit. Quo tandem feliciter per Cæsarem profligato, cũ Antonius se dedidisset, Fuluia ex Italia in Græciam enauigauit; vbi morbo correpta, ex dolore & fortunæ aduersantis impatientia, decessit. Autores Appianus & Plutarchus. De eadem Iosephus libr. 18. Ant. capite quinto. Buccam alteram ei inflatiorem fuisse, idque notantem Sex. Clodium Rhetorem eam styli acumẽ tentare dixisse, legimus apud Suetonium de cl. Rhetor.

Fuluius quidam proscriptus a Triumuiris, ab vxore, quam seruam & manumissam duxerat, proditus est. Appianus 4.

¶ Fuluius Gallus, duxit ordines in exercitu Antonii, qui & contra Parthos pugnans occiditur. Plutarchus in Antonio.

L. Fuluius Nacca, fr. FVLVIÆ, quam diximus P. Clodii, Curionis & Antonii coniugem fuisse, Pontifex factus est adiuuante P. Clodio, sororis marito, tum Trib. pl. suoq; illum fratri præferente. Cicero pro domo sua. Ibidem Murænæ priuignus, & in Oratione pro Muræna L. Nacta, & adolescens summo loco, vocatur. Cæterum de cognomento, Nacca, hæc legimus apud Sex. Pompeium libr. 12. *Nacca*, inquit, *appellantur vulgo fullones, vt ait Curiatius, quod nauci sint, id est nullius precii.* Item: *Quidam aiunt, quod omnia fere opera ex lana nacca dicantur a Græcis.*

¶ Fuluius Setinus, Senator, gratificaturus Cæsari Dictatori, depugnare in arena voluit, sed per Cæsarem prohibitus est. Dion lib. 43.

Fuluia, nobilis matrona, quomodo per Iudæos decepta, bonisque suis exuta sit, & Iudæi Roma exacti, cum Tiberio Imp. Saturninus, Fuluiæ tutor & amicus, rem indicasset, narrat Iosephus 18. capite 5.

¶ Fuluius Posthumius, secutus partes Cæsaris. Commentario 3.

¶ Fuluius Hirpinus, aprorum cæterorumque Syluestrium viuaria primus togati generis inuenit, qui in Tarquiniensi feras pascere instituit, nec illi diu imitatores defuere L. Lucullus & Q. Hortensius. Plinius 8. cap. 52. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 12.

¶ P. Fuluius Veratius, lectissimus homo dicitur Ciceroni pro L. Flacco. Accusauit Milonem, teste Pediano.

¶ Fuluius Sparsus, citatur subinde apud Senecam inter illustres declamatores, quē inter scholasticos insanum, inter insanos scholasticum fuisse ait. Vide declam. lib. 1. declam. 7. Dicebat valenter, sed dure ad imitationem Latronis se addixerat, non tamen vnquam ei similis erat, nisi cum eadē diceret. Vtebatur suis verbis, Latronis sententiis. Seneca initio libri 10. Controuersiarum.

Fuluius Sabinus, Prætor vrbanus sub Aureliano. Vopiscus in Aureliani vita.

¶ Fuluius Aurelius, legatus legionis in Mæsia sub Othone, donatur Consular. ornamentis. Tacitus lib. 17.

¶ Fuluius Boius, dux Rhetici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

¶ Fuluius Pius, auus maternus Seueri Imp. per Fuluiam Piam filiam.

¶ Fuluius Anulinus Cos. ann. V. C. DXCVIII.

Fuluius Γαμάζων, Cōsul sub Heliogabalo ann. vrbis conditæ DCCCCLXXII. & præf. vrb.

¶ Fuluius Asprianus, scriptor vitæ Carini Imperatoris, citatur a Vopisco.

¶ Fuluius Æmilianus, Consul cum Numio Albino sub Seuero. Pand. de donat. inter vir. & vx. ex Vlpiano.

¶ Fuluio Caro, Proconsuli Cretæ, rescribit D. Hadrianus Pand. 48. tit. 16.

¶ Q. Fuluius Thallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 246.

Fuluius Restitutus patronus.

Fuluius Homullus libertus. Ib. pag. 8.

FVNDANII.

C. Fundanius, Ædilis pl. cum Tib. Sempronio, mulctam dixit Claudiæ, Appii Cæci filiæ, quod a ludis, quos spectauerat, exiens, cum turba populi iactata esset, fratrem optasset reuiuiscere, quo classem denuo in Siciliam ducens multitudinem istam, a qua sic conuexata foret, perditum iret. Gellius lib. 10. cap. 6.

¶ C. Fundanius Fundulus, Consul ann. V. C. DX.

M. Fundanius, Ædilis pl. cum L. Villio Tappulo, per quos aliquot matronæ apud populum probri accusatæ, quædam ex iis damnatæ, & in exilium actæ. Liuius 25. non procul ab initio.

M. Fundanius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLIX. L. Valerio M. Catone Coss. cū DXLII.
collega L. Valerio tulit ad plebem de Oppia lege abroganda. Estque tum ea lex annis 20. post abrogata, quam lata, frustra renitente Catone, & Iuniis M. & P. Trib. pl. intercedentibus. Liuius initio 34. apud quē super ea re orationes aduersariç grauissimę Catonis & L. Valerii Trib. pl. referuntur.

C. Fundanius, socer M. Varronis, quem & Varro ipse præceptorem habuit. Sic Catanæus. Fors hic est C. Fundanius, de quo Cicero lib 1. epistol. ad Q. fr. epist. 2. Ad Fundaniam vxorem suam Varro scripsit lib. 1. de re rustica, ipse iam octogenarius, vt fatetur in procemio. Sed & de Fundanio agit ibidem.

Fundanius, amicus Horatii Poetæ, ad quem scribit Sermonum 2. Satyra 8.

C. Fundanius, Eques Romanus, a Pompeio F. in Hispania transfugit ad Cæsarem. Comment. 6.

Fundanius, Rhetor, memoratur Augustino Tomo 7.

¶ T. FVNDILIVS Geminius VI. vir Aug. refertur honorifica inscriptione apud P. Apianum pag. 144. in monumentis Reatinis.

¶ FVRCELLIVS Pauo, refertur Varroni de re rustica.

FVRII.

Furiam gentem antiquissimam esse cōstat, de qua dignum admiratione est, quod scribit Hieronymus ad Furiam, nobilem sui temporis matronam, a Camillo vsque nullam vel raram secundas nuptias nouisse. Enituerunt in ea maxime Camilli, Phili, Medullini & Pacilii, ne cæteros commemorem. Sed quia vetustiores fuere Phili & Medullini, ab illis exordiendum esse duxi.

Phili.

Sex. Furius Philus, Consulatum gessit, cum Cn. Martius Coriolanus patriæ bellū inferret. Id accidit ann. V. C. CCLXVI.

Agrippa

Agrippa Furius Philus, Trib. mil. fuit Consulari potest. an. V.C. CCCLXIIII.

P.Furius Philus, Cos. fuit ann. vrb. cond. DXXXI. cũ C. Quintio Flaminio. Septimo anno post, flagrante bello Punico secũdo, Præturam nactus, inter ciues Rom. & peregrinos ius dixit. Post quem magistratum cum vnus annus abiisset, Censurã obtinuit, collegam sortitus M. Attilium Regulum. In quo honore ne lustrũ cõderet, morte prohibitus est, Fabio IIII. Marcello III. Coss. Habuit & sacerdotium Auguratus. Liuius lib. 22. 23. & 24.

P.Furius Philus, superioris F. consilium L. Metelli de deserenda Italia propter cladẽ Cannensem P. Scipioni prodidit, propter quod factum Metellus postea a P. Furio Philo patre, Censore, Senatu motus est. Idem Liuius auctor.

P.Furius Philus, Præturam adeptus an. V.C. DLXXIX. Hispaniam citeriorem prouinciã habuit. Qua male administrata, cũ triennio post per prouinciales Romæ grauissimis criminibus accusatus, ampliatusq; esset, vbi de integro causam dicendã vidit, damnationem metuens, Præneste in exilium concessit. Liuius lib. 41. & 43.

L.Furius Philus, Prætor P. Licinio C. Cassio Coss. Sardiniam prouinciam tenuit ann. V. C. DLXXXIII. Apparet hunc P. Furii, Prætorii viri, fratrem fuisse.

P.Furius Philus, Consulatum gessit an. V.C. DCXVIII. De hoc est graue innocẽtiæ ac fiduciæ suæ exemplum apud Valer. Maximum lib. 3. c. 7. hostes suos pro legatis in Hispaniam, quam prouinciã sortitus erat, secũ ducente. Cicero in Bruto L. prænomẽ illi tribuit: *L. Furius Philus*, inq̃t, *perbene loqui putabatur, litteratiusq́, quã cæteri.*

Medullini.

¶ Sex. Furius Medullinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Sp. Furius Medullinus, cum aliter cõuenire non posset, e plebe Cõsul assumtus, datusq; collega Cæsoni Fabio, iam iterum honorem istum ineunti, ann. vrbis conditę CCLXXIII. aduersus Æquos mouit, omniaque late populatus, non ausis hostibus manum conserere, diuitem prædis exercitum domum reduxit. Dionysius lib. 9. Liuius. 2.

L.Furius Medullinus, Consulatum gescclxxx. sit cum C. Manlio Volsone, etsi Dionysius A. prænomine, Liuius gentis nomine Maniliũ vocet. Census his Consulib. actus est, inuentaq; ciuium plus quam C. & III. millia, vt habet Dionysius 9. Liuius vtrumque, quod in eo honore tribunitiis actionib. & agrariæ legi magnopere restitisset, sequenti mox anno reum apud populũ factũ scribit.

P. Furius Medullinus, Consul cum L. Pinario, a bellis quietum annũ habuit. Lectus postea Triumuir coloniæ Antium deducendæ, ac demum fratri Sp. Furio Consuli legatus in bello aduersus Æquos, ex eruptione pugnãs, cũ auidius cedentes hostes insecutus esset, circumuentus a tergo, cum suis oppressus est. Liuius 2. & 3.

Sp. Furius Medullinus Fuscus P. fr. primum Consul an. V.C. CCXC. pulsus ab Æquis, contra quos missus erat, & obsessus, p T. Quintiũ Proconsulẽ, quẽ laturum suppetias Senatus emiserat, liberatur. Vndecimo año post Sex. Quintilio Varo Cos. suffect⁹, in magistratu successit. Liu. 3. Dio. 10.

Agrippa Furius Medullinus, collega T. Quintii in quarto illius Consulatu ann. V. C. CCCIX. vir humanus & ciuilis, quique se Quintio, tantæ auctoritatis duci, non grauatim submitteret; vnde ab iis, tã concorditer in Volscos profectis, clarissima victoria relata est, omnisq; præda, quam abegerant hostes, recepta. Liuius sub finem 3.

L. Furius Medullinus, septies Trib. militum Consulari potestate, bis Consul extitit. Nihil in his magistratibus omnib. memoria dignum egisse legitur, nisi quod primo Consulatu ductis legionibus in Hernicos, hosteq; nõ reperto, Ferentinũ, Volscorũ oppidũ, cepit. Fuit is ann. V. C. CCCXLII.

Sex. Furius Medullinus 4. Tribunatus militum gessit, honore tantum ipso, nullis rebus gestis clarus.

L.Furius Medullinus, Trib. militũ Cõsulari potestate an. V.C. CCCLXXIIII. cum M. Furio Camillo ad bellum Volscũ adiutor ex sorte cõtigisset, ferox ætate & ingẽnio, Camillum ratione & consilio bellum trahentem, quod superare hostẽ multitudinę videret, criminabatur cunctatorẽ ex bellatore factũ, non senib. sed iuuenib. data bella dictitans. Nec eo secius milites ad capessendum prœliũ, tanquam ad certã ituros victoriã, accẽdebat. Quin etiã eos contra Camilli voluntatem in aciẽ eduxit. At Volsci simulata fuga, posteaquam strenue incumbentem in insidias pertraxere, confestim vtrinq; in ipsum cõuersi, Romanos præcipiti & effuso cursu terga dare coegerũt. Quã deformitatẽ cõspicatus Camillus,

equum conscendit, & fugientib. occurrēs, auctoritate sua & cohortatione non modo restituit aciem, sed & Volscos, qui primū simulato metu cesserant, in veram fugam coniecit: nec hoc contentus, etiam castris eodē impetu potitus est. Senatus, cōperto Tusculanos Volscis opem tulisse, bellū aduersus eos gerere Camillum voluit: qui facta sibi potestate legendi, quē vellet, adiutoris, contra spē omnium L. Furium nominauit, eaque moderatione animi cum collegæ leuauit infamiam, vt inquit Liuius, tū sibi gloriam ingentem peperit. Vide copiosius hæc omnia & singulari eloquentia narrantem Liuium lib. 6.

Sp. Furius Medullinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V.C. CCCLXXVII. cum collegis in Volscos missus, hoste nusquam obuio, tectis agrorum vicisq; incensis, hominum pecudumque præda abacta, fœdā vastationem edidit. Liuius 6.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, vt stupri autorem agnosceret, digito eius anulum detraxit. Vbi ex pignore patrem esse comperit, eundem ad aram gladio confodit. Sic Plutarchus in Parallelis: quem equidem miror, eiusmodi fabulas pro rebus gestis tradidisse.

Camilli.

Camilli cognomentum vnde primitus huic genti contigerit, haud facile pro comperto dixerim. Antiqui Camillos vocabāt eos, qui in sacris ministrarent adhuc impuberes. Vide Sex. Pompeiū li. 6. Sed & Mercurius Hetrusca lingua Camillus, quasi minister Deorū, dicebatur, vt est apud Q. Ciceronem in de petendo Consulatu, & Macrobium lib. 3. Saturnal. cap. 8.

M. FVRIVS CAMILLVS, Furiani nominis vnicum perpetuumque decus, ac alter post Romulum vrbis parens, & imperii recuperator, 7. Tribunatus militum Consulari potestate, 5. Dictaturas, tres triumphos obtinuit. Missus cōtra Faliscos & Capenates, non prælio tantum hostes fudit, sed & castris exuit. Oppidū illorū cū obsideret, ac ludi literarii magister principū liberos ad eū adduxisset, proditione, vt rebatur tā cōmoda Romanis gratificaturus, Camillus vinctū illū iisdē pueris in vrbē redigendū, & verberandū tradidit. Qua fide & iustitia cōmoti Falisci, continuo se ei dediderunt. Veios per continuos 10. annos a Romanis obsessos, acto in arcē cuniculo, cepit, populumq; Romanū ingenti præda ditauit. Sed gloria in inuidiā versa. Crimini datum est, quod albis equis triumphasset, & prædam Veientanā interuertisset. Die dicta ab Apuleio Tribuno pl. Ardeā in exiliū concessit, precatus Deos, vt primo quoq; tēpore sui desiderium ingratæ vrbi facerēt. Id quod mox accidit: Galli namq; Senones, relictis ob sterilitatē agris, cū in Italiā descēdissent, prȩter ius gentiū a Romanorū legatis armis petiti, furibundi ad vrbē contenderunt, ac victis in itinere Romanorum copiis ad Alliā flumen, vrbē mox defensoribus vacuam ingressi totam eā incendiis euerterunt, solo Capitolio, in quod iuuentus Romana confugerat, hostilē a se vim propellente. Interea reuocatus a ciuibus Camillus, & Dictator absens dictus, coacto exercitu, Gallos ex improuiso ad internecionē cecidit, populū volentem migrare Veios in vrbe retinuit, estq; ea nouis ædificiis intra tēpus anni restaurata. Inde Volscos, qui per 70. annos cū Romanis bellū gesserāt, subegit, Æquos domuit, vrbe illorū capta, Sutrium ab Hetruscis eodē die, quo captū erat, recuperauit. Volscos & Hetruscos, denuo rebellantes, profligauit. Satricū ab illis, Sutriū & Nepete recepit, L. Furiū collegā, & exercitum eius, a Volscis fusum, non modo seruauit, sed hostes quoq; magna cæde repulit, & castris potitus est. Tusculanos ad officiū retraxit. Ad extremū aduersus Gallos profectus, multa barbarorū millia in acie, multa captis castris occidit. His reb. gestis clarus, tertioq; triūpho ducto (Plutarchus vult quarto) biennio post an. V.C. CCCXC. cū ingens Romæ pestis sæuiret, in fata cōcessit, vere vir vnicus in omni fortuna, princeps pace belloq; priusquā exulatū iret, clarior in exilio vel desiderio ciuitatis, quæ capta absentis implorauit opē, vel felicitate, qua restitutus in patriā, secū patriam ipsam restituit. Par deinde per 35. annos (tot enim postea vixit) titulo tātæ gloriæ fuit, dignusque habitus, quem secundum a Romulo conditorem vrbis Romæ ferrent. Vide Liuium vberius hæc omnia persequentem lib. 5. 6. & 7. Plutarchum in eius vita.

Sp. Furius Camillus M.F. primus omniū Præturam, nouū tum in repub. magistratū, obtinuit, ann. V.C. CCCLXXXIX. qui quidē annus & curuli Ædilitate, recens etiam tū a Patriciis instituta, & noui hominis L. Sextii Consulatu insignis fuit. Liuius initio 7.

L. Furius Camil. & ipse M. F. Coss. ęgris, ad habēda comitia Dictator dictus, Patrib. possessio-

possessionem pristinam Consulatus reddidit. Quare ob id meritū ingēti patrū studio Consul creatus, collegā App. Claudium dixit, qui paulo post obiit. Adhęc paternę virtutis memor, Gallicū bellū quod superioris anni Consul Popilius nondū omnino profligauerat, extra sortem sibi sumsit, quod & feliciter cōfecit, certa victoriæ spe ante cōflictū exhilaratus, cū militem Gallū, vnum aliquē ex Rom. ad singulare certamē prouocantē, a M. Valerio Trib. sed adolescente, cælitus iuuante coruo, cæsum vidisset, quē mox a prælio pro concione laudatū te. bobus aureaq; corona donauit. Vndecimo post anno, qui fuit V.C.CCCCXVII. iterum Consul cū C. Menio Nepote collega fusis Antiatibus Volscis, Pedoq; capto, cū circūferendo bello, singulas ciuitates vel expugnassent, vel in deditionem accepissent, omne Latium perdomuit; vnde vtrique omnium cōsensu triumphus decretus, additusque triumpho honos, vt eis equestres statuæ, rara illa ætate res, in foro ponerētur. Ad Senatū etiā cū Camillus de Latinis populis retulisset, datā patrib. P.Q.R. potestatē a Diis immortalib. vel sæuiēdo vel ignoscendo pacis in perpetuū constituendæ, sed vtrū vellēt, maturato opus esse, dū inter spē metumq; animi suspensi essent. Senatus relationē gratā habuit, ac pro merito cuiusq; ciuitatis præmia pœnasque moderatus est. Vide plenius de omnibus differentem Liuium lib. 7. & 8.

¶ Fato videmus familias, vt principatus & regna, nunc florere & crescere, nūc rursus imminui, & velut exarescentes succidere. Ita deinceps totis fere tribus seculis nulli honores, nullæ res gestæ Camillorū in repub. enituerūt, & tñ superstitē fuisse gentē, indicat posteritas. Certe Ciceronis temporibus C. Furius Camillus honestum locū in vrbe tenuit, vir grauis & locuples, ipsiq; Ciceroni cōiunctissimus, quemadmodū docent pluribus in locis Epistolæ ad Atticū.

Furius Camillus, Proconsul Africæ sub Tiberio, Tacfarinatē Numidam prælio vicit. Is in castris Rom. auxiliaria stipēdia meritus, mox desertor, vagos primū & latrociniis suetos ad prædā & raptus congregabat, dein more militię per vexilla cōpositis Musulanorū validā gentē adiunxit, quorū etiā dux haberi voluit. Traxit & in bellū Mauros accolas, Cinithiosque nō spernendā gentem, ad partes suas compulit. Aduersum hos Camillus legionem, & quod sub signis sociorum fuit, in vnum coactos duxit, manuque modica ingentem Numidarū & Maurorum multitudinem fudit. Atque ita multos post annos Furio nomini reuocatū militiæ decus. Nam post illū recuperatorē vrbis filiumq; eius Camillum, penes alias familias imperatoria laus fuerat. Tiberius res gestas apud Senatum celebrauit, & decreuere Patres triumphalia insignia, quod Camillo ob modestiam vitę, flagrante per inuidiam & delationes repub. impune fuit. Corn. Tacitus lib. 2.

Furius Camillus Scribonianus, Consulatum gessit sub Tiberio cum Cn. Domitio Ænobarbo, ann. V.C.DCCLXXXIIII. qui supplicio & morte Christi saluatoris inclytus euasit. Sub Claudio legatus Dalmatiæ, imperium sibi asseruit, motoq; bello ciuili, intra quintum diem oppressus est, legionibus, quæ sacramentū mutauerant, in pœnitentiam religione conuersis, postquā denunciato ad nouum Imperatorem itinere, casu quodam, aut diuinitus, neque aquila ornari, neque signa conuelli moueriq; potuerunt. Sueton. in Claudio.

Furius Camillus Scribonianus F. ab eodem Claudio, Fausto Sylla & Syluio Othone Coss. id est an. vrb. conditæ DCCCIII. in exiliū actus est, quasi finem principis per Chaldæos scrutaretur. Accessit crimini Iunia mater, vt casus prioris (nā relegata erat) impatiens. Cornelius Tacitus lib. 12.

Pacilii.

Paciliorū primus occurrit C. Furius, qui ann. V.C.CCCXIII. Consulatū cū M. Papyrio Crasso gessit, & decimoquinto anno post Tribunatū militū Consulari potestate. Repub. non admodū feliciter administrata, cū apud Veios per collegarū dissensionē non tam magna clades ab hoste, quā ignominia relata foret, fusis legionib. & in castra se recipere coactis. Gessit & Censurā cū M. Geganio Macerino anno post Consulatum sexto, populiq; censum in villa publica campi Martii egit, quā potestatē, ad id tēpus quinquennalē, anno mox sequenti Mamercus Æmilius iterū Dictator annuā deinceps ac semestrē fore, lata lege statuit. Vnde ab iisdē Censoribus, quod P. R. magistratū minuisset, tribu motus, octuplicatoq; censu ærarius factus est, quam notam ille forti animo tulit. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, haud dubie superioris F. Consul cū Q. Fabio Ambusto, quietam rempub. habuit, nisi quod pestilētia mina-

cior tum quam perniciosior, agrorum cultu neglecto, famem tristem & acerbam in proximum annum inuexit. Is fuit annus ab V.C.CCCXLIIII. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, C. Furii proximi (sic opinor, temporũ arguente ratione) nepos, claruit bello Punico primo, gessitq; Cõsulatũ cum L. Cæcilio Metello, qui felicissima pugna Pœnos pculit, 20. millib. illorũ cęsis, & 26 elephantis interemtis, 104. captis, an. V.C.DII. Vide Polyb. ac itẽ Eutrop. & Oros.

Pacilios etiã ætate Ciceronis in repub. viguisse, documento est Paciliana domus, quam Q. Ciceronem emere voluisse, testatur M. frater ad Atticum lib. I. epistola II.

FVRII, secundũ cognomẽta digesti.

C. Furius Aculeo, Quæstor L. Scipionis Asiatici in bello cõtra Antiochũ. Damnatus cum ipso Scipione & Hostilio legato, q. quo cõmodior pax Antiocho daretur, plus auri & argenti, q̃ in ærariũ retulissent, accepisse crederentur. Hostilius & Furius, eodẽ die Quæstoribus vrbanis prædes dederũt: Scipio, quod idẽ facere recusaret, in carcerem duci iussus est. Liuius Decadis 4. lib. 8.

C. Furius Aculeo, M. Ciceronis amitã, Tulliam, vxorẽ habuit. De hoc L. Crassus apud Ciceronem I. de Oratore. Fuit autem Iurisconsultus, & Crasso perfamiliaris.

A. Furius Antias, Poeta vetus, citatur subinde a Gellio & Macrobio. Familiaris fuit Q. Catuli patris, ad quẽ de Cõsulatu suo Catul⁹ librũ cõposuit, vt scribit Cic. in Brut.

P. Furius Anthinus, IC. scripsit partis edicti libros 5. Aduocatur in Pand. iuris.

L. Furius Bibaculus, Quęstor, occubuit in pugna Cannensi. Liuius 22.

L. Furius Bibaculus, Prætor, iussus a patre, Saliorum magistro, præcedentibus lictoribus ancilia portauit: tametsi muneris eius, nomine Præturæ, vacationem haberet. Valerius Maximus I. cap. I.

M. Furius Bibaculus, Poeta Iambicus, familiaris Corn. Gallo, scripsit epigrammata quædam in Cæsarem. Laudat eius acerbitatem Quintilianus lib. 10. Meminit Suetonius de claris Grammaticis, item Tacitus lib. 4. his verbis: *Carmina Bibaculi & Catulli, referta contumeliis Cæsarum leguntur. Sed ipse diuus Iulius, ipse diuus Augustus & tulere ista, & reliquere: haud facile dixerim moderatione magis an sapientia. Nam spreta exolescunt: si irascare, agnita videntur*, &c.

¶ L. Furius Cn. F. Brocchus, refertur inscriptione denarii argentei. Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis.

M. Furius Crassipes, factus Prætor ann. V.C.DLXVII. Galliam prouinciam obtinuit, cum ante septennium Triumuir coloniæ in Brutios deducendæ fuisset. Iterũ Prætor lectus, Siciliam sortitus est. Liuius Decadis 4. lib. 4. & 8. & Decadis 5. lib. 2.

FVRIVS CRASSIPES, gener Ciceronis, cui post mortẽ Pisonis Frugi filiam ille Tulliolã collocauit, Lẽtulo & Marcellino Coss. vt scribit Manutius in 5. epistolam lib. 4. ad Atticum. Certe inibi Crassipedis meminit his verbis: *Viaticũ Crassipes præripit, dotem, opinor, significans*. Sed clarius li. 2. ad Q. fratrem epistola 4. *Ad 8. Idus Apriles sponsalia Crassipedi præbui*. Et epistola 7. *Dederam ad te literas, &c. Tulliam nostram Crassipedi desponsatam*. Et ad Lentulũ epistola 7. *Quod mihi de filia & Crassipede gratularis*, &c.

Crassipes alius, memoratur Ciceroni ad Atticũ lib. 9. & lib. 7. epist. I. vt initio belli ciuilis Brundusio a Pompeio veniens, cum iam gener Ciceronis ante biennium in fata concessisset.

C. Furii Cresini, ex seruitute liberati, scitum pariter ac graue factum narrat Plinius lib. 18. cap. 6.

Furius Celsus, rempub. feliciter gessit in Mauritania sub Alexandro Imperatore. Lampridius.

M. Furius Flaccus, homo nequam, Eques tamen Romanus, quem Cicero a Capitolinis & Mercurialibus e collegio eiectũ scribit, quanq̃ præsentem ad pedes cuiusq; iacentem, ad Q. fratrem libro 2. epistola 9.

Furius Leptinus, stirpe Prætoria, depugnauit in foro munere Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

M. Furius Luscus, Ædilis an. vrbis conditæ DLXVII. cum C. Sempronio Blæso, a quibus ludi plebeii vnum diem instaurati sunt. Liuius Decad. 4. lib. 9.

Furius Lupus, præfect. vrbi sub Imperatore Probo, cuius & in secundo Consulatu collega fuit.

Furius Orphitus, præf. vrbi sub Aureliano, cum ante collega Claudii Imp. fuisset in Consulatu.

Furius Placidus, Consul cum Annio Tacito, priusquã ad imperiũ eueheretur, pręter modũ ambitiosus & prodigus in populũ fuit. Vnde de illo sic prodidit Fl. Vopiscus in Aureliano: *Vidimus proxime Consulatum Furii Placidi tanto ambitu in Circo editum*,

vt

vt non præmia dari aurigis, ſed patrimonia viderentur, cum darentur tunicæ ſubſericæ lineæ paragaudæ, darentur etiam equi, ingemiſcentibus frugi hominibus. Factum enim eſt, vt iam diuitiarum ſit non hominum Conſulatus, &c.

Furia Sex. F. Prima ſibi & M. Acilio L. F. viro & P. Furio P. F. viro, & Q. Caſio M. F. viro. Hæc inſcriptio extat Mantuæ in parietibus eccleſiæ S. Syluestri apud pontem eiuſdem nominis. Vide P. Apianum pag. 323.

Furiæ Primæ, vt accuſatricis Flauii Archippi, meminit Traianus Imp. Plinio ſcribens lib. 10.

L. Furius Purpurio, adoleſcēs bello Pun. ſecundo Tribunum militum egit ſub Marcello. Prætor ann. vrbis conditæ DLIIII. in Gallos, Amilcare Poeno duce Cremonam tum obſidentes, profectus, ſecundo prælio conflixit, cæſis & captis 35. millibus & amplius, ſignis militaribus 70. carpentis Gallicis, multa præda oneratis, plus ducentis, Amilcare etiam duce, & tribus claris Gallorum imperatoribus eo prælio interemtis. Supplicatio per triduum habita, ipſe in magiſtratu triumphauit. Interiecto triēnio Conſul cum M. Marcello factus, cum eodem Boios cecidit, vnde & tum ſupplicatio in triduum decreta, triumphuſq; ductus. Victo per L. Scipionem Antiocho rege, inter 10. legatos ad res Aſiæ diſceptandas componendaſq; miſſus eſt. Cn. Manlio Volſoni ſupra modum infeſtus, & triūphum eius de Gallogræcis impedire conatus eſt, & ipſum in Senatu tanquam qui in Aſia a Regibus gentibusque pecunias accepiſſet, inſimulare non dubitauit. Vide Liuium Decadis 2. lib. 2. & Dec. 4. lib. 1, 3. 7. & 8.

Furius Saturninus, maius nomen in foro, quam in declamationibus habuit. Seneca controuerſiarum libro quarto, controuerſ. 22.

Furius Secundus Læliæ:

Functa iaces hic, ſed viuis, viueſque Secundo,
Lælia, tua debent nec benefacta mori.

Fabricius in Antiq. pag. 75.

Furia Spes L. Sempronio Firmo coniugi cariſſimo, cum quo vixi tempore minimo, & quo tempore viuere debuimus, a manu mala diſparati ſumus. ita peto manes ſanctiſſimi, commēdate Hecati comitem meum, & velitis huic indulgentiſſimi eſſe horis nocturnis, vt eum videam, & etiam fato ſuadere velit, vt & ego poſſim dulcius & celerius ad eum peruenire. Hæc inſcriptio legitur Romæ in templo S. Sebaſtiani extra muros, & refertur ab Apiano pag. 277.

Furia Semilla (ſic malo, quam quomodo vulgo legitur, Faria Semilla) Pand. 49. de iure fiſci l. 47. Poſſet etiam legi Varia Semilla.

Furius Victorinus, PP. ſub Diuis fratribus AA. cæſus eſt a Marcomannis & Quadis. Capitolinus.

FVRII ſine cognomentis.

L. Furius & Sex. Attilius Tribuni pl. rogationem ex S.C. tulerunt de C. Mancino Numantinis, cum quibus ſine Senatus auctoritate fœdus feciſſet, dedendo. Qua accepta, C. Mancinus, qui & ipſe eam rogationem ſuaſerat, hoſtibus deditus eſt. Cicero Off. 3.

C. Furius Aquilium accuſauit, idque vt ſcribit Apuleius apologiæ ſuæ oratione 2. gloriæ cauſa. Opinor Aquilium hunc eſſe, qui collega C. Marii in quinto Conſulatu fuit, quem repetundarum accuſatum & abſolutum, M. Antonio defendente, conſtat ex Cicerone.

P. Furius Trib. pl. cæſorum cum L. Saturnino bona publicanda decreuit, Mario contra Metellum Numidicum fauit. Ferentibus enim rogationem de reditu Metelli Catone & Pompeio, totius vrbis gaudio, ne ea perferretur, illius interceſſione factum eſt. Quin & lachrymas Pii, Metelli filii, pro reditu patris deprecantis, deſpexit, vnde & a populo laceratus eſt. Auctores Appianus 1. Eutropius 5. & Oroſius 5. cap. 17. Appianus etiam libertino patre genitum ſcribit. De eodem Valerius libri octaui capite 1.

Cn. Furius Brochum, quem in adulterio deprehenderat, familiæ ſtuprandum obiecit. Valerius lib. 6. cap. 1.

P. Furius, ſocius Catilinæ, memoratur Salluſtio.

M. Furius, a Cicerone commendatur Cæſari Epiſtolarum 7.

Q. Furius, Eques Rom. cuius hæreditatem falſis tabulis inuaſit M. Antonius. Cicero Philippica 2.

Furia vidua, Titianæ F. Probi quondā Conſulis nurus, patre nata Patricio, & Cōſulari, cuius germanus Blæſillæ maritus fuit. Extat ad hanc epiſtola D. Hieronymi de viduitate. Fors patri cognomentū Læti

vel nomen Gaudentii fuit. Inquit enim Hieronymus: Impleat nomen suum, lætetur filiam genuisse Christo, non seculo.

FVRNII.

C. Furnius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ cccx. vnus ex collegis omnibus de communicando plebi Consulatu dissensit. Vide Dionysium Antiquitatum 11.

C. FVRNIVS C. F. Tribunatum plebis obiuit L. Paulo C. Marcello Coss. Cicero amicum illum agnoscit ad Atticum 5. epistola 2. ac item 18. Secuto mox bello ciuili, Cæsari adhæsit, vt indicat epistolarum lib. 9. ad Atticum. Post pugnam Pharsalicam animum erga Ciceronē immutasse videtur. scribit enim ad Att. 11. epistola 8. *Furnius est illic mihi inimicissimus.* Post cædem Cæsaris legatus L. Planci desig. Consulis in Gallia, cum Præturam petere vellet, idque Cicero dissuaderet, vt habent illorum epistolæ familiarium 11. mox se cum Antonio coniunxit, a quo non multo post Asiæ præfectus est. Post pugnam Actiacam metuens sibi a iuniore Cæsare, filium subornauit, qui veniam a victore peteret. Qua impetrata, his verbis Cæsari gratias egit: *Hæc vna abs te, o Cæsar, mihi facta iniuria est: effecisti enim, vt mihi viuendum & moriendum sit ingrato,* significans parem illi gratiam rependi non posse. Autor est huius Seneca de beneficiis 2. Etsi ille filium, non patrem sic locutum tradit.

C. Furnius F. Consulatum gessit sub Augusto cum C. Iunio Syllano an. vrbis conditæ DCCXXXVI. Eusebius & patrem & filium claros Oratores habitos, & filium ante patrem in fata concessisse, scribit.

Furnius, fors C. F. C. N. sub Tiberio principe damnatus est adulterii, anno post vrb. C. DCCLXXVII. Corn. Tacitus lib. 4.

FVSCI separatim positi.

Fuscus quidā factionis Venetæ celebratur in memoriis antiquis pag. 10.

Fusco rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 65.

¶ FVSCIANO ab Anton. 5. Cod. tit. 54.

Fuscianæ ab Alex. A. 5. Cod. tit. 31.

Fuscianæ, duæ sacræ virgines, quarum altera Alcimi Auiti, Poetę Christiani, soror fuit ex matre Audentia, pater & auunculus Cōsulares & Pōtifices fuere. Alcimus li. 6.

¶ FVSCICVLENVS cum Fauentino notatur a Martiale 2. in Saufellum.

FVSII.

Sp. Fusius, Pater patratus bello Albano sub Hostilio rege. Liuius 1.

L. Fusius, æqualis C. Cottæ, P. Sulpitii, M. Liuii Drusi, ex accusatione M. Aquilii diligentiæ fructum cepit. Cicero in Bruto. Idem 2. & 3. de Oratore, ipsius dicendi genus improbat. Meminit eiusdem Off. 2. vbi male pro Aquilio legitur, Manlio.

C. & M. Fusii, Equites Rom. primarii tempore Ciceronis. Meminit illorum Cicero in oratione pro L. Flacco.

¶ C. Fusius Cotta, honestus Eques Rom. præerat sub Cæsare in Galliis rei frumentariæ apud Genabenses, a quibus etiam occisus est. Cæsar commentario 7.

A. Fusius, familiaris Ciceroni, quem Cicero Memmio commendat Epistolarū 13.

¶ L. Fusius Calenus, furti M. Mutium Horestinum accusauit. Defendit tum illū Cicero, teste Ascon. Pediano.

Q. FVSIVS Q. F. C. N. CALENVS Trib. pl. vt vocat illum Cicero, leuissimus, obstitit & effecit, quo minus de incestu Clodii asperius a Senatu decerneretur. Autor est Ascon. Pedianus. Legatus Cæsaris in bello Gallico, beneficio illius per bellū ciuile factus est Cōsul in annū V. C. DCCVI. A cæde Cæsaris partes fouit Antonii, semper ob id a Cicerone dissidens, & diuersum in republica sentiens. Ad Att. scribens Cicero lib. 15. epistola 3. omnia illū insulse facere asserit. In orationib. Philippicis cū patrē Fusii laudet, ipsi amorē erga Antonios, odium in Brutos, acerbitatē in Massilienses, consuetudinē obtrectādi bonos omnes, quodq; illius sententiā in Senatu nemo sequatur, obiicit. Ex iisdē orationb. generū illi C. Pansam fuisse liquet. Decessit mox a bello Perusino, cum in eo contra Cæsarem victorē dux fuisset Antonii. Cōuicia illius in Ciceronem qui cognoscere volet, legat orationem illius apud Dionem.

¶ C. Fusius Geminus, Consul sub Tiberio an. V. C. DCCLXXX. Liuiæ Augustæ gratia floruit, homo fœminarū animis alliciēdis aptus, idemque dicax, etiam Tiberium ipsum acerbis dicteriis irridere solitus, ob id ab eodē interemptus. Mater illi fuit Vitia, quæ quod filii mortem fleuisset, & ipsa cæsa est. Tacitus 5.

Fusius, Ilionam dormientem agens, ob ebrietatem vere obdormiuit, nec ad vocē Catieni, Polydorum agentis, excitari potuit, quamuis altius, Mater te appello, clamaret. Horat. Sermonum secundo, Satyra tertia.

FVSI-

FVSIDII.

L. Fusidius, memoratur Ciceroni in Bruto, vtpote qui in numero patronorum fuerit, & ad quem a M. Scauro de vita sua 3. libri scripti sint. Meminit illius & Plinius lib. 33. cap. 1.

¶ L. Fusidius Ancilla, vir turpissimus Lepido apud Sallustium. Hic primipilaris autor Syllæ fuit infamis illius tabulæ proscriptionis. Orosius 5. cap. 21. apud quem non recte Fursidius appellatur.

Fufidius, Eques Rom. tempore Ciceronis, cuius mentionem facit in oratione Pisoniana, vt creditoris debitorib. suis ab illo addicti. Eius hæredem cum aliquot aliis apparet fuisse Ciceronem. Scribens enim ad Atticum: De cohæredibus, inquit, Fusidianis nihil fuit, &c.

Q. Fusidius, Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia.

Fusidius, fœnerator apud Horatium Sermonum primo Satyra 2. Fusidius vappæ famam timet, ac nebulonis, &c.

Fusidius, Eques Rom. cæsus sub Claudio. Seneca de morte Claudii.

FVSITII.

C. Fusitius Phagon, præfectus Augusti Cæsaris in Numidia, victus a T. Sextio, seipsum interemit. Appianus 5. & Dion 48. apud quem deprauato nomine Φυρίκιος Φάγγων appellatur.

Q. Fusitius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Fabricium.

¶ FVTVRO, præfecto annonæ, rescribitur a Const. 7. Cod. tit. 61.

G

GABERII. GABII.

Gaberius, Eques Romanus, prouentu caprarum ditari volens, graue damnum sensit. Varro rei rusticæ 2. capite 3.

¶ Gabius Bassus, Præf. oræ Ponticæ sub Traiano. Plinius lib. 10.

¶ GABIENVS, Cæsaris Augusti classiarius fortissimus, captus a Sex. Pompeio, iussu eius incisa ceruice, & vix cohærente, iacuit in littore tota die: deinde cum aduesperauisset, cum gemitu precibusque congregata multitudine petiit, vti Pompeius ad se veniret, aut aliquem ex charis mitteret, se enim ob inferis remissum habere, quod nunciaret. Misit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit; Inferis Diis placere Pompeii causas & partes pias: proinde euentum futurum, quem optaret; hoc se nunciare iussum argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus esset. idq; ita euenit. C. Plinius lib. 7. cap. 52.

GABINII.

Gabinius, homo ignotus & sordidus, legem tulit de magistratibus mandandis, Pisone & Popilio Coss. ann. vrbis conditæ DCXIIII. Cicero de legibus 3. & in Lælio.

A Gabinius, legatus bello sociali, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. Liuius 76.

A. GABINIVS A. F. Consul cum L. Pisone, quando Cicero in exilium pulsus est. Proconsul Syriæ, regem Ptolemæum in regnum reduxit, reiecto Archelao, quem Alexandrini regem sibi adsciuerant. Regressus in vrbem, reus de ambitu factus est, absolutus tamen a Domitio Caluino. Coniugem habuit Lolliam, & filium Sisennam, quem petiturus Ægyptum in Syria reliquit. Decessit morbo in Illyrico per tempus belli ciuilis, cum Cæsar esset Alexandriæ, cuius partes fouerat. Cicero multis illum conuiciis proscindens saltatorem & Ca(

linæ Consulem vocat. Profecto optime saltasse, auctor est Macrobius lib. 3. cap. 7. De superioribus vide Hirtium, Liuium, Sueton. & Dionem 39. Valerium lib. 8. capite 1. Vt Cicero cum eo in gratiã redierit, & in iudicio defenderit, meminit ipse in Rabiriana, item Valerius lib. 4. cap. 2.

¶ A. Gabinius Antiochus, lib. & accensus A. Gabinii, lege Papia cõdemnatus est. Cicero ad Att. lib. 4.

¶ P. Gabinius Cimber, socius Catilinæ in coniuratione. Cicero oratione 1.

¶ P. Gabinius Secundus, Chaucis, Germanica gente, superatis, concedente Claudio, Chaucicus dictus est, vt habet Suetonius. Dion Maurusios ab illo domitos scribit.

Gabinius, Rom. scriptor, citatur Straboni libr. 17. in descriptione Lotophagorum Mauritaniæ.

Gabinius, celebertimi nominis Rhetor docuit in Gallia sub Vespasiano. Eusebius.

¶ Gabinio Maximo rescribit Hadrianus Pand. 22. de testibus, secũdum editionem Lugdunensem.

Gabinio Antonio A. 8. Cod. tit. 23.

Gabinius, ex Donatista factus orthodoxus, refertur Augustino epistola 2. Gaudentii.

Gabinius, rex Quadorum, vix dum egressus conuiuio, trucidatur. Marcellinus 29.

¶ Gadvllivs Gallicanus, citatur Nonio in voce Canalis, pag. 1299.

¶ Galatiæ rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 9. Quæratur in Iuliis.

¶ Galbivs Bassus, Poeta Satyricus antiquus, quomodo scribunt Grammatici.

GALERII.

In villa Galerii locutus gallinaceus in Ariminensi agro, M. Lepido Q. Catulo Coss. in annalibus inuenitur. Plinius 10. capite 21.

¶ Galerius Trachalus, Orator, de quo Quintilianus & Tacitus. Consulatũ gessit vltimo anno Neronis cũ Silio Italico. Quidam Valerium Turpilianum vocant. Porro Trachali muricum & purpuræ superiores partes appellantur. Vnde Ariminenses maritimi homines Trachali cognomen traxerunt. Sex. Pomp. lib. 18.

Galeria, coniunx Vitellii Imperatoris apud Tacitum & Sueton.

Galerius, præfectus Ægypti, a freto Siciliæ 7. die Alexandriam peruenit. C. Plinius in procemio lib. 19.

¶ Galerius Maximus, Aspasio Paterno in Proconsulatu Africæ successit, & Cyprianum ab illo in exilium missum capite puniuit. Valeriano & Gall. Impp.

Galerivs Maximianvs Armentarius, ortus Dacia Ripensi, primum pastor armentarius, vnde illi cognomen, deinde miles, cum esset eximius corpore, ac fortis bellator, ad proximam imperantiũ dignitatem ascendit, dictus a Diocletiano Cæsar, & filia illius Valeria in vxorem ducta: cum Maximianus A. Diocletiani collega Constantium Cæsarem fecisset, collocata ipsi Theodora priuigna. Gall. Cæsar ingenti prælio Persas vicit, imperiique limites vltra Ctesiphõtem promouit, vnde ab Impp. pulcherrimus actus est triumphus. Regressis demum ad vitam priuatam principibus A A. ipse cum Constantio in augustali potentia successit; cumque Constantius Gallia & Hispania contentus, reliquas terras & prouincias ipsi reliquisset, considerans imperii molem, duos Cæsares legit, Seuerum & Maximianum, sororis filium, illumque Italiæ, hunc Orienti & Africæ præfecit. Verum non multo post Seueri fuga & cæde comperta, consortem imperii cooptauit Licinium, cuius facti pœnitudine ductus, incidit in morbum teterrimum, toto corpore vermibus scatente: vnde nihil efficientibus medicis periit, seu vt quidã tradunt, cruciatum non ferens, manu sibi necem consciuit. Vir rei militaris gloria prælustris, verum crudelitate in Christianos, vnde illi tam fœdus exitus obtigit, infamis. Imperauit 2. annis solus: cum aliis 16.

Gal. Maximianvs, Armentarii sorore prognatus, cognita fortuna Licinii, ipse quoque nihil cũctatus, Augustum se dixit, & aduersus Licinium res nouas moliri cœpit, a quo victus & profligatus, ne viuus caperetur, Tarsi se strangulauit. Sunt tamen qui scribant, illum effugisse, & parcẽte Licinio, cum ad loca tutiora peruenisset, vitam aliquandiu turpiter productam miserabili morte commutasse. Imperauit Cæsaris nomine 4. annis, Augusti 3. crudelitate in Christianos neutiquam inferior auunculo.

GALLÆ.

Galla, pro qua dixit Vatienus Montanus. Se-

nus. Seneca Controuerſ. libr. 9. Contr. 5.

Galla, mater Galli Cæſaris, ex Conſtantio Conſtantini Magni fratre, Cerealis & Rufini, Cōſularium, ſoror. Ammianus 14.

Gallam viduam, & Simpliciolam filiā eius, commendat Auguſtinus Quintiano.

Gallæ ſcribit Fulgentius Epiſcopus, cuius auum, patrem, ſocerū & maritū Conſules fuiſſe, affirmat. Scribit & ſorori eius Probæ virgini. Hāc eſſe puto, quam Volaterranus Symmachi, patricii viri, filiam fuiſſe tradit, quæ viro defuncto, cœnobio ſe addixerit, poſt inter ſanctos relata.

Nomē Gal[...]s vno l. ſcri[...]endū tra[...]unt Notæ [...]lui Vrſini [...] opera Ciceronis p. 6.

GALLII a Gallo dicti, teſte Manutio.

C. Gallius, depræhenſus in adulterio a Sempronio Muſca, & flagellis cæſus eſt. Valerius 6. capite 1.

Q. Gallius, Proconſul Ciliciæ, memoratur Ciceroni Epiſtolarum 13. An hic ſit, quem Cicero defendit, ambitus reum, teſte Pediano, nōn facile dixerim.

M. & Q. Gallii, fratres, Q. filii, a quibus poſtulatus eſt a repulſa M. Calidius. Sic enim legit in epiſtolis Cælianis P. Manutius epiſtola 4. M. Gallius Antonii partib. adhæſit. Q. Prætor vrbanus, Hirtio & Panſa Coſſ. cum Cæſari Octauiano, primum Conſulatum gerenti, cuius liberalitate Libyæ Præturam obtinuerat, inſidiari deprę henſus eſſet, Præturam eius collegæ inuaſere, populus domum diripuit, Senatus illū morte condemnauit. A Cæſare ad fratrem ire iuſſus, inter eundum nuſquam comparuit. Appianus lib. 3. De eodem forte Suetonius in Tiberio cap. 6.

C. Gallius Lupercus III. vir AAA. FF. apud Manutium in Orthogr.

M. Gallio C. F. Quir. equo publico exornato a D. Antonino Auguſto Pio plebs Gaulitana ex ære ob merita, & in ſolatium Galli Poſthumi, patroni municipalis patris eius poſuit. Hæc inſcriptio in inſula Gaulo, vicina Melitæ, ad portam oppiduli reperitur.

GALLONII.

P. GALLONIVS, cognomento Gurges, homo voluptatius, omne ſtudium in eo conſumebat, vt lautis & ſumtuoſis dapibus veſceretur, & inprimis acipenſere, quē apud antiquos piſcium omniū nobiliſſimū habitum teſtis eſt Plinius libro nono. Gallonium hunc notatum a Lælio Sapiente illo ſcripſit Lucilius, citante Cicerone Finium 2.

Lælius præclare, & recte ſophos, illeque vere
O Publi, o gurges Galloni, es homo miſer inqt,
Coenaſti in vita nunquam bene, quum omnia
in iſto
Conſumis, ſquilla, atq; acipenſere cum Decumano.

De hoc ipſo & Horatius Sermonum 2.

Galloni præconis erat Acipenſere menſa
Infamis, &c.

Quod autem Lælius negat, illum vnquam bene cœnaſſe, id exponit Cicero recte, frugaliter & honeſte. Cæterum præconē fuiſſe, indicat etiam Cicero in Oratione pro P. Quintio.

C. Gallonius, Eques Rom. familiaris L. Domitii Ænobarbi, qui cum procurandæ hæreditatis cauſa miſſus a Domitio veniſſet Gades, flagrante bello ciuili, a Varrone, Pompeii legato, Gadib. oppido præfectus eſt. Paulo poſt tamen cum ſubiugatas Afranii & Petreii copias, deſertumq; ab omnibus Varronem didiciſſet, monitus a Gaditanis, vt ſua ſponte, dum liceret, cederet, timore adductus Gadibus exceſſit. Cęſar Com. 2.

C. Gallonius C. F. Vlp. maritimus. Hæc inſcriptio refertur Fabricio in ſua Roma.

¶ Gallonius Auitus, dux ſub Aureliano Imperatore, cui ipſe Imperator ſcribit apud Vopiſcum in Bonoſo.

¶ Gallonius Baſilius ſub Gallieno floruit, per quem ille moriens ad Claudium, Ticini poſitum, indumenta regia direxit, cum illum ſua ſententia Imperatorem deſignaſſet. Autor horum locuples eſt Aurelius Victor.

GARGILII.

Gargilius, vt homo guloſus & vanus, notatur Horatio epiſt. 6.

¶ Gargilius Martialis, ſcriptor Hiſtoricus tempore Alexandri Imperatoris. Scripſit & opus de hortis. Meminerūt eius Lāpridius in Alexādro, & Vopiſcus in Probo.

Gargilii duo nominantur inter Epiſcopos Africæ, quibus ſcribit Cyprianus epiſtola 12.

¶ GARGILIANVM ſubinde notat Martialis, vt libro 5.

Gargiliani hæredes ſtultitiæ & ignorantiæ iuris notant Impp. Verus & Antoninus Pand. 22. tit. de iuris & facti ignorantia. ex Paulo.

GAVDENTII.

Gaudentius, pater Ætii, ducis Rom. sub Honorio.

Gaudentius alius, cui scribens Hieronymus, filiolam eius Pacatulam instituit.

Gaudentius, Donatistarum Episcopus, cuius epistolas duas ad Dulcitium refellit Augustinus.

Gaudentio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 49.

Gaudentium, cui genus sit senatorium, commendat amico per epistolam Symmachus pag. 21.

¶ C. GAVDIVS Strabo L. Vitruuii F. quæratur in Vitruuiis.

¶ GAVDIANVS, sub Gordiano.

¶ GAVDIOSVS, sub Diocletiano vixit. Vopiscus.

GAVII.

P. Gauius Cossanus, ciuis Romanus, a Verre in crucem actus. Cicero Verrin. 7.

L. Gauius & M. Scaptius M. Bruti rem in Asia procurabant, Ciliciam administrãte Cicerone. Ad Atticum 6.

¶ Gauius Silo, bonus declamator erat, cui Cæsar Augustus, cum frequenter causas agentem in Terracinensi colonia vidisset, plenum testimonium reddidit, dicens nũquam audiuisse se disertiorem patremfamilias. Putabat hic Gauius eloquẽtiæ partẽ esse, eloquentiam abscondere. Seneca procemio lib. 10. Controuersiarum.

¶ M. Gauius Apitius, cunctos asotia superauit. Hunc Dion Sabium vocat. Nos de illo copiose in Apitiis disseruimus.

¶ M. Gauius Maximus 20. annis Præfectus prætor. sub Pio, vir seuerissimus. Gessit & Consulatum anno Pii sexto. Extat de illo inscriptio in memoriis vetustis pagina 387.

¶ *M. Gauius Seuerus, cum Cornelia Epimelia coniuge, & M. Gauio Seuero, & Cornelia Restituta libertis.* Hæc inscriptio extat in antiquitatibus Italicis pag. 329.

Q. Gauius Seuerus Rutiliæ Primitiuæ cõiugi suæ dulcissimæ, cum qua vixi annos 20. sine bile. Extat Romæ. Vide pag. 285.

Gauia Fortunata, & Gauia Tyche, reperiuntur in antiquis inscriptionibus, illa pagina 316. hæc pag. 243.

GAVILLII.

C. & L. Gauillii Nouelli Aquileienses, referuntur Liuio Decadis 5. libro 6.

C. Gauillius Peculiaris V. F. sibi & Iuliæ Tertullæ H.M.H.N.S. Inscript. ant. pagina 397.

Gauillia Alpionia. Ibidem pag. 318.

GEGANII.

Geganiorum familia sub Hostilio rege ex Alba in vrbem trãslata est. Liuius 1. Nomen a Gia, comite Æneæ, descendisse, docet Seruius in 5. Æneid.

Gegania inter primas Vestales prima lecta. Plutarchus in Numa.

T. Geganius Macerinus, Consul fuit an. vrbis conditæ CCLXII. cũ P. Minutio Augurino, quo tempore primũ caritas annonæ, deinde fames rempub. afflixit. Liuius 2.

L. Geganius, frater illius, cum P. Valerii Publicolæ filio in Siciliam tum ad emendũ frumentum missus. Dionysius 7.

M. Geganius Macerinus, Cõsulatus tres gessit, in secundo de Volscis triumphauit, ducto ante currum imperatore illorũ Cluilio. Gessit & Censuram cum C. Furio Pacilio ann. vrbis conditæ CCCXX. Liuius 3. & 4.

Proculus Geganius Macerinus, fors M. frater, Consul fuit cum M. Menenio Lænate. qui annus seditionibus & fame insignis fuit. Liuius 4.

L. Geganius Macerinus, Trib. militum Consulari potestate ann. V.C. CCCLXXVII. Liuius 6.

M. Geganius Macerinus Trib. militum Consulari potest. ann V.C. CCCLXXXVIII. Liuius in fine sexti.

Gegania, memoratur Plinio 34. capite 3. vt quæ candelabrum emerit sestertiis 50. idque ludibrii causa emtum conuiuio ostentarit.

L. Geganius, cum Cn. Dolabella fugiẽs in seditione Saturnini cæsus est. Orosius 5. cap. 17. Sic enim malo legere, quam quomodo illic habetur, L. Legarius. Eutropius item 5.

GELLII.

Cn. Gellius tempore Catonis Censorii, contra quem ipse Cato pro L. Furio dixit. Gellius 14. cap. 2. Fors idem est annalium scriptor, cuius librum 3. citat Gellius 13. capite 21. & 15. Macrobius 1.

L. GELLIVS L. F. PVBLICOLA, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXXII. a Spartaco acie

acie victus est. Liuius 96. Procõsul ex Prętura cum in Græciam venisset, Athenis Philosophos omnes conuocauit, ipsisque autor fuit, vt aliquando controuersiarũ aliquem facerent modum. Cicero de Legibus primo. Gessit & Censurã cum Cn. Lentulo, eamq; satis aspere, 64. Senatu motis. Liuius 98. M. Ciceronem, oppressa coniuratione Catilinæ, corona ciuica donandũ in Senatu censuit. Gell. 5. c. 6. Filiũ flagitiis infamem absoluit. Valerius 5. c. 8. Plura de illo Cicero in Bruto, & Volaterranus.

Gellia soror; L. Philippi, Consularis & Censorii viri, vxor.

Gellius Publicola, homo decoctor & ganeo, fratre, viro clarissimo, & equestri ordine indignus, Ciceroni pro Sestio, & seditiosorum nutricula, contra Vatiniũ, dicitur. Opinor Cõsularis illius fratrem fuisse. Vitricum habuit L. Philippũ, pro Sestio: libertinã duxit vxorẽ, ibid. Vide plura in illum in oratione pro P. Sestio. Inuehitur in eundem Catullus.

¶ Q. Gellius Canus, condiscipulus & familiaris Attici, & in eius gratiam ab Antonio e numero proscriptorum exemptus. Nepos in vita Attici.

L. Gellius, interpres L. Planci ad Lepidum. Cicero lib. decimo, epistol. 17.

L. Gellius Publicola L. F. teste Dione, L. N. Consul sub Triumuiratu Cæsaris & Antonii, bello Actiaco Antonianarũ partiũ dextrũ cornu tenuit. Paterculus & Plutarchus. Opinor, L. Gellii, Consularis & Cẽsorii viri, filiũ fuisse. Fratrem habuit M. Valerium Messalã, matrem Pollam, vt scribit Dion lib. 47. Agit de eodẽ Iosephus Antiq. lib. 15. capit. 2. Quem locum Zonaras repetens Tom. 1. perperam Delliũ nominauit.

Gellius Publicola, sub Tiberio Quæstor C. Syllani, Proconsulis Asiæ, quem etiam vna accusauit. Tacitus.

A. GELLIVS, scriptor noctium Atticarũ ætate Hadriani Imp. vir elegantissimi eloquii, & multæ ac facundæ scientiæ, vt Augustinus de C. D. lib. 9. c. 4. Vide Volaterranũ. ¶ Castigatissima autoris huius editio expectatur ab OBERTO GIPHANIO I C. clariss. De nomine sic recentiores plerique variant, vt alii Agellium, alii vulgata enunciatione A. Gellium vocent. Qua de re Iustus Lipsius disserens Ant. lect. lib. 1. capite 10. *Ridicula*, inquit, *cura est: sed tamen scriptoris Noctium Attic. nomen nunquam nisi dubitans & hæsitans pono. Ecce enim tibi qui A. Gellium vocari contendat, cum quo vulgus facit: ecce, qui Agellium, a quo Priscianus & libri antiqui dicuntur*, &c.

¶ Gellia Verrina, cũ Terentio Gelliano & Magio Vreno, filiis, refertur Inscriptionum antiq. pag. 27.

¶ Gellius Fuscus, citatur a Treb. Pollione in Tetrico iuniore.

¶ M. Gellius Maximus Phœbo lib. optimo, refertur in mon. agri Tusculani. Inscript. ant. pag. 169.

¶ GELLIANVS, citatur Plinio lib. 3. c. 12.

¶ GEMELLVS, Tribunitius viator, cuiusmodi conuiuium Consuli Metello Scipioni dederit, Valerius Maximus 9. cap. 1.

¶ L. GEMICILIVS Curuus, nominatur Ciceroni epistolarum 13.

GEMINII.

L. Geminius L. F. Messius, curator ærarii Mediolanensis, refertur in memoriis Mediolanensibus pag. 31.

C. Geminius, Prætor, aduersus Thracas infeliciter pugnauit. Liuius 70.

¶ Geminius Varus, inter declamatores temporũ D. Augusti ponitur Senecæ. Hic dixit; *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem.* Fertur & eius dictum ab Hieronymo; *Qui non litigat, cælebs est.*

Geminius, in Græciam profectus ad Antonium, quoniam suspectus erat Cleopatræ, quod eo venisset Octauiæ causam acturus, diu repulsus, ac variis modis delusus, tandem in conuiuio iussus caussam aduentus dicere, ita respondit; *Cætera Antonii sobriæ sunt orationis, nec huius temporis: verum illud vnum & sobrius & ebrius scio, bene successura omnia, si Cleopatra remittatur in Ægyptum.* Cui Cleopatra gratias in conuiuio cum egisset, quod rem aperte dixisset, nulla vsus circuitione, ille se mox Romam recepit.

¶ C. Geminius Niger, Quæstor cum C. Cassio, Cæsare Augusto V. Consule. Inscriptiones ant. pag. 315.

¶ C. Geminius Rufus, impietatis accusatus sub Tiberio, tabulas testamenti in Senatũ attulit, legitq; præcipue illud, quod Cæsarẽ ipsum & liberos ex æquo hæredes reliquisset. Deinde molliciei postulatus, domum abiit, priusq̃ quid decerneretur. Vbi vero cognouit, adesse Quæstorẽ sumendi de se supplicii nomine, ipse se vulnerauit, ac ostenso Quæstori vulnere; *Dic*, inquit,

Senatui, me tanquam virum mori. Vxor P. Prisca & ipsa obiecto crimine rea in Senatū venit, seque coram Patribus pugione saucians, ibidem expirauit. Dion 58.

¶ C. Geminius Rosianus, notus est ex epistolis Plinii, in cuius Cōsulatu ipse Quæstor fuit, quem & Traiano Imp. commendauit. Papinianus Pandect. 48. ad legē Iuliam, Hadrianum C. Rosiano Geminio rescripsisse memorat.

Geminius, familiaris Pompeii adhuc adolescentis, cui Floram amicam adamāti Pompeius humanissime cessit. Plutarchus in Pompeio.

Geminius, Trib. militum sub Sylla bello Mithradatico. In Plutarcho est Gaminius.

Geminius, Taracinæ vir potens, Mario infestissimus. Vide Plutarchum in Mario.

Geminio rescribitur a Seuero & Anton. AA. 4. Cod. tit. 39.

Geminio alii rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Geminius Elegans lib. C. Geminii. Inscript. ant. pag. 46.

¶ Gemillæ rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 18.

¶ Gemini, referuntur Inscriptionum ant. pag. 276.

¶ Geminiano rescribitur ab AA. & CC. 2. Cod. de transactionibus.

¶ Geniali scribit Plinius iunior.

Genialis, Præfectus prætorio Didii Iuliani. Spartianus.

Iul. Genianus. Inscript. ant. pag. 441.

GENNADII.

Gennadiæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 49.

Gennadius, presbyter Massiliensis, scriptores illustres post Hieronymnm pertexuit.

Gennadius, Medicus, Augustino carissimus, Carthagini degens, antea Romæ artis suæ professione clarus, memoratur Augustino, vna cum visione mirifica, in epistola ad Euodium de anima incorporea.

Gennadius, præsul Constantinopolitanus sub Imp. Leone seniore, edidit commentarios in Danielem, præterea nonnullas Homelias.

Genesius, Arelatensis patria, arte Mimus, Christianos apud Imp. Diocletianum turpissimis gestibus irridebat, passus tandem & ipse sub eodem.

Genesius Martianus, gener Mœsæ, sororis Iuliæ Augustæ, Seueri coniugis. Dion.

Genesio scribit in Epistolis Libanius Sophista.

GENVTII patricii.

T. Genutius, designatus Cōsul cū App. Claudio, magistratibus omnib. abrogatis, factus est cum eodem Claudio X. vir scribendarum legum, an. V. C. secundum Liuium & Cassiodorum CCCI. vt autem Solinus tradit, & Capitolini auctores, ann. CCCII.

M. Genutius Augurinus, Consulatum gessit cum Curtio, a quo lacus Curtius appellatus est, ann. V. C. CCCVIII. Dionysius hunc fratrem habuisse Titum scribit, libro antiquitatum Rom. II.

GENVTII plebeii.

Cn. Genutius, Trib. pl. cum Manlio & Furio post exactum Consulatum diem ad populū dixisset, ipso iudicii die domi mortuus inuentus est, cæsus haud dubie fraude Patrum & nobilitatis. Liuius lib. 2. Annus tum erat CCLXXX.

¶ Cn. Genutius Pansa, semel atque iterum Trib. mil. Consulari potest. ann. videlicet V. C. CCCLIIII. & CCCLVII. Profectus aduersus Faliscos & Capenates, circūuentus insidiis, ante signa inter primores cecidit. Liuius 4.

¶ L. Genutius Auentinensis M. F. Cn. N. gesto Consulatu, cum post bienniū eodem magistratu fungeretur, magno conatu contra Hernicos mouit, verum in insidias præcipitatus, periit, ann. V. C. CCCXCI. Liuius lib. 7.

L. Genutius Auentinensis, Trib. pl. ann. V. C. CCCCXI. tulit ad populum, ne fœnerari liceret. Liuius in fine 7.

L. Genutius Auentinensis, Consulatum gessit cum Ser. Cornelio Lentulo, ann. vrbis conditæ CCCCL. Liuius 10. Meminerūt item huius collegii Cassiodorus, Diodorus Siculus & Tabulæ Capitolinæ.

C. Genutius Auentinensis, fors L. fr. biennio post factus est Augur, cum illi primū tum ex plebe crearentur. Liuius 10.

¶ C. Genutius Clepsina, duobus Consulatibus clarus euasit: horum priorem an. vrbis conditæ CCCCLXXVII. alterum CCCCLXXXIII. gessit.

L. Genutius Clepsina, fors C. fr. Consul an. vrbis conditæ CCCCLXXXII. Legionem 8. quæ Rheginos interfecerat, in potestatem suam, oppido capto redegit, ac persu-

perfugas quidem & latrones ipſe ſupplicio affecit, legionem integram Romam miſit, quæ populi iuſſu medio foro virgis cæſa, ſecurique percuſſa eſt. Meminerunt eius rei Epitome Liuiana, Polybius 1. Valerius 2. & Oroſius.

Genutius quidā Trib. pl. cum eſſet iurgio laceſſitus a Faliſcis, bellum illis illatum eſt. Plutarchus in Gracchis. Annus hic fuit V.C.DXII.

L. Genutius, Legatus cum donis miſſus ad Syphacem, regem Numidiæ, belli Pun. ſecundi anno 9. Liuius lib. 27.

M. Genutius Trib. ſecundæ legionis, periit in conflictu aduerſus Boios ſub Corn. Merula Conſule, ann. V.C.DLX. Liuius 35.

¶ Genutius Cippus, Prætor cum egredienti ſibi paludato ſubito veluti cornua emerſiſſent, & reſponſum eſſet, regem fore, ſi in vrbem reuertiſſet, amore patriæ & libertatis voluntarium perpetuumque ſibi exilium indixit. Vide Ouidium Metamorphoſeon 15. & Valer. Maximum lib. 5. c. 6.

Genutius quidā, matris magnæ Gallus, quod ſua ſponte ſe emaſculaſſet, hæreditatem Næuiani, qui bona illi ſua reliquerat, Mamercus Æmilius Conſul adire illum paſſus non eſt. Valerius 7. cap. 7.

GEORGII.

Georgio reſcribit Antoninus Imp. 8. Cod. tit. 45.

Georgio alii AA. & CC. 4. Cod. tit. 24. & 38.

¶ GERMANO Syluano reſcripſerunt Seuerus & Ant. AA. Pand. 5. & 4. Cod. tit. 35.

GERONTII.

Gerontio reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6. & 50.

Gerontia, ad quam ſcribit D. Hieronymus, matrem habuit Benignā, 14. annis viduam, auiam Metroniā, per 40. annos viduam, amitā Gerontiam, 20. annis viduā, patrem Celerinum, maritum Simpliciū, & ex eo filium Poſthumum Simplicium.

Gerontius, Diaconus D. Ambroſii, deinde Epiſcopus Nicomedienſis, deiicitur a D. Chryſoſtomo. Nicephorus lib. 13. c. 9.

Gerontius, vetuſtæ nobilitatis vir, 112. annos natus ſub Mauricio Imp. Niceph. li. 18. cap. 37.

Gerontius, ſub Honorio Conſtantium, Conſtantini tyranni F. cuius comes erat, occidit apud Viennam in Galliis. Ipſe mox, cum Maximum quendam pro Conſtantino ſubſtituiſſet, a militib. ſuis occiſus eſt. Blondus.

¶ GLYCERIVS Imp. De hoc Sigonius de imperio occidēt. & Onuphrius Panuinius.

¶ GLYCO, Medicus apud Ciceronem.

Glyconi reſcribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

GORDII.

Gordio reſcribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 28.

Gordius Martyr, miles Cæſarienſis, celebratur Baſilio Magno.

GORDIANI.

Gordianos Impp. quære in Metiis.

Gordianus, Chriſtianus vir, filiū habuit Concordium Martyrem, qui paſſus eſt ſub Antonino, iudice Torquato, Comite Thuſciæ.

Gordianus, Valerius & Macrinus ſimul Martyres coronati.

Gordianus, Martyr, aliquando Iuliani Apoſtatæ Vicarius, & per Ianuarium presbyterum conuerſus, capitę punitus eſt ſententia Clementiniani ſucceſſoris.

Gordianus, pater D. Gregorii Magni.

GORGONII.

C. Gorgonius, vir equeſtris ordinis. Meminit illius Cicero in Bruto.

Gorgonius, Buteonis auditor, poſtea quoque ſcholæ ſucceſſor, vocis obtuſæ, ſed pugnaciſſimæ fuit, cui Baros ſcurra venuſtiſſime: *Centum*, inquit, *raucorum voces habes*: Seneca controuerſia 7. Notatur idem ob quædā minus cordate dicta in fine li. 1.

Gorgonio reſcribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Gorgonius, aulicus ſub Diocletiano, coronatur martyrio ſimul cum Dorotheo. Euſebius 4. cap. 13.

¶ P. GRACCIVS Paternus, cū Scribonia Lucana vxore, refertur in memoriis Helueticis apud Stumpſium.

¶ GRACILIANO P. V. ſcribunt Conſtātii principes AAA. 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

¶ GRADVÆ Procōſuli Africæ, reſcripſere Seuerus & Anton. Pand. de off. eius, cui mand. eſt iuriſdictio. l. 4.

GRANII.

Q. Granius præco, homo impenſe dicax, memoratur Ciceroni in Bruto, vt qui cū T. Tinca Placētino, quāuis faceriſſimo,

certare de dicacitate solitus sit, & ob id celebratus Lucilio Poetæ, quemadmodū etiamdū ipsius Satyrarū fragmenta testantur. Extant Granii pleraque festiue dicta apud Ciceronē 2. de Oratore, & in oratione pro Plācio. M. Druso, Trib. pl. multa in repub. molienti, cum ille eum salutasset, dixissetq; Quid agis, Grani? Imo vero, inquit, tu Druse quid agis? Patrono malo cum vocem in dicēdo obtudisset, suadebat, vt mulsum frigidū biberet, simul ac domū rediisset: Perdam, inquit ille, vocem, si id fecero. melius est, inquit, quam reum. P. Nasicæ Consuli, edicto iusticio, domū discedenti, ac rogāti in medio foro, quid tristis esset, an quod auctiones essent? imo vero, inquit, q legiones.

Q. & C. Granii, cum C. Mario Syllanis armis pulsi, & proscripti sunt. Appianus lib. 1. Apud Plutarchum traditur, Marium cum priuigno Granio nauem Hostiæ conscendisse, haud dubie alterius illorum affinis.

¶ Granius Flaccus, reliquit de indigitamentis scriptum ad Cæsarem librū. Censorinus de die natali cap. 3.

¶ Granius Marcellus, Prætor Bithyniæ sub Tiberio principe, accusatus a Quæstore suo Cæpione Crispino, sub scriptore Romano Hispano, damnatus est. Tacitus 1.

¶ Granius Martianus, Senator sub eodem Tiberio, a C. Graccho maiestatis postulatus, vim vitæ suæ attulit. Tacitus 5.

¶ GRANIVS SERENVS legatus Hadriani Imp. placat animum illius erga Christianos. Misit enim litteras ad illum, iniquissimum esse dicens, clamorib. vulgi innocētium hominum sanguinem concedi, & sine vllo crimine, nominis tantū & sectę reos fieri. Quibus commotus Hadrianus, Minutio Fundano, Proconsuli Asiæ, scripsit, sine obiectu criminum Christianos non condemnandos. Eusebius Hist. Eccles. 4. c. 9. Orosius 7. cap. 13.

¶ L. Granius Romanus Vibius Trom. Secundus Trib. leg. 3. refertur in antiquitatibus Tarraconensium pag. 16.

Q. Granius Q. libertus Plutarchus. Ibidem 20.

M. Granio M. F. Men. Cordo, &c. Ita Fabricius in sua Roma.

Granius Licinianus, citatur Macrobio Saturnalium 1. & Sex. Pompeio.

Granius, Medicus, citatur Plinio.

¶ GRASIDIVS Sacerdos, Prætorius, sub Tiberio in insulā deportatus. Tacitus lib. 5.

GRATII.

Gratius, Poeta sub Augusto, scripsit de venatione carmine hexametro. Opus id nuper inuentū Romæ, & excusum est. Ouidius Gratii meminit in libris de Ponto:

Aptaque venanti Gratius arma dedit.

Gratiæ Alexandræ insignis exempli ac pudicitiæ, quæ etiam filios suos propriis vberibus educauit, Pudens Aug. lib. maritus. Hæc inscriptio extat in basilica Ioannis & Pauli, teste Mapheo Vegio de educatione libro 1. capite 4.

Gratiæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 38.

L. Gratius C. F. Glaucus. C. Gratius Halis. Q. Gratius Xanthus reperiuntur in memoriis Hispanicis pag. 21. & 12.

¶ GRATIANVS auus, & Gratianus nepos, Augusti, quærantur in Valentinianis.

¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Gratianus, Tyrannus Britāniæ sub Honorio, a Rom. militibus interemtus est.

Gratiano cuidā rescribit Philippus Imp. 5. Cod. tit. 38. Alii ab illo rescribunt AA. & CC. 4. Cod. titul. 44. & Gratianæ iidem 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ GRATILLA, relegatur a Domitiano Imp. De qua amplius consulendi Arrianus libr. 2. de Epicteti disputationibus, Plinius epistol. lib. 3. epist. 11.

GRÆCEII.

Græceius, vnus ex percussoribus Cæsaris, memoratur Ciceroni Epistolarū familiarium 11. & ad Atticum 15. epist. 15.

GRÆCINII.

P. Græcinio P. F. Pob. Lagoni ornamentis Consularibus. Hæc inscriptio extat Veronæ in turri S. Firmi. Inscript. ant. pag. 327.

L. Græcinio Pompeiano animulæ iucundiss. qu. vixit annos XXIII. mater posuit Æmilia Pompeia, & sibi. Hæc inscriptio extat Mediolani. Ibidem pag. 33.

¶ GRVNNIVS Corocotta Porcellus, cuius testamentū decantarint in scholis agmina puerorum cachinnātium, refertur Hieronymo in proœmio lib. 12. in Esaiam. Legitur idem testamentum in Antiquitatibus Fabricii.

HA-

H.

HABENTIO & Cresconio rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 62.

¶ HADRIANO AA. & CC. Cod. 4. & 24.

Hadrianæ iidem tit. 26.

Hadriano alii, Præfecto prætorio, Arcadius & Honorius 10. Cod. tit. 69.

Hadrianus, Rhetor, de quo Suidas.

¶ HASTIO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

¶ C. HEIVS Siculus Mamertinus, memoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ HELENÆ rescribit Ant. A. 8. Cod. titul. 36.

¶ HELENIVS Acron, interpres Horatii.

HELII.

Manutius lt Moecetem esse ntis Cinrū, quod ibi nō pro tur. ¶ Va- & alia ertione lu s Lipsius omment. lib. 5. Tai, vbi ex asdem & ii auctoate gente lnium, e ui, patria etinum cit. acitus 5. in. 37. c. 1.

C. Helius Mœcenas, Eques Roman', M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero ꝓ A. Cluētiō. Nomen Mœcenas a loco tractum, docet Varro in fine lib. 1. Analog.

C. HELIVS MOECENAS, Eques Rom. cuius genus ab Hetruscis regibus deductū, Horatius & Propertius asserunt, tantā apud Augustum Cæsarem gratiam obtinuit, vt multos Consularium triumphaliumque potentia anteiret, ac quibus ipse vellet, honores & magistratus facile cōciliaret. Bellis ciuilibus vrbi atque Italiæ mirifica mansuetudine præfuit, Rana tamē ipsius, quod in anulo signū habebat, ob exactiones pecuniarum magnos sæpe terrores ingerente. M. Lepidum, Triumuiri F. quo tempore apud Actium de summa rerum decernebatur, res nouas in vrbe molientem, per summam quietem & dissimulationem oppressit, quo facto & magnum exoriens bellum restinxit, & communi tranquillitati in posterum consuluit. Quemadmodum autem in his rebus, quæ propter rempub. curas & vigilias exigebāt, prorsus insomnis, prouidus & agendi sciens erat, ita simul aliquid ex negotio remitti posset, otio & mollicie pene vltra feminam diffluebat. Molliori veste cum vteretur, & discinctus incederet, vulgo Malacinus appellatus est. Id probrum ipse adeo nō expauit, vt in castris ducis officio fungens, militib. discincti tesseram daret. Regresso ex Alexandrina victoria Augusto, ac de repub. reddenda cogitanti, non deerant, qui id impensius vellent, & consulerent, maxime autem M. Agrippa. Mœcenas sententiam rogatus, cōtrarium suasit, & vt in monarchia persisteret Augustus, effecit. Vixit autem cum eodem tanta facilitate, vt interdum liberiùs admonere, quæque ex dignitate ipsius fore viderentur, ostendere non dubitarit. Accidit aliquando, vt Augustus pro tribunali sedens, multos capite damnaturus esset. Ibi Mœcenas, quoniam præ multitudine populi ad ipsum penetrare non potuit, inscripsit chartæ, *Surge carnifex*, eamque quasi res alias continentem in sinum sedētis coniecit. Qua ille lecta, nihil cunctatus surrexit, neque quenquam condemnauit. Tanta vero beneuolentia virum ob hanc libertatem prosecutus est, vt postea vacationem omniū negotiorum petenti, quietem altissimam, & in ipsa vrbe velut peregrinum ocium indulserit. Hortos habuit amœnissimos in campo Æsquilino, & in iis turrim celeberrimam. Hic cum amicis suauissime viuebat. Colebat autem secundùm Augustum, cum aliquot in republica potentes & illustres, tum maxime doctos & studiis claros, eosque ita opibus fouebat, vt vnus studiosorum omnium veluti perfugium & asylum haberetur. Hinc Virgilius, Horatius, Propertius, aliique complures laudibus illum vehere, suasque lucubrationes eidem inscribere contenderunt. Ipse quoque eximie doctus & ingeniosus magnū Romanæ eloquentiæ daturus erat exemplum, vt testatur Seneca epistola 19. & 93. nisi felicitas illum eneruasset, & animum virilem ac altum res secundæ discinxissent. Citatur ipsius Prometheus, citatur

Margin notes: Dion. — Tacitus 14. — Paterculus.

Carminum liber 10. & dialogus 2. a Charisio. Et laudatur illud, vt diserte dictum;

[Suetonius.] *Nec tumulum curo, sepelit natura relictos.* Sed notatur cōpositio, quā Augustus quoque vti lasciuiorē, & myrobrecheis (sic ait) cincinnos illius persequi. & imitādo per iocum irridere solebat. Sic enim aliquando familiariter ad illū scribens epistolā clausit: Vale, mel gentiū, ebur ex Hetruria, laser Aretinū, adamas Supernas, Tiberinū margaritū, &c. Est enim notus locus. [Macrobius.] Tradūt insuper autores, quod & ipsum ingenium eius arguit, notas illum quasdam literarum inuenisse, plurimum ad celeritatem scribēdi conferentes, easq; per libertū Aquilā multos edocuisse. Ad hæc primum ab illo lauacrum aquæ calidæ excitatū in vrbe, & asinarū pullos ipsius instituto cœptos esitari, memorant Plinius & Dion. [Plinius libr. 8. cap. 43.] Felicitatē eius interpolarunt febris perpetua, & vxor Terentia, mulier querula & morosa, quā sæpius repudiatā semper reducebat, cū desideriū abiectæ ferre nō posset, eoq; per symphoniarū cantus, ex longinquo leniter resonantiū, somnū quærere cogeretur. Vnde est illud festiuū Senecæ, millies vxorē duxisse Mœcenatē, cū vnā habuerit. [Seneca de prouidētia.] Cæterū insomniæ vitiū ita paulatim in eo creuit, vt traditum sit, supremo triennio nullo horæ momēto soporem sensisse. Decessit Augusto hærede scripto, C. Martio Censorino C. Asinio Gallo Coss. ann. V.C. DCCXLV. ante natū Christū 5. Hæc ex Paterculo, Seneca, Plinio, Tacito, Suetonio, Dione & Macrobio. De genere & comitate Mœcenatis ascribere instar corollarii placuit locū Horatii Sermon. lib. 1. Sat. 6.

Non quia Mœcenas, Lydorum quicquid Hetruscos
Incoluit fines, nemo generosior est te:
Nec quod auus tibi maternus fuit, atque paternus,
Olim qui magnis legionibus imperitarint,
Vt plerique solent, naso suspendis adunco
Ignotos, vt me libertino patre natum:
Cum referre negas quali sit quisque parente
Natus, dum ingenuus. Persuades hoc tibi vere,
Ante potestatem Tulli, atque ignobile regnū,
Multos sæpe viros, nullis maioribus ortos,
Et vixisse probos, amplis & honoribus auctos, &c.

Mœcenas, Prætorius, an ex Heliis, nescio, sub Maximino Imp. cęsus est, teste Capitolino.

C. Helius Mœcenas, refertur epigrammate vetere apud Marlianum antiq. Rom. lib. 5. cap. 13.

C. Helius Mœcenas Melissus, Spoleti natus ingenuus, sed ob discordiam parentum expositus, cura & industria educatoris sui altiora studia percepit, ac Mœcenati pro Grāmatico muneri datus est. Cui cū se gratū & acceptū in modū amici videret, quanquā asserente matre, permansit tamen in statu seruitutis, præsentemq; conditionem veræ origini anteposuit. Sed manumissus, & Augusto insinuatus, curā ordinandarum bibliothecarum in Octauiæ porticu suscepit. Sexagesimū autē ætatis annū agens, libellos iocorū componere instituit, absoluitq; 150. quibus & alia diuersa postea addidit. Fecit & nouum genus togatarum, inscripsitq; Trabeatas. Tranquillus. Eundem triennium sibi silētium imperasse legimus, a conuulsione reddito sanguine, quod spiritum cohibere in multis rebus singularis præsidii sit. Plinius 28. cap. 6. Meminit Ouid. lib. 4. de Ponto:

Et tua cum socco Musa Melisse, leuis. Item Eusebius in Chronol.

¶ C. Helius Melissus, alius, & ipse Grāmaticus ætate A. Gellii, summi quidem in vrbe loci & nominis, sed maiore in litteris iactantia & σοφιστείᾳ, quam opera. Librum scripsit de loquēdi proprietate, vbi matronam esse scribit, quæ semel pepererit, matremfamilias, quæ sæpius. Id quod Gellius falsum esse tradit. Vide Noct. Att. li. 18. c. 6.

¶ C. Helius Vestinus, citatur C. Plinio.

¶ Helius Vitalio, memoratur antiqua inscriptione, quæ extat Romæ in Capitolio; *Annonæ sanctæ Helius Vitalio mensor perpetuus pistorum siliginariorum.* Fabricius in sua Roma.

Mœcenatis, Prætorii, meminit Herodianus sub finem lib. 7.

¶ HELIODORO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

HELPIDII.

Helpidius, præfectus vrbi Hadriano Imperatore.

Helpidio scribit Libanius in Epistolis.

Helpidius, ortus ex Paphlagonia, fit Pręfectus Prætorio orientis sub Constantio, in locum defuncti Hermogenis Pontici, vir simplicioris ingenii, & adeo incruentus & mitis, vt cum ei coram quendā innocentē torquere Constantius præcepisset, æquo animo abrogari sibi potestatem oraret, & id

genus

genus negotia potioribus aliis ex sententia principis agenda permitti. Marcellinus 21. Vxorem habuit Antistiam, & ex ea tres filios, quos grauiter aduersa valetudine laborantes Hilarion monachus, cõmotus precibus & lachrymis afflictæ matris, oratione sua restituit incolumes. Hieronymus in eius vita.

HELVII.

Cn. Heluius, Trib. mil. cæsus est in pugna cõtra Magonẽ, fratrẽ Hannibalis. Liui. 30.

C. & M. Heluii, continuis annis primum Ædiles pl. deinde Prætores: hic ann. V. C. DLVI. ille an. DLV. Caius ex prætura Galliã, M. vlteriorẽ Hispaniam obtinuit. Liui. 32.

¶ L. Heluius Lamia, homo deformis, dũ L. Crassum, defendentẽ causam Aculeonis apud M. Perpennam iudicẽ, odiose interpellaret: Audianus, inquit Crassus, pulchellum. Arrisum est ab omnibus. Tũ Lamia: Non potui, inquit, mihi formã fingere, ingenium potui. Hic vbi Crassus subiecisset: audiamus disertũ; arrisum est multo vehementius. Cic. 2. de Oratore. Quoniam aũt Lamias Æliæ gentis esse inuenio, dubito, num apud Ciceronẽ pro Heluio legendum sit Ælius.

¶ Heluius Mantia, & ipse deformis, cũ in actione quadã molestus esset Cæsari Straboni, cuperetq; ostẽdi sibi, qualis esset, Cæsar monstrauit digito pictũ Gallũ in Mariano scuto Cimbrico, sub notis distortũ, eiecta lingua, buccis fluentibus. Risus est cõmotus, quod nihil tã Mantiæ simile videretur. Cicero ibid. & Quintilianus 6. c. 4. qui pro Mantia Mancipẽ vocat. Plin. 35. c. 4. idẽ referens pro Cæsare Crassum nominat, sed vt opinor, mẽdose. suspicor eundẽ esse cũ superiori, nomenque deprauatum.

¶ C. HELVIVS CINNA, Trib. pl. cæsus est in funere Cæsaris a plebe per errorẽ nominis, cũ Corn. Cinnã Prætorẽ existimarent esse, qui grauiter pridie de Cæsare concionatus erat. Auctores Plutarchus in Cæsare, Dion lib. 44. Appian. bel. ciuil. lib. 2. Valer. 9. c. 9. Fuit hic idẽ Poeta, quomodo scribit Plutarchus in Bruto: cuius opus, Smyrnam nomine, nempe de misera Myrrhæ libidine (id enim vel ex vno Cinnę versiculo liquet, qui est apud Priscianum li. 6. & notum, antiquis myrrham sæpissime Smyrnam dici) 9. annis elaboratũ, vt Seruius in 9. Eclogam Virgilii, valde commendat Catullus: qui & ipse de hac Smyrna,

—nonam post denique messem,
Quam cœpta est, nonamque edita post hyemem.

In idem opus L. Crassitius, Grammaticus, commentarium scripsit, vt testatur Suetonius. Meminit Cinnæ Poetæ P. Ouidius 2. Trist. & Mart. lib. 10. ad Sextum:

Iudice te maior Cinna Marone fuit.

Refertur hoc epigramma Cinnæ in Isidori farragine:

Hæc tibi Arateis multum inuigilata lucernis
Carmina, quîs ignes nouimus æthereos,
Leuis in aridulo Malua descripta libello,
Prusiaca vexi munera nauicula.

¶ Heluius Blasio, D. Bruti comes, rebus desperatis, cum ille mortem suam lamentaretur, in conspectu eius gladio incubuit. Dion 46.

¶ Heluius Rufus, gregarius miles sub Tiberio in Africa, ob ciuem seruatum ciuica donatus est. Tacitus 3.

Heluius quidam occisus a Claudio, teste Seneca in de morte Claudii.

¶ P. HELVIVS PERTINAX, patre Heluio Successo natus, homine libertino, Grãmaticen aliquandiu professus cũ minus ex ea quæstus sentiret, rei militari se dedit. Deinde per omnes dignitatũ gradus euectus, cũ & Cõsul sub Marco, & Præfectus præt. sub Cõmodo fuisset, illo cæso, suscepit imperiũ prid. Cal. Ian. sexagenario maior, nec totis trib. mensib. tenuit, cum ob vitæ integritatẽ & sanctimoniã bonis omnib. probaretur, militibus displiceret, a quib. 5. Cal. Aprilis interemptus est. Vxorem habuit Flauiam Titianam, Flauii Sulpitiani F. quẽ vrbi suo loco præfecerat. Filium & filiam reliquit superstites. Et quod magis blandus quã beneficus esset, χρηστόλογος dictus est. Populus illũ & Senatus in Deos retulit. Autores Capitolinus, Herodianus & Aur. Victor.

P. Heluius Pertinax F. a Senatu Cæsar appellatus est, sed intercessit pater, hac voce edita: Cum meruerit. Patris consecrati Flaminium suscepit. Imperante post Seueri mortem Antonino F. cum ille Getã fratrẽ occidisset, & postea in Senatu a Faustino prætore per adulationẽ Sarmaticus Maximus, & Parthicus Max. diceretur, subiecisse fertur Heluius, adde & Geticus Max. Quod dictũ vt ambiguũ altius in pectus Antonini descendit. Vnde postea Consul suffectus, quod affectatæ tyrannidis suspectus esset, quippe Imperat. F. & apud omnes fauorabilis, interfectus est. Capitolin. & Spartian.

¶ *M. Heluio Crescenti M. Heluius Hermias lib. fecit.* Hæc inscriptio extat Salerni in Italia. Inscript. ant. pag. 107.

¶ Heluius Agrippa, vnus ex Pōtificibus, sub Domitiano in Senatu præ terrore extinctus est. Dion.

HELVIDII.

P. Heluidius Rufus, Eques Romanus, studiosus A. Cluētii, eius, pro quo dixit Cicero.

HELVIDIVS PRISCVS, natus Taracinæ municipio, Cluuio patre, qui ordinē primi pili duxerat, ingenium illustre altiorib. studiis dedit iuuenis admodum, non vt pleriq; nomine magnifico segne otium velaturus, sed quo firmior aduersus fortuita rempublicam capesseret. Doctores sapientiæ secutus est, qui sola bona, quæ honesta; mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatē, cæteraq; extra animum, neq; bonis neque malis annumerāt. Quæstorius adhuc a Pæto Thrasea dilectus, e morib. soceri nihil æque ac libertatē hausit, ciuis, Senator, maritus, gener, amicus, cunctis vitæ officiis æquabilis, opum contemtor, recti peruicax, cōstans aduersus metus. Erant, quib. appetentior famæ videretur. Obiuit deinde legationem in Syria, gessitq; Tribunatum pl. Ruina soceri per Neronē in exiliū pulsus, Galbæ principatu rediit. Eprium Marcellū, delatorē Thraseæ, accusare aggressus, multis Senatorū deprecantib. ab instituto destitit. Sub Vitellio Prætor designatus, reuersum ex Syria Vespasianum Imperatorē solus priuato nomine salutauit, toto vero tēpore Præturę nullum honorē ei detulit, ac ne mentionem quidem nominis eius fecit. Tandē etiam altercationib. insolentissimis in ordinē red gere conatus, primū relegatus, deinde interfici iussus est. Missis tamen paulo post, qui percussores reuocarent, seruatus esset, nisi iā periisse falso nunciatū esset. Tacitus & Suetonius. De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus.

Heluidius, superioris filius, sed non ex Fannia, Thraseæ filia (nam ea nouerca fuit, teste Plin.) iussu Domitiani cæsus est, quod quasi scenico exodio sub persona Paridis & Oenones diuortium Imp. cū vxore tractasset. Reliquit ex Arria coniuge Heluidiū F. & filias duas Heluidias. Accusatorem Heluidii, Publicium Certum, post cædem Domitiani Consulatu deiecit Plinius, quo dolore coniectus in morbū, nō multo post diem suum obiit. Cæterum Heluidiarū sororum, imperante Traiano, vtraq; ex partu filiam enixa, periit. Plinius Epistol. 4. ad Velium Cerealem & 9. ad Quadratum.

Heluidii Oratoris eiusmodi epitaphium habent Antiquitates Fabricii pag. 89

Hic iacet Heluidius, fatis extinctus iniquis,
Egregius iuuenis, causarum orator honestus.

Heluidius, hæreticus, Auxentii, discipulus, Mariam post natum Christum plures habuisse liberos asseruit, cuius vesaniā Hieronymus duobus libris coarguit. Vide Gennadium.

¶ HERACLIVS Rufin⁹, præfectus vrbi sub Diocletiano, Rescribitur illi ab AA. & CC. 4. Cod. de condict. indebit.

HERACLIVS Imperator. De hoc Suidas & alii.

¶ L. HERCVLEIVS, Quæstor Q. Sertorii, a Q. Metello cęsus est. Liuius 91. Ex Floro & Orosio duos fuisse Herculeios fratres colligitur.

¶ HERCVLIANVS, Consul anno V. C. MCCV. sub Valentiniano III.

Herculiano rescribit Antoninus A. 4. Cod. de crebus creditis & iureiur.

Herculiano alii Alexander A. 6. Cod. tit. 3. & Gordianus.

¶ Turnus HERDONIVS Aricinus, fraude Tarquinii Superbi sublatus est. Liuius 1.

App. Herdonius Sabinus, Romæ cum exulib. Capitolium occupauit, vbi cęsus est cum omnibus suis. Liuius 3. Dionysius 10.

HERENNII.

C. Herennius, testis adductus contra C. Marium, negauit esse moris patrii, patronū aduersus clientes testari. Porro C. Marii parentes Herenniorum familiæ clientes fuisse, constabat. Plutarchus in Mario.

M. Herennius, Consulatum gessit cum C. Valerio Flacco ann V. C. DCLX. in cuius honoris petitione L. Philippū, summa nobilitate hominē, summa gratia, summa etiā eloquentia superauit. Cicero in Bruto & in oratione pro L. Muræna.

C. Herennius, Sylla Cōsule Trib. pl. memoratur Sallustio apud Gellium lib. 10. c. 20. Fors idem, qui secutus partes Sertorianas cæsus est a Pompeio.

C. Herennius, alius, & Senator, quod pecuniam ob rem iudicandam accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis.

L. Herennius, ciuis Romanus, securi percussus a Verre. Cicero Verrin. 7.

M. Herennius, Decurio ex Pompeiano muni-

municipio, sereno die fulmine ictus, id quod inter Catilinaria prodigia habitum est. Plinius 2.cap.51.

C. Herennius Sex. F. Trib. pl. Clodium ad plebem traducere studuit. Cicero 1. ad T. Atticum tribulem Attici, & hominē nequā, & egētem vocat, patrē vero nummos ipsis diuidere solitum scribit, epist. 13. & 14.

C. Herennius, familiaris Ciceronis, homo mitis & humanus, accusauit cum aliis M. Cælium. Cicero pro Cælio.

C. Herennio Cicero 4. libros suos Rhetoricorum dedicauit.

¶ Herennius Gallus, histrio, memoratur Ciceroni epistolarum 10.

¶ Herennius Capito, procurator Iamniæ sub Augusto, refertur Iosepho lib. 18. c. 12.

Herennius, adolescens vitiis corruptus, & a Cæsare castris excedere iussus, quum plorabūdus dixisset, Quo ore redibo in patriam? quid dicam patri meo? Dic, inquit Augustus, me tibi displicuisse.

¶ HERENNIVS MACRO, successit Seiano in præfectura prætoriana, & quidē ipso Seiano deterior. Sub mortē Tiberii valde Caligulæ studuit, quem tamē postea, quod Caiū salutasset, infensum habuit, & ab eodem occisus est. Tacit. lib. 5. Seneca in fine 2. de tranquillitate animi, Dion 58. qui tamen illum, quod miror, Næuium Sertoriū Macronem vocat, lib. præcedenti 57. Præclaræ de eodem sunt Philonis expositiones de legatione ad Caium.

¶ Herennius Gallus, legatus primæ legionis in Germania circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus lib. 20.

¶ Herennius Pollio, Consul fuit cū Flauio, decedente Tito Imp. Dion. Meminit illius Plinius in Epistolis lib. 4. ad Vrsum.

¶ Herennius Senecio, natus in Bætica, & ibidem Quæstor accusante Metio Caro, quod nullum magistratum post Quæsturā longo tempore medio petiisset, quodque Heluidii Prisci vitam, acceptis a Fannia cōmentariis, composuisset, a Domitiano interemtus est. Tacitus. Meminit illius subinde in epistolis Plinius iunior.

Herennius Seuerus, appellatur vir doctissimus eidem Plinio, epistolarum 4. ad Seuerum.

Herennia Hetruscilla Aug. apud Manutium in Orthographia.

¶ Herennius Nepos, occisus a Seuero Imp. tradente Spartiano.

¶ HERENNIVS MODESTINVS I.C. auditor Papiniani, Consulatum gessit sub Alexandro. Procōsulatus illius meminit Vlpianus Pand. 47. de furtis. Maximinum iuniorem docuit. Scripsit responsorū libros 19. πανδεκτῶν 12. regularū 10. differentiarum 9. excusationū 6. de pœnis 4. de præscriptionibus 1. de inofficioso testamento 1. de manumissionib. 1. de testamentis 1. de legatis & fideicōmissis 1. περὶ εὑρηματικῶν 1. de enucleatis casibus 1. de doctrina dotis 1. de ritu nuptiarū 1. Coluit & amœniores Musas, in pangēdo carmine non infelix, id quod indicant argumenta in Æneidos Virgilianæ libros, falso quondam Ouidio tributa.

¶ Herennius Celsus, refertur Trebellio Pollioni in Æmiliano tyranno.

¶ Herennia Proculina, refertur in memoriis Rom. pag. 288.

Herennius Victorinus, in memoriis Germanicis pag. 483.

Herennio rescribit Gordianus 7. Cod. tit. 58.

Herennio alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 49. & iidem ibidem Herenniæ titulo 55.

¶ Herennia Secundina, citatur in antiquitatibus Dalmaticis vt vxor Aurelii Sabini, pag. 366.

Herennius Siculus, haruspex & amicus C. Gracchi, cum duceretur in carcerē, in poste capite illiso, spiritum posuit. Valerius 9. cap. 11.

¶ HERENNIANVS, Odenati regis F. vnus e 30. Tyrannis, memoratur Trebellio Pollioni.

Herennianus, vir magnus sub Dioclet.

¶ Heria Syluina. Inscrip. ant. pag. 137.

HERMINII.

T. Herminius Aquilinus, Consulatum gessit anno V.C. CCXLVIII. Deinde legatus in bello Latino, cum Octauium Mamiliū, Tarquinii Superbi generum, vno ictu trāsfixisset, inter spoliandum corpus hostis veruto percussus, cum victor in castra relatus esset, expirauit. Liuius 2. Dionysius 5.

Sp. Herminius (quidam Lartem Herminium vocāt) Consulatū obiuit an. V.C. CCCVII. Fuit tū otiū domi forisq; Liui. lib. 3.

¶ HERMOGENI rescribit Antoninus A. 4. Cod. tit. si certum petatur.

Hermogeni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 8.

Hermogenes Pōticus, præfectus vrbi & prætorio sub Cōstantio fuit, an. V.C. MCII.

¶ HERMOGENIANVS I.C. scripsit ἐπιτομῶν

iuris libros 6. Aduocatur in Pandect. iuris ciuilis.

¶ Herodoto, Præfecto præt. rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 11.

¶ Heroidi rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ Hesperius, Proconsul sub Valentiniano 1, refertur Ammiano Marcellino lib. 28. Eidē, opinor, præfecto præt. rescripserunt Valentinianus, Valens & Grat. AAA.

¶ Hetereius quidā memoratur Ciceroni in epist. ad Atticum in fine 13.

¶ Hiberio, Præfecto præt. rescribunt Theodosius & Valent. 5. Cod. tit. 3.

¶ Hilario Seuerus & Anton. 4. Cod. titul. 30.

Hilarii, Episcopi Pictauorum, vitam petę ex Hieronymo de scriptoribus Ecclesiastic. & alterius, Arelatensis Episcopi, e Gēnadio. Floruit sub Iustino 11.

Hilarius Antiochenus, Senatus princeps, & alter Phryx, vates opt. celebrantur a Suida.

¶ Hilarus, Ciceronis libertus nequam. Cicero ad Att. 1. epistola 9.

¶ Hilarianus, præses Carthaginensis, memoratur Tertulliano ad Scapulam præsidem.

Hilariano rescribit Alexand. A. 8. Cod. titul. 45.

Hilariano, Correctori Lucaniæ, Constantinus A. 9. Cod. tit. 22.

Hilariano P. V. Gratianus, Valent. & Theod. 6. Cod. tit. 56.

Hilariano, magistro officiorum & Patricio, rescribitur a Leone Augusto 1. Cod. de diuersis rescriptis.

HIPPII.

Q. Hippius, Ciceronis amicus, cuius filium, vt apparet, Q. Valgium Hippianum, diligenter Cicero nescio quibus IIII. viris epistolarum 13. commendat.

Hippia, refertur eidem Ciceroni, in cuius nuptiis M. Antonius tantum vini bibit, vt postridie coactus sit in conspectu P. R. vomere.

Hippia alia apud Iuuenalem Satyra 6.

Nupta Senatori comitata est Hippia ludum.
Huic liberos & sororem fuisse, indicat idē Iuuenalis.

HIRTII.

Hirtius per t. ex Græca consuetudine, & lapidibus vetustis, scribendum, Manutius in Orthographia.

Hirtius, militauit sub Sylla in bello contra Mithradatem. In Plutarcho tamen est ἴρτιος.

A. Hirtius A. F. vnius ex his, qui a Sylla proscripti fuere, vt Dion, militauit Cæsari in Galliis & in bello ciuili, habitus ab illo inter familiares & amicos, cuius & cōmentarios de bello Gallico & Pompeiano cōpleuit, quemadmodū ipse fatetur. Nec minori beneuolentia vixit cum Cicerone, quē & domi declamantē audire solebat. Ab eodem post Cæsaris cædē, iā designatus ab illo Consul, in Antoniū concitatus, cū C. Pansa collega apud Mutinā aduersus illum pugnauit simul & interiit, populo Romano charissimus, vt testatur Cicero Philipp. 1. Meminit Suetonius de cl. Rhetoribus & quod in Consulatu cū Pansa declamanti Ciceroni operā daret, inde ioco illius ambos discipulos, & grandes prætextatos vocatos tradit.

Hirtia, Hirtii Consularis soror, ad quā ducendam post repudiatam Terentiā Cicero ab ipso Hirtio rogatus, facere supersedit, dicens, non posse se vxori & philosophię pariter operam dare. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

A. Hirtius A. F. M. Lollius C. F. Coss. fundamenta murosque a solo faciunda curauer. iidemque probauer. &c. Hæc inscriptio extat Ferentini in arce duobus in locis. Non dubium autē, quin hic diuersus sit a superiori. Filium fuisse, non abnuerim.

L. Hirtius, tempore belli ciuilis a Pompeio missus est ad Parthos, quomodo meminit Cæsar eius belli commentario 3. Verisimile est, hunc esse, quem proscriptum a Triumuiris, comparata manu, primū aliquot oppida, & in his Brūdusium occupasse, deinde ad Pompeium in Siciliam euasisse, scribit Appianus 4.

Q. Hirtius, citatur a C. Plinio naturalis histor. lib. 19.

¶ Hispanius Lentulus nepos 11. vir sub Antonino Pio.

¶ Hispulla, notatur a Iuuenale Satyra 6.

Hispulla, L. Fabati F. amica vxoris C. Plinii iunioris. Plinius Epistolarum 4.

HONORATI.

Honorato rescribitur 2. Cod. de pactis & 4. Cod. tit. 33.

Honoratus, ex Pręfecto pręt. Galliarum primus

primus Constantinopoli præfectus vrbis factus est, vt scribunt Hieron. & Nicephorus 9. cap. 44.

Honorato, Consulari Byzantii, rescribitur a Valentin. & Valente A A. 1. Cod. de off. com. rerum priuatarum.

Honoratus, Cirthini F. memoratur a Libanio in epistola ad Bassum. Scribit & Honorato Libanius.

Honorata Mămula, Valerii Iuliani coniunx, refertur Inscriptionum ant. pag. 274.

Honoratæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Honoratus, Constantinæ, ciuitatis Africæ, Episcopus, & alter Massiliensis Ecclesiæ. De his Gennadius.

Pœtus Honoratus, Corrector Italiæ sub Diocletiano, Scardeonio in quadam inscriptione.

HONORII.

Honorius VII. al. leg. XXII. Pr. P. F. Maur. German⁹ Dæmoni. Insc. ant. p. 477.

Honorius Fortunatus, scripsit ad Gregorium Magnū P. M. 11. libros Carminū. Auentinus Annalium Boiorum lib. 3.

Honorio rescribitur a Seuero & Anton. A A. 4. Cod. tit. 32.

HONORIVS, Theodosii Magni F. post patris mortem tenuit imperium occidentis per annos 23. homo segnis & imbellis, vt qui Romā a Gotthis diripi passus sit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Venantius Honorius Fortunatus, gentis Italicæ, ac ibidem litteris imbutus, in Galliā se contulit. Vbi factus Episcopus Pictauorū, totum se rebus sacris dicauit. Cum autem in Poetica excelleret, scripsit vitam & laudes Martini libris 4. vitam Hilarii Episcopi, hymnos complures, librum epistolarū ad amicos, multaq; alia, quæ a Trithemio cōmemorantur. Floruit sub Iustino iuniore.

HORATII.

Horatios volunt ab orando dictos, sed consuetudine factum, vt adspiratio adiiciatur. Profecto Græce ὀράτιος scribi sine aspiratione, auctor est Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 37.

Horatii, tergemini fratres, contra Curiatios Albanos, itidē fratres tergeminos, pugnantes Romanis victoriam reliquerūt, vno superstite M. Horatio, cæsis Albanis omnibus. Liuius 1. Dionys. 3. & 5.

Horatia tergeminorum fratrum soror, quod Curiatium sponsum, a fratre cæsum, lugeret magis, quam patriæ suorumq; victoriæ gratularetur, a fratre victore occisa est: ipse deprecante patre P. Horatio, cædis a populo absolutus est.

M. Horatius Puluillus, ducto genere ab Horatiis tergeminis, vt scribit Dionysius, L. Bruto in Consulatu suffectus est. Iterum Consul anno interiecto, Capitolium dedicauit. Quo loco iam postem tenenti cū ab inuidis inter precationem Deūm, filium mortuum esse, ipsumq; funesta familia dedicare templū non posse, diceretur, nihil a proposito deflexus, cadauere efferri iusso, sacrū peregit, tēplumq; dedicauit. Dionysius, quē hic magis secuti sumus, & Liuius 2.

P. HORATIVS COCLES, M. Puluilli fr. patruelis (sic enim tradit idem Dionysius) bello & obsidione Porsenæ solus pontem sublicium, donec a tergo intercideretur, tutatus aduersus Hetruscos, deinde in Tiberim delapsus, armatus ad suos enatauit. Liu. 2. Auctor de viris illustribus, Valerius lib. 3. cap. 2. Dionysius Halicarnass. lib. 5. Læsus in coxa cum postea claudicaret, idque illi vitium a quodam obiectum esset: *At ego*, inquit, *per singulos gradus admoneor triumphi mei.* Seruius in 8. Æneid. Cæterū Coclitis appellationem tenuit, quod alterum oculum iam ante in pugna amisisset.

¶ Hinc iocus Plauti Curculione Act. 3. De Coclitū prosapia te esse arbitror: Nam ii sunt vnoculi.

C. Horatius Puluillus, M. Puluilli F. auctoribus Liuio & Dionysio, Consulatū gessit cum T. Menenio Lanato an. vrb. cond. CCLXXVI. cum cæsi sunt ab Hetruscis & Veientibus tercentum Fabii.

C. Horatius Puluillus (Liuius M. vocat) M. F. M. N. vt est in Fastis Cōsularibus, Cōsul Æquos in Algido fudit, multis illorum cæsis, Corbionem oppidum diruit. Fuit & Augur, obiitque peste ann. V. C. CCCI. Liuius 3. Huius, an alterius cuiusquam nescio, certe ex gente patricia, duæ filiæ a numero digitorum Horatiæ Sedigitæ sunt appellatæ. Plinius 11. cap. 43.

P. Horatius Trigeminus, Consul ann. vrbis conditæ CCCI. fuit autore Dionysio. Liuius Curiatium vocat. Pestis tum in vrbe grauissima extitit. Idē paulo post Decemuir ferendarū legū inter primos creatus est.

M. Horatius Puluillus Barbatus M. F. M. eius, qui cū Publicola Cōsul fuit, nepos, vicit Sabinos in Cōsulatu an. V. C. CCCIII. triūphauitq; cū L. Valer. collega, q. Volscos & Æquos ceciderat, idq; tū primū sine Senatus auctoritate, populi iussu, cum vterq;

multum antea, quo tolleretur X. viratus e repub. laborasset. Ambo etiam hi legē tulere, ne quis magistratus sine prouocatione crearetur. Liuius 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit, ann. vrbis conditæ CCCXXX. Fuit tum domi & foris ocium. Liuius 4.

L. Horatius Puluillus, Trib. mil. consulari potestate ann. vrbis conditæ CCCLXIX. a Camillo collega, iam quintum cum magistratū gerente, prouidendis domi armis, telis & frumento præfectus, cum ille in Antiates, Latinos & Volscos iret. Liuius 6.

M. Horatius Puluillus, Trib. mil. Consulari potestate an. vrbis conditæ CCCLXXVII. agrum Voscorum fœde cum collegis depopulatus est. Liuius 6.

HORATII plebeii.

Horatii, ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero in epistolis ad Cornificium in fine 12.

Q. HORATIVS FLACCVS Venusinus, Poeta Lyricus, etsi alia quoque poematum genera tractauit, magnam apud Cæsarem & Mœcenatem gratiam obtinuit. Quintilianus illum fore solum ex Lyricis dignum legi iudicat, quod plenus iucunditatis sit & gratiæ, tum variis figuris & verbis felicissime audax. Migrauit e vita anno ætatis 57. eodem fere tempore, quo Mœcenas, neutiquam falsus vaticinio suo, cum se non fore ei superstitem in carmen retulit. Plura de Horatio Crinitus & Volaterranus. Vt Mœcenatis amicitiam intrarit, videre est Sermon. eius lib. 1. Sat. 6. Diligenter lectū ab Alexandro Seuero Imp. traditum est a Lampridio. ¶ De Horatii emendatissima & politissima editione multum debemus Georgio Fabricio. Refertur etiam vita eius, per Suetonium Tranquillum conscripta, a Petro Nannio lib. 3. Miscellaneorum, lacera tamen, & multis locis viciata. Vide in eandem Eliæ Vineti annotationes.

P. Horatio P. F. O. V. F. Floro & Nouelliæ C. F. Rufæ parentibus suis Horatia P. F. Maxima Legi. Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina in vico montis Orphani. Inscr. ant. pag. 88.

HORDEONII.

T. Hordeonius, memoratur Ciceroni ad Atticū 13. vti synchronus, & a quo Cluuius legaretur, haud dubie Cæsarianus.

Hordeonius Flaccus, exercitus in Germania superiore legatus sub Galba, a militibus suis spretus, vt senecta & debilitate pedum inualidus, sine constantia, sine auctoritate, præfuit tamen vsque ad initia principatus Vespasiani; in cuius verba adacto exercitu, cum illius nomine pecuniā a Vitellio missam dedisset, renouata per luxū & epulas nocturnosque cœtus in ipsum ira & seditione, occisus est. Corn. Tacitus lib. 17. 18. & 20.

Hordionius, Hordionia. Q. Hordionius Q. Hordi: L. Q. L. Q. L. Q. Q. I. L. S. Philumina Syrus sibi & patron. Hæc inscriptio extat Capuæ in Italia, Inscript. antiq. pagina 131.

¶ HORONTIANO scribit Ambrosius epistola 18. 19. 20.

HORTENSII.

L. Hortensius, Trib. pl. ann. vrbis cond. secundum Fastos consulares CCCXXXI. C. Sempronio, prioris anni Consuli, diem dixit, quod in Volscos male & imprudenter pugnasset, quem tamen, cum a quatuor collegis, qui sub illo militarant, inspectante P. R. humiliter rogaretur, missum fecit. Liuius 4. Valerius lib. 6. cap. 5.

Q. Hortensius Dictator, plebem per seditionem in Ianiculum digressam reduxit, lege in Æsculeto lata, vt quod plebs iussisset, eo Quirites omnes tenerentur. Decessit in eodem honore, quod nulli antea Dictatori contigerat. Liuius 11. Plinius 16. c. 10. Augustinus de ciuitate Dei 3. cap. 17. Carolus Sigonius, vir cum primis doctus & ingeniosus, hanc Hortensii Dictaturam in annum vrbis conditæ CCCCLXVII. refert ac legem eius antea quoque a Q. Publilio Dictatore latam scribit, vt nō obseruatam, ab Hortensio in vsum reuocatam, intelligas.

L. Hortensius, Prætor. ann. vrbis conditæ DLXXXIII. ab Abderitis & Chalcidēsib. accusatus, absens a Senatu, rescissis quæ fecisset, notatus est. Liuius 43.

Q. HORTENSIVS, Orator, patrē L. Hortēsiū, proauū Semproniū Tuditanū, habuit. Belli socialis anno primo miles, altero Trib. militum fuit. Iuit mox cū Sylla legatus in Asiam contra Mithradatem. Ædilitatem petiit cum Cicero Quæsturam, C. Cotta Cōsulatum. Deinde suo tempore Præturam & Consulatum assecutus est. Ex Consulatu cum illi Creta, & bellum cum Cretensib. gerendum obtigisset, vrbe & foro, in quo domina-

dominabatur; carere non sustinuit, eoq; Q. Metello collegæ, qui postea dictus est Creticus, bellũ & prouinciã concessit. In foro admodũ adolescens exorsus est dicere. Genus illi dicẽdi minime vulgare erat, vox canora & suauis. Motus & gestus etiã plus artis habebant, quã esset Oratori satis. Cumque citra controuersiã omnib. suæ ętatis oratorib. superior esset, cũ Cicerone diu super eloquentiæ palma concertauit. Multũ ex diligẽtia partiẽdi laudis tulit, teste Quintiliano in fine 4. cuius tamẽ diuisionem, in digitos deductã, nõnunquã Cicero solitus est eludere. Inter agendũ manuum argutiis & gesticulationib. vtebatur. Vnde L. Torquatus, homo subagrestis, apud consiliũ iudicũ notissimæ saltatriculæ nomine Dionysiam appellauit. Ad quod probrũ Hortẽsius molli & demissa voce: *Malo*, inquit, *esse Dionysia, quam quod tu, Torquate,* ἄμουσος, ἀγροδίαιτος, ἀπρόσιτος. Autor est huius Gellius lib. 1. capite 5. Dixit pro Manilio, pro Cn. Dolabella, pro Messala, pro Muræna & aliis multis, quos enumerate longum sit. Tutatus est & Verrem, accusante Cicerone, cui testem in iudicio rogãti molestius cũ dixisset Hortensius, se ænigmata nõ intelligere: atqui debebas, inquit Cicero, cũ Sphingem domi habeas. Acceperat autem ille a Verre Sphingem æneã maximi precii. Citatur & apud Charisiũ eius oratio pro C. Rabirio. Dixit etiã perpaucis ante mortẽ diebus pro App. Claud. Pulchro. Varro li. 3. de re rust. primũ illũ in Augurali cœna (nã id sacerdotium habebat) pauonem apposuisse scribit. quod ipsum confirmant Plin. lib. 10. c. 20. Tertullianus de Pallio. Sed & Macrobius lib. 3. cap. 15. platanos suas vino solitum irrigare memorat: piscinis vero adeo delectatum, vt illum & L. Philippum Cicero piscinarios per iocum appellarit. Præterea a Varrone celebratur Hortensii θηριοτροφεῖον, in eoque collocutus Orpheus, buccina inflata conuocare feras solitus, libro tertio, de re rust. capite 13. In vestitu cultuque tam mollis & sollicitus fuit, vt in speculo faciem quæritaret, & togam componeret. Collegę quoq; de iniuriis diem dixit, quod sibi in angustiis occurrens structuram togæ disturbasset. Liberos cum haberet, tamẽ Martiam, L. Philippi filiam, Catonis coniugem, ob fœcunditatem, exorato ipso, duxit vxorem, & quidem pręgnantem, quam etiam hæredem reliquit. Decessit e vita sub bellum ciuile Cæs. & Pompeii, anno ætatis 64. clamore in actione causæ diruptus, vt indicat Q. Serenus, cũ a Crassi & Scæuolæ Consulatu vsque ad Paulum & Æmilium Coss. per annos 44. in repub. floruisset. Deplorat mortem Hortensii Cicero in fine Dialogi de claris oratoribus, multis antea super ipsius eloquentia & morib. adductis.

¶ Vide Val. lib. 8. c. 10.

Hortensia, soror Oratoris, mater fuit Valerii Messalæ, quem ambitus reum defendit Hortensius. Valerius lib. 5. cap. 9.

Q. Hortensius F. bello ciuili Pompeiano secutus est partes Cæsaris, vt liquet ex epistolis ad Atticum & 6. Eutropii, qui tradit, illũ cũ Octauio & Libone, præfectis Pompeii, classe congressum & superatum esse. A cæde Cæsaris, cũ esset proconsul Macedoniæ, M. Bruti partib. accessit, eoq; nomine laudatur a Cicerone Philip. 10. Captus postea in Philippis ab Antonio, ad C. fratris tumulũ, quod illũ ex mãdato Bruti peremisset, vicissim trucidari iussus est. Plutarch. in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 5. c. 9.

Hortensia, & ipsa oratoris F. matronarũ & virginum Rom. causam apud Triumuiros egit, magna facundiæ suæ admiratione. Val. Max. 8. c. 3. Appian. & Quintil. 1. c. 1.

Hortensius Corbio, nepos Oratoris, omnibus scortis abiectiorem & obscœniorẽ vitam egit; ad vltimumq; lingua eius tã libidini cũctorum inter lupanaria prostitit, quam aui pro salute ciuium in foro excubuerat. Valerius Max. lib. 3. cap. 5.

M. Hortensius Hortalus, & ipse nepos Oratoris, illectus ab Augusto liberalitate decies H. S. duxit vxorem, suscepitq; 4. filios. Quibus ad pudendam paupertatem prolapsis, quanquã rogante patre, Tiberius opitulari recusauit. Tacitus li. 2. Scribit & Hortalo Catullus, sed alii & tempore priori.

Q. Hortensio Q. F. Col. Faustino Aduocato fisci præfecto fabr. patrono municipi collegium fabrum Tiburtinorũ ob merita L. D. S. C. Hæc inscriptio extat Romæ in templo S. Mariæ nouæ. Inscript. ant. pag. 186.

Hortensiæ Demetriæ carissimæ & sibi. Extat Ostiæ. Ibidem pag. 182.

C. Vettieno Fausto bene merenti Q. Hortensius Secundinus hæres. pag. 285.

Hortensius, nominatur inter Episcopos Africæ, quibus scribit Cyprianus epist. 12.

HOSIDII.

Hosidius Geta, proscriptus a Triumuiris, & a filio seruatus. Appianus li. 3. de bell. ciuil. Dion lib. 47.

C. Hosidius, floruit sub Claudio, trium-

phales honores promeritus, licet Cos. non fuisset. Dion lib. 60.

¶Hosinio rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 34.

HOSTII.

L. Hostius, primus Romę patrem necasse traditur, idque perfecto bello Pun. secũdo. Plutarchus in Romulo.

Hostius quidam sub Augusto, diues, auarus, & libidinis portentosæ, tam virorũ quam feminarum auidus, solitus ad eius notæ specula, quæ rerum imagines longe maiores reddunt, nefandam Venerem exercere & pati. Vide Senecam, item Cæliũ Rhodiginum lectionum antiquarum libr. 8. cap. 3.

Hostius, Poeta, scriptor belli Histrici, citatur Macrobio Saturnalium sexto. ¶De eodem Fragment. Sex. Pompeii pag. 134. & 163.

Hostia, puella mirifice amata est Propertio Poetæ, quã ille in suis libris alio nomine Cynthiam vocat, vt est testis Appuleius.

HOSTILII.

Hostus Hostilius, vir generosus & opibus pollens, relicta Medullia, quam ab Albanis conditam Romulus in fœdus susceperat, coloniamque fecerat, commigrauit Romam, ibique duxit vxorem ex genere Sabinorum, Hersiliæ filiã, eam ipsam, quæ gentilibus suis feminis bello Sabino cõsuluit legationem suscipiendã pro viris ad patres, quæque visa erat conciliandorum ducum causa fuisse præcipua. Compluribus autem in bellis sub Romulo militans, multis claris facinoribus editis, bello Sabino interiit, vnico filio relicto. Sepultus est a Romulo & Tatio regibus in foro, adiecta inscriptione, quæ viri virtutem testaretur. Sic Dionysius lib. 3. Liuius 1. Valerius 3. capite 4. At Plinius lib. 16. cap. 4. bello Fidenate, cum primus in oppidum irrupisset, corona donatum a Romulo scribit. quod si est, nequaquam bello Sabino periit. De filio tradit Macrobius, natum illum antequam vlla Sabinarum reliquarum peperisset, & patris indito nomine, a Romulo bulla aurea & prætexta insigni decoratum, libri primi cap. 6.

Tullus Hostilius, Hosti F. Hosti N. ex matre illustri natus, ob aui memoriam, iubente populo, Numæ in regno succedit, non illi solũ dissimilis, sed Romulo quoq; ferocior. Bella tria gessit, Albanum, Fidenate & Sabinum, totidemque triumphos duxit. Albanos, vrbe illorum propter perfidiam diruta, Romam traduxit, cum de duce illorum Metio supplicium sumsisset. Cęlium montem vrbi addidit. Conatus autẽ ex Numę libris Iouẽ cœlo deuocare, quod quædam parum rite fecisset, fulmine ictus cum regia conflagrauit, regno magna belli gloria per annos XXXII. gesto. Liuius primo, & de exitu eius Plinius 2. c. 53. & rursus 28. cap. 2. ex auctoritate Pisonis.

¶A. & C. Hostilii, Catones, simul Prætores facti sunt anno belli Punici secundi vndecimo. C. Hostilio vrbana iurisdictio obuenit, addita est & peregrina, A. Hostilius Sardiniam tenuit. Liuius 27.

A. & L. Hostilii, Catones, legati fuere L. Scipionis in bello contra regem Antiochũ, quorum Aulus cum ipso Scipione peculatus nomine damnatus. Liuius 38.

¶L. Hostilius Mancinus, bello Pun. secundo cum 400. equitibus speculatum egressus, a Carthalone Pœno cum multis suorum cæsus est. Liuius 22.

A. Hostilius Mancinus, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIII. vrbanam iurisdictionem obiuit. Decennio post Consul missus in Macedoniam contra regem Persen, vt nullam rem bellicam memorabilem gessit, ita ad cunctam militarem disciplinam ab effusa licentia militem formauit, socios cum fide coluit, & ab omni iniuriæ genere defendit. Liuius initio 44.

L. Hostilius Mancinus, bello Pun. tertio primum præfectus classis, deinde legatus, primus cum exercitu Carthaginem irrupit. Qua expugnata, triumphante Scipione, pictam Carthaginem & facta prælia in foro proposuit, assistensq; populo spectanti singula enarrauit. Ea comitate, quemadmodum est auctor Plinius 36 cap. 4 proximis comitiis Consulatum adeptus est, ann. V. C. DCVII.

C. Hostilius Mancinus, fors L. fr. Consul in Hispaniam iturus, cum Lanuuii sacrificare vellet, pulli e cauea effugerunt. Deinde nauem eo cõscensuro in Herculis portu, vox audita est: *Mancine mane*. Qua territus, cũ itinere cõuerso Genuã petisset, ibique scaphã esset ingressus, anguis eximię magnitudinis visus e conspectu abiit. Proinde victus a Numantinis, & castris exutus, cum spes nulla seruãdi exercitus esset, pacẽ cum

cum eis fecit ignominiosam. Eam Senatus ratam esse voluit, ac dedecus admissi flagitii, cum 30. Romanorum millia a 4. Numantinorum millibus victa essent, deditione Mancini expiauit. Epitome Liuiana 55. Valerius Max. lib. 1. cap. 6. L. Florus lib. 2. & Iulius Obsequens in de prodigiis. Cæterum Mancinus a Numantinis non receptus, augurato in castra rediit, posteaque præturam gessit. Autor Plinius in viris illustribus.

C. Hostilius Mancinus, idem cum superiore an alius, incertum, Ædilis curulis Maniliæ meretrici diem ad populum dixit, quod de ambulacro eius noctu lapide ictus esset, vulnusq; ex eo lapide ostendebat. Manilia ad Tribunos pl. prouocauit. Apud eos dixit, comessatorem Mancinum ad ædes suas venisse. Eum sibi recipere non fuisse in æde sua. Sed cum vi irrumperet, lapidibus depulsum. Tribuni decreuerunt, Aedilem ex eo loco iure deiectum, quo eum venire cum coronario non decuisset, ac ideo ne cum populo Aedilis ageret, intercesserunt. A Gellius ex Atteio Capitone lib. 4. cap. 14.

Traditur etiam, Mancinum quendam insignem domum habuisse, quæ damnato & interfecto illo publicata sit, vnde Mancis damnatus appelletur.

¶ C. Hostilius Tubulus, Prætor ann. V. C. DXLIII. iurisdictionem vrbanā cum prouincia & exercitu sortitus est. Biennio post Hannibalē expeditis cohortibus adortus, 4. millia hominum ex illius exercitu cecidit, 9. signa militaria cepit. Liuius 27.

L. Hostilius Tubulus, Prætor, vt putat Cicero ad Atticum scribens lib. 12. epist. 3. L. Metello Q. Maximo Coss. id est, ann. V. C. DCXI. cum quæstionem inter sicarios exerceret, ita pecunias aperte cepit ob rem iudicādam, vt anno proximo P. Scæuola Trib. pl. ferret ad populum: Vellent ne de ea re quæri? Quo plebiscito decreta est a Senatu quæstio Cn. Cepioni Consuli. Tubulus statim in exilium abiit, nihil respondere ausus. erat enim res aperta. Cicero Finium 2. Accersitus ab exilio propter multa flagitia, ne in carcere moreretur, venenum bibit, teste Asconio Ped. in orationem Ciceronis pro Scauro. In hunc citat illud Lucilii Poetæ Cic. de nat. Deorū 1.

-- Tubulus si Lucius vnquam,
Si Lupus aut Carbo, aut Neptuni filius.

M. Hostilius, Salapiam in locum salubriorem transtulit, a ciuibus eius municipii publice rogatus. M. Vitruuius 1. cap. 4. Videtur fuisse architectus.

Hostilius, mimographus ex prima nobilitate, memoratur a Tertulliano in Apologetico.

Hostilius, alius annales P. R. vt Ennius, scripsit.

¶ Hostilius Rutilus, præfectus castrorum sub Quintilio Varo in Germania, refertur Iulio Obsequenti in fine.

¶ Hostilius Firminus, legatus Marij Prisci in Africa sub Traiano, quo damnato, ipse quoq; a Senatu notatus est. Plinius Epistolarum 2. ad Arrianum.

Hostilius, Philosophus, relegatur in insulam a Vespasiano. Dion.

Hostiliæ rescribitur ab Antonino Imp. 5. Cod. tit. 18.

Hostilia Prisca, cum L. Vario C. F. Pudēte marito, refertur in memorijs Italicis. Inscript. ant. pag. 123.

¶ HOSTILIANVS Perpenna, temporibus Galli & Volusiani, principum, Imperator a Senatu creatus, non multo post pestilentia consumtus est. Aur. Victor.

C. Hostilianus Valens, nobilissimus Cæsar, memoratur in inscriptionibus Valentiæ pag. 23.

HOSTORII.

P. Hostorius Scapula, bello egregius, Britanniæ post Plautium sub Claudio prefuit. Corn. Tacitus lib. 12. & in vita Agricolæ. Institution. lib. 3. cap. 9. videtur Asterius dici, vbi & de Consulatu eius.

M. Hostorius P. F. ciuē in pugna seruauit. Occiditur a Nerone. Tacitus 12. & 16.

Hostorij duo, liberti, ambo referuntur Inscript. ant. pag. 121.

C. Hostorius Italus C. Hostorio Antonio Niconi liberto b. m. fecit. Ibid. pag. 116.

¶ *Haue* HYGIA, *anima dulcissima* &c, *sit tibi terra leuis*. Apud Victorium in Epist. Ciceronis pag. 845.

Hyginio rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 65.

Hyginiæ Phil. A. ibidem tit. 32.

¶ HYLÆ Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

¶ HYMETTIVS, Iunii Toxotii frater fuit, fors gentis Iuniæ.

Hymettius, aliquando Proconsul Africæ, mittitur in exilium sub Valentiniano.

HYPATII.

¶ Hypatius, Consul fuit cum Cereali

fratre sub Constantio, qui sororem illorum coniugem habebat. Eidem, puto, rescribitur a Gratiano, Valentiniano II. & Theodosio AAA. 1. Cod. de apostatis, nisi fors hic fuit filius. Eidem scribit Libanius in Epistolis.

Hypatius, Hypatii Consulis nepos (sic colligo ex ratione temporū) magister militiæ fuit sub Honorio & Theodosio. Rescribitur illi ab iisdē 1. Cod. de off. mag. mil.

Hypatius, natus sorore Anastasii Imp. Consulatum gessit an. V. C. MCCLIIII.

I.

Iabolenus Priscus, homo dubiæ sanitatis, autore Plinio iuniore, I. C. tamen, quo multū vsus est Pius Imp. Successit in professione iuris Sabino, vt tradit Pomponius. Recitāte publice elegos suos Paulo Passieno, atq; his verbis eius honorem auspicante: Prisce iubes? Ego vero, inquit, non iubeo. Itaq; secutus risus maximus. Plinius epist. 6. ad Romanum. Reliquit ex Cassio 15. libros, ἐπιστολῶν libros 14. ad Plautium libros 5.

IANVARII.

T. Ianuarius Florianus & P. Domitius Didymus curatores coloniæ Deæ Anentiæ & genti incolar. Hæc Inscriptio extat in cœnobio Munchvuyler apud Heluetios.

Ianuarius, Episcopus Beneuentanus, cæsus cū 6. aliis a Domitiano 14. Cal. Noueb.

Ianuariæ rescribunt Seuerus & Antoninus 6. Cod. tit. 39.

Ianuarius, laudatur a Libanio Sophista in epistola ad Anatolium.

Ianuarius, exorcista, memoratur in Inscriptione, quæ extat Mediolani ad S. Bartholomæum. Inscript. ant. pag. 35.

Ianuarius sacerdos, cuius largitionem, testamento factam, D. Augustinus ratam habere noluit, quod ille contra religionis professionem, priuatam pecuniam habuisset. Fulgosus lib. 7.

ICCII.

M. Iccius, Cæsaris partium erat. Cicero Philipp. 3. ¶ Variant de nominis huius scriptura Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 276. & seq.

Iccius, amicus Horatii Poetæ, ad quem extat eiusdem epistola numero 12. & lib. 1. Carminum Oda 29.

C. Iccius, citatur C. Plinio naturalis historiæ 1. & 36. Certe ex illius lucubrationibus quædam in historiæ suæ librum 6. se transtulisse fatetur.

ICELII.

Icelius, a triumuiris proscriptus, quod cæteris iudicibus Brutum & Cassium damnantibus, ipse palam absolutionē protulisset; cum cadauer efferentibus se miscuisset, vt ita falleret, a portarum custodibus agnitus & cæsus est. Appianus 4.

Icelius Martianus, libertus Galbæ Imp.

¶ ICHERIVS, Orator, laudatus Romæ, genere Syrus, ad quem se scripsisse libros 2. de pulchro, sed amissos sibi, queritur Augustinus Confessionum 4.

ICILII.

Iciliorum familia plebeia fuit, & Patribus semper infestissima. Liuius 4.

C. Icilius Ruga, inter primos Tribunos plebis creatus est, anno V. C. CCCLXI. Dionysius.

Sp. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCLXXXIII. cum ii primū tributis comitiis creari cœpti sunt. Liuius 2.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCXCVIII. Huic postea desponsa est Virginia, quam Appius x. vir causa libidinis in seruitutem asserebat, estq; tum secundum factus Trib. pl. Dionysius 10. Liuius 3.

M. Icilius, magnæ pietatis adolescens, qui maluit cum duce L. Sicinio Dentato & patre suo ad certā perniciem ire, quam precibus isti periculo eximi, pietati obfuturis. Dionysius 10.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLIII. cuius seditiosas promulgandis agrariis legibus actiones orta pestilentia cohibuit. Liuius 4.

Tres Icilii, Trib. pl. ann. V. C. CCCXLVI. Corn. Cosso Furio Medullino Coss. omnes acerrimi viri, & vt inter plebeios generosi etiam. Liuius lib. 4.

IGNATII.

Ignatius Taurinus, Proconsul Bæticæ imperante Hadriano, cuius factum Vlpianus Hadriano comprobatū scribit, relegato in quinquennium, qui per lasciuiā causam mortis præbuisset. Pan. 48. ad legem Corneliam de sicariis & veneficiis.

Ignatius Dexter, claruit tempotibus Herennii

rennii Modestini, qui librũ ad eum scripsit de excusatione tutelæ, quemadmodum liquet ex Pand. 27. tit. 1. vbi eius libri exordium subiicitur.

Ignatius, Antiochenorum Episcopus, tertius a Petro, Romam adductus in vinculis sub Traiano, post multa & varia tormenta leonibus obiectus interiit. Colitur Cal. Februarii.

¶ ILIVS, in Teuthrante citatur Macrobio Saturnal. lib. 6. cap. 4.

¶ INCLYTÆ rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 37.

¶ INFANTIO, Comiti Orientis, rescribitur a Theodosio, Arcadio & Honorio AAA. Cod. de Iudæis & cælicolis.

¶ INGENVVS, vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, a quo victus & cæsus est. Pollio.

¶ INSTANTIVS, successor Macri in Bætica. Martialis in fine 12.

¶ IOANNES Imp. De hoc Caroli Sigonii historia de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ IOCVNDÆ rescribit Gordianus August. 4. Cod. tit. 57. & eidem, opinor, Alex. Imp. 6. Cod. tit. 16.

Isidorus, Præfectus vrbi sub Constantino, cui rescribitur ab eodem 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

M. Isidorus, refertur Pand. 26. de suspectis tut. & curat.

Isidorus, Cos. cum Senatore an. V. C. MLXXXIX. Refertur etiam Tripartit. 12. & 13.

Isidoro rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. Eidem etiam, vt puto, Carus, Carinus & Numerianus, 5. Cod. tit. 71.

IOVINI.

Iouino rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Iouinus Valens, magister armorum per Gallias a Iuliano factus, re feliciter gesta aduersus Alemanos, Consul a Valentiniano declaratur, quem honorem gessit cum Lupicino an. V. C. MCXX. Marcellinus 26. & 27. Huius, opinor, meminit Ausonius in carmine ad Theonem.

Iouinus, vir Galliarum nobilissimus, sub Honorio sumpsit imperium, sed mox cecidit. Similiter & frater eius Sebastianus. Autor Orosius 7. cap. 42. Huic, cum esset præfectus præt. rescriptum est ab Honorio & Theod. AA. 1. Cod. de Iudæis & cælicolis.

¶ IOVINIANVS, patrem habuit Varronianum, Pannonium, clarum in re militari, & aliquando Comitem ordinũ. Mortuo Iuliano suffectus Imp. in Perside, mox omnes milites Christianum nomen fateri voluit, pacem cum Persis necessariam magis quam honestam fecit, transtigritanis 5. prouinciis traditis, cum exercitũ alioqui saluum inde reducere non posset. Decessit per Galatiam iter faciens, calore prunarũ & nidore noui tectorii grauatus, imperii sui mense 8. ætatis 33. ¶ Vide Suidam, item Carolum Sigonium lib. 7. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

¶ T. IVBELLIVS Campanus, vir fortis tempore belli Pun. secundi. Liuius 26. & Valerius Max. 3. cap. 2.

D. Iubellius, Præfectus legionis Campanæ, quę Rhegyum occupauit. Liuius. 12.

¶ IVCVNDIANVS Martyr, submersus in Africa 4. Iulii.

¶ C. IVDACILIVS dux in bello sociali, rebus desperatis, cum amicis in summa pyra epulatus est primum, deinde seipsum veneno sustulit, rogatis amicis, vt ignem subiicerent. Appianus 1.

IVLII.

IVLIAM gentem, & in ea clarissimam Cæsarum familiã, ab Aenea & Ascanio filio, quem ex Creusa, Priami filia, is sustulit, prognatam esse, Græcis pariter & Latinis scriptorib. contestatũ est. Aeneas enim, vt rem altiore principio repetamus, Veneris & Anchisæ filius, euersa Troia, cum anno sequenti, qui fuit ante V. C. CCCCXXXI. in Italiam venisset, ducta ibidem Latini regis filia, Lauinia, oppidoque condito, quod ab vxoris nomine Lauiniũ appellauit, primũ solis Troianis, quoad socer superfuit, deinde post casum illius, Troianis simul & Latinis per sexenniũ imperauit. Septimo anno apud Numicum fluuium in prælio desideratus est, ne corpore quidem vsquam comparente. Credidere quidam in Deos translatum: alii quod consentaneum vero duxerim, in amne, iuxta quem pugnatum est, submersum arbitrati sunt. Templum mox illi populus erexit, hac addita inscriptione: PATRIS DIVI TERRESTRIS, QVI NVMICI VNDAS GVBERNAT.

ÆNEA defuncto, filius Ascanius in regno successit: nec dum enim mascula soboles ex Lauinia prouenerat, vterũ tamen eã ferre, constabat. Exactis autem aliquot annis, quod nollet cum nouerca, quæ iam

filium adultum habebat, sibi contentiones intercedere, Lauinio eidē cessit, Albā longam a fundamentis excitauit, eamq; regni sedē apud posteros esse voluit. Quemadmodum autem ipse adhuc adolescens cognomēto dictus est Iulus, quod emergente prima barbæ lanugine, quam vocant, pulcherrimam de Mezentio victoriam retulisset, ita iam ætate prouectior natū sibi filium Iulium appellauit, quē & regni, quod per annos 38. tenuerat, hæredem reliquit.

Post obitum Ascanii coorta super regno dissensio est. Nam cum multi Iulio studerent, ac patris vltimam voluntatē ratā esse cuperent, maior pars populi per gratiā Lauiniæ, filium Aeneæ posthumum, quod is ætate, & rerum prçstaret vsu, regnare iussit. Is forte fortuna in syluis editus, Syluii nomen obtinuit, a quo deinceps Albanorum reges prognati sunt, omnesq; Syluii appellati. Iulio, quo dignitate regi proxim' esset, sacrorum cura & potestas tradita est. quo honore, qui recte æstimantibus regno potior est, contentus ille, & multis periculis, quæ regna comitari solent, caruit, & in multa populi beneuolentia & gloria tranquille consenuit, honestissima sui nominis familia relicta. Libenter hic Dionysii sumus auctoritatem secuti. Nam Liuius (quod pace tanti viri dictum sit) hoc loco parum sibi constare videtur.

Ad hunc modum ab Ascanio, qui primus Iuli cognomen tulit, & Iulio filio, deductum esse τὸ Ἰούλιον φῦλον, præterquā quod historiæ conditores plerique omnes vno ore confirmant, etiam Latini nominis poetarum princeps, Virgilius, pluribus in locis attestatur. Cuius, vt alia loca nunc dissimulem, nonne statim lib. 1. Aeneidos hi versus leguntur?

Nascetur pulchra Troianus origine Cæsar,
Imperium Oceano, famam qui terminet astris,
Iulius, a magno deductum nomen Iulo.

Quin & Cæsares ipsi, iam rerum potientes, Iliensibus in Asia, quod inde maiores suos progressos, aç in primis gentē Iuliam ab Aenea & Ascanio, qui & Iulus est, deriuatam scirent, ingentia beneficia præstiterunt, agros videlicet & libertatē cum immunitate largiti, quēadmodū de Augusto Cæsare testis est locuples Strabo Geographiæ 13. de Claudio vero, apud quē & Domitius Nero, iam in filium & generū adscitus, speciosam pro Iliensib. orationem habuit. Tacit. lib. 12. & Sueto. in vita Claudii.

Hæc cum ita se haberat, valdē miror, Eusebium tradere, domum Iuliam a Iulio Proculo, qui cum Romulo Romām commigrauit, fundatam esse; nisi libebit, codicem deprauatū credi, quod profecto & in aliis plerisq; locis factum deprehendimus. Quæ. n. ab illo familia? quæve relicta posteritas legitur? At Iulium illi proauum fuisse, abauum vero Romulum Syluium, vndecimum Albanorum regem, cuius ex Auentino filio Romulus atnepos extitit, non arbitror veri dissimile. Illud satis confessum est, virum fuisse prudentia & consilio præstantem, vtpote qui populum Romanum, amisso rege Romulo conturbatum, ac discerptum a patribus suspicantē, quæ res haud dubie ad seditionem spectabat, suauissimo commento repente præter omnium opinionē composuit. Progressus enim in concionem, affirmauit, visum a se Romulum augustiore forma, quā fuisset, præcipientem, vt se pro numine colerent, Quirinū in cœlo vocari, Romamq; omniū gentiū imperio potiturā. Hçc illi prolocuto fides statim habita est, populusq; ab omni tumultu conquieuit. Autores sunt huius Liuius li. 1. L. Florus 1. Plutar. in Romulo.

Iam apud Albanos Syluiorum regum genus defecerat, & Romanis imperabat post Numam Pompilium Tullus Hostilius, etiam ipso Romulo, primo rege, ferocior. Cui diu versanti in animo, quomodo populum Albanum ad se transferret, & ex duabus ciuitatib. vnam gentē ac rempub. efficeret, occasionem fortuna suppeditauit. Actis. n. vtrinq; prædis, cum ad arma ventum esset, ac post longam altercationē, trigeminorum hinc & inde fratrum pugna rem decerni placeret, stetit a Romanis victoria, nec multo post comperta est ducis Albanorum, Metii, malignitas & perfidia. Efferatus igitur Hostilius, de Metio supplicium sumit, Albam funditus diruit, & populum omnem Romam traducit. Ita cum Seruiliis, Quintiliis, Geganiis, ceterisque vetustis familiis, gens Iulia quoque in vrbem translata est, honoratiores patriciis adscripti. Acciderūt hæc an. V. C. LXXXVII. cum Alba per annos 500. demptis 13. stetisset, quemadmodum tradit Dionysius Halicarnasseus Antiquitatum 3.

HACTENVS Iuliæ gentis originem, & quomodo Romam ea peruenerit, studiose retulimus: nūc clarissimam eius familiam, in qua Tulli primum, deinde Cæsares enituerunt,

tuerunt, pari ſedulitate perſequemur, non continuam generis ſeriẽ pollicentes, quod in tanta veterum ſcriptorum penuria nemini prꝗſtabile putamus, ſed in iis quæ perueſtigari potuere, diligentiam & operam noſtram candidiſſimo cuiq; probaturi.

CAIVS ET VOPISCVS Iulii Tulli.

PRIMI omnium C. & Vopiſcus Iulii Tulli occurrunt, propinqui quidem illi, ſed a quibus diuerſas domus conſtitutas videã. Primum autem de Caio & eius poſteritate dicemus, deinde ad Vopiſcũ reuertemur.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS L. F. vt habent Faſti conſulares, non ille inter patricios primus, ſed neque poſtremus ad honores & magiſtratus conſcendit. Conſulatum geſſit anno V. C. CCLXV. autore Dionyſio. Nam Liuius eius anni Conſules non habet. Homo minime bellicoſus, cum tempus illud pugnacem Conſulem expoſceret, C. Martio Coriolano Romanorum fines, eo quod iniuſte damnatus eſſet, cum exercitu Volſcorum incurſante. Verum quia mitis & placidus erga populum fuit, iterum creatus eſt Conſul in annum vrbis CCLXXII. In faſtis tamen Conſularib. C. F. L. N. vocatur, vt ſit alius a priore. Demũ iam grauis ætate, etiam Decemuir ferendarum legum factus eſt anno vrbis CCC. Vide Dionyſium lib. 8. & 10. T. Liuium 2. & 3. Huius arbitror liberos fuiſſe, Caium & Lucium Iulios Tullos, & alterum C. Iulium Tullum fratris filium ſeu propinquum.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, duos Conſulatus geſſit, priorem anno vrbis CCCVIII. alterum anno CCCX. Liuius lib. 3. & 4. Licinius Macer & Faſti etiam Conſulares anno ſequenti refectum illum cum Virginio, & tertium fuiſſe Conſulem ſcribunt.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, honoribus par Caio fuit. Nam & ad Tribunatum militarem Conſulari poteſtate euectus eſt anno CCCXVII. cum Fidenæ defecere, & populi Romani legati interfecti ſunt, & anno CCCXXIIII. Magiſter equitũ dictus a Poſthumio Tuberto Dictatore, ſequenti mox Conſulatu functus eſt, non ſine gratia populi, perlata lege de mulctarũ æſtimatione, præuentis Tribunis, qui eam ferre deſtinarant. Liuius 4. Ab his fratrib. exiſtimo prognatos patrueles, Caium & Lucium.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, L. F. Tribunus militũ Conſulari poteſtate, an. V. CCCXLVII. & iterum triennio poſt, cum obſideri Veii cœpti ſunt: demum cenſuram obtinuit an. CCCLXIII. Cui in eo honore mortuo quod alius ſuffectus eſſet, vrbe a Gallis eo luſtro capta, an. videlicet CCCLXV. religioni poſtea fuit, in demortui Cenſoris locum quenquam ſurrogari. T. Liuius 5.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, Tribunatu militari Cõſulari poteſtate geſto, an. CCCLIIII. cum poſt quadrienniũ eundem magiſtratum aſſecutus eſſet, coacta voluntariorum manu, Tarquinienſes, qui prædatũ in agrũ Rom. exierant, redeuntes a pabulationib. prædaq; graues, oppreſſit, multisq; mortalibus obtruncatis, ac ſpoliis receptis, in vrbem reuertitur. Collega illi in hac expeditione fuit A. Poſthumius. T. Liuius 5.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, diuerſus a ſuperiorib. vnus extitit ex legatis ad Tolumniũ miſſis & violatis, an. V. CCCXVII. Liuius 4.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, ſuperioris opinor L. F. Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno CCCLXXVI. a collegis Manliis fratrib. gratia victus eſt, prouincia ipſis, Volſcis videlicet, ſine ſorte data, ſed cuius Patres valde pœnituit, re infeliciter geſta. T. Liuius 6.

C. IVLIVS.

Hunc excipit C. IVLIVS, Dictator in caſtris dictus, cum vanus Hetruſci belli terror, duodecim coniuraſſe populos, vulgaſſet, anno CCCCIII. Liuius 7.

L. IVLIVS.

L. IVLIVS L. F. L. N. (ſic eſt in Faſtis Conſularibus) Libo, Conſulatũ geſſit cum M. Attilio Regulo, ann. V. CCCCLXXXVI. triennio ante bellum Punicum primum, a quibus Salentinis in Italia bellum illatum, captiq; ſunt cum ciuitate Brunduſini, & de his triumphatum eſt, quomodo meminit Eutropius lib. 2. & Faſti Conſulares.

Redeo nunc ad Vopiſcum Iulium. Hunc Liuius in quibuſdã annalib. Conſulem an. V. C. CCLXXXI. fuiſſe, ſe inueniſſe tradit, cũ alii Opitrẽ Virginiũ habeant. Huic quoq; filios ſubiicio Cn. & Sex. Iulios Tullos.

Cn. IVLIVS TVLLVS Mento.

Cn. Iulius Tullus Mento (Fasti Cõsulares Caiũ vocant) Consul fuit an. CCCXXIIII. cum T. Quintio L. F. Cincinnato Pœno. Qui inter se discordes, in hoc aduersus patrum voluntatem consentientes fuere, ne Dictatorem dicerent, cum vndiq; hostilia & alia aliis terribiliora nunciarentur. Idem absente collega, Apollinis ædem sine sorte dedicauit quam rem egre passus Quintius, posteaquam in vrbem rediisset, nequicquã in Senatu conquestus est. T. Liuius 4. His Consulib. Carthaginenses primum in Siciliam exercitum traiecere.

SEX. IVLIVS TVLLVS.

Sex. Ivlivs Tvllvs Tribunus militum fuisse anno vrb. CCCXXXI. legitur apud Liuium libro 4.

M. ET Q. IVLII Tvlli.

Sequuntur M. & Q. Ivlii Tvlli, Sexti ne an alterius filii, non possum statuere. Vterq; Tribunatum militarem, Marcus anno vrbis CCCLII. Quintus anno CCCLXVII. gessit. T. Liuius lib. 5. & 6. Fasti Consulares vtrunq; L. vocant.

IVLII CÆSARES.

A Ivliis Tvllis progressos esse Ivlios Cæsares, non est dubium. subinde. n. nouis cognominib. adscitis, vsitata mutantur, quemadmodum in Claudiis, Fabiis & Valeriis, ne modo plures citem, videre est. Etsi autem Spartianus, vnde Cæsaris exorta sit appellatio, complures opiniones recenset, vel ab interemto in Africa Elephanto, qui lingua Maurorum Cæsar dicatur, vel ab enecta matre, ventreque cæso, cum in lucem prodiret infans, vel a nascentis cæsarie cæsiis ve oculis: nobis tamen secundo loco posita sententia maxime vero consentanea videtur, quam & Plinius lib. 7. cap. 9. confirmat, primum Cæsarem a cæso matris vtero dictum scribens. Nam qui Africanum primum omnium Cæsarem appellatum indidem nituntur ostendere, Volaterranum & Calepinum secuti, Plinium non satis videntur intelligere, vt dissimilem nunc falsissimum esse, quod scriptum reliquit Seruius, auum Cæsaris Dictatoris primum Cæsarem nominatum, cum illius ætatem tot Cæsares antecesserint.

IVLIORVM CÆSARVM Primi.

Antiqvissimos Cæsarum inueniõ duos Sextos, quorum eodem anno belli videlicet Punici vndecimo, vrbis conditæ DXLVI. [1.] alter Siciliam cum exercitu Cannensi prouinciam habuit, [2.] alter cæso Marcello Consule, missus est ad Crispinum, Marcelli collegam, comitiorum causa, teste Liuio lib. 27. Arbitror alterum alterius patruum fuisse.

SEX. ET L. IVLII Cæsares.

3.] Proximi ab his comperiuntur. Sex. & L. Ivlii Cæsares. Sex. alterius superiorum haud dubie filius, Tribunus militum sub L. Aemilio Paulo aduersus Ligures pugnauit, anno DLXXIII. Deinde post aliquot annos cum C. Sempronio Blæso missus est in Græciam ad restituendos in libertatem Abderitas. T. Liuius 40. & 43. [4.] L. Cæsarem eadem ætate vixisse, indicat M. Catonis, quam pro illo habuit, oratio. Citatur ea Prisciano lib. 10. Nec quicquam præterea de illo deprehendimus.

SEX IVLIVS CÆSAR.

5.] Sex. Ivlivs Sex. F. Cæsar, quem Cassiodorus in catalogo Consulum adscripsit & Plinius lib. 33. cap. 3. Consulem fuisse testatur cum L. Aurelio Horeste septem annis ante bellum Punicum tertiũ qui fuit V. C. DXCVII. vel certe DXCVIII. Qui putant hunc Sextum eundẽ esse cum superiore, temporis & annorum intercapedine redarguuntur. Confutatur hic & Ludouicus Viues, qui ante Sextum & Lucium, Cæsares, quos Consules habuit bellum sociale, nullum ex Cæsarib. clarum, aut summo magistratu functum, scribit.

SEX. C. ET L. IVLII Cæsares.

Succedunt tres Cæsares, Sexto ne patre simul, an ex pluribus progeniti, incertum, sed a quibus reliquam huius familiæ propaginem certa & continua me serie ducturum pollicear. Suntque hi: Sex. C. & L. de quibus nunc ordine & breuiter differemus.

SEX. IVLIVS CÆSAR.

6.] Sex. Ivlivs Cæsar præturam gessit T. Flaminio Q. Metello Consulibus anno DCXXXI. Autor Cicero pro domo sua ad Pontifices.

C. Iv-

C. IVLIVS CÆSAR.

7. 8.] C. Ivlivs Cæsar. Hic filium Sextum reliquit, qui cum Martio Philippo Consulatum gessit, anno proximo ante bellum sociale, qui fuit V. C. DCLXIII. Meminit horum Consulum Plinius lib. 2. cap. 85. & iterum lib. 33. cap. 3. [9.] Ab hoc prognatus est Sex. Cæsar, qui Flamen Quirinalis fuit, cum diceret Cicero pro domo sua ad Pontifices, ac item de Haruspicum responsis, quemadmodum in iisdem orationibus indicatur.

SEX. IVLIVS CÆSAR.

10.] Sex. Ivlivs Sex. F. Sex. N. Cæsar, a Cæsare Dictatore præfectus Syriæ, interemptus est ab exercitu fraude Q. Cæcilii Bassi, equitis Pompeiani, testibus Liuio & Appiano. Hunc, quantum ex temporis ratione & prænominibus colligi potest, superioris filium fuisse, apparet. nos tamen hic pro certo nihil affirmamus.

L. IVLIVS CÆSAR.

11.] Venio nunc ad L. Cæsarem: Hic nobis alia re nulla notus est, nisi quod L. & Caium, Cæsares, genuit.

L. IVLIVS CÆSAR.

12.] L. Ivlivs Cæsar L. F. Sex. N. primum prætor, deinde Consul, exorto bello sociali magnas res gessit. Obillius.n. de Samnitibus victoriam P. R. saga posuit. Appianus hoc loco parum accuratus est: præterquam.n.quod vbiq; pro L. Cæsare Sextum subiicit, Lucium insuper tempore belli socialis apud Asculum morbo decessisse tradit, quod est falsissimũ. Nam postea cum P. Licinio Crasso Censuram gessit, teste Plinio, qui eos an. V. DCLXV. (ita enim illic legi debet) ne quis vnguenta exotica venderet, edixisse scribit, lib. 13. cap. 3. Periit in bello ciuili Mariano, iussu C. Marii ad seditiosissimi hominis Varii bustum trucidatus, quemadmodum auctor est Valerius Maximus lib. 9. cap. 2. Vxorẽ habuit Fuluiam, M. Fuluii Flacci F. vt colligimus e Cicerone in Catilinã: liberos, L. Cæsarem & Iuliam, de quib. paulo post dicam. ¶ De Cẽsura eius Fragmẽt. Sex. Pomp. pag. 97.

C. CÆSAR STRABO.

13.] C. Ivlivs Cæsar L. F. superioris L. Cæsaris & Q. Catuli senioris ex Popilia matre frater, cognomento dictus Strabo, quomodo vocat illum Suetonius, & citat Priscianus lib. 5. tantam in republ. auctoritatem obtinuit, quanquam Aedilitius, vt eius cum Sulpitio, Tribuno plebis, contentio causa belli ciuilis fuerit, vti scribit Asconius Pedianus. Certe petenti Consulatum extra ordinem Cæsari, restitisse Tribunum plebis Sulpitium & Antistium, autor est M. Cicero in Bruto & in oratione de Haruspicum responsis, licet ibi male pro C. Ivlio Cæsare, C. Thuscio legitur.

¶ Cæsar Vopiscus, Aedilitius, causam cũ ageret apud Censores, campos Rosiæ Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie nõ appareret, propter herbam. Varro de re rust. lib. 1. cap. 7.

Idem Poeta fuit & Orator minime quidem vehemens, sed quo nemo vnquam vrbanitate & lepore repertus sit conditior. Cicero sua ætate Tragœdias aliquot eius, & Orationes extitisse testatur, ex quibus lenitas eius sine neruis perspici potuerit. Genus eius dicendi valde laudat Crassus apud Ciceronem in dialogis de Oratore, in quib. & ipse inter summos Oratores inductus, de facetiis homo facetissimus elegantissime disserit.

Vtque gustum aliquem ipsius facetiarum exhibeam, Numium diuisorem, vt Neoptolemum ad Troiam, sic in campo Martio nomen inuenisse perquam lepide dixit. Erat homo deformis & loquax Heluius Mantia; qui cum in iudicio quodam molestus esset, Cæsar vt hominem repelleret, Mox ostendam, inquit, cuiusmodi vir sis. Importunius instante illo, ac dicente; Ostende quæso. demonstrauit digito pictum gallum in Mariano scuto, sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus. Quare ingens omnium risus exortus est, quod nihil perinde Mantiæ simile videretur. Metello delectum habente, cum excusationem oculorum a Cæsare non acciperet, ac dixisset: Tu igitur nihil vides? Ego vero, inquit Cæsar, a porta Æsquilina video villam tuam. Non potuit salsius: nam ob villam sumptuosius extructam, male apud omnes audiebat Metellus. De Curione cum ageret is pro tribunali iudicium, toto corpore in vtramque partem vacillante, venustissime quæsiuit, quis ex lintre loqueretur? quo dicto motum & actionem eius in perpetuum notauit. Lusit & in Syllam, recte illum præturam suam dicere, quam bona & numerata pecunia emisset.

Rogatus a Sardis, T. Albutium accusauit, quemadmodum proditum est a Cicerone in diuinationum cõmentariis. Citatur eadem oratio & apud Suetoniũ. Prẹter Aedilitatẽ quos honores gesserit, ex vet. in-

ſcriptione apparet, nota Romę iuxta ædem D. Baſilii, quam operæprecium duxi his adiici: C. IVLIVS *L. F. Cæſar Strabo Q. AEd. Cur. Trib. Mil. bis* XV. *vir Agr. dand. ad Tri. Iud. Pontif.* Certe pontificatum eius aſtruit & Gellius in Noctibus Atticis.

INTERIIT vna cum fratre L. in dominatione Mariana, hoſpitis Hetruſci, P. Sextilii, quem quandoque patronus defenderat, ſcelere proditus. Capita illorum pro Roſtris affixa ſunt. Traduntur hæc Ciceroni 3. de Oratore, & Valerio Max. libro 5. capite 3. Apud quem tamen pro Caio perperam L. vocatur. Sed hoc leuiculum illud maioris eſt deprauationis apud L. Florum libro 3. capite 21. Cæſar & Fimbria in pœnatibus domorum ſuarum trucidantur. Similiter apud Auguſtinum de ciuitate Dei libro tertio, capite vigeſimoſeptimo. Vbi vtrobique legendum: Cæſares fratres in pœnatibus domorum ſuarum trucidantur. Nam Fimbriæ Mariani fuerunt, quemadmodum liquet ex argumentis hiſtoriæ Liuianæ, item ex Paterculo & Lucano. Sed iam ad L. Cæſaris liberos reuertamur.

L. IVLIVS CÆSAR.

14.] L. Cæſar L. F. L. N. perfunctus Aedilitate & Prætura, Conſulatum geſſit cum C. Martio Figulo, anno vrbis DCXC. quo filium ſibi natum Cicero ſcribit ad Atticum libro 1. Obiter admonendi ſunt ſtudioſi, hunc L. Cæſarem in Oratione Ciceronis Piſoniana mendoſe L. Luſcillum vocari. Inuitatus a C. Cæſare propinquo ſuo, qui tum bellum Gallicum gerebat, legari ſe ſuſtinuit: poſtea tamen exorto bello ciuili, Pompeii partes ſecutus eſt. Quin etiam poſt Pharſalicam pugnam cum cæteris in Africam ſe contulit. Vbi profligato Scipione, cum & Cato ſe interemiſſet, Vticenſibus portas aperire victori ſuaſit, ipſe obuiam profectus Cæſari, vitam ſibi multiſque aliis impetrauit. Interfecto Cæſare, cum res iterum turbarentur, Antonium, quanquam ſororis filium, ſua ſententia hoſtem iudicauit. Quare proſcriptus ab eodem, ſororis ope & conſtantia ſeruatus eſt. Hunc arbitror & Augurem fuiſſe, meminiſſeque illius Macrobium Saturnalium 3. cap. 7. Sane Auguralia Cæſaris citantur a Priſciano lib. 6. & decimusſextus auſpiciorum Macrobio Saturnalium 1.

IVLIA.

15.] IVLIA SOROR, ætatis ſuæ matrona clariſſima fuit, & quę de laude pudicitiæ cum primariis certare poſſet, teſte Plutarcho. Ex M. Antonio, Oratoris filio, tres liberos ſuſtulit, M. C. & L. quorum Marcus ad Triumuiratum reipubl. conſtituendæ, quæ mera tyrannis fuit, euectus, auunculum proſcripſit. At Iulia ſoror cum domi ſuæ fratrem abdidiſſet, quærentibus illum militibus pro foribus reſiſtens, elata voce clamabat, nunquam illis L. Cæſaris interimendi facultatem fore, ni prius ipſam necarent, quæ Antonium peperiſſet. Atque ita cedente manu militari, fratrem tutata eſt. Verba eius apud Plutarchum hæc ſunt: οὐκ ἀποκτενεῖτε Καίσαρα Λεύκιον, ἐὰν μὴ πρότερον ἐμὲ ἀποκτείνητε τὴν τὸν αὐτοκράτορα τεκοῦσαν. Defuncto Antonio, nupſit P. Lentulo, ſummæ nobilitatis viro, & honoribus claro, ſed cui ob ingenii prauitatem ſocietas & coniuratio Catilinæ, Cicerone Conſule, perniciem attulit.

L. IVLIVS CÆSAR.

16.] L. IVLIVS CÆSAR L. F. L. N. L. pronepos, exorta diſſenſione ciuili, Pompeii mandata ad Cæſarem Ariminum pertulit, deinde Pompeio Italia pulſo, in Africam conceſſit. Vbi Curionis aduentum decem nauibus præſtolans, vbi multitudinem illius nauium vidit, ſibi fuga conſuluit. bello Africano, cui & patrem interfuiſſe diximus, multa in Cæſarem Dictatorem, propinquum ſuum, fœda facinora patrauit. Nam libertis ſeruiſque eius ferro & igne crudelem in modum enectis, beſtias quoque ad munus populi comparatas, trucidauit. pro quibus noxis non a Cæſare, qui deprecanti cuncta facile condonaſſet, ſed ab iratis militib. occiſus eſt. autoribus Cæſare, Suetonio & Cicerone. Etſi quadam ad Varronem epiſt. Cicero, more ſuo, cædem illius ad Cæſarem transfert, idque etiam Dion facit, quem vide lib. 43.

Ex his, quæ iam multa de Sex. & L. Cæſaribus, ac vtriusque poſteritate, diſſeruimus, opinor ſatis apparere, quam conturbent Cæſarum familiã, ſeq; negligenter traducant, qui L. Cæſarem P. Rutilii tempore belli ſocialis in Conſulatu collegã Cęſaris Dictatoris auũ, faciũt. Deinde L. Cæſarem filium, M. Antonii auunculum, Sex. Cæſare prognatum aſſerentes, rurſus illi filiũ Sextum ſubiiciunt, eũ qui fraude Baſſi in Syria

in Syria periit. Quæ cum aduersus omnem historiæ fidem tradantur, nobis apud veritatis studiosos dissimulanda non erant.

C. IVLIVS CÆSAR,
Dictatoris auus.

17.]Venio nunc ad C.Cæsarem, vt quomodo Sexti & Lucii, sic illius quoque sobolem & familiam demonstrem. Quanquam autẽ huic honores non defuisse credere par est, nihil tamen apud bonos autores de illo proditum offendimus, nisi quod ducta Martia nobilissimi generis Regum, Cæsaris Dictatoris auus factus est, relictis Caio & Lucio, ac item Iulia liberis, quorũ C. pater Dictatoris, maxime emicuit, quomodo traditum est a Dione.

IVLIA.

18.]IVLIAM C. Marius, is, qui Teutonib. & Cimbris deuictis, primus Romæ septies Consul factus est, vxorem duxit, ex eaque C. Marium & Thelesinum, filios, sustulit. Mortuam Cæsar tum, cum populi Rom. Quæstor esset, pro concione laudauit, quemadmodum videre est apud Suetonium.

C. ET L. IVLII CÆSARES.

19.]C.& L. Cæsares non vltra præturã conscenderũt, immatura morte prærepti, ac quidem repente, nullis euidentibus causis, mane dum calceantur, ille Pisis, hic Romæ etiam dum Prætor, quemadmodũ refert Plinius lib.7. cap.53. [20.] De Lucio nihil insuper obseruauimus. Caius ex Aurelia, castissima fœmina, trium Aureliorũ fratrum, Caii, Marci & Lucii sorore, filium C. Iulium Cæsarem, qui postea Dictaturæ nomine totius orbis imperium obtinuit, iam decimum sextum ætatis annum agentem, ac vna filias aliquot Iulias reliquit.

C. IVLIVS CÆSAR
Dictator.

21.] C. IVLII Cæsaris vitam & res gestas diligentissime persecuti sunt Plutarchus & Suetonius Tranquillus, nisi quod huic principium operis, Iuliæ gentis originem, & Cæsaris primam ætatem continẽs, iniuria temporum deperiit, quod tamẽ vir insignis literaturæ, Ludouicus Viues, vtcunq; sarcire visus est. Nos nullã inde racemationem magnam faciemus. Tantum si quæ neutiquam prætereunda videbuntur, aliorum etiam degustatis lucubrationibus, succinctè referemus.

NATVS est Cæsar ad quartum Idus Quintiles, teste Macrobio, C. Mario sextũ & L.Flacco Coss. qui fuit ann. V. DCLIII. In puero statim complura generosæ mentis indicia comparuerunt, quibus adducti parentes singularem adhibuere curam, vti recte & ad virtutem educaretur. Docuit eũ in domo paterna M. Antonius Gnipho, Grãmaticus, Græce & Latine doctissimus: nec defuit ei domestica consuetudo, quẽadmodum Cicero testatur in Bruto, cum & Aurelia mater, quam tinctam literis, & multæ in loquendo elegantiæ fuisse legimus, in excolendo filio gnauiter aduigilaret. Enimuero tantum ea disciplina profectum est, vt ad quascunq; præclaras artes, seu vitæ genus, animũ intendisset, non aptus modo, sed & natus factusq; videretur.

M. ANTONIVS apud Dionem, nihil circa Cæsaris educationem cessatum esse, ex iis quæ consecuta sunt, ostendit: Corpus enim illi firmissimum & animum constantissimum ad omnia, domestica simul & militaria negotia, insigniter adfuisse: quę duo nisi legitima præcessisset educatio, nũquam habiturus fuisset. Verba ipsa quære apud Dionem lib. 44. Porro Cæsar cum forma corporis excelleret, ac diu prosperrima valetudine vteretur, vigore & magnitudine animi humanam fidem & naturam excessit.

DE HONORIBVS EIVS.

REIPVBLICÆ cura suscepta, suffragante fauore ciuium vsitatos honores adeptus est omnes. Nam quæstura primum, deinde Ædilitate magnificentissime gesta, etiam præturam & Consulatum obtinuit, euectus interim & ad Pontificatũ maximũ, quib. iam voti rerumq; compos quatuor Consulatus adiecit, Dictatura perpetua, & præfectura morũ insuper assumpta.

DE REBVS GESTIS.

EX PRÆTVRA Hispaniam vlteriorem sortitus, cuncta ad Oceanum vsque perdomuit. Functus vero Consulatu, quem ann. V. DCXCV. cum M. Bibulo gessit, omnẽ Galliam, quæ montibus Pyrenæis & Alpibus, fluminib. Rheno & Rhodano continetur, intra nouem annos subactam, P. R. prouinciam effecit. Interim Rheno ponte iuncto, primus Romanorum ducum in Germaniam trãsiuit, penetrauit & in Britanniam, ad id temporis ignotam, quemadmodum latius est in commentariis de bello Gallico, ab ipso relictis.

Exardescente mox dissensione ciuili, Lentulo & Marcello Coss. anno vrbis DCCV. cum populi beneficium eripi sibi videret, vt absenti secundum Consulatũ petere liceret, nec se saluum fore, nisi auxiliũ ab exercitu postularet (nam conditiones pacis aduersarii nullas admittebant) armis Italiam ingressus, fugiente Pompeio, totã eam intra bimestre spacium occupauit. Appellatis obiter de republ. patribus, Hispaniam adiit, copiasque Pompeii, quas is validissimas ibi sub tribus legatis, Varrone videlicet, Afranio & Petreio habebat, deditionem facere coegit: Massilia etiam, quæ sibi portas præcluserat, ad officiũ redacta.

Pacatis Hispaniis, rebusque compositis, cognoscit in itinere se Dictatorem dictum a M. Lepido Prætore. Qua potestate subnixus, vbi in vrbem rediit, se & P. Seruilium Consules creat, ac Dictatura intra diem vndecimum deposita, contentus ordinario magistratu, mare traiicit, Pompeiumque Dyrrhachii nactus, per aliquot menses obsedit, sed erumpente Pompeio repulsus, in Thessaliam concedit. Ibi Pompeium in campo Pharsaliæ superat, superatum ac fugientem in Aegyptum persequitur.

Cognita Pompeii morte, dum hæret Alexandriæ, nouo bello inuoluitur. Quo tandem victor, oppresso Ptolemæo rege, cum iam iterum Dictator factus esset, creatis Romæ Consulibus Q. Fusio Caleno & P. Vatinio, in Syriam, & inde in Pontum transgreditur, ac Pharnacem intra duas horas, quam eo venerat, citra negotium fundit. Eam rei celeritatem significaturus, hæc tria verba, Veni, Vidi, Vici, & tum ad amicos perscripsit, & postea in triumpho prætulit.

Regressus in Italiam, seditione militum excipitur: qua cito composita, sedatis etiam domesticis in vrbe dissidiis, tertium Dictator & Consul creatus, quanquam vetarent Augures, essetque brumæ tempus, transiuit in Africam, ac Scipionem & Iubam regem, qui restauratis Pompeii partibus, graue bellum excitarant, profligauit: His rebus gestis, totque partis victoriis, vrbe repetita, quatuor triumphos duxit, Gallicum videlicet, Alexandrinum, Ponticum & Africanum. Apparatus Gallici ex citro, Pontici ex acantho, Alexandrini testudine, Africani ebore constitit.

Iam liberi Pompeii, collectis ex Pharsalica & Africana pugna suarum partium reliquiis, bellum redintegrarant. Proinde Cæsar quartum Dictator, quartumque Consul sine collega creatus, expeditionem in hos sumit, initoq; apud Mundam conflictu, non sine ingenti discrimine suo victoriam assequitur. Ibi maior Pompei filius in fuga opprimitur, minorem nouis bellis fortuna seruauit. Cæsar ex Hispania quintum in patriam triumphum retulit.

Confecto bello ciuili, quod annos fere quinq; traxit, reductaq; pace, cum iam de constituendo imperio, deque ornanda vrbe cogitaret, etiam bellum Parthicum meditans, vix 5. mensium quietẽ percepit. In Octobri.n. ex Hispania rediit, & Idibus Martiis sequentis anni, iam quintum Dictator & Consul, cum Senatus eum sacrosanctum & inuiolabilem esse decreuisset, ac pro salute iusiurandum dedisset, ab ingratissimis ciuibus, anno ætatis 56. in curia viginti tribus vulneribus trucidatus interiit.

Plvtarchvs Cæsarem cum Alexandro cõfert. Nec immerito: fuit.n. vterq; maximis omniũ generũ bonis exornatus. Sed tamen cum ille vinosus & crudelis in amicos esset, Cæsar sobrius semper & vini parcissimus cognitus est, id quod ne inimici quidem negauerunt. Amicos vero tanta facilitate tractauit, vt valetudinariis diuersorio cubiculoque cesserit, omnes ad opes & honores amplissimos prouexerit.

DE ELOQVENTIA CÆSARIS.

Vigore animi & eloquentia longe antecelluit, suetus simul scribere & legere, dictare & audire: imo epistolas tantarum rerum librariis dictare quaternas pariter, aut si nihil aliud ageret, septenas, quomodo memorat Plinius lib. 7. cap. 25. Sed & Cicero eloquentiã eius vna cum reconditis & exquisitis vocibus ita commendat, vt illum in Oratorum numero reponat. Paterculus Ciceroni proximum facit. Quintilianus eodem animo scribit dixisse, quo bella gessit, vim eius in dicendo, & concitationi iunctum acumen exprimens. Cornelius Tacitus diuinum ingenium, & singularem orationis splendorem illi tribuit. Idem anno ætatis vigesimoprimo, Dolabellam accusasse, memorat. In verbis quoque eligendis admodum erat accuratus & sollicitus, & insolẽtioris locutionis fugiens

fugiens valde, vt apparet ex libris de analogia, quos ad M. Ciceronem scripsit, ex quibus Gellius libri I. capite 10. hæc eius verba depromit: *Habe semper in memoria atque in pectore, vt tanquam scopulum, sic fugias inauditum atque insolens verbum.*

DE LVCVBRATIONIBVS CÆSARIS.

RERVM a se gestarum commentarios, & quidē in mediis bellorū tumultib. confectos, reliquit, septem belli Gallici, & tres de bello Pompeiano. Nam cæteros ab aliis scriptos, cōstat. Quanquā vir doctissimus, Franciscus Floridus, etiam tres illos de bello Pompeiano ab alio conditos suspicatur. Illud apud omnes cōfessum, Cęsaris Commentarios laudari valde M. Ciceroni, Hirtio & eruditis omnibus. Scripsit quoq; ad M. Ciceronem, quorum paulo ante meminimus, de analogia libros. Citat hos Aulus Gellius lib. 1. cap. 10. & 19. cap. 8. Edidit & alia opuscula cōplura, sed quæ temporum iniuria e medio sublata sunt.

DE STVDIIS ILLIVS Mathematicis.

In disciplinis Mathematicis quantum præstiterit, indicio sunt cum libri eius de astris eorumque motu Græce scripti, quos non indoctos fuisse, testis est Macrobius, & aduocantur aliquoties a Plinio in naturali historia: tum Anni castigatio, quem Pontificum incuria deprauatum, adhibito Sosigene Mathematico, correxit, eumque cum antea lunaris fuisset, quomodo & aliarum gentium, ad Solis motum accommodauit. Quam operam eius adeo conducibilem & necessariam ad res omnes iudicauit posteritas, vt hodie post tot euoluta secula, non alia temporum vtamur descriptione, quam Iuliana. Proinde iure apud Lucanum Cæsar sic gloriatur:

-- media inter prælia semper
Stellarum cæliq; plagis, superisque vacaui,
Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus.

DE GENEROSITATE CÆSARIS.

MAGNANIMITATEM eius indicat, quod semel atque iterum epistolas inimicorum nactus, cum legere non sustinuisset, optima fide concremauit, longe maior Alexandro, qui matris Olympiadis literas, quibus familiares ipsius criminabatur, studiose legit & asseruauit.

DE CLEMENTIA ILLIVS.

AD IGNOSCENDVM adeo semper facilis extitit, vt Cicero maxima cum illius laude dicat, præterquam iniuriarum nullius rei obliuisci solitum. Suetonius auctor est, extremo vitæ tempore omnib. qui contra se arma tulissent, ignouisse. Illud est nimirū, quod scribit Plinius, non ignorans, vnde illi pernicies accessisset, cunctos clementia ad pœnitentiam vsque superasse.

SIGNIS collatis, quoties ad eam ætatē nemo, quinquagies dimicauit, eodem autore Plinio, solus Marcum Marcellū transgressus, qui vndequadragies prælio certârat. Celeritate vero in bellis tanta vsus est, vt Cicero lib. 8. ad Atticum epist. 9. non dubitarit illum τέρας, id est prodigium & monstrum appellare.

DE CÆDE ILLIVS.

TOT ac tantis virtutib. instructus Cæsar, eaq; rerum gestarum gloria præfulgēs, cauere nō potuit, quo minus ingratissimorum ciuiū, qui partim amici, partim ex inimicis incolumitate donati, omnes profecto summis ab eo beneficiis & honoribus euecti essent, insidiis occumberet. Horum vexillifer & antesignanus C. Cassius, vir manu promptissimus, cætera flagitiosus & impurus, quod petentem Consulatū Cæsar distulisset, offensus, consilium eius interimendi sumit. In cuius societatem simulatq; M. Brutum, qui tum Præturā vrbanam gerebat, pertraxit, illius auctoritate moti cæteri, ad idem scelus cupidissime nomina dederunt. Ab his igitur Idib. Martiis, contra iusiurandum, cum sacrosanctus esset, & amplissimum magistratum gereret, in Senatu viginti tribus vulnerib. trucidatus est, anno ætatis 56. V. C. DCCX. ante natum Christum 41. Curiam, in qua cædes patrata est, obstrui placuit, Idusque Martias ἀποφράδα parricidiumq; vocari. Percussores vero, & quicunq; morte eius lætati forent, capite pœnas dederunt. Ipse, conditis illi templis, in numerum Deorum relatus est.

¶De verecundia eius in ipsa morte præter Sueton. & Plutarchū Valerius lib. 4. cap. 5.

VXORES C. IVLII CÆSARIS.

COSSVTIA, prima vxor.

Vxores Cæsarem quatuor ordine habuisse, compertissimum est. Prima fuit Cossutia, quo patre nata, incertum, sed familiæ equestris, & diues admodum. Hanc adhuc prætextato sibi desponsam non multo post dimisit.

CORNELIA II. CÆSARIS VXOR.

22.] Repvdiata Cossutia, Corneliam, L. Cornelii Cinnæ, eius, qui quater Consul, & Marianæ dominationis collega & successor fuit, filiam, sibi coniunxit. Hanc vti relinqueret, a Sylla victore nullo modo compelli potuit, amissam vero cum Quæstor esset, quomodo & Iuliam amitã, recepto more pro Rostris laudauit, cum aliâs prouectioris tantum ætatis matronæ laudari consueuissent. Suetonius. Sustulit ex hac Iuliam filiam, quam postea Cn. Pompeio collocauit.

POMPEIA III. vxor.

Amissa Cornelia, in locum eius Pompeiam, Q. Pompeii Rufi filiam, L. Syllæ neptem, duxit. Hanc in sacris Bonæ Deæ a Clodio adulteratam ratus, per diuortium abiecit, cuius facti sui postea causam apud Iudices rogatus, cum præsertim nullius eam criminis insimularet: *Quoniam*, inquit, *domum Cæsaris non tam crimine, quam suspicione carere oportet.*

CALPHVRNIA IIII. vxor.

Calphvrnia, quarta Cæsaris Dictatoris coniunx, L. Pisonem patrem habuit, eum, aduersus quem Ciceronis extat oratio. Duxit hanc in primo Consulatu, sibique superstitem reliquit.

IVLIA, CÆSARIS FILIA.

23.] Ex sola Cornelia, sicuti meminimus, filiam sustulit Iuliam, quam Seruilio Cæpioni desponsam, Cn. Pompeio Magno collocauit. Erat Iulia cum forma & castitate præcellens, tum singulari erga maritum amore flagrans. Quamobrem a Pompeio vicissim impensius colebatur. Accidit autẽ, vt Pompeius ædilitiis comitiis sauciorũ sanguine respersus, vestem domum mutandam mitteret. Qua cõspecta, adeo consternata est Iulia, tum temporis vterum ferens, vt abortum fecerit. Interiecto tempore cum iterum grauida fieret, in puerperio decessit. Pompeio coniugi tumulum in Albano destinante, populus in campum Martium funus extulit. Nec multo post filiolus, quem enixa erat, matris fatum secutus est. Ita gemino communis concordiæ vinculo sublato, dissensio primum, deinde ciuile bellum inter destinatos discrimini duces exortum est.

DE SORORIBVS DICTATORIS.

Vvlgo creditur, & a quibusdam in literas relatum video, tantum vnam Cæsari sororem fuisse. sed redarguit eos Suetonius, diserte sororum nepotes ab illo scriptos hæredes memorans, C. videlicet Octauium, L. Pinarium & Q. Pedium. Plures itaque Cæsarem sorores habuisse, sentiendum est. Coniecturis adducor, vt duas fuisse existimem.

24.] Ivlia prior, ex duobus maritis duos filios sustulit, Q. Pedium & L. Pinarium, quos cum Octauio relictos hæredes meminimus. [25.] Q. Pedius, Cæsaris Dictatoris in Hispania legatus, deinde Consul cum Octauiano factus, legem tulit, qua percussoribus Cæsaris aqua & igni interdictum est. Obiit diem suum in eodem honore, præter Consularem dignitatem etiã triumphalis. Huius nepos, Q. Pedius, natura mutus, consilio Messalæ Oratoris, ex cuius familia erat pueri auia, picturam didicit, inque ea arte magni profectus decessit. Plinius 35. cap. 4. [26.] De L. Pinario nihil præterea proditum legimus, nisi quod in bello Philippensi legionem duxit. Quoniam autem vtrunque, & Pedium & Pinarium, viuente adhuc Dictatore Cæsare, virilis etiam consistentis ętatis fuisse, ex multis circumstantiis apparet, non sororis nepotes hosce, sed potius filios crediderim.

27.] Altera Ivlia, nupta M. Accio Balbo, viro Prętorio, & qui inter XX. viros agrũ Campanum lege Iulia plebi diuisit, Acciam filiam genuit. Defunctam pro concione laudauit nepos C. Octauius, duodecimum annum agens, ann. vrb. DCCIII. Seruio Sulpitio & M. Marcello Coss.

ACCIA.

28.] Acciam, Iuliæ & Accii Balbi filiam, post amissam Anchariam duxit C. Octauius vir & re & existimatione magna, quomodo scribit Tranquillus. Nam magnis innutritus opibus, honores & facile adeptus est, & egregie administrauit. Ex prętura Macedoniam sortitus, fugitiuos, residuam Spartaci & Catilinæ manum, Thurinum agrũ infestantes, ex decreto Senatus in itinere deleuit. Prouinciæ, Bessis & Thracibus magno prælio fusis, singulari iusticia præfuit, testante id ipsum Cicerone in Epistolis ad Q. fratrem. Regressus ex Macedonia, priusquam Consulatus petendi tempus

tempus adesset, morte repētina decessit, tribus relictis liberis, ex priori coniuge, Octauia maiore, ex Accia, Octauia minore & Augusto. Cæterum Accia post obitum Octauii nupsit L. Martio Philippo, viro Consulari, apud quem mox a bello Mutinensi, victore filio Consule facto, vitam cum morte commutauit, anno vrbis 711. ante Christum natum 40.

Scio nonnullos esse, qui ex hoc L. Martio Philippo & Accia natam velint Martiā, quam Fabio Maximo nuptam tantopere celebrat Ouidius Poeta. Verum eam opinionem cum temporum ratio, tum eius coniugii nota sterilitas cōfutat: Adhæc Ouidius in laudibus Martiæ nequaquam taciturus erat, si matrem Acciam, vterinum fratrem Augustum habuisset, cum præter castitatem & formam, cultam ab illa Cæsaris materteram adeo commendet.

OCTAVIA MAIOR, AVGVSTI SOROR.

29.] De Octavia maiore, quæ matre genita est Ancharia, nihil in bonis auctorib. memini obseruare me. Nam quod plerique tradunt, Plutarchum secuti, eā esse, quæ primum C. Marcello, viro Consulari, deinde M. Antonio Triumuiro collocata sit, & illorum simul & huius errorem, in gente Antonia satis abundeque conuici, neque hic ea repetenda duco.

OCTAVIA MINOR, AVGVSTI SOROR.

30.] Octauia minor, nupta C. Claudio Marcello, qui cum C. Lentulo Cruscello Consulatum obiuit, Marcellum filium, & duas filias, Marcellas, suscepit. Mox autem a bello Perusino, cum vita cessisset Marcellus coniunx, ac commodum etiam interiisset vxor Antonii, Fuluia, satagentibus amicis, quo tenacior pacis & cōcordiæ vinculo ambo colligarētur, Octauiam duxit Antonius Triumuir ipse, Cæsaris Triumuiri sororem, quæ aliquandiu honeste & amāter habita, duas illi filias Antonias peperit. Tandem vero per amorem Cleopatræ repudiata ab illo, & domo excedere iussa, paruit, miserantibus Romanis Antonii furorem, qui sic deperiret in Cleopatram, neq; ætate neque forma cum Octauia conferendam.

MARCELLVS, OCTAVIÆ FILIVS.

31.] M. Clavdivs Marcellus, generosissimæ lætissimæque indolis adolescens, & fortunæ, in quā alebatur, capax, Ædilitate magnificentissime gesta, cum illi Iuliam filiam Augustus despondisset, velletque potentiæ & imperii successorem relinquere, morbo correptus decessit, summo ciuitatis luctu, Anno ætatis 24. auunculi Consulatu 11. ante natum Christum vero 20. vrb. cond. 731. Dion autor est, de eius morte suspectam fuisse Liuiā, filiis suis successionem in imperio machinantem. Defunctū publice laudauit Augustus, & ingēti pompa in campo Martio sepeliuit, eiusque nomine Theatrum dedicauit. Hic est Marcellus ille, quem tantopere celebrat Virgilius in fine sexti: quem locum cum recitaret Poeta, præ fletu Cæsar & Octauia soror silentio imperato, multo illum graui ære donarunt, quemadmodum scribit Seruius. Cæterum de inconsolabili Octauiæ luctu, amisso Marcello filio, deque ipsius Marcelli laudibus, vide Senecam in consolatione ad Martiam. Concessit in fata Iulio Antonio & Q. Fabio Maximo Coss. anno vrbis 744. cum frater Augustus 54. annum ageret. Is fuit ante natum Christū annus 7.

MARCELLA MAIOR.

32.] Marcellam maiorem Octauia dedit M. Agrippæ coniugem, ex qua etiam is liberos tulit. Verum amisso Marcello, cui Iuliam Augustus desponderat, fratrē perpulit, vt Agrippam generum legeret, ipsa dimissam ab illo Marcellam M. Iulio Antonio collocauit, ex quo connubio natus est L. Antonius, familiæ suæ, quæ quidem stirpis virilis esset, vltimus. Marcella hæc a matre rogata, gauderet ne, se nupsisse? respondit: Ita valde, vt amplius nolim. Auctor Hieronymus lib. I. cōtra Iouinianum.

MARCELLA MINOR.

33.] Marcella minor, quem maritū, quosve liberos habuerit, nusquam aperte traditur. Coniectura ducimur, nupsisse illam M. Valerio Massalæ, qui Consulatum gessit anno vrbis 742. quemque Dion cognomento Barbatum vocat. Ex eo coniugio prognatus M. Valerius Barbatus, ducta

Lepida, Meſſalinam genuit, Claudii Cæſaris vxorem. Scribit enim Suetonius, duxiſſe Claudium conſobrini ſui filiam. Et apud Senecam teſtatur de morte Claudii Auguſtus, ſe perinde Meſſalinæ maiorē auunculum, atque Claudii fuiſſe. Sed & vir doctiſſimus, Antonius Sabellicus, Meſſalinā ex altera Marcellarum deriuare genus ſuum opinatur.

ANTONIÆ DVÆ.

34.] Antoniarvm maior ex Druſo Germanico, Cæſaris Auguſti priuigno, Germanicum Cæſarem, Claudiū & Liuiā enixa eſt. *[35.] Altera ex L. Domitio Ænobarbo, patrem Neronis Imperatoris, Cn. Domitium, peperit. De his fuſius infra diſſeremus.

C. CÆSAR AVGVSTVS.

36.] C. Cæsar Octavianvs, natus eſt Cicerone & Antonio Coſs. IX. Calend. Octobris, anno vrbis conditæ 691. antequam Chriſtus naſceretur 60. Futuram eius potentiam & felicitatem parentes multis indiciis præceperunt. Nā Accia mater priuſquam pareret, ſomniauit inteſtina ſua ferri ad ſydera, explicarique per omnē terrarum & cæli ambitum. Octauius vero pater ſimiliter per quietem vtero Acciæ iubar Solis exortū vidit. At Nigidius, vir Matheſeos peritiſſimus, vbi horam partus accepit, non dubitauit affirmare, dominū terrarum orbi natum.

Qvadrimvs patrem amiſit. Ab eo tēpore in ædibus vitrici ſumma diligentia educatus eſt. Puer in literis tantum profecit, vt duodecimum annum agens, quemadmodum diximus, Iuliam pro concione laudarit. Proinde plurimum dilectus a Cæſare Dictatore, auunculo maiore, Pontificatus ſacerdotio honoratus eſt. Annos natus octodecim eundem auunculum in Hiſpanias contra liberos Pompeii, per infeſtas hoſtibus vias ſecutus, mirum quantopere demeruerit. Quo cum indolis & morum approbatio, tum oſtentum enatæ palmæ, matrem intra paucos dies ſuperantis, acceſſiſſet, vnum illum Cæſar, nec aliū quenquam, ſuccedere ſibi voluit.

Post auunculi cædem, Apollonia, quo ſtudiorum cauſa miſſus erat, regreſſus, cū vitricus Philippus, ac item Accia mater diſſuadere cœpiſſent, ne nomē inuidioſæ fortunæ Cæſaris adiret, nefas eſſe dixit, quo nomine Cæſari dignus eſſet viſus, ſemetipſum videri indignum, ac hæreditatem adiit. Auctor eſt Paterculus.

* M. Antonivm Conſulem, quem præcipuum adiutorem ſperauerat, ſibi aduerſum ſentiens, ad optimates ſe contulit, quibus eum inuiſum eſſe ſciebat, quod Mutinæ Brutum obſideret. Quare comparatis armis, & cum Conſulibus, Hirtio & Panſa, aduerſus illum profectus, cum decimo ſexto Calendas Maias titulum cepiſſet imperii, decimo ſeptimo Antonium profligauit, quemadmodum eſt autor Ouidius Faſtorum 4. Idque primum eius bellum ciuile fuit. Occubuere in eo prælio cōſul vterq;.

Iam annvm ætatis viceſimum ingreſſurus, cæſis Conſulibus, ipſe cum Q. Pedio cognato Conſulatum iniit. Deinde reconciliatus Antonio, mox ſimul cum illo & M. Lepido Triumuiratum aſſumſit, eumque per duodecim fere annos tenuit. In eo quatuor bella ciuilia confecit: Philippenſe aduerſus Caſſium & Brutum, auunculi percuſſores, Peruſinum contra L. Antonium, Triumuiri fratrem, Siculum aduerſus Sex. Pompeium, Cn. Pompeii Magni filium, & Actiacum contra M. Antonium Triumuirum. Poſt cuius interitum voti compos, rempub. ſolus per 44. annos nomine Principis adminiſtrauit. Nam Lepidum Triumuirum ſtatim poſt fugam Pompeii poteſtate priuârat.

Externa bella partim ſuo ductu, partim per legatos geſſit, Dalmaticum, Cantabricum, Pannonicum, Rheticum, Germanicum & Aquitanicum. Interim & varios tumultus plurimaſque coniurationes oppreſſit.

Ex his præliis & victoriis tres curules triumphos egit, Dalmaticum, Actiacum & Alexandrinum, continuo triduo, cum ante bis ouaſſet, primum Philippenſi, & iterū Siculo bello cōfecto & Imperatoris nomē, quemadmodum ſcribit Tacitus, ſemel ac vicies adeptus eſſet.

Ianvm Quirinum, bis ante memoriam ſuam clauſum, ſemel ſub Numa Pompilio, iterum poſt bellum Punicum primum, C. Attilio ſecundum T. Manlio Torquato Coſs. anno vrbis 518. ipſe multo breuiore temporis ſpatio tertio clauſit, nempe poſt bellum Actiacum, terra marique pace parta, Anno vrbis 725. quinto ſuo & Sex. Apuleii Conſulatu. Sic vno ore tradidere T. Liuius, Plutarchus, Suetonius & L. Florus.

Actis

ACTIS triumphis, & Iano clauso, quod reductæ pacis solenne documentum erat, iam sextum Consulatum gerens, imperiũ bello partum legibus & iure constituit, abolitis quæ Triumuiratu iusserat. Ea res Senatui P. Q. R. adeo grata accidit, vt mox anno sequenti ex sententia L. Planci delatum sit ipsi Augusti nomen, idque Idibus Ianuarii. Testes horum citare possum Cornelium Tacitum libro primo & tertio, Ouidium Fastorum I. & Censorinum in de die Natali.

Ab his quantopere dissentiant Orosius, Eutropius, & qui eos agminatim secuti sunt Chronographi, quiuis vir doctus facile perspexerit. Non reprehendo, quod Ianum etiam quarto & quinto ab Augusto clausum referunt; nec enim post Actiacam victoriam hostes ac bella defuerunt; sed res gestas & temporum annorumque curricula misceri confundique, neutiquam probandum censeo. Nam quod de fundato legibus imperio memorant, amplius quam viginti quatuor annis a veritatis tramite, vt minutiora dissimulem, aberrare conuincuntur.

CONSVLATVS 13. gessit, Valerium Coruinum & C. Marium æquasse contentus. Tribunitiã potestatem perpetuam, quod erat summi fastigii vocabulum, ab ipso inuentum, assumpsit: morum item legumq; regimen æque perpetuum: in quo honore populi censum ter egit. Recepit & Pontificatum Maximum, mortuo Lepido, & Patris patriæ cognomentum: cuius prçter Historiographos, meminit Ouidius Fast. secundo.

CLADES & ignominias graues duas tãtum sustinuit, nec alibi, quam in Germania, Lollianam & Varianam; sed illam maioris infamiæ, quam detrimenti, amissa quintæ legionis aquila, hanc pene exitialẽ, tribus legionibus, totidemque alis & sex cohortibus, vna cum legatis & duce Quintilio Varo, cæsis. Qua nunciata, adeo consternatum ferunt, vt barba capilloq; summisso, caput interdum foribus illideret, vociferans; Quintili Vare, legiones redde. Incidit hæc clades in annum vrbis 761. nati vero Christi seruatoris 11. vt liquet ex Paterculo, Strabone, Tacito, L. Floro & Dione.

OPERÆ precium est cognoscere, quæ scribit Dion, non tam propter cæsos dolore correptum Augustum, quam timuisse, ne Germani coniunctis Gallis in Italiam transcenderent, vrbem Romam (quod tũ facillimum ipsis erat) inuasuri. Verba ipsa sunt apud Dionem lib. 56.

SCIO complures superiorum annorum scriptores esse, qui Frisingensem Episcopũ, Otonem, secuti, hanc Romani exercitus internecionem in superiori Germania apud Augustam Vindelicorum patratam velint, hoc argumẽto nixi, quod illic sit turris Perlegia, quæ pereuntium legionum cędem nomine suo contestetur: quasi vocabulorum etymis viri docti non ludere sæpe soleãt & ludi. Verum quidquid hoc commẽti est refellit facile vir grauissimus Cornelius Tacitus, qui intra Rhenum & Visurgim atque adeo intra Lupiam & Amisium amnes, non procul a saltu Teutoburgensi, rem gestam docet. Intra quæ flumina cum sita sit diœcesis Monasteriensis, terra non sic opibus, vt viris armisque potens; non erat, præsertim quæ iucundissima mihi patria sit, hac laude & hoc honore per alumnum suum fraudanda. Quod si quid vocum allusionibus standum est, non deest illic eximium & celebre cœnobium, multo propius & concinnius a Vari legionumque cæde, Vaerte nuncupatum, quam turris Augustana Perlach. Sed hic nihil definio; quisque suo arbitrio, suaque censura, in id genus dubiis & incertis reb. vtatur. Ergo vt ad togatam Augusti administrationem regrediamur, vrbem multis operibus exornauit, inuitatis etiam principibus viris, vt pro facultatibus quisque monumentum aliquod vel nouum extrueret, vel vetus & collapsum renouaret. Ita vrbe pro maiestate exculta, gloriatus est, marmoream se relinquere, cum lateritiam accepisset.

ITALIAM, duodetriginta coloniis deductis, frequentauit, duplicique classe muniuit. Eas, ac cæteras regiones, reuisenti sibi qui filios filiasve suas approbassent; his singula numorum millia in singulos diuidebat. Multorum quoque Senatorum inopiam subleuauit, pecunias ipsis elargitus, cũ tantum in censum non haberent, vt Ædilitate fungi possent.

DOMINVM se appellari, ne a liberis quidem & nepotibus suis sustinuit. Filios nunquam populo commendauit, vt non adiecerit, Si merebuntur. Vini parcissimus fuit. Bello Mutinensi & legit & scripsit & declamauit quotidie. Ad hæc multa composuit, inque iis & epigrammata. Quin & vi-

tam suam Cantabrico tenus bello 13. libris complexus est.

Iocis etiam & salibus emicuit, saluo tamen, vt Macrobius ait, maiestatis pudorisque respectu, ne in scurram caderet. Referuntur eius ioci cum apud alios, tum apud Macrobium lib. 2. cap. 10. & sequentibus. Nos breuitati studentes, vno contenti erimus. Aiacē tragœdiam scripserat, eādemq;, quod displicuisset, deleuerat. Postea rogatus a Lucio, grauissimo tragœdiarū scriptore, quid nam Aiax suus ageret; *Aiax meus*, inquit, *in spongiam incubuit*. In bono duce nihil adeo, quam nimiam festinationem improbabat, ideoque crebro iactabat, σπεῦδε βραδέως, significans, festinationem quidem bonam & vtilem, verum ita tamē properandū, ne occasio rei bene gerendę amittatur. Minima cōmoda maximo spectantes discrimine similes aiebat esse aureo hamo piscantibus, cuius abrupti damnum nulla captura pensari posset. Interdum cū de debito alicuius diceretur, cuius nulla solutionis spes superesset, Calēdis Græcis soluturum aiebat. Græci namq; Calendis carentes, nouiluniis vsuras soluebant. Quærentib. de inopia & caritate vini, satis prospectum respondit a genero suo M. Agrippa, plurib. aquis in vrbem inductis, ne homines sitirent. Populo autem promissum congiarium exposcenti, bonæ fidei se esse respondit.

DE MORTE AVGVSTI.

De morte eius scriptores variant. Suetonius morbo correptum, victumque in osculis Liuiæ decessisse scribit, hac emissa voce: Liuia nostri coniugii memor viue, ac vale. Tacitus & Dion Liuiam apud populum mortis eius suspicione non parum laborasse tradunt, metuentem, ne reuocaret Agrippam, quem ante paucos dies, ad eum Planasiam vectus, multis cū lachrymis & signis charitatis complexus fuisset. Adiicit Dion, Liuiam, ficubus adhuc in arboribus pendentibus, quas ipse manu sua solitus esset decerpere, bona ex parte veneno illitis, innoxias sibi sumentem comedisse, Augusto venenatas obiecisse. Sed siue hæc ad eum modum, siue aliter gesta sunt, obiit Nolæ, anno post Christum natum 16. vrb. cond. DCCLXVI. duob. Sextis, Pōpeio & Apuleio Coss. 19. Augusti, qua quondā, vt scribit Dion, primum Consulatum inierat, anno vitæ 76. diebus 35. minus, totius imperii a primo Cōsulatu 56. Tiberio priuigno cum vxore Liuia hærede relicto.

VXORES AVGVSTI.

Vxores Augustum tres habuisse legimus, Claudiam, Scriboniam & Liuiam. Nam Seruilia, P. Seruilii Isaurici filia, quā adolescens sponsam habuit, neque ab eo ducta, neque inter vxores numeranda videtur.

CLAVDIA, PRIMA AVGVSTI VXOR.

Clavdiam, P. Clodii Pulchri & Fuluiæ filiam, Antonii priuignam, vix dum nubilem, exposcentibus id militibus, vt necessitudine aliqua iungerentur, ducere coactus, ob socrus insolentiam, de qua plurib. verbis disseruimus in Antoniis, dimisit intactam adhuc & virginem.

SCRIBONIA II. VXOR.

37.] Mox Scriboniā, L. Libonis, viri Cōsularis, & qui Sexti Pompeii socer esset, sororem, duobus ante Consularibus nuptā, ex altero etiam matrem, vxorem accepit. Appianus scribit, id eum hoc consilio fecisse, vt si conciliatione cum Pompeio opus esset, cum de Antonii mente dubitaret, occasionem promptam & paratā haberet. Ex hac nata est Augusto Iulia. Quoniam autem morum eius peruersitatē ferre non posset, non multo post ipsam repudiauit. Illud insuper studiosi meminerint, ex hac Scribonia & Scipione marito natam [38.]Corneliam, quam defunctam in matrimonio L. Æmilii Pauli, viri Consularis & Cēsorii, fratre Scipione Cos. anno 738. tum laudatam oratione funebri ab Augusto, venustissimo epicedio commendat Propertius in fine 4.

LIVIA III. CONIVNX.

39.] Livia Drusum Claudianum, qui Liuiorum familiæ per adoptionem insertus post pugnam Philippensem seipsum interemit, patrem habuit. Hanc Tiberio Neroni nuptam, & ex eo grauidam, permittente ipso, cum Pontifices quoque cōsulti rem approbassent, duxit, App. Claudio Pulchro C. Norbano Flacco Coss. an. vrbis DCCXVI. Enixa autem intra tertium mensem, suspicionē incurrit, quod ex Cæsare per adulterii cōsuetudinem genuisset, estque vulgatus hic versiculus:

Τοῖς ἐντυχοῦσι τὸ τρίμμα παιδία.

Dilecta vnice & perseueranter ab Augusto, nihil tamen illi liberorum tulit, maxime cupienti.

Mvlier & forma & ingenio præstanti fuit, & in tanta fortuna erga multos benefica: non paucos enim ex illustribus viris seruauit, multorum liberos enutriuit, puellas dotis egentes elocauit, & in omnib. rebus ita se probauit, vt non defuerint, qui vt Augustum patrem patriæ, ita ipsam patriæ matrem appellandam cēsuerint. Præcipue autem morum Augusti gnara, nihil non ad ipsius animum demerendum faciebat, eoque plurimum apud illum poterat. Aliquando rogata, quibus artibus adeo sibi Augustum conciliasset: *Quoniam*, inquit, *caste viuens, quæcunque illi grata & iucunda esse noui, facio, nec illius negotiis me misceo, tum furtiuos ipsius lusus vsque adeo non insector, vt etiam notos & compertos mihi esse dissimulem.* Quin & ob suam cum marito concordiam, & beneuolentiam mutuam, Concordię templū erexit, quod postea Tiberius dedicauit, teste Marliano. Grauis tamen in priuignos nouerca fuit, quos, vt liberis suis imperium pararet, quibuscunq; posset artibus, subuertere non destitit, ne Germanico quidem in odium Agrippinæ parcens. Atq; hoc agens, etiam gratiam apud populum venabatur, misericordiam erga afflictos palam ostentando, quos florentes per occultum nefariis artibus & technis impulisset.

Erepto rebus humanis Augusto maiores spiritus concepit. Senatum & ex plebe salutationis officiū sibi præstituros, domum ad se venire, nomen suum publicis commentariis inseri, sibi pariter & Tiberio scribi voluit: quodque impotentioris animi indicium fuit, se, cum omnia sub Augusto posset, Tiberium Imperatorē fecisse iactabat. Quibus offensus ille, & viuæ congressus vitauit, & defunctæ nullum insignē honorem habuit.

Decessit duob. Geminis, C. Rubellio & C. Fusio Coss. ann. vrb. DCCLXXXI. post Christum natum 31. ætatis suæ 86. quemadmodū tradit Dion. Qui volunt eam annos 82. defunctam, idq; a Plin. lib. 14. c. 6. tradi, Plinii sententiam non ponderunt. Nec enim ibi quidquā de morte Liuiæ cōmentatur, sed quantum ea vino Pucino se debere testata sit, vtpote quæ illi⁹ beneficio ad eam ætatē peruenerit, non vana spe cōcepta, longius etiā se victuram, quod & fecit. Hanc esse Plinii mentem, illud insuper euincit, quod posito natali eius ad annum vrbis DCC. quomodo necesse est, si 82. anno vitam exuit, sequetur, eam anno ætatis 13. Tiberium genuisse. Id quam dictu pariter creditu q; sit absurdum, quiuis facile perspexerit.

POSTERITAS AVGVSTI PER IVLIAM FILIAM & M. Agrippam.

Ivliam Augustus primum Marcello, sororis filio, deinde vt ille obiit, M. Vipsanio Agrippæ dedit. Eo quoq; vita functo, Tiberio priuigno collocauit. Ex Agrippa & Iulia tres nepotes, duasque neptes, ac inde porro pronepotes & abnepotes vidit. Habuit & ante Iuliam vxores duas Agrippa, Pomponiam & Marcellam, susceptis ex vtraque liberis, de quibus partim supra nobis dictum est, partim in sequentibus per occasionem dicemus.

M. AGRIPPA, IVLIÆ MARITVS.

40.] M. Vipsanii Agrippæ vita, quæ hic subtexenda esset, ne eadem bis inculcemus, petatur infra e Vipsaniis.

IVLIA, AVGVSTI FILIA.

41.] Qvantopere probatus est omnibus Augustus pater, ac itē Agrippa gener, tātopere displicuit Iulia, omni dedecorū genere contaminata. Nihil enim quod facere aut pati turpiter posset fœmina, infectum reliquit, magnitudinem fortunæ suæ peccandi licentia metiens. Hanc Tiberio nuptam ipso absente, Augustus in insulam Pandatariam relegauit, comitante in voluntarium exilium Scribonia matre, D. Lęlio C. Antistio Coss. an. vrb. DCCXLVIII. teste Dione. Post quinquennium demum in continentem translata, ibidem inhumanitate Tiberii rerum omnium inopia & fame contabuit, extincta eodem anno, quo pater Augustus cōcessit. Tacitus lib. 1. Suetonius in Augusto & Tiberio.

Vide Senecā lib. 6. de beneficiis c. 32.

C. ET. L. CÆSARES.

Caivm & Lucium, nepotes suos, ex Agrippa & Iulia filia genitos, quorū ille natus est M. Apuleio P. Silio Coss. anno vrbis DCCXXXIIII. hic C. Furnio C. Syllano

Coss. anno DCCXXXVII. Cæsar Augustus statim eo ipso anno, qui fuit Lucii natalis, adoptauit in filios, successoresque in imperio designauit. Necdum posita puerili prætexta, principes iuuentutis appellari voluit. Adultos vero, decimumtertium Consulatum gerens, quem ob id vltro petierat, suo quemque tirocinio in forum deduxit. Inuenio alicubi Consules quoque designatos.

C. CÆSAR.

42.] CAIVS CÆSAR ad Orientem missus, cum rege Parthorum in Euphratis insula, vtriusque exercitu spectante, coiit. Parthus prior apud Caium in Romana ripa, Caius posterior apud regem in ripa diuersa epulatus est. Armeniam, quæ ad Parthos defecerat, facile ad officium retraxit, Regemque ei præfecit Ariobarzanem Medum. Mox in colloquio, cui se temere crediderat, vulneratus in Syriam rediit. Inde in Italiam tendens, in Lycia, dubium ex vulnere an morbo, Liuiæque nouercæ dolo, mortem obiit, an. vrb. DCCLV. Ossa eius in vrbem relata sunt, quemadmodum vetus indicat inscriptio, quæ ante Ecclesiã duodecim Apostolorũ cernitur: Ossa C. Cæsaris Aug. F. principis iuuentutis. Autores horũ Paterculus, Tacitus & Festus Rufus, apud quem falso pro Caio Claudius nominatur. Sed & apud Plinium alicubi mẽdose Claudius appellatur, qui Iubam regẽ ad hunc C. Cæsarem, Aug. F. de Arabica ipsius expeditione (etsi ille Arabiam tantũ perspexit) volumina condidisse memorat lib. 6. cap. 27. & lib. 12. cap. 14. & 32. cap. 1. Vxor Caio fuit Liuia, Drusi filia, Germanici soror, quæ post mortẽ eius nupsit Druso, Tiberii filio. De vtroque dicemus in sequẽtibus, cum ad Tiberium perueniemus.

L. CÆSAR, AVGVSTI F.

43.] L. CÆSAR Hispanias petens, quo pater Augustus illum miserat, in itinere aduersa valetudine correptus, Massiliæ vitam finiuit, ante diem ferme quinquagesimum, quam Caius frater, teste Velleio Paterculo. Certe intra spatium duodeuiginti mensiũ vtrunque ereptum Augusto patri, refert Suetonius. Lucio Mentesæ in Hispania Bętica huiusmodi legitur posita inscriptio: *Municipium Albense Varcaonense D. D. L. Cæsari Aug. F. Diui Iulii Nepoti, principi iuuentutis, Auguri Cos. designato C. dedicauit.* Eandem inscriptionem extare apud Agaunenses, sed mutilam & vetustate corrosam, testatur vir doctissimus Ioannes Stumpfius operis Chronici lib. 11. Vxor Lucio destinata erat Æmilia Lepida, L. Sylla & Cn. Põpeio proauis clara, accusata postea damnataque sub Tiberio, anno principatus eius sexto.

MARCVS AGRIPPA F.

44.] M. AGRIPPAM, M. Agrippæ filium posthumum, sublatis fratribus, adoptauit Augustus vna cum Tiberio anno DCCLVI. Sex. Ælio C. Sentio Consulibus quinto Calend. Iulias, sed breui ob ingeniũ sordidũ ac ferox abdicatum seposuit Surrentum, deinde nihilo tractabiliorem, imo indies amentiorem, citra flagitium tamen, in insulam Planasiam transportauit, sepsitque insuper custodia militum. Ibi mox a morte Augusti, quod noui principatus primum facinus fuit, iussu Tiberii trucidatus est. Etsi nuncianti Tribuno, factum esse, quod imperasset, neq; imperasse se, & redditurum eum Senatui rationem, Tiberius respondit.

IVLIA AGRIPPÆ F.

45.] IVLIA quemadmodũ nomen matris, ita mores & flagitia quoq; retulit, procacitate & libidinibus infamis. Ex L. Æmilio Paulo, cui pater Consularis & Censorius fuit, Æmiliam Lepidam genuit. Adulterii conuictam Augustus auus in insulã Trimerum proiecit. Vbi viginti annis exilio tolerato, sustentãte eam ope sua Liuia Augusta, vitam finiuit, Appio Syllano P. Silio Coss. anno vrbis DCCLXXX. Cæsar Augustus non contentus ipsam e conspectu remouisse, etiam infantem, post damnationem editũ, agnosci & ali vetuit, ad omnem vtriusque Iuliæ & Agrippæ posthumi mentionem ingemiscere solitus, nec aliter, quam tres vomicas, aut tria carcinomata sua appellauit. Iuliæ sororem Agrippinam adiungemus, deinceps ad Æmiliam, Iuliæ filiam, redituri.

AGRIPPINA, M. AGRIPPÆ. F.

46.] DISSIMILIS Agrippina sorori matrique fuit, mulier ingenii vehementis, dominandi cupida, & quæ virilibus curis fœminarum vitia exuisset, ob hoc pudicitia impenetrabili, sed interim dissimulationũ nescia,

nescia, & iræ peruicax, quod postremo sub principe crudeli & sanguinario fraudi fuit. Cũ Liuia Augusta graues simultates exercuit, cum æmulatione potentiæ, tũ ob nouercales insidias & stimulos. Castitate tamen & amore Germanici Cæsaris, quem eundem maritum & consobrinum habuit, quamuis indomitum animum in melius vertebat.

IN Germaniam maritum secuta, non dubitauit munia ducis exercere. Põs Rheno impositus, quo minus per summum flagitium a trepidis & consternatis militibus solueretur, ipsa prohibuit. Militibus, vt quis inops aut saucius, vestem & fomenta dilargita est. Citat Tacitus C. Plinium, apud quem in libris de bellis Germanicis traditũ sit, stetisse apud principium pontis, & grates reuersis cum marito legionibus habuisse, quæ res animum Tiberii cum primis alienauit.

MISSO ad ordinandum orientem Germanico, nõ passa est ab ipso diuelli, sed per Syriam, Armeniam & Ægyptum indiuidua comes adhęsit. Extincti autem cineres cum maximo luctu reportans, quocunq; appulisset, summis honoribus excepta est. In vrbem regressam, mirum quanto studio populus accensus, verum & vnicũ Augusti sanguinem, patriæ decus, antiquitatis singulare specimen appellauit.

PROPTER hæc, & liberiores quasdam querelas, capitaliter infenso Tiberio, cum etiã Seiani fraude præstructũ esset, vt quasi veneficii ab illa insimularetur, accusatur apud Senatum, damnataque, in insulã Pandatariam recluditur. Vbi in quintum annum spe sustentata, quam auxit non nihil Seiani supplicium, posteaquam nihil de sęuitia remitti vidit, inedia mori statuit; idq; perseuerantia, quamuis per vim ore diducto, infulciri illi cibum Tiberius iussisset, obtinuit, duobus ante se filiis, Nerone & Druso, pari crudelitate extinctis. Periit Agrippina Ser. Sulpitio L. Cornelio Sylla Coss. anno vrb. DCCLXXXV. Christi nati 35. eodem die quo biẽnio ante supplicium de Seiano sumptum erat, XV. videlicet Calen. Octobris. Tiberius quod eam nõ strangulasset, aut in Gemonias abiecisset, gratias agi sibi, & vt vtriusque (Seiani & Agrippinę) necis die per omnes annos donum Ioui sacraretur, decerni permisit, cum ipse natalem Agrippinæ inter nefastos referendũ suasisset. Autor Tacitus & Suetonius Tranquillus. Liberos ex Germanico sex tulit, de quibus, vt suo quamque patri sobolẽ substituamus, infra, cum communes Augusti & Liuiæ pronepotes persequemur, fusius & accuratius disseremus. Nunc ad Augusti propaginem ex Iulia nepte regrediamur.

ÆMILIA LEPIDA, AVGVSTI proneptis.

47.] ÆMILIA primum Tiberio Claudio, Drusi filio, admodum adolescenti desponsa, repudiataque ab illo etiam dum virgo, quod parentes eius Augustum offendissent, cessit in matrimoniũ [48.] Appio Iunio Sylano, qui Consulatu gesto sub Tiberio anno vrbis DCCLXXX. ab Imperatore Claudio, cuius consocer erat, occisus est, teste Seneca. Cædis ratio narratur Dioni 60. & Suetonio, quorum ille alterã vxorem duxisse scribit, Lepidam, matrẽ MESSALINÆ, collocatam a Claudio. Cæterũ cum Æmilia matrimonii etsi nulli scriptores, quod sciam, meminerint, ego tamen vt astruã, & defendam, autoritate Plinii Secundi adducor, apud quem lib. 7. cap. 13. legimus, Augustum in reliqua exemplorũ raritate neptis suæ nepotem vidisse genitũ, quo excessit anno, M. Iunium Syllanum. Atqui ex Agrippina nullos nepotes vidit, vtpote quos Tiberius partim antequam liberos tollerent, occidit: partim, nescio qua ductus humanitate, maritauit. Sed nec Iuliam, præterquam Paulo, vlli nuptam, aut plus liberorum, quam vnam filiã reliquisse, proditũ est. Porro Syllano iunctam Æmiliam, Augusto proauo Syllanos abnepotes, Marcum & Lucium, peperisse conuincitur.

M. ET L. SYLLANI, AVGVSTI ABNEPOTES.

49.] M. IVNIVS Syllanus, editus in lucem (vti diximus) eodem anno, quo Cæsar Augustus excessit, homo adeo mansuetus & segnis fuit, vt Caius Cæsar qui Tiberio successit, auream pecudem appellarẽ consueuerit. Consulatum gessit sub Claudio cũ Velleio Tutore, vnde dictũ S.C. Velleianũ, teste Vlpiano. ff. ad S. C. Velleianũ. Interiit Agrippinæ, matris Neronis, dolo. Hæc enim vltorem necis metuens, quam L. Syllano molita fuerat, præsertim accedẽte crebra vulgi fama, anteponendũ esse vix dũ pueritiã egresso Neroni, & imperiũ

per ſcelus adepto, virum ætate compoſita, inſontem, nobilem, & quod tunc ſpectabatur, e Cæſarum poſteris, per P. Celerium & Helium libertum venenum ei propinauit, cum Aſiam ex Conſulatu ſortitus tum adminiſtraret. Tacitus initio libri decimitertii.

L. SYLLANVS.

50.] L. Ivnivs Syllanus, Marci frater, deſtinatus a Claudio gener, cui filiam Octauiam collocaret, & idcirco triumphalibus ornamentis, & gladiatorii muneris magnificentia, prolatus ad ſtudia vulgi, repente per dolum Agrippinæ, deferente ipſum Vitellio, ab affinitate pacta repellitur, etiam Præturam, quā gerebat, eiurare coactus. Quod nefarium facinus generoſitas iuuenis indigniſſime ferens, ſiue abiecta ſpe vitæ, quam ad id tempus produxerat, ſiue ad augendam inuidiam, die nuptiarū Claudii & Agrippinæ, an. vrb. DCCCI. nati Chriſti 51. ſibi mortem conſciuit. Tacitus libro 12.

IVNIA CALVINA, AVGVSTI ABNEPTIS.

51.] Ivnia Caluina, M. & L. Syllanorum ſoror, decora mulier & procax, quæque paulo ante nurus Vitellii fuiſſet, eodem tempore, quo L. frater interiit, per Agrippinam Italia pulſa eſt, quam Nero vndecimo poſt anno, interempta matre, vt illius inuidiam grauaret, ſuamque lenitatem teſtificaretur, vna cum aliquot aliis illuſtribus viris & fœminis reſtituit. Peruenit viuendo Iunia vſque ad tempora nouiſſima Veſpaſiani. Qui in extremo mortis diſcrimine, cū inter cætera prodigia mauſoleum Cæſarum ſponte ſua patere nunciatum eſſet, iocis indulgens, nihil ad ſe, verum ad Iuniam Caluinam, quæ gentis eſſet Auguſti, pertinere dixit. Tacitus 12. & 14. Suetonius in Veſpaſiano.

SYLLANVS TORQVATVS AVGVSTI atnepos.

Ab his fratribus deſcendêre Syllanus Torquatus cum fratre Syllano & ſorore Lepida. [52.] Torquatus a Nerone mori addactus eſt, quod ſuper Iuniæ familiæ claritudinem Auguſtum atauum ferret. Ergo accuſatorib. obiicere iuſſis, quod prodigus largitionibus, nullam aliām, quam in rebus nouis ſpem haberet: brachiorum venas intercidit, anno DCCCXVI. Mortem eius ſecuta eſt Neronis oratio ex more, quamuis ſontem, & defenſioni merito diffiſum, victurum tamen fuiſſe, ſi clementiam iudicis expectaſſet. Tacitus 15. [53.] De Syllano fratre nihil inuenio, niſi quod L. Syllanum filium reliquit. [54.] Lepida C. Caſſio Iuriſconſulto nupta, damnato in exiliū marito, ipſa quoque apud Senatum conſuetudinis inceſtæ cum fratris filio accuſatur. Is vero eam cognitionem ad Cæſarem reiecit.

L. SYLLANVS, AVGVSTI TRINEPOS.

55.] L. Syllanvs, & ipſe Torquatus dictus, Torquatū patruum, Lepidam amitam habuit, fratris illorum filius, nobilitate generis & modeſta iuuenta præcellens, quem C. Caſſius, amitæ maritus, diſciplina ſua ad virtutem diligenter educauit. Hunc Nero propter tam eximias & excellentes dotes, eadem accuſatione cum Caſſio & Lepida cōſtrictum, damnatumque primum tanquam Naxum deuehendum, Oſtiam amouit, deinde municipio Apuliæ, cui nomen eſt Barium, clauſit. Illic indigniſſimum caſum ſapienter ferens, vbi Centurionem & milites ad cædem miſſos vidit, cum armatis, quantum nudis manibus valebat, congreſſus, vulneribus aduerſis tanquam in pugna cecidit. Tacitus 16. Puto eundem eſſe, cui ſtatua in foro poſita, curante Capitone. Vide Plinium libro primo epiſtol. ad Cornel. Tacitum. Cæterum in hoc poſteritas Auguſti, per Iuliam neptē propagata, ſcelere & latrocinio Neronis defecit, anno vrbis cond. DCCCXVII. imperii Neronis 11. nati Chriſti 67. Nos hanc domus Auguſti partem, ab aliis omiſſam, neque huc pertinere creditam, recte ſuoq; loco, quod arbitramur, attexuimus, nihil ambigentes, hanc operam & ſedulitatem noſtrā antiquitatis & Hiſtoriæ ſtudioſis omnib. ex animo probatum iri. Sed iam ad Liuiæ filios, Auguſti priuignos, & potentiæ ſucceſſores, accingamur, paulatim ad dilatam Agrippinæ progeniem redituri.

TIBERIVS CÆSAR AVGVSTVS.

56.] Tiberio genus ex Claudiorum gente

gente patricia fuit, & quidem vtrunque. Nam auus maternus ex eadem familia in gentem Liuiam adoptione transierat. Pater, Tiberius Nero, Præturam non excessit, non multo post quam Liuiam vxorem Cæsari Octauiano tradidisset, vita defunctus, vtroque filio Tiberio & Druso superstite.

TARDITATEM ingenii & sæuitiam eius, pueri adhuc, cito perspexit Theodorus præceptor, subinde in obiurgando πηλὸν αἵματι πεφυρμένον, id est, lutum, sanguine maceratum, appellans. Adultus, ac iam tiro, in castris propter immodicam auiditatem vini, pro Tiberio, Biberius, pro Claudio, Caldius, & pro Nerone Mero vocabatur.

QVOAD tamen priuatus, vel sub Augusto in imperiis egit, egregii nominis famæque fuit. Præter Quæsturam, quam anno ætatis 22. capessens obiuit, Consulatus duos gessit, accepta etiam Tribunitia potestate in quinquennium. Interea regnum Armeniæ Tigrani restituit, signa quæ Crassis ademerant Parthi, recepit. Bella maxima tria gessit, Rheticum, Pannonicum & Germanicum, de quibus & ouationem & triumphum retulit, primus quoque Triumphalibus ornamentis honoratus. Ex Plinio & Valerio.

IAM adoleuerant Caius & Lucius, Augusti filii, quibus vt proximo secundum patrem dignitatis gradu cederet, simul quod vxoris insolentiam non ferret, Rhodum secessit, non sine offensa & querela vitrici: quamobrem illi vix anno octauo reditus concessus est. Mox Caio & L. fato subtractis, ab Augusto vna cum Agrippa adoptatur, anno vrbis septingentesimo quinquagesimosexto, post Christum natum sexto, coactus ipse prius Germanicum, Drusi fratris filium, adoptare. Tum iterum potestas Tribunitia collata, deque Germania, post cladem Varianam pacata, concessus triumphus. Eius triumphi meminit Ouidius ad Germanicum scribens lib. secundo de Ponto.

¶ Meminit Iustinianus Institutionũ lib.1.tit.11.

DEFVNCTO Augusto, cuius vacuos penates, per duodecim annos rexerat, imperium adeptus, res Romanas tribus ferme & viginti annis gubernauit. Primum occultus & subdolus fingẽdis virtutibus non appellationem Domini, vix Imperatoris nomen admisit, cum se Dominũ seruorum, Imperatorem militum, Senatus cæterorumque ciuium Principem seu præcipuum esse diceret. Præsidibus, onerandas tributo prouincias censentibus, rescripsit: *Boni pastoris esse, tondere oues, non deglubere.* Aduersus quorundam famosos libellos & conuitia vltionem exposcentibus amicis: *In libera ciuitate liberas esse linguas debere respondit.* Sæpe etiam illud vsurpauit, *Oderint dum probent.*

Ab his simulationum figmentis quam postea diuersus abierit, docet inaudita ipsius, nec facile credenda nostro seculo, crudelitas. Etenim nõ modo in promiscuã multitudinem, verum etiam in nobilissimos quosque ciues, in Senatum, in familiares, & amicos, denique in Germanicum filium, in nepotes, in Agrippinam nurum atrox & sanguinarius admodum extitit. Quamobrem morte eius nunciata, ita lætatus est populus, vt per vrbem discurrens Tiberium in Tiberim proclamârit.

OBIIT mortem Cn. Acerronio Proculo C. Porcio Nigro Coss. anno vrbis 789. vitæ 78. Christi nati 39. Corpus in vrbem noctu per milites reuectum, postridie publico funere elatum est. Ipse a Caio nepote, quem vna cum Tiberio, Drusi filio, hæredem scripserat, pro concione laudatus, nec alius illi prætera honos habitus. Tacitus, Suetonius & Dion.

AGRIPPINA PRIMA TIBERII CONIVNX.

57.] VIPSANIA Agrippina, Marci Agrippæ filia, Tiberio Neroni Drusum Cæsarẽ peperit, iterumq; grauida a Tiberio dimissa est, cogente Augusto, vt filiam suam Iuliam duceret. Nupsit deinde Agrippina C. Asinio Gallo, viro Consulari, ex quo complures liberos sustulit. Decessit vna omnium Agrippæ liberorum miti obitu. Nam cæteri vel ferro, vel veneno, vel fame perierunt. Decessit autem anno principatus Tiberii 6. vrbis septingentesimo septuagesimosecundo. Autor Cornelius Nepos, Cornelius Tacitus & Suetonius.

IVLIA, SECVNDA TIBERII CONIVNX.

41.] Cum IVLIA, Augusti filia, primo concorditer & amore mutuo vixit: mox dissedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuo secubaret, intercepto communis filii pignore, qui Aqui-

leiæ natus, extinctus est. Nec alia de causa Rhodum abscessit, quam quod fastum & impudicitiam eius non ferret. Imperium adeptus, extorrem, infamem, & post interfectum posthumum Agrippam, omnis spei egenam, inopia ac tabe longa peremit, obscuram fore necem longinquitate exilii ratus. Suetonius & Tacitus.

DRVSVS CÆSAR
TIB. F.

58.] DRVSO, Tiberii ex Vipsania Agrippina filio, quemadmodum simplex & minime fucatum ingenium, sic iracundum & sanguine gaudens fuit. Litteras non admodum coluit, vnde & dicendi rudis euasit. Patris bibacitatem egregie retulit. Credo assiduitate crapulæ ad maiorem iracundiam deflexisse. Ab acerbitate eius enses præacuti Drusiani dicti sunt. Et ipse, Equiti plaga incussa, Castoris nomen reportauit, quemadmodum est autor Dion.

QVÆSTVRAM gessit M. Æmilio T. Statilio Cõsulibus. Triennio post missus a patre ad legiones Pannonicas, quæ post excessum Augusti nunciatũ tumultuari cœperãt, præmia & missionẽ flagitantes, motum omnem intra paucos dies composuit, ac ouans vrbem ingressus est. Mox Consulatum iniit cum C. Norbano Flacco, qui fuit anno vrbis 767. sextoque anno post, cum iam Germanicus frater in fata concessisset, eundem honorem repetiuit, & quidem patris collega, nihil amplius dissimulantis, quin filium summæ rerum admoueret. Proinde Tribunitiam potestatem, petente Tiberio, Senatus illi decreuit. Destinatam ac certam in imperio successionem præcidit illi Seianus, æmulus potentiæ, & recenti ira aduersus Drusum efferatus. Nam orto forte iurgio, Drusus commotior intenderat Seiano manus, & contra tendentis os verberauerat. Ille, quod iam diu molitus erat, cum vxore Drusi communicat: ita fraude & perfidia vtriusque, per venenum tollitur, anno septingentesimo septuagesimoquinto, principatus Tiberii nono. Turbauit hæc calamitas non solum florentem Tiberii domum, sed & principatum hactenus laudatum, si procuratam Germanico necem excipias, in deteriorem formam commutauit.

LIVIA, DRVSI CÆS.
VXOR.

59.] LIVIA, seu per diminutionis delitias Liuilla, Drusi & Antoniæ filia, Germanici soror, primum C. Cæsari Augusti filio, deinde illo extincto, Druso Cæsari nupsit, ex quo tres liberos enixa est. Hanc Ælius Seianus, Præfectus prætoriis cohortibus, & Tiberio variis artibus & similitudine morum gratissimus, eoque plurimũ potens, cum dominationem sibi strueret, tanquam eius pulchritudine captus, & amore incensus (nam forma præcellebat) ad adulterium pellexit, & postquam hoc flagitio potitus est, eandem ad coniugii spem, consortium regni & mariti necem inflammauit. Mirum autem eam, cui auunculus Augustus esset, socer Tiberius, ex Druso liberi, sic corrumpi fœdariq; ab homine municipali potuisse, vt pro honestis & pręsentibus, flagitiosa & incerta expectaret. Sed quo non amissa pudicitia mulier impellitur? Vbi de veneficii loco & tempore conuenit, per conscios facinoris ministros Drusum pharmaco sustulit. Id scelus, vt nullum perpetuo latet, tãdem octauo post anno cognitum est. Interea Seianus a Tiberio Liuiæ nuptias petit. Primum repulsam patitur, postea tamen, cum non absisteret, fit voti compos. Iam Tiberio secessum in Campaniam persuaserat, quo magis vnus omnia posset, euersaque etiam Germanici domo, non procul ab imperio aberat. Nam & natalem suum publice celebrari, & positas sibi imagines aureas passim coli videbat. Ad hæc curarum & imperii socius vocabatur. Cum Tiberius suspectam habere illius potentiam cœpit: deque eo subuertendo cogitans, optimum arbitratus est, per speciem honoris inductum tollere. Quamobrem assumto quinto Cõsulatu, Seianum collegam sibi designauit, remissumque in vrbem spe Tribunitiæ potestatis consequendæ impleuit. His elatus Seianus, ac se iam αὐτοκράτορα, Tiberiũ vero νησίαρχον tantum, id est, Caprearum insulæ dominũ dicens, repente in Senatu per sæuã & atrocem Tiberii epistolã accusatus, damnatus & vnco tractus est. Sæuitũ etiã in ipsius liberos, deq; Seiani familiarib. & amicis omnib. suppliciũ sumptum. Liuiam Tiberius Antonię matri, per quam cõsilia & insidias Seiani didicerat, concessit. Illa filiam acceptam, conclusamq; domi, fame perdi-

perdidit. Hæc breuiter ex Tacito, Suetonio & Dione congeſſimus, tantum neceſſaria ſectati, ſuperuacaneis, ne prolixiores eſſemus, opera data reciſis. Faſtū, potentiā & ſuppliciū Seiani præter Hiſtoricos grauiſſime deſcripſit Iuuenalis Satyra 10.

MEMINIT huius Liuiæ, & facinoris ab ea patrati, Seneca his verbis: *Liuia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amauerat. Illa ſponte miſcuit aconitum, hæc decepta furorem propinauit pro amoris poculo*, &c. Hæc cum ad ſuperiorem hiſtoriam aptiſſime quadrent, miror hercle, Cælium Rhodiginū, virū nō huius ſæculi, ſed cum quouis veterum, ob variam & multiplicem eruditionem comparandum, hæc velut obtorto collo rapta ad Liuiam Auguſtam referre. Fateor extare, qui Liuiæ dolo ſublatum Auguſtum tradant, nec ſum oblitus, quid ipſe ſupra de interitu Auguſti ex Tacito & Dione retulerim. Sed tamen diuerſum etiam ab aliis memoratur. Ac vt omnes ſcriptores vno ore, quod vult Cælius, affirment, non tamen idem hoc loco Senecam de Liuia, principis Auguſti coniuge, ſtatuere conuicerint. Imò de Liuia, Druſi, Cæſaris vxore, loqui, teſtantur palam verba illius ex tragœdia, quæ inſcribitur Octauia. Nam vbi de Agrippina, Germanici conſorte, egit, ſubiungit de ſorore: *Felix thalamis Liuia Druſi, natiſque, ferum Ruit in facinus, pœnamque ſuam.*

Et addit de filia: *Iulia matris fata ſecuta, Poſt longa tamen tempora ferro cæſa eſt, quamuis crimine nullo.* Quid his poteſt eſſe clarius? ne nūnc dicam, nihil vſquam fictum aut pictum eſſe de odio Liuiæ Auguſtæ aduerſus maritum, vt maxime extremæ illius ætati filio timens inſidiata ſit. At Liuiam, Germanici ſororem, adulterio corruptam, maritalem omnem erga Druſum amorem exuiſſe, odioque inflammatam, perniciem eidem acceleraſſe, conſtat. Hæc nobis attingere viſum eſt, vt admonita iuuentus omnia cum iudicio legat, nec ſtatim recipiendum arbitretur, ſi quid affirmet is, de quo dici poſſit, quod eſt in prouerbio, αὐτὸς ἔφα.

TIBERIVS, DRVSI CAESARIS F.

60.] LIVIA eodem anno, quo nunciatum eſt de Germanici fratris morte, Druſo marito geminos filios peperit, quod rarum lætumq; etiam modicis penatibus, tanto gaudio Tiberium affecit, vt nō temperauerit, quin iactaret apud Patres, nulli ante Romanorum eiuſdem faſtigii viro geminam ſtirpem editam. Sed alter ex his extincti patris fata mox ſecutus eſt. Tiberium hæredem ſecum inſtitutum C. Cæſar, ſimulatque rerū potiri contigit, interemit, idque futurum, Tiberium auum, cū adhuc viueret, non latuit. Nam aliquando crebris cum lachrymis nepotem ex Druſo complexus, truci Caligulæ vultu: *Occides*, inquit, *hunc tu, & te alius*. Tacitus. De cæde eius paulo aliter, & admodum pathetice Philo de legatione ad Caium.

IVLIA, DRVSI CAESARIS F.

61.] IVLIA, Tiberio fratre non paulo natu maior, conſobrino Neroni Germanici filio, nupſit. Quo crudeliter extincto ducta eſt a [62.] C. Rubellio Planco non ſine indignatione ciuitatis, quod auum illius ignobilem, vtpote Tiburtem, & tamen Equitem Romanum, plerique meminiſſent, quamuis ipſe Rubellius vir Conſularis eſſet. Ex hoc filium C. Rubellium Plancum enixam, inſtigante Meſſalina, cum illā C. Suillius accuſaſſet, Claudius nulla data defenſione, primum vrbe exegit, deinde miſſo percuſſore interfecit. Tacitus, Suetonius & Seneca.

C. RVBELLIVS PLANCVS, DRVSI CÆSARIS Nepos.

63.] C. RVBELLIVS PLANCVS, Rubellii ex Iulia filius, per matrem pari gradu Auguſtum contingebat ac Nero, abnepos videlicet. Primum in exilium a Nerone pellitur vna cum Antiſtia coniuge, poſtea miſſis militibus occiditur, capite in vrbē relato. Tacitus 14. quod opus vt in multis locis mendoſum eſt, ita Rubellium patrem perperam Blandum, filium Plautum appellat. Cæterum hic eſt Rubellius Plancus, quem Iuuenalis Satyra octaua, ſic compellat:

---Tecum eſt mihi Plance Rubelli,
Sermo, tumes alto Druſorum ſanguine, tanquam
Feceris ipſe aliquid, propter quod nobilis eſſes,
Vt te conciperet, quæ ſanguine fulget Iuli.
Nō qui vētoſo cōducta ſub aere texit, &c. Quē

locum perquam frigide tractarunt nõnulli interpretes, potissimum autẽ Mancinellus.

CLAVDIVS DRVSVS.

64.] Clavdivs Drusus, Tiberii Cæsaris frater, intra penates Cæsaris Augusti natus est, mense tertio, posteaquam inter Augustum & Liuiam matrem celebratæ nuptiæ sunt. Adolescens multis magnisq; virtutibus enituit. Ingenium illius, vt scribit Paterculus, vtrum bellicis operibus magis, an ciuilib. sufficerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suauitas, & aduersus amicos æqua & par sui existimatio inimitabilis ei fuisse traditur, tum pulchritudo corporis proxima fraternæ.

Accepta Quæstura, cum fratre Tiberio contra Rhetos missus est. Quo in bello qua fortitudine res gesserit, satis indicat Horatius lib. 4. Carminum, nunc aquilæ illum, nunc leoni comparans.

Videre, inquit, *Rheti bella sub Alpibus*
Drusum gerentem, & Vindelici, diu
Lateque victrices cateruæ
Consiliis iuuenis reuictæ.
Sensere, quid mens rite, quid indoles
Nutrita faustis sub penetralibus
Posset, quid Augusti paternus
In pueros animus Nerones.

Post bellum Vindelicum profectus in Gallias, censum egit, tumultuantes ob eam rem plerasque ciuitates compescuit, teste Liuio. Germanos, qui Rhenum transierãt, cecidit. Quin & ipse traiecto flumine, ad Batauorum insulam Sicambros in suis sedibus afflixit. In Amisia, cuius est autor Strabo lib. 7. Bructeros nauali prælio superauit. Oceanum septentrionalem primus Romanorum ducum ingressus, Frisios in deditionem accepit, coriis aliquot tributi nomine impositis, vt memorat Tacitus lib. 4. In terram tamen Caucorum delatus, nõ leue periculum adiit, nauibus mari in sicco destitutis, sed ope pedestris exercitus Frisiorum seruatus euasit. Autor Dion.

In vrbem reuersus, Ædilis factus est anno 743. Etsi iam tũ prætorios honores obtineret. Primo vere repetita Germania, Vsipetes, Tẽchteros, Sicambros, Cheruscos, Cattos, aliasque trans Rhenum gentes subegit. Volenti transire Visurgim cum penuria commeatus, tum instans hyems obstitit, etiam examen apum, in castris conspectum, militum animos, quo minus ducem suum sequerentur, auertit.

In reditu ad confluentem Lupiæ & Halizonis castellũ erexit, ac item aliud in Cattis iuxta Rhenum. Ob eas res decretis triũphalibus ornamentis, ouans vrbem ingressus est. Datum etiã, vt denuo iturus in hostem, proconsularem potestatem obtineret. Nam Imperatoris nomen iam exercitus tribuerat, quomodo & fratri, sed appellationis eius numerum Augustus aliquoties auxit.

Prætvra gesta, cum interim in annũ sequentem, qui fuit vrbis cond. 745. Consul designatus esset, vt honorem illum iniit, multa tristia signa conspecta sunt. Quibus ille contemptis, in Germaniam rediit, gentes transrhenanas, Cattos, Cheruscos, Sueuos & Marcomannos perculit, vsque ad Albim omnia longe populatus.

Cvpienti flumen traiicere mulier occurrens amplior humana specie; *Quo*, inquit, *ita festinas, insatiabilis Druse? Nõ omnia tibi adire & videre concessum est, sed cede retro; nam & operum tibi, & vitæ finis adest.* Ille exhorrescens, positis trophæis, confestim & properanter discedere cœpit. Verũ in itinere aduersa valetudine correptus, priusquam ad Rhenum pertingeret, animam emisit, cum ageret annum ætatis 30. Suetonius & Diõ. Liuius ex fractura, equo super crus eius collapso, tricesimo die, quã id acciderat, obiisse scribit. Sed siue hoc, siue illo modo perierit, inter Salam & Rhenum occubuisse, testatur Strabo libro 7. Corpus eius a Nerone fratre, qui nũtio valetudinis euocatus raptim occurrerat, Romam reuectum, cingentibus lectum Claudiorum & Iuliorum imaginibus, in campo Martio crematum est, cineres Augusti tumulo illati.

Lavdatvs est Drusus bifariam, primũ a Tiberio fratre in foro, deinde ab Augusto vitrico in Circo Flaminio. Senatus illi inter complures alios honores, referente Suetonio, marmoreum arcum cum trophæis via Appia decreuit. Exercitus honorarium ei tumulum excitauit, circa quem deinceps statuto die quotannis miles decurreret, Galliarumq; ciuitates publice sacrificarent. Id nos monumentum esse credimus, quod extat Mogũtiæ, freti testimonio Eutropii, qui hanc memoriam Drusi apud Moguntiam extare fatetur. Vulgus hodie glandis lapidem vocat, nimirum a specie, quam nunc habet. Nam olim Pyramidalem obtinuisse, complures opinatos scribit

scribit Iohannes Huttichus in collectaneis vrbis & agri Moguntini.

24.] ANTONIA, DRVSI coniunx.

VXOREM habuit Drusus Antoniam, M. Antonii Triumuiri ex Octauia, quæ Cæsaris Augusti soror fuit, filiam. De qua cum pluribus verbis in Antoniorum familia meminerimus, nihil attinet nunc a nobis repeti. Hanc super obitu mariti consolaturus Ouidius, scripto ad Liuiam matrem carmine, multis cum laudibus sic affatur:

Quid referam de te dignissima coniuge Druso?
Atq; eadem Drusi digna parente nurus?
Par bene compositum, iuuenũ fortissimus alter,
Altera tam forti mutua cura viro.
Fœmina tu princeps, tu filia Cæsaris illi,
Nec minor es magni coniuge visa Iouis.
Tu concessus amor, tu solus & vltimus illi,
Tu requies fesso grata laboris eras.
Te moriens per verba nouissima questus abesse,
Et mota in nomen frigida lingua tuum &c.

LIBEROS tulit complures, sed ex quibus patri tres superstites essent, Germanicus, Liuia & Claudius. Ipsa sub nepote Caio, Germanici filio, rerum potiente, cum se desertam ab illo, contemptamque videret, mœrore confecta defecit.

GERMANICVS CÆSAR DRVSI FILIVS.

65.] GERMANICVS Cæsar etiamdum adolescens, iis dotibus, eaque morum indole effulsit, vt Augustus, teste Suetonio, diu cunctatus, an sibi successorem destinaret, Tiberio adoptandum dederit. Quæsturam nactus quinquennio antequã per leges liceret, in bello Dalmatico sub Tiberio militauit non sine gloria, pauloque post, nondum gesta Prætura, Consulatum obtinuit. Quo magistratu domi cum Fonteio Capitone perfunctus, Germaniæ, ac in ea legionibus octo, ab Augusto præficitur.

MORTE Augusti nunciata, cum exercitus Tiberium Imperatorem recusaret, ac ipsi summam reipublicæ deferret, constantissime restitit. Quin etiam vim minitantibus, strictũ ferrum in pectus adigere voluit, nisi proximi dextram tenuissent. Per tumultum deinde missionem & præmia flagitantes, etsi difficulter, tandem tamen, nec sine mutua cæde inter se grassantes, composuit. Quod flagitium ipsorum velut expiaturus, Rheno ponte iuncto, in hostem non procul agitantem tetendit, pulcherrimamque victoriam retulit, quo nomine triumphus illi, quanquã manente bello, decretus est.

REVERSVS in Germaniam primo vere, Cattos inopinata clade affecit, multos Germanorum sese dedentes in fidem accepit. Vnde nomen Imperatoris ipsi, legatis triumphalia insignia a Tiberio cõcessa. Recuperata in Bructeris vndeuicesimæ legionis aquila, Varo & militibus, cum illo cæsis, supremos honores persoluit, ossibus illorum & reliquiis, quæ repertæ sunt, humo creditis. In extruendo tumulo primus ipse cespitem posuit, gratissimo munere in defunctos, & præsentibus doloris socius. Nec hoc Tiberio probatum, vt cuncta Germanici in deterius trahenti.

REDVCTIS in hyberna legionibus, mille nauium classem parauit. Hac delatus in Oceanum, ostium Amisiæ tenuit. Inde pedestri itinere ad Visurgim profectus, hostem in vlteriori ripa consedisse videt. Superato flumine, priusquam confligeret, octo aquilæ, petere syluas visæ, felicissimum augurium præbuere. Secuta est ergo hostiũ cædes & fuga. Nec multo post denuo congressus, iterum hostem fudit, deque victis gentibus trophæum Marti, Ioui & Augusto sacrauit. Sed hanc victoriam fœdum ac dirum classis naufragium excepit. Cuius calamitatis se reum clamitans, vix cohibuerunt amici, quo minus eodem mari oppeteret.

FAMA classis amissæ Germanis animus rediit. Verum Germanicus Cæsar, nusquam non illorum conatibus occurrens, omnia populatur, & ad extremam desperationem adigit. Malouendi, Marsorum ducis, indicio tum quoque Varianæ legionis aquila recepta est.

TRACTO iam per biennium bello, magnisque rebus gestis, cum labantibus hostium animis proxima æstate debellari posset, Tiberius nunquam Germanico æquus, tum vero ipsius gloriæ supramodum inuidens, crebris illum epistolis domum reuocat, alterum etiam Consulatum, quem præsens gereret, offert. Germanicus etsi parto iam decori per inuidiam se abstrahi videret, paruit tamen, & regressus C. Cælio L. Pomponio Coss. anno DCCLXIX. ad septimum Calendas

Iunias spectatissimum triumphum egit. Multi ex illustribus viris & fœminis in eo triumpho ducti memorantur Straboni libro 7. sed nominibus paulo deprauatioribus, quam apud Cornelium Tacitum, appellati.

TVRBATIS interea rebus in Oriente, lætatus est Tiberius, datam occasionem, Germanici per speciem honoris amouendi. Consul itaque secundum designatus, mittitur ad ordinandum Orientem, præfecto Syriæ Cn. Pisone, qui violentus ingenio, & Germanico discors, non dissimulabat, delectum se, qui spes illius coherceret.

VRBE egressus, per oram Illyricam Dalmatiam petiit. Inde Hadriatici, & mox Ionii maris nauigationem aduersam perpessus, apud vrbem Achaiæ Nicopolim Consulatum iniit, hæsitque per aliquot dies, quibus & classem refecit, & sinum Actiacum, Augusti victoria & manubiis inclytum, aspexit, non sine cogitatione tristium lætorumq;. Nam auunculus maior Augustus, auus Antonius erat. Athenis exquisitissimis honorib. exceptus est. Colophone Clarii Apollinis oraculum consulenti sacerdos per ambages maturum exitium prædixisse traditur, quemadmodum meminit & Plinius lib. 27. cap. 5.

ARMENIIS, quem locum male & oscitanter tractauit Beroaldus, Zenonem, Polemonis filium, regem dedit, eique in vrbe Artaxata, cunctis approbantibus, insigne regium imposuit. Cappadociam & Commagenen, præpositis legatis suis, in prouinciarum formam redegit, & cum Parthorum rege fœdus & amicitiam renouauit.

POST HÆC anni sequentis æstate Aegyptum lustrauit, Nilum ad Syenem vsque subuectus, non sine insectatione Tiberii (quanquam ignarus esset Germanicus) id, nisi permissu principis, non licere. Apud Memphim Apis, bos sacer, e manibus responsa petentium cibum capere solitus, manum illius auersatus fuit, nec multo post extinguitur. Plinius lib. 8. cap. 46.

IN Syriam remeans, cuncta, quæ iusserat, abolita per Pisonem, vel in contrarium versa, cognoscit, iam antea quoque miram illius contumaciam, & hostilem aduersus se animum, satis expertus. Nec multo post aduersa valetudine corripitur, non sine suspicione veneni, a Pisone dati. Nam reperiebantur solo ac parietibus erutæ humanorum corporum reliquiæ, carmina & deuotiones, & nomen Germanici plumbeis tabulis insculptum, aliaque maleficia, quibus creditum est, animas numinibus infernis sacrari.

GERMANICVS finem vitæ imminere sentiens, amicis vltionem sui, quod scelere Pisonis & Plancinæ in fata raperetur, commendauit. Deinde vxorem per sui memoriam, perq; communes liberos obtestatus, ferociam exueret, neve æmulatione potentiæ validiores irritaret, intra paucos dies extinguitur, ingenti luctu prouinciæ & circumiacentium populorum, regibus etiam & exteris nationibus mortem eius indolentibus. Tanta comitas illi in socios, & mansuetudo in hostes fuerat.

PERIIT Antiochiæ ætatis anno 34. M. Syllano L. Norbano Coss. qui fuit annus vrbis DCCLXXI. post Christum natum 21. Funus ei factum est Antiochiæ in foro, vbi cor eius ob venenum cremari non potuisse, testatus est postea in oratione sua P. Vitellius, qua Pisonem eius sceleris coarguit.

ROMÆ postquam Germanici mors vulgata est, incredibilis populum dolor inuasit, ac statim ante magistratuum edictum iustitium factũ. Aduenienti Agrippinæ cum cineribus ingens hominũ multitudo obuiã iit. Drusus Taracinam progressus est cum Claudio fratre liberisque Germanici. Consules, Senatus ac magna pars populi viam compleuere. Ita clarissima pompa multis cum lachrymis reliquiæ in campo Martio tumulo Augusti illatæ sunt. Piso simulatque cum Plancina coniuge in vrbem rediit, accusatus ab amicis Germanici, quod deuotionibus & veneno Imperatorem suum peremisset, cum euadendi spes nulla superesset, iugulum sibi profodit. Plancina tamen precibus Augustæ defensa, decimo tertio post anno criminibus petita non ignotis, & ipsa manu Germanici manibus supplicium persoluit. Hæc ex Tacito, Suetonio, Plinio, Iosepho & Dione. De studiis eius, in calce addo, non vulgare in poesi laude promeritum. Et extant hodie Arati φαινόμενα, Latino carmine ab eo donata, mutila tamen. Sed & Ouidius Fastorum libros suos ei inscripsit.

LIBERI

LIBERI GERMANICI.

Liberos ex Agrippina, Augusti nepte, nouem tulit. Horum duo infantes periere, vnus iam puerascens, insigni festiuitate, cuius effigiem habitu Cupidinis in æde Capitolinæ Veneris Liuia dedicauit, Augustus in cubiculo suo positam, quotiescunque exiret, osculabatur. Cæteri superstites patri fuerunt, tres filiæ, Agrippina, Drusilla, Liuilla, totidemque filii, Nero, Drusus & C. Cæsar. Suetonius.

NERO, GERMANICI FILIVS.

66.] NERONEM iam iuuentam ingressum Tiberius commendauit Patribus, vtque munere capessendi xx. viratus solueretur, & quinquennio maturius, quam per leges liceret, Quæsturam peteret, postulauit. Adiectus est pontificatus, & quo primum die forum ingressus est, congiarium plebi datum admodum lætæ, quod Germanici stirpem iam puberem aspiceret. Mox & neptem suam, Drusi filiam, Iuliam, coniugem dedit. Sed eundem nono post anno per insidias Seiani circumuentum, proditum etiam ab vxore, per litteras in senatu accusauit, damnatumque deinde & in Pontiam insulam relegatum, fame necauit. Iulia coniunx absque liberis relicta, postea in domũ C. Rubellii Planci denupsit, quemadmodum supra diximus, cum Drusi Cæsaris sobolem recenseremus.

DRVSVS, GERMANICI FILIVS.

67.] DRVSVS virilem togam sumpsit anno principatus Tiberii nono, C. Asinio, C. Antistio Coss. qui fuit annus vrb. cond. DCCLXXV. Quæque fratri eius Neroni, eadem & ipsi Senatus decreuit, iam ante ad sacerdotium Auguratus euecto. Biennio post præfecturam Latinorum gessit.

ARTIBVS Seiani & ipse hostis iudicatus, cum diu in vinculis habitus esset, tandem post mortem Seiani, fame, quomodo frater, enectus est, alimentis omnibus adeo subductis, vt tomentum e culcitra mandere tentauerit. Coniugem habuit, sed ex qua nihil liberorum tulit, Aemiliam Lepidam, M. Aemilii Lepidi, Consularis viri, filiam. Quæ criminibus assiduis maritum insecuta, quamquam intestabilis, impunita tamen, superstite patre, mansit. Postea a delatoribus ob seruum adulterum correpta, omissa defensione, finem vitæ sibi imposuit, anno post Drusi necem secundo. Tacitus & Suetonius. Hunc Drusum Consulem fuisse cum Norbano, vult Sabellicus, in quorum magistratu natus sit Vitellius Imperator, manifesto lapsu, cum ille Drusus Cæsar fuerit, Tiberii filius; hic autem ad Consulatum non peruenerit.

CALIGVLA, GERMANICI FILIVS.

68.] C. Cæsar Caligula natus est Antii, teste Suetonio, patre Germanico & C. Fonteio Coss. pridie Calend. Septemb. Caligulæ cognomen traxit, quod puer eo tegmine vteretur. Comitatus est patrem in Syriacam expeditionem. Vnde reuersus, cum matre mansit. Ea relegata, transiit ad proauiam Liuiam, quam & defunctam pro Rostris laudauit prætextatus. Inde ad Antoniam auiam se contulit.

¶ C. Cæsar, cognomento Caligula, dicendi arte Latine scripsit Suidas.

Anno ætatis 19. accitus a Tiberio Capreas, vno atque eodem die togam sumpsit, barbamque posuit. Non multo post Augur in locum Drusi, fratris sui, destinatus, priusquam inauguraretur, ad Pontificatum traductus est. Etsi autem ingenii commotioris esset, multisque peteretur insidiis, tantam tamen vbique patientiam & dissimulationem præstitit, iisque obsequiis auum & cæteros omnes deliniuit, vt postea Crispus Passienus Orator, quemadmodum est apud Senecam, venustissime dixerit, Nec seruum meliorem vllum, nec deteriorem dominum fuisse.

NATVRAM in eo sæuam & rigentes oculi indicarunt, & Tiberius sagacissime perspexit, solitus ob id prædicare, exitio suo omniumque Caium viuere, & se natricem populo Rom. Phaethontem orbi terrarum, educare. Sed & L. Syllam, otto forte sermone, irridenti Caio, omnia Syllæ vitia, & nullam eiusdem virtutem habiturum prædixit.

PRINCIPATVM nactus, quanquam memoria Germanici patris omnibus charus esset, non destitit tamen & ipse omnium ordinum sibi gratiam conciliare. Tiberio pro concione laudato, funeratoque amplissime, matris & fratris cineres ex insulis, in quas relegati fuerant, trans-

latos, multa pietatis commendatione Mausoleo intulit. Patruum Claudium, ad id tempus ab omnibus contemptum, in Consulatu collegam assumpsit, quem honorem non Calendis Ianuariis, quomodo perperam habet Tranquilli codex, sed Calendis Iuliis iniit, teste Dione.

DAMNATOS relegatosque omnes restituit, legata Liuiæ Augustæ, a Tiberio suppressa, sed & Tiberii, quanquam testamento abolito, cum fide persoluit, multaque id genus alia, diis hominibusque approbantibus peregit. Verum cito ad ingenium reuersus, desiderabilem Tiberium, seque cunctis funestum & execrabilem reddidit.

[¶ Vide de his eius moribus elegātissime & copiosissime explicantē Philonē de legatione ad Caium.]

LVXVRIAM & prodigalitatem ita coluit, vt immensas opes, totumque illud Tiberii vicies ac septies millies sestertium, quod ad sexaginta sex milliones & quinquaginta coronatorum millia assurgere, scribit Budæus, non toto vertente anno absumpserit.

CVM sororibus omnibus stupri consuetudinē habuit, quarum & duas, omnibus probris affectas, relegauit. Socerum Syllanum ad necem compulit. Tiberium fratrem, & Ptolemæum consobrinum, L. Cassium, sororis maritum, Macronem, præfectum prætorio, & adiutorem imperii, Scribonium, pluresque nobiles viros, quos enumerare longum foret, crudeliter interemit.

CREBRO tragicum illud vsurpabat; *Oderint dum metuant.* Ausus est etiam exclamare: *Vtinam P. R. vnam ceruicem haberet.* De temporibus suis queri solebat, quod nullis publicis calamitatibus insignirentur. Antoniam auiam, nescio quid admonentem, non modo contempsit, sed etiam voce tyrannica emissa; Memento, inquit, omnia mihi in omnes licere.

ADHÆC eo vesaniæ & furoris progressus est, vt diuinam sibi maiestatem & cultum assereret, templis & sacerdotiis suo numini institutis. Athenæus scribit, dici voluisse Dionysium, sed iuniorem; ac Dionysiace indutum iura etiam reddidisse. Quin etiam effigiem suam Hierosolymis adorandam in templo collocari iussit. Quod eius mandatum executus præses Iudææ, Pilatus, impleuit vaticinium Danielis, cuius meminit Christus Matthæi 24. & Marci 13. cap. Etsi autem ob exortam seditionem Pilatus, quo populo parceret, imaginem rursus abstulit: Caius tamen in furore perseuerans, reponi voluit, idque Rectori Syriæ, Petronio, demandauit. Author Iosephus & Hegesippus.

Scitum & memorabile dictum est Philonis Alexandrini, qui pro Iudæis, cuius & ipse gentis erat, legatione fungens, cum Caium Cæsarem ob spretum sui cultum iniquissimum expertus esset; *Bono nos,* inquit, *animo esse oportet, quibus est Caius infestus: necesse est enim diuinum adesse, vbi humanum cessat auxilium.* Idque ita mox euenit, Caio sic grassante ὡς θεομαχομένῳ intra paucos dies a suis militibus perempto. Author huius Iosephus.

SED & Apollonius, diuinationum peritus, inter suos interitum Caii prædixerat. Quo nomine delatus, & in vrbem adductus, ipso cædis die, cum differretur, vti mox puniendus, paucarum horarum interiecto spatio, seruatus est.

DE MORTE CAII.

PERIIT autem in Consulatu suo quarto, triginta confectus vulneribus, IX. Cal. Februarii, anno vrbis DCCXCIII. post natum Christum 43. ætatis 29. cum fere quadriennium imperasset.

VXORES CAII.

CONIVGES Caius quatuor habuit, Iuniam Claudillam, Liuiam Horestillam, Lolliam Paulinam & Cæsoniam. Nam Enniam Næuiam, quam plerique connumerant, etsi ducendæ fidem dedit, neutiquam tamen ab illo ductam, constat.

IVNIA CLAVDILLA PRIMA CAII CONIVNX.

IVNIAM Claudillam, M. Syllani, nobilissimi & Consularis viri, filiam, Caius non multo post quam togam virilem induit, vxorem duxit. Qua ex partu amissa, socerum Syllanum, vbi rerum potitus est, ad secandas nouacula fauces compulit.

LIVIA HORESTILLA, SECVNDA CAII CONIVNX.

LIVIAM Horestillam, C. Pisoni nubentē, cum ad nuptialē cœnam & ipse venisset, ad se adduci imperauit, intraq; paucos dies repudiatā, biennio post relegauit, quod repetisse vsum prioris mariti tēpore medio

medio videbatur. Fuere qui traderent, adhibitum cœnę nuptiali mandasse ad Pisonem, contra accumbentem, noli vxorem meam premere, statimque e conuiuio abduxisse eam secum, ac proximo die edixisse, matrimonium sibi repertum exemplo Romuli & Augusti.

LOLLIA PAVLINA, TERTIA CAII CONIVNX.

Lollia Paulina, Marco Lollio Paulino, Consulari viro, & Volusia matre, genita, auum habuit M. Lollium, qui sub Augusto legatus in Germania, quintæ legionis Aquilam amisit, quique Caio, Cæsaris filio, rector & magister additus, regum muneribus infamatus est. Hanc Lolliam C. Memmii, Consularis & exercitus regentis vxorem, subito ex prouincia euocauit, ac perductam a marito, sibi coniunxit, breuique missam fecit, interdicto cuiusquam in perpetuum viri congressu. Dion author est, prætexuisse, quod non pareret, sed reuera satietate eius & fastidio ductum eam exegisse. Superstes autem Caio, post interitum Messalinæ, Claudii nuptias ambiuit. Cuius certaminis memor Agrippina, iam Claudio nupta, delatorem immisit, qui Chaldæos illi & Magos obiiceret. Claudius inauditam, publicatis bonis, Italia remouendam censuit. Ita ex immensis opibus, quinquagies sestertium exuli relictum. Id facit monetæ nostræ centum viginti quinque coronatorum millia. Quantas autem opes possederit, hinc æstimandi copia est, quod Plinius libro nono, capite 35. Lolliam se vidisse scribit, non serio vel solenni cæremoniarum apparatu, sed mediocrium sponsalium cœna, smaragdis margaritisque opertam, alterno textu fulgentibus toto capite crinibus, spiris, auribus, collo, manibus digitisque, quæ summa quadringenties H S. colligeret, hoc est monetæ Francicæ coronatorum decies centena millia. Et addit idem Plinius, non ea fuisse prodigi principis Caligulæ dona, sed opes auitas, prouinciarum scilicet spoliis partas. Cæterum Agrippina atrox odii, non contenta relegatam esse Lolliam, per Tribunum ad mortem adigi curauit. Dion addit, Agrippinam, cum relatum ad se caput non agnosceret, ore suis manibus per vim recluso, dentium situm & speciem, quod illam probe notam & perspectam haberet, considerasse. Porro Nero princeps postea interempta matre, cineres reportari, sepulchrumque extrui, permisit. Authores horum præter citatos sunt Tacitus & Suetonius.

CÆSONIA, QVARTA CAII CONIVNX.

Milonia Cæsonia (sic enim appellatur a Dione) patrem Orphitum, matrem Vestiliam habuit, octauo mense genita, teste Plinio, qui partus raro solet esse vitalis. Mulier fuit luxuriæ & lasciuiæ perditæ, quam iam trium liberorum ex alio viro matrem, Caius adulterio cognitam, & enixam vxorem duxit, eodem die professus & maritum se eius, & patrem infantis ex eo nati. Nomen infanti Iuliæ dedit, quam per omnium Dearum templa circumlatam, Mineruæ gremio imposuit, alendamq; & instituendam commendauit. Nec alio firmiore indicio sui seminis esse credebat, quam feritatis, quæ illi quoque tanta iam tunc erat, vt infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantum incesseret.

Etsi autem Cæsonia neque facie insigni, neque ætate integra foret, tamen ardentius eam, & constantius amauit, vt sæpe chlamyde, peltaq; & galea ornatam, & iuxta adequitantem, militibus ostenderet, amicis vero etiam nudam. Creditur potionatus ab ea medicamento quodam amatorio, sed quod in furorem verterit. Idque etiam ipse suspicans, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisiturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Iuuenalis Satyra sexta hoc Cæsoniæ factum cum Agrippinæ, de qua mox dicemus, veneficio conferens, multo magis nocentem fuisse demonstrauit. Locus est grauis, & vt subiiciatur dignus.

--Tamen hoc tolerabile, si non
Et furere incipias, vt auunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæsonia pulli
Infudit: quæ non faciet, quod principis vxor?
Ardebant cuncta & fracta compage ruebant,
Non aliter, quam si fecisset Iuno maritum
Insanum. minus ergo nocens erit Agrippinæ
Boletus: siquidem vnius præcordia pressit
Ille senis, tremulumque caput descendere iussit

In cœlum, & longam manantia labra saliuam.
Hæc poscit ferrum atq; ignes, hæc potio torquet,
Hæc lacerat mistos Equitum cum sanguine Patres.
Tanti partus equæ, quanti vna venefica constat.

Periit mox a cæde Caii, gladio a Centurione (Iosephus Lupum vocat) confossa, similiter & filia parieti illisa. Author præter eos, quos citauimus, Suetonius Tranquillus.

AGRIPPINA, GERMANICI FILIA, C. Cæsaris soror.

69.] Ivlia Agrippina, humanæ felicitatis ad hunc diem vnicum exemplum, patre Imperatore nata, & soror, & vxor, & mater rerum potientium enituit. A Tiberio, Consulari viro, Cn. Domitio collocata, Domitium Neronem genuit, qui post Claudium imperauit, A Caio fratre relegata, post interitum eius Crispo Passieno Oratori, qui & ipse Consularis fuit, eoque defuncto, demum Claudio Imperatori patruo suo, nupsit. Poßemus hic longiorem de ipsa historiam texere, sed commodius eam ad tempora Claudii & Neronis, sub quibus & ad summam potentiam euecta est, & tandem miserabiliter concidit, differemus.

DRVSILLA, GERMANICI FILIA.

70.] Ivliam Drusillam Tiberius L. Cassio Longino, viro Consulari, & Iurisconsulto, coniunxit. Sed eam Caius frater, iam rerum potiens, vt superiora dissimulem, abductam ab illo, iustæ vxoris loco palam habuit. Hæredem quoque bonorum atque imperii æger instituit. Eadem defuncta, iustitium indixit, in quo risisse, lauisse, cœnasse cum parentibus aut coniuge liberisve capitale fuit. Mœroris impatiens cum repente noctuque profugisset ab vrbe, post aliquot dies rediit barba capilloq; promisso. Nec vnquã postea quantiscunque rebus, nisi per nomen Drusillæ deierauit. Suetonius. ¶ Variat de matrimonio Dion libro 59. & cum M. Aemilio Lepido connuptam fuisse tradit. A morte consecratam a Caio fratre habitu Veneris, cognomento Pantheæ, auctor est idem Dion. Quo referenda inscriptio vetus: Veneri coelesti Avgvstæ sacr. nvmmia c. f. dorcas. s. p. f. c.

LIVILLA, GERMANICI FILIA.

71.] Ivlia Liuilla vltimo Agrippinæ partu, patre Syriam petente, in Lesbo nata est, Tiberio tertium, Germanico secundum Coss. anno vrbis conditæ DCCLXX. Adultam Tiberius M. Vinicio, viro Consulari, ducendam tradidit. Et hæc a Caio fratre relegata, post cædem eius regressa, vna cum Agrippina sorore cadauer ipsius, tumultuario funere semiambustum, & leui cespite obrutum, cremauit, ac sepulturæ reddidit. Demum a Claudio, incerto crimine, nec vlla defensione data, peremta est. Autores Seneca, Tacitus & Tranquillus. Scio esse, qui Iuliam diuersam & aliam a Liuilla tradant fuisse, sed nihilo felicius, atque ii, qui duos Cassios, de quibus mox dicemus, contrarium vitium incurrentes, in vnum conflarunt.

Qvandoqvidem Cassii Longini, Iurisconsulti, paulo ante in Drusilla meminimus, non opinor alienum a nostro instituto fore, si deprauatum Pomponii I. C. locum, qui est in l. 2. Pand. de orig. Iuris, obiter explicuerimus, præsertim cum doctissimos aliquot viros authoritate sua in errorem abduxerit.

Pomponii & subscribentium ipsi sententia est, fuisse C. Cassium Longinum, Iurisconsultum, natum ex filia Tuberonis, nepte Ser. Sulpitii, qui Consul fuerit cum Quartino, temporibus Tiberii, & plurimum authoritatis in ciuitate habuerit, quem ob id Cæsar in Sardiniam relegarit, vnde reuocatus per Vespasianum in vrbe, diem suum obierit.

Hæc num ita a Pomponio scripta, an per alios corrupta & decurtata sint, quod verisimilius, nunc non admodum anxie disquiro. Illud facile probabimus, multam in his paucis versibus historiæ confusionem esse, dum vni Cassio tribuuntur, quæ scimus esse duorum. Duo namque Cassii Longini fuerunt eiusdem generis, ambo Iurisconsulti, & Augusti Cæsaris familiæ per affinitatem connexi, verum prænominibus & ætate discreti.

L. Cassivs Longinus, Tuberonis filia, nepte Ser. Sulpitii, genitus, proauum suum Sulpitium appellare solebat, gessitque

que Consulatum temporibus Tiberii cum M. Vinicio Quartino, an. vrbis DCCLXXXII. Etsi in catalogo Consulum apud Glareanum & Haloandrum pro Lucio, perperam Caius nominatur. Idem, tradente Tiberio, neptem ipsius Drusillam, Germanici filiam, vxorem duxit, quem postea Proconsulem Asię, Caligula, monitus per sortes Antianas, vt a Cassio caueret, missis percussoribus, trucidauit, immemor & Chęream, a quo paulo post cæsus est, Cassium nominari, teste Suetonio.

AT C. Cassius Longinus, ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, quomodo supra meminimus, de Syllanis agẽtes, honores quidem gessit, sed tamen vltra Præturam non ascendisse traditur. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritia legum præcellens, nec in re militari, quantũ sine bello dabatur, ignauus, cum omnia ad priscum morem reuocaret, legiones, ac si hostis ingrueret, exercens, quod id dignum maioribus suis & familia Cassia, per illas quoque gentes celebrata, iudicaret. Reuersus ex prouincia, quod & opibus vetustis, & grauitate morum emineret, magnam authoritatem obtinuit. Quamobrem infestus illi Nero, tandem in funere Poppææ diu dissimulatam iracundiam aperuit, exequiarum officio Cassium prohibendo. Nec longum moratus, missa ad Senatum oratione, remouendum a republica censuit, obiecitque, quod inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptam: DVCI PARTIVM, defectionem a domo Cæsarum, & bellum ciuile quærenti. Proinde Senatusconsulto in Sardiniam insulã deportatur, quemadmodum author est Cornelius Tacitus. Inde illum Neroni, & tribus istis Thebanis Imperatoribus (vt eos Plutarchus vocat) superstitem reuocauit Vespasianus, sub quo quietus in vrbe diem suũ clausit. Suetonius in Nerone hunc luminibus captum scribit, & Plinius Epistolarum 7. Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse Iurisconsultus.

EX HIS arbitror videre studiosos, quã enormiter deprauatus sit hoc loco Pomponius, quantumque decepti per illum a veritate deuiarint, Pomponius Lætus, Beroaldus, Zasius, &c, ne plures enumerem, Rutilius: quorum postremus, cum in alios iniquissimam sæpe cẽsuram exerceat, plus cæteris tamen cæcutire deprehenditur. Nam & Riuallium I. C. recte sentientem arguit, & C. Cassium, a quo Cæsar interemptus est, legatum Pompeii, Syriæque præfectum, bella cum Parthis gessisse tradit, quod nulli vnquam scriptori ne per somnium quidem in mentem venit. Fuit ille Pompeii legatus, sed per bellum ciuile Syriacis nauibus præpositus. Post interemptum Cæsarem Syriam occupauit, sed tum Parthos ad suppetias sollicitauit, tantum abest, vt impugnarit. Solum a clade Crassiana, cum Quæstor esset, clausus Antiochia, feliciter in Parthos erupit, bellum nullum iustum, aut indictum, cum illis gessit. Nam quod apud Gellium libro tertio, capite nono victis Parthis, interiisse Cassium, legitur, quis non videt? locum mendosum esse, & pro Parthis, Partibus legendum conuenire.

TIBERIVS CLAVDIVS CÆSAR AVGVSTVS.

72.] TIBERIVS Claudius Drusus, Germanici Cæsaris frater, Drusi & Antoniæ filius, natus est Iulio Antonio Fabio Africano Coss. an. V. DCCXLIIII. Infans a patre relictus, per omne fere pueritiæ & adolescentiæ tempus variis & tenacibus morbis cõflictatus est, adeo vt animo simul & corpore hebetato, ne progressa quidem ætate vlli publico priuatoq; muneri habilis existimaretur. Antonia mater portentum eum hominis dictitabat, nec absolutum a natura, sed tantũ inchoatũ: ac si quẽ argueret socordię, stultiorẽ aiebat filio suo Claudio. Auia Augusta pro despectissimo semper habuit. Liuia soror, cum audisset, imperaturum aliquando, tam indignam & iniquam sortem P. R. palam detestata est.

HONORES diu nullos obtinuit. Nam Augustus tantũ Auguratus sacerdotiũ dedit. Tiberius petenti legitimos honores, Consularia ornamenta detulit. Instantius autẽ flagitanti rescripsit, se 40. aureos in Saturnalia & Sigillaria misisse ei. Tunc abiecta spe dignitatis, ad ocium se contulit, non expers tamen infamiæ, cum in sordidissimorum hominum contubernio viuens, ebrietati & aleæ se totum manciparet. Sub Caio demum honores auspi-

catus, Consulatum gessit per duos menses, præseditque nonnunquam spectaculis in Caii vicem, acclamante populo, feliciter, partim patruo Imperatoris, partim Germanici filio. Neque sic tamen contumeliis & discriminibus caruit, sæpe indignis modis a Caio tractatus. Nam quod illum non sustulit, cum in cæteros propinquos tam crudelis esset, contemptus fecit, quod illum non nisi ad ludibrium superesse voluit.

Cæso Caio, cum & ipse de vita sollicitus se abdidisset, repertus & agnitus, præter spem & opinionem anno ætatis quinquagesimo a Prætorianis militibus Imperator factus est. Consulatus super pristinum quatuor gessit, & Censuram, diu intermissam. Expeditionem Britannicam intra sex menses peregit, triumphauitque maximo apparatu. In publicis operibus exeitandis, edendisque spectaculis, magnificus fuit. In dicendo iure miram varietatem præstitit: modo circumspectus & sagax, nonnunquam inconsultus & præceps, interdum friuolus & amenti similis.

Libertis & vxoribus ita se addixit, vt non principem sed ministrum ageret, pro illorum studio & libidine cuncta faciens atque decernens. Ab his impulsus, cum & natura timidus, suspiciosus & iracūdus esset, multos ex propinquis & affinibus, nullo certo crimine, nec defensione concessa, interemit. In nuptiis Agrippinæ in trigintaquinque Senatores, & trecentos amplius Equites Romanos animaduertit. Interim tam obliuiosus, vt multos ex his, quos capite puniisset, postridie & ad consilium, & ad aleæ lusum accersi iuberet.

Literis tamen affatim instructus, nec infacundus, cum & Græce probe nosset, multa scripsit, quæ apud Suetonium, quem hactenus libenter secuti sumus, nominatim referuntur.

DE MORTE.

Interiit veneno coniugis, quemadmodum amplius dicemus in Agrippina, tertio Idus Octobris, anno vrbis DCCCVI. Asinio Marcellino & Acilio Auiola Consulibus, cum imperasset annos prope quatuordecim: ætatis, vt habet Suetonius, & illum agminatim secuti scriptores, 64. Cui tamen veritas supputationis refragatur. Quidam eodem incommodo animaduerso, vel biennio citius natum, vel ætatis sexagesimo secundo decessisse, volunt. Quorum neutrum nos probare possumus. Certe natalis eius, cum expressam Consulum nomenclaturam habeat, moueri loco nec potest nec debet. Nos memores eius, quod est apud poetam, medio tutissimus ibis, sexagesimo tertio ætatis anno mortalitatem exuisse Claudium, statuimus. Qui numerus ad omnia, quæ velis, probe quadrat. Ac fieri potest, vt numeri notæ, apud Suetonium vitiatæ, ceteris occasionē errandi suppeditarint. Quod quo constantius credamus, facit authoritas Dionis, qui lib. 58. palam anno LXIII. Claudium expirasse tradit. Cæterum funus Claudio factum est solenni principum pompa, ac ipse in numerum Deorum relatus. quam tamen eius ἀποθέωσιν falsissime riget Seneca, festiuissimo de morte Claudii libello relicto.

DE VXORIBVS CLAVDII CÆSARIS.

Vxores Claudius quatuor habuit, Plautiam, Aeliam, Messalinam & Agrippinam. Nam sponsas, quas illum nunquā duxisse constat, quo iure coniuges appellaueris? Ex his Aemiliam Lepidam, Augusti proneptem, quod parentes eius Augustum offendissent, quomodo supra memorauimus, virginem adhuc repudiauit. Liuiam vero Medullinam, cui cognomen & Camillæ erat, ex antiquo genere Dictatoris Camilli, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine amisit. Sentit nobiscum Suetonius.

PLAVTIA, I. CLAVDII CÆSARIS CONIVNX, & ex ea liberi.

73.] Primam vxorem duxit Plautiam Herculanillam, triumphali patre genitam, cum qua propter libidinum probra, & homicidii suspicionem, diuortium fecit, sublatis ex ea duob. liberis, Druso & Claudia. [74.] Horum Drusus iam pubertatem ingressus, & cui ante paucos dies Seiani filia desponsa esset, piro per lusum in sublime iacto, & hiatu oris excepto, strangulatus est. Claudia quamuis ante quintum diuortii

uortii mensem edita foret, quod tamē suspicio esset, ex Botere liberto conceptam, exponi ad matris ianuam, & abiici nuda, iussa est.

ÆLIA II. CLAVDII VXOR.

ÆLIAM Pætinam, Consulari patre natam, & ex familia Tuberonum, teste Cornelio Tacito, suscepta Antonia filia, leues ob offensas repudiauit. Antoniam primum Cn. Pompeio, deinde L. Syllæ collocauit, nobilissimis adolescentibus: ex quibus Pompeium ipse Claudius socer, Syllā Nero successor interemit. [75]. Idē & Antoniam, post Poppæę mortem nuptias suas aspernantem, quasi molitricem rerum nouarum occidit.

MESSALINA III. CLAVDII VXOR.

76.] VALERIA MESSALINA, quā tertio loco duxit, Barbati Messalæ, consobrini sui, filiam, mulier ambitiosa extitit, & quæ marito nomen relinquens, ipsa imperium exerceret. Hęc Claudium ad multorum illustrium virorum pariter ac fœminarum cædem impulit. Adhæc impudicissima, non adulteriis tantum se polluit, quod eius flagitium grauiter insectatur Iuuenalis Satyra 6. sed & eo furoris progressa est, vt adultero C. Silio, exturbata illius vxore, Iunia Syllana, palam nupserit, dote inter auspices consignata. Quamobrem accensus indignatione, Claudius, animaduertendi in eam Narcisso liberto potestatem fecit. Eius iussu ab immisso Tribuno in hortis Lucullianis, assidente matre Lepida, transfigitur, anno vrbis DCCC. Britannico & Octauia liberis relictis.

BRITANNICVS, CLAVDII FILIVS.

77.] TIBERIVS Claudius Britannicus, natus est vigesimo die imperii, in secundo patris Consulatu, cognomine a deuictis Britannis indito: nam antea Germanicus vocabatur. Eum paruulum etiamnum & militibus pro concione manibus gestans, & plebi per spectacula gremio, aut ante se, continens, pater assidue commendabat, faustisque ominibus acclamantium turba prosequebatur. Postea tamen ab Agrippina ita immutatus est Claudius, vt adoptatum Neronem filio præponeret, non sine multorum reprehensione. Nero simulatque imperium adeptus est, fratrem, postremum e Claudiorum sanguine, veneno sustulit, anno vrbis DCCCVII. Facinus id principatus noui primum etsi prudentes ac cordatos homines fallere non potuit, tamen liuoribus & maculis, quas toto corpore venenum excitarat, abunde proditum est. Nero ad contegendas eas corpus gypso lini iussit; verum cum efferretur, decidente copioso imbre, detersum est tectorium, & sceleris immanitas omnibus patuit.

OCTAVIA, CLAVDII FILIA.

78.] OCTAVIA, proauiæ nomen & dotes referens, L. Syllano, iuueni nobilissimo, de quo supra disseruimus, a patre desponsa est. Sed artibus & technis Agrippinæ nouercæ, filio suo parantis imperium, repulso Syllano, collocata est Neroni, a quo summam rerum adepto, quomodo interempta sit, dicemus in sequentibus.

AGRIPPINA, IIII. CLAVDII VXOR.

IVLIA Agrippina, Germanici Cæsaris, & Agrippinæ, neptis Augusti filia, Caii Caligulæ soror, vnum humanæ felicitatis ad hunc diem exemplum Plinio commemoratur; quippe patre Imperatore nata, & soror, & vxor, & mater rebus Romanis imperantium enituit. Hanc primum collocatam Cn. Domitio, susceptoque filio, post mortem eius cessisse in matrimoniū C. Passieno Crispo, supra memorauimus. Nunc porro coniugium eius cum Claudio, quibusque rationibus filium ad imperium extulerit, ac reliquam fortunam persequemur. Defuncta Messalina, partim studiis Pallantis, partim suis illecebris, patrui coniugium obtinuit. Quod etsi incestum ad id tempus habebatur, arte tamen P. Vitellii perfectum est, vt a S. P. Q. R. eiusmodi nuptiæ probarentur.

AGRIPPINA nihil humile sentiens, totam illico ciuitatem ad se, suaq; imperata, conuertit, coniugium Octauiæ & adoptionem Neroni suo, sibi nomē & appellationem Augustę, citra negotiū impetrat. Iam & sociis ac exteris nationib. vim suam ostēsura, in oppidū Vbiorū, vbi genita erat,

quamque gentem auus Agrippa Rhenum transgressam in fidem acceperat, veteranos coloniam deducit, Agrippinamque vocat. Nec his satiata, signis Romanis præsidere fœmina, carpento in Capitolium vehi, quod solis sacerdotibus concessum, non extimuit. Claudio naualis prœlii spectaculum ædenti, ipsa chlamyde ex auro texta assedit, quemadmodum autores sunt Plinius libro 33. capite tertio, & Cornelius Tacitus historiæ Augustæ libro duodecimo. Hæc etsi ambitionem immodicam, ac ingens regnandi studium arguerent, attamen in principe fœmina, & quæ se patri a suis maioribus imperii sociam videri vellet, ferri poterant. Sed interim impotentis animi mulier opibus aliorum inhiare, cædibus procerum & propinquorum insistere, seque vulgare libertis, non destitit. Quibus flagitiis compertis, Claudius, quem iam adoptionis pœnitere cœperat, per temulentiã, fatale sibi esse, ait, vt coniugum flagitia ferret, deinde puniret.

Tvm territa Agrippina, simulatque leui valetudine correptus est Claudius, occasionem eam non negligendam rata, venenum comparat, adiuuante Locusta quadam veneficii damnata, venenoque cibo boletorum infuso, Claudium perimit. Id facinus postea adeo pernotuit, vt Nero boletos cibum Deorum appellare sit solitus, ad Claudii deificationem alludens, & Iuuenalis scripserit Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponantur amicis,
Boletus Domino, sed qualem Claudius edit,
Ante illum vxoris, post quẽ nihil amplius edit.

Evecto ad imperium filio, si vnquam alias, tum primum dominationis cupidine flagrare cœpit. Senatu in palatium vocato, discreta velo assidebat, singulorum sententias obseruans. Legatis Armeniorũ, causam gentis apud Neronem orantibus, ascendere suggestum Imperatoris, & præsidere simul, parabat, nisi a proximis admonitus Nero, venienti matri occurrisset, specie pietatis conatibus eius elusis.

His rebus offenso Nerone, & quia sæpe acerbius eum obiurgabat, terrorem & minas de Britannico intentans, magna parte potentiæ exuitur a filio. Remouentur ab ea militares excubiæ, & custodes Germani: seponitur in aliam domum, ne cœtu salutantium frequentaretur. Ita statim ab omnibus deseri cœpta.

Tradvnt nonnulli, cupiditate retinendæ potentiæ, filio sui copiam & incestum obtulisse. At Nero vitatis eius secretis congressibus, quod prægrauem sibi iudicaret, interficere constituit. Imposita igitur naui fallaci, & solutili, vt in mari mergeretur: vbi nando periculum hoc euasit, immittuntur percussores. Quorum vno stringente ferrum, vterum ipsa protendens; *Ventrem feri*, exclamauit, adiiciens: *Hic est, hic est feriendus ferro, monstrum qui tale tulit.* Hac edita voce, post multa vulnera tristem animam reddit. Autores Tacitus, Tranquillus & Seneca, qui omnium grauissime naufragium & cædem Agrippinæ describit in Octauia. cuius verbis & Cornelium Tacitum vsum esse videmus.

Svnt, qui tradant Agrippinam huius fati sui non ignaram fuisse, idque ex vaticinio cuiusdam Mathematici, qui consultus ab ea de fortuna filii, cum ex astrorum scientia respondisset, fore quidem vt imperaret, sed matrem occideret, fertur illa velut amens exclamasse: ἀποκτεινάτω με, μόνον βασιλευσάτω, id est, interimat me, dum regnet. Periit anno vrbis DCCCXI. principatus filii quinto, C. Vispanio, L. Fonteio Coss. Philippus Beroaldus, vt hoc obiter admoneam, eundem hunc esse Fonteium putat, qui sub Augusto Germanici Cæsaris in Consulatu collega fuit: manifesto lapsu, cum ille C. prænomine, hic L. appellatus sit. Deinde inter vtriusque magistratum anni amplius quadraginta intercesserunt. Commonefaciat hoc studiosos, quo magis bonas litteras sectentur. Doctam fuisse Agrippinam, & vitam suam ac casus suorum accurate descripsisse constat; quippe qui commentarii sæpe citantur C. Plinio & Cornelio Tacito. Philosophiam tamen non multum amauit, a qua filium Neronem eo nomine seuocasse traditur, quod eam imperantibus inutilem esse astrueret.

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

79.] Nero Cæsar ex gente Domitia Aenobarborum, quæ patricia fuit, prognatus est. Authorem familiæ, & vnde cognomen Aenobarbi sortitus sit, tum ipsos Neronis maiores, diligenter persequitur Tranquillus. Nisi quod tritaui Neronis & ataui res gestas sic commiscet, vt pro duobus clarissimis viris, quorum vterque Consu-

Consularis & Censorius fuit, ille etiam triumphalis, hic Pontifex Maximus, nescio per quam plasticen, vnum nobis effingat, pudendo sane lapsu, quem an alii ante nos animaduerterint, nescio. Neminē profecto legi, qui deprehensum sibi vel verbo meminerit. Quo magis diligentiam & iudicium requirimus in interpretibus Suetonii, tanti momenti locum tam leui pede transeuntibus. Volaterranus Tranquillum secutus, ad eundem, quod dici solet, lapidem offendit.

Vt autem Neronis maiores, qui quidē singuli singulis fere parentibus geniti traduntur, velut in tabula spectandos demus, Tritauus Imperatoris, [80.] Cn. Domitius Aenobarbus, Consul anno vrbis DCXXXII. Aruernos vicit, deque iis triumphauit. Post Censuram gessit, cum L. Cæcilio Metello, cum & Pontificatu clarus esset.

81.] Atavvs, Cn. Domitius Aenobarbus, Tribunus plebis C. Mario tertium Consule, legem tulit, vt sacerdotes a populo crearentur, infensus Pontificibus quod in patris locum alium quam se cooptassent, gessitque Consulatum anno DCLVIII. cum C. Cassio Longino. In hunc dixit L. Crassus: Non esse mirandum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum, cor plumbeum esset. Obtinuit & Pontificatum maximum, Censuramque cum L. Crasso obiuit.

82.] Abavvs, L. Domitius Aenobarbus, gesto Consulatu cum App. Claudio Pulchro anno DCC. cæsus est in acie Pharsalica.

83.] Proavvs, Cn. Domitius Aenobarbus, omnium suæ gentis clarissimus, functus est Consulatu ann. V. C. DCCXXII. Decessit sub pugnam Actiacam, cum ab Antonio ad Cæsarem profugisset.

84.] Avvs L. Domitius Aenobarbus, Cōsulatū gessit sub Augusto an. V. DCCXXXVIII. Deinde missus in Germaniam cum exercitu, flumen Albim transcendit, longius progressus, quam quisquam priorum: vnde & insignia triumphalia adeptus est. Ex Antonia minore, Octauiæ filia Cn. Domitium & Domitiam Lepidam liberos reliquit.

85.] Pater Neronis, Cn. Domitius Aenobarbus, vir omni parte vitæ detestabilis fuit, qui negauit ex se & Agrippina coniuge quidquam bono publico nasci posse. Quam vocem euentus comprobauit; genuit enim Neronem, alteram, secundum auunculum, humani generis facem. Quamlibet autem impurus, Consulatum tamen obtinuit, quem gessit sub Tiberio, anno vrbis DCCXLVIII. Decessit Pyrgis ex aqua intercute post Consulatum anno octauo. Sorores duas habuit: alterā Domitiam Lepidam impudicam & infamem, quam Agrippinæ criminationibus adactus occidit Claudius, eo ipso anno, quo interiit, vt Tacitus libro 12. alteram Lepidam, quæ nupsit primum Messalæ Barbato, deinde App. Syllano, de qua idē Tacitus lib. 11. & 13. item Dion & Suetonius in Nerone, quorum posterior cap. 34. iam grandem natu sublatam e medio scribit. Hæc de maioribus huius portenti breuissime modo cōmemorare libuit. Nunc ad Claudium Neronem reuertamur.

CLAVDIVS NERO CÆSAR.

L. Domitivs Aenobarbus, vbi per adoptionem Claudiæ genti immisceri cōtigit, Claudius Nero dictus, futuræ infelicitatis multa & euidentia signa dedit. Nam & per pedes in lucem prodiit, quod contra naturam est, & iuxta ceruicalia decumbentis in cunis exuuiæ serpentis repertæ sunt, & Seneca posteaquam illum in disciplinam accepit, visus est sibi per quietem Caio Cæsari præcipere. Adhæc imperium initurus, ob totius diei diritatem, vix ante horam septimam procedere potuit.

Svsceptis rerum gubernaculis, mirificam indolem ostentauit, professus ex Augusti descripto se imperaturum. Et primis quidem quinque annis publice Senecæ præceptis obtemperans, tam lenem & benignum se præstitit, vt postea Traianus Imperator, quemadmodum scribit Aurelius Victor, dicere solitus sit, longe distare omnes principes a quinquennio Neronis.

Sed meram simulationem fuisse, testantur ipsius flagitia, quæ interim & postea toto principatu domi & foris plurima teterrimaque designauit. Nam quod lupanaria pererrans, in plateis grassabatur, obuios quosque verberando, quod tabernas effringebat diripiebatque, quod per summam turpitudinem aurigari & cantare publice instituit, nobilissimis quibusque in

ſcenam deductis, plurium deformatione ſuum dedecus velari contegique ratus, inter ludicra pono.

NEFARIAS eius libidines quis ferat? quibus ſacra profanaque omnia polluit. Præter enim adulteria innumera, matris concubitum appetiuiſſe, non dubitatur. Rubriæ, virgini Veſtali vim intulit. Sporum puerum exectum vxorem duxit. Ipſe Pythagoræ cuidam ex contaminatorum grege, ſumpto flammeo, denupſit.

ADHÆC parricidia eius & cædes nemo facile dinumeret. Claudii patris necis, ſi non autor, certe conſcius & approbator fuit. Fratrem Britannicum, Agrippinam matrem, Octauiam, eandem ſororem & coniugem, Senecam præceptorem, Rubellium Plancum & duos Syllanos, Augusti ſanguine, perinde atque ipſe erat, prognatos, multosque nobiliſſimos ciues crudeliter interemit. Addunt pleriq; de matre, ſpectaſſe eum interemptam ac nudã: cumque omnia diligenter contemplatus eſſet, iocatum his verbis: *Neſciebam, me tam pulchram matrem habere.*

VRBEM Romam, quod vix quiſquã credat, incendit: idque miſerrimum ſpectaculum, cui vix ſextus dies finem attulit, ex turri Mœcenatica proſpectans, excidiũ Troiæ in habitu ſcenico decantauit.

SVPERERAT, vt etiam Deo bellum inferret. Proinde Christianos, quos nullius criminis compertos, ſuperiores principes humaniter tolerauerant, primus ipſe furialiter perſequi cœpit, ac vrbis incenſæ facinore in hos collato, non dicenda ſæuitia in homines innocẽtes debacchatus eſt. Interiecto modico tempore, ſæuiſſimus leo principes etiam Apoſtolorum, Petrum & Paulum, diuerſo quidem ſupplicio, pari tamen immanitate, ſuſtulit.

DEFICIENTIBVS tandem ab eo Vindice & Galba, cum illorum exemplum cæteri exercitus ſecuti eſſent, deſtitutus ab omnibus in Phaontis liberti ſuburbanum euaſit. Ibi certior factus, ſe hoſtem iudicatum, & ad pœnam quæri, ferrum iuuante Epaphrodito in iugulum adegit. Cremati cineres gentili monumento per nutrices illati ſunt, anno vrbis DCCCXX. Galerio Thrachala, P. Silio Italico Coſſ. anno nati Christi 70. ætatis 32. Imperii 14. die quo quondam Octauiam interemerat.

MONSTRVOSVM fuiſſe principem, nec potuiſſe longius a natura ferri, demonſtrarunt prodigia, quæ proxime ruinam eius anteceſſerũt. Nam & amnes retro fluere conſpectos, & in agro Marrucino Vectii Marcelli, Equitis clariſſimi, totum oliuetum viam publicam transgreſſum, aruis inde e contrario in oliueti locum profectis, Plinius tradidit lib. 2. cap. 103. & lib. 17. cap. 25.

OCTAVIA VXOR NERONIS PRIMA.

78.] VXORES Nero habuit tres, Octauiam, Poppæam, Sabinam & Statiliã Meſſalinam. Ex his Octauiam, Claudii Cæſaris filiam, cum qua imperium adeptus eſt, ſpectatæ probitatis puellam, cum ſedecim annos natus eſſet, coniugem accepit. A qua fato quodam abhorrens, quoad mater tamen ſuperſtes fuit, vtcunque tolerauit, libertæ cuiuſdam conſuetudine deuinctus. Vbi vero in amorem Poppęæ incidit, quam matre viuente ducere non poterat, conſilium eius interimendæ capit. Quod executus, Octauiam exturbat, ſterilem dictitans. Sed a populo coactus eam reducere, ſubmittit, qui adulterium, & abactos partus, obiicerent, eoque in inſulam Pandatariam relegat. Vbi poſt paucos dies mori iuſſa, ſolutis venis, in feruidiſſimo balneo ęxtinguitur, anno ætatis vigeſimo, imperii Neronis octauo. Caput amputatum, & in vrbem relatum, Poppææ velut nuptiarum autoramentum repræſentatũ eſt.

POPPÆA, CONIVNX NERONIS II.

86.] POPPÆA Sabina, T. Ollii viri Quæſtorii, & Poppææ Sabinæ filia, nomen aui materni ſibi vſurpauit. Is fuit C. Poppæus Sabinus, Conſularem & triumphalem dignitatem nouiſſimi Augusti Cæſaris annis aſſecutus. Poppæa pulchritudine, quã quaſi hæreditariam mater dederat, & comitate præſtans, primum Criſpo Rufo, deinde Othoni nupſit. Quo ſiue per imprudentiam, ſiue data opera conciliandæ potentiæ gratia formam eius apud Neronem impenſius laudante, acceſſitur a principe. Deinde amoto per ſpeciem honoris in Luſitaniam Othone, ac cæſa Octauia, cum aliquandiu pellicis locum ſuſtinuiſſet, celebratis nuptiis, iuſtæ coniugis honorem adipiſcitur.

ANNO proximo filiolam Neroni peperit, quam ille, gaudio ſupra mortalem ſortem

ſortem elatus, Auguſtum appellauit, eodem cognomento & Poppææ conceſſo. Sed infans intra quartum menſem extincta eſt.

ALIQVANTO poſt iterum grauida Poppęa, cum ſero ex aurigatione reuerſum Neronem conuiciis inceſſiſſet, per iracundiã ab illo ictu calcis afflicta interiit. Corpus non igni crematum Romano more, ſed regum externorum conſuetudine differtum odoribus conditur, tumuloque Iuliorum infertur. Ductis publicis exequiis Nero formam eius, & quod diuinæ infantis parens fuiſſet, aliaque fortunæ munera pro virtutibus laudauit. Tacitus & Tranquillus.

PRÆTEREVNDVM non videtur, quod Plinius de Poppęa refert lib. 11. cap. 41. mirificam eius in curanda forma diligentiam aſtruens, quingentas ſecum fœtas aſinas trahere ſolitam, quarum lacte in balnearũ ſolio totum corpus maceraret, quod id cãdori cutis prodeſſe crederet. Idem illud quoque memorandum luxuriæ exemplũ de eadem prodit libr. 33. capite 11. delicatioribus iumentis ſuis induere ſoleas ex auro ſuetam. quo facto quid poteſt eſſe prodigalius? Statuas illius, per tumultum a populo diſiectas, Otho poſtea nactus imperium, reſtituit, teſte Tacito.

STATILIA, VXOR NERONIS III.

STATILIA Meſſalina, T. Statilii Tauri, qui ſub Auguſto bis Conſulatu geſto floruit, abnepte, quo potiri poſſet Nero, maritum eius Atticum Veſtinum in ipſo honore trucidauit. Is fuit annus vrbis 817. A Galbæ interitu, cum ſucceſſor Otho matrimonio ſuo eam deſtinaſſet, fractis partibus, certuſque iam mori, per codicillos reliquias ſuas & memoriam ei commendauit. Auctor Suetonius.

IVLII plebeii, promiſcue congeſti.

Hactenus patriciæ Cæſarum familiæ originem & propagationem ad Neronẽ vſque, propaginis iſtius vltimum, qua potuimus breuitate & diligentia, deduximus. Superſunt autem plurimæ adhuc Iuliorum familiæ, de quorum maioribus & ſucceſſione cũ nihil vſquã inueniatur; nos quidem eos omittere poſſemus; verum quia diligentis & fidi ſcriptoris eſt, quidquid cognoueris aſſcribere, non putauimus, ſtudioſam iuuentutem hiſce fragmentis Iuliorum gentis fraudandam eſſe. Primum igitur Iulios ſine cognomentis ſecundum temporum rationem ſubiiciemus, deinde aliós iuxta cognomenta in ordinem alphabeticum digeſtos adiungemus.

App. Iulius, Tribunus plebis creatus eſt mox a decemuiris abrogatis, an. vrb. cond. cccv. Liuius 3.

C. Iulius, Tribunatum plebis geſſit ann. vrbis conditæ cccxxxii. vti meminit Liuius lib. 4.

L. Iulius, equeſtris in Sabinos proficiſcẽs, fulmine ipſe equuſq; exanimati ſunt, anno V.C. DLVIII. Liuius 33.

L. Iulius, prætor anno V.C. DLXXI. Galliã ſortitus eſt, Marcello & Labeone Coſs. Liuius 39.

L. Iulius, diuerſus ab illo, Prætor factus, prouinciam vrbanam obtinuit, anno DLXXXVIII. Liuius 45.

C. Iulius, Senator, res Romanas Græce ſcripſit, vt teſtatur Liuius libr. 53. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pagin. 35. citat Iulium in Adraſta, Macrobius Saturnal. de feriis.

C. Iulius, Medicus, ſubito moritur, dum inungit, ſpecillum per oculum trahens. Vide Plinium lib. 7. cap. 53.

C. Iulius, memoratur Saluſtio in coniuratione Catilinaria.

Iulius Centurio, Paulum vinctum Romam perduxit. Act. cap. 27.

IVLIA, vxor Seueri Imp. & Baſſiani priuigni.

Iulia, matrona religioſa, Zacynthum Martyrem ſepeliuit ſeptimo Calend. Auguſti.

Iulia Cæſarauguſtana. Prudentius.

Iuliæ epitaphium carmen habet Fabricius Antiq. pag. 73.

Iulius, veteranus miles, apud Moeſiam martyrio coronatus, iubente Maximino præſide, ſexto Cal. Iunias. De quo dic Beda: *Iulius hinc ſextum miles, Martyrque venuſtat.*

Iulius, vrbis Romæ Epiſcopus. De hoc ſcriptores Eccleſiaſtici, item Gennadius.

Iulius, Senator & Martyr 14. Calend. Septembris.

Iulia, Sergius & Bacchus Nonis Octobribus.

Iulia, apud Corſicam 12. Calend. Iunias crucis ſupplicio coronata eſt.

Iuliæ rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. titul. 24.

Iulia, cuius libertus Eros reliquit muliebrium librum, continentem etiam ad ornatum pertinentia quædam, & alia varia.

IVLII cum cognomentis, iuxta ordinem alphabeticum digesti.

IVLIVS AFRICANVS, Orator, quem Quintilianus inter eos, quos ipse viderit, vna cum Afro Domitio longe præstantissimum esse scribit, sed concitatiorem, & in cura verborum nimium, & compositione nonnunquam longiorem, & translationibus parum modicum, lib. 10.

Iulius Africanus, Oratoris nepos, vixit tempore Plinii iunioris. Plinius epistolarum 7. ad Macrinum.

Iulius Africanus e Santonis, Gallica ciuitate, damnatus sub Tiberio. Tacitus 5.

Africanus I.C. scripsit quæstionũ libros 9. Aduocatur in Pand. Iustiniani.

Iulius Africanus, scriptor Ecclesiasticus tempore Origenis, de quo vide Eusebium 6. & Hieronymum de vita Scriptorum Ecclesiastic.

Iulius Africanus, in Consulatu collega Maximini August. an. V.C. DCCCCLXXXVIII Huic opinor rescribi a Gordiano 6. C. tit. 3.

CN. IVLIVS AGRICOLA, F. Iulii Græcini, & socer Cornel. Taciti, vxorem habuit Domitiam Decidianam, splendidis natalibus ortam. Quæstor, Trib. pl. & Prætor sub Nerone, sub Vespasiano legatus 20. legioni præpositus est in Britannia. Deinde in Patricios adscitus, Aquitaniam regendã accepit, in qua administratione fere triennium egit. Inde Consul, honore eo expleto, Britãniæ præfectus, Ordouices domuit, Monam insulam subegit, apud Caledoniã ad 10. millia Britannorum cecidit. Accepto post 8. annum successore, cum illi triumphalia ornamenta, & illustris statuæ honos decretus esset, in vrbem regressus est, Domitiano imperante, quietique se tradidit. Decessit Collega Priscoq; Consulibus, ætatis anno 56. cum C. Cæsare tertium Cõsule natus esset. Hæc ex Corn. Tacito, qui vitam eius luculento libello persecutus est.

Iulius Agrippa & Iulius Alcimus a Nerone in Ægei maris insulas relegãtur. Tac. 15.

Iulii Agrippæ primipilaris testamentũ refertur a Serbidio Scæuola Pand. 32. de leg. & fideicom.

C. Iulius Alcimus. Inscript. ant. p. 48.

Iulius Alexander, legatus Traiani Imp. cũ Erucio Claro Seleuciã expugnat. Diõ.

Iulius Amandus. Inscript. ant. pag. 321.

C. Iulius Anicetus aram sacratam Soli diuino suscepto voto animo libens dd. Hæc inscriptio legitur Romæ. Ibid. pag. 209. & 316.

C. IVLIVS, Trib. pl. A. Posthumio C. Pisone Coss. an. V. C. DLXXXIIII. legẽ tulit, quot annos nati magistratum peterent, caperentq;. Inde familiæ cognomen inditũ, vt Annales appellarentur. Idem anno non post, Licinio Crasso & Cassio Longino Coss. Prætor Iurisdictionem inter peregrinos sortitus est Liuius 40. & 42. vbi tamen pro Iulio mendose Iunius legitur.

Sex. Iulius Annalis, cum in iudicio Ciceroni instaret, & identidem diceret: Dic M. Tulli, si quid potes de Sex. Annali, recitare cœpit Cicero ex 6. annalium Q. Ennii: *Quis potis ingentis causas euoluere belli*, &c.

L. Iulius L. F. Pomp. Annalis, Citatur apud Ciceronem in epistolis Cælii lib. 8. vbi apparet, hos Iulios ex tribu Pomptina fuisse. Idem, vt puto, Hirtio & Pansa Coss. Prętor, cũ proscriptus esset a Triumuiris, a filio proditus est, cũ ad Quæstoria eius comitia in campum descendisset. Vide Valerium Max. lib. 9 c. 11. & Appianum 4. Etsi apud Valer. perperam Tullius vocatur.

C. Iulius C. F. Fab. Antiochius Philopappus Cos. frater arualis, allectus inter Prætorios ab Imp. Cæs. Nerua Traiano Opt. Augusto Germanico Dacico. Hæc inscriptio deprehensa est apud Athenas in monte iuxta summã Palladis arcem. Inscript. ant. pag. 500.

P. Iulius Apollonius, cum Valeria coniuge refertur in memoriis Italicis pag. 328.

Sex. Iulius Aptus. Ibidem pag. 447.

Iulius Aquila I. C. scripsit responsorũ librum vnum. Aduocatur in ff. iuris ciuilis.

P. Iulius Aquila, scripsit de Hetrusca disciplina. Citatur subinde a Plinio. Eundẽ arbitror esse, quem Columella suo tẽpore de cultura viniũ singularẽ librũ edidisse scribit.

Iulii Asiatici vitam componentẽ Iulium Secundum laudat Vipsanius Messala apud Corn. Tacitum in Dialogo de Oratoribus.

Iulius Aterianus, citatur a Trebellio Pollione in Victorino, vtpote scriptor vitæ eius.

Q. Iulius Atimetus, cum Iulia Q. L. Sabina Medica coniuge sua Inscript. ant. pag. 155.

Iulius Athenodorus. Inscript. ant. pagina 490.

Iulius Atticus, tempestate Columellæ laudē meruit, quod de vna specie culturæ, pertinentis ad vites, singularem librum edidit. Huius, opinor, eloquentiam laudat Columella, & Græcam facundiam cū familia lib.7. Martialis:

Attice facundæ renouas qui nomina gentis,&c.

Iulius Atticus, alius ab hoc, citatur Plinio epistolarum 1. ad Calestriū Tironē. Atticum eximie cœnasse, tetigit Iuuenalis.

Iulius Auitus, sub Nerone Germanicis copiis præfuit.

Iulius Auitus alius, quem Plinius epistolarum 5. vt amantissimū sui defleт, eumq; summa assecuturum fuisse asserit, si virtutes illius maturuissent, ad Saturninum.

Iulius Auspex, e primoribus Remorum, in rebellione Galliarū sub Vespasiano Romanis fidus, pacem suis suadet. Tacitus.

Q. Iulius Balbus, Consul sub Hadriano cum P. Iuuentio Celso, teste Vlpiano Pand. 5.tit.3.de petit. hæreditatis.

Iulio Balbo, fors filio, scripsit Marcus Imp. Pand. 36. vt legatorum seu fideicommiss. nomine caueatur.

Iulius Balbillus, præfectus Ægypti, a freto Siciliæ Alexādriam 6. die peruenit, cuius meminit Plinius in præfatione 19. & Tacitus 13.

T. Iulius Balbillus, sacerdos Solis sub Seuero principe, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 249.253.286.

Iulius Bassus, scripsit Græce de medicina. Citatur Plinio Secundo lib. 1. ex 20.

Iulius Bassus, alius ab hoc, accusatus sub Vespasiano & absolutus, relegatur a Domitiano, quē Nerua reuocauit. Sub eo sortitus Bithyniam, iterumq; accusatus a prouincialibus, videlicet quod quædam vt amicus accepisset, cū lex vetet munera accipere, defensus est a Plinio, & absolutus. Plinius epistolarum 4. ad Vrsum. Acta tamen illius rescissa sunt, lib. 10.

Iulius Briganticus, sorore Cerealis genitus: sed vt ferme acerrima sunt propinquorum odia, inuisus auunculo infensusque. Tacitus lib. 20.

Iulius Burdones, Germanicæ classis præfectus. Idem lib. 17.

L. Iulius Calidius, Poeta, cum ob possessiones Africanas, quas magnas habebat, a P. Volumnio, præfecto fabr. Antonii, absens in proscriptorū numerū relatus esset, per T. Pomponiū Atticū exemtus & liberatus est. P. Crinitus ex nobili Calidiorū familia prognatū scribit. quod si verū esset, non Calidium, sed Calidianum dici oportebat.

Iulius Caluaster, Trib. mil. sub Antonio in Germania, victo illo, Domitiani crudelitatem euasit, quod diceret, se illi in amoribus fuisse. Dion.

Iulius Tutoris L. Caluentius cum Iulia Nouella & T. Iulio Ingenuo F. mil. col. XII. vrbanæ, refertur in memoriis Germanicis, Inscript. ant. pag. 398.

Iulio Candido rescripsit D. Pius Pand. 48. de accusat. & inscript.

IVLIVS CAPITOLINVS, scripsit vitas Cæsarum ad Diocletianum.

Iulio Cassiano rescripserūt Verus & Antoninus ff. 48. Ad legem Iuliam maiestatis.

Iulius Cerealis, memoratur Martiali epigrammatum 11. Scripsit bellum Giganteum, vt ex Martiale colligere est.

Iulius Ciuilis, Batauus præpotens ponitur Tacito.

Iulia, Annæi F. natione Neruia. Inscript. ant. pag. 471.

Iulius Clemens Aquilifer leg. 3. Ital. & frater eius Iulius Victor spoliator. Ib. p. 421.

Iulius Cordus, Aquitaniam in verba Othonis adegit. Tacitus 18. Alciatus pro Iulio, legendum putat Manilius, sed male.

M. Iulius Cotius, recepto paterno regno sub Claudio, Cottiarum Alpium Rex appellatus est. Dion 58.

C. Iulius Crescens, cum Iulia Prima F. Inscript. ant. pag. 368.

Iulius Crispus, Tribunus militum Prætorian. cæsus ob carmen Virgilii cantillatū.

Scilicet vt Turno contingat,&c.

Dion in Seuero.

C. Iulius C. F. Decemb. Inscr. ant. p. 144.

Iulius Densus, Eques Rom. sub Claudio & Nerone. Tacitus 13.

Iulius Dubitatus. Inscript. ant. pag. 442. & 444.

C. Iulius Euhemerus, cum Martiana cōiuge & liberis. Inscript. ant. pag. 162.

Iulius Festus, scripsit de verborum significationibus. Citatur eo titulo lib. 13. apud Macrobium 3. Fors hic est, de quo extat inscriptio Romæ: *DEO Herculi Iulius Festus V. C. pr. vrb. An. d. d.* Inscrip. ant. pag. 217. Volunt huius etiam citari Polyhistora.

T. Iulius Ferox, vir doctissimus, teste Plinio iuniore, floruit sub Traiano, curator aluei & riparum Tiberis, etiam Consul designatus. Plinius epistolarū 2. De hoc extat

inſcriptio, reperta in fundamento pontis Sixti, Inſcriptionum ant. p. 308. *Ex auctoritate Imp. Caſ. D. Nerua Fil. Nerua Traiani Aug. Germanici Pontif. Max. Trib. pot. V. Cos. IIII. PP. T. Iulius Ferox curator aluei & riparum Tiberis & cloacarum vrbis terminauit ripam, RR. ad prox. cipp. P.* XXIIII. *S.* Feroci ſcripſiſſe Proculū, refert Paulus I.C. Pand. 39. de aqua pluuia arcenda l. 11.

C. Iulius Filetiō, domo Africa medicus, & T. Iulius Athenodorus, fratres, cum C. Iulio Fileto & Iulia Euthenia, parentibus, referuntur Inſcript. ant. pag. 490.

C. IVLIVS FIRMICVS MATERNVS, floruit ſub Auguſto, nobilis Mathematicus. Scripſit de prognoſticis genethliacis librū elegantem, qui temporum illorū eloquentiam referat. Is ad noſtram ætatem ſemilacer peruenit, non multis ante annis repertus. Volaterranus.

Iulius Firmicus Maternus iunior, Siculus V.C. ſcripſit Aſtronomicorum libros 8. ad Mauortium Lollianum, rectorem Orientis ſub Conſtantinis.

Iulia Firma. Inſcript. ant. pag. 106.

C. Iulius Flauianus Cornicularius leg. XXII. cū Cotteia Chryſide. Inſc. ant. p. 468.

Iuliæ Florentinæ, quæ vixit an. 1. Menſ. 9. d. 20. Ibidem pag. 317.

Iulius Florus, in cohorte amicorum Tiberii Cæſaris fuit, ſub eo militans in Oriente. Huic ſcribit Q. Horatius in epiſtolis.

L. Iulius Florus, eloquētiæ Gallicæ princeps, alioqui inter paucos diſertus, & dignus propinquitate illa. Fabius 10. cap. 3. Apud quem refertur etiam dictum illius ad fratris filium, Iulium Secundum, iā tertium diem quærentem orationis exordiū: Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?

L. IVLIVS FLORVS, Hiſtoricus, illius F. vt vult Volaterranus ad tempora Traiani peruenit, vt liquet ex eius Hiſtor. prologo.

Iulius Florus Treuir, ciuitate Romana donatus, militabat Romanis ſub Tiber. Tac. 3.

Iulia Fortunata C. Octauii Clyti coniunx. Inſcript. ant. pag. 282.

Iulii, Fronto & Gratus, fratres: hic Præfectus caſtrorum in partibus Vitellianis, ille Othonianus, vterq; apud ſuos proditionis nomine vinctus. Tacitus 17.

Iulius Fronto, cui reſcripſiſſe Hadrianū tradit Vlpianus de pœnis.

SEX. IVLIVS FRONTINVS, vir Conſularis, Præturam vrbanam geſſit initio principatus Veſpaſiani: qua eiurata, ceſſit Domitiano Cæſari. In Britannia Silūrum gentē domuit. Aquarum præfectus a Nerua factus de aquæductibus, vrbem influētibus, libellum edidit. Auguratus Sacerdotium habuit. Rei militaris peritus libros ſtratagematum conſcripſit. Fuit & Iuriſconſultus, doctorum virorum amans, inprimis Plinii & Martialis. Moriens ſepulchrum ſibi conſtrui vetuit. Vide Corn. Tacitum & Pliniū epiſtolarum 4 ad Arrianum. Martialis libr. 10. bis Conſulem fuiſſe innuit:

Quæ bis Frontino Conſule prima fuit.

Iulius Frontinus, Rhetor, auditus eſt ab Alexandro Seuero. Lampridius. Huic forte reſcribitur ab eodem principe 5. Cod. titul. 54.

Iulius Zoſas, Iulii Quintiliani rerū procurator, citatur Papiniano ff. 45. tit. 1. l. 126.

Iulia Galatia, cum coniuge Philippo. Inſcript. ant. pag. 325.

Iulius Granianus, auditus ab Alexandro Seuero. Lampridius.

Iulius Gratus, dictus in Iulio Frontone.

Iulius Græcinus, occiſus a Caio principe, quod M. Syllanū accuſare nollet, ſeu quod melior vir eſſet, quam eſſe quenquam tyrāno expediret, vt Seneca lib. 2. de benefic. Vxor ei fuit Iulia Procilla. Idē Seneca aliud eius inſigne factum refert epiſtola 29. Citatur ſubinde a Plinio, vt lib. 14. cap. 2. vbi tranſcriptum ab illo Cornel. Celſum dicit, lib. 16. cap. 44. a Columella lib. 1. cap. 1.

Iulia Herculeia, nupſit Manlio Torquato, quibus ſcriptum epithalamium extat apud Catullum.

Iulius Herodes, Herodis Attici F. De hoc Suidas Ἡρώδης.

C. IVLIVS HYGINVS, cognomento POLYHISTOR, libertus Auguſti, ſcripſit vitas illuſtrium virorum, teſte Gellio lib. 1. capit. 14. & 21. commētarios item in Vergilium, præterea de proprietatibus Deorum, citāte Macrobio 3. capite 7. item de Diis Penatibus. Citatur & a Macrobio ſecūdus eius vrbium, a Chariſio de Agricultura. Huius libertus fuit C. Iulius Modeſtus, in ſtudiis patroni veſtigia ſecutus. Plura de illo Trāquillus in claris Grammaticis. Meminit etiam Euſebius in Chronol. Eiuſdē Hygini extat Aſtronomicon. Nam Gromatica alterius Hygini eſſe, de eo ipſo opere, quod mendoſiſſimum legitur, probat Volaterranus.

T. Iulius Ingenuus F. T. Iulii Caluantii. Vide ſupra.

Iulius

Iulius Iustinus Sophista, vnus ex iis, vnde Suidæ opus conflatum est.

Iulius Iustus. Inscript. ant. pag. 446.

Iulia Larina. Ibidem pag. 282.

C. Iulius C.F. Lōginus, Voltinia domo, veteranus leg. VIII. floruit sub Vespasiano. Coniunx illi fuit Iulia Helpis. Refertur cū aliquot libertis Inscript. ant. pag. 144.

Iulius Longinus, pater, citatur a Paulo Pand. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

Iulia Luperca, cum victima ad aram iugulanda esset, conseruatur ab aquila. Hæc enim sacro populo aduolans, ensem arripuit, & iuuencam exhibuit, quæ iuxta templum pascebatur, quam illius loco iugulârunt. Hæc Isaacius Tzetzes in Casandram Lycophronis.

Iulius Lupus, obiit in præfectura Ægypti. Plin. 19. c. 1. Fors etiam legendum Iulius Lupus pro Iunius Lupus st. 28. Fuit is Britāniæ præses. Successit Lupo Paulinus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 30.

Iulius Macrinus, veteranus miles, cū cōiuge & liberis refertur Inscript. ant. p. 420.

IVLIA MAMMAEA, Alexandri principis mater, laudatissima fœmina, Syra genere, cuius auspiciis F. puer orbem terrarum sapientissime rexit.

Iulius Mansuetus, a filio in acie cæsus bello Vitellii & Vespasiani. Tacitus 19.

Iulio Marillo rescripsit Alexander Aug. Modestinus ad legem Corneliam de falsis Pand. 48.

Iulius Marinus, comes Tiberii apud Capreas, & ante Rhodum illum secutus, agitur ad mortem sub eodem. Tacitus 5.

Iulius Marathus lib. Aug. Sueton. 181. & 196. Patroni sui vitam scripsit.

Iulia Marcella, vxor Clodii Fabati. Antiquitates Fabricii pag. 75.

T. Iulius Martialis, refertur Inscript. ant. pagina 321.

Fl. Iulius Maternus & Fl. Iulius Rheginus milites leg. 22. Ibid. pag. 483.

Iulius Maternus, tuetur Poeticam apud Cornel. Tacitum in Dialogo. Scripsit tragœdias, Medeam, Thyestem & Catonem.

Iulius Matern⁹, nominatur apud Vlpian.

Iulius Mauricianus IC. scripsit ad leges lib. 6. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

IVLII MAXIMINI, pater & filius, imperârunt vna triennio.

P. Iulius Maximus. Inscript. ant. pag. 71. 72. 120.

Iulius Menecrates, municeps Statii Papinii, gener Pollii, celebratur a Statio ob prolem, Syluarum 4.

Ti. Iulius Mnester Pantominus. De hoc lapidis inscriptio reliqua Romæ in ædibus Crepanicorum: *TI. IVLIO AVG. L. Mnesteri.* Vide Tacitum lib. 11. Dionem 60.

C. Iulius Modestus, libertus C. Iulii Hygini, in studiis atq; doctrina patroni vestigia secutus, vt Suetonius, citatur Gellio 3. c. 9. vt scriptor confusarum quæstionū. Scripsit & librū de feriis, citante Macrobio. Meminere Quintilianus, Gellius, Diomedes. A Martiale li. 10. epigrāmate 21. sic laudatur:

Scribere te, quæ vix intelligat ipse Modestus,
Et vix Claranus, quid, rogo, Sexte, iuuat?

Iulius Mōtanus, Poeta tolerabilis, amicitia Tiberii notus. Ortus & occasus libentissime inserebat. Cum igitur quidā indignarentur, illum tota die recitasse, & negarent accedendū ad recitationes illius, Nacca Pinarius ait: *At ego paratus sum illum audire ab ortu ad occasum.* Seneca epist. 123. Memoratur eidem ceu comis & egregius Poeta controuersia 17. libri 4.

Iulius Mōtanus, alius sub Nerone, quod illius, sed ignoti vim noctu repulisset, mori adactus. Tacitus.

L. Iulius Motacilla (sic enim malo, quā Mocilla) vir Prætorius in partib. Bruti fuit vna cum filio. Nepos in vita Pomponii Attici, qui eos a prælio tueri non destitit.

Iulius Naso, amicitia deuinctus C. Plinio & Cornelio Tacito. Laudat patrem illius Plinius lib. 6. epist. ad Fundanium.

IVLIVS NEPOS, Nepotiano patre & filia Marsellini Patricii genitus, pulso Glycerio, imperio Italiæ, sed ad breue tēpus, potitus est, pulsus & ipse ab Horeste, Augustuli patre. ¶ Vide Carolum Sigon. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Iulius Nicephorus Antiq. Fabricii p. 76.

Iulia Nonna. Inscript. ant. pag. 444.

IVLIVS OBSEQVENS. De illo vide appendicem Gesneri, item Inscript. ant. pag. 350.

Cl. Iulius Pacatus. Inscript. ant. pag. 101.

Iulius Pastor, cuius filiū interemit C. Cæsar, & ipsum eodem die ad cœnam vocauit. Autor Seneca 2. de ira.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se caussam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Paulus, vir doctissimus & Poeta

temporibus A. Gellii. Gellius ipse 1. c. 5. & lib. 19. cap. 7. Hortos habuit in Vaticano.

Iulius Paulus I. C. Iaboleno & Papiniano operam dedit. Præturam & Consulatũ gessit. Apud Alexandrum in magna veneratione fuit. Scripsit quam plurima. Vide Riuallium, qui illum Patauinum fuisse scribit. ¶ Hodie extant receptarum sententiarum ad filium libri eius quatuor, subiecti Codici Theodosiano opera, Iac. Cuiacii.

Iulius Paulus, Batauorũ dux regia stirpe, falso rebellionis crimine a Fonteio Capitone interemtus. Tacitus 20.

Iuli⁹ Pelign⁹, Claudio Cæsari perq̃ familiaris, ꝓcurator sub eo Cappadociæ. Tac. 12.

M. IVLIVS PHILIPPVS, circumuento & occiso Gordiano Imperatore, successit in principatu annis 5. Arabs genere, cæsus a militibus, cũ aduersus Decium, quẽ exercitus Illyricus Imp. dixerat, proficisceretur, & quidem medio capite supra dentiũ ordines præciso. Celebrauit annũ Romæ millesimum magnificentissimis ludis, fuitque primus omnium Imp. Christianus, vt scribunt Eusebius & Orosius.

C. IVLIVS PHILIPPVS SATVRNINVS F. a patre consors imperii factus, agelastus extitit, ac fertur patrẽ aliquando in ludis effusius ridentem graui vultu notasse. Cæsus est a prætorianis militibus eodem tempore, quo pater.

Iulius Phœbus, cum tribus liberis, Phœbo, Heraclio & Polycrate refertur Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell.

Iulius Placitus, Tribunus, Vitellium e latebris protraxit. Tacitus 19.

Iulius Pollio, Tribunus prætorianæ cohortis sub Nerone, procurator veneni, quo Britannicus sublatus est. Tacitus 13.

Iulius Pollio, haud dubie alius, citatur Paulo loco, quem ante citauimus, l. 72.

Pollioni rescripserunt fratres Impp. ad L. Iuliam de adulteriis.

IVLIVS POLLVX, author Græcus, sub Cõmodo scripsit Dictionarium ex ordine rerum, Imperatori dicatum.

Iulius Polynices. Inscript. ant. pag. 204.

Iulius Posthumus, vir Cõsularis sub Augusto, præpositus Dalmatiæ, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus lib. 2.

Iulius Posthumus, haud dubie F. inter intimos fuit Augustæ Liuiæ, idq; per cõsuetudinẽ cũ Mutilia Prisca, q̃ in animo Liuiæ valida erat. Tac. 4. ¶ Habet de hoc inscriptionem veterẽ I. Lipsius Cõmen. in Tac. li. 4.

Iulius Priscus, Prætorianarum sub Vitellio cohortium præfectus, post cædem Vitellii seipsum interfecit, pudore magis quã necessitate. Tacitus 18. & 20. Alius forte ab hoc, de quo Inscript. ant. pag. 368. & 432.

Iulia Procilla, cum L. Cocceio Cupito marito, refertur Inscript. ant. pag. 409. Alia est, cuius epigramma epitaphium traditur Antiquitatibus Fabricii pag. 72.

Iulia Procilla, Iulii Græcini Senatoris vxor, mater Cn. Iulii Agricolæ, raræ castitatis fœmina. Tacitus in vita Agricolæ.

Iulia Procla, Popediæ F. Sp. N. refertur Sigonio in libello de nominibus.

C. Iulius Proculus, celebratur Martial. li. 11.

Iuli⁹ Proculus, occisus sub Cõmod. Lãpr.

Iulius Prosodus. Inscript. ant. pag. 144.

C. Iulius Pudens, veteranus leg. x. &c. Ex inscriptione, quæ extat in historia Batauica Nouiomagi.

Iulius Quintilianus, citatur Papiniano Pand. 46. de fideicommiss. & mandat. & Paulo Pand. 45. de verborum oblig.

Iulia Restituta T. Claudii Memnonis coniunx. Inscript. ant. pag. 246.

C. Iulius Romanus, Grãmaticus, ἀφορμῶν libris disertus artis scriptor censetur.

Iulii Rufi meminit Martialis li. 10. Scholion adiunctũ habet, illũ Satyras scripsisse, & hominũ vitia Socratico more carpsisse.

Iulius Rufus, vir Consularis, obiit carbunculo ætate Plinii, medicorum inscitia sectus. Plinius 26. cap. 1.

Iulio Rufo rescripsit Imp. Antoninus Pand. 49. de iure fisci.

Iulius Rufus, cæsus a Seuero Imp.

Iulius Rufus, cuius bona ad fiscum deuenerunt, citatur Paulo Pand. 46. l. 72. de fideiuss. & mandat.

Iulius Sabinus, citatur aliquoties a Plinio in Nat. historia.

Iulius Sabinus Lingo, proiectis fœderis Rom. monumẽtis, Cæsarem se salutari iubet: quippe qui super insitam vanitatẽ falsæ stirpis gloria incenderetur, a Iulio Cæs. cui per Gallias bellanti proauia sua corpore atque adulterio placuisset, genus repetendo. Fusus cum suis a Sequanis, vitã in latebris per 9. annos traduxit. Vxor illi fuit Epponina. Tacitus 20. Xiphilinus in Vespasiano, Plutarchus in sermone seu disputatione amatoria sub finem.

Iulius Sacrouir, Heduus, Romanis militans sub Tiberio cum Iulio Floro Galliarũ rebellionem excitat. Tacitus 3.

Iulius Saturninus. Inscript. ant. p. 443.

Iulius Secundus, Iulii Flori oratoris illius fr. quem Quintilianus æqualem suum vocat familiariter a se adamatum, miræ facūdiæ virum, infinitæ tamen curæ.

Iulius Secundus F. audiuit a patruo, cū iam tertium diem exordiū quæreret: *Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?* Fabius. Huic fortasse rescripsit Hadrianus, vt est Pand. 48. de cust. & exhibit. reorum.

Iulia Secunda, Corneliæ Tyches F. refertur in memor. Rom. pag. 235.

IVLIVS SEVERVS, e Britannia in Iudæos deficientes missus ab Hadriano, gentē eam penitus oppressit, vir iustus & sapiēs, & auctoritate insignis, postea Bithyniæ præpositus. Auctor Dion Nicæus. Ad hunc scribit Plinius Epistolarum 4. Eiusdē puto F. fuit, qui Consulatum gessit cum Plautio Syluano sub Pio, ann. V.C. DCCCXCIII.

Iulius Seuerus, cum Æmilio Vinco Cōsul, cum factum est S. C. aduersus eos, qui seruos suos non hæreditarios manumittere rogati, latitant. Pand. 40. de fideicōmissariis libertatibus.

Iulius Seuerus, cum Iulio Mauro colono suo, refertur Paulo Pand. 32. de legatis & fideicom.

Iulia Seuera, cum L. Iulio Accepto F. Inscript. ant. pag. 318.

Iulio Seuero rescripsere Seuerus & Anton. ad S.C. Turpil. Pand. 48.

IVLIVS SOLINVS, scripsit rerū orbis memorabilium collectanea ad Auitum, dictus Plinii simia. Nominatur autem id opus epistola eius priore Polyhistor. Sunt qui natione Græcum faciant. Sed ea sententia ipsius Solini auctoritate refellitur cap. 2. 16. 36. 47. 53. 57.

C. Iulius Solon, homo ignobilis, cū consumtis bonis sub Commodo in Senatum cooptatus esset, notatus est ioco, vt qui spoliatus facultatib. in Senatū relegatus esset. Occisus est postea a Seuero. Dion.

Iulius Sosianus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. 18.

Iulius Tarentinus Hadrianum accessit per libellum. ff. de re iudicata. Callistratus.

Iuliæ Tarentinæ rescripsit Hadrianus Pand. de re iudicata.

Iulia Sp. F. Thaidi. Hanc Thais. Dii benefaciant. Extat apud Victoriū in 8. epist. Cic.

Tib. Iulius Thrasius. Inscrip. ant. p. 108.

Iulius Tutor Treuir, ripæ Rheni a Vitellio præfectus, rebellionē aduersus Romanos adiuuit. Tacitus 20. Forsan de eodem Inscript. ant. pag. 398.

C. Iulius Vectius. Ibidem pag. 318.

Iulius Vehitus. pag. 227.

Iulius Atticus Vestinus, gessit Consulatum cum Silio Nerua sub Nerone. A quo ex intima sodalitate in odium vocatus, immisso Tribuno necatur. Tacitus lib. 15.

Iulius Vestinus, Sophista, scripsit epitomē glossarum Pamphili li. 4. & alia. Suid. Οὐηστῖνος.

Iulius Viator, Eques Rom. e Vocontiorū gente fœderata, in pupillaribus annis aquæ subter cutē fusæ morbo prohibitus humore a medicis, fertur naturā fecisse cōsuetudine, atq; in senecta caruisse potu. Plin. 7. c. 81

Viator, præses Hispaniæ. Sic habet Martyrologium nostrum 23. Nouembris.

Viatori & Pontiç rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 22.

Viator, Consul sub Anastasio ann. V.C. (MCCXLVIII.

Iulius Victor. Inscript. ant. pag. 421.

L. IVLIVS VINDEX, cæsus a Virginio Rufo cū 20. millib. Gallorum. Plutarchus in Galba. Plinius scribit, illū in captatione testamenti sic lenocinatum, vt cuminum bibens pallorem sibi velut ægrotantis induxerit, libro 20. cap. 14.

Iulia Vitalis, cum Sex. Attio Marcello coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 178.

Iulius Vrsus cum Quintilla floruit temporib. Pōponii I.C. ff. Si seruit⁹ vindicetur.

¶ Iuli⁹, amicus Martialis. de hoc l. 9. & 12.

IVLIANI.

Iulianus & Regillus, Præfecti præt. sub Cōmodo, & ab eodem cæsi. Capitolinus.

IVLIANVS Imperator, qui successit Pertinaci. quæratur in Didiis.

Iulianus, Præfectus Macrini, occisus a militibus. Capitolinus.

Iulianus, in Italia sub Diocletiano dictus Imperator, rebus desperatis, icto per costas pugione, in ignem se abiecit. Aurel. Victor.

IVLIANVS, Augustus, qui successit Constantio Augusto, quæratur in Flauiis Constantinis. De hoc extat inscriptio in monumētis Italicis pag. 164. Fl. Cl. Iuliano. ¶ Vide Suidam, Zosimum, &c. item Carolum Sigonium libr. 6. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Iulianus, huius Iuliani Imperatoris auūculus, homo impius, & Ecclesiæ persecutor, cum post multas iniurias in æde sacra contra altare minxisset, percussus diuinitus, visceribus putrefactis interiit. Historiæ tripartitæ lib. 6. cap. 10. & 32.

C.Iulianus Cecius Ant.F.Inscript.antiq. pag.211.

Cl. Iulianus, præfectus annonæ sub Seuero. Ibidem pag.249.

Iulianus Donatus, sub Marco & Cōmodo a latronib. cōfect⁹ est. ff. 29. de SC. Sylla. l. 2.

A. Iuliano rescripserunt Seuerus & Antoninus. ff. 48. de bonis eorum, qui ante sententiā mortē sibi cōsciuerunt. Martian⁹.

Iulianæ rescripserunt Diocletianus & Max. A A. 1. C. de iuris & facti ignorantia.

Iulianus, Centurio sub Tito Cæsare, periit in oppugnatione Hierosolymorū Hegesip. 5.c. 30. Iosephus belli Iudaici lib. 7.c. 3. Refertur ibi mirifica eius fortitudo & audacia.

Iulianus, tempore Hieronymi post duas filiolas Faustinam vxorem extulit. Soror illi Vera, frater Ausonius fuit. Extat ad hunc Iulianum epistola Hieronymi.

Iulianus Diaconus, alius ab illo, ad quē similiter extat Hieronymi epistola, in qua meminit sororis suæ, vt in virginitate perseuerantis.

Iulian⁹, Episcopus Capuanus, aduersarius & obtrectator Augustini. De hoc Gennad.

Iuliano & Ammiano rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 30.

Iuliano & Paulo, A A. & CC. ibi. tit. 31.

Iulianæ, matri Demetriadis virginis, scribit D. Augustinus.

Iulianus, Chaldæus Philosophus, scripsit de Dæmonibus lib. 4. Ἀνθρώπων δὲ ὅτι φυλακτήριον πρὸς ἕκαστον μόριον, ὁποῖα τὰ τελεσιουργικὰ Χαλδαϊκά, vt Suidas.

Iulianus, superioris F. cognomēto Theurgos, scripsit & ipse θεουργικὰ τελεστικὰ λόγια δι' ἐπῶν, καὶ ἄλλα ὅσα τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης κρύφια τυγχάνει. Auctor idem Suidas.

Iulianus, Sophista, & alter hæreticus, memorantur ab eodem Suida.

Iulian⁹ Domitiani dux, vicit Dacos. Diō.

Iuliana, virgo & Martyr, primum ab impio patre Africano torta, deinde a præfecto Enlasio, sub Maximiano Imp. Nicomediæ coronata, translata paulo post in Campaniam. Colitur 16. Februarii.

¶ C. IVLIANIVS Iulius, cum Iulianiis filiis, refertur Inscript. ant. pag. 428.

IVNII Bruti.

¶Variat Cōstantinus Manasses p. 45. & seq.

L. IVNIVS M. F. quem vna cum maiore natu filio Tarquinius Superbus occidit, primus omnium dictus cognomento BRVTVS, quod socordiam & amentiam, simularet, sorore Tarquinii genitus, Reges expulit, ipse primus Consul factus est, an. V. C. secundū Liuiū & Dionysium CCXLV. iuxta supputationē aliorū an. CCXLIIII. Filios duos T. & Tib. ex Vitellia cōiuge, quod Tarquiniis reducēdis studerēt, securi percussit. Plura de illo referuntur cū ab aliis historiæ Rom. conditoribus, tum ab autore virorum illustrium. Plutarchus in M. Bruto statuā illi in Capitolio inter Reges ex ære positā scribit, strictum ensem manu gestantē, quod Tarquinios constanter eiecisset. Posidonius Philosophus apud eundem Plutarchū, filiū asserit reliquisse superstitē, a quo deinceps familiæ posteritas propagata sit. Cōuenit Cicero Philipp. 1. L. Brutus, inquit, qui & ipse regio dominatu rēpub. liberauit, ad similē virtutē, & simile factum stirpē iā prope in quingētesimū annū propagauit. Sed potior est apud nos sentētia & auctoritas Dionysii, qui sine liberis illū decessisse tradit, fuisseq; patricii generis, cęteros vero Iunios & Brutos, oēs plebeios, nec vllos nisi plebeios magistratus gessisse, donec tandē plebi Cōsulatu cōcesso, illū quoque honorē consecuti sunt. Nec discrepat Diō lib. 44. q de M. Bruto, Cæsaris percussore, cōmentū istud populū Rom. tradit, vt ad liberandā patriā veteris Bruti exēplo is animaretur. Inter eos qui Romę collegis magistratū abrogarūt, Brutus hic primus extitit. Qua de re explicās Iulius Obseq. sub finem: Cōstat, inquit, neminē, qui magistratum collegæ abstulerat, annū vixisse, &c.

D. Iunius Brutus Scæua, M. Equit. an. V. C. CCCCXVI. decimotertio post Consul Vestinos cecidit, agris illorū vastatis, ac oppidis aliquot expugnatis. Liuius lib. 8.

D. Iunius Brutus Scæua, haud dubie superioris F. Cōsul an. V. C. CCCCLXI. memoratur Liuio in fine li. 10. ¶ Vide an idē sit, de quo Fragm. Sex. Pōpeii p. 148. Nā indicatum ibi tempus pertinet ad ann. CCCCXLII.

D. Iunius Brutus, primus gladiatorium munus in honorē defuncti patris dedit an. V. C. CCCCLXXXIX. teste Liuio lib. 16. Valerius Max. fratrem illi M. Brutum adiungit lib. 2. cap. 1.

D. Iunius Brutus, lectus Triumuir ad deducendam coloniam Sipuntum ann. V. C. DLX. P. Scipione Africano iterū & T. Sēp. Longo Coss. Liuius 34. Idem puto fuit legatus App. Pulchri Cos. præpositus ab eodē ostio Vulturni, cum cœpta esset obsideri Capua, ann. DXLII. Liuius 25.

D. Iunius Brutus, cognomēto Callaicus, Consul

Consul ann. V.C. DCXVI. Callecos & Lusitanos ad Oceanum vsq; domuit. Cū exercitus fluuium Obliuionem transire nollet, raptum signifero signum ipse transtulit, & sequi se persuasit. Liuius 55. & 56. Accium Poetam familiarē habuit, ipse Græcis Latinisque litteris satis doctus, vt scribit Cicero in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 8. c. 15. Plin. lib. 36. c. 5. meminit templi ab eo constructi apud Circum ad Lauicanā portam eunti. Cicero loco proxime citato M. filium vocat, Velleius etiā A. prænomine, idque quemadmodum opinatur Carolus Sigonius, propter adoptionem. siquidē in veteribus aliquot nūmis argenteis legitur: A. Posthumus Albinus Consul, Bruti F.

M. Iunius Brutus, vir Prætorius & I. C. citatur Ciceroni officiorum & de Oratore 2. Tres de iure ciuili scriptos a se libros reliquit. Citatur etiam a Paulo vna cū Manilio l. possideri ff. de acquir. vel amit. possess.

M. Iunius Brutus, Iureconsulti F. quod accusationes factitaret, Accusator dictus est. M. Cicero in Bruto & Off. 2. Crassum Oratorē ob columnas marmoreas in iurgiis Venerem Palatinam vocauit. Plin. 36. c. 1. Cum contra Crassum in quadā actione duos lectores excitasset, ille vicissim tres induxit, totidem patris cōmentariis bonorū decoctionē exprobrātes. Cicero 2. de Oratore. Nescio nū idē sit, qui deducta Capuā colonia, cū omnibus suis in ea re sociis periit, vt est apud Ciceronem cōtra P. Rullū.

D. Iunius D. F. D. N. Brutus, vir Græcis litteris doctus & Latinis, Consulatū gessit an. V.C. DCLXXVII. Meminit eius Cicero in Bruto.

IVNII Bruti Bubulci.

Iuniorū familiæ Bubulcum nominauerūt, q̃ bub⁹ optime vteretur. Plin. li. 18. c. 3.

C. Iunius C. F. C. N. Brutus Bubulcus, vir reb. gestis & honorib. clarus inter summos ciues enituit. Equitū namq; magisterium, Consulatus 3. Dictaturas 2. & Censurā obtinuit. Vicit Æquos, deq; iis triumphū duxit. Ædē Salutis, quā Cōsul vouerat, Cēsor locauerat, Dictator dedicauit. Liu. 9. & 10.

C. Iunius Brutus Bubulcus, superioris F. bis Consulatu gesto, triumphauit de Brutiis & Lucanis, vt tradunt tabulæ Capitolinæ.

¶ M. Iunius Brutus, percussoris Cæsaris pater, Marianas partes secutus, a Pompeio victus, pfligatusq; est. Post mortē Syllæ cū Lepidus Cōsul bellū redintegrasset, Brut⁹, qui Galliā Cisalpinā Lepidi nomine tenebat, a Pōpeio Mutinæ obsidione clauditur, & quidē arcta ac diuturna: in qua siue spōte, siue animos militū mutatos cernens, suā militumq; salutē Pompeio cōmisit. Dimissus inde, cū ad Padū peruenisset, postridie per Geminiū Pompeii iussu interemtus est, non sine sugillatione Pompeii, vt qui perfide & crudeliter virū occidisset. Cicero Brutū hūc nō modo acutū Oratorē, sed etiā iuris publici & priuati peritū fuisse refert. Vxorē habuit Seruiliā, Catonis sororē, parū sane pudicā, ex qua filiū M. Brutū & duas filias Iunias suscepit. Harū altera M. Lepidi Triūuiri coniunx, Lepidiq; iunioris mater extitit, altera C. Cassio nupta 64. annis fratri superstes fuit, teste Tacito in fine 3. Vtra tertia fuerit, in quam iocatus est Cicero (locus est apud Macrobium lib. 2. Saturnal. capite 2.) non facile dixerim.

M. IVNIVS BRVTVS, vir summæ grauitatis, & si vnū eius facinus excipias, quo se suosq; perdidit, cætera valde bonus & laude dignus. Exorto bello ciuili, Pompeiū quāquam patris interfectorē, q̃ tamē partes illius iustiores statueret, secutus est. A pugna Pharsalica nō tantū conseruatus a Cæsare, verū etiā inter amicos habitus, Galliā Cisalpinā obtinuit, idq; per tēpus belli Africani. Post Cęsaris ex Hispania reditū vrbana Prętura ornatus, per Cassiū, dolentē sibi primū locū denegatum, seductus, in Cæsaris necē conspirauit. Qua patrata cū in vrbe se tuto non fore videret, fuga sibi cum cæteris cōiuratis cōsuluit, nec multo post comparatis exercitibus, cum Cassio in Philippis ab Antonio & Cæsare victus, necem sibi cōsciuit, annos natus quadraginta. Vxor illi fuit Porcia, Catonis auunculi filia. Ipse ab auunculo Cn. Seruilio Cępione adoptatus, Cn. Cępio Brutus appellatus est. etsi Philipp. 10. pręnomē illi nō Cn. sed Q. datur. De studio eius erga Philosophiā, & de dicēdi genere, quod amauit elegans & breue, legantur Cicero, Quintilianus & Plutarchus in eius vita. Scripsit epitomē Polybii, similiter annaliū Cælianorū, sed & epistol. Græcas reliq̃t, quæ adhuc extant. Vide Suidam Βροῦτος.

¶ D. IVNIVS BRVTVS ALBINVS, & ipse vnus ex percussorib. Cæsaris, post pugnam Mutinensē, cū psequi vellet Antoniū, desertus a legionib. Antonii iussu cæsus est, cū esset Cōsul designatus, & a Cæsare inter secūdos hęredes adscript⁹. Fusius de hoc egimus in enarratione lib. 11. epist. Ciceronis.

L. Iunius Brutus, cæsus est a Pompeio Lilybei in dissensione Mariana. Liuius 89.

L. Iunius Brutus, Eques Romanus, cuius cum patre Cicero amicitiã sibi fuisse scribit, epistolarum 13. ad Acilium.

Iunius Brutus, Philippensis amator pueri, cui ex se cognomentum dedit. Plinius 34. cap. 8.

Ivnii alii, secundum cognomenta digesti.

Iunio Auito L. Aproniano Coss. edictum a D. Augusto propositum scribit Paulus I. C. Pand. 48. de quæstionibus.

Iunii Auiti, Ædilitatis candidati, obitum deflet Plinius epistolarum lib. 8.

P. Iunius P. L. Aptus, cum Valeria Maxima vxore, memoratur Inscript. ant. pagina 75.

Iunius Balbus, Gordiani senioris A. in Metia filia gener. Capitolinus.

Iunius Bassus, homo inprimis dicax, asinus albus dictus. Quintilianus lib. 6. cap. 4. Quærente Domitia Passieni, quod incusans ipsius sordes, calceos eam veteres diceret vendere solere: non Hercules, inquit Bassus, hoc vnquam dixi, sed emere te solere. Ibidem.

Iunius Blæsus, auunculus Seiani, Proconsul Africæ, ornamenta triumphalia cũ appellatione imperatoria meruit. Vide Paterculum & Tacitum in fine 3. Filium superstitem reliquit. Meminit Suidas Ἀπίκιος.

Iunius Blæsus F. vt opinor, Lugdunensis Galliæ rector, in vrbe iussu Vitellii veneno tollitur: cuius & vox audita est, cum extinctum spectasset, se pauisse oculos, spectata inimici morte. Fuit autem hic Blæsus super natalium claritudinem, & morum elegantiam, fide firma & integra. Cornelius Tacitus libr. 19.

Iunius Brocchus, præfectus Illyrici sub Claudio II. A. Trebellius Pollio.

Iunius Calphurnius Cato, Imperatori ad memoriam dictabat. Vopiscus.

Iunia Caluina, quæratur in Syllanis.

Iunius Cerealis, filiũ habuit Iunium Simonidẽ, cui Hadrianus Imp. rogatus hæreditatem ex fideicommisso restituit. Pandect. 36. ad SC. Trebel.

Iunius Cæsonius Nicomachus, quæratur in memor. antiquis pag. 216.

Iunius Colo, procurator Claudii. Tacitus lib. 12. Dioni est Ἰούνιος Κίλων. Cilones autẽ vocari homines angusti capitis & longi, auctor est Velius Longus.

Iunius Cordus, Historicus, reprehenditur a Capitolino tanquam friuolarum rerum persecutor, in Macrino & Albino.

Ivnios Corvncanos Camerio in vrbem venisse, docet Claudius Cæsar apud Tacitum lib. 11. Cæterum P. & T. Iunii Coruncani, legati P. R. ab Teuca, Illyriorum regina, interemti sunt, quibus ob id statuæ publice positæ. Plinius 34. cap. 6. T. etiam Consul fuit per bellum Tarentinum anno vrbis conditæ CCCCLXXIII. egitque triũphum de Volsiniensibus Hetruriæ populo. Præterea primus ex plebe P. M. creatus est, Liuius 18. Velleius Paterculus volumine posteriore sub finem, Polybius & tabulæ Capitolinæ, quæ etiam Dictatorẽ fuisse tradunt an. DVII.

¶ Iunii Diophanti epistola ad Pomponium I. C. subiicitur ab ipso Pomponio, ff. de minoribus 25. annis L. 50.

Iunius Donatus, præfectus vrbis sub Valeriano fuit.

¶ Iunio Epigono Chrestus lib. patrono b. m. de se. Hæc inscriptio extat Romæ in æde S. Mariæ de cælis. Inscript. ant. pagina 309. Refertur & a Carolo Sigonio.

¶ Iunia Fadilla, proneptis Antonini, desponsata Maximino iuniori, quam postea accepit Toxotius, eiusdem familiæ Senator, qui periit post Præturam. Capitolinus in Maximino iuniore.

Iunius Faustinus, Præfectus vrbis sub Diuis fratribus, quem & amicum suũ vocant, Pandect. 49. de appellationibus & relationibus.

Ivnii Galliones.

Iunius Gallio, pater, subinde citatur a Seneca, vt nobilis declamator. Meminit eius etiam vt Oratoris Fabius, quẽ de Rhetorica nonnihil scripsisse tradit lib. 3. capite 1. Plerique illius esse putant libros ad Herennium. De hoc ipso forte Cicero ad Att. lib. 11. epistola, Cephalio mihi: Gallionis, inquit, hæreditatem creui. Gallionis tinnitus improbantur apud Tacitum, quemadmodum Mœcenatis calamistri, in de claris Oratoribus.

Iunius Gallio, sub Tiberio ob adulationem importunam curia & Italia exactus, deinde in vrbem retractus, in domib. magistratuũ custodiæ mancipatur. Corn. Tacitus lib. 5.

Iunius

Iunius Gallio, Procõsul Achaiæ sub Claudio, vel certe sub Nerone asseritur Act. c. 18.

Gallionẽ, fratrẽ Senecæ, q̃re in Annæis.

Gallio citatur a Plinio libr. 1. in nomenclatura lib. 20. Orator ne ille pater, an filius, an alius, incertum.

Iuniæ Geminæ M. F. Hæc inscriptio extat Romæ in Ecclesia S. Benedicti. Inscrip. ant. pag. 395.

Iunius Gracchus, aduocatur Varroni lib. 5. de ling. Lat.

Iunius Gracchanus I.C. citatur Pand. 1. de off. quæst. scripsit de potestatibus. Meminit Censorinus cap. 20.

Iunius quidam, Gracchanus ab amicitia C. Gracchi dictus. Plinius 33. cap. 2. Citatur vt scriptor.

¶ Iunius Hasta, refertur Paulo Pand. ad legem Corn. de sicariis, vtpote ad quẽ data sit Constitutio D. Hadriani.

¶ D. IVNIVS IVVENALIS, Poeta, Satyrarum scriptor, patria fuit Aquinas. Floruit sub Domitiano. Quidã auctores sunt, illũ ad Neruæ & Traiani tẽpora peruenisse, cõtra nõnulli per speciem honoris in vltimas Ægypti partes remotum a Domitiano, ibidẽ periisse tradunt. Vide Suidam. Cultum magnopere a Martiale testatur epigrãma:

Cum Iuuenale meo quæ me committere tentas:
Quid non audebis perfida lingua loqui?

¶ Iunius Lupus, Senator sub Claudio, cui ob intentatam accusationem Vitellio aqua & igni interdictum est. Tacitus 12.

Iunio Lupo rescripsit Imp. vt habet Vlpianus ff. 28. de vulg. & pup. substitutio. l. 2.

¶ Iunius Marullus, Consul sub Nerone. Corn. Tacitus lib. 14.

Iunius Mauricus & Iunius Rusticus fratres fuere, quorum prior vir grauis & constans, Neruæ Imperatori, quod Catullum Messalinum, sæuissimũ Senatorẽ, foueret, exprobrauit. Nã a Domitiano in exilium pulsus, principatu eius redierat, vt Plin. lib. 1. epist. 5. De vtroq; idem Plinius epistolarum 4. ad Sempronium.

Iunio Mauricio rescripsit D. Pius Pand. 36. Vt legatorũ seu fideicommissi nomine caueatur.

Iunium Maximum, rectorem Dalmatię sub Domitiano, celebrat Statius Syluarum 1. Laudat inibi studia eius, atque etiam patrem, qui Sarmatas represserit.

M. Iunius Maximus, Consul secundum sub Diocletiano, collega Velii Aquilii, vt liquet ex inscriptione vetusta, quæ extat apud Volaterranum lib. Philologiæ 29. sub finem. Fuit & præfectus præt. sub eodem principe.

Iunius Messala, Consul sub Probo anno V. C. MXXX. Huius F. opinor, omne patrimoniũ in ludos scenicos profudit. Vopiscus in Carino.

L. IVNIVS MODERATVS COLVMELLA, temporibus Claudii scripsit de vniuersa re rustica lib. 12. ad P. Syluium. Scripsit item librum lustrationum, sacrificiorum priscorum pro frugibus, & libros aduersus Chaldæos & astrologos, vt fatetur 11. c. 1. Genere fuit Gaditanus, quod cũ in aliis locis, tũ potissimum lib. 10. testatur, sic canens:

Et mea, quam generant Tartesii littora Gades.

Meminit Senecæ, meminit Cornelii Celsi sæpius & honorifice, vt coætanei sui. De patruo suo, M. Columella, agit lib. 2. capite 16. lib. 5. cap. 5. lib. 12. cap. 21. & 43.

M. Iunius Montanus, cum Vlpia Moracina cõiuge, refertur in antiquis inscriptionibus pag. 263.

¶ Iunius Nouatus, e plebe vir, pecunia ab Augusto mulctatus est, quod Agrippæ iuuenis nomine asperrimam de se epistolã in vulgus edidisset. Suetonius.

Iunius Otho, refertur a Seneca inter declamatores suæ ætatis. Scripsit quatuor libros colorum, quos Gallio solitus est Antiphontis libros vocare, tantum in illis somniorũ esse. Seneca Declamat. 2. declam. 1. Idem lib. 2. Contr. 1. in eundem venustũ Scauri iocum habet. Cum illi ludum litterarium exercere vetus ars esset, Seiani potentia, Senator, Tiberii fauore etiam Prætor factus est. Tacitus lib. 3.

Iunius Otho, fors F. Trib. pl. sub finem Tiberii vitæ damnatur exilio. Tacitus 5.

¶ Iunius Palmatus, sub Alexandro in Armenia rem feliciter gessit. Lampridius in Alexandro.

L. Iunius Patietus, adhæsit Cæsari in bello ciuili. Meminit eius Cicero Epistolarum lib. 6 ad Leptam, & 12. ad Atticum prima, & Cæsar Commentario sexto. Nescio, an idem sit, qui Cælio epist. 9. & lib. epistolarũ 12. epistola 15. Ciceroni Patiscus vocatur, quomodo & apud Appianum lib. 2.

Iunius Paulin⁹, assentator Caracallę. Diõ.

D. Iunius Pera & N. Fabius Pictor, Consules an. V. C. CCCCLXXXVII. bis in eo magistratu triumpharũt, primum de Saffinatibus, dein de Salentinis Messapiisque, vt habent tabulæ Capitolinæ.

M. Iunius Peta, Consulatum administrauit ann. V.C. DXXIII. Quinto anno post obiuit Censuram cum Claudio Centone. dein anno 9. ann. vero V.C. DXXXVII. Dictator ex auctoritate patrũ dictus, accepta clade apud Cannas 8. millia seruorum publice empta armauit, Magistrum Equitũ T. Sempron. Gracchũ, Consulẽ creauit. Liuius lib. 22. Valerius lib. 7. cap. 6.

T. Iunius Philopœmen, quod patronũ suum in proscriptione Triumuirali occultasset, ab Augusto Cæsare equestri dignitate ornatus est, Sueton. & Dion, qui lib. 47. T. Iunio patrono coniugem fuisse scribit Tanusiam, eius consilii authorem.

Iunius Pisciculus, proscriptus a Triumuiris, quomodo per libertum seruatus sit, narrat Appianus lib. 4.

Iunius Pisciculus, Eques Rom. qui ad ædem Felicitatis vnam Thespiadũ amauit, vt ex autoritate Varronis tradit Plinius lib. 36. c. 5. Diuersus ne sit a superiori, an idem, nondum satis compertum habeo.

IVNII Pœni Brutorum fuere gentiles, vt Cicero in Bruto.

M. Iunius Pœnus, Ædilis plebis ann. V.C. DXLIX. Scipione Africano secundum Consule, quadriennio post Præturam & vrbanam iurisdictionem obtinuit. Liuius 29. & 30.

M. Iunius Pœnus, Prætor an. vrb. cond. DLXXXI. sexto anno post Consul Pisas sortitus est, Q. Ælius collega Galliam tenuit. Ambo simul agrum Ligurum populati, nullam rem memorabilem gesserunt. Pœni & Ælii Cõsulatus meminit Cic. in Brut.

M. Iunius Pœnus, Trib. pl. M. Lepido L. Oreste Coss. (is erat an. V.C. DCXXVII.) & in eo honore aduersarius C. Gracchi, mortuus est Ædilitius. Vide Ciceronẽ in Bruto.

L. Iunio L. F. Sabatina Pollioni Aromario, &c. L. Iunius L. F. Syuaricus Aromat. fratri optimo pientissimo fecit. Manutius in Orthographia in voce Pollio.

¶ Iunius Posthumius, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, qui Gallias per septem annos tenuit, interemtus demum a Lolliano. Filium habuit eiusdẽ nominis, qui vna cum patre periit, acutus & disertus declamator. Trebell. Pollio.

Iunius Priscus, Prætor sub Caio, accusatus quidem aliis de rebus, propter opes periit. Cuius innocentiam cum postea cõperisset Caius, mirificam vocem emisit, decepum se dicẽs, & frustra periisse, cum viuere illi licuisset. Dion lib. 58.

L. Iunius Pullus, Consul an. V.C. DXL. bello Punico primo, quod neglectis auspiciis classem tẽpestate amisisset, damnationis ignominiam voluntaria morte præuenit. Valerius 1. cap. 4.

¶ Iunius Quintilianus, Consulatũ gessit cum Sex. Nonio Celere sub D. Claudio, teste Frontino.

¶ Iunio Rufino, Procõsuli Macedoniæ, rescripsit Hadrianus. Extat eius epistolæ fragmentum Pand. 22. tit. de testibus, sumtũ ex libro Callistrati de cognitionibus 4.

Iunius Rufinus, præfectus vigilum sub Seuero & Anton. qui illi rescripsere, teste Vlpiano de off. Prætoris.

Iunius Rusticus, componendis patrum actis delectus est a Tiberio. Corn. Tacit. 5.

Iunius Rusticus, cæsus est a Domitiano, quod Thraseæ, Pæti & Heluidii Prisci laudes edidisset, appellaretq; eos sanctissimos viros: cuius criminis occasione idem Imperator Philosophos omnes vrbe Italiaque summouit. Auctor Suetonius: a quo vt Tacitus variare videatur, ostendimus in Rustico Aruleno & Herennio Senecione. Habet insigne eius factum Plutarchus de curiositate. ¶ Cæterum proculdubio idẽ est cum Rustico Aruleno, vt nomen tantummodo diuulsum, & integrum statuamus, L. Iunius Arulenus Rusticus. Sequitur eandẽ sententiam I. Lipsius.

Iunius Rusticus, Stoicus, alius ab superiore, præceptor Antonini Philosophi, domi militiæq; multũ potuit, quẽ idẽ Imperator cũ primis reuerebatur, omnia illi cõsilia & publica & priuata communicans, cui ante præfect. præt. osculũ dabat, quẽ & Consulẽ iterũ designauit, & post obitũ statuas illi a Senatu postulauit. Capitolinus. Citatur ff. lib. 49. tit. 1. l. 1. vt præfectus vrbis.

Iunia Rustica D. F. Sacerdos perpetua & prima in municipio Cartimitanorũ, refertur vna cũ C. Fabio Fabiano marito & C. Fabio Iuniano F. Inscript. ant. pag. 9.

Iunius Saturninus, citatur vt scriptor a Suetonio in Augusto.

*Iunius Seuerus, cõtubernalis Commodi missus est ab illo successor in Britanniã Clodio Albino. Capitolinus.

Iunius Subura, citatur a Varrone libr. 4. de ling. Lat.

IVNII Syllani.

M. Iunius Syllanus, præfectus Neapolitanorum

Nomen llanus scri unt alii i. .& I vno, fit a Silo, an a Sylla.

tanorum in bello Punico secundo fuit. Inde Prætor creatus in annum V. C. DXLII. Consulibus, gesturis in Hannibalem bellum, adiunctus est, datus postea collega & adiutor P. Scipioni Africano, eunti cum proconsulari imperio in Hispaniam. Periit demum in pugna contra Boios, cum esset Præfectus sub M. Marcello Consule.

D. Iunius Syllanus, homo sapientiæ cōpositissimæ, Magonis Pœni 28. volumina de Agricultura, excisa Carthagine, iussu Senatus in Latinam linguam transtulit. C. Plinius lib. 18. cap. 3.

D. Iunius Syllanus, adoptatus a D. Syllano e Manlia familia, quod Prætor Macedoniam prouinciam spoliasset, damnatus a patre T. Manlio Torquato, qui cum Cn. Octauio Consulatum gessit, suspendio vitam finiuit. Liuius 54. Valer. Max. 5. cap. 4. Pertinet eodem locus Ciceronis lib. 1. de Finibus.

M. Iunius Syllanus, Consul anno V. C. DCXLIIII. victus est a Cimbris in Gallia. Eo nomine cum esset accusatus a Trib. pl. Cn. Domitio, plenissime absolutus est. Liuius 65. & Ascon. Pedianus.

L. Iunius Syllanus, Proconsul an. V. C. DCLXXVIII. memoratur C. Plinio naturalis historiæ lib. 2. cap. 35.

D. Iunius Syllanus M. F. teste Dione, Consulatum gessit cum L. Muræna anno V. C. DCXCI. vitricus M Bruti. habuit enim Seruiliam, Catonis sororem, Bruti matrem, coniugem, vt tradit Plutarchus in Catone. Decessit per tempus belli ciuilis, certe ante Hirtium & Pansam Coss. vt liquet ex Philippica 2.

M. Iunius Syllanus, Cæsaris in Gallia legatus, vt habet eius belli cōmentarius 6. Post cædem Cæsaris cum M. Lepido in Galliam concessit, indeque per obsidionis Mutinæ tempus cum parte copiarum in Italiam a Lepido missus, non ignarus quid sentiret Lepidus, ad Antonium se contulit. Non multo post Lepidus Ciceroni scribens, Syllanum & Culeonem discessisse ab Antonio memorat, quibus ille quidē ignouerit, sed quos in castris non habeat, neque vlli negotio præfecerit. Hac Lepidi notatione, seu alia maiori quapiam iniuria iritatus, ad Pompeium in Siciliam se contulit: vnde facta inter Pompeium & Triumuiros pace, cum multis aliis in vrbem rediit, quem Cæsar Augustus, gestu-

Dion lib. 46. Plutarchus in Antonio.

rus Consulatum nonum, collegam sibi asciuit in annum V. C. DCCXXIX.

C. Iunius Syllanus C. F. authore Dione, Consul itidem sub Augusto fuit ann. V. C. DCCXXXVII. Arbitror Marci fratrem patruelem fuisse. Fueritne hic Creticus ille, quem præpositum Syriæ Tiberius amouit, vt Pisonem Germanico infestum substitueret, ignoro.

C. Iunius Syllanus C. F. M. N. Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLXII. Postulatus repetundarum ab Asianis, quorū Proconsul fuerat, a Tiberio in exilium actus est. Tacitus lib. 3. Soror illi fuit Torquata. De hac opinor intelligendam inscriptionē apud Io. Bat. Marlianum lib. 4. P. Corn. P. F. Dolabella Cos. C. Iunius C. F. Syllanus Flamen Martialis ex S C. faciund. curauerunt, idemque probauerunt.

M. Iunius Syllanus, vir nobilis & eloquens, Consul sub Tiberio anno V. C. DCCLXXI. Proconsul Africæ sub Caio, cuius etsi socer esset, collocata ipsi Iunia Claudilla F. tamen ab eodem ad mortem, secandasque nouacula fauces, adactus est. Auctores sunt Suetonius, Tacitus, Dion, item Philo de legatione ad Caium.

D. Iunius Syllanus, M. frater, & in nepte Augusti adulter, in voluntarium concessit exilium, rediitque sub Tiberio per preces fratris. Corn. Tacitus lib. 3.

App. Ivnivs Syllanvs, ducta Aemilia Lepida, Augusti pronepte, M. & L. Iunios Syllanos ex ea sustulit. Consulatu gesto sub Tiberio ann. V. C. DCCLXXX. ab Imp. Claudio, cuius consocer erat, occisus est. Vide Dionem lib. 60. vbi ex Hispania reuocato collocatā a Claudio Messalinæ vxoris matrem tradit. Hæc est Lepida, amita Neronis Imp. de qua alibi a nobis dictum.

M. Iunius Syllanus, Augusti abnepos, eodem anno in lucem editus, quo Augustus excessit, vir Consularis, tam mansuetus & segnis fuit, vt C. Cæsar auream pecudem appellare solitus sit. Sublatus est per venenum fraude Agrippinæ, matris Neronis, cum Asiam ex Consulatu sortitus administraret. Tacitus 13.

L. Iunius Syllanus M. F. destinatus a Claudio gener, per dolum Agrippinæ ab affinitate depulsus, ipso die nuptiarū Claudii & Agrippinæ mortem sibi consciuit. Tacitus 12.

Ivnia Calvina M. & L. soror,

Augusti & ipsa abneptis, per Agrippinam Italia pulsa, & post eius interitum a Nerone restituta, vitam ad extrema Vespasiani tempora produxit.

Duo Iunii Syllani, fratres, Augusti atnepotes, & soror Lepida, atneptis, ex superioribus descendere, haud dubie M. liberi. Torquatus, alter fratrum, a Nerone ad interscindendas brachiorum venas cōpulsus est. Tacitus 15.

L. Syllanus, Torquati fratre genitus, Augusti trinepos, a Nerone primum cum amita Lepida pulsus vrbe, deinde occisus est. De patre nihil vsquam praeterea legimus. Fusius de hisce Syllanis, Augusti posteris, in gentis Caesarum descriptione disseruimus.

D. Iunius Syllanus, fors App. F. M. fr. sed ex alia matre, Consulatum gessit sub Claudio, ann. V. C. DCCCV.

Iunia Syllana, D. soror vel F. genere, forma & lasciuia insignis, C. Silii coniugio per Messalinam, quae Silium adulterum deperibat, pulsa, & ab Agrippina in exilium acta, in codē decessit. Tacitus 13. & 14.

Tres Syllani, Consules ordinarii sub Commodo leguntur fuisse, anno videlicet V. C. DCCCCXL. & DCCCCXLI. haud dubie gentis Iuniae. Lampridius tamen in vita Commodi, Seruilium & Dulium Syllanos cum suis, si modo locus recte habet, occisos a Commodo tradit.

Iunius Syllanus, Consul sub Maximino fuit, autore Capitolino.

Syllano rescribunt Valerius & Gal. AA. 9. Cod. tit. 45. ad S C. Turpill.

Syllano alii AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

¶ Iunius Tertullus, praefectus fuit vrbi sub Constantino.

Iunio Tertulliano rescripserūt Seuerus & Anto. Pand. 38. ad S C. Tertul. & Orph.

Iunius Tiberianus, bis Consul, primum sub Probo A. iterum sub Diocletiano, & Praefect. vrbi sub codē. Vopiscus in Aurel.

Iunius Toxotius, ducta Iunia Fadilla, Praetorius periit. Scripsit poemata. Capitolinus in Maximinis.

Iunius Toxitius, homo paganus, ex Paula coniuge quam tantopere laudat Hieronymus, sustulit Blaesillam, Paulinam, Rufinam, Eustochium, quae & Iulia dicta est, filias, & Toxotium filium.

Iunius Toxotius F. Laetam vxorem duxit, ex qua suscepit Paulam, Paulae superioris neptem, & ipse primum paganus.

¶ A. Iunius Valens, Centurio in praetorio Augusti prodigiosae fortitudinis, de quo vide Plinium lib. 7. cap. 20.

Iunius Vergilianus, Senator, occisus a Claudio. Tacitus in fine 11.

Iunius Zeno, vixit sub Marco Imp. Pand. 28. tit. 4.

IVNII sine cognomentis.

L. Iunius, homo seditiosus & loquax, quique cognominari Brutus volebat, populum aduersus Patres instigauit, cum in sacrum montem secessisset, factus ob id postea Trib. pl. Dionysius 6.

Q. Iunius, Tribunus plebis anno V. C. CCCXVI.

M. Iunius, vnus ex captiuis, quos Hannibal in pugna Cannensi victos in deditionem accepit, legatus Romam pro redimēdis captiuis missus, orationem in Senatu habuit. Vide Liuium 22.

M. & P. Iunii, simul Tribb. pleb. anno V. C. DLIX. legem Oppiam vna cum Catone Cos. nequicquam tutati sunt. Liuius initio 34. M. Praetor quadriennio post, vtramque iurisdictionem obtinuit, P. exercitum nouum in Thuscos scribere iussus est. M. etiam Consulatu potitus est anno V. C. DLXXVI. Liuius 36. 40. & 41.

C. Iunius, Praetor, opera L. Quintii Trib. pl. damnatus inique, quasi pecunia corruptus innocentem iudicio circumuenisset. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iunius F. illi fuit, cuius pueri lachrymis P. R. commotus, L. Quintii legem abrogauit. Cicero ibidem.

P. & M. Iunii, fratres, memorantur Ciceroni Verrinarum 3. P. filium pupillum reliquit, cui L. Rabonius tutor, C. Mustius vitricus fuit.

Q. Iunius, inter suae tempestatis iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

T. Iunius L. F. P. Sestium, Praetorem designatum, accusauit ambitus, peregitq;. Honoribus longius processisset, nisi semper infirma atque etiam aegra valetudine fuisset. Cicero in Bruto.

M. Iunius, Praetor cum Q. Publicio, apud quos M. Cicero D. Matrinium scribam defendit. Cicero pro Cluentio. Idemne an alius, nescio, Praetor Asiae, cū de praedonibus, qui ceperant Caesarem, negligentius ageret, Caesar ipse supplicium de illis sumsit. Plutarchus in vita Caesaris.

T. Iunius, ex praetoria familia natus, auo

auo materno ex proſcriptis, prima militia valde infamis fuit. Caluiſii Sabini vxorem, quæ per noctem militari habitu ſitum caſtrorum viſebat, in ipſis principiis ſtuprauit. Proinde iuſſu C. Cæſaris oneratus catenis, mox mutatione temporum dimiſſus, curſu honorum inoffenſo legioni poſt Præturam præponitur, probatusq;, ſeruili deinceps probro reſpergitur, tanquam ſcyphum in conuiuio Claudii furatus. Cui Claudius poſtero die ſoli omnium fictilibus miniſtrari iuſſit. Proconſulatu Galliam Narbonenſem ſeuere integreque rexit. Mox ſub Galba claſſiariorum dux & legatus, deinde in Conſulatus collegiũ aſſumtus, cum eodem periit, homo callidus, audax, promptus, & prout animum intendiſſet, prauus aut induſtrius. Teſtamentum ob magnitudinem opum irritũ fuit. Tacitus lib. 16. Plutarch. in Galba T. Ouinium vocat, haud dubie mendoſe.

Iunius, vir equeſtris ordinis. De hoc Suidas.

Iunia, M. Marcelli, Conſularis viri, coniunx, refertur Ciceroni epiſt. 15.

Iunia, Scriboniani Camilli vxor, memoratur Cornelio Tacito lib. 12.

¶ IVNIANVS Modeſtus, homo libertinus, refertur Inſcriptionum antiquarum pag. 487.

¶ IVSTO reſcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

Iuſtus, pater Iuſtinæ A. Valentiniani primi coniugis, de qua ſomnium ſuum cum narraſſet pater, iuſſu Conſtantii occiſus eſt. Tripartitæ 8. cap. 11. Idem opinor Conſul fuit cum Conſtantino an. V. C. MLXXX.

Iuſta & Rufina, Martyres, Hiſpali a Diogeniano Præſide necatæ 18. Iulii.

¶ IVSTEIVS Tertullus, præfectus vrbi ſub Diocletiano.

¶ IVSTIA Nepolia mater, Iuſtia Præſidia filia, Inſcriptionum antiquarum pagina 188.

¶ IVSTINI & IVSTINIANI, Imperatores. De horum rebus geſtis cum alii, tum Sigonius & Onuphrius Panuinius conſulendi.

IVSTINVS, redegit Pompeii Trogi 44. voluminum hiſtoriam in epitomen, omiſſis, vt ipſe loquitur, quæ nec cognoſcendi voluptate iucunda, nec exemplo neceſſaria eſſent. Vixit ſub Antonino Imp. quippe cui idem opus inſcripſerit.

Iuſtinus, Philoſophus, poſt religionem Chriſtianam amplexus. De hoc Suidas, Hieron. de vita ſcriptorũ Eccleſiaſt. & alii.

Iuſtino reſcribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

Iuſtinæ 5. Cod. tit. 16.

IVSTINA Auguſta, coniunx Valentiniani I. de cuiꝰ pulchritudine Trip. 8. ca. 11.

Iuſtus & Iuſtinianus, fratres, quorum ille a Iuſtino iuniore cognato, quod vir ſtrenuus eſſet, occiſus eſt: hic ſub Tiberio præfectus Orientis res magnas geſſit. Nicephorus 18. cap. 2.

Iuſtinianus, Epiſcopus Siciliæ ſub Iuſtiniano Imp.

¶ M. IVVALLIVS Licinianus, refertur Inſcript. ant. pag. 10.

¶ IVVENALI reſcribitur a Gordiano A. 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

Iuuenalis (Ἰουβενάλιος) Epiſcopus Hieroſolymorum.

IVVENTII.

Iuuentiorum familia nobilis & Conſularis ex municipio Tuſculano Romam venit. Teſtis eſt M. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Iuuentius Talua, Prætor anno V. C. DLXXXIIII.

M. Iuuentius Talua, Trib. pl. an. V. C. DLXXXIIII. Prætor triennio poſt, Conſul an. DXCI. De hoc vide Valerium Max. lib. 9. cap. 12. & Plinium 7. cap. 53.

¶ M. Iuuentius, Prætor, cum toto exercitu cæſus a Pſeudophilippo in Macedonia. Florus lib. 50. Accidit hæc clades tempore belli Pun. tertii.

T. Iuuentius, Orator tempore Marii. meminit eius Cicero in Bruto; *Nimis ille*, inquit, *lentus in dicendo, & pene frigidus, ſed & callidus, & in capiendo aduerſario verſatus, & præterea nec indoctus, & magna cum iuris ciuilis intelligentia.* Auditor eius fuit P. Orbius, Ciceronis fere æqualis. Cicero ibid.

¶ M. Iuuentius Pedo, vir grauis, & iudex ſeuerus. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iuuentius, auditor in iure ciuili Q. Mutii. Pand. de orig. iuris. Opinor eundem eſſe cum ſuperiori.

¶ M. IVVENTIVS LATERENSIS, accuſauit Cn. Plancium, a quo victus erat in petitione Aedilitatis, defendente illum Cicerone, a quo tamen vt amicus impenſe laudatus eſt. Occidit ſe ipſe poſt pugnam Mutinenſem, cum a Lepido, ſe diſſuadente, recipi M. Antonium videret.

Plancus ad Ciceronem, Paterculus. Cicero pro Cn. Plancio indicat, huic vtrumque genus Consulare fuisse.

L. Laterensis, vt opinor, ex Iuuentiis, Prætor appellatus pro Q. Cassio, qui putabatur interemtus. Belli ciuilis comment. 4.

¶ Iuuentius Celsus, coniurationem aduersus Domitianum faciens, euasit, Traiano carus, Consul, puto, sub eodẽ, demumque sub Hadriano ex decreto Senatus, quod Imperatoris necẽ moliretur, Baiis interemtus. Auctores Spartianus & Dion.

P. Iuuentius Celsus F. bis Consul fuit, semel cum Q. Iunio Balbo sub Hadriano teste Vlpiano Pand. 5. de petitione hæreditatis, iterũ cum Neratio Prisco. Professione Iurisconsultus fuit, scripsitq; 39. digestorum libros, institutionum 10. & epistolarum 13. Pomponius & patrem Iurisconsultum facit. De eadem re hic filius Pand. lib. 31. de legat. & fidei commiss. lib. 2. l. 19.

Iuuentius Celsus sub Pio, alius, puto, a superiore. Fit eius mentio in libello supplice, quem descriptum manu Campani citat Cataneus in epistolas Plinii scribens: *Cum ante hos dies coniugem & filium amiserim, oppressusq; necessitate, corpora eorum fictili sarcophago commendauerim, donec is locus, quem emeram, ædificaretur via Flaminia inter milliarium 2. & 3 parte læua, rogo Domine Imp. permittas mihi in eodem loco in marmoreo sarcophago, quem mihi modo comparaui, ea corpora colligere, vt quando esse desiero, pariter cum eis ponar. Decretum, fieri placet, Iuuentius Celsus promagister subscripsi 3. Nonas Nouemb. Antio Pollione & Opimio Coss. ordinar. Seuero & Sabiniano Coss.*

¶ Iuuentius Sabinus. Huic & Cæcilio Iuuentiano rescripsisse D. Pium, retulit Vlpianus.

¶ Iuuentii Secundi Cos. fit mentio in Brixianorum monumentis.

Iuuentia Eutychia, refertur in mon. Rom. pag. 70.

¶ A Talua petita Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum. Cicero ad Atticum 13. epistola 29. De M. Aelio & Tatua lib. 15. epist. 25. & rursum de Talua lib. 16.

Iuuentium Celsum, Prætorem, nominat Plinius sub Traiano Epistolarum 6. Sic illum & Iuuenalis citat contra aliorum sententiam.

¶ IVVENTIANO rescribitur a Seuero & Anton. AA. tertii Codicis titulo decimoquarto.

L.

LABERII.

D. LABERIVS, Eques Rom. mimorum scriptor, quem Cæsar quingentis millibus inuitauit, vt in scenã prodiens suos ipse mimos ageret. Vide Gellium, Macrobium & Senecam Declamationum lib. 3. Huius est illud dictum in Ciceronem, excusantem cur ipsum non reciperet, quod videlicet anguste sederet: *Atqui duabus soles sedere sellis*, exprobrata illi leuitate. Celebrantur eius hi versus senarii:

¶Gellius lib. 3. cap 18.

Caput sine lingua, pedaria sententia est.
Quid est iusiurandum? emplastrũ æris alieni.

Seneca lib. 2. de ira.

Et: *Necesse est multos timeat, quẽ multi timẽt.* quo dicto P. R. Cæsaris potentiam lapidatam intellexit. Excessit e vita Puteolis, vt scribit Eusebius, 10. mense post Cæsaris interitum. Citatur a Gellio & Nonio in Cophino, Fullone, Cõpitalibus, Staminariis, Restione, Cacomemnone, Nacca, Anna perenna, Saturnalibus, Necromantia, Alexandria, Scriptura, Paupertate, Virgine, lacu Auerno, Bello, Centenario, Nuptiis, Catulario, Sedigito, & plerisq; aliis. ¶ Fragmenta scriptorum eius, e bonis auctorib. collecta, debemus Roberto Stephano.

Laberius, Comicus, citatur a Charisio in aquis calidis, Ariete, Augure, Cæculis, Creusa, Thusca.

Q. Laberius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis, cæsus est in Britannia. Cæsar commentario 5.

M. Laberius, commemoratur Ciceroni epist. 13. ad M. Rutilium, vt qui prædia compararit a Cæsare de bonis Plotianis.

¶ Laberius Maximus, procurator Iudææ sub Vespasiano, a quo iussus est omnẽ terram Iudæorum vendere. Meminit huius Laberii Plinius epistolarũ 10. Spartianus auctor est, illum, ineunte imperium Hadriano, in insula quadam vt suspectum exulasse.

Laberia

Laberia Felicitas, refertur in mem. Rom. pag. 244.

¶ Cn. Laberius Pætus, Consul designatus, quæratur in D. Popilio Pæto, fratre.

LABIENI.

L. Labienus, transcripsit tabulas publicas, chirographum sex primorum imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

Q. Labienus, socius fuit L. Saturnini, simul cum illo cæsus, patruus T. Labieni, qui C. Rabirium accusauit. Vide Ciceronis orationem pro Rabirio & Orosium 5. cap. 17.

T. LABIENVS, Trib. pl. cum T. Appio, tulit ad populum, vt Pompeius ludis Circensibus corona aurea & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quam semel vsurpauit, teste Paterculo. Accusauit C. Rabirium, quem aduersus illum Cicero defendit. Cæsaris legatus in Galliis res magnas gessit, a quo sub initium belli ciuilis ad Pompeium digressus, nullius postea prosperioris fortunæ compos fuit. Vnde Cæsar apud Lucanum lib. 5. inquit:

-- Dux fortis in armis
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis
Cum duce prælato terras atque æquora lustrat.

Hic dubitantem Pompeium potissimum impulit Pharsalicam pugnam committere: accepta vero clade, quemadmodum scribit Frontinus, socios ex fuga Dyrrhachii consecutus, mendacio de capitali vulnere Cæsaris perculsis animum reddidit, & vt se in Africam sequerentur, effecit. Ex Africa, profligatis & ibi partibus, in Hispaniam fugit, ibiq; in prælio Mundensi periit, vt ex eius belli commentariis liquet. Agit de hoc Labieno Valerius lib. 8. cap. 15.

T. Labienus T. F. & ipse Pompeianarum partium, vti pater, Parthos in Syriam induxit, adolescens stultus & irritabilis, vtpote qui se Parthicum imperatorem appellarit, & irrisus ab Hybrea, Mylasiorum in repub. principe, Carici imperatoris appellatione, Mylasa adortus ceperit, ac prorsus labefactarit, vt refert Strabo libro 14. Cęsus est a P. Ventidio, teste Liuio lib. 127. Dion a Demetrio, Cæsaris liberto, quem Antonius Cypro præfecerat, captum esse tradit.

Labienus, qui in dominatione Cinnana multos interemerat, proscriptus a Triumuiris, libertorum ope latuit, cum nullus ex iis ad prodendum ipsum vllo tormenti genere perpelli posset. Appianus 4. Macrobius 1.

T. Labienus, Historicus, scriptis suis ex S C. combustis, contumeliam ipse non ferens, superstes esse noluit, seque in monumenta maiorum suorum ferri includique iussit, veritus scilicet, ne ignis, qui nomini suo & libro subiectus erat, corpori negaretur. Plura de illo Seneca declamat. 10. & controuersiarum 6. Meminit Suetonius, & Caligulam imperii initio scripta eius requiri, & esse in manibus, lectitarique permisisse, docet.

¶ T. Labienus Festinus, refertur in memoriis Italicis hac inscriptione: *Sex. Valerius Mercurialis Augur T. Labieno Festino alumno dulciss. Vixit ann.* XVI. *horis* XVIII. *Hunc a Diis senectuti meæ seruatum vorax sustulit orcus. Opto, si quid oblectaneum apud manes est, pro nequitiis iocisque, quibus coæuos capiens me oblectare solebat, insontem animulam reficiant.* Inscript. ant. pag. 129.

Labienus quidam notatur Martiali hoc disticho:

Vt pueros emeret Labienus, vendidit hortos:
Nil nisi facetum nunc Labienus habet.

De eodem lib. 5.

¶ C. LACERIVS, Trib. pl. an. V. C. CCCLV. Patriciorum opibus, quomodo & M. Acutius, cooptatus est. Liuius 5.

¶ LACTANTIVS Placidus, Grammaticus doctiss. scripsit Comment. in Statii Thebaida, & argumenta in Metamorphoses Ouidianas.

LÆLII.

C. Lælius C. F. C. N. (sic enim est in Fastis Capitolinis) præfectus classis Scipionis Africani in Hispania, capta Carthagine noua, donatus est a Scipione corona aurea & 30. bobus. Missus inde Romam cum captiuis, Carthaginem, caput Hispaniæ, captam nunciauit, quo nomine supplicatio in vnum diem decreta est. Regressus, nauali pugna Magonem superauit. A Scipione, iam Consule facto, missus in Africam prædatũ, magnum Carthaginensibus terrorem iniecit, Syphacem regem, aliosque captiuos Romam traduxit. Post triumphum Scipionis Aedilitatem & Præturam, & ex vtraque Siciliam sortitus est. Aliquanto post Consulatum etiam obtinuit, in quo honore collegã habuit L. Scipionem, Africani fratrem. Hęc & plura de illo Liuius lib. 27. 28. 29. 30. 37. & 41.

¶ Sunt, qui hunc Læliũ & Scipionẽ fabulas Terentianas composuisse, velint.

C. Lælius C.F.C.N. Sapiens ille, qui apud M. Ciceronem de amicitia disputat. Prætor ann. V.C. DCVIII. Viriatum Lusitanum, toties de Romanis victorem, ita fregit & comminuit, ferocitatemque eius repressit, vt facile bellum reliquis traderet, quemadmodum Offic. 2. Cicero scribit, similiter in Bruto. Quinquennio post Consulatum adeptus est, vt ipse testatur in Dialogo sui nominis, non sine repulsa tamē, quod indicat idem Tullius in Tusculanis. Collegam habuit Q. Seruilium Cæpionem, qui Viriatum dolo sustulit. A Cicerone in Bruto vt vir eloquens & Orator describitur. Filias habuit 2. itidem eloquentes, quarum maior iuncta est Q. Mutio Auguri. Hanc socrum suam Crassus laudat apud Ciceronem de Oratore 3. a simplici & recta voce. Facilius enim, inquit, mulieres incorruptam antiquitatem conseruant, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quæ prima didicerunt. Ex eadem natæ sunt duæ Mutiæ. Altera natu minor collocata est C. Fannio M F. sed aliquanto quam erat Mutius ætate prouectiori. Commendat easdem Lælias a facundia Quintilianus quoq;. Cicero Philipp. 11. Lælium hunc Sapientem, superioris F. fuisse tradit. Ego nepotem malim, quomodo & Buschius, annotans in 15. Silii.

D. Lælius, vir bonus & doctus, sed qui neutiquam posset cum Persio, doctiss. viro, comparari. Lucilius Poeta cum ea quæ scriberet, a Persio legi nollet, a Lælio legi voluit. Vide Ciceronem de Orat. 2.

D. Lælius, legatus Pompeii in Hispania, cæsus est a Sertorio. Meminerunt eius Iulius Obsequens & Frontinus in libris Stratagematum.

C. Lælius, cum ei quidam, malo genere natus, indignum esse suis maioribus diceret; *At hercule*, inquit, *tu tuis dignus.* Cicero de Orat. 2.

C. Lælius, synchronus Ciceronis, de cuius & collegæ, in prouinciam festinantiū, contentione iocatus est Cælius. Vide Quintilianum 6. cap. 4.

D. Lælius, adhuc adolescens accusauit L. Flaccum, quem Cicero defendens, Lælium optimi viri F. vocat. Trib. pl. Gabinium reum dimitti iussit. Valer. 8. cap. 1. Bello ciuili dux Pompeianus Asiaticis nauibus præfuit. Cæsar comment. 3. si tamen hic pater non fuit. nam de patre intelligendum opinor, quod Cicero ad Atticum scribit libri 11. epist. 7. & 14. solum se Lælium & culpæ & reditus in Italiam socium habere. Redierat enim Lælius, quo tempore & Cicero, non multo post pugnam Pharsalicam. Filius (sic opinor) legatus Cornificii in Lybia post cædem Cæsaris, rebus perditis, necem sibi consciuit, vt est apud Appianum lib. 4.

D. Lælius D.F.D.N. Balbus, Consulatum ordinarium obiuit sub Augusto ann. V.C. DCCXLVIII. quemadmodum testantur Fasti Consulares. Hunc arbitror esse, quem cum Domitio Afro & Crispo Passieno pro Voluseno Catulo dixisse, tradit Quintilianus lib. 10.

Lælius, Poeta, scripsit Eratopægnia. Citantur ea a Gellio 2. capite 24 citantur & Apuleio, Ausonio & Prisciano. sed apud hunc mendose legitur Liuius pro Lælio. Mosellanus appellanda putat Crotopægnia, quasi lusus & plausus, sed manifesto lapsu.

C. Lælius, homo nouus, æqualis L. Crassi, dicendo gratiam assecutus traditur Ciceroni primo de Oratore. Fors idē, quem Liuius vt scriptorem rerum gestarum citat lib. 27. pag. 166.

M. Lælius, Augur, citatur a Macrobio Saturnalium 1. An autem hic sit, qui in Galbam Oratorem, gibbo deformem, dixit: Ingenium Galbæ male habitat, addubito.

¶ M. Lælius Strabo, Eques Romanus, primus auiaria instituit, inclusis omnium generum auibus. Plinius 10. cap. 50. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 5. variato tamen nomine. Vocat enim M. Lenium, & Brundusii hospitē se habuisse, ait.

¶ Lælius Felix ad Q. Mutium de sententia Labeonis citatur a Gellio 15. cap. 27.

Lælius Lanuuinus, gener Q. Aelii, Eques Rom. Suetonius de claris Grammaticis.

Lælius Bassus, refertur ab Vlpiano, vt cui rescripserint Impp. pater & filius. Pand. 27. de excusat. tutelæ.

Lælius, refertur in antiqua Inscriptione, hoc modo: *Vale coniunx, valete nati, valeat Tibur patria, vltima Q. Lælii morientis hæc sunt* &c. *T. Marcellina coniunx fida P. & Q. filiis dulciss. cohæredes sunt.* Hæc epigraphe extat Dianii in Hispania. Inscript. ant. pag. 11.

¶ Lælia Galla, coniunx Posthumi sub Augusto,

Augusto, celebratur a castitate Propertio libro 3.

Lælia, virgo Vestalis, defuncta sub Nerone, in cuius locum capta est Cornelia ex Cossorum familia. Tacitus lib. 15.

¶ Lælia Secunda, nota est ex epitaphio, reperto in agro Tiburtino, hisce versiculis:
Functa taces hic, sed viuis, viuesq, Secunda
Lælia, tua debent nec benefacta mori.

¶ LÆLIANO Longino rescripsere Diui fratres Pand. 48. de quæstionibus.

¶ L. LÆNONIVS, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

¶ LÆTA, Albini Pontif. F. collocata Iunio Toxotio, Paulam illi peperit, de cuius institutione ad matrem Lætam scripsit Hieronymus.

LÆTILII.

Lætilius, tabellarius Verris. Cic. in Verr.

Sex. Lætilius Sex. F. Fab. Firmius, cum Lætiliis, Vera & Secunda, sororibus, refertur Inscript. ant. pag. 164.

Sex. Lætil. Fab. Quartio VI. *vir Aug. Sex. Lætil. Valentinoni & Rufæ Rauculæ parentibus & sibi & Festæ Ianuariæ uxori Sex. Lætil. Secundo Lætil. Primulæ filiis & Lætiliæ Firmiæ nurui.* Ibidem pag. 162.

LAMPADII.

¶ Lampadius, præfect. vrbi sub Iuliano.

Lampadius, Tribun. sub Diocletiano per malignum spiritum correptus, expirauit 8. Nouembris.

Lampadius, alius, Consulatum obiuit sub Iustiniano ann. V. C. MCCLXXXIII.

¶ LAMPETIO rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

¶ M. LAMPONIVS, enituit inter duces Italicos in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

¶ LAPPIVS Lucilius & Mæuia Alexandria coniuges, cum Lappia Alexandria F. & libertis, commemorantur Inscript. ant. pag. 259.

C. Lappius December vixit annis XXX. *Hermionæ coniugi suæ benemerenti fecit December F. vixit annis* XVI. Hæc Inscriptio extat Neapoli ad S. Dominicum. Ibidem pag. 119.

LARGII.

SP. LARGIVS FLAVVS, Consulatum semel atque iterum gessit, primum cum T. Herminio Aquilino post exactos Reges anno 4. cum Porsena rex Romam obsideret, deinde cum Q. Sulpitio anno V. C. CCLXII. Liuius, quod admirari conuenit, vtrumque Consulatum & annum prætermisit. Sed Dionysius lib. 5. & 7. & Fasti Capitolini recensent. Mirum autem cũ Σπέριος Λάργιος vocetur Dionysio, cur quidam Lartium potius quam Largium appellent.

T. Largius Flauus Sp. fr. itidem Consul, & primus omnium Dictator, Fidenas cepit, deque Fidenatibus supplicium sumsit, autore Dionysio. In seditione plebis cum Appius Consul nihil illi dandum censeret, diuersum sensit, vir vt apparet, moderatus & bonus. Vide Liuium 2.

¶ Largius quidam, temporibus L. Crassi florens, memoratur Ciceroni de Orat. 2. vtpote cum quo Memmius Tarracinæ de amicula rixatus sit, eoque parietibus omnibus inscriptum LLL. M.M. de quibus notis vrbane Crassus, quærenti sibi quid esset? quendam oppidanum dixisse fingit: Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.

Largius, proscriptus a Triumuiris, & cæsus refertur Appiano lib. 4.

¶ P. Largius Licinius, citatur C. Plinio libro primo, vt ex cuius scriptis quædam contulerit in librum vigesimum primum. Eius arbitror esse librum, qui titulo fertur Ciceromastix, citaturque Gellio initio 17. Primus hic audiendi morem induxit, hactenus tamen, vt auditores corrogaret. Plinius iunior epistolarum secundo ad Maximum. An autem hic sit Prætorius ille, cuius meminit Plinius Secundus libro 19. capite 2. & iterum lib. 13. cap. 2. nondum pro comperto habeo.

¶ Largius Macedo, Prætorius, a seruis suis sauciatus, & pro mortuo derelictus est, refocillatus tamen, quanquam ægre, paucis post diebus vltione de seruis sumta decessit, superbus alioqui dominus & sæuus, & qui patrem seruisse parum meminisset. Plinius iunior epistolarum 3. ad Acilium.

¶ Largius Lepidus 10. legionis præfectus in expugnatione Hierosolymorum. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

¶ Largius Euripianus, cæsus est a Commodo Imp. Autor Lampridius. In quibusdam libris est Lartius, vt hæc nomina multum vbiq; variant.

Largius Euripianus, memoratur vt cõsultor Scæuolæ Pand. 33. de annuis legatis.

¶ P. Lartius P. F. Brocchus, cum Lartia Horæa, memoratur Inscript. ant. pag. 99.

Lartii complures citantur ibidem pagina 191.

¶ Latinus Pacatus, scripsit Panegyricum Theodosio I. Imp. qui etiamnum extat.

LATINII.

T. Latinius, homo de plebe, monitus per quietem, nunciauit Senatui, non placuisse Ioui in ludis præsultorem (erat autem seruus sub furca cæsus) ac nisi magnifice instaurarentur, vrbi periculum fore. Liuius 2. Dionysius 7. Plutarchus Coriolano. Variant de nomine Macrobius Saturn. 1. cap. 11. Lactantius lib. 2. cap. 8. quorum ille Annium, hic Ti. Atinium nominant.

Latinii, vt ciuis Rom. nec postremi loci, meminit Cicero in epist. ad Cornificium in fine 12.

¶ Latinius Calumnia, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Floruit sub Augusto.

¶ Latinius Latiaris, Prætorius, sub Tiberio præcipuam operam in circumueniendo Titio Sabino posuit, nec multo post & ipse circumuentus sceleris pœnas dedit. Tacitus 4. & 5.

¶ Latinius Pandus, Proprætor Mœsiæ sub Tiberio, ibidem decessit. Tacitus 2.

Latinius Largus, sępius citatur Paulo I.C. in libris Pand. iuris ciuilis, sed opinor vt Seius & Titius Iurisconsultis solent.

¶ *L. Præsentino L. F. Lempato* Lattio *Seuero præfecto cohort. in Afr. C. R. Q. Eq. Iudici selecto ex v. dec. p. Auximi pat. col. Aedili II. viro Anconæ Vrbia L. F. Marcella Flaminia Augusta, marito omnibus exemplis de se benemerito, & in dedic. statuæ cœnam colonis & epulum pop. dedit L. D. D. D.* Inscript. ant. pag. 154.

¶ Latroniani V. Cl. agitatoris Siciliæ, meminit Constantinus in litteris ad Chrestum, Episcopum, apud Nicephorum Hist. Eccl. 7. cap. 42.

LAVINII.

P. Lauinius, scripsit librum de verbis sordidis. Gellius 20. cap. 10.

C. Lauinia Rufina. Inscriptionum vetust. pag. 187.

Lauinio patri Longinus F. C. Ibidem pag. 5.

¶ M. Laurinus Fortunatus Inscrip. ant. pag. 524.

Laurinæ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. titulo 2.

¶ Lauronius, bello Siculo vnus ex ducibus Cæs. Augusti fuit. Appianus 5.

Lauronia, citatur Iuuenali Satyra secunda.

¶ T. Lautius *F. lib. Salutati Augustalis sibi & Titiæ Felicitati coniugi benemerenti negot. Calcarius viuus fecit.* Extat Capuæ in ingressu pontis.

LECTORII.

M. Lectorius, primi pili Centurio, cui ad Consulum (ii erant App. Claudius & P. Seruilius) ignominiam dedicatio ædis Mercurii a populo data est. Liuius 2. Valerio lib. 9. cap. 3. M. Plerorius dicitur. Annus V. C. tum fuit CCLIX.

¶ Puluius Vrsinus Lætorios vocat & eosdem cum Plætoriis credidit.

C. Lectorius, fors M. F. Tribun. pl. T. Quintio App. Claudio Coss. vir belli gloria clarus, quod ætatis eius haud quisquam manu promptior esset, legem a superioris anni Tribuno Volerano promulgatam pertulit, vt plebei magistratus tributis comitiis crearentur, nequicquam resistentibus Patribus, & inprimis App. Claudio Consule. Liuius 2.

Q. Lectorius, legem tulit, qua vetatur minor annis 25. stipulari. Eadem circumuentoribus minoris ætatis in contractibus pœnam statuit. Sed & adultis vel propter lasciuiam, vel ob dementiam, curatores dat. Meminit eius legis Cicero in de natura Deorum 3. & Off. 3.

¶ M. Lectorius Mergus, Trib. mil. die dicta a Cominio Tribuno pl. quod Cornicularium suum de stupro compellasset, ante tempus iudicii primum fuga se subtraxit, deinde etiam morte puniuit. Valerius Max. libro 6. capite 1. Suidæ Γάϊος Λαιτώριος dicitur.

C. Lectorius, Aedilis cum T. Sempronio Gracho, anno belli Pun. secundi tertio, missus deinceps legatus ad Fuluium & Claudium Coss. Anno ab Aedilitate 6. Præturam obtinuit, proximoq; x. viratum sacrorum. Liuius 25. 26. & 27.

L. Lectorius, Aedilis pl. an. V. C. DLII. vitio creatus cum P. Aelio Tuberone, magistratu se abdicauit, ludis tamen factis, ludorumque causa epulo Ioui dato, signisq; tribus ex argento mulctario in Capitolio positis. Liuius lib. 30.

Lecto-

Lectorius, amicus C. Gracchi, periit cum ipso anno V. C. DCLXXXII. Vide Valerium Max. 4. capite 7. & Plutarchum in Gracchis.

M. Lectorius, pulsus a Sylla cum C. Mario. Appianus 1.

P. Lectorius, Senator, occisus a Sylla. Eutropius 5. Orosius 5. cap. 21.

C. Lectorius, adolescens Patricii generis, in deprecanda grauiore adulterii pœna, præter cætera hoc quoque allegauit, quod esset possessor soli, quod Augustus nascens primum attigisset. Suetonius in August.

Lectoriam, sui temporis matronam, notat Martialis lib. 6.

LENII.

C. Lenius, amicus Ciceronis, cuius meminit 13. epistolarum ad Silium & 5. & 6. ad Atticum.

M. Lenius Flaccus, & ipse amicus Ciceronis, in cuius hortos se diuertisse scribit vrbe pulsum, in oratione pro Cn. Plancio. Facit eiusdem mentionem in epistolis ad Terentiam & ad Atticum.

¶ LENTIDIVS, vulnerauit P. Sestium. Cicero pro Sestio & pro domo sua.

¶ LEONTIVS, Consularis Campaniæ sub Claudio, miraculis & fortitudine Cæsarii factus est Christianus. Filius Leontinus in impietate persistens, Felicem presbyterum & Eusebium Monachum postea propter Christianam professionem interemit. Vide Martyrologium nostrum 1. & 5. Nouembris.

Leontio rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 64. Hic est haud dubie superioris F. ille, de quo modo diximus.

¶ LESIVS Campanus, refertur Liuio. Iunia Lesia, cum A. Seruilio marito, memoratur Inscript. ant. pag. 258.

¶ LIBERIVS, patria Romanus, Pontifex Ecclesiæ Romanæ, præfuit annis XVI. Pulsus a Constantio Imperatore, quod orthodoxus esset, in ea integritate non perstitit, sed prolapsus in hæreticam perfidiam Arianis subscripsit.

¶ LIBERALIS, Centurio, vnus ex stipatoribus T. Vespasiani Cæsaris. Iosephus 9. cap. 10.

¶ LIBERATIO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 12.

¶ LIBERATA & Faustina, sorores, relicta vrbe cum magnis opibus, & patre, sui instituti hoste, pauperes pauperem crucifixum secutæ sunt. Math. Bossus de cultu mulierum in fine.

¶ LICERIANA pira memorantur Plinio 15. cap. 15. a Liceriæ gentis quodam haud dubie sic appellata.

¶ LICENTIVS, Poeta, familiaris D. Augustini, quem ipse ciuem suum appellat. Excelluit in studiis Poeticis. Eius citatur hic versus de Proteo, sane quam festiuus & elegans:

Spumat aper, fluit vnda, fremit leo, sibilat anguis.

¶ LICENTIANO rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

LICINII.

Liciniorum genus non Romæ tantum effloruit, sed etiam Aretii cum primis celebre fuit, vbi cũ a plebe discessissent, vtrosque in gratiam reduxit M. Valerius Max. Dictator, quemadmodũ est apud Liuium lib. 10. Etsi autem initio ad plebem pertinuere, tamen pleræque Licinii nominis familiæ, Crassorum videlicet, Lucullorum & Murænarum ita enituerunt, vt inter honoratissimas haberi meruerint. Nos vnamquamque ordine, quem ratio temporis & cognomentorum dabit, subiiciemus.

¶ ἀπὸ τοῦ λικινίου, λικίνιοι καλοῦνται ἰδιωτικῶς, οἱ ἀχρείως κολάζοντες. Eustathius in Odyss. pag. 277.

C. & P. Licinii, inter primos Tribunos pleb. extitere, anno V. C. CCLX. teste Dionysio.

Sp. Licinius, Tribunus pleb. an. V. C. CCLXXII. cum impediret delectum militum, ac sortitionem agri a Senatu repeteret, quatuor ex collegis suaserunt, vt ab instituto desisteret, donec bellum confectum esset. At ille non est veritus dicere præsente populo, malle se Hetruscos ac reliquos hostes dominos vrbis videre, quam agros publicos a Senatu & Patriciis occupatos detineri. Vide Dionysium initio 9.

Calui.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mil. Consulari potestate creatus traditur anno V. C. CCCLII. quod miror, cum plerosq; collegas plebeios habuerit: nisi forte primo loco creatũ intelligi conuenit. Certe vetus Senator, & ætate iam grauis, nullos ante honores gesserat. Fratrem habuit Cn. Cornelium, qui Tribun. mil. anno priori fuerat. Ipse iterum Trib. militum renunciatus, honorem in filium

P. Licinium transferri petiit, & obtinuit. Liuius 5.

P. Licinius P. F. Caluus, Tribunatum militarem, cedente patre, gessit anno V. C. CCCLVII. quo Veii per Camillũ capti sunt.

Stolones.

P. Licinius Caluus, P. F. P. N. Stolo, M. Fabii Ambusti gener, Trib. pleb. cum L. Sextio factus, tulit ad populum inter alia, ne quis plus 500. iugera agri possideret, & vt alter Consulum ex plebe crearetur, item de minuendo ære alieno. Quibus legibus cum patres summo studio magnaque contentione repugnarent, ipse cum Sextio subinde refectus, cum nullos curules magistratus creari pateretur, per quinquennium solitudo vrbem tenuit. Decimo tandem anno euicit, pertulitque. Estque tum primus ex plebe creatus Consul L. Sextius collega, nec multo post ipse bis Consul factus est. Damnatur ad extremum a M. Popilio Lænate ex sua ipsius lege decem millibus æris, quod mille iugerum agri cum filio possideret, emancipatoque filio fraudem legi fecisset. Liuius 6. & 7. Plinius de viris illustribus, Valerius Max. lib. 8. cap. 6. Cæterum Stolonis cognomen adeptus est, vt refert Columella, quod agriculturæ deditissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare, & resectis fruticibus, quos Stolones vocant, curare solitus sit. Idem tradit Varro lib. 1. cap. 2.

C. Licinius Stolo, eiusdem gentis, cum esset Tribunus plebis post exactos Reges annis CCCLXV. primus populum ad leges accipiendas in septem iugera forensia e comitiis eduxit. Varro de re rustica 1. capite 2.

C. Licinius Stolo, synchronus Varronis, inducitur apud illum in libris de re rustica.

Crassi.

Liciniorum Crassorum antiquissimus occurrit P. Licinius P. F. P. N. Crassus Diues, qui iuuenis Pontifex M. creatus est, cum nondum curuli sella sedisset, honoratissimis senibus prælatus. Aedilitate gesta, ad Censuram gradum fecit, interim etiam Equitum magisterio decoratus. In Censura collegam habuit L. Veturium, quo mox defuncto, honore se abdicauit. Prætor peregrinam iurisdictionem, & biennio interiecto Consul Brutios & bellum cum Hannibale Senatus decreto obtinuit, vir omnibus humanis a natura fortunaque bonis instructus, nobilis idem ac diues, forma viribusque corporis excellens, facundus, iuris Pontificii bene peritus, ad hæc bellicæ rei laude non carens. Liuius libro supra vicesimum quinto & sequentibus in ea Decade. Cicero quoque in Bruto hunc Crassum Oratorem fuisse scribit.

M. Licinius Crassus, memoratur Liuio lib. 40. vt qui aquam, adducendam in vrbem, per fundum suum duci passus non sit, ann. V. C. DLXXIIII.

P. Licinius C. F. P. N. Crassus Diues, post Aedilitatem & Præturam ad Consulatum euectus an. vrbis conditæ DLXXXIII. sorte Macedoniam prouinciam, & bellum cum rege Perseo gerendum, accepit. Victus equestri prœlio, pacis conditiones tanquam victor petenti præscripsit. Iterum cum rege congressus, feliciori euentu pugnauit. Proconsul complures in Græcia ciuitates expugnauit, & crudeliter diripuit. Itaque captiui, qui venierant, ex S. C. postea restituti sunt. Liuius libro 42. & 43.

C. Licinius C. F. P. N. P. superioris fr. Crassus Diues, Consul cum L. Aemilio Paulo anno V. C. DLXXXVI. Italiam prouinciam habuit, cum proximo ante fratris Consulatum Prætor vrbanus fuisset. Liuius 42. & 44.

C. Licinius Crassus, Trib. pleb. legem tulit de sacerdotiis, Q. Fabio Maximo L. Hostilio Mancino Coss. ann. V. C. DCIX. quam tamen C. Lælius, tum Prætor dissuasit & reiecit. Cicero in Lælio seu de amicitia.

P. LICINIVS P. F. P. N. CRASSVS DIVES Mutianus, ex gente Mutia in Crassorum familiam adoptatus, Consul anno vrbis conditæ DCXXIII. & idem P. M. quod numquam antea factum erat. Extra Italiam aduersus Aristonicum, Eumenis filium, profectus, prœlio victus & interemtus est. Liuius 59. Adiiciunt Valerius Maximus 3. capite 2. Frontinus libro quarto, capite 5. & Florus in fine 2. ab hostibus captum, sed memorem familiæ & Romani nominis, barbarum quendam virga, qua equum regebat, in oculum eius directa, ad sui necem prouocasse, atque ita periisse. Idem Valerius libro 8. capite

capite 7. in eadem expeditione tanta cura Græcæ linguæ notitiam animo comprehendisse scribit, vt qua quis dialecto apud tribunal eius postulasset, eadem decreta redderet. Gellius lib. 1. cap. 13. ex auctoritate Sempronii Asellionis quinque rerũ bonarum maxima & præcipua habuisse tradit, quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod iurisconsultissimus, quod Pontifex Max. Idem Gellius eodem in loco magnæ seueritatis & disciplinæ ab illo proditum exemplum subiicit. Filias habuit duas, Licinias, quarum altera C. Sulpitio Galbæ, Oratoris F. altera C. Graccho collocata est. Posterioris Liciniæ mentio fit Pand. lib. 24. tit. 3. l. 66. Ipse P. Mutio patre natus, fr. Scæuolæ, valde probatus Orator fuit. Cicero in Bruto.

Licinia C. F. Vestalis, cum T. Flaminio Q. Metello Coss. ann. V. C. DCXXXI. aram, ædiculam & puluinar sub saxo sacro dedicasset, quod in loco publico id iniussu populi dedicasset, ex sententia Scæuolæ Pontificis & Senatus decreto sublatum est. Cicero pro domo sua.

Licinia, aliquanto tempore prior, & Publilia, nobiles fœminæ, quod viros suos necasse veneno insimularentur, causa cognita, decreto cognatorum necatæ sunt. Liuius 48.

Licinia alia, itidem Vestalis, quam cum prædii gratia coleret M. Crassus ille diues, quasi rem cum illa haberet, accusatus est, sed tamen causa cognita facile absolutus. Plutarchus in vita Crassi. Eadem fortassis est, cuius meminit Macrobius libro tertio, capite 13. & quæ locum suum gladiatorium L. Murænæ concessit, vt propinquo & necessario. Cicero pro Muræna.

Licinia, rursus alia & Vestalis, incesti damnata est. Liu lib. 63. Orosius li. 5. ca. 15.

Licinia, maritum Claudium Asellum veneno necauit, ob id propinquorum iudicio strangulata. Valerius 6. cap. 3.

L. LICINIVS CRASSVS, Orator, non P. Crassi Mutiani F. quod putat Volaterranus, nec P. Crassi iurisperiti, qui patrem Agelastum habuit, frater, sed propinquus, puer adhuc L. Cælium Antipatrum præceptorem habuit, tantumque in bonis literis & studiis eloquentiæ profecit, vt anno ætatis 19. quomodo scribit Tacitus, C. Gracchum, virum Consularem, & inprimis disertum, accusarit. Quæstor in Asiam profectus, Metrodorũ ex academia Rhetorem audiuit. Inde Athenas decedens, non diu illic moratus est, indigne ferens, quod mysteria, ad quæ biduo serius venerat, in ipsius gratiam non referrentur, quemadmodum scribit Cicero de Oratore 3. Post Tribunatum cum & Aedilitatem & Præturam gessisset, etiam Consulatum, quem verecundia ductus, præsente socero, viro grauissimo, nunquam petere sustinuit, honestissimis suffragiis assecutus est, collega vt in superioribus fere magistratibus omnibus Q. Mutio Scæuola P. M. Ab his anno V. C. DCLIX. lata est lex Mutia Licinia de regendis in sua ciuitate sociis, ne quis videlicet ciuitatẽ Romanam vsurparet, qui ciuis Romanus non esset. Ex Consulatu Galliam prouinciam obtinuit, in quam secutũ Cn. Carbonem, cuius patrem damnauerat, ad speculanda acta sua, non solum inde non summouit, sed insuper locum illi in tribunali assignauit, nec vlla de re nisi eo in consilium adhibito cognouit. Autor est huius Valer. lib. 3. cap. 7. Ex Gallia reuersus, quo minus vrbem triumphans ingrederetur, collegæ fecit intercessio, teste Pediano, reipub. magis quã priuatæ gratiæ rationem habendã existimantis. Tertio post Consulatũ anno cum Cn. Domitio Aenobarbo Censurã obiuit, sed discordem & contentiosam, vti memorant Val. Max. lib. 9. cap. 1. & C. Plinius. Nam cum Domitius obiiceret, quod columnas Hymettias in porticu domus haberet; Atqui, respondit Crassus, multo luxuriosius videri debet, te tanti sex arbusculas domus tuæ facere, vt quam sexagies sestertio propterea æstimes, sine his tricies tantummodo facias. Habet eorũdem contra Rhetores edictum Suetonius in principio de cl. Rhetorib. Dicendo tantũ valuit, vt M. Antonio, tunc eloquẽtissimo viro, plerique parem, alii anteponendum censuerint. Cicero in Bruto nihil illo perfectius potuisse fieri, putat. Erat enim, vt ipsius verbis vtar, summa in eo grauitas, & cũ grauitate iunctus facetiarum & vrbanitatis oratorius non scurulis lepos, Latine loquendi accurata ac sine molestia elegantia, in disserẽdo mira explicatio. Cumque collega ipsius Scęuola iurisperitorũ eloquentissimus haberetur, ipse eloquentiũ iurisperitissimus habebatur. Artificem certe in dicendo fuisse, testatur & Lucilius Poeta:

¶ Valerius lib. 4. cap. 5. Cicero 2. de Orat.

¶ Vt Carbonem accusarit, & seruũ proditorem cum scrinio oblato ad eũ catenatũ remiserit, idẽ Valer. lib. 6. cap. 5.

Crassum habeo generum, ne Rhetorico tero tu sis. Et tamen idem initio orationis turbari solitus est, & quidem adolescentulus in actione quadam ita exanimatus, vt Q. Maximus Prætor consilium dimiserit. Meminit huius ipse apud Ciceronem de Oratore 1. Defendit Liciniam virginem, cum annos 27. natus esset, in eaque causa fuit eloquentissimus. Dixit postea pro Cn. Planco, pro colonia Narbonensi, pro lege Seruilia. Defendit & Sergii Auratæ causam iudicio priuato contra M. Antonium, similiter M. Curii contra Q. Scæuolam, quam & obtinuit. Ad hæc orationem in Consulatu pro Cn. Cæpione, contra Domitium, item in Censura, nouissimam omnium aduersus L. Philippum Consulem habuit. Autor Cicero in Bruto & in Dialogis de Oratore. Acute & festiue dicta nimis longum fuerit omnia persequi. Multa ex his Cicero 2. de Oratore, pleraque Valerius & Quintilianus recensent. Nos vno & altero contenti erimus. Increpitus a Bruto apud iudices, quod ex duabus orationibus capita inter se contraria, edidisset, respondit, orationes esse causarum & temporum, non autem hominum & patronorũ. Obiiciente sibi in Senatu Domitio tanquam graue crimen, quod murænam in piscina domus mortuam, tanquam filiam atratus luxisset: *Fateor*, inquit Crassus, *ita me pium esse, vt minima de causa plorem, at tu, qui tres extulisti vxores, minime ploras.* Refert id præter Macrobium Ælianus lib. 8. cap. 4. In eundem Domitium, semper acerbũ & durum, Non esse mirandum, inquit, quod æneam barbam haberet, cuius os ferreum, cor plumbeum esset. Ponitur id Suetonio in Nerone. In Philippum Consulem, qui pro concione dixerat, aliud sibi consilium quærendum, se illo Senatu rempubl. gerere non posse, grauiter inuectus, negauit illum sibi Consulem esse, cui ipse Senator non esset. Ea vero contentio mortis illi causam prębuit. Nam cum latus dicenti condoluisset, ex consecuto sudore cohorruit. mox febri correptus 7. die lateris dolore consumtus est, anno ætatis 49. cum C. Lælio Q. Cæpione Coss. natus esset. Cicero de Oratore 3. Valerius lib. 6. cap. 2. Idem de eodem agit lib. 8. cap. 5.

¶ Malim L. Crassi vnam pro M. Curio dictionẽ, quam castellanos triumphos duos. Cic. in Bruto. Idem in Hortensio, citante Nonio Marcello: Nunc Crassum qui lenitus dicere solebat, ad imitationẽ quasi nostri generis contendisse &c.

Licinias filias ex Mutia, Q. Mutii Auguris filia, C. Lælii Sapientis pronepte, duas reliquit. Harum altera Scipioni Nasicæ collocata est: vnde cum duos nepotes suscepisset Crassus, alterum in nomen & filium adoptauit. Cicero in Dialog. de Orat. & Bruto.

L. Licinius Crassus Scipio, adoptatus a L. Crasso, cuius ex filia nepos erat, vir summo ingenio fuit, teste Cicerone in Bruto. Patris Oratoris multa illum triclinia vendidisse, scribit Plinius ex autoritate Antiatis lib. 34. cap. 3.

Liciniam alteram Crassus pater C. Mario collocauit, vnde natus est C. Marius, Oratoris nepos. De hoc Cicero ad Atticũ lib. 12. epist. 47. *Heri non multo post quam tu a me discessisti, puto quidam vrbani, vt videbantur, ad me mandata & literas attulerũt a C. Mario C. F. eum multis verbis agere mecum, per cognationem, quæ mihi secum esset, per eum Marium, quem scripsissem, per eloquentiam L. Crassi, aui sui, vt se defenderem, causamque mihi suam perscripsit. Rescripsi, patrono illi nihil opus esse, quum Cæsaris, propinqui eius, omnis potestas esset, viri optimi, & hominis liberalissimi: me tamen ei fauturum &c.*

M. Licinius Crassus, auus M. Crassi, in Parthis interemti, cognomento dictus est ἀγέλαστος, quod nunquam ridere conspectus sit. Plinius lib. 7. cap. 19. Hunc arbitror M. Crassi, cuius supra meminimus, pronepotem fuisse, eiusque vt Prætoris apud Ciceronem mentionem fieri de Oratore primo. Filium habuit P. Crassum Iurisperitum.

P. Licinius Crassus Diues M. F. P. N. Iurisperitus, Consulatum gessit cum Cn. Cornelio Lentulo, anno V. C. DCLVII. In quorum honore S.C. factum est ne homo immolaretur. Triumphauit de Hispanis paulo ante bellum Italicum, autore Pediano. Gessit & Censuram cum L. Iulio Cæsare ann. DCLXV. teste Plinio lib. 13. cap. 3. & rursum lib. 14. cap. 14. Periit in dominatione Cinnæ sua ipsius manu, ne in manus inimicorum incideret: periit simul cum illo P. filius. Cicero de Orat. 3. Appianus 1.

P. Crassi Sapientis nepos flagitiosus. Cicero 1. Tusculan. Valerio Max. lib. 6. cap. 11. diues & decoctor dicitur. Nam bona eius a creditoribus, quia solidum præstare non poterat, væníerunt. Itaque amara sugillatione non caruit, cum egens ambularet, diues ab ocurrentib. salutatus. Auum illius

illius Crassum Sapientem, opinor Iurisperitum esse.

M. LICINIVS CRASSVS P.F.M.N. Rom. omnium ditissimus, Prætura cum ouatione duplici, Consulatu & Censura insignis. Periit in Parthis cum P. filio. Vitam illius diligentissime scripsit Plutarchus. Vxorem habuit Tertullam, M. Luculli, viri consularis & triũphalis F. Dicere vero solabat, *nullum esse diuitem, nisi qui facultatum suarum prouentibus alere exercitum posset.*

P. Licinius Crassus F. aliquandiu sub Cæsare militauit in Galliis, a quo cum mille equitibus missus ad patrem, in bello Parthico simul occubuit. De huius eruditione & ingenio vide Ciceronem in Bruto. Sacerdotium Auguratus, & vxorem Corneliam, Scipionis F. habebat. Illud Cicero nactus est, hanc vero sibi Pompeius coniunxit. Scripsit Plutarchus in Cicerone, Digno cuidam similem fuisse. Vnde iocus Ciceronis: Dignus quidem Crassi.

M. Licinius Crassus, alter Crassi Diuitis F. bello ciuili Galliæ Cisalpinæ, præpositus est, teste Appiano lib. 2.

M. Licinius M.F.M.N. Crassus, Consul sub Augusto, & quidem ipsius in quarto Consulatu collega, anno V.C. DCCXXIIII. cum nondum Prætor fuisset, & primum cum Sex. Pomp. deinde cũ Antonio sensisset. Proconsul Mysos, Bastarnas, Thraces & Getas superauit: vnde ipsi & Cæsari supplicationes decretæ. Crassus etiam de iis gentibus triumphum duxit. Autores, Dion pag. 312. Florus, scriptor epitomes Liuianæ, & tabulæ Capitolinæ.

M. Licinius M.F. Crassus, Consulatum gessisse traditur sub Augusto anno V. C. DCCXXXIX. apud Dionem & Cassiodorũ.

M. Licinius Crassus Frugi, Consul sub Tiberio principe anno V. C. DCCLXXIX. Claudiũ triumphantẽ equo phalerato secutus est, idq; in veste palmata, quod eum honorem iterasset. Suetonius. Occisus est ab eodẽ Claudio, cuius consocer erat. Vxorẽ habuit Scriboniam, quæ & ipsa a Claudio interemta est. Seneca in ludo Claudii. qui hunc Crassum tam fatuum fuisse scribit, vt etiam regnare potuerit, & Claudio tam similem, quã est ouum ouo. Filii illi 4. fuere, quos Tacitus lib. 20. Scribonianos fratres vocat, opibus concordiaque insignes.

Cn. Pompeius Magnus Crassus, gener Claudii in Antonia F. cæsus est ab eodem. Seneca de morte Claudii pag. 722.

M. Licinius Crassus Scribonianus Frugi, Consulatum gessit sub Nerone, an. V.C. DCCCXVI. occisus ab eodem fraude & delatione Paccii Africani & Aquilii Reguli. Vxor fuit Crasso Sulpitia Prætextata, quatuorque superstites ex ea liberi. Cornelius Tacitus lib. 20.

Licinius Crassus Scribonianus, a Galba in fratris adoptione cur postpositus, Tacitus lib. 17. Ab Antonio Primo ad capessendum imperium inuitatus, abnuit, ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta. Idem lib. 20.

PISO LICINIANVS, diu exul sub Nerone, a Galba Imperatore adoptatus, quatriduo Cæsar, sexta ab adoptione die cæsus est a militibus Othonis, anno ætatis 31. Vxor illi fuit Verrannia. Tacitus 17. Suetonius & Plutarchus in Galba.

Crassus Frugi, neminem lædẽs, & exul, circa initium imperii Hadriani cæsus est. Spartianus.

¶ P. Crassus, Vinuliæ F. patre P. Crasso Consulari. Cicero ad Atticũ 12. epist. 23. Dubitat idẽ, viuone patre suo mortuus sit, an post. Vide an sit decoctor ille, P. Crassi Sapientis nepos, de quo supra.

Licinius Crassus Iunianus, Ciceroni deditus. M. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 8. ¶ Adde quæ habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 155.

Crassi cuiusdam, vt Pompeiani, & ex Africa post infelicem pugnam fugientis, meminit Plutarchus in vita Catonis sub finẽ, item Appianus.

Q. Crassus, nominatur Ciceroni ad Atticum 13. in fine.

M. Crassus Fortunatus, pater. M. Crassus Saturninus, filius. Inscript. ant. pag. 103.

Damasippi.

L. LICINIVS DAMASIPPVS, Prætor Carbone III. C. Mario F. Coss. bello ciuili desperatis rebus, nobilitatẽ omnem, & in eis Q. Mutium Scæuolam, Pont. Max. C. Carbonem, Cõsulis fratrem, & Antistium, Ædilitium, velut fauentes Syllæ partibus, in curia Hostilia trucidauit. Liuius lib. 86. Paterculus volum. posteriore, Valerius lib. 9. cap. 2. Appianus lib. 1. de bell. ciuil. Orosius lib. 5. cap. 19.

L. Licinius Damasippus, Senator Pompeianarum partium, cum Scipione & Torquato in Africa periit. Hirtius eius belli comment. 5.

Licinius Damasippus, alius ab illo, memoratur Ciceroni epistolarũ lib. 7. ad Fabium Gallum, vtpote signorum & statuarum studiosus. Et ad Atticum lib. 12. Damasippus, inquit, Romæ est. De hoc accipio illud Horatii Sermon. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damasippus emendo.

Licinius Damasippus, eiusdem ingenii describitur ac notatur a Iuuenale Sat. 8.

Indulge veniam pueris. Damasippus ad illos
Thermarum calices, inscriptaque lintea vadit
Maturus bello Armeniæ, Syriæque, tuendis
Amnibus, & Rheno, atque Istro præstare
Neronem
Securum valet hæc ætas &c.

¶ Licinius Fimbria, Consularis, M. Lutatium, Equitem Rom. virum bonũ pronũciare noluit, quod ea res innumeris laudibus contineatur. Valerius Maximus lib. 7. capite 2.

¶ C. Licinius Geta, Consulatu gesto an. V. C. DCXXXVII. a L. Metello & Cn. Domitio, Cẽsoribus, Senatu eiectus est. Quod autem mirari conuenit, idem postea Censuram obiuit. Cicero pro A. Cluentio & Valerius Max. lib. 2. cap 4.

Licinius ne an Didius, nondum comperimus, certe Geta, proscriptus a Triumuiris, euasit. Appianus lib. 4.

Luculli.

L. Licinius Lucullus, Ædilis curulis anno belli Punic. secundi 17. non caruit infamia, quod scribæ viatoresque Æditii clã egessisse pecuniam per indicem comperti, damnatique sunt.

C. Licinius Lucullus, Triumuir Epulonum factus est, cum primum crearentur anno V. C. DLVII Fuit idem Duumuir dedicandæ ædis. Liuius lib. 33. & 36.

M. Licinius Lucullus, Prætor an. V. C. DLXVII. iurisdictionem inter ciues & peregrinos tenuit Liuius lib. 39.

L. Licinius Lucullus, Consul ann. V. C. DCII. Vaccæos, Cantabros, aliasq; Hispaniæ gentes subegit. Die dicta, quod Vaccæos sine S. C. adortus esset, absolutus est. Liuius lib. 48. & Appianus. Auus fuit L. Luculli, qui cum Mithradate bellũ gessit, testibus Cicerone & Plutarcho. Proconsulatus illius in Hispania meminit & Plinius lib. 9. capite 30. item Valerius libri quinti capite 2.

L. Licinius L. F. Lucullus, vxorem habuit Cæciliam, Q. Numidici F. ex qua L. & M. filios suscepit, damnatus furti, quemadmodum scribit Plutarchus.

L. LICINIVS L. F. L. N. LVCVLLVS, honores petere non sustinuit, antequam frater ad pubertatis annos, & legitimam petendi ætatem peruenisset. Prætor Africam iustissime rexit. Consul anno vrbis conditę DCLXXIX. aduersus Mithradatem missus est. De quo, magnis rebus gestis, triumphauit. Conuersus inde ad otium, luxui se tradidit, magnificentia villarum, conuiuiorum sumtu, vestium numero & pulchritudine, præterea signorum & tabularum ornamentis, omnes ante se Romanos superans. Fuit & facundia clarus, scripsitque Græco sermone bellum Marsicum, cui ipse cum Sylla interfuerat. Ad extremum alienata mente decessit, M. fratre & filio ex sorore Catonis, superstitibus relictis. Copiosissime & ex professo vitam eius & res gestas descripsit Plutarchus. Elogium eius habet Cicero in principio libri quarti Academic. quæstionum. Idem libr. 3 de Finibus bibliothecæ Luculli meminit, eaque cum seipsum tum Catonem vsum, ait. De eadem Plutarchus explicans: *Id eius factum*, inquit, *& commemoratione & laude dignum, quod multos beneque conscriptos libros conduxit, vsumque eorum possessione laudabiliorem instituit. Omnibus enim bibliotheca Luculli, & quæ iuxta erant, ambulationes & scholæ patebant*, &c.

M. Licinius Lucullus L. fr. qui & M. Terentius Varro dictus est, propter adoptionem, vnde ab ipsius & collegæ nomine lex Terentia Cassia appellata apud Ciceronem in Verrinis. Consul anno proximo post fratrem, Macedoniam obtinuit, ex qua & triumphauit, teste Cicerone in Pisonem. Sub reditum fratris ex Asia accusatus a C. Memmio super his quæ in Quæstura sub Sylla gessisset, fratris gratia iudicium id euasit. Vide Plutarchum. Eutropius, quod miror, L. & M. Lucullos, consobrinos fuisse tradit. Consentaneum vero est, locum esse deprauatum. Plinius de viris illustribus auctor est, permissam ipsi fratris tutelam, cum is alienata mente desipere cœpisset. Filia eius Tertulla nupsit M. Crasso Diuiti. de qua Suetonius.

M. Licinius Lucullus L. ex Seruilia filius, Bruti & Cassii partes secutus, interficitur ab Antonio a pugna in Philippis. Valerius Maximus libri quarti capite septimo. Tutelæ eius, a Catone gestæ, meminit Varro

Varro de re ruſt. libr. tertio capite ſecundo.

P. Licinius Lucullus, Tribunus pl. ann. V. C. DCXLIII. Minutio Rufo Poſthumio Albino Coſs. magiſtratum cum L. Annio continuare volens, reſiſtentibus collegis, magnas in repub. ſeditiones excitauit. Saluſtius in Iugurtha.

Lucullus quidam a Scordiſcis equitibus per inſidias cum 800. militibus cæſus eſt. Frontinus Stratagemat. 3. cap. 10.

L. Lucullus, ex Prætura Sardiniam ſortitus, in eam proficiſci noluit, quod multos in prouincijs iniquius agere videret. Fracta ſibi ſella curuli per Acilium Cos. quod prætereunti nõ aſſurrexiſſet, nihil commotus, ſtans poſtea ius dixit, quod & ipſius collegæ, per illum coacti, fecere. Dion lib. 36.

Cn. Lucullus, familiaris noſter, inquit Cicero; matrem efferebat. ad Atticum lib. 15. epiſtol. 1. Vide, an hic ſit Lucullus, cui ſororem alteram ſine dote locauit L. Axius, vt Varro libro tertio, de re ruſtica capite 16.

Macri.

Licinius Macer, Hiſtoricus, ſcripſit annales, præterea orationem pro Thuſcis. Citatur a Plinio & Gellio, citatur & a Liuio: ſed hic notat illũ vt ſtudio ſuæ gentis a vero digreſſum. Locus eſt lib. 7. Apud Nonium hæc illius ex epiſtola ad Senatum verba adducuntur: *Illi ſuam vitam mecum contendunt, quorum in corpore ita crebra ſunt vulnera vitæ, nouæ cicatrici vt locus non ſit.*

C. Licinius Macer, vir Prætorius, damnatus a Cicerone Prætore, quomodo ipſe Cicero teſtatur ad Atticum libr. 1. epiſtola 4. his verbis: *Nos hic incredibili ac ſingulari populi voluntate de C. Macro tranſegimus, cui cum æqui fuiſſemus, tamen multo maiorem fructum ex populi exiſtimatione, illo damnato, cepimus, quam ex ipſius, ſi abſolutus eſſet, gratia cepiſſemus.* Valerius Maximus tamen damnationem inſtantem morte voluntaria præueniſſe ſcribit lib. 9. cap. 12. De eodem Plutarchus in Cicerone.

C. LICINIVS MACER CALVVS, Orator, accuratum quoddam dicendi & exquiſitum adferebat genus: quod quanquam ſcienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in ſe, atque ipſe ſeſe obſeruans, metuenſque ne vitioſum colligeret, etiam verum ſanguinem deperdebat. Itaque eius oratio nimia religione attenuata, docte & attente audientib. erat illuſtris, a multitudine autem & a foro, cui nata eſt eloquentia, deuorabatur. Cicero in Bruto. Seneca Controuerſiarum libr. 7. Controuerſ. 4. & decl. lib. 3. declam. 4. adeo concitatum in dicendo fuiſſe ſcribit, vt in media eius actione exclamarit Vatinius reus: *Rogo vos Iudices, nunquid ſi iſte diſertus eſt, ideo me damnari oportet?* Quintilianus ſanctitatem eius memorat, ob terſum eius ſicumque dicendi genus. Plinius lib. 34. capite 18. author eſt, laminæ plumbeæ, renibus admoræ, frigore ſolitum occurrere geniruræ, per nocturnam quietem erumpenti, vireſque corporis ſtudiorum labori cuſtodiſſe. Cornelius Tacitus 21. libros orationum reliquiſſe tradit, in quibus accuſationes in Vatinium valde probentur, præcipue autem 2. Multi luſiſſe illum epigrammata teſtantur. Tranquillus verſus eius in Cæſarem citat. Notus etiam ſcazon illius in Tigellium: *Sardi Tigelli putridum caput venit.* Pedianus ſcripſiſſe hendecaſyllabos elegantiſſimos in Curium, notiſſimum aleatorem, prodidit. Quintiliam adamaſſe, liquet ex Propertio. Facetias illius & iocos præter Catullum commendat Plinius epiſtolarum 15. Sed & Ouidius eius meminit.

Murænæ.

Murænæ cognomen Liciniis adhæſit, teſte Macrobio, quod hoc piſce quidam illorum effuſiſſime delectatus ſit. Meminit Varro libr. 3. de re ruſtica capite 3. Columella libr. octauo capite 16. Cicero veterem familiam, & Lanuuio municipio gratia & propinquitate coniunctam fuiſſe, oſtendit.

Licinius Muræna, ætate L. Craſſi, Oratoris, & Sergii Oratæ, primus reliquorum piſcium viuaria inuenit, cum oſtrearum Sergius iam inueniſſet. Plinius libro nono, capite 54.

P. Licinius Muræna, Q. Hortenſii & M. Craſſi æqualis, mediocri ingenio, ſed magno ſtudio rerum veterum, literarum ſtudioſus & non imperitus, multæ induſtriæ & magni laboris fuit. Cicero in Bruto.

L. LICINIVS L. F. MVRÆNA, patrem, auum & proauum Prætorios habuit. L. pater a L. Sylla contra Mithradatem in Aſiã miſſus, illum repreſſit, eoque nomine triũphauit. Ipſe L. filius tum ſub patre militauit. Deinde legatus Luculli cum eodem aduerſus Mithradatem profectus eſt.

Gesta Præturа, cum vrbanam iurisdictionem tenuisset, Galliam prouinciam habuit. Inde regressum, ac Consulem designatum, Ser. Sulpitius, Cn. Posthumius & M. Cato postularunt ambitus. Sed defendente Cicerone Consule, qui illum Consulem renunciârat, honestissime absolutus est, gessitque Consulatum cum D. Syllano anno V. C. DCXCI. Priuignus illi fuit L. Natta adolescens, affinis P. Clodii, & idem Pontifex. Vnde Semproniam matrem, coniugem Murænæ fuisse, filiamque Fuluiam, Clodio nuptam, indubitatum est. Vide Ciceronem in orat. pro domo sua ad Pontifices.

C. Licinius Muræna L. fr. legatus fratris in Gallia fuit, testibus Cicerone in oratione pro Muræna, & Salustio in Catilina.

L. Licinius Muræna, qui & propter adoptionem A. Terentius Varro Muræna dictus est, inita cum Fannio Cæpione cōtra Cæsarem Augustum conspiratione, publica auctoritate oppressus est, vt tradit Paterculus. Porphyrio, interpres Horatii, videtur indicare, Murænam & Cæpionem Proculeii fratres fuisse, cum qui us spoliatis bello ciuili rebus omnibus bona sua diuiserit. Dion lib. 54. etiam Murænæ sororē fuisse scribit Terentiam, Mœcenatis vxorem. Murænæ gratia periclitatum Athenæum Philosophum memorat Strabo lib. 14. Huius autem an alterius meminerit Horatius lib. 3. Oda 19. his verbis:

Da Lunæ propere nouæ,
Da noctis mediæ, da puer Auguris
Murænæ, &c.

nondum satis comperi.

Liciniæ Vestalis, quæ locum suum gladiatorium L. Murenæ, propinquo suo, cōcessit, meminimus supra.

Neruæ.

Licinius Nerua, Trib. pl. Iunio Bruto & Manlio Volsone Coss. ann. vrbis conditæ DLXXV. memoratur Liuio lib. 41.

C. Licinius Nerua, Prætor anno V. C. DLXXXVI. Hispaniam citeriorem obtinuit. Liuius 45.

A. Licinius Nerua, Prætor anno sequēti, & ipse Hispaniarum alteram prouinciam sortitus est. Liuius in fine 45.

Licinius Nerua, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Tremellium, eum, qui primus omnium Scrophæ cognomentum tulit, auus Terentii Varronis. Varro 2. de re rust. cap. 4.

C. Licinius Nerua, tempore belli Iugurthini, vir quidem non indisertus, sed in Tribunatu, ac in reliqua omni vita ciuis improbus. Cicero in Bruto.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCLIX. Laudatur impense a Velleio Paterculo. Alius ab hoc est (quomodo temporum ratio arguit) de quo Cicero ad Atticum 12. Bene fecit, inquit, A. Silius, qui transegerit: neq; enim ei deesse volebam, & quid possem, timebam.

Sacerdotes.

Licinii Sacerdotes plebeii fuere, teste Asconio Pediano.

C. Licinius Sacerdos, periurii a P. Scipione Æmiliano Censore palam reprehensus est. Cicero pro A. Cluentio & Valerius 4. capite 1.

C. Licinius Sacerdos, Prætor, Siciliæ præfuit, succedente ipsi Verre. Legatus inde Q. Metelli in Creta, Ciceronis in Consulatu competitor fuit. Cicero in Verrinis, pro Plancio, in epistolis ad Atticum & alibi.

Vari.

C. Licinius P. F. P. N. Varus, Consulatum gessit cum P. Lentulo Caudino anno V. C. DXVII. teste Cassiodoro, & tabulis Capitolinis. In opusculo Censorini de die natali pro Licinio perperam Liuius appellatur, nec recte Cuspinianus Varronem vocat, qui Varus fuit.

P. Licinius Varus, Ædilis curulis belli Pun. secundi anno 9. biennio post Prætor, ius in vrbe dixit. Idem a Liuio & Claudio cum L. Veturio & Q. Metello victoriæ de Hasdrubale nuncius in vrbem missus est. Liuius 27.

Licinii alii, secundum cognomenta digesti.

A. Licinius Archias, accusatus super iure ciuitatis a Graccho quodam, a M. Cicerone luculenta oratione defensus est. Natus fuit Antiochiæ. Poeta vero cum esset, ob ingenium & litteras principibus in republica viris carissimus extitit.

Q. Licinius Bassus, Consul sub Nerone, anno vrbis Conditæ DCCCXVI. periit car-

carbunculo, teste Plinio libro 26. capite 1. Vbi tamen mendose Lucanius, quomodo & apud Cornelium Tacitum perperam Luxanius, vocatur.

Licinius Brutio, coniugem habuit C. Afraniam, quæ semper ipsa pro se apud Prætorem dixit. Valerius Maximus 8.c.3.

Liciniæ Campetiæ epitaphium refertur in memor.Ital.pag.283.

Licinius Cæcina, nouus Senator sub Othone Imperatore, refertur Tacito 18. Vide an de eodem Plinius loquatur libri 20. capite 18.

Licinio Frontoni rescripsit Seuerus Imp. Pand.4.tit.de minor.25.annis. Meminit eiusdem 2. Cod. de pactis, rescribens ad Philinum.

Licinius Gabolus, per Agrippinam pulsus, a Nerone patriæ redditus est. Tacitus 14.

C.Licinius Hoplomachus, cum patri, tanquã bona dissipanti, iis interdici a Prætore obtinuisset, ipse postea patrimonium amplissimum breui tempore decoxit. Valerius 8.cap.6.

C. Licinius Imbrex, vetus Comœdiarum scriptor, citatur a Sex. Pompeio libro 13.item a Gellio lib. 13. c. 21. ac inibi versus illius ex fabula, quæ Neæra inscripta est. Nescio an idem sit P. Licinius Tegula, cuius meminit Liuius 31. vt qui scripserit carmen a ter nouenis virginibus decantandũ, ann. V.C. DLIII. Certe imbrex & tegula eiusdem rei voces sunt.

Licinius Lenticula, collusor Antonii, condemnatus de alea, per Antonium restitutus est. Cicero Philippica 2. & Dion sub persona Ciceronis in fine 45.

M. IVLIVS LICINIVS LICINIANVS, in Dacia natus, genus suum referebat ad Philippum Imperatorem. Probatus in bello Persico contra Narsen, interemto Seuero, consors imperii factus est, idque per Galerium Maximianum, in quem tamen postea valde ingratus extitit. Accepta autẽ Cõstantini sorore in coniugem, diu concorditer cum illo imperium administrauit. Verũ cum Christianos persequeretur, nec admonitus desisteret, victus a Constantino, ac postea, quod non quiesceret, occisus est anno imperii 14. ætatis fere 70. Homo asper & auarus, literis infestus, quarum adeo rudis erat, vt ne nomen quidem suum decretis subscribere posset. Non multo post patris mortem periit Licinius F. Cæsaris appellatione, & Consulatu cũm Constantino gesto, clarus.

Licinio Liciniano B.F. Cos. Secularia Seuerina coniunx F. C. Hæc inscriptio extat Moguntiæ in monte S. Stephani. Inscript. ant. pag. 467.

Licinius Menas, memoratur a Columella lib.12.cap.4.

P. LICINIVS MVTIANVS, ter Consul, Vespasiano, Iudaicum bellum gerenti, præcipuus ad sumendum imperium hortator simul & adiutor fuit, Syriam tunc cum 4. legionibus administrans, vir secundis aduersisque iuxta famosus. Iuuenis insignes amicitias ambitiose coluit. Mox attritis opibus sub Claudio, in secretum Asiæ repositus, tam prope ab exule fuit, quam postea a principe, luxuria, industria, comitate, arrogantia, malis bonisque artibus mixtus. Nimias voluptates, cum vacaret, contra cum postularet res, magnas virtutes sectabatur. Palam laudares, secreta male audiebant. Summatim apud omnes talis erat, vt expeditius illi foret imperiũ tradere, quam obtinere. Impudicitiam illius Vespasianus sic notabat, vt apud amicos de illo querens iam Imp. semper adiiceret: *Ego tamen vir sum.* Hæc ex Plinio, Tacito & Tranquillo. Plinius etiam sæpius vti scriptorem citat. Scripsit autem 11. actorum libros, & 3. epistolarum, vt refert Tacitus in vita Agricolæ.

Licinius Nepos, celebris Declamator, refertur a Seneca.

Licinius Nepos, diu orbus, suscepta filia, captatores frustratus est. Domũ habuit apud sacellum Floræ ad veteres Ficelias, autore Martiale.

Licinius Nepos, acer & fortis vir, Præturam gerens, Senatori mulctam dixit. Plinius libro quarto epistolarum ad Romanum.

L.Licinius Pollio, missus legatus ad Crispinum Consulem, cum is, cæso collega Marcello, ex vulnere decumberet. Liuius 27.

Licinii Popæ meminit Cicero pro Milone.

C.Licinio C. lib.Primigenio & Liciniæ C. lib.Hygiæ. Inscript.ant.pag.292.

Licinius Proculus, Othonianas partes secutus, cæso Galba, Præfectus præt. factus est. Cæso Othone, cum apud Vitelliũ proditionem prætexuisset, absolutus est. Tacitus lib. 18. Quidam hunc I.C. faciunt,

qui 8. libros ἐπιστολῶν reliquerit. Celsus etiam filium Iurisconsultum habuisse vult. Alium ab vtroq; statuere videtur Vlpianus, non leuem iuris authorem nominans ex rescripto Diuorum fratrum.

M. Licinius M. F. Pusilio. Sex. Vipsanius M. F. Clemens. Q. Cassius C.F. Niger. Hæc epigraphe reperitur Veronæ. Inscrip. ant. pag. 328.

Licinius Regulus, vir Senatorii ordinis sub Augusto, memoratur Dioni lib. 54.

Licinius Rufinus, rescripsit Iulio Paulo I.C. ipso teste Pand. 40. Quibus ad libertatem proclamare non licet. Citantur ipsius libri regularum 12. Pand. 23. de ritu nuptiarum. ¶ Haud scio, an diuersus ab hoc sit, cuius extat collatio legum Iudaic. & Rom. edita a Petro Pitheo.

P. Licinius Saturninus P.F. memoratur Inscript. ant. pag. 152.

L. Licinius Squillus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio, quem facta coniuratione vulnerauit. Hirtius Comment. 4.

M. Licinius Strabo Trib. mil. ann. V.C. DLXXV. ab Histris, dum castra tuetur, interemtus est. Liuius 41.

LICINIVS SVRA, ter Consul, Traiani principis amicitia & familiaritate insignis, cui vsque adeo fidem habuit Imp. vt post delationem domum eius venerit, pransusque cum illo, eius medico oculos tentãdos exhibuerit, tonsoriq; operam dederit, mox ad amicos cõuersus: Ecquid accusare amplius Suram potestis? Huic mortuo sepulchrum fieri, & statuam poni iussit. Cæterũ Suræ tantæ opes fuerũt, vt Gymnasium suis impensis publicârit. Eidem Traianus Prætorianorum præfecturam daturus, cũ gladium pro more traderet: Accipe, inquit, gladium hunc, Licini, eoque, si recte imperauero, pro me: sin secus, contra me vtere. Meminit eius vt viri eximie docti, Valerius Martialis libro septimo, & Iuuenalis, vt prouidentis, Satyra 14. Sed & Plinius ad illum scribit in fine 4. Addendum ex Spartiano, Hadrianum, suffragante Sura, ad pleniorem Traiani amicitiam peruenisse, nepte per sororem Traiani coniuge ducta.

P. Licinius Tegula, dictus in Licinio Imbrice.

C. Licinius Trio, refertur in Inscript. antiquis Germaniæ pag. 390.

LICINII sine cognomentis.

M. Licinius, Trib. mil. cecidit in pugna sub Marcello aduersus Hannibalem, anno V.C. DXLIIII. Liuius 27.

Sex. Licinius, Senator, a C. Mario, quo die septimum Consulatum iniit, de saxo deiici iussus est. Liuius 80.

Licinius, homo literatus, seruus a manu C. Gracchi, pone quem cõcionantem subsistens, actionem illius inflata tibia, vel intendebat vel reuocabat. Fuit is postea cliẽs Q. Catuli. Cicero de Oratore 3. Gellius 1. capite 11. qui tamen hoc de fistula credere non sustinet.

C. Licinius, Consularis & Historicus, familiarissimus C. Iulio Hygino: quippe quem admodum pauperem decessisse, & liberalitate sua quoad vixerit, sustentatum tradiderit. Auctor Suetonius de claris Grammaticis.

Licinius, Augusti tonsor prædiues, sepultus via Salaria ad secundum lapidem nobili monumento, in quem est Terentii Varronis Atacini epigramma a Cornuto, interprete Persii, adductum, & Petronii fragmentis subiectum:

Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato paruo,
Pompeius nullo, credimus esse Deos?
Saxa premunt Licinum, leuat altum fama Catonem,
Pompeium tituli, credimus esse Deos.

Vide Romam Fabricii pag. 196. Meminere eiusdem Licinii Horatius in arte Poetica, Martialis lib. 8. ad Musam, Iuuenalis Satyra 1.

Licinius, origine Gallus, ab Augusto Galliæ præpositus, auare eã administrauit. Ergo Gallis eum Augusto grauissime accusantibus, hoc commento discrimen euasit. Adducto in ædes suas principe, multis argenti aurique thesauris, multis aceruis demonstratis: *Hæc*, inquit, *domine data opera tibi ac Romanis collegi, ne Galli tanta vi pecuniæ instructi desicerent: itaque omnia & conseruaui tibi hæc, & nunc do.* &c. Vide Dionem lib. 54.

Licinius Mathematicus, celebratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

Licinia Mima de se in Epitaphio: Docta, erudita pene Musarũ manu, quæ modo nobiliũ ludos decoraui choro, & Græca in scena prima populo apparui.

Licinio rescribit Gordianus A. 2. C. de transactionibus.

Lici-

Liciniȩ idem Gord. 5. Cod. tit. 74.

Liciniæ alii rescribitur ab A A. & CC. 3. Cod. tit. 10.

LIGARII.

T. Q. & N. Ligarii, fratres, auunculum habuere T. Brocchum. Ex his Q. Ligarius cum C. Considio profectus in Africam legatus, illo decedente, remansit in prouincia, eamque gubernauit. Oppressus autem ab Accio Varo, Pompeianarum partium duce, flagrante iam bello ciuili, eidem se coniunxit. Vnde postea a Q. Tuberone apud Cæsarē accusatus, Ciceronis defensione & eloquentia salutem & absolutionē obtinuit. Eius beneficii cum parū memor cum reliquis in Cæsarem conspirasset, lege Pedia damnatus interiit: fratres similiter a Triumuiris proscripti sunt, & cæsi, teste Appiano lib. 4.

Ligarius alius, memoratur ibidem Appiano.

P. Ligarius, dimissus a Cæsare in Hispania, & rursum in Africa captus, ob perfidiā necari iussus est. Comment. eius belli 5.

LIGVRII.

A. Ligurius, Cæsaris familiaris. Meminit eius Cicero ad Atticum 11. epistola 9. & ad Q. fratrem lib. 3. scripturum se illi pollicetur, tum temporis sub Cæsare in Galliis militanti. Decessit sub Cæsare, vt testis est idē Cicero familiarium 16. epistola 18. virum bonum & sibi amicum appellans.

Q. Ligurius, C. Considii F. partiū Pompeii in Africa, vitam a Cæsare impetrauit. Traditur id commentario 5.

C. Ligurius L. F. Vol. Asper. ↄ. Con. L. Cr. ingenuor. Sic legitur in Inscriptione vetusta de Cæcilio quodam Cisiano. Pete Cæcilios.

LIGVRINI.

Ligurino adolescenti scribit Horatius 4. Carminum Oda 10. monens eum, ne ob formam superbiat.

Ligurinus, memoratur Martiali lib. 5. vt vir bonus, sed scriptorum suorum recitatione molestus.

Ligurinus puer, refertur in memoriis antiquis hac epigraphe: *Crudeles Parcæ, quæ nemini parcunt, inuidere mihi. Hic situs est Ligurinus puer, dolor parentum.* Extat Salonæ. Inscript. ant. pag. 369.

¶ LIMBRICIAE Theodoræ, quæ vixit annis XXVIII. M. XI. fœminæ incomparabili, Vitruuius Aprilis coniugi bene merenti fecit. Inscript. ant. pag. 123.

LIVII.

Liuiorum familia quanquam plebeia, valde tamen floruit, 8. Consulatibus, Censuris 2. triumphis 3. Dictatura etiā & Magisterio Equitum honorata, clara & insignibus viris, ac maxime Salinatore Drusisque. Suetonius in Tiberio.

L. Liuius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCCXXXIII. cum Q. Melio, deditionem Consulum aliorumque, per quos pax Caudina facta erat, cum & ipsi eius pacis simul autores fuissent, impedire conat⁹ est. Li. 9.

M. Liuius ... F. C. N. Denter, Consulatū gessit ann. V. C. CCCCLI. cum M. Æmilio Paulo. Deinde factus Pontifex, deuouenti se pro repub. P. Decio, quartum Consuli, verbis præiuit. Liuius initio 10.

Salinatores.

M. LIVIVS M. F. M. N. Consul anno vrbis conditæ DXXXIIII. de Illyriis triumphauit. DXLVI.
Mox a populo ob prædam non æqualiter diuisam damnatus, diu ruri vixit. Retractus demum in vrbem, & iterū Consul factus cum C. Claudio inimico, reipublicæ causa cum eodem in gratiam rediit, Hasdrubalem vicit, deque eo triumphauit. Nondum abierat honore, cum per collegā Dictator dictus est. Censor cum eodem Claudio, trib⁹ omnes, excepta Metia, ærarias fecit, stipendioq; priuauit, eo nomine, quod vel prius se iniuste condemnassent, vel postea tantos honores non recte tribuissent. In eadem Censura, quod salis vectigal primus omnium commentus esset, SALINATORIS cognomen tulit. Liuius 27. 28. & 29. Valerius 2. cap. 1. & 4. lib. 4. cap. 2. lib. 9. cap. 3. Plinius de viris illustribus, Frontinus 4. cap. 1.

C. Liuius M. F. Salinator, Pontifex & Prætor in annum vrbis conditæ DLI. creatus, prouinciā Brutios cum duabus legionibus sortitus est. Liuius 30.

C. Liuius M. F. M. N. Salinator, gesta Ædilitate & Prætura, Consulatum quoqȝ in annum DLXV. & Galliam prouinciā nactus, nihil memorabile patrauit. Liuius 34. & 38. Decessit ann. V. CCCCLXXXVIII. Idem Liuius 42.

Liuius Salinator, missus a Sertorio cum sex millibus equitum, iuga Pyrenæi occupauit. Vnde cum a C. Annio, legato Syllæ, depelli nō posset, per dolum a Calphurnio

Lanario interemtus est. Plutarchus in Sertorio.

M. Liuius Macatus, M. Liuii Salinatoris cognatus, belli Punici secundi tempore arci Tarentinæ præfuit. In hunc extat iocus Q. Fabii Maximi, nisi ipse ciuitatem Tarentinam amisisset, se non potuisse eam recipere. Quidam hîc turpiter cæcutiunt, Macatum hunc eundem cum Salinatore facientes.

Drusi.

Liuius Drusus, hostium duce Drauso cominus cæso, sibi posterisque suis cognomen inuenit. Traditur idem Proprætore ex prouincia Gallia retulisse aurum, Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec, vt fama est, extortum a Camillo. Suetonius in Tiberio. Rutilius etiam hunc Consulem, & collegam Scipionis Æmiliani facit, perperam, quod filii est, patri tribuens.

C. Liuius M. F. Drusus, Consulatum gessit cum Scipione Æmiliano ann. V. C. DCVI. Meminit vtriusque Appianus in Libyco, & Iulius Obsequẽs de prodigiis. Hic, opinor, fuit cæcus ille & I. C. de quo vide Ciceronem Tuscul. 5. & Valerium Max. lib. 8. cap. 7.

M. Liuius C. F. M. N. Drusus, Consul ann. V. C. DCXLI. aduersus Scordiscos, gẽtem a Gallis oriundam, feliciter pugnauit, magnumq; honorem tulit. Ea tradunt Florus & Rufus. Plerique etiam hunc triumphasse volunt. Censuram postremo gessit cum M. Æmilio Scauro, teste Plutarcho in quæstionibus, inq; eo magistratu decessit.

M. Liuius Drusus C. F. eius, qui primus id cognomen adeptus est, abnepos, vir ingenio, eloquentia & diuitiis pollẽs, in Tribunatu C. Gracchum collegam iterũ Tribunum fecit. Deinde mutata mente, cum in gratiam Patrum conatibus illius resisteret, patronus Senatus appellatus est. Fratrem habuit C. Drusum, & ipsum non indisertum. Cicero in Bruto, Plutarchus in Graccho. De Caio amplius Cicero 5. Tuscul. & Valerius lib. 8.

M. LIVIVS DRVSVS, superioris M. Drusi F. genere & eloquentia clarissimus, sed ambitiosus & superbus. Ædilis magnificentissimum munus dedit. Ac ibi Rubrio collegæ quædam de vtilitate reipub. suggerente; Quid tibi, inquit, cum repub. nostra? Quæstor in Asia, nullis insignibus vti voluit, ne quid ipso esset insignius. Tribunatum pro Senatus auctoritate suscepit, sic tamẽ in eo popularis, vt ante omnes illi plebs astans plauserit. Plebi agros dedit, Equites in Senatum legit, Senatui iudicia permisit. Dicere solebat, vni sibi, ne puero quidem, ferias vnquam contigisse. Tantæ vero liberalitatis fuit, vt professus sit, nemini se quidquam ad largiendum præter cœlum & cœnum reliquisse. Cum domum ædificaret in Palatio, promitteretque architectus, ita se eam ædificaturum, vt libera a conspectu, immunisque ab omnibus arbitris esset: *Tu vero*, inquit, *si quid in te artis est, ita compone domum meam, vt quicquid agam, ab omnibus perspici possit.* Verum cum animaduerteret, non eam erga se gratiam Senatus ac reliquorum ordinum esse, quam sperasset, conuersus ad alia consilia, Latinis ciuitatem promittere cœpit, Cæpionem inimicum, actionibus suis resistentem, minatus est se de saxo Tarpeio præcipitaturum. Plinius libro 39. capite primo auctor est, eas inimicitias ex anulo in auctione nauali exortas, indeque bellum sociale natum. Idem 28. capite 9. tradit, caprinum sanguinem bibisse Liuium, vt pallore & inuidia veneni sibi dati insimulare Cæpionem posset. Philippo Consuli, legibus agrariis reluctanti, per suos ita collũ obtorsit, vt multus sanguis e naribus efflueret. Senatui, vt in Curiam veniret, mittenti, Cur non potius, inquit, ille ad me venit? Vtriusque meminit Valerius. Comitiali morbo obnoxius, hellebori medicamento in Anticyra se liberauit, teste Plinio libri 25. capite 5. Cum tamen aliquando postea in publico concidisset, vota pro illo per Italiam publice suscepta sunt. Latinis volentibus Philippum Consulem in Albano trucidare, Philippum monuit, vt caueret. Vnde accusatus in Senatu, cum domum se reciperet, magna populi frequentia cinctus, in atrio domus suæ cultro percussus, intra paucas horas expirauit. Cędis inuidia apud Philippum & Cæpionem fuit. Tradunt, cũ iam animam exhalaturus esset, intuentem adstantium mœrentiumque multitudinẽ, rogasse propinquos & amicos, ecquando similem sui ciuem habitura esset respublica? Mortẽ eius Cornelia mater, adhuc superstes, magno animo tulit. Hæc ex Cicerone, Val. Maximo, Paterculo, Seneca, Plinio, Appiano & Plutarcho, item ex libello de viris illustrib.

Liuia,

Liuia M. Liuii soror, duos deinceps maritos habuit, ex altero Catonem & Porciā, ex altero Cæpionem & duas Seruilias sustulit. Fuit itaque Liuius Catonis Vticensis auunculus; Bruti, qui Cæsarem occidit, auunculus magnus.

Liuius Drusus Claudianus, per adoptionem insertus Liuiorum familiæ, post cladem Philippensem se in tabernaculo interemit, tradente Paterculo. Hunc an alium nescio. Cælius apud Ciceronem epistola 14. notat vt hominem maculosæ vitæ, nec dignum, apud quem legis Scatiniæ iudiciū fieret. Cicero etiam ad Q. fratrem sub finē secundi, de præuaricatione reum vix tandē 4. sententiis Tribunorum ærarii absolutū ait, cum Senatores & Equites damnassent.

LIVIA, Drusi Claudiani F. ex Tib. Nerone Tiberiū, qui post imperauit, & Drusum genuit. Deinde Augusto iuncta, quāquam vterque valde vellet, nihil liberorū tulit. Decessit potiente rerum Tiberio F. ann. V.C. DCCLXXXI. ætatis 86. Data opera hic breuiores sumus, quoniam vitā eius accuratius & fusius descripsimus in Genealogia Cæsarum.

M. Liuius L. F. Drusus Libo, Consulatū gessit sub Augusto cum L. Calphurnio Pisone ann. V.C. DCCXXXVII. Fragmentū Colotianum etiam L. N. vocat.

Liuia Rutilii, ex Salinatorum, an Drusorum familia, incertum 97. annos vixisse traditur Valerio lib. 8. cap. 14. & Plinio lib. 7. capite 48.

C. Liuius, memoratur Corn. Tacito inter accusatores & patronos. Accusauit Scribonium Libonem Drusum. Idem lib. 2.

LIVII alii.

T. LIVIVS PATAVINVS, Historiæ scriptor, floruit sub Augusto, cui propter ingenium & eloquentiam carissimus fuit, ab eodem ob immodice laudatum Pompeiū per iocum Pompeianus appellatus. Descripsit P. R. res gestas ab vrbe condita vsq; ad mortem Drusi Germanici, qui fuit Cæsaris Augusti priuignus. Tantum autem nominis & famæ hoc opere consecutus est, vt, quemadmodum tradit Plinius iunior, ab vltimis Hispaniæ Galliæque finibus venerint nobiles quidam ad illum visendum, eloquentiæ illius claritudine commoti. Quārem & Hieronymus noster ad Paulinum commemorans: *Et quos*, inquit, *ad contemplationem sui Roma non traxerat, vnius fama perduxit.* Et addit: *Habuit illa ætas inauditum & omnibus seculis celebrandum miraculum, vt tantam vrbem ingressi, aliud extra vrbem quærerent.* Scripsit & Dialogos, & libros ex professo Philosophiam continentes. Decessit septuagenarius Patauii, anno Tiberii quinto, quo & Ouidium obiisse volunt, cum eodem anno, quo Messala Orator, in lucem editus esset. Filium reliquit, & ipsum inter claros scriptores numeratū, quem aliquoties a Plinio Secundo citatum legimus. Laudes ipsius, ob ingenium & eloquentiam, certatim prædicant Seneca, Plinius, Tacitus, Quintilianus, Martialis, & ne plures nominem, Hieronymus noster. De eodem consulendæ Inscriptiones antiq. pag. 347.

Vide lib. 2. [ep]ist. 3. nonhil varian[t]a.

C. Liuius C. F. sibi & suis T. Liuio T. F. Prisco F. T. Liuio T. F. Longo F. Cassiæ Sex. filiæ Primæ vxori. Extat Patauii. Inscript. ant. pagina 336.

T. Liuius Liuiæ T. F. Quartæ L. Halys Concordialis Patauii sibi & suis omnibus. Ibidem pagina 339.

¶ C. LIVIVS ANDRONICVS, M. Liuii Salinatoris, cuius liberos docuit, libertus, primus apud Latinos fabulas dedit, annis fere 410. post Romam conditā, App. Claudio Cæci F. M. Tuditano Coss. anno ante natum Ennium. Reliquit & annaliū libros 18. item hymnos Deorum, autoribus Cicerone, Valerio, Liuio, Gellio, Terentiano & Diomede. Citatur apud Nonium in Andromeda, Ægistho, Aiace, Hermione, Antiopa, &c. a Sex. Pompeio in Odyssea, Virdine, Lydio, Gladiolo. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 141. hæc de eo habet: *Liuius Andronicus cum bello Pun. secundo scripsisset carmen, quod a virginibus est cantatum, quia prosperius respub populi R. geri cœpta est, publice attributa est ei in Auentino ædes Mineruæ, in qua liceret scribis histrionibusq; consistere, ac dona ponere in honorem Liuii, quia is & scribebat fabulas, & agebat*, &c. Fragmenta eius e bonis auctoribus excerpsit Robertus Stephanus, edita ab Henrico Stephano.

Liuiæ Dorcadi contubernali carissimæ Diadumenus. Inscript. ant. pag. 292.

M. Liuius Fortunatus Venustæ libertæ exuxori b. m. vixit ann. XXIIII. *M.* VI. *d.* VII. Ibidem pag. 331.

¶ Liuius Geminius, Drusillam C. principis, euntem in cœlum se vidisse iurauit: quod cum ei nō crederetur, verbis conceptis affirmauit, etiā in medio foro homi-

nem occisum vidisset, se non indicaturum. Seneca de morte Claudii, Dion lib. 58.

A. Liuius Gemellus, refertur in antiquis inscriptionibus vrbis Romæ pag. 259.

¶ L. Liuius Ligus, Quæstor cum L. Cornelio sub Triumuiris. Ibidem pag. 315.

¶ LIVIA HORESTILLA, C. Pisoni nupta, a C. Caligula abducta, ac intra paucos dies repudiata, biennio post relegata est, quod intermedio tempore vsum prioris mariti repetiisse videretur.

¶ Liuia Medullina, cognomēto Camilla, e genere Camilli Dictatoris, Claudii, qui post imperauit, sponsa, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine decessit. Suetonius.

¶ Liuia Ocellina, patrem Imp. Galbæ nobilitatis causa maritum cepit, & filiū eius adoptauit: vnde ille postea Liuii nomē, Ocellæ cognomen, & L. prænomen vsurpauit. Suetonius.

¶ Liuius Laurensis, sub Commodo vixit. Lampridius.

¶ Liuia Psyche, memoratur in vetustis Inscript. Romæ pag. 304.

Liuia Rufina 50. annis vidua fuit. Refertur in mem. Ital. 129.

¶ Liuius Posthumius, Fidenatium Dictator, post vrbem receptam a Gallis, Romanas matres familias sibi dedi postulauit. Plutarchus in Romulo & Macrobius Saturnalium 1.

¶ LIVIANVS Longinus, citatur in Pandect. iuris ciuilis, vt cui Diui fratres rescripserint, tit. de quæstionibus. In meis libris est Lælianus.

LIVINEII.

L. Liuineius Regulus, familiaris Ciceronis. Meminit eius epistolarum famil. 13. epistola 61.

L. Liuineius Trypho, L. Reguli libertus, commendatur ibidem Munatio.

M. Reguli, qui Liuinum libertum exulanti sibi miserit, meminit ad Atticum lib. 3. epistola 17. Opinor & ibi legendum Liuineium. Sed & commentario belli ciuilis 5. fit mentio Lunei Reguli, vt quem Cæsar Adrumeto præfecerit. Arbitror & illic legendum Liuineium, etsi pleriq; Caninium malunt.

L. Liuineius L. F. mouetur Senatu ab Augusto. Vide Dionem lib. 54. Ibidem filii eius mentio fit: de quo eodem loqui suspicor Tacitum lib. 3. & 14.

LOLLII.

Lollii plebeii fuere. Horum antiquissimum arbitror Cn. Lollium, qui, quod tardius ad extinguendum incendium in sacra via ortum, accurrisset, a Trib. pl. die ad populum dicta, damnatus est. Valerius 8. c. 1.

Lollius, cum securus, ac nihil sibi conscius, tabulam proscriptionis a Sylla propositam legeret, inuento nomine suo, dum se trepidus adoperto capite e foro subtrahit, occisus est. Eutrop. 5. Orosius itē 5. c. 21.

¶ M. Lollius Palicanus, Trib. pl. Crasso & Pompeio secundū Coss. autor restituendæ Tribuniciæ potestatis fuit, vt scribit Pedianus. Cicero de claris Oratoribus agens, aptum illum auribus imperatorū affirmat. Et ad Atticum 1. epistola 13. de Afranio loquens: *Quam dignus*, inquit, *qui Palicano, sicut facit, os ad male audiendum cotidie præbeat*. Valerius Max. vt hominis seditiosi meminit lib. 3. cap. 8.

M. Lollius, Prætor prouinciæ Narbonēsis, auxilia misit Metello contra Q. Sertorium. Plutarchus in Sertorio.

Q. Lollius, Eques Romanus, filios habuit Q. & M. Ex his Q. accusauit Calidium, adolescens inprimis disertus, occisus post opera Verris. Cicero in Verrinis.

M. Lollius, satelles P. Clodii, Cn. Pompeium sibi interficiendum desumsit. Cicero pro domo sua.

C. Lollii & Ouiæ (opinor) vxoris meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 21.

Lollia, vxor A. Gabinii, refertur Suetonio in Cæsare.

M. LOLLIVS M. F. PAVLINVS, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXXXIII. primus Gallogræciam, in formam prouinciæ redactam, administrauit. Legatus in Germania quintæ legionis aquilam amisit. Additus ab Augusto Caio filio, Orientem petituro, rector & magister, Regum muneribus & prouinciarum spoliis infamē se reddidit. Vnde cū C. Cæsarē offendisset, interdicta amicitia principis, veneno interiit, teste Solino c. 56. Eadem traduntur a Paterculo, Suetonio & Plin. lib. 9. c. 35. Ad hunc scribit Horatius in Odis & epistolis, vbi & Consulatus illius meminit, annos 44. se natum contestans. Extat & de ipso Romæ vetus epigraphe in ponto Fabricio, quemadmodum tradit Sigonius: *L. Fabricius C. F. Cur. Viar. faciundum curauit. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. probauerunt.* Agit de eodem Iulius Obseq. sub finem.

LOLLIA

LOLLIA PAVLINA, M. Lollii, Consularis F. superioris M. Lollii Paulini neptis, L. Volusii sorore genita, cui maior patruus Cotta Messala fuit, primum C. Memmio Regulo, dein C. principi nupsit, & aliquanto post repudiata fuit. Demum ab Agrippina infestata, quod cum ipsa de matrimonio principis certauisset, delata apud Claudium, quod Chaldęos & Magos consuluisset, publicatis bonis, sic vt tantum quinquagies sestertium retineret, Italia pulsa est. Agrippina hoc nō satiata, Tribunum immisit, a quo ad mortem adacta est. Eius cineres Nero postea reportari, sepulchrumque extrui permisit. Vide Tacitum 12. & 24. & Dionem lib. 58. Plinius autor est, tunicam habuisse 400. sestertiis æstimatam, libr. 9. cap. 35. Idem tradit & Solinus.

M. Lollius C. F. A. Hirtius A. F. Coss. fundamenta murosque a solo faciunda curauere, iidemque probauere. Hæc inscriptio extat in Italia Ferentini in turri arcis. Inscript. ant. pag. 159. Volaterranus refert eā ad M. Lollium illum Consularem, Paulinæ auū. sed fallitur, cum ille patrem M. & collegam Q. Lepidum habuisse, tradatur.

Q. Lollio L. F. Fab. patrono & Plotiæ vxori Secundus & Homullus fecerunt sibi & suis. Extat apud Patauium, citante Scardeonio.

¶ Lollius Bassus, scriptor epigrammatū Græcorum, citatur a Planude.

¶ Lollius Gentianus, præfectus vrbis, cuius se clientem fateri solebat Helius Pertinax post Imp.

¶ Lollius Serenus, floruit sub Commodo & Seuero. Capitolinus in Albino, cui scribit illum affinem fuisse.

¶ Lollius Vrbicus, legatus Anton. Pii, Britannos vicit. Scripsit historiam sui temporis, citāte illū Lampridio in Diadumeno.

¶ Lolliana pita citantur Macrobio libr. 3. capite 15.

LOLLIANI.

Lollianus Auitus, Consulatum gessit sub Pio cum Gauio Maximo, anno V. C. DCCCXCVI.

Lollianus Auitus, superioris nepos, eundem honorem gessit sub Seuero, ann. V. C. DCCCCLXI.

Lollianus, an Auitus nescio, præfectus vrbi fuit Valeriano. Idem opinor vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, cæsus est a Victorino. Treb. Pollio.

Lollianus, Lampadii eius, qui præfuit vrbi F. carnificis manu periit Valentiniano imperante. Marcellinus 28.

Lollianus, Ephesius sophista, quæratur apud Philostr. & Suidam.

¶ LONGI fratres 4. sic appellati ob proceritatem sub Arcadio. Nicephorus lib. 13. capite 44.

¶ LONGINI, duo tyranni sub Anastasio, quorum alter Cos. fuit, vt opinor, ann. V. C. MCCXXXIX.

¶ Q. LVCANIVS, vir fortissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cæsus ab Eburonibus in clade Tituriana. Cæsar Commentario 5.

LVCEII.

Q. Luceius, bello sociali adiunctus Cosconio, Samnites vicit, teste Liuio 75.

L. LVCEIVS Q. F. amicus & familiaris Ciceronis, scriptor Historicus, a quo res suas gestas Cicero memoriæ prodi concupiuit, vt est familiarium epistolarum lib. 5. Gesta Prætura, cum Consulatum peteret, aduersante nobilitate, quod Cæsari, quem oderant, simul petenti concors collega futurus videretur, prælato Bibulo repulsam sustinuit. In bello ciuili secutus est Pompeium, cui amicissimus semper & in intimis fuit, cui & autor extitit vna cū Theophane deserendæ Italiæ, eamq; fame premendę, quod Cicero in Epistolis ad Atticū pluribus in locis testatur. A victore tamen Cæsare conseruatus, & cum multis aliis excellentib. viris patriæ restitutus est, quemadmodum liquet ex ipsius & Ciceronis epistolis. Offensum aliquando ab Attico Cicero valde studuit eidem reconciliare, de qua re scribit ad Atticum epistola 9. li. 1. & aliquot superioribus. Habitauit apud Luceium Dion Alexandrinus, qui in ea legatione occisus est. Meminit eius Cicero in oratione pro M. Cælio.

Cn. Luceius, multum vtebatur Bruto. Ad Atticum lib. 16.

P. Luceius, necessarius Ciceronis, & amicus Q. Cornificii. Cicero epistolarum familiarium 12. in fine.

¶ Luceia, Mima, centum annis in scena pronunciauit. Plinius 7. cap. 28.

¶ Luceius Albinus a Nerone Mauritaniæ Cæsariensi præpositus, addita per Galbam Tingitanæ prouinciæ administratione, cæsus est cum vxore sub Vitellio opera Cluui Rufi. Tacitus 18.

¶ Luceius Torquatus, vir Consularis, occisus sub Commodo. Lampridius.

LVCII.

Lucius, Poeta Hispanus, ad quem scribit Martialis lib. 1.

Luci gloria temporum tuorum
Qui Caurum veterem Tagumque nostrum
Arpis cedere non sinis disertis.

Lucio rescribitur ab Antonino A. 4. C. tit. 26. simul autem ab eodem & a Seuero patre, Cod. 8. tit. 14.

Luciæ celebrantur Martyres duæ, altera Syracusana, cuius constantiam & supplicium descripsit Baptista Mantuanus, altera Romana, annis 39. vidua, gladio cæsa sub Diocletiano.

C. Lucius L. F. Aulianus IIII. vir refertur in mem. Tiburtinis. Inscript. antiq. pagina 188.

Lucia Drusi F. M. Philocli mater. Ibid. pagina 167.

M. L. Florus M. L. F. M. L. N. M. L. Pomp. Ibidem pag. 118.

*LVCIANI.

Luciano rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Lucianæ rescribunt Carus, Carinus, & Numerianus AAA. 5. Cod. tit. 3.

Luciano AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Luciani, Eugilianus & Ingenuus, ille F. hic pater, memorantur in inscriptionibus Germanicis pag. 429.

Lucianus, Samosatenus Sophista, quæratur apud Suidam & Volaterr.

Lucianus, presbyter Antiochenus, decessit Martyr Nicomediæ sub Maximiano, sepultus Henelopoli Bithyniæ. Hieron. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis prouectæ, plerunque ruri viuens, coactus cum Domitiano contra Antonium proficisci, simulatque nuncium de parta victoria allatum didicit: *Vicisti*, inquit, *Imperator, vt optabam, quamobrem vt ruri me restituas, peto.* Dimissus, etsi longo tempore superstes, nunquam tamen ad Domitianum reuerti sustinuit. Dion.

Q. Lucianus, homo humanus & iocosus inducitur apud M. Terentium Varronem rei rusticæ 2. cap. 5.

Luciani crudele facinus refertur a Libanio in epistola ad Anatolium, Phœniciæ præsidem.

LVCILII.

C. LVCILIVS, Poeta, ex Aurunca, vrbe Ausonũ, bello Numantino militauit eques sub Scipione, teste Paterculo. Scripsit Satyrarum supra 30. libros; quemadmodum tradit Varro. Horatius lutulentum illum & incompositum vocat. Sed rectius est & cãdidius Fabii Quintiliani iudicium: *Satyra*, inquit ille, *tota nostra est, in qua primus insignem laudem adeptus est Poeta Lucilius, qui quosdam ita deditos sibi habet amatores, vt eũ non eiusdem modo operis autoribus, sed omnib. Poetis præferre non dubitent. Ego quantum ab illis, tantum ab Horatio dissentio, qui Luciliũ fluere lutulentum, & esse aliquid quod tollere possis, putat. Nam eruditio in eo mira, libertasque & acerbitas, & abunde salis.* Plinius in præfatione ob mordacitatem festiuissime illum primum omniũ styli nasum condidisse, scribit. Fuit Lucilius Pompeii Magni maior auunculus. Nam sororis Luciliæ filia Pompeii mater extitit, vt asserit interpres Horatii Porphyrio. Mortuus est Neapoli, & publico funere elatus, anno ætatis 64. teste Eusebio. Inter fragmenta eius citatur a Sex. Pompeio lib. 12. *Nequam aurũ est auris, quod vis vehementius ambiat.* Vbi Asinius Capito aurum intelligit pecuniam, cuius respectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducuntur. ¶ Cætera e veteribus auctoribus conquisita leguntur studio Roberti Stephani.

¶ C. Lucilius, homo doctus, & perurbanus, dicere solebat, *ea quæ scriberet, neque ab indoctis legi velle, neque a doctissimis* (sic enim hæc legũtur in manuscriptis, teste Fuluio Vrsino) *quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse, quam ipse de se.* Cicero lib. 2. de Oratore.

Sex. Lucilius, cum superiori anno Trib. pl. fuisset, a P. Popilio Lænate Trib. pl. saxo Tarpeio deiectus est. Autor Paterculus.

¶ L. Lucilius Balbus L. C. Q. Mutii Scæuolæ auditor fuit, vt docet Pomponius in Pand. de orig. iuris. Ipse vicissim Ser. Sulpitium docuit. Huic Cicero, vt viro docto & erudito, in agendo & respondendo cõsideratam tarditatem tribuit in Bruto. In libris autem de natura Deorum Stoicorũ partes tuentem inducit, in quibus tantos illum progressus habuisse dicit, vt cum excellentibus in eo genere Græcis compararetur. In eo tamen opere nõ L. sed Q. prænomen habet.

Lucilius Balbus, Senecæ familiaris, ex Pompeiis, oppido Campaniæ, in tantum Philosophiæ se dedidit, vt cum Quæstor esset

esset Siciliæ, magnam temporis partem, ab officiis publicis vacans, studiis impenderet. Ad hunc extant epistolæ Senecæ.

¶ Lucilius Bassus, familiaris Ciceronis, cuius meminit ad Atticum lib. 12. epistola 5. *Cato*, inquit, *me quidem delectat, sed etiam Bassum Lucilium sua.* De eodem arbitror loqui Ciceronem in familiaribus ad Trebatium libri 7. epistola 21. Sed Bassus noster me de hoc libro celauit, &c.

Lucilius Bassus, præfectus classis a Vitellio factus, partes illius, Vespasiano fauens, prodidit. Vnde Vespasianus illum legauit sibi, misitq; in Iudæam, successurum Cereali Vetiliano, vbi mortem obiit. Tacitus libro 18. & 19. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 25. & 28.

¶ C. Lucilius Hirrus, competitor Ciceronis in Auguratu, & M. Cælii in Ædilitate, vtroq; tempore repulsam passus est. Quamobrem a Cicerone in epistolis suauiter ridetur. Exorto bello ciuili, Pompeio adhæsit. Meminit illius Cæsar comment. eius belli 1. Quanquam ibi deprauatum eius nomen est, quomodo & apud Ciceronem in epistolis Cælianis. Paulus Manutius, vir accurate doctus, C. Luceium vocat, & Luceiæ gentis fuisse scribit. Sed nobiscum facit M. Terentius Varro, cuius ex libro 3. de re rust. cap. 1. verba palam Lucilium vocant: *Nam is*, inquit, *magister est Lucilii Hirri, generi tui, cuius nobiles pecuaria in Brutiis habentur.* Idem tradente eodem Varrone lib. 3. cap. vlt. item Plinio lib. 9. cap. 55. murænarum viuaria primus excitauit, cœnisque triumphalibus Cæsaris Dictat. sex millia numero mutuo dependit. Nam permutare precio aliaue merce noluit. Villam eius, quamuis non amplam aut latam, propter eiusmodi viuaria, quæ habuit, quadragies sestertium venum datam, autor est Macrobius 3. cap. 15. ¶ Adde quæ de eodem habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 24.

L. Lucilius, missus ab App. Claudio, Proconsule Ciliciæ, ad Ciceronem successorem, quem Cicero sibi amicum esse scribit epistolarum 3. Fors idem fuit præfectus classis Dolabellæ, cuius fit mentio epistolarum Ciceronis lib. 12.

LVCILIVS, M. Bruti familiaris & domesticus, cum in Philippis militib. Antonianis se pro Bruto, vt illi spatium fugiendi daret, obtulisset, ab Antonio fidei nomine seruatus est, & inter amicos habitus. Idem post Antonio in extremis adhæsit. Appianus 4. Plutarchus in Antonio.

Lucilius, Centurio, militaribus facetiis, *Cedo alteram* dictus: quia fracta vite in tergo militis, alteram clara voce, ac rursum aliam poscebat. Interemtus est a militibus. Tacitus 1.

¶ Lucilius Longus, Tiberio tristium lætorumq; omnium socius, vnus ex Senatoribus Rhodii secessus comes, homo nouus Censorio funere ob principis amicitiam effertur. Tacitus lib. 4.

¶ Lucilius Capito, procurator Tiberii in Asia damnatur. Tacit. ibid. Dion lib. 57.

Lucilius, propinquus Gallieni A. Consulatum gessit cum Valeriano iuniore A. ann. V. C. MXVII.

Lucilio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 45.

¶ C. Lucilius Florus, memoratur Inscript. ant. pag. 34.

Lucilius Arthemidorus, cum coniuge Pollia Cominia. Ibidem pag. 43.

L. Lucilius Pasicrates & Q. Lucilius Ciscus. Ibidem pag. 50.

Lucilia maritum (opinor Lucretium Poetam) imprudens veneno in furorem egit, teste Seneca.

¶ LVCILIANVS, socer Iouiniani Imp. sub illo cæsus. Marcellinus.

¶ LVCILLA, Commodi Imp. soror, primum L. Vero Imperatori, deinde Claudio Pompeiano collocata, a fratre propter coniurationem cæsa.

Lucillæ rescripsit Antoninus A. 4. Cod. tit. 29.

Lucilla, Donatianæ factionis mulier, nota ex Augustino.

Lucilla, Nemesii Tribuni filia, oculis capta, & a D. Stephano Pont. luminibus restituta, martyrio coronata est sub Valeriano & Gallieno, principibus.

LVCRETII.

Lucretios Tricipitinos Patricios fuisse constat. De cæteris omnibus non idem asseruerim.

Sp. Lucretius Tricipitinus, socer Tarquinii Collatini, cæso Bruto in Consulatu successit, cooptatus a P. Valerio, qui & illi vt natu maiori prius fasces dedit. Verum ætate confectus, cum ad obeunda munera consularia vires non suppeterent, intra paucos dies mortuus est, cui mox M. Ho-

ratius Puluillus successit. Auctoribus Liuio, Dionysio & Plutarcho.

LVCRETIA Sp. F. & L. Tarquinii Collatini vxor, cum a Sexto Tarquinio violata esset, quod amissæ pudicitiæ dolorem non ferret, necem sibi ferro consciuit. Eius facinoris occasione reipublicæ forma immutata est, Reges pulsi, libertas asserta, vindices eius L. Brutus & L. Collatinus primi Consulatum ineunt. Ipse Collatinus vxori hoc epitaphium posuit: *Collatinus Tarquinius dulcissimæ coniugi & incomparabili, pudicitiæ decori, mulierum gloriæ. vixit annis* XXII. *mens.* III. *d.* VI. *proh dolor, quæ fuit carissima.* Extat etiamdum Romæ & in Episcope Viterbiensi. Legitur & aliud in Antiquitatib. Fabricii pag. 92. quod & ipsum ascribere placuit.

Cum foderet ferro castum Lucretia pectus,
Sanguinis & torrens egrederetur, ait:
Procedant testes, me non placuisse Tyranno,
Sanguis ante virum, spiritus ante Deos.

T. Lucretius T. F. Tricipitinus, Consulatum gessit anno secundo vindicatæ libertatis cum P. Valerio, cum Porsena rex in gratiam Tarquiniorum Romanis bellum intulit. Iterum Consul quarto anno post cum eodem Valerio, iam quartũ eum honorem obeunte, simul cum collega de Sabinis & Veientibus triumphauit. Autores Liuius & Dionysius.

L. Lucretius T. F. T. N. Tricipitinus, cum T. Veturio anno V. C. CCXCI. de Aequis triumphum duxit, collega de Volscis fugatis ouante. Dionysius.

P. Lucretius Præfectus vrb. an. V. C. CCXCIIII. dum Consules absunt, rempublicam foris gerentes, domi tuetur omnia, & actiones Tribunitias in reditum Consulum differt. Liuius 3.

Hostus Lucretius Tricipitinus, Consulatum gessit cum L. Sergio Fidenate anno V. C. CCCXXIIII. Nihil tum actum memoria dignum. Liuius lib. 4.

P. Hosti F. Lucretius Tricipitinus, Trib. mil. Consulari potestate, & iterum biennio post, rempubl. ab externis rebus quietam habuit. Liuius 4.

¶ L. Lucretius Flauus, Consul an. V. C. CCCLX. Æquos acie vicit. Liuius lib. 5. Huius, vt primo loco sententiam dicentis in Senatu, meminit opinor Plutarchus in Camillo, nisi Tricipitinũ intelligere malis. Idem anno sequenti Tribunatum militarem Consulari potestate administrauit.

L. Lucretius Tricipitinus, Tribun. mil. Consulari potest. anno V. C. CCCLXIIII. cum C. Aemilio collega Volsinienses acie fudit 8. millibus armatorum in deditionem acceptis. Liuius 5. Postea bis eodem magistratu potitus est.

P. Lucretius, Quæstor initio belli Pun. secundi, in potestatem Hannibalis venit.

M. Lucretius, Trib. pl. belli Pun. secundi an. IX. copias ad M. Liuium, a Scipione ex Hispania missas, adduxit. Liuius 27.

Sp. Lucretius, Aedilis pleb. anno V. C. DLXXIIII. factus est Prætor in annum sequentem, obtinuitq. Galliam, P. Scipione & P. Crasso Coss. Liuius 28.

C. Lucretius & C. Matienus, Duumuiri nauales creati an. V. C. DLXXII. Cornelio & Bebio Coss. Liuius lib. 30.

Sp. Lucretius, Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. Hispaniã vlteriorẽ tenuit. Liu. 42.

M. Lucretius, Spurio Prætore Tribunus pl. promulgauit, vt agrum Campanũ, quem priuati sine discrimine possederant, Censores fruendum locarent. Liuius 42.

C. Lucretius Gallus M. fr. an. sequenti Prætor, cum bellum contra Persen, regem Macedoniæ, gereret Licinius Cos. classi præfuit, fratrẽq; M. legatũ habuit. Liu. 42.

¶ Q. Lucretius, Aedilis, cadauer Tib. Gracchi in Tiberim proiici iussit, inde postea dictus VESPILLO. Auctor huius est, qui scripsit libellum de viris illustr. pag. 462.

Q. Lucretius Vespillo, in priuatis causis acutus & Iurisperitus fuit, teste Cicerone in Bruto. Floruit temporib. L. Licinii Crassi & M. Antonii, Oratorum. Atq; hunc esse arbitror, quem proscriptum a Sylla tradit.

Q. Lucretius Q. F. Vespillo, Senator, initio belli ciuilis Pompeiani Sulmone profugit, cum ciues Antonio portas aperuissent. Cum vero ad Pompeium traiecisset, præfuit cum Minutio Rufo subuehendo commeatui, acceptis a Lælio 18. nauibus Asiaticis. Cæsar a pugna Pharsalica haud dubie, vti complurib. aliis, ita & ipsi reditũ concessit. Postea proscriptus a Triumuiris, duob. laquearib. ab vxore Thuria inclusus, tantisper ibi delituit, donec impetrata vita proscriptioni eximeretur. Gessit ergo Consulatum sub Augusto ann. V. C. DCCXXXIIII. Authores horum Cæsar belli ciuilis commentario 1. & 3. apud quem mendose Hispilo vocatur. Valer. 6. cap. 7. Appianus 4. Dion 54.

¶ Q. Lucretius Asella, desertis partibus Marianis,

Marianis, ad Syllam transfugit, cui & Præneste recepit, Mario iuniore Cos. ad mortem adacto. Consulatum enixius petens, Syllæ iussu in medio foro interemtus est. Liuius 88. & 89. item Paterculus volumine posteriore. Plutarchus, Appianus & Plinius de viris illustribus hunc Ofellam vocant, Cicero in Bruto Aphiliam, vbi cõcionib. illum quam iudiciis aptiorem perhibet, sed mendose omnes.

¶ T. LVCRETIVS CARVS, Poeta, synchronus M. Tullii & Terentii Varronis, etsi paulo antiquior, scripsit sex libros de rerum natura, in quibus Epicurum & Empedoclem sequitur. Id opus plerique a M. Cicerone emendatum volunt, cum autor idipsum imperfectum & inemendatum reliquisset. Et quanquam Cicero fratris sententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis esse dicit. Quintilianus etiam in sua materia elegantẽ, sed difficilem esse testatur. Sed omnium maxime honorificum est illud Ouidii:

Carmina diuini tunc sunt peritura Lucreti;
Exitio terras cum dabit vna dies.

Periit, quomodo tradit Eusebius, sua ipsius manu, cum amatorio poculo in furorem actus esset. Opinor id datum ab vxore Lucilia, deq; ea intelligendum illud Senecæ: *Liuia virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat.* Illa sponte miscuit aconitum, hæc decepta furorem propinauit. Donatus, vel quisquis est autor vitæ Virgilii, Pompeio & Crasso secundum Consulibus decessisse tradit, cum commodum eodem die virilem togam Virgilius induisset. ¶ Edidit Lucretium superioribus annis emendatissime, summaque cum laude, Obertus Gifanius, Iureconsultus. Idem etiam de vita eius aliquanto luculentius disseruit.

Lucretius, Comicus, citatur in Numularia.

M. Lucretius, refertur Ciceroni in Verrinis, inter sui temporis iudices.

Q. Lucretius, Historicus & Poeta, memoratur in epigraphis antiquis Galliæ, pagina 26.

C. Lucretius Annianus, in monumentis Brixianorum.

Lucretius Clemens, in Augustanis p. 430.

Q. Lucretius Chrestus, Q. Lucretius Gemellus, Q. Liberti, viatores Quæstorum. pag. 208.

L. Lucretius Secundus, floruit sub Antonino III. Consule.

Lucretio cuidam rescribit Pertinax A. 6. Cod. tit. 27.

Lucretio alii AA. & CC. 4. Codicis, titulo 38.

Lucretius quidam sub iisdem principibus, Beatricis virginis, quam præfocari fecerat, prædium inuadens, a Diabolo occupatus, animam intra tres horas miserabiliter efflauit 4. Cal. Augusti.

Lucretius Verinus, Præfectus vrbis sub Constantino.

LVCTATII.

¶ Lutatius est, non Luctatius in tabulis Capitolinis, & antiquis nummis, teste Manutio in Orthographia.

C. LVCTATIVS C. F. C. N. Catulus, Consul anno V. C. DII. classe ducentarum nauium profectus in Siciliam, primo aduentu Drepani portum, cæterosque circa Lilybæum occupauit. Hinc Drepanum oppugnare conatus, simulatque cognouit de aduentu Carthaginensium, nihil cunctatus hostibus occurrit, ac tanta fortitudine cum illis, eaq; constantia ad Aegates insulas depugnauit, vt naues eorum 50. vel fractæ vel demersæ, 70. plenæ captæ sint, reliquæ sublatis velis fuga sibi salutem quæsierint. Carthaginensium capti viui circiter decem millia hominum. Ea clade Pœni domiti pacis conditiones acceperunt, estque bello Punico primo finis impositus, anno postquam cœptum erat 24. V. C. DXII. Consul tantis reb. gestis summa S. P. Q. R. gratulatione exceptus, clarissimum triumphum egit. Vide Polybium 1. Liuium 19. Plinium de viris illustribus, Florum 3. & Eutropium, apud quem pleraque tamen deprauata leguntur, lib. 2.

Q. Luctatius C. F. C. N. Cerco Catulus, fors C. fr. in Consulatu quasi per manus tradito successit. Collegam habuit A. Manlium, a quibus bellum Faliscis (ea ciuitas tum Italię opulentissima fuit) illatum, ac intra sex dies, quam aduenerunt, transactum est, 15. hostium millibus cæsis, cæteris pace concessa, estq; eo nomine triumphatum. Liuius 19. Valerius 6. cap. 5.

C. Luctatius Scæuola, quos honores præter Consulatum, quasve res gesserit, incertum est, nisi quod initio belli Pun. secundi Triumuir agri Placentinis assignan-

di fuisse legitur apud Liuium lib. 21. Gessit autem Consulatum, vt indicat Glareani Chronologia, anno V. C. DXXXIIII. Tabulæ Capitolinæ docent, vtrunq; Consulem honore se abdicasse.

Q. Luctatius Catulus, cum M. Pomponio Mathone missus Delphos, ad donum ex præda Hasdrubalis portandum, coronam videlicet auream CC. pondo, & simulachra spoliorum ex M. pondo argenti facta, P. Scipione P. Licinio Coss. anno belli Pun. secundi 14. V.C. DXLIX.

Cn. Luctatius Cerco, vnus ex 5. legatis fuit, qui ad regem Persea, vt res in Macedonia inspicerent, missi sunt, Alexandriam inde ad Ptolemæum renouandæ amicitiæ causa proficisci iussi, an. V.C. DLXXXI. Vide Liuium Decadis 5. lib. 2.

Q. Luctatius Catulus Q. F. collega C. Marii in quarto illius Consulatu, annoque sequenti Proconsul, Cimbros, a quibus ex Alpibus reiectus erat, cum eodem prœlio vicit, CXX. millibus hominum cæsis. Postea tamen in dissensione ciuili, cum Marius per vim in vrbem rediisset, ab ipso, deprecantibus non incolumem fortunam, sed fugam & exilium amicis, mori iussus est. Quapropter recenti calce illitum cubiculum ingressus, candentium carbonum vapore se suffocauit. Mater illi fuit Popilia, ex qua C. & L. Cæsares germanos * habuit. Domum M. Fuluii, quanquam is fratris sui socer esset, quod tamen perniciosa de repub. consilia cepisset, euersam in porticum commutauit, quam postea Clodius Trib. pl. disturbauit, vt Cicero in orat. pro domo sua. Idem in Bruto Catulum hunc in numerum Oratorum refert, tribuitque illi multas litteras, & summam non vitæ solum atque naturæ, sed orationis etiam comitatem, cum incorrupta quadam Latini sermonis integritate, quæ cum ex orationibus eius, tum facillime ex libro, quem de Consulatu & de rebus gestis suis scriptum ad A. Furium, Poetam, familiarem suum misit, perspici possit. Scripsit & Epigrammata, ex quibus vnum citatur Ciceroni in natura Deorum, alterum a Gellio libri 19. capite 9. Aduocatur etiam auctoritas eius a Varrone lib. 4. de lingua Latina.

* Iurisconsultis sunt vterini. Aduertendum vero auctorẽ & alibi hoc pacto loqui.

Q. Luctatius Q. F. Q. N. Catulus, Consul ann. V. C. DCLXXVI. M. Lepidum collegam, acta Syllæ rescindere conantem, Italia expulit. Capitolium refectum dedicauit. Censor cum Crasso factus, exortis discordiis, magistratu se abdicauit. Idem cum iam reipub. opes creuissent, primus spectantium consessum velorum vmbraculis, cum Capitolium dedicaret, texit. Auctor Plinius lib. 19. cap. 1. Cicerone & Pompeio familiariter vsus est. Huic tamen aliquando apud populũ obsistens, præclarum quidẽ virum Pompeium esse dixit, sed non in vno reponenda omnia: cumque subiunxisset, Si quid acciderit illi, quem ei substitueris? Succlamauit vniuersa concio: Te, Q. Catule. Quo ille tam honorifico iudicio, suaque pariter verecundia victus, e concione discessit. Cicero, quanquam Orator non esset, non defuisse tamen ei in sententia dicenda cum prudentiam, tum elegans quoddam & eruditum orationis genus, autor est in Bruto. Ad eundem pertinet locus Valerii Max. lib. 6. cap. 9. Filia eius nupsit L. Mummii Achaici nepoti, vnde nata Mummia Achaica, mater Galbæ Imp.

¶ Cicero pro lege Manil. Valerius lib. 8. cap. 16.

¶ Q. Luctatius Daphnis, Catuli libertus, a Tranquillo inter Grammaticos vrbis reponitur, emptus a patrono CC.M. nummũ, citoque manumissus. meminit Plin. lib. 7.

¶ Q. Luctatius Diodorus, homo Siculus, ciuitatem a Sylla Catuli beneficio nactus, nomen illius sibi sumpsit. Cicero in Verrinis. vbi perperam tamen Q. Lutadius legitur.

¶ M. Luctatius Pinthias, Eques Rom. refertur Valerio 7. cap. 2. & M. Ciceroni Officiorum 3. Locus notatu dignus.

Luctatio rescribitur ab Antonino Caracalla 2. Cod. de transactionibus.

¶ Q. Luctatius Voranus, Q. Luctatii Catuli furacissimus libertus, quem deprehensum a numulario, nummos de mensa subtrahentem, ac in calceos sibi infarcientem, quidam facetissime ludens: *Belle*, inquit, *te numularius exchalcianit*, addita verbo aspiratione. χαλκὸς enim Græcis æs dicitur. Cælius Rhodig. lect. antiq. 10. ca. 49.

Luctatia Quintilla, memoratur Inscrip. ant. pag. 124.

¶ Luctatius, Grammaticus, cuius extant periochæ in tragœdias Senecæ & Metamorphosin Ouidii. Eiusdẽ in Statium Papinium laudantur nobiles commentarii.

¶ Q. LVCVLLIVS Euphemus. Inscrip. ant. pag. 30.

¶ LVPER-

¶ Lvpercvs, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis Prudentio.

¶ Lvpvs, Rector Alexandriæ sub Vespasiano, cui mortuo successit Paulinus. Iosephus belli Iudaici 7. cap. 30.

¶ M. Lvrivs, per Menam, libertum Sex. Pompeii, Sardinia, quam Cæsaris nomine tenebat, eiectus est. Dion 48. Vide an idem, quem Velleius volum. posteriore M. Larium vocat.

Lurii aliquot cõmemorantur apud Apianum, Inscript. vetust. pag. 360.

¶ Lvscenivs, memoratur Ciceroni ad Atticum 7. pag. 247.

LVSCII.

L. Luscius Ocrea, Senator, citatur Ciceroni pro Q. Roscio.

L. Luscius, Centurio Syllanus, e victoria diues factus, amplius centies possedit, damnatus postea, quod tres proscriptorum cædes fecisset. Pedianus.

LVSII.

C. Lusius, Trib. mil. a C. Mario, qui ipsi auunculus erat, damnatus est. Pronunciauit enim Marius iure cæsum, qui de stupro compellasset, Cæliumque Plotium manipularium militem, percussorem eius, absoluit. Valerius 6. cap. 1.

Lusius Geta, præfectus prætorio sub Claudio. Tacitus lib. 11.

Lusius Quietus, vir Consularis, Iudæos rebellantes Mesopotamia exterminauit, multis millibus interemtis. Ob quæ Iudææ procurator decernitur a Traiano. Ab Hadriano successore postea sublatis Mauris, quos regebat exarmatus est, & in itinere, cum rediret ad vrbem, quia suspectus erat imperio, cæsus. Spartianus.

Lusia Glaphyra, T. Claudii Fausti coniunx, refertur in Inscriptionibus antiquis pag. 293.

¶ Lvxvrivs, sub Claudio vir potens & impius. Martyrologium nostrum prima Nouembris.

M.

Macario rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

¶ Macedonivs, ob proditionem punitus a Maximino Imp.

Macedonio rescribit Alexander 7. Cod. tit. 27.

Macedoniano AA. 8. Cod. tit. 14.

Macedonius, iudex seu præses sub Diocletiano II. August.

Macedonius, Martyr, cum Patricia coniuge & Modesta F. colitur 3. Idus Aprilis.

Macedoni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 17. Nescio, Largius hic, an Modestus haberi debeat.

Macellvs quidam in vrbe latrocinium exercuit. quo damnato, Censores Aemilius & Fuluius statuerunt, vt in domo eius, bonis in fiscum redactis, obsonia venderentur. Sex. Pompeius lib. 11. meminit Varro lib. 4. de ling. Lat.

Macerii aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 392.

¶ Macrino Satyram secundam inscribit Persius:

Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.

Macrini aliquot Attilii referuntur apud Apianum Inscript. ant. pag. 33.

¶ Macrianvs, cum filiis, Macriano & Quieto, inter 30 Tyrannos refertur, victus a Domitiano, duce Aureoli. Treb. Pollio, qui addit, Macrianorum familiam solitam in auro & argento, & in omni ornamentorum genere, Alexandri Magni effigiem exsculptam habere, etiam suis temporibus.

¶ Macrobivs, Trib. sub Iuliano cæsus. Ammianus Marcellinus.

Macrobio & Præliano rescribitur ab Arcadio & Honorio AA. 1. Cod. de paganis, & sacrificiis & templis eorum.

Macrobius ille doctus, natus Parmæ. Scardeonius. De hoc supra in Aureliis.

¶ Macrotravlo rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

MAGII.

Magios Romæ plebeios, nec admodum nobiles fuisse, inuenio. At extitit eius nominis Capuæ familia cum primis clara. Ex qua D. Magivs, Romanis fidus, & cui ad summam auctoritatem nihil præter sanam ciuium mentem deesset. Inclinatis omnium animis ad accersendum Hannibalem, ipse solus restitit. Vbi vero præsidium mitti audiuit, primo ne reciperetur,

deinde vt receptum aut eiiceretur, aut interficeretur, palam suasit. Vocatus ob id ab Hannibale in castra, negauit se iturum. Venienti postridie illi cum omnes obuiam procederent, ipse cum filio & clientibus paucis in foro inambulabat. Deinde in gratiam Hannibalis vinctus, & causam dicere iussus, nulla id lege fœderis cogi posse, ait. Tum iniectis catenis, cum in castra duceretur, vociferans: Habetis, inquit, libertatem Campani, quam ambistis: foro medio, luce clara, videntibus vobis, nulli Campanorum secundus vinctus ad mortem rapior. quid violentius Capua capta fieret? Ite obuiam Hannibali, exornate vrbem, diemque aduentus eius consecrate, vt hunc triumphum de ciue vestro spectetis. His verbis cum moueri vulgus videretur, obuoluto capite in castra perducitur, extemploque impositus in nauim, Carthaginem mittitur. Delatus tempestate Cyrenas, ad statuam Ptolemæi regis confugit, vinculis liberatur, facta potestate redeundi, seu Romam seu Capuam mallet. At ille se nusquam malle, quam in regno eius viuere, respōdit, quem vindicem & authorem libertatis habuit. Itaque apud eum mansit. Liuius 23.

Minatius Magius Asculanensis, D. Magii Campani nepos, tantam Romanis bello Marsico fidem præstitit, vt cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat, Herculaneum simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sylla oppugnaret, Cosamque occuparet: cuius de virtutibus cum alii, tum maxime dilucideq; Q. Hortensius in suis annalibus retulit. Eius pietati plenam P. R. gratiam retulit, ipsum viritim ciuitate donando, duos filios eius creando Prætores, cum seni adhuc crearentur. Hunc Magium P. Velleius Paterculus atauum suum fuisse scribit.

Magius, præfectus Pisonis, in quem Gallus productus testis, cum innumerabilem pecuniam Magio datam dixisset, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret, tum Gallus: *Erras*, inquit, *Scaure*: *Ego enim Magium non conseruasse dico, sed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abstulisse.* Cicero de Oratore 2.

¶ Cn. Magius Cremona, pręfect⁹ fabrûm Pompeii, quem captum Cæsar initio belli ciuilis cum mandatis ad Pompeium remisit. Cæsar eius belli commentario primo, & in litteris ad Oppium & Balbum, quæ extant inter epistolas Ciceronis ad Atticum libro 9. Hunc arbitramur Paterculi fuisse auum, quem ille C. Velleium nominat, mutato per adoptionem nomine, de quo plura in Velleiis.

Magius Celer, P. Velleii Paterculi fr. legatus Tiberii Cæsaris in bello Dalmatico, magnis honoribus & præmiis ab eodem triumphante donatus est.

¶ Cn. Magius Atellanus, Campanorum Mediastuticus anno belli Pun. secundi quinto, habente Q. Fabio Cos. castra ad Casilinum, quod duûm millium Campanorum & 700. militum Hannibalis tenebatur præsidio, seruitia & plebem promiscue armabat, vt castra Romanorum inuaderet, intento Consule ad Casilinum oppugnandum. Verum cum a Fabio, quem nihil eorum fefellit, accersitus Marcellus cum collega foret, aduentu eius ipse iam sese mouens cum suis quieuit. Liu. 24.

L. Magius cum L. Fannio missus ad Mithradatem a Q. Sertorio, illum ad bellum in Romanos suscipiendum impulit. Cicero in Verrinis 3. & Appianus in Mithradatico. sed hic non Magium, verum Manium vocat.

P. Magius, Trib. pleb. sub Sylla, M. Virgilii, qui eidem Syllæ imp. diem dixit, collega, paulo illo in dicendo copiosior fuit. Cicero in Bruto.

¶ P. Magius Chilo, M. Marcellum, cuius familiaris fuerat, cum ei Cæsar, rogante Senatu, reditum concessisset, regressurum in patriam, ac iam nauim conscensurum, apud Athenas in portu per summam perfidiam interemit, quo facto & sibi necem consciuit. Sulpitius ad Ciceronem epistolarum 4. Liuius 115. Valerius lib. 9. capite 11.

L. Magius, Liuii gener, Orator & ipse habitus, de quo Seneca procemio libri 10. Controuersiarum: *Pertinere ad rem non puto*, inquit, *quomodo L. Magius, gener T. Liuii, declamauerit, quamuis aliquo tempore suum populum habuit, quum illum homines non in ipsius honorem laudarent, sed in soceri ferrent.*

¶ Magius Cæcilianus, Prætor sub Tiberio, quem cum Considius Aequus & Cælius Cursor, Equites Rom. fictis maiestatis criminibus petiuissent, autore principe ac decreto Senatus puniti sunt. Corn. Tacitus lib. 3.

Magius Pardion. Inscript. ant. pag. 35.

Sex.

Sex. Magius. Ibidem pag. 50.

M. Magius, Magia Vera, & Magia Ilias. pag. 350.

¶ MAGNENTIVS, Tyrannus, Constantem Imp. a quo seruatus aliquando fuerat, per summam ingratitudinem interemit, sumto imperio. Bis victus acie a Constantii ducibus, Lugduni sibi necem consciuit. Fratres habuit, Decentium, quē Cæsarem dixit, & Desiderium. ¶ Vide Caroli Sigonii de imperio occident. historiam lib. 5. & Onuphrium Panuinium.

Magnentianus, præses sub Diocletiano, 24. Octobris.

¶ Magnesio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

¶ MAGNVS, Patricius & Consularis, a Maximino Imp. ob coniurationem cæsus. Herodianus 7.

Magnæ rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ MAIOR, Sophista, scripsit de Statib. libros 13. Vixit sub Philippo Imp. Suidas.

¶ MAIORIANVS, Constantino & Rufo Cos. anno V.C. MCCX. fit magister militiæ pridie Calend. Martias. Exemto non multo post rebus humanis Martiano Imp cum & Auitus in Italia decessisset, apud Rauennam inuadit imperiū. Quod cum prope quatuor annis tenuisset, Derthonæ iuxta Hyram fluuium fraude Richimeris Patricii cæsus est anno MCCXIIII. Procopius Maiorinum appellat, & de eius virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici. Sed & Sidonius Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. ¶ Adde quæ habet Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ MALLIVS Toletinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Mallius, ductor copiarum Catilinæ, de quo Plutarchus in vita Ciceronis. Salustius nominat C. Manlium Fesulanum, quam lectionem magis probarim. Plura idem de eodem.

¶ MAMERTINI reperiuntur in Æmiliis.

Mamertinus, præfectus vrb. sub Nerua.

Mamertinus, Consul cum Neuita sub Iuliano, præfectus præt. sub Valentiniano. Extat eius gratiarum actio de Consulatu suo ad Iulianum Imperatorem, item Panegyricus & genethliacus, dicti Maximiano Imp.

¶ MAMMEÆ Maximæ rescriptum a Seuero & Anton. AA. pridie idus Apriles, Plautiano iterum Consule. Pand. 38. ad SC. Tertull.

Mammea, mater Alexandri Imp. quæratur in Iuliis.

MAMILII.

Octauius Mamilius Tusculanus, ab Vlysse & Circe Dea oriundus, gener adscitus est Tarquinio Superbo. Liuius lib. 1. Adde de familiæ origine, quæ habet Sex. Pompeius lib. 11.

L. Mamilius, Dictator Tusculi, Rom. auxilium tulit, cum Capitolium teneretur ab Herdonio: vnde illi paulo post ciuitas data, anno V.C. CCXCVI. Liuius 3.

L. Mamilius Licinianus, Mamiliani Liuiani F. Mamiliani Crispini nepos, Mamiliani pronepos Suessæ. Refertur Fabricio in Antiquit.

Q. Mamilius Q.F.M.N. Vitulus, Consul cum L. Posthumio Megello ann. V.C. CCCCXCI. Ex tabulis Capitolinis.

¶ Q. MANEIVS Verecundus Narbonensis, cum Ælia Valentina coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ MANAXIO, præfecto præt. rescribunt Honorius & Theod. 8. Cod. tit. 10.

MANII.

Manius agrum nemorensem Dianæ consecrauit, a quo multi & clari viri orti sunt, & per multos annos fuerunt. Vnde prouerb. Multi Manii Ariciæ. Vide Chiliades Erasmi.

L. Manius, autor belli Perusini, postea punitus a M. Antonio. App. lib. 5.

Manius Maximus, Eques Rom. non nisi duorum cubitorum longitudine fuit. Plinius ex auctoritate M. Varronis libro 7. cap. 16.

Manius Maximus, successor Auilii Flacci in præfectura Aegypti. Meminit Philo inuectiua in eundem Flaccum.

MANILII.

C. Manilius, Trib. pl. auctore Dionysio lib. 8. anno V.C. CCLXXI. M. Fabio M. Valerio Coss.

Sex. Manilius, lectus dux a militibus in Algido in seditione ann. V.C. CCCIIII. quæ ex x. virorum impotentia exarsit. Dionysius 11.

C. Manilius Attilius, primus ex plebe Max. Curio, suffectus Aemilio Pappo, an. V.C. DXLV. Liuius 27.

L. Manilius & L. Minutius, dedun-

tur Carthaginensium legatis, quia manus eis attulerant. Valerius lib. 6. cap. 6.

P. Manilius inter 5. legatos fuit, qui missi sunt in Illyricum, vt ex illorum sententia L. Anicius, victo captoque Gentio rege, res componeret, anno V. C. DLXXXVII. Liuius 45.

M. Manilius, Consul ann. V. C. DCV. cum L. Martio Censorino fuit, a quibus bello Pun. tertio obsideri oppugnarique cœpta est Carthago. Etsi autem in omnibus Plinii, Flori & Cassiodori exemplis Manlius legitur, mihi tamen magis probatur Manilius. Ac volunt plerique hunc esse Manilium illum Iurisconsultum, quem L. Crassus apud Ciceronem de Oratore 3. transuerso se vidisse foro ambulantem dicit: quod erat insigne, cum, qui id faceret, ciuibus omnibus consilii sui copiam facere. Rutilius res eius gestas commemorans, eundem esse vult, quem Cicero, Valerius & alii Manlium Torquatum vocant, quique Syllanum filium priuato iudicio condemnauit. quod falsissimum est, quemadmodum etiam illud, quod idem asserit, vnam ac eandem familiam esse, quæ nunc Manilia, nunc Manlia, nunc Mallia dicatur.

¶ Vide Liuium lib. 50. Appianum Libyco, Valerium lib. 5. cap. 2.

¶ C. Manilius Limitanus, Trib. pl. legem promulgauit, vti quæreretur in eos, quorum opera & consilio Iugurtha decreta Senatus neglexisset. Hac lege Gracchani iudices quatuor Consulares viros & vnum sacerdotem sustulerunt. Cicero in Bruto. ¶ Fuluius Vrsinus Mamiliæ gentis facit, eamque scripturam e vetusti numi fide confirmat.

¶ L. Manilius Mancinus, Trib. pl. legem tulit, qua C. Mario bellum Iugurthinum decretum est. Sallustius in Iugurtha. Fuit & Manilius C. Marii legatus in eodem bello, nescio an idem. Plinius lib. 33. cap. 1. Apud Orosium inuenio, A. Manlium Marii legatum extitisse.

Manilius, vir clarissimus, Consul futurus, e Senatu per Catonem Censorem motus est, quod interdiu præsente filia coniugem dissuauiasset. Plutarchus in Catone maiore.

P. Manilius Cos. ann. V. C. DCXXXIIII.

M. Manilius, Senator maximus, nobilis doctrinis doctore nullo, togatorum diligentissimus, floruit sub bellum Marsicum. Vide Plinium 10. cap. 2.

Manilio, de furto postulato, M. Tullius Prætor vnum diem, qui supererat petenti concessit.

C. Manilius, Trib. pleb. duas leges tulit, vnam de libertorum suffragiis, quæ cum S C. damnata esset, ab ipso quoq; abiecta est: alterā de bello Mithradatico extra ordinem Cn. Pompeio demandando. Auctor est Asconius Pedianus. Extat pro altera lege Ciceronis oratio. Paterculus hunc C. Manilium semper venalem & alienæ potentiæ ministrum fuisse scribit. Arbitror eundē esse Manilium Crispum, quem accusatū a Cn. Pisone Pompeii defendit auctoritas. Vide Valer. 6. cap. 2.

Manilius I C. synchronus Ciceronis, cuius meminit epistolarum lib. 7. epistola ad Trebatium 3. Querar, inquit, cum Vacerra & Manilio: nam Cornelio nihil audeo dicere, cuius tu periculo stultus es, quoniam te ab eo sapere didicisse profiteris. Horum trium Iurisconsultorum mirum est non meminisse Rutilium, ex professo Iurisconsultorum vitas scribentem.

¶ Manilius Tusculus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio Proprætore. Hirtius comment. 4.

¶ C. Manilius Antiochensis, seruus Romam adductus, nobilis Mathematicus & Poeta euasit. Scripsit primus Latinorum omnium de Astronomia carmine ad Augustum. Gyraldus hunc Manlium vocat, Crinitus Mallium, qui & illustri familia natum tradit, vterque minus docte. Vide de Manilio Plinium 35. capite 17. & rursus libro 36. cap. 10. vbi similiter vtrobiq; Manlius legitur. Volaterranus Manium vocat.

¶ Manilius Cornutus, ex Prætoriis legatus Aquitanicæ prouinciç, quem Plinius scribit mentagra laborantem ad sese curandum CC. HS. elocasse, lib. 26. cap. 1.

¶ Manilius Nepos, citatur Senecæ inter declamatores suorum temporum.

¶ Manilius Sura, citatur Plinio libro 1. in indice Octaui.

Fl. Manilia virgo. Volaterranus pagina 350. & apud Manutium in Orthographia in voce Siluanus.

Q. Manilio C. F. Cordo Trib. leg. 21. rapac. præf. equit. exact. tribut. ciuitat. Gall. fac. cur. Cer. lib. in agr. p. XLIX. *M. Fro. p.* XLIX. Bononiæ post fanum Petronii in tumulo extat, teste Alciato in 17. Taciti.

Manilius Prænestinus, ex scriba Prætor bello Pun. secundo, Casilinū aduersus Hanni-

Hannibalem, donec per pactionem dederetur, tutatus est. Liuius 23.

MANLII.

Manliorum ampla & vetusta familia ab ipsis vrbis cunabulis deducitur. In hac sunt: Capitolini, Torquati, Volsones & Acidini. Capitolinorum non alia fere quam A. L. T. & M. prænomina inueniuntur, quod tamen postremum repudiarunt, deiecto ob crimen affectatæ tyrannidis e rupe Tarpeia M. Manlio Capitolino, Capitolii seruatore. Vide Ciceronem Philipp. I.

Cn. Manlius P. F. Cincinnatus, pater, vt arbitratur Sigonius, A. Manlii X. viri, Consul cum M. Fabio ann. V. C. CCLXXIV. cecidit in pugna contra Hetruscos. Liuius 2. Dionysius 9.

A. Manlius Volso, Cos. an. V. C. CCLXXX. Fuit etiam inter 3. legatos, qui missi erant Athenas ad describendas leges Solonis, factus ideo Decemuir an. CCCIII. Hunc primum esse eorum, qui Capitolini dicti sunt, & M. ac L. patrem fuisse suspicor.

M. Manlius Capitolinus, Consul anno V. C. CCCXXI. Trib. mil. Consul. pot. an. CCCXXXV.

L. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCXXXIII.

A. Manlius Volso Capitolinus, Tribun. mil. Cons. potest. an. V. C. CCCL.

M. MANLIVS CAPITOLINVS, Consul anno V. C. CCCLXIII. retulit ouationem de Aequis. Vrbe capta, Gallos insidiantes, excitatus anseris strepitu, Capitolio deiecit, canib. tum altum silentibus: qua de causa deinde a Romanis quotannis canicidium celebratum, teste Suida in dictione Μάγιμας. Cæterum rebus nouis studens, ac rempubl. turbans, per Tribunum pl. saxo Tarpeio deiectus est. Atque ita M. Varro tradit. Cornelius Nepos verberando necatum, scriptum reliquit, vt Gellius noct. Attic. 17. cap. 21. Fratres habuit A. & Titũ. Liuius 6. Opinor hos Marci filios, A. nepotes fuisse. A. legitur sæpius Tribunatum militum gessisse. Pro T. vbiq; fere P. inuenio, haud dubie errore codicum. De Marci fortitudine Plinius 7. cap. 28.

L. Manlius Imperiosus A. F. Trib. mil. ann. V. C. CCCLXXXIIX. (etsi apud Liuium P. prænomẽ legitur) Dictator creatur claui figendi causa an. CCCXCII. Filium habuit T. Manlium Torquatum. Cic. Off. 3.

T. MANLIVS TORQVATVS (sic enim dictus est, torque hosti, quem ex prouocatione vicit, ademto, anno V. C. CCCXCIIII. sub T. Quintio Poeno Dictatore) Consul an. CCCXCVIII. legem tulit de vicesima eorum, qui manumitterentur. Deinde Dictator fuit & bis Consul. In tertio Consulatu filium, quod contra imperium pugnasset in hostem, securi percussit, Latinos vicit. De hoc est exemplũ pietatis in patrem apud Valerium lib. 5. cap. 4. lib. 6. cap. 9. & Ciceron. Off. 3. Vide Liuium lib. 6. & seq. Plinium de viris illust. Suidam Μάλιος & Τορκύατος. &c. Frontini de hoc Manlio expositiones lib. 4. cap. 1. non satis sibi constare videntur.

Cn. Manlius, superioris frater, Cos. an. V. C. CCCXCVI. & CCCXCVIII.

T. Manlius Torquatus, Titi, a patre cæsi F. T. N. Consul ann. V. C. CCCCLIIII. profectus in Hetturiam, cum exerceretur inter equites, ab rapido cursu circumagendo equo effusus, tertio mox die expirauit. Liuius lib. 10.

L. Manlius Torquatus, legatus L. Scipionis Proprætoris, ann. V. C. CCCCLVIII. superioris puto frater.

T. Manlius T. F. T. N. Torquatus, bis Consul an. V. C. DXVIII. & DXXX. & Censor. Tertium Consulatum oblatum spreuit. Campanorum legatum, alterum Consulem suæ reipubl. petentem, de curia præcipitem dari, si e uestigio non abscederet, iussit. Meminit Valerius lib. 6. cap. 4. sed expositione illa manifeste deprauata & mendosa.

A. Manlius Torquatus (sic appellatur Paterculo) Consul an. V. C. DIX. & iterum DXII. Opinor Titi F. & Titi, bis Cos. fratrem fuisse.

L. Manlius Torquatus, Dictator an. belli Pun. secundi II. id est, anno V. C. DXLVI. Idem Pontifex fuit. Obiit an. DLII.

T. Manlius Torquatus, Consul anno V. C. DLXXXIX. Idem Pontifex filium datum in adoptionem D. Syllano, accusatum a Macedonibus, tristi sententia ad mortem compulit. Liuius lib. 54. Valerius 5. de seueritate, Cicero de Finibus 1. vbi mendose illi prænomen est L.

A. Manlius Torquatus, Consul an. V. C. DXC. Nescio an hic sit Consularis ille, quẽ Plinius subito mortuum scribit in cœna, cum placentam appeteret, lib. 7. cap. 53.

L. Manlius L. F. (teste Dione) Tor-

quatus, Consul an. V. C. DCLXXXIX. tempore Ciceronis, bonus Orator extitit. Præfuit Macedoniæ Cicerone Consule, quo referente Imperator appellatus est. Cicero in Pisonem, vbi adiicit pater, vt intelligas, illi filium fuisse eodẽ prænomine. In Bruto elegantem in dicendo, in existimando admodum prudentem, toto genere perurbanum fuisse, scribit.

L. Manlius Torquatus, superioris F. P. Syllam patris competitorem in Consulatu, accusauit, qua actione & Sylla ipse & collega damnati sunt. Rursum eundem accusauit, quod in coniuratione Catilinæ fuisset. Sed defensus est a Cicerone, cuius oratio etiamnum extat. Bello ciuili præfectus Orico, in potestatem Cæsaris venit, a quo tamen conseruatus est. Cæsar commentario belli ciuilis 3. De hoc Gellius loquitur lib. 1. cap. 5. Cicero in Bruto, in bello ciuili periisse indicat, nempe cum P. Scipione in Africa, vt Cæsar comment. 5.

T. Titi F. & A. A. F. Torquati, fratres patrueles, quorũ T. etiam Auli socer fuit. Cicero pro Plancio. T. ad Consulatum non ascendit, morte præuentus. Cicero in de claris Oratoribus. A. Ciceronis amicus erat, & laudatur ab eo de Finibus 2. Hunc esse puto, ad quem Ciceronis sunt epistolæ lib. 6. Adhæsit postea Bruti partibus: quo victo, Pomponius Atticus tueri eum instituit. Nepos in vita Attici.

Torquati Manlii cuiusdam & Iuliæ nuptias epithalamio celebrat Catullus, etsi in Aldinis exemplis pro Manlii Mallii mendose legitur.

Manlius Torquatus, sub Augusto amicus Horatii, ad quem scribit carminum 4. Oda 7.

Manlii nescio, certe Torquati, viri Consularis sua tempestate, meminit Martialis 10. ad Otacilium.

Torquato, an Manliæ gentis, itidem ignoro, rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 29.

¶ M. Manlius Tullus, Cos. post exactos Reges an. decimo, id est V. C. CCLIIII. Liuius 2. Dionysius 5. Cicero in Bruto M. Tullium vocat, videturq; eum non Manliæ gentis, sed Tulliæ virum facere. Id quod mihi rectius placet.

¶ C. Manlius Volso, Consul an. V. C. CCLXXX. Veios ad petendam pacem compulit. Dionysius 9.

L. Manlius Volso, Consul an. V. C. DIII.

L. Manlius Volso, belli Pun. secundi anno 1. Prætor aduersus Gallos missus, ægre ex insidiis euasit, multis suorum desideratis. Liuius 21.

P. Manlius Volso, fr. opinor L. Prætor anno 9. belli Pun. secundi, V. C. DXLIIII.

L. & Cn. Manlii Volsones, L. vt puto F. F. Prætores ambo, ille ann. V. C. DLVII. hic DLIX. Consul etiam anno DLXVI. Gallogræcos domuit, deque iis triumphauit. Liuius 38. Plinius de viris illustribus, Valerius lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 4. cap. 20. &c. Meminit Suidas Γνάϊ̈ος, Augustinus de C. d. lib. 3. cap. 21.

P. Manlius Volso, P. opinor F. Prætor an. V. C. DLIX. & iterum DLXXII. Triumuir epulonum obiit DLXXIIII.

M. Manlius Volso L. puta F. Consul fuit an. V. C. DLXXVI.

P. & C. Manlii, simul Trib. mil. Consulari potest. an. V. C. CCCLXXVI. cum Volscis male pugnarunt, amissis castris, ac magna militum parte cæsa. Liuius 6. P. etiam secundum Trib. mil. factus est. Dictator C. Licinium Stolonem, virum de plebe, sed Trib. mil. M. equitum dixit.

¶ Manlius Næuius, Censor cum C. Martio Rutilio an. V. C. CCCCIII.

¶ L. Manlius Regulus, Consul an. V. C. CCCXCVII.

¶ A. Manlius Atticus, Consul an. V. C. DIX. & DXII.

¶ M. Manlius Lucrinus, Cons. an. V. C. DXIIII.

A. Manlius, Trib. mil. cæsus cum Marcello. Liuius 27.

C. Manlius, Prætor anno vrbis cond. DXLVII.

¶ Q. Manlius Thurinus, Aedilis pl. eodem an. sequ. id est V. C. DXLVIII. Prætor.

¶ L. Manlius Acidinus, P. Manlii Volsonis in prætura collega, an. V. C. DXLIIII. quadriennio post fit Proconsul Hispaniæ cũ L. Cornelio Lentulo. Ex ea cum ouare illi Senatus permisisset, a M. Porcio Lecca, Trib. pl. prohibitus est. Liuius 22. 28. & 32.

L. & M. Manlii Acidini, fratres puto patrueles fuere. L. Prætor anno V. C. DLXVI. Hispaniam citeriorem assecutus est, ex qua triennio post ouauit. Liuius 38. & 39. Consulatum gessit anno DLXXV. vna cum fratre, quod ante eum diem nemini acciderat, Q. Fuluio Flacco. (nam ipse in gentem Manliam adoptatus erat) Auctor Velleius Paterculus.

L. & M.

L. & M. Manlii Acidini, iuuenes illustres, superiorum filii, alter L. alter M. cum C. Licinio Crasso Consule in bellum Macedonicũ proficiscuntur. Liu. Deca. 5. li. 2.

Manlii Acidini, vt viri iunioris, & sui contemporanei, meminit Cicero ad Atticum 12.

¶ C. Manlius Maximus, Cons. an. V. C. DCXLIX. profectus aduersus Cimbros & Teutones, ab eisdẽ cum duob. filiis & toto exercitu, cęsus est. Orosius 5. ca. 16. Liu. 67.

A. Manlius, legatus C. Marii. Ibidem.

¶ Q. Manlius Chilo, socius Catilinæ. Cicero in Catilin.

Manlio Chiloni scribit Aurelianus Imperator apud Vopiscum: etsi in vulgatis libris Mallio legitur.

Cn. Manlius, homo sordidus, in Aedilitate Q. Catulo prælatus est. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Manlius, commendatur Sulpitio epistolarum familiarium 13.

Manlius quidam, refertur apud Plutarchum inter duces Sertorii, & qui in illum coniurarint.

L. Manlius, Prætor initio belli ciuilis partium Pompeii, aduentu Cæsaris cum sex cohortibus Alba profugit. Cæsar comment. 1.

M. Manlius M. F. Turpilius L. F. Duumuiri &c. Inscript. ant. pag. 184.

L. Manlius (quidam Mallium vocant) pictor egregius, apud quem cum Seruilius forte cœnaret, filiosque eius deformes animaduerteret. *Non similiter*, inquit, *Manli, fingis & pingis.* Ad quem ille: *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo*. Macrobius lib. 2. Saturn. cap. 2.

Q. Manlius Q. F. Cam. Secius Alba Pompeia Veter. Fabricius in sua Roma.

¶ Manlii Vopisci Tiburtinum laudat Statius Syluarum 1. quem virum eruditissimũ vocat, & a situ literas iam pene fugiẽtes vindicare scribit. Quid si hic est Torquatus ille, cuius meminit Martialis?

Manlius Chrestus, de Deorum hymnis scripsit, vt Fulgentius Placiades.

Manlius Lentinus, refertur Dioni. Apud illum tamen est Mallius.

¶ Manlius Sura, citatur a Plinio, sed nomine Manilii. Hunc multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem, togam deiicientem, & reponentem, Afer non agere sed satagere dixit. Quintilianus 6. cap. 4.

Manlius Statianus, Senator primæ sententiæ sub Probo. Vopiscus.

L. Manlius, Proconsul, in Aquitania bellum gerens, amissis impedimentis, & L. Valerio legato cæso, fugere coactus est. Cæsar comment. 3. belli Gallici.

L. Manlius, Procõsul, e Gallia in Hispaniam cum tribus legionibus & mille quingentis equitibus transgressus, infeliciter cũ Herculeio, Sertorii Quæstore conflixit: a quo castris copiisq; exutus, in oppidũ Ilerdam pene solus refugit. Eutrop. lib. 6. Florus 90. Antonium illi legatum tribuit.

Manlius Theodorus, Consul cum Eutropio sub Arcad. & Hon. an. V. C. MCLII.

MANNEII.

C. Manneius C. L. Nicephorus, refertur Inscript. ant. pag. 130.

M. Manneius, legatus Ciceronis in Cilicia. Idem Epist. 13. & 15. In plerisq; libris legitur M. Anneius. Vide Anneios.

Manneius, vt homo egens & impurus, notatur Martiali lib. 5. & lib. 11.

¶ MANNVS, Calauiorum Campanorum seruus, proditis dominorũ in Romanos insidiis, & excitatis incendiis, libertate donatur. Liuius 26.

¶ MANSVETVS, cum Pampinia martyr, cæsus a Vandalis in Africa. Victor lib. 1.

¶ P. MANTINIVS, citatur vt Bruti familiaris ad Atticum 6. pag. 286. Idem tamen pag. 284. P. Matinius vocatur, male vt opinor.

MARCELLI, separatim positi.

Marcellus Victorius, quæratur in Victoriis.

P. Marcello rescripsit Hadrianus Imp. Pand. 1. de statu hominum l. 18.

Marcellus Iurisconsultus.

Marcellus, Prætor sub Commodo, tam alienus a corruptela munerum, quam humanitati & mansuetudini familiaris. Auctor Suidas, qui & miram eius vigilantiæ ostentationem prædicat.

Marcellus Sidites, Poeta, cuius meminere diuus Hieron. & Suidas.

Marcellus Solutorius, & eius filia Marcella Solutoria, referuntur Inscript. antiq. pag. 207.

Marcellus Verecundus, cum Cæsia cõiuge. Ibidem pag. 333.

Marcellus, a Vitellio, legato Syriæ, sufficitur Pilato in Iudæa. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Marcello rescribunt Seuerus & Anton. 4. Cod. tit. 35.

Marcello alii Constantinus 4. C. tit. 47.

Marcello alii Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 3.

Marcellus, magister Arcadii Imperat. κόσμος ἀρετῆς ἁπάσης, ἢ τίγε ἁρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετή τις ἔμψυχος, vt Suidas.

Marcella, Albinæ F. auunculum Albinum habuit. Viro post nuptias septimo mense priuata, Cerealem, virum Consularem, coniugium suum petentem, reiecit. Vide Hieronymum ad Principiam virginem & apophthegmata nostra. Hæc prima nobilium fœminarum ausa est Romæ Monachæ vitam profiteri, ac multas ad idem institutum fœminas pertraxit.

Marcellæ rescribitur a Philippo A. 1. Cod. de iuris & facti ignorant. & ab Alexandro 5. Cod. tit. 3.

Marcellæ & Quirillæ rescribitur a Diocletiano & Maxim. A A. Cod. de transactionibus. Rursus Marcellæ soli 4. Cod. tit. 27.

Marcellia Profutura, cum Marcellia matre, refertur Inscript. ant. pag. 73.

Inter Marcellum & Lætum fratres, eorumque sororem, litem componit Ambrosius epistola 24.

MARCELLINI.

Aurelius & Iulius Marcellini sub Gallieno principe, vt liquet ex Inscript. vetusta apud Volaterranum pag. 38.

Marcellinus, Consul cum Cælio Probino ann. V. C. MXCIII.

Marcellinus, Patricius, Anthemio II. Consule occisus in Sicilia, cuius sororis F. Iulius Nepos, Nepotiano patre natus, deiecto Glycerio, & Salonis Episcopo ordinato, imperio quidem, sed ad breue tempus potitus est, pulsus & ipse ab Oreste, Augustuli patre.

Marcellinus, regulus Dalmatiæ, Romanis disciplinis institutus, & eruditionis amantissimus. Habet encomium eius Suidas.

Marcellinus, fautor Magnentii.

Marcellinus, Augustæ vrbis Episcopus, scripsit Chronica.

Marcellino rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Marcellinæ Alexander A. 9. Cod. tit. 1.

Marcellinus, Tribunus & notarius Honorii. Imp. Posid. in vita Augustini.

Marcellina, sectæ Carpocratianæ, Iesu, Pauli, Homeri & Pythagoræ imagines adorabat. Augustinus de hæresibus.

¶ M. MARCILIVS, pater, interpres Ciceronis in Cilicia. Meminit eius & filii Cicero epistolarum 13. ad Q. Minutium Thermum. Filium opinor fuisse apparitorem Ciceronis.

MARII.

L. Marius & M. Cato, Tribb. pl. legem tulere ann. V. C. CCCCXCI. pœnam imperatoribus minantem, qui aut hostium occisorum in prælio, aut amissorum ciuium falsum numerum literis Senatui ausi essent referre. Valerius Max. lib. 2. cap. 3.

C. MARIVS, septies Consul natus Arpini, patrem habuit Marium, matrem Fulciniam, homines modicos, & artis mechanicæ, loci tamen equestris. Ipse vita incorruptus, manu strenuus, ad summos honores peruenit, duxitq; ex patricio genere coniugem Iuliam, Iulii Cęsaris, qui postea Dictator fuit, amitam. De rebus eius gestis elegans extat inscriptio, digna quæ hic subiiciatur: *C. Marius Cos. VII. Pr. Trib. pl. Q. Aug. Trib mil. extra sortem bellum cum Iugurtha, Numidiæ rege, Procos. gessit. Eum cepit, & triumphans in Iouis ædem secundo Consulatu ante currum suum duci iussit. Tertium Consul absens creatus est. IIII. Cos. Teutonorum deleuit exercitum. V. Cos. Cimbros fudit. Ex illis & Teutonis iterum triumphauit. Rempublicam turbatam seditionibus Trib. pleb. & Prætorum, qui armati Capitolium occupauerant, VI. Cos. vindicauit. Post LXX. annum patria per arma ciuilia pulsus, armis restitutus VII. Cos. factus est. De manubiis Cimbricis & Teutonicis ædē Honori & Virtuti victor fecit. Veste triumphali, calceis puniceis* (Deest opinor, honoris nomine S. P. Q. R. decreto semper vsus, vel simile quippiam) Plura de ipsius rebus gestis Cicero, Salustius, Liuius, Paterculus, Appianus, Florus, Plinius de viris illustribus; copiosissime autem omnium Plutarchus, qui vitam eius inter viros illustres summa diligentia contexuit.

¶ Antiquitates Fabricii pag 50. & sequ.

C. Marius F. cui frater natu iunior Telesinus, vxor Mutia fuit, ætatis anno 25. Consulatum cum Cn. Carbone iniit, quem honorem, vt immaturum mater fleuit. Apud Sacriportum cum Sylla cōgressus acie, pulsusque, Præneste refugit. Vbi per Lucretium Asellam obsessus, cum per cuniculū erupisset, a dispositis in id ipsum inter-

interemtus est. Sūt qui sua manu, sunt qui concurrentem mutuis ictibus cum fratre Telesino, simul obsesso, cecidisse prodiderunt. Vir animi profecto paterni, nec vsquā nomine Consulis inferior iudicatus est. De quo Sylla quid existimauerit; hinc cerni potest, quod eo demum occiso, Felicis sibi nomen assumsit. Vide Appianum, Plutarchum, Plinium de viris illustrib. Florum, cæteros.

M. Marius Gratidius, C. Marii propinquus, perfamiliaris & præfectus M. Antonii Oratoris, in Cilicia interemtus est. Huius sororem, Mariam Gratidiam, auus Ciceronis vxorem habuit. Accusauit C. Fimbriam, doctus Græcis litteris, & ad dicendū factus. Cicero in Bruto, & 3. de legibus.

Gratidius, legatus Marii, a militibus Syllanis occisus. Liuius lib. 99. Valerius Max. lib. 9. cap. 7. Orosius lib. 5. cap. 19.

M. Marius Gratidianus F. bis Prætor, iubente Sylla, ad Q. Catuli sepulchrum artuatim dissectus est. L. Florus oculis erutis, manibus cruribusque desectis, aliquandiu seruatū tradit, vt per singula membra moreretur. Q. Cicero in petitione Consulatus administrū huius carnificinæ Catilinā fuisse demonstrat. Verba eius sunt: *Quid ego nunc dicam petere eum tecum Consulatum, qui hominem carissimum P. R. M. Marium, inspectante P. R. virgis per totam vrbem ceciderit, ad bustum egerit, ibi omni cruciatu lacerarit, viuo stanti collum sua dextra secuerit, cū sinistra capillum eius a vertice teneret, caput sua manu tulerit, quum inter digitos eius riui sanguinis fluerent.* M. Cicero Officiorum 3. boni viri officio functum negat, cū Prætor de re numaria, quod collegæ Tribunique pl. communiter conscripsissent, solus, non expectatis cæteris, edixit. Fuit illi ea res magno honori, omnibus vicis statuæ factæ, ad eas thus & cerei. quid multa? nemo vnquā multitudini charior fuit. Plinius lib. 34. c. 6. eas statuas omnes introitu Syllæ subuersas esse scribit; ea est multitudinis leuitas & inconstantia. Meminit etiam huius Marii Gratidiani, vt qui ædes Sergio Auratæ vendiderit, quarum nulla pars seruiret, Cicero de Oratore 1.

¶Valerius lib. 9. cap. 2. Seneca lib. 3. de ira cap. 18.

¶Idem Plin. 34 cap. 6.

M. Marius Gratidius, Q. Ciceronis in Asia legatus, & ipsius Ciceronis haud dubie frater consobrinus.

M. Marius Varus, transmissus a Sertorio dux Mithradati, qui & ipse monocul⁹ erat, captus a Lucullo & cæsus est. Plutarchus in Lucullo. Eutropius sexto clarius.

¶ M. Marius Perpenna, Prætor Lepidi, quo victo, contulit se ad Sertorium, quem facta coniuratione per insidias in conuiuio trucidauit, eiusque imperium arripuit. Verum mox a Pompeio victus, cæsis copiis, captus & occisus est. Appianus primo, Plutarchus in Sertorio, Liuius lib. 96. Valerius lib. 6. cap. 2.

L. Marius, subscripsit in M. Scaurum: Ascon. Pedianus.

M. Marius, amicus Ciceronis, ad quem sunt epistolæ lib. 7. Meminit eius ad Q. fratrem epistola: Tu me tuis, lib. 2.

¶ Marii Caluentii, & suæ in illum orationis; meminit Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 1.

C. Marius C. F. L. Crassi Oratoris nepos, Cæsaris Dictatoris propinquus. Cicero in epistolis ad Atticum lib. 12. epistola 47.

T. Marii, Publicani, meminit Cicero epistolarum quinto ad L. Messiniū Rufum.

¶ T. Marius Vrinas, sub D. Augusto ad summos honores castrenses peruenit. Is pridie quam expiraret, Augusto, se fortunas illi suas relinquere, dixit, cum in tabulas ne nomen quidem eius adiecerit. Valerius Max. 7. cap. 9.

Sex. Marius, legatus Dolabellæ. Cicero epistolarum 12.

¶ Marius Nepos, sub Tiberio Senatu motus ob prodigalitatem. Tacitus 2.

P. Marius, curator aquarum publicarū sub Nerone, teste Frontino.

¶ M. Marius Celsus, dux Othonianus contra Vitellium apud Bebriacum, primū Galbæ, a quo Consul designatus erat, dein Othoni, a quo seruatus aduersus militum rabiem, fidus extitit. Consulatum illi mox Vitellius victor seruauit. Tacitus libro 17. & 18.

¶ Marius Maturus, procurator Alpiū, discessu Valentis exolutus, transit in partes Flauianas. Tacitus lib. 19.

¶ Marius Priscus, Africæ Proconsul, accusatus repetundarum a prouincialibus, agente Plinio damnatus est. Vide Plinium ad Arrianum lib. 2. De huius in exilio luxu Iuuenalis Satyra 1.

Exul ab octaua Marius bibit & fruitur diis Iratis, &c.

Plinius & Consulem & septemuirum epulonum fuisse scribit. Arbitror autem fuisse Consulem cum Pompeio collega, anno V.C.DCCCXLV.

¶ Marius Maximus, Historicus, scripsit vitas Imperatorum.

C. Mario C. F. Pal. Vero. Gerudens. omnibus honorib. in Republica sua functo Flamini prou. Hispan. citer. P. H. C. Hæc inscriptio extat Tarracone, teste Apiano pag. 17.

P. Mario Vot. Luperciano Eq. R. &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 48.

M. Marius C. F. Augusti L. viuus sibi & C. Mario fratri. Hæc inscriptio extat Torcelli in Italia, teste Apiano.

MARIVS, vnus e 30. Tyrannis tempore Gallieni, ex fabro ferrario trium dierum Imperator. Pollio.

Mario rescribit Maximinus A. 2. Cod. de pactis.

¶ Marius Victorinus Afer, Grammaticus & Rhetor, scripsit de Orthographia & ratione carminum lib. 4. item in Dialogos Ciceronis, teste Hieronymo. Romæ docuit Rhetoricam, vbi & statuã in foro Traiani meruit. Audiuit hunc Hieronymus. Sed & Augustinus illius vt viri Christiani meminit. Epitomen libri eius de diuisione definitionum habet Isidorus Etymol. libro secundo.

¶ SER. MARIVS HONORATVS, Grammaticus, scripsit commentationes in Virgilium. Extant & alia eius opuscula. Nominatur etiam a quibusdam Sergius.

¶ Marius Paulus sub Diuis Fratribus, aduersus quem illi pronunciauere Pand. 17. tit. mandati vel contra.

Mariæ L. F. Proculæ, Maria L. F. Procilla, sorori pientissimæ, nomine suo, & Mariæ Musæ, matris, & Mariæ Cæciliæ Procillæ, filiæ suæ, & M. Cæcilii Cæciliani, mariti sui. Hæc inscriptio extat Puteolis, teste Apiano.

¶ M. Marius Sidicinus, homo sui municipii nobilissimus, cæsus virgis a Consule Rom. quod vxor parũ in tempore, nimisque laute, ab illo balneas sibi instructas dixisset. C. Gracchus apud Gellium lib. 10. capite 3.

Marius Montanus, cum Maria Festiua coniuge, & Mario Hippolyto ac Maria Festa, liberis, refertur Inscript. antiq. pag. 40.

P. Mario Vot. Luperciano Equiti Rom. &c. Sigonius emendationum 2. pag. 74.

¶ MARIANVS, ab antiqua stirpe Romanus, vixit sub Anastasio Imp. De hoc Suid.

¶ MARINVS, Tyrannus cæsus a Decio sub Philippo Imp. Alius Philosophus & Orator, de quo Suidas.

¶ MARINIANVS, Consul anno V. C. MCLXXVI. sub Honorio. Hic & Bassus, similiter Consularis, cum Sixtum Episcopũ accusassent apud Valentinianum III. nec intentata crimina probare possent, ab Imp. damnati proscriptique sunt, bonis illorum Ecclesiæ concessis.

Marinianæ rescribit Ant. A. 5. Cod. titul. 70.

¶ MARONIAE idem Ant. A. 8. Cod. titul. 47.

Maroni Alexander A. 4. Cod. tit. 44.

¶ MARSYÆ Probus A. 8. Cod. tit. 54.

MARTII.

Martiorũ nomen non vnius fuisse gentis, hinc facile colligimus, quod memoriæ veterũ alios ex his patricios, alios plebeios faciunt. Patricios habitos, quibus Regum cognomen inhæsit, contra Tremulos, Rutilios, Cẽsorinos, Philippos, Figulos, in plebe solitos censeri, videmus. Martios Reges ab Anco Martio rege descendere volunt, idq; Iulius Cæsar, Martiam auiã, quæ huius generis extitit, in funere pro concione laudans affirmat, quemadmodũ est apud Suetonium in vita Cæsaris. Pertinet eodem locus Ouidii Fast. 6.

Martia, sacrifico deductum nomen ab Anco. Alii tamen littera C. nomen hoc scribi malunt, vt sit a Marco vel Mamerco, aduocantes huc Plutarchi auctoritatem in Numa. Is enim tradidit, a Mamerco Mamercios, seu, vt ipsi legunt, Marcios Reges esse.

Primus Martiorum Romæ ex patriciis fuit Numa Martius, M. Martii F. amicus & cognatus Numæ regis, qui cum ipso ex Sabinis in vrbem commigrauit, primus ab eodem pontifex Maximus institutus, cum & Senatoria dignitate honestatus esset. Hic post obitum Numæ in regni disceptationem cum Hostilio veniens, postquam superatum se vidit, vitæ suæ vim attulit, vt sunt auctores Liuius & Plutarchus.

Numa Martius, superioris F. a Numa rege gener adscitus est, tradita illi Pompilia F. ex qua Ancum Martium, qui post Hostilium regnum adeptus est, genuit. Quo quinquenni relicto, ipse fato diem clausit.

ANCVS MARTIVS, Rom. Rex IIII. æquitate & religione auo similis, ius feciale, quo legati ad res repetendas vterentur, ab Æquicolis transtulit. Nec bello ignauus, Latinos domuit, Auentinum & Ianiculum montes vrbi adiecit, carcerem primus

primus ædificauit, Hostiam in ore Tiberis condidit, salinis circa factis. Regnauit annis 24. duobus filiis superstitibus, qui dolẽtes regnum sibi Tarquinii fraude & ambitione præreptum, Seruium etiam ab illo generum adscitum, qui in regno succederet, summissis percussoribus Tarquinium sustulerunt. Verum ne sic quidem voti cõpotes facti, cum comprehensos sceleris ministros, & Seruium primum muliebri dolo, deinde voluntate Patrum summæ rerũ præesse cernerẽt, Suessam Pometiam exulatum ierunt. Liuius 1.

Cn. Martivs Coriolanvs, Anci regis clara progenies, vt Valerius libro 4. capite 3. captis Coriolis, Volscorum oppido, inde cognomen sortitus est. Cum propter eximiæ fortitudinis opera apud milites a Cõminio Cos. publice laudatus esset, & ingentibus donis ab eodẽ ornaretur, tãta vsus est moderatione, vt præter vnius hospitis captiui salutem, & equũ, quo in prælijs vteretur, nihil acciperet. In plebem cũ foret acerbior, iniquissime damnatus, ad Volscos confugit. A quibus non modo libenter susceptus, verum etiam summo cũ imperio copiis præfectus, aduersus Romanos tetendit, patriæque bellum intulit. Cumque post creberrimas victorias nullis ciuium legationibus flecteretur, tandem a Veturia matre, & Volumnia vxore, adductis etiam duobus filiis, motus retro flexit, bellumque dissoluit, nec multo post inuidia rei oppressus, interiit. De mortis genere apud auctores non conuenit. Fabius Pictor, scriptor antiquissimus, vsque ad senectutem vixisse tradit, & hanc in exacta ætate vocem subinde vsurpasse, multo miserius seni exilium esse. Liuius 2. Dionysius 6.7.& 8. Valerius 4. cap. 3. & 5. cap. 1. & 4. Suidas Μάρκιος. Auctor virorum illustrium, Martium Consulem fuisse scribit: sed id Plutarchus falsum esse demonstrat, repulsam illum honoris passum ostendens. Vide eius vitam, luculente, vt omnia, ab auctore illo expositam.

Q. Martius Rex, Trib. pl. cum C. Atinio Labeone, anno V. C. DLIIX. rogata plebe, iuberentne cum Philippo, Macedonũ rege, pacem esse; omnes quinque & triginta tribus, vti rogatæ erant, pacem esse iusserũt. Liuius Decadis 4. lib. 3.

P. Martius Rex, cum M. Cornelio Cethego & M. Fuluio legatus missus est ad reuocandum ex itinere C. Cassium Cos. ex Gallia, quam prouinciam sortitus erat, per Illyricum ducere legiones in Macedoniã nouo incepto conantem anno vrb. cond. DLXXXIII. Liuius 43.

Q. Martius Rex iussus a Senatu aquarũ Appiæ & Anienis ductus regula reficere, nouam a nomine suo appellatam, cuniculis per montem actis, intra Præturæ suæ tempus adduxit. Sic Plinius libro 36. capite 15. In Iulio Frontino legimus, aquam Martiam a M. Titio, Prætore, perductam anno vrbis conditæ DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Coss. Quo loco mendosum esse Frontinum arbitror, & pro M. Titio legendum Martio. Sentit nobiscum Volaterranus, qui eiusdem aquæ perductorem L. Martium Regem appellat, tantum in prænomine varians. Similiter Bartholomæus Marlianus, qui primum huius aquæ perducendæ auspicem Ancum Martium Regem, sed perfectorem operis Q. Martium Regem fuisse tradit, Topographiæ Romæ 5. cap. 15.

Martia, Cæsaris auia F.

Q. Martius Rex F. Consulatum gessit cum M. Catone nepote, anno vrb. conditæ DCXXXVI. quo Narbo Martius in Gallia deducta colonia est, tradente Paterculo. Plinius etiam tum trinos Soles conspectos scribit lib. 2. c. 31. In epitome li. 62. historiæ Liuianæ legimus, Q. Martium Consulem Sarnios, gentẽ Alpinam expugnasse. Idem memorat Orosius lib. 5. c. 13. Fortitudinẽ huius Q. Martii in luctu, amisso in ipso Cõsulatu filio, & quidem vnico, collaudat Valerius Max. lib. 5. cap. 10.

Q. Martius Rex Vacia, Consul anno V. C. DCLXXXVI. quam prouinciam sortitus, quas res bello gesserit, historiæ nõ produnt, C. Salustius Cicerone Consule ad vrbẽ imperatorem fuisse scribit, quomodo & Q. Metellum Creticum, impeditum vtrunq; calumnia paucorum ne triumpharẽt: missum autem Martium Fesulas, aliosque alio ad exercitum comparandum. Compellantibus illum legatis C. Manlii, Catilinæ socii, multaque quærentibus, idem autor respõdisse tradit: Si quid ab Senatu petere vellẽt, ab armis discederẽt, Romã supplices irent: ea mansuetudine atque misericordia S. P. Q. R. semper fuisse, vt nemo vnquam ab eo frustra auxilium petierit. Cæterũ Martius vxorem habuit Clodiam, P. Clodii sororẽ, nõ satis pudicam. Apparet obiisse mortẽ nõ multo post Ciceronis Consulatũ. Nam M.

Pisone & M. Messala Coss. iam decesserat, vt liquet ex epistola Ciceronis ad Atticum lib. 1. quâ Clodium captantem affinis hæreditatem notat. Epistolæ initiũ est: *Quæris ex me*. Reliquit ergo filium ex Clodia. nã Cicero in oratione pro domo sua; Tu-Rex, inquit, disce a gentili homine tuo, &c. de Clodio loquens.

Martii plebeii.

Manius Martius, Ædilis pl. primum frumentum populo in modios assibus diuisit. Plinius 18. cap. 3.

C. Martius Trib. pl. an. V. C. ccclxv. recuperata vrbe, quam Galli incenderant, Q. Fabio diẽ dixit, quod legatus in Gallos, ad quos missus erat Orator, contra ius gentium pugnasset. Liuius lib. 6.

C. Martius L. F. C. N. Rutilius, Consul an. V. C. cccxciix. triumphauit de Priuernatibus. Mox anno sequenti primus ex plebe factus Dictator, M. equitum itẽ ex plebe C. Plautium dixit. Hetruscorum hostiũ castra cepit, multisque cæsis, sine auctoritate patrum, populi iussu triumphauit. Gessit deinde adhuc tres Consulatus, ac primus item ex plebe Censor creatus est. Vide Liuium lib. 7.

C. Martius Rutilius, C. superioris F. L. N. Cõsul anno V. C. cccxlv. atroci & ancipiti prælio pugnauit. Postea lectus Pontifex, ac item Censor factus est. Hunc arbitramur esse, qui secundum a populo Censor creatus, honorem eum respuit, legemque suasit, qua decretum est, ne cui bis eũdem magistratum ambire liceret, dictus ob id cognomento Censorinus. Liuius 9. Valerius 4. capite primo. Plutarchus in Coriolano.

L. Martius C. F. Censorinus, Consul anno V. C. dcv. quo tempore Cato naturæ concessit, & de pecuniis repetundis lata lex est. Decreto bello Punico tertio, cum collega M. Manilio Carthaginẽ obsidere cœpit. Liuius 49. Paterculus volumine priore, Appianus, Paulus Orosius 4. c. 21. Eutropius 4. cap. 3.

A. Martius Censorinus, in dissensione ciuili partes Marii & Cinnæ fouit. Appian⁹. Idem caput Octauio Cos. per Censorinũ amputatum, & a Pompeio apud Senas debellatum, post etiam a Sylla cum Carrinate interemtum scribit. Forsan est L. Censorinus, L. Censorini, qui Consulatum sub Augusto gessit, auus.

C. Censorinus, æqualis M. Crassi, M. Pisonis & Q. Hortensii, Græcis litteris doct⁹, quod proposuisset explicans expedite, nec inuenustus actor, sed iners, ac inimicus fori. Cicero in Bruto. Idem fortassis est (nec enim pro certo posuerim) qui periit cum Crasso in Parthis, vt est apud App. & Plutarchum.

L. Martius L. F. C. N. Censorinus, Consul anno V. C. dccxiiii. triumphauit ex Macedonia.

C. Martius Censorinus, Consul sub Augusto anno V. C. dccxlvi. collegam habuit C. Asinium Gallum. De his extat inscriptio Romæ teste Apiano: *C. Asinius C. F. Gallus C. Martius L. F. L. N. Censorinus Coss.* Ad hunc Censorinum arbitror scribere Q. Horatium lib. quarto Carminum Ode 8. Meminit Censorinus de die natali capite 23.

Censorinus, an gentis Martiæ, compertum non habeo, scripsit opusculum de die natali ad Q. Corellium, Equitem Rom. floruit sub Pio & Marco Impp. imo sub Seuero & Antonino, pertigitque ad tẽpora Gordiani, vt ex eius scriptis patet.

Figuli.

T. Martius Figulus, anno V. C. dlxxxv. cum multa prodigia nunciata essent, & ipse palmam enatam impluuio suo nunciauit. Liuius Decadis 5. lib. 3.

C. Martius Figulus, Prætor in bello Macedonico classi præfuit, cum id bellum gereret Q. Martius Philippus. Consul postea creatus cum Scipione Nasica, & iterum cum L. Cornelio Lentulo, contra Dalmatas primum parum prospere, deinde feliciter pugnauit. Causa belli fuit, quod Illyricos P. R. socios vastassent. Liuius 47. Meminit Valerius lib. 1. cap. 1.

C. Martius Figulus, bis Cõsulis F. Iurisperitus, & vir mansuetissimus, mirum qua de causa Consulatus repulsam tulit. Quo dolore sic accensus est, cum quidem illũ honorem bis patri datum meminisset, vt postridie comitiorum, quotquot consulendi causa venissent, omnes dimiserit, præfatus: *Omnes consulere scitis, Consulem facere nescitis.* Dictũ grauiter & merito, sed tamẽ aliquãto melius non dictum. Valerius Max. 9. c. 3.

C. Martius Figulus C. F. autore Dione, Consulatum gessit cum L. Cæsare. Meminit eorũ Sallustius in bello Catilinario. Et Cicero ad Atticum lib. 1. his Consulibus se filio auctum scribit.

Q. Mart.

Q. Marc. Libo, repertum in numo argenteo, teste Manutio in Orthographia.

Philippi.

Q. Martius Philippus, Consul fuit cum L. Æmilio Barbula, an. V.C. cccclxxii. cũ primum Italia elephantes vidit, gerente tũ P.R. bellum cum Tarentinis. Plinius 8. capite 6. Citatur epistola Scipionis ad Philippum Polybio lib. 10.

Q. MARTIVS PHILIPPVS, fors superioris pronepos, Prætor anno V.C. DLXVI. Siciliam prouinciam habuit. Consul biennio post, cum collega Sp. Posthumio quæstionem de Bacchanalibus nocturnisq; sacris & coniurationibus exercuit. Inde profect' in Ligures Apuanos, rem male gessit, ac saltus, vbi clades est accepta, Martius est appellatus. Interiectis duobus annis, missus est legatus in Macedoniam ad Philippum regem, iussus etiam in Peloponneso res sociorum inspicere. Iterum post aliquot annos missus in Græciã, & gentes contermininas, cum Perseo rege in colloquium venit. Priusquam autem congrederentur, cũ foret cunctatio, vtri dirimẽtem amnẽ transirent, scite Martius regem inuitãs: *Minor*, inquit, *ad maiorẽ*, &, quod Philippo ipsi cognomen esset, filius ad patrem transeat. An. V.C. DLXXXV. iterum Consul, Macedoniã & bellum contra Perseum sortitus est, iam sexagenario maior, & prægrauis corpore. Iter in Macedoniam difficilimum habuit, necquicquã magnopere, quod memoria dignũ sit, gessit, bello post annuũ imperiũ in successorem L. Æmiliũ Paulum translato. Liuius lib. 38. 42. & 44.

Q. Martius Philippus F. patri in bello Macedonico adfuit. Liuius lib. 44. Fors hic est exul ille.

L. MARTIVS PHILIPPVS Q. F. (Cicero officiorum 3.) Consulatum petens, repulsam passus est, prælato sibi Herennio. Paulo post tamen eius honoris compos factus est, quem iniit cum Sex. Iulio Cæsare anno V.C. DCLXIII. quo bellum sociale in Italia exarsit. Numeratus est inter Oratores, proximus Crasso & Antonio, sed longo interuallo, proximus tamen. Erat in eo summa libertas, multæ facetiæ, satis creber in repe- ¶ Cicero in bruto. riendis, solutus in explicandis sententiis. Erat etiam inprimis, vt temporibus illis, Gręcis doctrinis institutus, in altercando cum aliquo aculeo facetus. In Consulatu Senatui pro Rostris segniciem exprobrans, alio sibi Senatu opus esse dixit. Quin etiam L. Crasso, summæ dignitatis & eloquẽtiæ viro, grauiter id in curia ferenti, manum iniici iussit: cum ille, reiecto lictore, Nõ es, inquit, mihi Philippe Consul, quia nec ego tibi Senator sum. Valerius 6. capite primo. Censor cum M. Perpenna auunculum suum, App. Claudium Pulchrum, in recitando Senatu præteriit. Cicero pro domo sua. Exercuit cum multis graues inimicitias, vt cum M. Liuio, cum Licinio Crasso, aliisq; compluribus: cum quibus tamen omnibus vno tempore reipub. causa in gratiã rediit, quomodo testatur Cicero in oratione de prouinciis Consularibus.

Amplius de L. Philippo Oratore.

L. Philippus Q. F. vir magnus inprimisque clarus, gloriari solebat, se sine vllo munere adeptum esse omnia, quæ haberentur amplissima. Dicebat idem C. Curio. Off. 2. In L. Crasso & in L. Philippo multus lepos. Off. 1. Pro me pugnabit L. Philippus, eloquentia, grauitate, honore florentissimus ciuitatis. Pro Quintio. De bello Sertoriano, Pompeio commisso, quo quidem tempore cum esset nõ nemo in Senatu, qui diceret, non oportere mitti hominem priuatũ pro Consule; L. Philippus dixisse fertur: Non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Pro A. Cluẽtio & Philippica 11. Non igitur vtilis illa L. Philippi Q.F. sententia: Quas ciuitates L. Sylla, accepta pecunia, ex SC. liberauisset, vt hæ rursus vectigales essent, neque his pecuniam, quam pro libertate dederant, redderemus. Ei Senatus est assensus, turpe imperio, &c. Off. 3. Ad dicendũ ita solebat surgere, vt quod primum verbum habiturus esset, nesciret, & vt aiebat ipse, cum brachiũ concalefecisset, tum se solitũ pugnare. De Oratore 2. pag. 110. Censor auunculũ suũ in recitando Senatu pręteriit. Hic fuit App. Claudius. Cicero pro domo sua. Philippus, Hortensius, Lucullus, piscinarii, Plinius 9. cap. 54. Dictum Philippi: Peream nisi piscẽ putaui, apud Columellam 8. cap. 16.

L. Martius Philippus L. F. socer Catonis, & Augusti vitricus fuit. Illi namque Martiam filiã collocauit, & huius matrẽ Acciã, Octauio defuncto, duxit vxorẽ. Consulatũ gessit cum Cn. Lentulo Marcellino an. V.C. DCXCVIII. Meminit eorũ Cicero in epistolis ad Lentulũ. Occiso Cæsare, cũ Octa-

uius priuignus in vrbem rediisset, vt relictã sibi hæreditatẽ adiret (scriptus namq; hæres, & in gẽtem Iuliam adoptatus erat) valde dissuasit Philippus, sedulo monens, inuidiosum nomẽ, & plenã discriminis successionem, declinaret. Paulo post exorto bello Mutinensi, cũ Senatui placuisset, legatione missa, denunciare Antonio, Brutũ missum faceret, Gallia excederet, ni paruisset, hostẽ iudicandũ; legatus cũ L. Pisone & Ser. Sulpitio ad Antoniũ in castra profect⁹ est. Augusto priuigno iam rerũ potiente, cum ad vrbem ornandam principes ciuitatis inuitati certatim operã suam nauarent, variis ędificiis excitandis, ipse ædẽ Herculis Musarum, quã M. Fuluius multis ante annis cõdiderat, vetustate deformatã, restituit. Meminit huius ædis & Philippi P. Ouidius in fine 6. Fastorum. Apparet porticum adiectam. Citat hãc aliquoties Plinius, & Martialis inquit, Labienum notans lib. 5.

Vites censeo porticum Philippi,
Si te viderit Hercules, peristi.

Martia filia, M. Catoni, qui se postea ad Vticam interemit, cõnubio iuncta, M. Catonem & duas filias enixa est, quam deinde liberorũ gratia petenti Hortensio cõcessit, eoq; sub bellũ ciuile defuncto, Cato reduxit. Vide Lucanum 2.

Martia, neptis Philippi (sic enim sentio) vxor Fabii Maximi, familiaris Liuiæ, vt erat ille Augusti, enuntiato secreto de reuocando Agrippa, necis causa marito extitit, vt est apud Tacitum libro primo. Hanc arbitror esse, cuius meminit Ouidius in fine 6. Fastorum, & de Ponto lib. 1. impense eam a forma, genere, ingenio & pudicitia collaudans.

Q. Philippi, vt exulantis Nuceriæ, mentionem fecit Cicero pro L. Corn. Balbo.

Q. Philippo, Proconsuli, scribit Cicero epistolarum 13.

Martius Philippus, Tribunus pl. initio belli ciuilis Pompeiani, quo minus Faustus Sylla in Mauritaniam ad regẽ Iubam mitteretur, impediuit. Cæsar eius belli Com. 1.

¶ Q. Martius Q. F. Q. N. Tremulus, Cõsul an. V. C. cccexliix. Samnites bis deuicit, captaque Anagnia, populum stipendio liberauit. Ob id statua equestris togata illi ante ædem Castorum posita fuit. Plin. 34. cap. 6. Liuius 9. Volunt eundẽ denuo Consulatu functũ an. 17. post an. V. C. cccclxv.

M. Martius, Rex sacrorum, obiit belli Punici secundi anno 10. id est, V. C. dxlv.

¶ M. Martius Ralla, Prætor belli Punsecundi an. 15. vrbanã iurisdictionẽ tenuit, vnus postea ex numero 10. legatorũ, quorum cõsilio Scipio pacis conditiones Carthaginensibus dedit. Liuius 29. & 30.

Q. Martius Ralla, Duumuir ædem Fortunæ primigeniæ in collo Quirinali dedicauit, Scipione Africano iterũ Consule, id est, anno V. C. dlx. Liuius 34.

¶ Q. Martius Sermo & Q. Martius Scylla, Tribuni pl. ann. V. C. dlxxx. Consulibus mulctam se dicturos, ni in prouinciam exirent, denunciarunt. Liuius 42.

Martius, nobilis vates, memoratur Liuio.

L. Martius, Septimii F. Eques Rom. cæsis Scipionibus in Hispania, reliquias duorum exercituum nõ modo incolumes præstitit, sed etiam die & nocte bina hostium castra expugnauit, ad 37. hominum milia cecidit. Itaque Scipio Africanus, patri patruoque succedens, summo illum in honore apud se habuit. Liui. 25. Val. lib. 1. c. 6. lib. 2. c. 2. li. 8. c. 16. Plin. lib. 2. Cic. in Orat. pro L. Corn. Balb. primi pili Centurionem fuisse scribit.

¶ Q. Martius Rufus, legatus M. Crassi in bello contra fugitiuos. Frontin. 2. cap. 4.

¶ Q. Martius Crispus, Procõsul Syr ę post cædem Cæsaris, exercitum Cassio tradidit, eique adhæsit. Cicero Philipp. 11. & epistolarum 12. Hunc arbitramur esse, quem Cicero vna cum L. Flacco L. Pisonis in Macedonia legatum fuisse scribit, suumq; familiarẽ vocat, in oratione aduers⁹ L. Pison.

P. Martius, M. Martii F. militauit sub Cęsare in Hispania, vt ex inscriptione, quam C. Terentio patrueli, inibi extincto, posuit, videre est. Extat ea inscriptio apud Apianum pag. 11.

Q. Martius, Trib. mil. sub Pompeio F. transfugit ad Cæsarem. Com. 6.

Martii Marcelli, vt amici sui, crebro meminit Montanus Vatienus in scriptis suis. Vterque citatur Senecæ in fine 5. Suasoriarum.

¶ Martius Macer, Othonianarum partium dux. Tacitus lib. 18.

¶ C. Martius C. F. Saluianus militauit sub D. Traiano & D. Hadriano, Principibus, vt liquet ex inscriptione, quæ extat apud Apianum pag. 298.

¶ Martius Liuianus Turbo, repressis Iudæis ab Hadriano, Mauritaniæ præfectus est, inde Daciæ Pannoniæque præpositus. Gessit & præfecturam prætorii post Tatianum. Ad extremum tamen Hadriani gratiam

tiam amisit, multis etiam insectationibus ab eo petitus. Spartianus.

Martio Auito, Prætori, rescripsit D. Antoninus Pand. de restit. in integrum.

¶ P. Martius Verus, sub Marco Imp. dux fuit in bello Parthico, autore Capitolino. Hunc esse opinor Verum illum, qui collega fuit Commodi Imp. in secundo illius Consulatu. Cooptatum etiam in collegiũ nescio quod indicat inscriptio vetusta apud Apianum pag. 320. Enconium eius habet Suidas Μάρτιος Βῆρος.

¶ Martius Quartus, præfectus præt. diebus 5. sub Commodo Imp. Lampridius.

¶ Martius Agrippa, præfectus classis sub Ant. Caracalla. Spartianus.

¶ Q. Martio Barea T. Rustio Numio Coss. Hæc inscriptio adducitur a I. Lipsio comment. in lib. 12. Taciti.

¶ Martia, M. Reguli eius, qui bello Pun. captus est, vxor. Silius 6.

Martia, princeps Romanarũ icta fulmine, cũ esset grauida, partu exanimato, ipsa citra vllum aliud incommodum vixit. Plinius 2. capite 51.

Martia, Vestalis, cum Licinia & Æmilia incesti damnata. Liuius 63. Orosius 5. capite 15.

Martia A. Cremutii Cordi F. mater Metilii adolescentis, cui superstes fuit. Consolatur illam Seneca. Auus eius in alieni percussoris arbitrium venit, pater se inedia rebus humanis exemit. Coluit & hæc Martia Liuiam. Seneca. Meminit huius Martię & Dion 57.

Martia, libertini generis, amasia Commodi Imper. a qua & veneno sublatus est. Lampridius.

Martia Otacilia Seuera Aug. in antiquo numo legitur. Fuit autem vxor Seueri Imper. Spartianus.

Martia L.F. cum Claudio Eumelo coniuge, & Martia Electra, referuntur Apiano, illa pag. 312. hæc 292.

Martiæ rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 5. Cod. titul. 18.

Martiæ item rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. titul. 25. Item a Gord. A. 8. Cod. titul. 48.

Martiæ duæ, Martyres referuntur Volaterrano in anthropol.

Martię rescribit Antonin⁹ A. 8. C. tit. 16.

Martia Veneria quæratur in Centeniis.

Martio Auito, Prætori, rescribit D. Antoninus Pandect. 4. de restitutione in integrum.

Martiani, separatim positi.

Martiani, vt synchroni, meminit Cicero ad Atticum 12. Martianus ad me scripsit.

Martianus sub Augusto, ad ipsum accedens, cum miles quidam impudenter peteret, princeps, qui Martianum quoque petiturum aliquid suspicaretur: *Non magis*, inquit, *faciam commilito, quod petis, quã quod Martianus a me petiturus est.* Macrobius 2.

Martiano scribit Martialis epigrammatum 6.

Martiana Augusta & Felicitas seculi, in numo apud Manutium in Orthographia, in voce Felix.

Martianos duos, quorum alter sub Traiano damnatus, alter, vt opinor, sub Alexãdro floruit. pete ex Flauiis.

Ælius Martianus I. C. a Didio Iuliano occidi iussus.

Martianus Capella, quæratur in Felicibus.

Martianus hæreticus, refertur Eusebio.

Martianæ rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 3. Cod. tit. 19. & 4. Cod. tit. 44.

Martianus, vir clarus sub Valente, post Nouatianæ Ecclesiæ presbyter, item alius sub Zenone. De vtroque Suidas.

Martiano rescribitur 3. Cod. tit. 10. & 4. Cod. de rebus creditis.

Martianus præses, qui sæuiit in Brutiũ Episcopum & Confessorem, noctu terræmotu oppressus est. Vide Martyrolog. 8. Iulii.

Martianus Imp. (Pomponius Fl. Valerium Martianum vocat) successit Theodosio iuniori, fauẽte Arcadii F. Pulcheria, qui licet humili loco natus & senex esset, tamẽ rebus gestis & arte militari clarus, per annos fere 7. imperium orientis tranquillissime gubernauit. Dicere solitus erat, *dum pax constare posset, arma non sumenda.*

Martianus, Anthemii Imp. F. Leonis Augusti filiam alteram, Leontiam, vxorẽ duxit, cum alteram, Ariadnen, Zeno, qui post imperauit, coniugem haberet. Consulatũ gessit cum eodem Zenone, patre & socero AA. imperantibus, anno V.C. MCCXXII.

MARTIALES.

Martialis, Poeta, refertur inter Valerios.

Martialis, Eques Rom. ob fratrem inter-

emtum Antoninum Caracallam Imp. occidit. Herodianus.

Martiali cuidam rescribitur a Diocletiano & Max. A A. a Cōst. & Max. CC. 1. Cod. de iuris & facti ignorātia, & 4. Cod. tit. 37.

Martialis, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis Prudentio.

Martiali rescribit Alexand. Imp. 9. Cod. titul. 23.

¶ MARTINO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 57.

¶ MARTYRIVS & Syluia coniuges cum Galba F. referuntur in inscript. vetusta apud Apianum pag. 487. qui eā extare scribit in Treuiris apud S. Paulinum.

Martyrius, Martianopolitanus Episcopus, memoratur Nicephoro lib. 12.

MARVLLI.

Marulli aliquot reperiuntur in Epidiis & Metiis. Præter eos duximus hîc adiiciēdos, quorum familias nondum inuenire potuimus.

M. Marullus, Poeta mimographus sub Antonino Philosopho, ipsum etiam Imperatorē incessere solitus. Huius est illud: *Tu, vt Hector ab Ilio, nunquam recedis.* Meminit huius Hieronymus contra Rufinū, & Galenus, qui se filium eius, grauissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus Calaber, Poeta, cum Attilam, regem Hunorum, per adulationē Deum, & diuinæ stirpis prolem, nominasset, propemodum viuus ab ipso, vna cum carmine exustus est. P. Callimachus in Attila.

¶ Marullus, ætate patrum nostrorum, Constantinopolitanus, & Pontani discipulus, vir acris cum ingenii tum iudicii, & qui plus nostræ quā paternæ linguæ vacauerit. Scripsit epigrammata & hymnos, submersus tandem in amne Cæcina. Hæc Volaterranus.

Marullus Rhetor, a Seneca Controuersiarum 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: Cum essemus, inquit, condiscipuli apud Marullum Rhetorem, hominem satis aridū, paucissima belle sed vulgato genere dicentem: cum ille exilitatem orationis suæ imputaret controuersiæ, ac diceret; *Necesse est, me per spinosum locum ambulantem suspensos pedes habere,* aiebat Latro: Non mehercules tui pedes spinas calcant, sed habent, &c.

¶ MASCVLO rescribit Alexander A. 6. Cod. tit. 42.

Masculino Vero 7. Cod. tit. 56. nisi tamen sit idem, alterius loci modico vitio.

Masculinus, Confessor in Africa, refertur Victori, Episcopo Vticensi.

¶ MASTICHIANO, præf. annonæ, rescribit Constantius 6. Cod. tit. 61.

MASVRII.

Masurius Sabinus, Eques Rom. I. C. auditor & successor Atteii Capitonis. Meminit illius Persius, similiter Pomponius Pād. de origin. iuris. Citatur subinde ab A. Gellio. Scripsit Fastorum & rerum memorabilium libros, commētarios de indigenis, de iure ciuili, de furtis. Porro iam quinquagenarius cum inopia magna laboraret, ab auditorib⁹ sustētatus est. Floruit sub Tiberio, a quo vt sibi de iure respondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. Dipnosoph. hæc de eo habet: Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος ϗ σοφὸς, ϗ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος.

Masurius Sabinus, alius a superiore est, cui Paulus aliquot libros scripsit. 2. Institut. 14.

MATERNI.

Maternus I C. & municeps Martialis. Vide libro 10.

Materno rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 30.

Materno Constant. 7. Cod. tit. 32.

Maternæ A A. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Maternus miles, factus perditorum hominum dux, Commodo principi insidias tendens, capite pœnas dedit. Herodianus.

¶ MATERNII, Pardus & Perletus, milites leguntur in memoriis Moguntinis apud Apianum pag. 468. & 477.

Maternius Nemausus strator Cos. Ibid. pag. 472. cum vxore Comitilla.

¶ MATERNIANVS, procurator rerum in vrbe sub Caracalla, ipso absente. Herodianus 4.

¶ MATERNVS, Sophista, cæsus est a Domitiano, quod exercendi sui causa declamasset in Tyrannos. Dion.

MATIENI.

P. Matienus, Trib. mil. cum M. Sergio, & ipso Trib. ac tribus millibus militū missus a Scipione Cos. Locros, ad id oppidum recipiendum. Liuius 29.

C. Matienus, Duūuir naualis creatus cū C. Lucretio, an. V. C. DLXXIII. accepta ad sinum Gallicū prouincia, in ora Ligustica 32. naues Ligurū cepit, quo tempore L. Æmilius

milius Cos. cæsis 15. millibus, captis 2. millibus & 500. reliquos Ligures in deditionē accepit. Liuius 40.

M. Marcenus, Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. Hispaniam vlteriorem sortitus, prouinciam auare & crudeliter habuit: vnde biennio post accusatus ab Hispanis, Tibur exulatum concessit. Liuius initio 42. & 43.

C. Maticnus, P. Corn. Nasica & D. Iunio Bruto Coss. delectum habentibus, in conspectu tironum, id quod saluberrimi exempli fuit, accusatus apud Trib. pl. quod exercitum in Hispania deseruisset, damnatusq; sub furca diu virgis cęsus est, & sestertio numo venit. Liuius siue Florus 55.

MATII.

C. Matius, amicus & familiaris Cæsaris Dictatoris, nec alienus ab amicitia Ciceronis, vt indicant illorum epistolę lib. familiarium 11. Meminit eius & Cicero libro nono ad Atticum, epistola cuius initium est: *Nihil habebam*, & Suetonius in Cæsare cap. 52. vbi tamen mendose Martius legitur. C. Plinius 12. cap. 2. equestris ordinis virum, ac Diui Augusti amicum fuisse, nemoraq; tonsilia inuenisse scribit. Gyraldus, nescio quibus rationibus ductus, nō Matium, sed Marium vocat: deinde Augusti amicum Cn. Matium appellat.

Cn. Matius, mimorum scriptor, citatur a Gellio 21. Iliados eius lib. 9. cap. 14. Citatur & a Varrone & Terentiano, item a Macrobio. ¶ Variat Iosephus Scaliger in Varronem coniectaneis pag. 184. & seq. & de auctoris huius monumētis disertius & castigatius explicat.

MATRINII.

C. Matrinius, Eques Rom. Cicero in Verr.

D. Matrinius, scriba Ædilitius, defensus a Cicerone. Cicero pro Cluentio.

Matriniam anum notat Martialis 5.

MATRONII.

Matronia, citatur in memoriis antiquis pag. 76.

Matronio rescribunt Valerianus & Gall. AA. & Val. Cæsar 4. Cod. tit. 26.

Matroniæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 23. & 9. Cod. tit. 45.

Sex. Matronius Successus. Inscript. ant. pag. 317.

¶ MATRONIANO, Præfecto præt. rescribit Anastasius Imp. 1. Cod. tit. 25. & 7. Cod. titul. 39.

Matroniano, duci & præsidi Isauriæ, rescribūt Gratianus, Valentinian. & Theod. 9. Cod. tit. 26.

¶ MAVCALIAE rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. l. 21.

¶ MAVORTIVS Lollianus, præfectus & rector Orientis sub Constantio, Consulatū gessit cum Arbetione ann. V. C. MCVIII. Huic iunior Firmicus Maternus Siculus dedicauit 8. libros astronomicōn. Gessit & præfecturam vrbis an. MXCII.

MAVRI.

Mauro rescribit Alexand. Imp. 7. Cod. titul. 32.

Maurus & Montanus, aulici fuere sub Gordiano principe.

Mauro alii rescribit Carius Imp. 7. Cod. titul. 2.

Maurus Terentianus, patria Carthaginensis, a Gyraldo inter Lyricos Poetas reponitur. Filium habuit Bassianum, & Nouatum generum.

MAVRICII.

Mauricio rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 10. Nescio an & 11. & rursum 8. Cod. tit. 14.

Mauricius, Trib. sub Iouiniano Imp. memoratur Amm. Marcellino.

MAVRICIVS Imp. Tiberii gener, præfuit rebus annis 20. ¶ Encomium eius habet Suidas.

MAXIMI, quorum familiæ ignorantur.

Maximus, Senator, vir grauis, & Orator inter Romanos primus. Aristides orat. Platon. 3. Tom. 3.

Maximus, Consul anno V. C. DCCCCLIX. sub Seuero A. & iterum sub Alexandro.

Maximus, Cōsul an. V. C. DCCCCLXXXIIII. & iterum ac tertio. Horum alteri vel vtriq; rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 4. & 62.

Maximus IC. scripsit ad legem Falcidiam, horum an superiorum temporum, incertum.

MAXIMVS, Tyrannus, qui Gratianum extinxit, vicissim a Theodosio cū Victore F. apud Aquileiam extinctus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Maximus, Consul sub Honorio ann. V. C. MCLXXII.

MAXIMVS, homo potens & patricius, cum Valentianum III. ad cædem Aetii, & Trasilam, Aetii militem, vicissim ad occidendum Valentinianum impulisset, voti compos sumsit imperium, relictamq; Valentiniani coniugem, Eudoxiam, inuitã & renitentem sibi copulauit. Quamobrem euocatis ab illa Vandalis, mox scelerũ pœnas dedit, ab Vrso, milite Romano, confossus. ¶ De hoc Sigonius & Onuphrius ibid.

Maximus, superioris pronepos, Consul anno vrbis conditæ MCCLXXVI. in exilium actus est, quod cum Gotthis, vrbem obsidentibus, sentire videretur. Auentinus 3. pag. 267.

Maximus & Priscus, Philosophi, comites Iuliani in expeditione Persica, quorum Maximus postea sub Valente Ephesi in patria capite truncatus est. Amm. Marcellin⁹.

Maximi duo, ambo Philosophi, alter Tyrius, alter Epirota, memorantur a Suida. Tyrii sermones etiamnum extant.

¶ MAXIMINO respondet Vlpianus Pand. 17. pro socio l. 71.

Maximinus hæreticus, contra quẽ scripsit D. Augustinus.

¶ MAXIMIANO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

Maximiano, præsidi prouinciæ, rescribit Constantinus C. de off. rect. prouinciæ.

Maximianus, præfectus annonæ seu vicariæ sub Valentiniano I. homo crudelis & rapax, tandem vt meruit, iugulatus. Filius illi fuit Marcellinus. Amm. Marcellinus & Tripartita, quæ illius vt præfecti vrbis meminit lib. 8. cap. 10.

¶ *M. MECIO, Memmio, Furio, Dalburio, Cæciliano, Placido, &c. Pontifici maiori Augurì publico P. R. Quiritium X. viro sacris faciundis.* Hæc inscriptio legitur in Orthographia Pauli Manutii.

¶ MEGILLA Opuntia, memoratur Horatio cum fratre 1. Carminum Ode 26.

¶ M. MEGONII, M. F. testamentũ extat in Antiquitatibus Fabricii.

¶ MEGVLIA, quia cum quingentis millibus æris mariti domum intrauit, dotatæ cognomen inuenit. Valerius lib. 4. cap. 4.

¶ MEIA *fui felix septem circumdata natis, Dum vixi*, &c. Vide easdem Fabricii Antiquitates pag. 79.

¶ MELANIA, nobilissima mulierum Rom. & Marcellini, quondam Consulis F. vnico filio, tunc Prætore vrbano, relicto, Hierosolymam nauigauit: vbi tanto virtutum, præcipue vero humilitatis, fuit miraculo, vt Teclæ nomẽ acceperit. Hieronym.

¶ MELANDRO rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 14.

MELII, qui partim patricii, partim plebeii fuere.

Sp. MELIVS, vir equestris ordinis, & prædiues, largitione frumenti lelenito populo, cum consilia regni agitaret, vocatus a Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis inuocans, a C. Seruilio Ahala, M. Equitum, interemtus est, anno vrbis cond. CCCXIIII. bona publicata, domus diruta & area Æquimelium appellata. Varro lib. 4. de ling. Latin. Liuius 4. Cicero pro domo sua, Valerius 6. capite tertio. Plinius de viris illustribus.

Sp. Melius, superioris cõsanguineus, fauore nominis se aliquid moturum ratus, præsertim Trib. pl. rogationem de publicandis bonis Seruilii tulit anno vrb. cond. CCCXVII. Sed vanus ad populũ apparuit. Idem quartum Trib. pl. creatus est anno CCCXXXVII. Liuius 4.

P. Melius Sp. F. C. N. Capitolinus, Trib. mil. Cons. potestate creatus est ann. V. C. CCCLIII. quippe patricius: quod alioqui illi non contigisset. Liuius 5.

Q. Melius & L. Liuius, Tribuni pl. Samnitibus cum Posthumio & Veturio dediti sunt, ann. V. C. CCCCXXXIII. Liuius 9.

L. Melius Lithamyrus sibi & Durdenæ Cytheridi, & L. Melio F. &c. Hæc inscriptio reperitur Romæ in æde S. Chrysogoni, & extat apud Apianum pag. 300.

MEMMII.

Memmios Virgilius lib. 5. a Mnestheo Troiano, comite & socio Aeneæ, genus & nomen ducere scribit.

¶ De Mẽmia familia erudite cõmentatur in Lucretium suo προλογίζων Obertus Gifanius, qui cõmentario cũ auctoris nostri Sylua recte cõiungetur.

C. & T. Memmii, referuntur Liuio vt legati P. Rom. ille anno V. C. DLXXX. hic DLXXXIIII. lib. 41.

Q. Memmius, legatus cum T. Manilio apud Antiochum Eupatorem, scripsit Iudæis, quemadmodum habet Macchabæorum 2. cap. 11. Idem, opinor, in Oratione pro se: *P.* inquit, *Africanus, qui a Terentio personam mutuatus, quæ domi luserat ipse, nomine illius in scenam detulit.* Donatus in vita Terentii.

C. Mem-

C. Memmius, Trib. mil. in exercitu Scipionis apud Numantiam, cum delicatius ageret: Mihi, inquit Scipio, paulisper: tibi & reipub. semper necessarius nequaquã eris. Frontinus 4. cap. 1.

C. & L. Memmii, fratres, Oratores mediocres, accusatores acres atque acerbi, in iudicium capitis multos vocauerunt. Cicero in Bruto. De C. puto loqui Valerium lib. 8. c. 5. item Salustium, qui sumtis armis cõtra Iugurtham, Trib. pl. fuisse scribit multæ libertatis in dicendo, & potentiæ nobilitatis infestũ. Huius etiã arbitror illud esse in Scaurũ: *Vide Scaure, mortuus effertur, si potes esse possessor.* Fors idẽ ipse est, quẽ petitorem Consulatus Apuleius Saturninus Trib. pl. & Glaucia peremerunt, actionibus suis aduersarium fore metuentes. Auctores sunt Appianus lib. 1. de bellis ciuil. Liuius in epitom. lib. 69. Plinius in viris illustrib. Florus lib. 3. cap. 16. In L. Memmium extat iocus ille L. Crassi, descriptas in pariete litteras L.L.L.M.M. interpretantis: Lacerat lacertũ Largii mordax Memmius. Itẽ illud, descẽdentem in forum Memmium ita sibi magnum videri, vt ad Fabii fornicẽ caput demitteret. Vide Ciceronem de Orat. 2.

C. Memmius L. F. perfectus litteris Græcis, fastidiosus Latinarum, argutus Orator, verbisq; dulcis, sed fugiens non modo dicendi, verum etiam cogitandi laborem, tãtum sibi de facultate detraxit, quãtum imminuit industriæ. Cicero in Bruto. Huic dedicasse creditur Lucretius opus suum de rerum natura.

C. Memmius, affinis Pompeii (nam sororẽ eius coniugem habebat) traiecturo illo in Africã contra Domitiũ, Siciliæ præfect' est. Inde Quæstor Pompeii in Hispaniis, a Q. Sertorio cæsus est. Plutarchus in Põpeio & Sertorio, Eutropius 6. Orosius 5. cap. 23.

¶ C. MEMMIVS cognomẽto GEMELLVS, Trib. pl. M. Lucullum reum fecit, & cũ ille iudicium id euasisset, cõuertit accusationẽ in L. Lucullum fratrem: verum is conspiratione nobilium defensus est. Ædilis non admodum continenter in munere suo se gessit, vitiata M. Luculli coniuge, quod Cicero ad Atticum 1. epist. 13. salse recteq; innuens, initiatam ab illo in suis sacris scribit. Marcus id ægerrime passus, cum vxore diuortium fecit. Mordax in omnes, M. Catonem totas noctes ebrium esse dixit. Iulium Cęsarẽ aspertimis orationibus insectat' est, nec minori tamẽ acerbitate ab illo repressus. Eundẽ, Consulatu iam functũ, Prætor ipse ad reddendam superioris anni rationẽ in Senatu postulauit. Ex Prætura profectus in Bithyniam, Catullum Poetã secũ duxit, sed parum pudice habitum, quemadmodũ indicat quodam epigrammate. Scripsit & ipse epigrãmata, quæ citantur Ouidio Tristium 2. dura tamẽ, quomodo visum est A. Gellio. Candidatum Consulatus agens cũ Domitio, Messala & Scauro, iam Cæsari reconciliatus, & ipsius suffragiis ac militib' adiutus, honore concupito pręter spem excidit. Accusatus enim a Q. Curtio, bono & erudito adolescente, quanquam Cicerone defendente, condemnatus est, eaq; de causa in Græciam exulatum concessit. Extant eodem ad illum scriptę epistolæ familiariũ 13. Curionem aliquando de eo restituẽdo cogitasse, comperimus apud Ciceronẽ ad Atticum 6. epistola 1. Ex Fausta, Syllæ Dictatoris filia, quam post Q. Pomp. Rufum vxorem habuit, C. Memmium filiũ superstitem reliquit. Sed & Lysonis filium legib. Patrensium ab eo adoptatum, docet Cicero lib. 13. epist. 20.

C. Memmius C. & Faustæ F. M. Scauro in iudicio adfuit. Trib. pl. A. Gabiniũ, ex Syria reuersum, accusauit. Valer. lib. 8. cap. 1. Cicero ad Atticum 4. ad Q. fr. 3. epistola 1. Sunt qui Ædilem factum primũ omnium Cerealia fecisse putẽt, hac inscriptione moti, quæ extat in Orthographia Manutii, in veteribus numis reperta: *C. Memmius C. F. Quirin. Ædilis Cerealia primus fecit.* Mihi, tam recentia fuisse Cerealia, persuaderi nõ potest, etsi Cereales Ædiles a Iulio Cæs. iã rerum potito institutos, non negem.

L. Memmius Galen. Et hęc inscriptio in numis obseruata, quem potissimum denotet, incertum.

P. Memmii, & fratris eius, sed absq; nomine, meminit Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. Memmius Regulus, Cõsul sub Tiberio, suffectus in illius quinto Consulatu, cõiugem habebat Lolliam Paulinam, quã euocatam ex prouincia, cui maritus præerat, & ab eodem perductam, C. Cæsar sibi cõiunxit. Tacitus 5. & 12. Decessit sub Nerone anno principatus eius 7. auctoritate, constantia & fama clarus. Tacitus 14. qui & honorificum ibidem Neronis de illo iudicium subiicit.

L. Memmius Regulus, Consul an. V. C. DCCCXV. imperii Neronis 9. ¶ Veteris lapidis inscriptione, quã adducit I. Lipsius cõ-

ment. in lib. 15. Taciti, prænomen ei C. collegæ Virginio L. tribuitur.

¶ Memmius Pollio, Consul designatus sub Claudio, promissis ingentibus inductus est ad promittendum, vt Octauia desponderetur Domitio, idque obtinuit. Tacitus 12.

¶ Memmius Percennius Nolanus, quomodo cupressata seri oporteat, monstrauit. M. Cato de re rustica cap. 151.

¶ Memmius Rufinus, cæsus a Seuero A. Spartianus.

¶ MEMMIA SVLPITIA, Consularis viri F. Catuli neptis, coniunx fuit Alexandri Imp. quam ille duxit, abiecta Martiani filia, cum eius perfidiam & conspirationem intellexisset.

¶ Memmius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

P. Memmio Lyæo, Aufidia Tertia, coniugi suo carissimo, & Aufidia Restituta F. patri suo piissimo. Apud Apianum pagina 294.

MENII.

¶ Manutius scribit Menii, & Fuluius Vrsinus eosdem cum Mainiis & Maianiis esse putat.

C. Menius P. F. P. N. Consul anno vrb. cond. CCCCXVII. Aricinos, Lanuuinosq; & Veliternos, Antiatibus Volscis se coniūgentes, ex improuiso adortus fudit, deque iis triumphauit. Florus captarum ab Antiatibus nauium rostris forum ornasse scribit, vnde postea Rostris nomen. Plinius autor est 34. cap. 5. etiam columnam illi in eodem Consulatu in foro positam. Idem Menius aliquanto post factus est Dictator exercendis quæstionibus, ob occultas Capanorum in Romanos conspirationes. Liuius 8. & 9. Apud Florum primo cap. 11. vt hoc obiter admoneam, mendose pro Menius Menibilus legitur. quod equidem miror Cuspinianum, cum Flori verba citat, non animaduertisse.

C. Menius L. Octauium, in adulterio deprehensum, neruis contudit. Valerius lib. 6. cap. 1.

M. Menius, Trib. mil. cæsus in pugna contra Magonem, Hannibalis fratrem. Liuius 30.

T. C. Q. Menii, Prætores, T. anno vrbis conditæ DLXVII. vrbanam, C. sexto anno post Sardiniam, Q. ann. DLXXXIII. vrbanam iurisdictionem tenuere. Liuius 39. 40. & 43.

Menius quidam, alius a superioribus, cū domum suam Flacco & Catoni Censoribus venderet, vt ibi Basilica ædificaretur, excepit ius vnius columnæ, vt inde ipse & posteri eius spectare munus gladiatorium possent. Inde columna Menia & Meniana ædificia appellata. Asconius Pedianus pag. 12. Variat Sex. Pompeius in voce Mœniana. Meminit Nonius Marcellus.

Meniæ legis meminit Cicero in Bruto. Vide leges a nobis collectas. Legem Meniam, ab illa diuersam, suasit M. Cato. Citatur enim eius oratio Prisciano lib. 12. Menius apud Horatium in epistolis vt gulosus & decoctor notatur.

Menius Rufus, Medicus citatur Galeno.

MENENII patricii.

Menenii patricii, cognomento Lanati dicti sunt, quasi lana obducti & hirsuti, vel certe a candore & mollicie carnis, quomodo & luporum piscium laudatissimi, teste Plinio lib. 9. cap. 17.

AGRIPPA MENENIVS C. F. Lanatus, Consul anno vrbis conditæ CCL. de Auruncis triumphauit: plebem, cum in montē sacrum secessisset, patribus reconciliauit. Liuius 2. Dionysius 6. Valerius 4. capite 4. & scriptor virorum illustrium.

T. Menenius, Agrippæ F. C. N. Lanatus, Consul anno vrbis cōditæ CCLXXVI. quod eius culpa Cremeræ præsidium amissum foret, duum millium æris a populo damnatus est. Vnde ægritudine & morbo confectus, interiit. Liuius 2.

T. L. & Agrippa, Menenii, T. filii, Agripp. nep. Lanati, Consulatum omnes ordine gessere, anno vrbis conditæ CCCI. CCCXIII. & CCCXIIII. Agrippa etiam Triumuir coloniæ Ardeam deducendæ, & Tribunus mil. Consulari potestate semel atque iterum enituit. Liuius 4.

L. Menenius Lanatus, & ipse duos Tribunatus mil. Cōsulari potestate obiuit. Liuius etiam tertium Tribunatum illi tribuit, sed male.

L. Menenius Agrippa, memoratur Valerio lib. 7. cap. 8.

MENENII plebeii.

Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCXLIII. legem Agrariā tulit. Liuius 4.

M. Menenius, Trib. pl. præfuit, cum deiectus est saxo Tarpeio Manlius, anno V. C. CCCLXX. Liuius 6.

L. Menenius, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCXCVI. cum Duillio collega de fœnore

nore vnciario rogationem pertulit. Liuius 7.

Menenius, proscriptus a Triumuiris, opera serui, qui se heri loco cædi sustinuit, in Siciliam euasit. Appianus 4.

¶ MENANDRO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

¶ MENNAS, præfect. præt. Iustiniani principis, cui Codicem a se confectum per omnes imperii fines vulgandum misit.

¶ MENOPHILO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 34. Quæratur in Aureliis.

¶ MERCVRIALI rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 10. Similiter Valerianus & Gall. 7. Cod. tit. 4.

¶ L. MERGILIVS Italicensis, miles C. Cæsaris in Hispania sub Q. Cassio memoratur Hirtio comment. 4.

MESSII.

Messius Vectius, homo Volscus, fortitudine & audacia clarus. Vide Liuium lib. 4.

C. Messius, Aedilis, quo faciente ludos Florales, populus, vt nudarentur Mimæ præsente Catone, flagitare erubuit. Valerius 2. capite 5. Idem bello ciuili Cæsaris partium in Africa cum cohortibus Acyllam missus, eam aduersus Pompeium tutatus est. Comment. 5.

C. Messius, Aedilis, Augusto quintum Consule. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Messius Gallicanus, Præfectus prætorio cum Tacitus Imp. recens lectus ad exercitus venit. Vopiscus.

¶ Messius Rusticus, curator aluei & riparum Tiberis, & cloacarum vrbis sub Hadriano. Ex Inscript. ant.

T. Messius Licinianus, legitur in monumentis Brixianorum.

L. Messius Geminius, curator ærarii Mediolanensis, Inscript. ant. pag. 30.

L. Messius, speculator Antonii, captus in bello Actiaco ab Augusto, & dimissus est, homo Senatorii ordinis. Dion lib. 50.

Messio Maximo scribit Plinius epist. 4.

¶ MESSIANVS, Patricius sub Auito Imp. ipso capto occisus est.

Messiano, Comiti rerum priuatarum, rescripsere Valentin. Theod. & Arcad. 8. Cod. tit. 4. Hic puto est, quem Proconsulem, post Bautonis Consulatum, Manichæos audisse scribit Augustinus libro 3. contra litteras Petiliani cap. 25.

¶ MESSIDIVS, memoratur in epist. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 1.

MESSINII.

P. Messinius, Eques Rom. refertur mentione Ciceronis epist. 13.

C. Messinius, memoratur Ciceroni in oratione quam habuit post reditum in Senatu.

¶ L. Messinius Rufus, Quæstor Ciceronis, frater M. Mindii, cōmendatur Ser. Sulpitio epistolarum 13. Eundem exulantem sub Cæsare Cicero consolatur epistolarum 5. Fusius de eo egimus annotationibus in epistolas Ciceronis. ¶ Vide Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 87. 115. 124. 224.

¶ Messinio Frontoni rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 40. de manumissis testamento.

¶ L. MOESIO *L. F. Pol. Rufo Proconi. Aug. Trib. mil. leg.* XV. *Apollinaris Trib. coh. mil. Ital. volunt. quæst. in Syria præf. fabrum.* Manutius in Orthographia.

METII.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum, ob raptas Sabinas, acriter pugnauit. Liuius 1.

¶ Metius Tullus, Albanorum dux, ob perfidiam ab Hostilio Tullo rege quadrigis distractus. Liuius 1.

¶ Metius Geminius, dux Tusculanorum, victus & cæsus singulari certamine a Manlio Torquato adolescente bello Latino. Liuius lib. 8.

P. Metius, satelles Saturnini, Trib. pleb. per quem Memmium, virum acrem & integrum, fuste percussum interemit. Eutropius 5.

C. Metius tempore Ciceronis, de quo ipse ad Attic. lib. 16. pag. 595. De C. Metio, inquit, non credo &c.

¶ P. Metius Tarpa, ea quæ in scena recitanda erant, prius indicabat. Meminit eius Horatius in arte Poetica & Satyra 10. Sic Paulus Manutius.

¶ METIVS POMPOSIANVS, quem Vespasianus Consulem fecit, authore Victore. De hoc dicere solitus est Domitianus: *Vellem*, inquit, *tam formosus esse, quam sibi Metius videtur*. Relegatus primū in Cyrnum est, deinde cæsus ab eodem Domitiano, quod habere imperatoriam genesin vulgo ferebatur, & quod depictū orbem terræ in membranis, concionesq; regum ac ducum ex Liuio circumferret, quodque seruis nomina Magonis & Han-

nibalis indidiſſet. Suetonius in Domitiano, Dion itidem in Domitiano.

Metius Celer, ſub Domitiano, quem euntem in Syriam ad legionem, ab Imperatore promiſſam, proſequitur carmine Statius Papinius Syluarum 3.

¶ Metius Carus, delator ſub Domitiano. Meminit eius Tacitus in vita Agricolæ ſub finem, Plinius epiſt. 1. ad Voconium & 6. ad Hiſpanum, item Iuuenalis.

¶ M. Metius Rufus, Conſul ſub Seuero principe, cum L. Turpilio Dextro an. V. C. DCCCCXLIIX. Vide Inſcript. ant. pag. 114.

¶ Stemma petatur ex Onuphrio Panuinio pag. 56.

¶ Metius Marullus, vir Conſularis, patre item & auo Conſularibus, pater fuit Gordiani ſenioris Auguſti ex Vlpia Gordiana. Capitolinus.

Metia Fauſtina, Gordiani ſenioris F. nupta Iunio Balbo, viro Conſulari. Capitolin.

¶ Metius Gordianus, conſanguineus Gordiani Imp. qui in Perſide periit, præfectus illius. Capitolinus.

¶ Metius Falconius Nicomachus, Senator Conſularis, cum lectus eſt Tacitus princeps. Vopiſcus.

Metius Zetus. Inſcript. ant. pag. 174.

¶ METIANVS, affinis Proculi Tyranni ſub Probo. Vopiſcus.

Sthenius Metius, Samnitum princeps, citatur Pompeio Feſto in voce Mamers.

METILII.

L. Metilius, Trib. pl. anno vrbis cond. CCLXXXIII. Liuius 2.

M. Metilius, tertium Trib. pl. ann. V. C. CCCXXXIX. & quartum an. CCCLIIII.

M. Metilius, emiſſus legatus a Fuluio & Claudio Coſs. ad Senatum an. V. C. DXLII.

¶ T. Metilius Croto, refertur Liuio Decad. 3. lib. 3.

M. Metilius Aedilis cum L. Anneio Auguſto III. Cos. Inſcript. ant. pag. 315.

¶ Metilius Bradua, Conſul ſub Traiano anno V. C. DCCCLX.

Metilius Bradua, Conſul ſub finem & exitum Pii, ann. V. C. DCCCCXII. Hic eſt, cui reſcripſit Pius. Vide Pand. de quæſtionibus. Opinor eundem eſſe, qui & Bradeas vocatur, cuiusq; ſororem Rhegillam Herodes Atticus vxorem habuit: Quam grauidam cum ob leue peccatum a liberto Alcimedonte cædi iuſſiſſet, mulier iniuriæ vim non ſuſtinens, immaturo partu naturæ conceſſit. Eo nomine poſtulauit cædis Herodem vxoris frater Bradeas apud Senatum Romanum, cumq; multa de maiorum ſuorum claritate dixiſſet, ſcommate illũ excepit Herodes: *Tu, inquiens, in aſtragalis nobilitatem geſtas.* Hæc Cœlius Rhodiginus lib. 20. cap. 27. fors ex Philoſtrato.

Metilius Bradua, Conſul ſub Commodo an. V. C. DCCCCXLIII. & ante anno DCCCCXXXVII. Neſcio eidem, an fors fratri, alteri certe eorũ, Marco videlicet Braduæ, Proconſuli Africæ, reſcripſit Anton. Imp. cum Diuo Seuero Pand. 26. tit. 10. de ſuſpectis tutor. leg. 1.

Metilius, Hieroſolymis Rom. præf. quẽ cæſis ipſius militibus, contra pactum & iusiurandum, deprecantẽ, & vſq; ad circũciſionem iudaizare ſe promittentem, Iudæi ſeruarũt. Ioſeph. belli Iudaici 2. cap. 18.

Metilius Hilarianus, præfectus vrbis ſub Cõſtantino.

¶ METRODORO reſcribunt Seuerus & Ant. 5. Cod. tit. 3.

MEVII.

P. Meuius in libertum, quanquam gratum ſibi, quod nubili filiæ dediſſet oſculũ, animaduertit. Valerius 6. cap. 1.

Meuius, cum bello Actiaco fratrẽ occidiſſet, & ſpolia eius legens recognouiſſet, mox ſuo ſe gladio transadigit. ¶ Vide elegantiſſimũ epigrãma, quod a I. Lipſio cõment. in 19. Taciti adductũ, is Scaligero deberi affirmat. Et nota ſimilis caſus exẽpla e Liuii epit. 79. Valerio li. 5. ca 5. Tacito li. 19.

¶ Meuia Galla, vxor Planci, in qua male audiebat: nam rogatus ab illo ſutor in iudicio, quo ſe artificio tueretur, Gallam ſe ſubigere reſpondit. Macrobius Saturn. 2.

C. Meuius, Centurio Auguſti Cæſaris. Vide Valerium 3. cap. 8.

Meuius, Poeta malus, infeſtus Virgilio & Horatio. Meminit illius vterque; hic in Odis, ille in Bucolicis.

Meuio Probo, præſidi prouinciæ Hiſpaniæ, reſcripſit Imp. Antoninus cum D. fratre ſuo Pand 48. de interdictis & relegatis & deportatis.

¶ M. MILITIVS, Triumuir, quod ad incendium, ortum in ſacra via, extinguendum tardius veniſſet, die dicta a Trib. pl. ad populum, damnatus eſt. Valerius 8. cap. 1.

MILONII.

Milonius, Lanuuinorum Prætor, cum tantũ portis egreſſi eſſent, Latinis ſuppetias laturi, allato de clade illorum nuncio; Pro paulula, inquit, via magnam mercedem Romanis ſoluemus.

C. Mile-

C. Milonius, partium C. Marii & Cinnæ. App. 1.

MILONIA CÆSONIA, C. Caligulæ coniunx: sic enim vocatur Dioni. Vide supra in Cæsoniis.

¶ MILVIVS Gallicanus, præfectus præt. Valeriani. Vopiscus in Probo.

Milio rescribũt A A. & CC. 7. Cod. ti. 10.

¶ MIMISIVS C. F. Sardus &c. Inscr. ant. pag. 186.

C. Mimisius C. L. Ianuarius, & C. Mimisius Draconia. Ibidem pag. 382.

MINDII.

M. Mindius, fr. L. Messinii Rufi. Cicero epistolarũ 5. epistola 20. & 13. Vxorem habuit Oppiam nomine. Ibidem lib. 13. epist. 27. & 29.

P. Mindius, Augusto suam operam cum aliis præstitit in apparandis tormentis. Vitruuius in præfatione primi. apud quem tamen perperam puto legi Minidius.

Mindia Spes mater. Mindius Onomastus F. Inscript. ant. pag. 250.

¶ Mindii Marcelli meminit Cicero epist. 17. lib. 15. quem arbitror alium esse a M. Mindio, L. Messinii fratre.

Mindius Marcellus, amicus & necessarius Cæsaris Octauiani, cui Menedorus de suo a Pompeio ad Cæsarem transfugio consilium aperuit. Appianus lib. 5.

Mindius declamator, citatur Senecæ lib. 9. declamat. 2.

Mindius Alexander, citatur a Plutarcho in Mario.

MINERVII.

Mineruius Burdegalensis, Rhetor, Romæ florentissime docuit sub Constantio. Hieronymus.

Mineruius, vir Consularis sub Valentiniano I. Meminit illius Ammian. lib. 28.

Mineruio, Comiti rerum priuatarum, rescribitur ab Arcad. & Hon. 1. Cod. de off. Comitis rerum priuatarum.

¶ MINNIVS noster, inquit Cicero ad Atticum lib. 10. epist. penultima.

MINVTII.

C. Minutius, in concione Brutum Cos. admonuit, non esse sequendam Collatini collegæ sententiã de reddendis bonis, quæ Tarquinii per legatos petebãt, ne cõtra patriã his vterẽtur, nec eũ suspicione vacare, ꝙ ꝓpinquus illorũ esset. Plut. in Publicola.

M. Minutius Augurinus, Consul anno V. C CCLVII. & iterum CCLXIII.

P. Minutius Augurinus, fors frater, Consul ann. V. C. CCLXII.

L. MINVTIVS AVGVRINVS, Consul an. V. C. CCXCVI. contra Aequos missus, passus est se ab iis circumuallari. Ereptus autem opera L. Quintii Cincinnati, Cõsulatum coactus est deponere, & legati loco exercitui præesse. Liuius 3. Dionysius 10. Idem præfectus postea annonæ creatus an. CCCXV. Sp. Melii nefaria consilia aperuit, donatus ob id boue aurato extra portã trigeminam. Liuius 4. Plinius scribit, illum farris precium in trinis nundinis ad assem redegisse vndecimum plebei Tribunum: qua de causa statua illi extra portam trigeminam a populo, stipe collata, statuta sit, lib. 18. cap. 3.

Q. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. CCXCVII.

L. Minutius Augurinus, alius a superiore L. x. vir pulsus cum aliis in exilium an. V. C. CCCV.

Minutia, Vestalis, viua defossa an. V. C. CCCCXVII. Liuius 8.

T. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. CCCCXLIX. triumphauit de Samnitib. etsi quidã occisum in acie scribant. Liu. 9.

¶ M. Minutius Fessus (ita est in Liuio, vbi tamen Rufus legendum puto) primus cum aliquot aliis lectus Augur ex plebe, ann. V. C. CCCCLIII.

¶ M. Minutius Rufus, Consul an. V. C. DXXXIII. Idẽ puto fuit, qui Mag. Equitum Dictatori Fabio Max. in imperio æquatus est, an. DXXXVII. Liuius 22. Plutarchus in Fabio. Valerius Max. lib. 3. cap. 8. lib. 5. cap. 2. Plinius de viris illustr.

Q. Minutius Rufus, Prætor anno V. C. DLIIII. Consul an. DLVII. triumphauit de Liguribus in monte Albano. Liuius Decad. 4. lib. 3.

M. Minutius Rufus, Prætor ann. V. C. DLVII. quo tempore primum 6. Prætores creati sunt.

M. Minutius Rufus Consul anno V. C. DCXLIIII. Procons. cõtra Thraces feliciter pugnauit. Liu. seu Flor. 65. In Sallust. est Q. Minutius Rufus, bello ciuili dux Pompeianus (Cæsar Comm. 2.) iussu D. Lælii Asiaticis nauib. 18. Orici præfuit cum Lucretio. Comment. 3. Appianus 2.

Minutius, Dictator, cum C. Flaminium M. equitum dixisset, stridore soricis consecuto, vterque dignitate iussus est abire. Plutarchus in Marcello. In Valerio Max.

CC 2

non Minutius Dictator, sed Fabius Maximus fuisse legitur.

¶ Q. MINVTIVS THERMVS, Trib. pl. ann. V. C. DLII. Aedilis cur. ann. DLVI. Prætor ann. DLVIII. triumphauit de Hispanis, 12. millibus illorum cæsis. Liuius 33. & 34. Consul DLXI. Ligures vicit, interfectis ex iis 9. millibus. Triumphus illi tum negatus, longius opinione ducto bello. Idem legatus Cn. Manlii Consulis, in exercitu illius pugnando interfectus est. Liuius 38. Huius puto F. fuit Q. qui sequitur.

Q. Minutius Thermus, accusatus a M. Catone Censorio, quod 10. liberos homines eodem tempore interfecisset. Gellius 10. cap. 3. & 13. cap. 23. ¶ Catonis oratio ista, & altera in eundem hunc Thermum de suis virtutibus, citatur creberrime in Fragmento Sex. Pompeii.

M. Minutius Thermus, Prætor Asiæ a quo corona ciuica donatus est Iulius Cæs. in expugnatione Mitylenarum. Suetonius.

Q. Minutius Thermus, Proprætor in Asia, cum Cicero peteret Ciliciam Proconsul. Cicero epist. 13.

Minutius Thermus, profugit a Pompeio ad Antonium. Appianus 5.

Minutius Thermus, Prætorius, sub Nerone in gratiam Tigillini occisus. Tacit. 16.

A. Thermus (puto esse Minutium) bis defendente Cicerone absolutus. Cicero pro L. Val. Flacco.

¶ T. Minutius Melliculus, moritur in Prætura, an. V. C. DLXXIIII.

¶ L. Minutius Myrtilus, deditus Carthaginensibus, ob legatos illorum violatos, an. V. C. DLXVI.

¶ L. Minutius Basilius, homo locuples, cui in Græcia decedēti falsum testamentū subiectū est, defensumq; per M. Crassum & Q. Hortensiū, Valer. 9. cap. 4. Cic. off. 3. cum ille sororis filiū, M. Satyrium, hæredē instituisset, & nomen suum ferre iussisset.

L. MINVTIVS BASILIVS, legatus sub Cæsare in Galliis. Hunc esse puto, qui postea cum aliis in Cæsarem coniurauit. Bello ciuili ab Octauio & Libone cum Sallustio victus est. Eutropius 6. Periit non multo post Cæsarem, seruorum manu necatus. Eutropius 7.

Minutium præfuisse castello, vbi Pompeius erumpens Cæsaris munitiones aggressus est, apud Dyrrhachium, indicat Appianus 2. & similiter Lucanus 6.

Opportuna tamen valli pars visa propinqui,
Quam Minuti castella vocant &c.

Fors cum superiore idem est.

L. Minutius Basilius, militauit sub Sylla, a quo missus est ad occupandā vrbis portā, cū veniret aduersus Mariū. Plutar. in Sylla.

Busti Basilii meminit Cicero ad Atticum 7. epist. 8.

M. Basilius (opinor ex Minutiis esse) citatur Ciceroni inter graues iudices pro A. Cluentio.

Q. Minutius, Eques Rom. honestissimus. Cic. in Verrinis.

¶ L. Minutius Natalis, Consul, Augur, Proconsul Libyæ, legatus Augusti, Proprætor prouinciæ inferioris Mœsiæ votis V. S. C. Hæc inscriptio extat apud Volaterranum Latine & Græce. Eadem extat Græce in mon. Rom. pag. 276. sed aliquanto diuersior, nec L. sed A. prænomine: Latine autem pag. 186.

Ad Minutium Natalem scripsit libros 6. Saluius Iulianus Iurisconsultus.

Minutio Natali rescribitur Pand. 2. de feriis.

¶ Minutius Fundanus, vir doctus & sapiēs, Proconsul. Africę fuit, Serenii Graniani successor, quem Hadrian. ex rescripto admonuit, ne sine obiectu criminis in Christianos sæuiret. Euseb. & Oros. Plinius iunior huic alicubi Consulatum auguratur.

¶ Minutius Acilianus, patre natus Minutio Macrino, Equite Romano, sed a Vespasiano inter Prętorios allecto, auiam, maternam habens Serranam Proculam, auūculum P. Acilium, quem Plinius in epist. libro 1. Aruleni Rustici filiæ maritum se prospexisse scribit.

¶ Minutius Iustus, de quo Tacitus li. 19.

¶ Minutio Macrino inscripsit Persius suam Satyram.

Macrinum, virum Prætorium, refert Plinius libro 11. statuto tempore passum profluuium sanguinis per os.

Minutius, Prætor, proscriptus a Triumuiris, cum mutata veste in taberna latitaret, a lictoribus, pudore & misericordia subsistentibus, deprehensus & cæsus est. Appianus 4.

¶ Minutius Felix, nobilis causidicus Romæ sub Heliogabalo, scripsit dialogū Christiani & Ethnici, disputantium. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis, & Lactantius lib. 5. cap. 1. qui notum illum sibi fuisse scribit. Meminit idem Hieronymus

epistola

epistola ad Magnum, Oratorem Rom. *Minutius Felix*, inquit, *causidicus Romani fori, in libro, cui titulus, Octauius est, & in altero contra Mathematicos, si tamen inscriptio non mentitur auctorem, quid gentilium scripturarum dimisit intactum?* &c.

¶ Minutius Pacatus Alexandrinus, Grammaticus, scripsit de lingua Alexandrinorum, vel de Græcismo libros 7. ex ordine litterarum, de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas Πάκατος.

Minutia Rufina. Inscript. ant. pag. 50.

M. Minutius, Iuliæ, sororis C. principis, maritus. Iosephus, si tamen locus corruptus non est.

Minutius Fuscus, maritus Corelliæ, sororis Corellii Rufi. Plinius epist. 7.

¶ M. MINVTIANVS, consanguineus C. Caligulæ, coniurauit simul in Caium, vt amici Lepidi necem vlcisceretur. Ioseph. lib. 19. cap. 1. qui tamen scriptoris locus, vt alia multa, corruptelis non caret.

Minutiano rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Minutiano alii Antoninus A. 5. Cod. tit. 71.

¶ L. MIRIVS Oceaneolus Maximillus, memoratur Inscript. ant. pag. 441.

C. Mirius. Ibidem pag. 324. & 331.

¶ MIRONIA L. F. Iusta. 175.

¶ MISSITIVS, Prætorianus, agnouit & salutauit fugientē Neronem. Suetonius.

¶ MITHRADATI rescribunt Valerianus & Gall. 5. Cod. tit. 71.

¶ MNASEÆ AA. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti. Extat id cognomentum in Septimiis.

MODII.

Gellius 14. cap. 5. inter propria nomina Cælii, Tertii, Accii, Titii, citat & Modii.

C. Modius Equiculus, vir fortissimus patre etiam militari, citatur Varroni rei rust. 2. cap. 7. sed mendose, opinor, Commodius pro C. Modius scriptum.

M. Modius, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

C. Modius, refertur Inscript. ant. pagina 361.

Modiæ, vt diuitis matronæ, meminit Iuuenalis Satyra 3.

Modianus, inter Episcopos Africæ refertur a Cypriano epist. 12.

¶ C. Modestius Macedo, cuius & pater Macedo, cõiūx Fortunata. Inscr. ant. p. 320.

M. Modestius Repentinus. Ibidem pag. 405. Extat eadem inscriptio apud Petrum Victorium in annotationibus super librum 8. epist. Ciceronis 845.

¶ MODESTO Taurino rescripsit D. Pius Pand. 48. de bonis eorum, qui ante sententiam mortem sibi consciuerunt.

Modesto alii AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Modesto Cos. rescribit Libanius Sophista in epistolis.

Modestus, scripsit de re militari ad Theodosium Imp.

¶ MONACHO, Præfecto præt. rescribunt Honorius & Theod. 1. Cod.

¶ MONTANVS Traulus, Eques Rom. modesta iuuenta & corpore insigni, accitus vltro a Messalina, cum vna nocte libidinem eius explesset, a Claudio occisus est. Tacitus in fine 11.

¶ MVCOTRAVLO rescribit Antoninus A. 2. Cod. de pactis.

MVMMII.

P. Mummius, dexteritate morum valde cõmendatus est, quem C. Publicius ob id dicere solebat, cuiuis tempori hominem esse. Refert id apud Ciceronem de Oratore 2. Cæsar. Vbi quod adiicit sumtum ex Catone, priorem illo vel certe synchronum fuisse, arguit.

L. Mummius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Sardiniam sortitus est. Sed ea prouincia propter belli magnitudinem Consularis facta, cessit P. Sempronio Graccho Cos. Mummio vero Prætori quæstio decreta est in eos, qui socii ac nominis Latini, ipsi maioresve eorum, M. Claudio P. Quintio Censoribus, postquam ea apud socios Latini nominis censi essent, in suam quisque ciuitatem ex lege & edicto C. Claudii Consulis, ante Calendas Nouembres non redissent. Liuius 41.

L. MVMMIVS, homo nouus, & ad Consulatum euectus, contra Achæos, iam a Q. Metello ad Thermopylas victos, missus est. Cum quib. duce Diæo, motus eius & belli autore, ad Isthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaia in deditionem acceptā, Corinthum ex S. C. diruit, quoniā legatos P. R. violassent. Thebæ quoq; & Chalcis, quæ auxilio fuerant, dirutæ sunt. Ipse Mummius se abstinentissimum virum gessit, nec quicquam ex iis opibus ornamentisq;, quæ prædiues Corinthus habuit, in domum eius peruenit. Sic fere Liuius

lib. 51. item Plinius de viris illustrib. Acto triumpho, qui signis & picturis variis spectatissimus fuit, Achaici nomen tulit. Gessit postea & Censuram cum P. Scipione Æmiliano: in quo honore cum lenior visus esset, non dubitauit Scipio pro Rostris dicere, se omnia ex maiestate reipublicæ gesturum fuisse, si sibi ciues vel collegam dedissent, vel non dedissent. Valerius lib. 6. cap. 4. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pag. 95. Paterculus tam rudem & indoctũ fuisse tradit, vt capta Corintho, cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, iuberet prædici conducentibus, si eas perdidissent, nouas eos reddituros. Addit tamen idem autor, magis pro repub. fore, si maneret adhuc rudis Corinthiorum intellectus, & hanc imprudentiam decori publico fuisse conuenientiorem, sui temporis prudentia. Scitum est, quod scriptum reliquit Strabo Geographiæ lib. 8. Lucullum, cum ædem Fortunæ construxisset, atq; itẽ porticum quandam, statuas, quas Mummius complures habebat, petiuisse in eum vsum, vt ædem ornaret ad ostẽtationem, mox easdem redditurus. Nihil minus autem cogitantem statuas omnes Deæ consecrasse, quod sciret eum auferri non licere, & tamen ministris repetentib. vt inde tollerent, iussisse, adiecto, etiam sibi iam nullum illarum vsum esse. Quam illius improbitatem & strophàm cum Mummius æquo animo ferret, omni prorsus amissarum statuarum abiecta cura, populũ longe maiore laude & gloria Mummium, quam, qui eos Deæ posuerat, Lucullũ celebrasse. Decessit, cum ære Corinthio & signis vrbem repleuisset, non relicta dote filiæ, quomodo testatur Plinius libro 34. cap. 7. Petrus Crinitus, nescio quibus intemperiis affectus, huius L. Mummii filio Lucretium suum poema dedicasse scribit, eumque C. Memmium vocat, quomodo & patrem L. Memmium, diuersissimas familias insciuissime commiscens. Nec hoc contentus, si superis placet, parum diligenter temporum rationem obseruare, facileque refelli posse, qui ab ipso dissentiat, velut ex tripode pronunciat. Dicas, cum hæc in litteras mitteret, parum mente constitisse.

Sp. Mummius, L. Mummii fratris legatus ad Corinthum fuit, quemadmodum vult Cicero ad Atticum 13. Idem Sp. Mummius cum Scipione Æmiliano & L. Metello legatus ad inspicienda sociorum regna missus est. Iustinus 38. Adhæc epistolas facetis versiculis Corintho familiaribus in vrbem misit. Cicero ad Atticum lib. 13. epist. 4.

Mummia Achaica, neptis Q. Catuli, proneptisque L. Mummii Achaici, Galbæ Imp. mater extitit.

Q. Mummius, subrogatus Trib. pleb. in locum M. Octauii, cui Tib. Gracchus magistratum abrogauerat. Appianus 1.

L. & Sp. Mummii fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem L. & antiquus, Sp. nihilo quidem ornatior, sed tamen astrictior. Fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Cicero in Bruto.

M. Mummius, Prætor, Pompeio primum Consule.

Mummius, legatus M. Crassi, victus a Spartaco. Plutarchus in Crasso.

Mummius, ab Equitibus Romanis iniquo iudicio circumuentus, aufugit, & in Delo vitam egit. Appian. bellorum ciuil. 1.

Mummium, nescio quem, Macrobius post Nonium & Pomponium diu iacentem artem Atellanam suscitasse scribit Saturnal. lib. 1. cap. 10. quem locum Petrus Crinitus in Q. Nonio citans, Macrobii verborum ordinem ac sententiam, quod miror, totam inuertit, Nonio Pomponium tempore posteriorem faciens aduersus notam historiæ veritatem.

¶ Mummius Rufinus, citatur Plinio naturalis historiæ primo.

¶ Mummius Secundinus, occiditur a Seuero Imp. Spartianus.

Mummius Albinus, præfectus vrbis sub Valeriano, & iterum sub Gallieno.

Mummii Celeres, Sthenius & Pacuuius, nobiles Campani, memorantur Liuio 23.

Mummius Lollianus, cui rescripsisse legitur Traianus Pand. lib. 48. tit. 18. l. 1.

MVNATII.

C. Munatius x. vir creatus ad partem agri Ligustini & Gallici viritim diuidendam, anno V. C. DLXXXI. Liuius Decad. 5. lib. 2.

P. Munatius, cum demtam Marsyæ coronam e floribus capiti suo imposuisset, duci in vincula a Triumuiris iussus est. Plinius 21. cap. 2.

¶ Muna-

¶ Munatius Rufus, comes M. Catonis in expeditione Cypriaca, librum de Catone scriptum reliquit. Valerius 4. cap. 3. Plutarchus in Catone.

¶ L. MVNATIVS PLANCVS, patrem, auum & proauum eodem prænomine habuit, Orator ac discipulus Ciceronis. Militauit sub Cæsare in Galliis, cui & in bello ciuili cum adhæsisset, post Præturam designatus ab illo Consul cum D. Bruto, Galliam comatã administrauit. Bello Mutinensi summa de se reipubl. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis desertis, cum Antonio & Lepido se coniunxit, quoque magis eisdem & Cæsari gratificaretur, fratrem proscribi passus est, Lepidi, qui & ipse fratrem prodiderat, studiosus imitator. Vnde mox illis triumphantibus, milites per iocum hunc versum iactarunt:

De Germanis non de Gallis ambo triumphant Consules.

Post bellum Perusinum profectus ad Antonium, cum diu illi & reginæ Cleopatræ seruilib. obsequiis & assentationibus se cõprobasset, inter apparatũ Actiaci belli trãsfugit ad Cęsarem, a quo post aliquot annos ad Censuram euectus est, pluribus etiã honoribus decoratus, quemadmodum vetus indicat Inscriptio hæc: *L. Munatius L. F. L. N. L. pron. Plancus Cos. Cens. Imp. iter. VII. vir epulonum, triumphalis ex Rhetis ædem Saturni fecit de manubiis, agros diuisit in Italia Beneuenti, in Galliã colonias deduxit Lugdunum & Rauracam.* Cæterum Plancus idem aliquando in Meuia Galla nupta male audiuit. Vnde sutor rogatus ab illo in iudicio, quo se artificio tueretur, vrbane respondit, Gallam se subigere, adulteriũ per ambiguitatem exprobrans. Illud scitum est, quod refert Plinius in præfatione: cum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, sed post mortem primum edendas, ne respondere posset, dixisse Plancum: *cum mortuis non nisi laruas luctari*, quo dicto sic repercussit aduersarios, vt apud eruditos nihil impudentius iudicaretur.

¶ Fabricius in Antiquitatib. pag. 52

¶ Macrobius lib. 2. Sat. cap. 2.

L. Munatius Plancus, haud dubie Planci, Censorii viri F. Consulatum gessit ann. V. C. DCCLXV. sub finem vitæ Augusti. Missus legatus ad Germanicum, pene a militibus, seditionem agitantibus, occisus est. Tacitus 1.

C. Plotius Plancus L. fr. a Triumuiris proscriptus, cum in regione Salernitana lateret, odore vnguenti proditus est. Quanquam autem adhuc fallere posset, seruis, vbi dominus esset, in summis tormentis se scire, negantibus, non sustinens tam fideles diutius excruciari, in medium processit, militumque gladiis iugulum præbuit. Plinius 13. capite 3. Valerius Max. 6. cap. 8.

T. Munatius Plancus Bursa, & ipse L. Oratoris & C. frater, Tribunus pleb. cum Q. Pompeio Rufo, Miloni in causa cædis Clodianæ valde aduersatus est, Ciceroni etiam ob id infestus, etsi antea ab illo pro tribunali iudicum defensus erat. Quod beneficium non agnoscenti quandoque illi, cum insuper amicum Ciceronis Sabinum reum fecisset, indignabundus Cicero, *An tu*, inquit, *Munati, illud iudicium tua opera effugisti, vel potius mea, qui multum caliginis tribunalibus offudi?* In funere Clodii curiam incendit. Vnde mox ex condemnatione, maximo populi plausu pulsus vrbe, quadriennio post a Cęsare rerum potiente restitutus est. Meminit huius Planci Bursæ Cicero Epistolarum septimo & duodecimo, itẽm Philippicarum vndecima, & decimatertia. Vbi prouerbio de illo dici solitum scribit, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent. Et subiicit, Fracta sunt, & tamen viuit. sed hoc, vt multa alia, Aquilæ acceptum fertur.

MVNATIA PLANCINA, Cnei Pisonis vxor, sub Tiberio periit. Vide Tacitum libro secundo & quinto, Dionem quinquagesimo septimo. Fuit L. Munatii Planci F. vel certe neptis. Extat Romæ in ædibus Cæsiis talis de ea inscriptio: DIS MANIBVS L. MVNATI PLANCINÆ L. POLYCLITI.

C. Munatius C. F. ad quem scribit Cicero epist. 13. Fors idem, qui in Hispania conspirauit in Q. Cassium, vt habet belli ciuilis commentarius 4.

¶ Munatius Flaccus, Pompeianus, bello Hispaniensi, Cæsare Ateguam obsidente, missus a Pompeio per Cæsaris munitiones, cum tesseram didicisset, ad oppidum penetrauit, præsidiumque induxit. Indicant id verius quam narrant Commentarius belli ciuilis sextus, & Frontinus lib. 3. capite decimoquarto, hoc loco misere deprauati. Luculentius vero Dion lib. 43. Idẽ inibi obsessus, omnes eius oppidi ciues, quos Cęsaris esse studiosos sensit, iugulatos

muris præcipitauit: fœminas quoque, citatis nominibus virorum, qui in contrariis castris erant, vt cædes coniugum suarum cernerent, & maternis gremiis superpositos liberos trucidauit, aliaque multa, quæ auditu horrenda sunt, perpetrauit, homo Rom. sed omnibus Scythis & Getis immanior. Vide Valerium Max. lib. 9. cap. 2.

Plancus, summus declamator, nominatur Senecæ in fine 2. Controuersiarum, contemporaneus Porcii Latronis.

L. Munatio Concessiano statuam ponendam Herculanensium respubl. decreuit. Vide Antiquitates Fabricii pag. 43.

Cn. Munatius M. F. Pal. Aurelius Bassus Proc. Aug. &c. quæratur in Orthographia Manutii in voce Britannia.

¶ MVSA, citatur Senecæ inter Declamatores sui seculi. Multum habuit ingenii, minus cordis, omnia vsque ad vltimum tumorem perducta, vt non extra sanitatem, sed extra naturam esset. Plura idem Seneca initio 10. Controuersiarum.

Musæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 28.

MVSEO ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 54.

MVSONII.

C. Musonius Rufus, refertur apud Corn. Tacitum lib. 14. 15. 19. & seq. Philosophus fuit, ordinis tamen equestris, reuocatus ab exilio per Titum, teste Eusebio. Agit de eodem Dion in Nerone, & iterum in Vespasiano, sed vt variare aliquantum videatur. Crassius etiam hallucinatur Suidas Μουσώνιος & Κορνοῦτος, vbi cæsum a Nerone affirmat. Adde insuper quæ de eodem habent Plinius lib. 3. epist. ad Iulium Genitorem, Philostratus lib. 7.

Musonius Bassus, ciuis grauissimus, de cuius vita scripsit librum Claudius Pollio, teste Plinio epistola 7. ad Cornutum.

Musonio scribit in epistolis Libanius Sophista.

Musonius Pamphylius, cum honestatis & bonorum virorum amans esset, vndecunque vt magnes ferrum, sic ipse homines ad se attrahebat. Nec quærebatur, qualis esset aliquis: sed si auditum esset, Musonii amicum esse, bonum esse virum constabat. Suidas Μαρκιανός. Forsan autem idem est, cuius dicta & facta memorabilia scripsit Asinius Pollio Trallianus, teste Suida Πωλίων. Crediderim etiam ἀπομνημονεύματα eius esse, de quo Gellius lib. 17. cap. 1.

Musonius alius sub Iouiniano Imp. & ipse exquisito Suidæ encomio celebratus.

¶ MVSONIANVS, antea dictus Strategius, vtriusque linguæ facundia clarus, successit Domitiano in præfectura orientis prætoriana sub Constantio. Ammianus lib. 15.

¶ MVSTELÆ meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 3. Idem Ciceronis studiosus iam inde a Pontiano pag. 474. & lib. 13. pag. 482.

MVSTII.

C. Mustius, Eques Romanus, defensus in iudicio per Ciceronem. Meminit illius Verrinarum 3.

Mustiæ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Mustius Fabianus, occisus a Seuero. Spartianus.

MVTII.

¶ Nomen Mucii in antiquis libris & Græcis exemplaribus semper per C. scriptum legitur. Victorius in 6. Ciceronis ad Atticum.

Mutiæ Scæuolarum genti quasi propria fuit Iuris professio. Ad hæc neminem ex ea familia Censuram vnquam petiuisse, testis est Cicero in Bruto.

C. MVTIVS, ingressus castra Porsenæ, Romam vrbem obsidentis, per errorem scribam occidit, cum regem vellet. Quare dextra foco iniecta cum ob admirationem virtutis ab hoste dimissus esset incolumis, ab vsu sinistræ manus dictus est Scæuola, quod cognomentum ad posteritatem cum multa celebritate propagatum est. Athenodorus Sando apud Plutarchum in Publicola etiam Cordum (id enim est Græcis ὀψίγονος) vocatum tradit. Idem memorat & Dionysius, item Plinius de viris illust.

¶ Mutius Scæuola. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Q. Mutius Scæuola, Prætor belli Pun. secundi anno quarto, id est, V. C. DXXXIX. Sardiniam prouinciā obtinuit. Fuit idem & Decemuir sacrorum. Obiit eius belli anno 10. Liuius 23. & 27.

P. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, & Q. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, Prætores simul anno V. C. DLXXV. Q. Siciliam adeptus est, P. præturam vrbanam, & vt simul de veneficiis quæreret in vrbe & propius vrbem 10. millia pass. Deinde Consules ordine

ordine fuere. Q. anno quarto post, P. quinto. Gessit autē eas res Q. Mutius cum collega M Lepido in Gallia & Liguribus, vt Senatus in triduum supplicationes fieri, & 40. hostiis sacrificari iusserit. Liuius 40. & 41.

P. Mutius P. F. Q. N. Scæuola, Consul fuit ann. V. C. DCXXI. quo tempore cæsus est a P. Nasica Tib. Gracchus. Cicero de Oratore 1. pag. 30. Huius frater fuit P. Crassus Mutianus, Consul an. DCXXIII. & Pontifex Maximus. Post cuius mortem & ipse P. Mutius Pontificatum maximum assecutus est, vt liquet ex 2. de Orat. Ciceronis, & ex oratione eius pro domo ad Pontifices dicta, vbi agitur de C. Liciniæ facto. Sed & 2. legum Cicero duos Mutios Scæuolas Pontifices fuisse Maximos ostendit. Egnatius Venetus horum fratrum patrem apud Ciceronem intelligi vult, quod libenter sequerer, si de illius Pontificatu quicquam alibi testimonii extaret. Plura de hoc P. Mutio Rutilius.

Q. Mutius Scæuola Q. F. Q. N. cognomento ob sacerdotium dictus Augur, gener C. Lælii Sapientis, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXVII. Filium habuit Q. & filias duas, quarum altera L. Licinio Crasso collocata fuit. Cicero in Bruto. Pila optime lusit, vacauit & aleæ nonnunquam & calculis, vt est apud Valerium Maximum lib. 8. cap. 8. Cicero id primo de Oratore P. Mutio Pontifici tribuit. Idem Cicero 1. Offic. hunc se audiuisse scribit, eoque mortuo, se ad Pontificem contulisse. Idem hic inducitur apud Ciceronem primo de Oratore cum L. Crasso & M. Antonio colloquens. Celebratur & eius dictum ad L. Syllam pro C. Mario, & aliud, quo in reum ab se dictum testimonium temperauit, apud Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 4. cap. 1. Causam dixit de pecuniis repetundis contra T. Albucium. Cicero in Bruto. Plura Rutilius.

Q. MVTIVS SCÆVOLA P. F. eius inquam, qui P. Crassum Mutianum fratrem habuit, vt Cicero 1. de Oratore, cognomento Pontifex (fuit enim P. M.) Consul fuit anno V. C. DCLIX. collega L. Crasso, quem præterquam in Tribunatu & Censura, quam nemo Scęuolarum petiuit, in omnibus magistratibus collegam habuit. Asiam ex Consulatu tam sancte, tam fortiter obtinuit, vt Senatus deinceps in eam prouinciam ituris magistratibus, exemplum atque formam officii Scæuolam decreto suo proposuerit, teste Valerio Max. lib. 8. cap. 1. item dies ei festus (Mutia vocarunt) ibi institutus sit. Hunc Cicero Iuriscōsultorum disertissimum vocat. Cæsus est in dissentione ciuili a L. Damasippo Prætore, auctorib. Liuio, Paterculo, Floro & Appiano.

Q. Mutius Scæuola, & ipse dictus Augur, peritissimus iuris & percomis habitus, Pontifice aliquanto posterior. Opinor Q. Auguris filium fuisse.

Mutia, altera Q. Scæuolæ Auguris F. C. Marii iunioris vxor.

P. Scæuola Pontifex tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

MVTIA, Pompeii Magni coniunx, ob impudicitiam ab illo dimissa, & a Scauro ducta. De hac Plutarchus in Pompeio, Dion libro 48. & 51. Asconius in oration. pro M. Scauro, Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

Q. Mutius Scæuola I. C. auditor L. Volusii Meciani, floruit sub M. Antonino Philosopho, qui eius opera præcipue vsus est. Capitolinus in Marco, & Pomponius in Pand. de origine iuris.

¶ P. Mutius, Trib. pl. collegas suos omnes, quod id egerant duce Sp. Cassio, vt magistratibus non subrogatis communis libertas in dubium vocaretur, viuos cremauit. Valerius 6. cap. 3.

C. Mutius, ædes Virtutis & Honoris Marianæ cellæ architectatus est. Laudatur id opus impense a M. Vitruuio in prologo septimi. Meminit etiam operis lib. 3. cap. 1.

Mutius, Tib. Gracchi cliens, in locum Octauii, Tribunatu deiecti, ab ipso Graccho Trib. pl. factus est. Plutarchus.

¶ Q. Mutius Horestinus, ne lex ambitus a C. Pisone Cos. (an. V. C. DCLXXXVII.) ferretur, intercessit. Accusatus dein furti a L. Fusio Caleno, defensus est a Cicerone. Asconius Ped. Cicero in oratione contra C. Antonium & L. Catilinam hoc beneficium vt homini ingrato exprobrās: *Te tamen,* inquit, *Q. Muti tam male de repub. existimare moleste fero, qui hesterna die me esse dignum Consulatu negabas. Quid? P. R. minus diligenter sibi defensorem constitueret, quam tu tibi. Cum te furti Lucius Calenus ageret, me potissimum fortunarum tuarum patronum esse voluisti, cuius tu & consilium in tua turpissima causa delegisti.*

Hunc honestißimarum rerum defensorem P.R. anthore te repudiare potest? &c.

Q. Mutius, alius haud dubie, Trib. pl. Pontinio triumphare volenti obuiam iuit cum Seruilio Prætore & Catone, Pompeio & Crasso II. Coss. Hunc esse arbitror, cuius meminit Cicero in epistolis ad M. Marcellum lib. famil. 4.

Mutia, impudica, de qua Valerius lib. 9. cap. 1.

¶ M Mutius M. F. Calenus, citatur a Plinio lib. 7. cap. 49.

¶ Mutius Lupercus, legatus legionis aduersus Ciuilem, inclytus fama. Tacitus lib. 20. Extant ad hunc, opinor, epistolæ Plinii. In Tacito est Mumius.

C. Mutius C. F. sibi & Pontiæ M. F. Secundæ. Hæc inscriptio extat Venetiis. Inscr. ant. pag. 324. Liber habet Murius.

T. Mutius T. F. Gracilis præfectus fabr. IIII.vir. Ibidem pagina 336.

Mutius quidam refertur a Macrobio, homo cum primis maleuolus, in quem iocatus sit Publius, cum illum solito tristiorẽ vidisset: *Aut*, inquiens, *Mutio nescio quid incommodi accessit, aut nescio cui aliquid boni.* Saturnalium 2. cap. 2.

¶ Mutiano rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

Mutiano alii Gordianus A. 5. Cod. titulo 53.

Mutiano alii Ant. A. 5. Cod. tit. 75. & 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ Mygdonio rescribit Constantinus A. 10. Cod. tit. 14.

¶ Myrtilus, refertur Ciceroni ad Atticum pag. 577. & in epitaphio apud Victorium in annotationibus super 16. Ciceronis epist. famil. Myrtili cognomen extat in Minutiis.

N.

NAEVII.

NÆuii (ναίβιοι) videntur habere nomen a Næuo. Næuiana pira memorãtur Macrobio lib. 3. cap. 19. ¶ Fragment Sex. Pompeii pag. 18. & sequ. Næuiam syluam vocitatam extra vrbẽ ad milliarium quartum, quod Næuii cuiusdam ibi domus fuerit, a quo nemora Næuia etiam appellata fuisse, Verrius ait: quam opprobrii loco obiici ab antiquis solere, quod in ea morari adsuessent perditi ac nequam homines, testis est M. Cato, &c.

¶ Næuius Crispus, vir integer & militiæ peritus, præfectus sociũm sub M. Valerio Leuino. Missus ab eodem Oricum tenente Apolloniam, castra Philippi, Macedonum regis, noctu inuadens, multis cæsis regem in turpem fugam coniecit, belli Pun. secundi anno quinto. Liuius 24.

Q. Næuius, Triumuir coloniam deduxit in Brutios, cum id ex S C. tulisset ad plebem Q. Ælius Tubero, Tribunus, plebsq; sciuisset, an. V. C. DLX. P. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. Liuius 34.

¶ Q. Næuius Matho, Prætor creatus, prouinciam Sardiniam sortitus est, & vt de veneficiis quæreret: quæ quidem quæstio quatuor non minus eũ menses, priusquam in Sardiniam iret, tenuit. Duo hominum millia, quemadmodũ Antias Val. prodidit, ab eo damnata. Liuius 39.

M. Næuius, Trib. pl. ann. V. C. DLXX. P. Claudio L. Porcio Coss. sed quem honorem Consulibus superiorib. App. Claudio & M. Sẽpronio iniit. Ab hoc dies dicta est P. Scipioni Africano, aduersus quẽ eiusdem Africani nomine inscripta est oratio. Liu. 39. Val. Max. li. 3. c. 7. Gellius li. 4. c. 18.

¶ L. Næuius Balbus, V. vir ad cognoscẽdum cum aliis missus, cum de finibus inter se Pisani & Lunenses disceptarent, anno V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

¶ P. Næuius Turpio, homo improbus, & C. Verris emissarius. Cic. Verrin. 4. & 5.

Cn. Næuius, vir prudens, & iudex integer. Cicero pro A. Cluentio.

Ser. Næuius, pro quo contra Ciceronem C. Curio dicens, subito totam causam oblitus est. Cicero in Bruto.

Sex. Næuius, accusauit P. Quintium, quem Cicero defendit. Eundem Næuium Cicero facetum scurram vocat.

¶ T. Næuius Diadumenus, refertur Inscript. ant. pag. 245.

C. Næuius Ɔ. L. *Dromo & Næuia* Ɔ. L. *Philumena dũ licuit suauiter fructi sunt annos* LV. *M. H. N. S. ne quis eo postea inferatur.* Apud Manutium in Orthograph. in voce, hæres.

¶ Næuius

¶ Næuius Pollio, homo miræ magnitudinis, qui quod populi concursu pene interéptus esset, prodigii vice habitũ, annales tradunt. Plinius 7. ca. 16. Columella scribit M. Tulliũ Ciceronẽ, testẽ, Rom. ciuem fuisse Nęuium Pollionem pede longiorẽ, quã quenq; longissimum, de re rust. lib. 3. ca. 8.

CN. NÆVIVS, Campanus, inter Comicos Poetas tertio loco repositus a Volcatio Sedigito. Scripsit etiam Tragœdias & bellũ Pun. valde maledicus in proceres ciuitatis, vnde & aliquãdo in carcerẽ coniectus est. Versus eius in Scipionem Africanum sunt:

Etiã qui res magnas manu sæpe gessit gloriose,
Cuius facta viua nũc vigẽt, qui apud gẽtes solus
Præstat, eum suus pater cũ pallio vno ab amica

Et in Metellum: (*abduxit.*

Fato Romæ Metelli fiunt Consules.

Cui quidẽ senario Metellus minaciter respondit: *Dabunt malũ Metelli Nænio Poetæ.* Vide Gellium 1. cap. 24. 3. cap. 3. 6. cap. 8. apud quem extat epitaphiũ, ab ipso sibi ipsi scriptũ, & Varronem, qui in de Poetis Latinis Pun. bello 1. militasse illum scribit, itẽ Crinitum de Poetis Latinis. Citatur apud Nonium Marcellũ in bello Pun. Lycurgo, Gymnastico, Protesilao, Aulularia, Assitogiola, Vindemiatorib. Tabellaria, Sannionibus, Militibus &c. apud Sex. Pompeiũ in Tunicularia, Hariolo, Personata, Nautis, Epitome, & hoc dictum in Lycurgo: Male parta, male dilabuntur. Eusebius autor est, illum pulsum Roma factione nobilium, ac præcipue Metelli, Vticæ in Africa mortuũ. Vide Chronicon. ¶ Fragmenta eius, exquisito studio a Roberto Stephano collecta, leguntur Henrici Stephani typis.

Q. Næuius, Centurio bello Pun. 2. autor peditum fuit equiti immiscendorum, eoque Romani Campanorum equitũ vim cui numero pares non erant, represserunt, Fuluio Flacco tum Consule Capuam obsidente. Sic Valerius Max. 2. cap. 1. In Liuii lib. 26. pro Næuio Nauius legitur.

¶ Næuius Arpinianus, pro quo causam dixit Quintilianus, in qua quæsitum fuit, præcipitata ne esset ab illo vxor, an se ipsa sua sponte iecisset: eamque actionem, iuuenili quadam gloriæ cupiditate ductus, primam emisit.

M. Næuius M. F. Pal. Iustus Ædilis cur. memoratur Inscript. ant. pag. 148.

Næuia Prisca. Ibidem pag. 174.

¶ NANNEI, a L. Sylla proscripti sunt. Q. Cic. ad M. fratrẽ in de petendo Consulatu.

NASENNII.

C. Nasennius, bello Cretensi sub Metello Imperatore ordines duxit. A cæde Cæsaris Ciceroni se coniunxit, cupiens aliquid autoritatis assumere, a quo commendationem ad Brutum impetrauit.

C. Nasennius C. L. Rufio sibi & suis. Hæc inscriptio extat in memoriis Italicis pag. 152.

Nasennius Apollinaris, scribit Iulio Paulo Pand. 42. de re iudicata, Pand. 27. de excusat. tutelæ, & Pand. 35. ad legem Falcidiam.

NASIDII.

L. Nasidius, dux Pompeianus, Massiliensibus auxilio venit, missus a Pompeio. Idem, opinor, post bellũ Philippense a Sex. Pompeio transiuit ad Antonium. Appianus 5.

L. Nasidius, Eques Rom. Ciceronis studiosus, laudatur ab illo Philippica 7. sub finem.

Q. Nasidius, dux Antonianus bello Actiaco, pugna nauali ab Agrippa victus. Dion lib. 50.

¶ Nasidienus, vt Epicureus, & luxui deditus, notatur Horatio Sermonũ 2. Sat. 8.

¶ NATALIANO rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 11.

¶ NATTÆ hominis sordidi, Fuluii ne an Pinarii incertum, meminerunt Horatius Sermonum 1. Sat. 6. & Persius. Malim autem Naccam dici: de qua voce supra in Fuluiis.

¶ NAVIGIVS, frater D. Augustini, Confession. lib. 9.

¶ SEX. NAVINIVS, Sex. lib. Apollonius Concor. sibi & suis. Hæc inscriptio refertur Apiano pag. 344.

NAVTII.

Nautiorum generis autor Nautius, comes Æneæ fuit, Palladis, custodis vrbium, sacerdos, qui transferens Deæ simulachrum attulit, quod & cæteri Nautiorum generis obseruarunt, alii ab aliis accipientes. Dionysius 6. Virgilius hunc Nautium Nautem vocat:

Tum senior Nautes, vnum Tritonia Pallas
Quem docuit, multaq; insignem reddidit arte,
Hæc responsa dabat. ¶ Vide quæ habet Fragmentum Sex. Pompeii pag. 15.

Sp. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCLXVI. cum Martius Coriolanus patriæ bellum inferret. Liuius 2.

C. Nautius Rutilius, Consul cum P. Valerio anno V. C. CCLXXIX. ac iterum CCLXXXXVI. cum L. Minutio, teste Dionysio. Cum Sabinis ad Eretum egregie pugnauit. Liuius hunc Minutii collegam Lucium vocat, illum C. vt duos fuisse intelligas, lib. 3.

Sp. Nautius, in legatione cum tribus aliis iussu Tolumnii, Veientium regis, a Fidenatibus cæsus, anno V. C. CCCXVII. Liuius 4.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. Mil. Cons. potest. an. V. C. CCCXXXI. iterũ CCCXXXVI. tertium CCCXXXIX.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCXLIIII.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. mil. Cons. pot. an. V. C. CCCLI. alius a superiori Sp.

Sp. Nautius Rutilius, Consul an. V. C. CCCCXXXVIII. Liuius 9.

Sp. Nautius, legatus & dux alarium cohortiũ sub Papyrio Cursore iuniore, multum profuit ad victoriam, ideoq; ab imp. armillis & coronis aureis donatus, an. V. C. CCCCLX. Opinor superioris F. fuisse.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCCLXVI. Arbitror esse eundem cum superiori, & erratum in prænomine.

¶ NAZARIVS, auctor Panegyrici ad Constantinum M. Imp. qui extat. Filia eius Eunomia, virgo Christiana, celebratur ab Hieronymo in Chronico pag. 84.

¶ NEBRIDIVS, de sorore genitus Augustæ, & Augustorum consobrinus, cum iisdem eruditus, reliquit Nebridium F. & filiolam ex Saluina, Gildonis filia, sibi superstite.

¶ NEMESIANVS, Poeta, quæratur in Olympiis.

Nemesianus, inter Episcopos Africæ sui temporis nominatur Cypriano epist. 12.

¶ NEOPHYTO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 62.

¶ NEPOTI Gordianus A. 8. Cod. tit. 29.

¶ NEPOTILLÆ Anton. A. 7. Cod. titulo 26.

¶ NEPOTIANÆ rescribitur ab Antonino Caracalla 4. Cod. tit. 29.

Nepotiano ab Alexandro A. 5. Cod. ti. 16.

Nepotiano alii ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 32.

NEPOTIANVS, vir Consularis sub Diocletiano, cuius fors filius fuit, qui Consulatu gesto anno V. C. M. LXXXVIII. sub Constantino Magno, post XVI. annos, vtpote sorore Constantini natus, Eutropia, Constante Imperatore occidentis perfidiose cæso, sumsit imperium, sed per factionem Magnentianam paulo post interemptus. Eutropius.

Nepotiano, Magistro militum Dalmatiæ, rescribunt Leo & Anthemius AA. 6. Cod. tit. 60.

NERATII.

L. Neratius pro delectamento habebat, os hominis liberi verberare. Eum seruus sequebatur, crumenam plenam assium gestans. Quemcunq; itaq; depalmasset, ei numerari statim secundum XII. tabulas 25. asses iubebat. Gellius ex commentariis Q. Labeonis, 20. cap. 1.

¶ NERATIVS PRISCVS IC. Celso patri operam dedit, tanti nominis apud Traianum, vt illum aliquando imperii successorem relinquere cogitarit, exceptaque sit vox eius: *Commendo tibi prouincias, si quid mihi fatale contigerit.* Autor Spartianus. Vir fuit Cõsularis. Scæuola Pand. 48. ad legem Corn. de sicariis & veneficiis, cum Annio Vero Consulem fuisse tradit. Citantur illius volumina, membranarum libri 7. quæstionum 3. responsorum 5. e Plautio 10. epistolarum 4. regularum 15. vnus de nuptiis, cuius meminit Gellius lib. 4. cap. 4.

¶ Neratii Marcelli meminit Plinius epistolarum lib. 3. Tranquillo scribens. Consulatum gessit an. V. C. DCCCLXXXI.

¶ Neratius Appianus, celebratur ex rescriptis Aristonis. Vide Pand. 40. de manumissis testamento.

¶ Neratius Cerealis, Præf. vrb. sub Constantio. (tit. 49.

Neratio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod.

NERII.

C. Nerius Pupinia (tribus id nomen est) Sestium de ambitu postulauit. Cicero ad Q. fratrem 2. Apparet ibidem cognomento Indicem dici.

M. Nerius, Ædilis cum C. Messio, Cæsare Augusto V. Consule, vt indicat fragmẽtum vetustum de magistratibus apud Petrum Apianum pag. 315. Forsan ad eundem pertinet locus Horatii libro 2. Serm. Sat. 3.

¶ NERONI rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 65. & 5. Cod. tit. 18.

¶ NICANDRO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 31.

¶ NICÆ

¶ Nicae iidem 4.Cod.tit.44.

¶ Niceno, præf.annonæ, Valentinianus, Theod.& Arcadius 1.Cod.

¶ Nicetius, Consularis sub Diocletiano. Martyrologium 2. Augusti.

¶ Nicolao rescribunt A A. & C C. 6. Cod. tit. 58.

NIGIDII.

P. Nigidius Figulus, vir Prætorius, non humanarum modo litterarum, sed & Philosophiæ & Astrologiæ & rei medicæ consultissimus extitit, Ciceroni summa gratia iunctus, & honorificentissime semper ab illo habitus, quem & in libello de vniuersitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem sub Cæsare diligenter consolatus est, vt licet videre in familiarium 4. Laudat etiam impense Lucanus lib. 1.

At Figulus, cui cura, Deos secretaque mundi
Nosse, fuit, quem non stellarum Aegyptia Memphis
Aequaret visu, numerisque monentibus astra.

A. Gellius Romanæ ciuitatis doctissimum vocat. Idem ætatem illã Ciceronis & Cæsaris multiformium doctrinarum, variarũque artium, quibus humanitas erudita est, culmina habuisse duo scribit, M. videlicet Varronem, & hunc P. Nigidium, cuius tamẽ lucubrationes non ita vt Varronis in omnium manibus frequentes fuisse ostendit, quod propter obscuritatem sublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur eius commentaria Grammaticorum libro 24. præterea de annalibus, de extis & ventis. Eius est illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præstare debet, ne mentiatur, prudens ne mendacium dicat.* Neutiquã vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, vt Astrologiæ peritissimum, cur gemini dispari cõditione nascerentur? Commentũ illud de rota figulari proposuerit, quæ breui tẽporis momento maxima spatia reuoluta percurrat. cuius responsi meminit D. Augustinus de ciuitate Dei lib. 5. c. 3. Illud singularem eius in diuinando felicitatem arguit, quod cũ ageretur in Curia de coniuratione Catilinæ, & Octauius pater ob vxoris puerperium serius accessisset, P. Nigidius comperta moræ causa, vt horam quoque partus accepit, dominum terrarum Octauio natum affirmauit, vt est apud Suetoniũ in Augusto. Decessit in exilio, potiente rerũ Cæsare, quomodo testatur Eusebius, & id ipsum indicat M. Cicero Philipp. 2.

Nigidius Capito, Toriæ Agrippinæ maritus, refertur Apiano in memoriis antiq.

Cn. Nigidius Cn. F. Marcellinus, memoratur eidem pag. 289.

Nymphidius Sabinus, matre libertina, & quæ se omnibus vulgaret, natus, C. Cæsare se genitum ferebat, quoniam forte quodam habitu procerus, & toruo vultu erat. Sub Nerone Præf. cohortium vrbanarum, posteaquam coniuratio Pisoniana cõpressa est, Consularibus ornamentis a principe donatur. Extincto Nerone, cum sub aduentum Galbæ sibi pararet imperium, in ipso conatu periit, confossus a militibus Prætorianis, auctore Antonio Honorato, Tribuno, Galbæ fido. Tacitus 15. & 17. Plutarchus in Galba.

Nymphidius Lupus, commilito Plinii, & filius eius, vt præfectus Iulii Ferocis & Fusci Salinatoris, clarissimorum virorum, commendantur Traiano Imp. lib. 10.

¶ Nocturno rescribit Gordianus A. 2. Cod.

NONII.

Nonius quidã, Syllæ propinquus, a populo, propter odium in Syllam, in petitione magistratus repulsus est. Plutarch. in Sylla.

Nonius alius, a pugna Pharsalica, quum fugisset Pompeius, hortabatur ad bene sperandum, septem adhuc aquilas superesse dictitans. Cui Cicero: *Recte, inquit, si quidẽ nobis cum graculis bellum esset.*

Nonius, Senator, proscriptus ob gemmã ab Antonio, filius Nonii Strumæ, eius, quem Catullus Poeta in sella curuli visum, indigne tulit. Idem auus Seruilii Noniani fuit, quem Plinius Consulem se vidisse scribit lib. 37. cap. 6.

Nonius, turmarum dux apud Cæsarem Octauianum, cæsus a militibus. Appia. 5.

¶ Nonius Apronianus (sic enim legendum) memoratur Quintiliano libro 7. capite 3.

¶ Nonius Asprenas, Proconsul sub Cæsare, interfuit rebus Africanis, relictus præsidio castris cum duabus legionibus, cum Cæsar aduersus Scipionẽ pugnaturus exisset. Hirtius eius belli Com. 5.

C. Nonius Asprenas, lapsu debilitatus in ludicro Troiæ sub Augusto, fors superioris nepos.

L. Nonius Asprenas, legatus auunculi

ſui, Quintilii Vari in Germania, Proconſul Africæ ſub Tiberio, teſte Tacito 1. & 3.

Sex. Nonius Quintilianus C. F. Conſulatum geſſit ſub Auguſto anno vrbis cond. DCCLX.

L. Nonius Aſprenas, Conſul ſub Caio anno V. C. DCCXCI. cum eodem interiit. Nam a Germanis, tãquam vnus ex coniuratis & percuſſoribus illius, cæſus eſt cum aliquot aliis. Ioſephus antiq. 19. capite 3. & Suetonius in Caio. Dion M. F. vocat.

Nonius Aſprenas, Coſ. ſub Domitiano anno V.C. DCCCXLVI.

¶ Nonius Balbus, Trib. pl. ſub bellum Actiacum. Dion 50.

¶ Nonia Celſa, vxor Macrini Imperat. Lampridius.

Q. Noniæ Rufæ & Noniæ Q. F. Quintulæ. Citatur a Carolo Sigonio in De nominibus.

¶ Nonius Gallus, ſub Auguſto Treuiros vicit. Dion 50.

¶ Nonius Gracchus, occiſus a Seuero. Spartianus.

¶ Nonio Haſtæ reſcribit Hadrianus Pand. 48. ad legẽ Corneliam de ſicariis l. 5.

¶ NONIVS MARCELLVS, ſcriptor Grãmaticus, floruit ſub Theodoſio, quemadmodum annotauit Sigiſmundus Gelenius in 19. Plinii.

T. Nonius Marcellus V.C. Conſul, refertur in antiquis inſcriptionibus Apiano pag. 101.

¶ Nonius Murcus, vir militaris, imperante Commodo. Capitolinus in Clodio Albino.

¶ M. Nonius Mutianus, Conſul ſub Seuero anno V.C. DCCCCLIII. De hoc accipio inſcriptionem, quæ extat apud Apianum pag. 329.

¶ M. Nonius Placidus ab anno ætatis ſuæ 12. oculis patentib. nihil vidit. Quære inſcriptionem pag. 225. & 281.

C. Nonius Iuſtinus, cum C. Nonia, Vrſi ſacerdotis F. alumna ſua, refertur pagina 300.

Nonio reſcribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 55.

Noniæ reſcribunt A A. & C C. 8. Cod. titul. 29.

Nonio, Comiti & magiſtro off. reſcribitur a Theodoſio & Valent. A A. Cod. 1.

Nonius, Conſul Romæ, an. MCLXXXXVII. collega Valentiniani III. in ſexto illius Conſulatu.

NORBANI.

C. Norbanus, Prætor Siciliæ bello fugitiuorum. Cicero Verrinarum 7.

C. Norbanus, homo improbus & ſeditioſus, autor calamitatis Q. Cæpioni, accuſatus a Sulpitio, defenſus eſt a M. Antonio, cuius Quæſtor fuerat. Vide Ciceronem in Dialogis de Oratore. Forſan idem, de quo Valerius lib. 8. cap. 8.

¶ C. Norbanus Bulbus, Conſul anno DCLXXI. Marianæ factionis, victus a Syllæ partibus, Rhodi ſe in medio foro peremit Appianus 1.

Bulbi, vt viri improbi, & venalis in iudiciis, meminit Cicero pro A. Cluẽtio. Cõdemnatus eſt ambitus & maieſtatis, cum præter alia crimina legionem ab eo ſollicitatã eſſe in Illyrico, C. Coſconii litteris & multorũ teſtimoniis planũ factũ eſſet. Ibid.

¶ C. Norbanus Flaccus C. F. teſte Dione, legatus M. Antonii bello Philippenſi, nõ multo poſt Conſulatu potitus eſt, an. V. C. DCCXVI. & forte iterũ ann. DCCXXX. Triumphauit ex Hiſpania an. DCCXIX. De hoc Cicero lib. 5. in Verrem, Dion lib. 47. Appianus bell. ciuil. lib. 4. & tabul. Capitol.

C. Norbanus C. F. Flaccus, Conſul ſub Tiberio, Druſi Cæſaris collega ann. V. C. DCCLXVII.

L. Norbanus Flaccus C. F. Cõſul & ipſe ſub Tiberio, anno principatus eius quinto V. C. DCCLXXI. interemtus a Germanis, cæſo Caligula. Ioſephus 19. cap. 1. etſi ibi mẽdoſe Barbarus vocatur, pro Balbus: nam & Dion de cognomento variat.

Appius Norban⁹, ſub Domitiano L. Antoniũ acie vicit, vt eſt apud Sex. Aureliũ Victorẽ. Laudatur hoc nomine Martiali li. 9.

Dum tua ſacrilegos contra, Norbane, furores
Staret pro domino Cæſare ſancta fides, &c.

Norbanus, Præf. prætorio, in necem Domitiani coniurauit.

Norban⁹ Licinianus, homo flagitioſus, & Domitiani temporibus abuſus, damnatus ſub Traiano, & in inſulã relegatus. Plinius epiſtolarum 3 ad Minutianum.

Norbanus & Norbana cæſi a Commodo. Spartianus.

¶ L. NOSTIVS Zoilus, hæres patroni ſui L. Noſtii, cohæres Ciceronis, commẽdatur ab illo Apuleio Proquæſtori lib. 13. epiſt. 47.

¶ P. NOVANIVS Gallio, vixit ſub Auguſto, ac videtur fuiſſe aduerſarius Liburniæ, pro qua dixit Aſinius.

NO-

NOVELLII.

Nouellius Torquatus Mediolanensis, tres congios vini epotauit vno impetu, spectante miraculi gratia Tiberio principe, vnde Tricongius dictus est, & a Prætura ad Consulatum ascendit. Plinius libro 14. capite 22.

Nouellius, vt curator citatur Scæuolæ Pand. 26. tit. 8 de auctoritate & consensu tutorum & curatorum l. 21.

Nouellia Prima, M. Mecelii coniunx, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 322.

Nouellius Vetus, ciuis Mediolan. Ibid. pag. 32.

Nouellius Æqualis cum Secundo, Maturo, Messala, Successore, Modesto, libertis suis. Ibidem pag. 36.

NOVII.

Q. Nouius, Poeta, scriptor Atellanarũ non ignobilis fuit, quo nomine commendatur a Macrobio, qui illum Saturnalium 1. capite 10. in eo argumenti genere probatissimum vocat. Complures eum fabulas reliquisse, colligimus ex Nonio Marcello, apud quem citatur in Gallinaria, Fullonico, Exodio, Decuma, Virgine prægnante, Mania, Pappo, Bubulco, Optione, Agricola Macchoco, Tripertita, Mania medica, &c. Nec me clam est, in exemplaribus Nonianis Nouii & Næuii nomina sæpe confundi, quo fit, vt de Lycurgo, Colace, Militibus, deque pluribus fabulis, vtri verius attribuendæ sint, a multis dubitetur. Præterea a Sex. Pompeio nominatur in Togularia, Pico, Lupo, Phoenissis, Dossenis, Funere, Surdo, &c.

¶ Nouius Niger, Quæstor a C. Cæsare Prætore in carcerem coniectus est, quod compellari apud se maiorem potestatem passus esset. Suetonius.

L. Nouius, Trib. pl. collega Clodii, refertur ab Asconio Pediano, scribente in oratione Ciceronis pro Milone, vbi & formulam intercessionis Tribunitię subiicit.

Cn. Nouius, Eques Rom. insidiarum nomine a Claudio Imperatore occisus. Tacitus 11.

¶ Sex. Nouius Celer, Consul cum Iunio Quintiliano, teste Frontino, fors sub Claudio.

Nouius Celer, alius a superiori, forte filius, cui Fabius Quintilianus filiam collocauit.

¶ Nouius Priscus, pulsus in exilium per Neronem, coniugem Antoniam Flacillam comitem habuit. Corn. Tacitus 15.

Nouius quidam, vt captator & auarus mordetur a Iuuenale Satyra 12.

¶ Nouius Rufus, interemtus est a Seuero. Fit eius mentio, vt hęredis a Pactuleio Androsthene scripti, Pand. 28. tit. de hæredibus instituendis.

NVMATII.

Numatius Gallus, vir priscæ simplicitatis, & bonitate par Socrati. Martialis 10.

Mercurio cœlesti fatali Q. Numatius Protorus ex voto soluit. Votum Numatiorum. Inscript. ant. pag. 292.

NVMERII.

C. Numerius, vnus ex iis, qui ad Ptolemæum regem missi, munera ab eo data prius in ærarium, quam legationem ad Senatum, retulere. Valerius 4. cap. 3. Liuius societatis cum Ptolemæo initæ meminit. Variat etiam nonnihil Iustinus 18.

Numerius, amicus C. Marii, fugienti ipsi apud Hostienses nauim instruxit. Plutarchus.

Numerius quidam notatur apud Afranium in Prodigo his verbis: *Nam me pudet, vbi mecum loquitur Numerius, aliquid suffero, grææ irridet me illico.* Citantur hæc a Nonio.

¶ Numerius Numesticus, commendãte Attico, receptus est a Cicerone in amicitiam. Cicero ad Atticum 2.

Q. Numerius, Trib. pl. cum exularet Cicero. Meminit eius, vt ab inimicis empti, & qui in luctu ab irridentibus Gracchus dictus sit, pro P. Sestio. Eundem & Sex. Attilium, simul Tribunos, in oratione contra Pisonem de lapide emptos scribit.

¶ Numerius Atticus, Senator & vir Prætorius, gratificaturus Liuiæ, iurauit se vidisse Augustum ascendentem in cœlum, & ab ipsa 25. myriadas dono tulit. Dion in fine 56.

Cn. Numerius Cn. F. Vol. Fronto, &c. Hæc inscriptio extat Venetiis in turri S. Vitalis, teste P. Manutio in Orthographia, in voce Felix.

NVMII.

Q. & L. Numii, Tribuni pl. Petiliorum rogationi de quærenda pecunia, quæ capta & ablata esset a rege Antiocho, intercesse-

runt, quos tum Cato deterritos auctoritate, intercessionem remittere coegit. Vide Liuium 38.

A. Numius, competitor Tribunatus pl. a Saturnino occisus est. Liuius 69. Valerius libri noni capite 7. Florus 3. capite 16. Eutropius 5. Plutarcho & Appiano Nonius vocatur.

¶ L. Numius Quadratus, Trib. pl. causam Ciceronis enixe iuuit contra furorem Clodii. Meminit eius Cicero ad Attic. 3. epistola 23. & 10. epistola 13. præterea in oratione pro Sestio & domo sua, vbi mendose Munius vocatur, quomodo & apud Dionem libro trigesimooctauo Λεύκιος Νίννιος Κυάδρατος.

¶ M. Numius Ceionius Annius Albinus pr. vrb. refertur Inscript. ant. pag. 216.

Ioui Sereno Numius Albinus ex voto. Ibidem pag. 221.

Numius Albinus & Numia Varia. Ibid. pagina 66.

¶ Numio Iuliano, seu vt quidam legũt, Lolliano rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de quæstionibus.

Numius Thuscus præf. vrb. sub Diocletiano.

Numia Restituta mater, cum Plotia Plotilla filia refertur Inscriptionũ antiquarum pagina 292.

¶ Numius Crassus, mediocris ingenii Poeta, scripsit Iliada, cuius 23. librum citat Priscianus.

NVMIDII.

T. Numidius Quadratus, præses Syriæ, & successor Cassii Longini, apud Tacitum 12. & Iosephum 20. cap. 8. Huius arbitror sororem fuisse, Numidiam Quadratillam, cuius meminit Plinius epistolarum 7. quæ paulo minus 80. ætatis anno decessit, nepote Quadrato ex besse, nepte ex tertia parte hæredibus relictis.

T. Numidius Quadratus, Consulatum gessit sub Traiano cum Iulio Vespronio Caudino, quem, teste Spartiano, grauiter postea persecutus est Hadrianus.

Numidius Quadratus, Cõsulatum obiuit sub Marco an. V.C. DCCCCXIX. Huius, puto, filius fuit, quem ob coniurationem occidit Cõmodus, vt est apud Herodianũ.

Numidio rescribit Alexander Imp. 2. Cod. de transactionibus.

Numidio, rectori Italiæ, AA. & C C. 7. Cod. tit 35.

Numidii Quadrati, Historici, & scriptoris belli Parthici, meminerunt Dion, Capitolinus & Volcatius. ¶ De eodem plenius Suidas Κοδρᾶτος.

D. M. Numidiæ Calæ Felicio pater Calæ mater Myrtilus tata; & Eris coniunx fecer. Vix. A. 16. M. 8. dies 8. Citatur apud Petrum Victorium in epistolas Ciceronis ad Tironem pag. 930.

NVMISII.

C. Numisius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Siciliam tenuit. Liuius 41.

T. Numisius Tarquiniensis, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, posteaquam ab Æmilio captus est rex Perses. Liuius 45.

Numisius Lupus, legatus legionis in Mœsia sub Othone, Consularibus ornamentis donatur. Cornelius Tacitus 17.

L. Numisius L. F. Pal. Montanus Tarrac. memoratur in mem. antiquis Hispaniæ, vt qui honoribus omnibus in repub. sua functus sit.

Numisia Maximilla V. V. Maxima sub Seuero principe, refertur & ipsa in antiquis inscriptionibus.

Numisius Tiro Antonianus, memoratur Ciceroni Philippica 2. & sequentibus.

NVMITII.

T. Numitius Priscus, Consul ann. V.C. CCLXXXV. Volscos prælio fudit. Antium oppidum oppugnare non ausus, Cenonem, aliud oppidum minus opulentum, ab Antiatibus cepit. Liuius in fine 2.

L. Numitius Circeiensis, Prætor Latinorum anno V.C. CCCCXV. cum est propositum a Latinis S.P.Q.R. vti Consulem alterum a Latinis acciperent. Liuius initio octaui.

Porticus Numitiæ meminit Cicero Philipp. 2.

T. Numitius, Trib. pl. cum Q. Æmilio collega Samnitibus deditus est, quod illorum auctoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset. Cicero officiorum tertio.

Numitius, celebris & notus ex epistolarum primo Horatii.

NVMITORII.

L. Numitorius, Trib. pl. anno vrb. cond. CCLXXXIII. cum primum 5. Tribuni tributis comitiis creati sunt. Piso apud Liuium in fine 2.

P. Nu-

P. Numitorius, auunculus Virginiæ, quã ne Appii Decemuiri libidini obnoxiá fieret, pater Virginius occidit, creatur Trib. pl. mox post abrogatum Decemuiris imperium. Liuius 3.

C. Numitorius, cæsus a Mario & Cinna. Appianus primo. L. Florus vnco tractum scribit.

P. Numitorius, Eques Rom. Ciceroni in Verrinis.

Q. Numitorius Pullus, quod semper animo bono in P.R. fuisset, ob posterius beneficium veniã a L. Opimio impetrauit, vt est apud Ciceronem 2. de Inuentione. Opinor hunc Fregellas prodidisse, ac illius fuisse filiam Numitoriam, quam Cicero Philippica 3. ab Antonii patre ductam vxorem scribit.

¶ NVMONIVS VALA, legatus Vari in Germania. De hoc Velleius volum. poster. vbi tamẽ vulgata lectio habet Volumnius. Probatior illa, a nobis posita, debetur Fuluio Vrsino. Idem Valæ cognomen restituit in Horatio lib. I. epistol. 15.

¶ Q. NVNNIVS, refertur Inscriptionum antiq. pag. 247.

O.

OBSIDII.

Bsidius, in Æthiopia lapillum nigerrimi coloris inuenit, qui ab ipso dictus Obsidianus: quanquam & in Samnio Obsidianus nascitur, a quo & Obsidianum vitrum eiusdem coloris. Plinius 36. cap. 26.

Fortunæ sacrum. P. Obsidius P.F. Rufus IIII. vir Trib. mil. leg. 4. Scythic. Præf. fabr. Extat in agro Patauino, citatum a Scardeonio.

¶ OCCIA Vestalis, per annos 57. Vestalibus sacris administratis, decessit sub Tiberio: in cuius locum capta est Com. Pollionis filia. Cornelius Tacitus lib. 2.

¶ OCEANVS, notus ex epistolis D. Hieronymi.

¶ L. OCEANEOLVS Maximillus Myrius. Inscript. ant. pag. 441.

¶ OCELLATAE sorores, Vestales, libero mortis arbitrio sub Domitiano punitæ. Suetonius.

OCTAVII.

Octauiorum familia Velitris præcipua fuit. A Tarquinio Prisco inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Seruio Tullio in Patricios transducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna vi per D. Iulium in patriciatum rediit. Primus ex hac magistratum populi suffragio cepit Caius Octauius Rufus. Is Quæstorius Cn. & C. procreauit, a quibus duplex Octauiorum familia defluxit, conditione diuersa. Siquidem Cn. & deinceps ab eo reliqui omnes summis functi sunt honoribus. At C. eiusque posteri seu fortuna seu voluntate in equestri ordine constitere, vsque ad Augusti patrem, quemadmodum est autor Suetonius.

Cn. Octauius, cum fuisset Ædilis pl. anno vrbis conditæ DXLIII. L. Veturio Q. Cæcilio Coss. sequenti Prætor Sardiniam prouinciam adeptus est, circa quam naues Pœnorũ 8. cepit. Expleto annuo imperio, cum prouinciam successori tradidisset, nauibus longis 40. maritimam orã tutari iussus, ad Scipionem in Africam 200. onerariis, 30. longis nauibus ex Sicilia traiiciens, ipse cum rostratis promontoriũ Apollinis tenuit, reliqua classis disiecta vento in Carthaginensium potestatem venit. Liuius 28. 29. & 30.

CN. OCTAVIVS, Cn.F. Cn.N. lectus Decemuir sacrorum in locum M. Marcelli anno V.C. DLXXXV. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Coss. Proximo Prætor classem sortitus, cum Æmilio Paulo in Macedoniam contra Persen regem profectus est. Quo capto, & a Paulo in triumphum ducto, ipse de eodem Calendis Decembribus triumphum naualem egit. Adsecutus est & Consulatum a Prætura anno tertio, eumque cum T. Manlio Torquato gessit. ad quem honorem comparandum, homini nouo, & qui primus ex ea familia Consul factus sit, Cicero nouam & præclaram domum, quam plenam dignitatis in Palatio ædificasset, suffragatam scribit. De hoc enim loqui Ciceronem in officiis, arbitror. Idem Philippica 9. fungentẽ legatione ad

Antiochum regem Laodiceæ in gymnaſio occiſum ſcribit. Meminit Iul. Obſequens pag. 499. item Sex. Pompeius lib. 13.

Cn. Octauius, Conſul cum T. Annio Rufo anno V. C. DCXXVI. proximo quam diem ſuum obiit P. Scipio Africanus. Huius vt eloquentis viri, & cauſarum patroni, ſed parum in ciuili iure verſati, meminit Cicero de Oratore. 1.

Cn. Octavivs, Conſul anno vrbis cōditæ DCLXVII. L. Cinnam collegam, quod pernicioſas leges per vim ferret, vrbe expulit, a quo vna cum C. Mario, armis in vrbem regreſſo, ipſe cum magna nobilitatis parte in magiſtratu cæſus eſt. Huius eloquentiam ante Conſulatum ignoratam, & in Conſulatu multis concionibus vehementer probatam, ſcribit Cicero in Bruto.

Quos hactenus recenſui, exiſtimo recto ſtemmate a Cneo, C. Octauii Rufi filio, deſcendere. Nunc ad C. poſteritatem veniamus. Ex hac C. Octauius proauus Auguſti, ſtipendia tribunus militũ feciſſe traditur in Sicilia ſub Æmilio Pappo imp. bello Pun. ſecundo.

C. Octauius, auus, municipalibus magiſteriis contentus, abundante patrimonio tranquilliſſime ſenuit.

C. Octauius, pater, primus ex ea domo Senator & Prætor, ſortitus ex eo magiſtratu Macedoniam, fugitiuos, reſiduam Spartaci manum, in itinere deleuit, prouinciam non minore iuſtitia, quam fortitudine rexit. Nam Beſſis & Thracibus magno prælio fuſis, ita ſocios tractauit, vt in epiſtolis ſuis Cicero Quintũ fratrem, eodẽ tempore parum ſecunda fama proconſulatum Aſiæ adminiſtrantem, hortetur & moneat, imitetur in promerendis ſociis vicinum ſuum Octauium. Decedens Macedonia, priuſquam ſe confiteri candidatum Conſulatus poſſet, repentina morte vitam finiuit, ſuperſtitibus liberis, Octauia maiore, quam ex Ancharia, & Octauia minore, itẽ Auguſto, quos ex Accia, genita M. Accio, viro Prætorio, & ſorore C. Iulii Cæſaris, Iulia, tulerat. ¶ Notabilis eſt de hoc Octauio inſcriptio vetus, quã habent Fuluii Vrſini Notæ in opera Ciceronis pagina 151. & ſequent.

C. Octavivs F. omnium ſuæ gentis, atque adeo totius nobilitatis Romanæ, luminibus obſtruxit rerum geſtarum & felicitatis magnitudine. Qui per adoptionem C. Cæſaris, maioris auunculi, in gentem Iuliam adſcitus, primum ipſius nomen, deinde Auguſti appellationem ex ſententia Senatus aſſumſit. De hoc quando certatim multi multa memoriæ prodiderunt, eiuſque vita per Suetonium diligentiſſime conſcripta, in omnium manibus verſatur, plura hoc loco dicenda eſſe non arbitror: cum præſertim ſobolem eius, & cum clariſſimis familiis contractam cognationem, ſupra in gente Iulia velut in tabula deſcripſerimus.

Qui ſequuntur, diuerſi opinor generis, & plebeii fuere, quoniam diu non niſi plebeios honores geſſerunt.

M. Octauius, Tribunatu plebis deiectus D C.
per Tib. Gracchum, quod illius actionibus reluctaretur. Meminerunt eius Cicero Officiorum 2. Liuius 58. Appianus 1. Plinius de viris illuſtr. Laudat etiam genus eius dicendi Cicero in Bruto. Qui, inquit, iniuria accepta, fregit Tiberium Gracchum patientia, ciuis in rebus optimis conſtantiſſimus.

M. Octauius Cn. F. tantum auctoritate, dicendoque valuit, vt legem Sempronìam frumentariam populi frequentis ſuffragiis abrogauerit. Cicero in Bruto.

Cn. Octauius, Conſul cum C. Scribonio Curione, anno V. C. DCLXXVIII. Hũc opinor eſſe, quem Cicero in Bruto Catoni patri & Catulo filio adiungens, M. filium vocat. De hoc etiam arbitror loqui eundẽ Finium 2. vbi itidem M. filium & familiarem ſuum appellat, cuius artus, cum magnis cruciatibus obnoxius eſſet, ſæpe quaſi ardentes ſpectarit.

M. Octauius, bello ciuili a Pompeio Achaicæ claſſi præpoſitus. Cæſar Commentario 2. Hunc eſſe reor, quem Cicero Appii Pulchri, credo, legatum, Cn. filium vocat, epiſtola ad Appium 4. Bello ciuili C. Antonium, eiuſq; cohortes 15. ad deditionem compulit. Salonas oppugnare conatus, omnes pene copias, quas duxit, amiſit. Oroſius lib. 6. cap. 15. & Cæſar ipſe Commentario 3. Idem bello Africano interfuit, vt habet commentarius 5. Meminit etiam illius commentarius 4. Victo Scipione, poſitis non procul ab Vtica caſtris, a Catone poſtulauit, vt de finibus prouinciæ ſecum conſtitueret. Cui Cato nihil reſpondit, ſed ad

ad amicos conuerſus: *Quis meretur*, inquit, *rem male geſtam eſſe, cum in ipſa morte cupiditatem dominandi in noſtris hominibus cernitis*. Plutarchus in Catone.

M. Octauius, diuerſus ab illo, refertur a Plutarcho inter duces Antonianos, cum pugnaretur ad Actium.

Octauius, vnus ex ducibus (ita opinor) M. Craſſi, cum quo cæſus eſt. Plutarchus in Craſſo.

¶ L. Octauius Balbus I C. geſſit Conſulatumq; cum C. Aurelio Cotta anno vrbis conditæ DCLXXIX. vbi a Glareano in eius locum male reponitur L. Torquatus. Laudatur a Cicerone in Oratione pro A. Cluentio dicta. Eundem inducit Cicero in libris de natura Deorum contra Cottam & Velleium Stoicorum partes defendentem. Fit & eius mentio in Verrin. 4.

Octauius Balbus, haud dubie alius, proſcriptus a Triumuiris, dum filium trucidari non ſuſtinet, ipſe cæſus eſt. Valerius 5. capite 7.

L. Octauius quidam, legatus Pompeii bello Piratico. Vide Plutarchum.

M. & L. Octauii, fratres, cognomento Ligures, memorantur Ciceroni in Verrinis.

¶ L. Octauio Naſoni hæres fuit L. Flauius, Prætor. Cicero ad Q. fratrem libro primo.

L. Octauius, deprehenſus in adulterio a C. Menio, neruis contuſus eſt. Valerius 6. capite 1.

P. Octauius, inter proceres gulæ maxime inſignis, ipſo Apitio in licitatione mulli, quem Tiberius Cæſ. vendi iuſſerat, ſuperior. Vide Senecam epiſtolarum 15. Cælium 9. capite 11.

¶ C. Octauius Lænas, curator aquarum ſub Tiberio & Caio quadriennio tantum. Frontinus.

M. Octauius Cn. F. Ædilitatem cum M. Cælio petiit.

¶ Cn. Octauius Ruſo, Prætor ſub C. Mario in Numidia bello Iugurthino, anno V. C. DCXLVII. Saluſtius.

¶ Octauius Sagitta, Trib. pl. Pontiæ amore vecors, ſed tandem ſpretus, eandem ferro tranſuerberat, condemnatus ob id flagitium lege Cornelia de ſicariis. Tacitus libro 13.

¶ Octauius Græcinus, dux Sertorii apud Lauronem. Vide Frontinum libro 2. capite 5.

C. Octauius C. F. Græcinus. Inſcript. antiq. pag. 188.

¶ M. Octauius Marſus, Senator, legatus P. Dolabella Conſulis, ab illo cum legione præmiſſus, quem Cicero Philipp. 11. ſceleratum latronem atque egentem vocat. Periit vna cum Dolabellæ ſua ipſius manu. Dion 47. Appianus.

¶ M. Octauius Herennius, tibicen primum, inde mercator, Herculis ope, cui decimam vouerat, ditatus, & a prædonibus liberatus, ædem & ſignum Herculi victori ſtatuit. Vide Macrobium Saturnalium 3. capite 6.

Octauius Herſenius, cuius eſt liber de ſacris ſaliaribus Tiburtium. Macrobius Saturnalium 3. capite 12.

¶ C. Octauius Lampadio, Grammaticus, Næuii bellum Punicum, vnico & cõtinenti volumine expoſitum, in 7. libros diuiſit. Tranquillus.

¶ Q. Octauius Auitus, Vergilii furta adnotauit, id quod & Petilius Fauſtinus & Macrobius fecere. Autor Seruius.

¶ Octauius Teucer, Grammaticus. Suetonius.

¶ Q. Octauius Q. F. O. V. F. Victor cũ Sulpitia P. F. Sabina vxore VI. vir. Inſcript. ant. pagina 28.

L. Octauius L. F. Vitulus IIII. vir. Ibid. pagina 189.

M. Octauius Catullus, cum coniuge Domitia Fortunata. pag. 372.

L. Octauius Celer præf. coh. VII. pagina 484. & 465

L. Octauius L. F. Seuerianus. 330.

Octauia Venuſta cum T. Octauio T. L. Læto. 345.

Cn. Octauius Coſmus 324.

C. Octauius Clytus cum vxore Iulia Fort. 282.

L. Octauius Trebeſius Max. 166.

P. Octauius Euprepes. 306.

Octauius præf. claſſis quis? vide Macrobium pag. 197.

Octauius Terminalis. Octauius Felix. Domitius Felix. Pandect. libro decimoquarto titul. 3. l. vlt.

Octauia Quinta. Octauia Iucunda. Inſcript. antiq. pagina centeſima vigeſima quarta.

Octauio reſcribit Philippus A. quinti Codic. titulo ſexageſimotertio, & eidem, vt arbitror, Alexander A. 8. Codic. titulo quadrageſimoquinto.

Octauia Q. F. Secunda, sibi & Octauiæ T. F. Gracillæ & Octauiæ Sex. F. Cæsinæ nepti Q. Octauio patri æd. II. viro III. Quintiæ Voltisæ matri T. Octauio Sex. F. Gracili viro æd. Decemuiro pontif. C. Octauio Rufo fratri æd. II. viro Pont. Sex. Octauio Sex. F. Celso genero. Citatur Scardeonio pag. 85.

¶ OCTAVIANVS, a Iuliano Imp. Proconsul Africæ factus, cum ad ipsum legatus missus esset. Ammianus 23.

Octauiana Stratonice, refertur cum Octauiano Alexandro marito Pandect. 30. de legatis & fideicommiss. lege trigesimaquinta.

Octauianæ rescribunt A A. & C C. 5. Cod. tit. 16.

Octauianæ alii Gordianus Imp. 5. Cod. titulo 37.

¶ OFELLIVS, ob frugalitatem, & æquanimitatem in vtraque fortuna, celebratus ab Horatio Serm. 2. Satyr. 2. Meminit Arrianus libro 3. de disputationibus Epicteti cap. 22.

¶ M. OFFICIALIVS, Comœdiarum histrio, cum in scena calidiorem potionem in pultario poposcisset, repente expirauit, nullo sentiente rigens, donec accubantium proximus potionem tepescere admoneret.

OFFILII.

A. Offilius I. C. auditor Ser. Sulpitii, docuit Q. Ælium Tuberonem. Pomponius Pandect. de orig. iuris. Meminit illius Cicero epistolarum decimosexto, & ad Atticum 13.

Offilius, Trib. mil. promittente in seditione militari Cæsare Octauiano coronarum & purpureæ vestis honores; puerorum ea delinimenta esse respondit, exercitui agris & pecuniis opus esse, non ludicris. Appianus 5.

OGVLINI.

¶ Aliis dicitur Ogulnii.

Q. & Cn. Ogulini, Trib. pl. anno vrbis conditæ CCCCLIII. rogationem promulgarunt, vt ad 4. Augures, & 5. Pontifices, qui ea tempestate erant, 4. Pontifices & 5. Augures ex plebe allegerentur. Liuius lib. decimo. Q. etiam legatus missus est ad accersendum ex Epidauro Æsculapium: in cuius tabernaculum Deus in imagine serpentis conscendit, vt est apud Valerium Maximum libri primi capite octauo. Orosius tradit, id biennio ante Q. Fabium Gurgitem Consulem, id est, an. vrb. cond. CCCCLXI. accidisse. Plinio de viris illustr. perperam Q. Volumnius dicitur.

Q. Ogulinus, alius ne a superiori, an idem, incertum, missus est cum aliis quibusdam ad Ptolemæum regem, idque per tēpus belli Tarentini. Liuius 14. Iustinus 18. Valerius lib. 4. capite 3.

M. Ogulinus, legatus anno vrbis conditæ DXLIIII. cum P. Aquilio in Hetruriam ad frumentum coemendum, quod Tarentum portaretur. Liuius 27.

M. Ogulinus Gallus, Prætor ann. V. C. DLXXII. iurisdictionem vrbanam sortitus est. Liuius initio 40.

¶ OLENNIVS, Frisiis impositus a Tiberio. Comm. Tacitus 4.

M. Olenus Curtianus, adfuit M. Scauro. Ascon. Pedianus.

OLLII.

OLLII, vt viri docti, meminit Cicero ad Att. 13. epist. a fine 3.

T. Ollius, Poppææ Sabinæ pater, amicitia Seiani concidit sub Tiberio. Tacitus decimotertio.

P. Ollius Tertullianus cum Ollia Tertullia F. memoratur Inscript. antiquarum pag. 138.

OLYBRII.

Olybrius, præf. vrb. sub Valentiniano principe, grauissimum se virum, & calumniarum insectatorem præstitit, quemadmodum scribit Marcellinus lib. 28. Gessit & postea Consulatum vna cum D. Ausonio sub Gratiano Augusto, anno V. C. MCXXXII. Liberos ex Proba coniuge reliquit, Olybrium, Probum & Probinum, teste D. Hieronymo.

Olybrius & Probinus, fratres simul Cōsulatum gesserunt, anno vrbis conditæ MCXLVIII. Vxor Olybrio fuit Iuliana, ex qua filiam, Demetriadem nomine, sustulit, ad quam extat epistola D. Hieronymi de custodienda virginitate, in qua generis nobilitatem & honores sic extulit: *Nunc mihi Proborum & Olybriorum clara repetenda sunt nomina, & illustris Anicii sanguinis genus, in quo aut nullus aut rarus est, qui non meruerit Consulatum.* De Olybrio deinde subiungens: *Proferendus*, inquit, *Olybrius, virginis nostræ pater, quem immatura morte subtractum Roma congemuit, pius filius, vir amabilis, clemens dominus,* *cuius*

ciuis affabilis, Consul quidem in pueritia, sed morum bonitate Senator illustris. Felix morte sua, qui non vidit patriam corruentem, imo felicior sobole, qua Demetriadis proauiæ nobilitatem insigniorem reddidit. Hactenus Hieronymus. Extant ad Olybrium & Probinum epistolæ Symmachi, commendantis in vtroque liberalium artium & venationis studium. Pomponius Lætus patrem Olybrium & filium confudit, vnum existimans, cui & duos Consulatus tribuit, sed manifestario errore, vt liquet ex Hieronymo. Cæterum Olybrii & Probini frater, Probus, & ipse Consulatu potitus est anno V.C. MCLIX. Arcadii principis in eo honore iam VI. repetito collega.

OLYBRIVS, superioris ne an fratrum ipsius nepos, incertum, Consulatum obiuit vna cum Rusticio sub Leone & Seuero AA. anno V. C. MCCXVII. Exactis autem annis 7. etiam imperium obtinuit. Gensericus enim, Vandalorum rex, cum sibi a Leone & Anthemio, rerum tunc potientibus, metueret, Olybrio eo tempore potentissimo pollicetur, si vna conspiret, imperiũ occidentis & simul Placidiam, Valentiniani F. se ei daturum. Quod ille suscipiens, tracto ad partes Richimere, apud Leonem perfecit, vt pro Anthemio crearetur Imp. Ita per Richimerem interemto Anthemio, succedit Olybrius. Sed refragante conatibus ipsius diuino numine, 7. imperii mẽse ex hac vita decessit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Olybrius iunior, vir clarissimus, Consulatum gessit, & quidem solus, anno V. C. MCCXLIIII.

Olybrius, itidem V.C. & ipse solus Cõsulatum administrauit anno vrbis conditæ MCCLXXIX.

Olybrius Hermogenianus, Consul ordinarius, & Antia Iuliana, apud Manutium in Orthographia in voce, Fœmina.

Olybrii præfecti mentio fit in agonibus Reginæ & Margaretæ: præterea Olybrii Maximi Inscript. veterum pag. 337.

¶ Aur. OLYMPIVS Numesianus, Poeta, gente Afer, patria Carthaginensis, scripsit Bucolica, quæ extant, item Cynegetica & Halieutica, teste Vopisco. Plura de illo Petrus Crinitus.

Olympio rescribunt AA. & CC. 7. Cod. titul. 16.

¶ OLYMPIANO iidem 4. Cod. titul. 52.

¶ ONERIVS Seuerianus, Consul fuit cum T. Aufidio sub Hadriano, teste Vlpiano.

¶ ONESIMAE rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 25.

Onesimo iidem 5. Cod. tit. 4.

Onesimo alii Alexander Imp. 4. Cod. titul. 39.

¶ OPHILIVS, Medicus, citatur Plinio libro primo, in nomenclatura libri vigesimioctaui.

¶ OPHONIVS TIGILLINVS, obscuris parentibus ortus, fœda pueritia: per quæ vitia cum adolevisset, commendatus Neroni, Præfecturam vigilũ & Prætorii obtinuit. Inde ad crudelitatem & auaritiam conuersus, multa scelera exercuit, impulso ad omne facinus Nerone. Postremo eiusdem desertor & proditor sub Galba T. Iunii potentia defensus, cuius filiam seruarat, vbi Otho imperium corripuit, flagitatus ad pœnam a populo, cum supremæ necessitatis nuncium accepisset, inter stupra concubinarum, sectis nauacula faucibus, infamem vitam exitu sero & inhonesto terminauit. Tacitus decimoseptimo, Dion Σωφένιον vocat, opinor mendose, & sub Caio stupratam ab illo Agrippinam, ideoq; exilio plexum, scribit.

OPILII.

OPILIVS MACRINVS, genere Maurusius, homo sanguinarius & crudelis, primum Præf. præt. fuit Antonini Caracallæ, dein per fraudem illo cæso, imperium assecutus est. Sed mox ab Heliogabalo victus acie, cum fugisset ad oppidum Bithyniæ Chalcedona, ab insecutoribus interfectus est vna cum Diadumeno F. anno tantum & duobus mensibus rerum potitus. Fit eius mentio cum Præfectis aliis, 9. Cod. tit. 51. Sed & 4. Cod. titulo 28. rescribitur illi vt præf. præt. a Seuero & Antonino principibus.

Opilius Vlpianus, legatus Antonini Augusti, vt liquet ex 9. Cod. tit. 51.

Opilius, Consul sub Valentiniano II. ann. V. C. MCCVI.

Opilius alius, sub Iustino Consul anno V.C. MCCLXXVII.

OPIMII.

L. Opimius, Quæstor sub Attilio Regulo Cos. anno vrbis conditæ CCCCLIX. cæsus a Samnitibus, cum castra per nebulam inuaderent.

Opimia, Vestalis, stupri comperta, viua defossa est. Liuius 22.

Q. Opimius, Consul ann. V. C. DC. subegit transalpinos Ligures, qui Massiliensium oppida, Antipolin & Nicæam, vastabant. Liuius 47. Huius Opimii meminit Cic. 2. de Oratore.

L. OPIMIVS, in Prætura Fregellas cepit, quo facto visus est cæteros quoq; Latini nominis socios male animatos repressisse. Idem Consul post repulsam (nam superiori anno Fannius illi per gratiam & commẽdationem C. Gracchi prælatus est, teste Plutarcho) an. V. C. DCXXXIII. Fuluiũ Flaccum Consularẽ & C. Gracchũ Tribunitiũ oppressit. Ob quam inuidiã postea iudicio circumuentus est, & in exilium actus. Pedianus super orationem in Pisonem. Non dissentit his Cicero in Bruto, qui a Gracchanis ducib⁹ lege Manilia sublatũ scribit, cũ antea semel a populo absolutus esset, vt est apud Liuium lib. 61. Eius monumentũ celeberrimũ in foro, sepulchrum desertissimũ est in littore Dyrrachino, quem virum iniqua iudicii procella peruertit. Cicero pro Sestio, & in Catilinam. Meminit Valerius lib. 2. c. 3. Salustius in Iugurth. De vino Opimiano Velleius volum. priori, Plinius libro 13. c. 4. Petronius Arbiter Satyrico.

Q. Opimius, Senator, damnatus, ac improbe bonis omnibus mulctatus a C. Verre Prætore. Verrinarum 3.

M. Opimius, præfectus equitum Scipionis apud Pompeium, captus a Cæsare. Cæs. Comm. 3.

Q. Opimius, Consularis (opinor eundẽ esse, qui fuit Consul ann. V. C. DC.) cum adolescens male audisset, & festiuo homini Egilio, qui videbatur mollior, nec erat, dixisset: *Quid tu, Egilia mea, quando ad me venis cum tua colu & lana? Non pol* (inquit ille) *audeo; nam me ad famosos vetuit mater accedere.* M. Cicero 2. de Oratore. In hunc haud dubie scripti sunt a Lucilio versus isti, quos citat Nonius Marcellus:

Quint⁹ Opimius ille Iugurthini pater huius,
Et formosus homo fuit, & famosus vtrumq;
Primo adolescẽs, posterius directius sese, &c.

Opimius pauper. Horatius Sermon. 2. Sat. 3.

¶ OPIMIANO rescribunt AA. & CC. titul. 62.

OPPII.

Oppiorum familia plebeia fuit, & tribus Terentinæ.

¶ Sp. Oppius Cornicẽ, homo ex plebe, qui Decẽuir in carcere obiit, quod Appio Claudio collegæ, liberam puellam in seruitutem asserenti, opem ferre voluisset. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Oppius, dux militum in Auentino monte, cum Decemuirorum tyrannidem abrogatam populus vellet. Dionysius 11.

C. Oppius, Trib. pl. mox ab abrogato Decemuiratu. Liuius 3.

C. Oppius, alius ab hoc, quippe Trib. pl. anno V. C. DXLI. tulit legem Oppiam in medio ardore belli Pun. secundi, ne qua mulier plus semiuncia auri haberet, neu vestimento versicolore vteretur in vrbe oppidove, aut propius inde mille passus, nisi sacrorum publicorum causa veheretur. Hæc tandem bello confecto abrogata est vigesimo anno postquam lata est, cum eam magna contentione tueretur Cato contra L. Valerium Tribunum pleb. Extat vtriusque oratio apud Liuium Decadis 4. libro 3.

L. Oppius Trib. pl. anno V. C. DLVI. Fors idem est, qui Ædilis plebis extitit anno DLXI. Deinde classe 30. nauium in Siciliã ducta, factus est Prætor in annum DLXIII. tenuitque Sardiniam. Liuius 35. & 36. Sed hunc Liuius Salinatorem vocat.

Oppius Gallos cepit, inquit Eusebius, vbi Carthaginis excidium tradit.

Q. Oppius, Proconsul Asiæ, coniectus in vincula a Mithradate, rege Ponti, cũ Aquilio legato. Liuius lib. 78. Appianus in Mithradatic.

Cn. Oppius, socer Sex. Attilii Serani, qui ad generi pedes se abiecit, vt Trib. pl. Ciceronis reuocationem non moraretur. Cicero ad Quirites post reditum & pro P. Sestio.

M. Oppius Pompeianus. Cicero ad Att. 8. Fors idem est cum seq.

M. Oppius M. F. Terentina, citatur a Cœlio ad Ciceronem Epistolarum 8. Vbi Oppiorum tribum Terentinam fuisse, indicatur. Hunc defensum a Cicerone cõtra auctoritatem M. Cottæ, tradit Quintilian⁹ lib. 5. cap. 10. & 13. Obiectum est illi, quod de militum cibariis detraxisset, quod Cottã dolo appetiuisset, quod largiendo corrumperẽ exercitum voluisset. Dion lib. 36. scribit, illũ M. Cottæ Quæstorem fuisse. Meminit huius M. Oppii, & fratris, ac vtriusq; Cicero in oratione, dicta in Senatu post reditum, vbi M. Oppium Tribunum plebis fuisse

fuisse docet, cũ ipse ab exilio reuocaretur, & quidem fauentem, quanquam offensum in priuato iudicio.

P. Oppius de genere Lentulorum, cum assidue minores parentibus liberi essent: In nascendo, inquit, interimuntur. Sic enim lego locum Fabii lib. 6. cap. 4.

C. OPPIVS, vnus ex præcipuis Cæsaris amicis, qui res illius domesticas & vrbanas vna cum Cornelio Balbo curare solebat. Huic Cæsar aliquando subita valetudine correpto, cum vi tempestatis in cuiusdam pauperculi casam compulsus diuertisset, cubiculo, quod vnius tantum capax erat, cessit, simulque cum reliquis ante tugurii fores sub dio quieuit. Authores Plutarchus & Suetonius. Sunt qui Cõmentarios Cæsaris de bello ciuili ab hoc continuatos velint. Certe Oppius Historicus etiã a Charisio adducitur, sed vt auctor de vita Scipionis & Cassii.

L. Oppius M. F. commendatur a Cicerone Q. Gallo, Proconsuli Ciliciæ, epistolarum 13.

Oppium, senectute debilem, & proscriptum a Triumuiris, M. filius vrbe humeris extulit, factus ob id postea Ædilis a populo. Estque illi tantum æris collatum ad muneris impẽsam, vt ditissimus euaserit, Appianus 4. tantumq; dilectus, vt in campo Martio sepultus sit, Dion lib. 48.

¶ Oppius Gallus, cum M. Popiliũ, senatorii ordinis virũ, summopere semper coluisset, ab eodem iam morituro scurriliter delusus est, prætter osculum & amplexum acceptis anulis, quos hæredibus ipse præter omnem opinionem exhæres traderet. Vide Valerium Maximum lib. 7. cap. 9.

¶ *C. Oppius Verus, L. Turpilius Priscus F. Triumuir iuri dicendo, aquam cœlestem, dilabentem montibus, collectã interciso aggere per formam, sua cura factã, in piscinis repurgatis, longo tempore cessantibus, P. R. perduxerunt, Bene L. merentibus* Tι. Hanc inscriptionem Volaterranus legi scribit apud castrum Coræ in Latio.

¶ C. Oppius Capito, Cæsarianus. Nescio an hic fuerit Caius ille Cæsaris amicus intimus. Scribit Cicero Capitoni & Planco in causa Buthrotiorum, quæ epistolæ adiunctæ sunt epistolis ad Atticum in calce. De his ipsis Cicero libro 16. ad Att. *Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogaras, sed si tibi videbitur, necesse habueris reddere. Cum enim tua causa facerent omnia, vereor ne meas literas superuacaneas arbitrentur. Oppio quidem vtique, quem tibi amicissimum cognoui. Verum vt voles tu.*

Oppius Capito, vir Prætorius, cui scirrus in ventre genitus est. Plinius septimi capite 15.

M. Oppius Capito sub Antonino. Inscript. ant. pagina 55. & apud Sigonium pagina 147.

Oppius Cares, Grammaticus, docuit ad vltimam ætatem vsque, & cum iam non modo gressu deficeret, sed & visu. Suetonius.

Oppii Velinenses memorãtur Ciceroni ad Attic. 10. epistola 5.

Oppia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 2. Dionysius in fine 8.

¶ Vestia Oppia Atellana, Capuæ habitãs, quotidie pro salute & victoria P. R. bello Pun. secundo sacrificabat. Liuius 26.

Oppia, M. Mindii vxor. Cicero epistolarum decimotertio.

¶ *C. Oppio C. F. Vel. Sabino, &c. cur. Viar. Clodiæ, Anniæ, Cassiæ, Ciminæ, trium Traianarum & Amerinæ*, &c. Georgius Fabr. in sua Roma, & Inscript. ant. pagina 154.

Oppius Sabinus, Consularis, dux Domitiani, a Dacis oppressus. Apud Eutropium 9.

C. Oppius C. F. Bassus, refertur cum honoribus gestis Inscript. ant. pag. 153.

C. Oppius, C. libertus Leonas. Ibidem pag. 154. & 156.

Oppia Valeriana. Q. Oppius Const. pagina 35.

Oppia C. F. Vera 48.

Oppia Progne. 99.

Salustius historiarum 3. *At Oppius, postquam orans nihil proficiebat, timide veste tectum pugionem expedire conatus, a Cotta Vulscioque impeditur.* Apud Nonium in voce Pugio. Puto locum pertinere ad Oppium illum, pro quo dixit Cicero.

Citatur Oppii, viri docti, liber de syluestribus arboribus apud Macrobium lib. 3. capite 12.

C. Oppio C. F. patri, Rutiliæ Primæ matri. Cassiæ L. F. secund. vxori, C. Oppius C. F. T. F. L. P. Oppius C. F. Pollio frater faciund. curauit. Extat Patauii, teste Scardeo 110.

¶ OPPIANVS, ad quem scripsit M. Varro. Gellius eius meminit 14. cap. 7.

Oppiani, pater & F. Cilices, Poetæ ambo sub Seuero & Antonino principibus. Vide Volaterranum. ¶ Suidas hæc de Oppiano habet: *Oppianus Cilix, ex vrbe Coryco, Grammaticus & Poeta fuit sub M. Antonino Imp. Scripsit piscatoria libris 5. Venatoria libris 4. de Aucupio libros 2. Cuius poemata cum apud Imperatorem recitata essent, donatus est in singulos versus aureo statere: vt viginti millia aureorum pro omnibus acciperet.* De eodem Sozomenus in præfatione Histor. tripartit. sed pro Antonino Imp. nominat Seuerum: *Seuerus*, inquit, *pro metrico poemate per versum aureo vno donans Oppianum, tantum præbuit de largitate miraculum, vt* AVREA CARMINA *Oppiani hactenus apud plurimos nominentur.*

¶ C. OPPIANICVS, Eques Rom. municipii Larinatis, homo nefarius & detestabilis, fratrem C. Oppianicū, & suos ipsius liberos interfecit, venenum cum suo priuigno, A. Cluentio, quęreret, deprehensus, & accusatus iudici, ad corrumpendum iudicium pecuniam dedit. Vide Ciceronem pro A. Cluentio.

¶ Ser. OPPIDVS, notatur Horatio Sermon. 2. Sat. 3.

¶ L. Opiternius Faliscus, memoratur Liuio lib. 39. vt particeps & auctor coniurationis nefariæ sub specie sacrorum Bacchi.

¶ OPTATVS, libertus Cæsaris, præfectus classis sub Tib. Claudio principe, scaros e Carpathio mari aduectos, inter Ostiēsem & Campaniæ oram sparsos disseminauit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inueniuntur, non ante ibi capti. Plinius 9. capite 17.

Optatus, Martyr vnus ex 18. Cæsaraugustanis Prudentio.

Optatus, Præf. vrb. Constantinopoli paganus sub Arcadio, Historiæ Tripartitæ libro 10. cap. 17. crudelis in studiosos Chrysostomi, Nicephorus lib. 13. capite 24.

Optatus, tempore Augustini, de quo libro primo contra litteras Petiliani: *Omitto*, inquit, *& sub vno Optato Gildoniano decennalem totius Africæ gemitum*, &c. Videtur fuisse Donatista, Gildoni deditus.

Oprato rescribit Antoninus A. 8. Cod. titul. 17.

¶ P. ORBIVS, æqualis Ciceronis, auditor in iure T. Iuuentii, magistro non inferior. Cicero in Bruto. Meminit eiusdem pro L. Flacco, vt aliquando Prætoris Asiæ.

¶ ORBILIVS Beneuentanus, Grammaticus eximius, diu professus est in patria. Quinquagesimo demum anno in vrbem se contulit, docuitque magna nominis sui fama, homo acerbus & plagosus, vt vocat eum Horatius aliquando ipsius auditor. Nec principum quidem virorum insectatione abstinuit. Nam ignotus adhuc cum in frequenti iudicio testimonium diceret, interrogatus a Varrone Muræna, diuersæ partis aduocato, quidnam ageret, & quo artificio vteretur? gibberosos se de sole in vmbram transferre dixit, Murænam vt gibberem notans. Vixit prope ad centesimum ætatis annum, amissa iam pridem memoria. Reliquit filium Orbilium, & ipsum professorem Grammaticum. Hæc & plura Suetonius Tranquillus. Meminit Macrobius lib. 2. Saturnal. sed vt pro Varrone Muræna notato nominet Galbam.

¶ C. ORCHIVS, Trib. pl. tertio ante anno, quam Cato Censor fieret, legem tulit de Senatus sententia, quæ dicta est Orchia, qua præscribebatur numerus conuiuarū. Macrobius lib. Saturnalium 3.

¶ C. Orchinius, collega Ciceronis in Tribunatu plebis, teste Cicerone ipso in oratione pro Cluentio, vbi meminit & legis de peculatu, ab eodem latæ.

¶ M. ORFIVS, Eques Rom. & in exercitu Tribunus mil. Cicero ad Q. fratrem libro 2. epistola antepenultima.

¶ ORIGENI rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 16.

¶ ORPHIDIVS Benignus, legatus Othonis Imp. cæsus est in pugna Bebriacēsi. Cornelius Tacitus lib. 18.

¶ ORPHITO rescribit Constantinus 7. Cod. tit. 37.

¶ OSCVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Solitus erat non incommode dicere, sed sibi nocebat, cum nihil sine schemate dicere vellet. Itaque non inurbane Pacatus Rhetor, cū illi Massiliæ mane occurrisset, schemate illum salutauit: *poteram*, inquit, *dicere Aue Osce*. Seneca proœmio lib. 10. Controuersiarum.

Oscus, libertus Othonis Imp. Tacitus 18.

¶ OTHONIS, nescio cuius familiæ, meminit Cicero ad Att. 12.

OTACILII.

M. Otacilius Crassus, Consul an. V. C. CCCCLXXXX. cum M. Valerio collega, res magnas

magnas in Sicilia contra Carthaginenses gessit. Potitus est eodem magistratu an. 17. post, teste A. Gellio & tabulis Capitolinis.

T. Otacilius Crassus, Consulatum administrauit cum L. Valerio anno V. C. CCCCXCII. autore Polybio.

T. OTACILIVS CRASSVS, Prætor & Proprætor bello Pun. 2. per complures annos non malam operã reipub. nauauit, aliquoties in Africam classe transuectus, multaq; cum præda, facta agrorum populatione, reuersus. In petitione tamen Consulatus Q. Fab. Maximus minorẽ habuit, quam cui in tanto ardore belli tuto respub. committi posset. Quamobrem honore, quem iam illi iuniorum prærogatiua decreuerat, deiectus est. Extat oratio dissuadentis Fabii apud Liuium 24. Interiecto quadriennio Consul iterum a iunioribus nominatus, interpellante comitia Manlio, qui vna lectus erat, similem repulsam passus est, sed absens & ignarus ac perfectis quidem comitiis, mortuum eum in Sicilia nunciatum est. Idem cum Fabio Max. cuius sororis filiam vxorem habebat, aliquando Duumuir creatus, Menti ædem dedicauit, vti Fabius Erycinæ Veneri. Habebat & Pontificatus sacerdotium. Decessit belli Pun. 2. anno 9. Hæc Liuius eius belli lib. 2. 3. 4. 5. & 6.

Otacilius Crassus, dux Pompeianus in bello ciuili, Lyssi præfuit: vbi deditos sibi 200. tirones Cæsaris, contra datam fidem iugulauit omnes. Cæsar cõment. 3. Hunc esse reor Crassum illum, cuius meminit Plutarchus in vita Catonis, vtpote fugientis ex Africa, victo Scipione.

¶ Otacilia Laterensis, priuato iudicio calumniæ damnata a C. Aquilio Iurisconsulto. Valerius Max. 8. cap. 2.

¶ Cn. Otacilius Naso, familiaris Ciceronis, commendatur ab eo Acilio Proconsuli, epistolarum 13.

¶ M. OTACILIVS PITHOLAVS, maledicis carminib. C. Cæsarem insectatus est, quod ille ciuili animo tulit. Meminit eius iocorum Macrobius. Tranquillus in de claris Rhetorib. L. Otacilium Pilitũ vocat, ac seruum fuisse, deinde ob ingeniũ manumissum scribit. Docuit Pomp. Magnum, ac primus libertinorũ, teste Corn. Nepote, historiã scribere exorsus est, non nisi ab honestissimo quoq; scribi ante solitam, vt Suetonius ibidem. Meminit Chronol. Eusebii ad Olympiad. 174.

Otacilium notat Martialis 10.

¶ M. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, refertur in mem. Heluetiicis apud Ioannem Stumpfium in opere Chronico, nostrarum inscript. pag. 519.

L. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, memoratur antiquitatũ Rom. pag. 247.

¶ Otacilius Catullus, nominatur a Celso Pand. 31. de legat. & fidei commissis.

Otaciliæ rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 31.

¶ OVIVS, synchronus Ciceronis memoratur illi epistolarum ad Att. lib. 16.

¶ Ouii ab Ouedicti.

Ouia vxor, vt opinor, C. Lollii, refertur Ciceroni ad Att. 12. *Ouiæ C. Lollii curanda sunt HS. C. Negat Eros, posse sine me ◡. Credo* &c.

OVIDII.

P. OVIDIVS NASO, Poeta, Sulmonensis patria, vt ipse de se testatur, & Eques Rom. natus est Hirtio & Pansa Coss. Institutus Latinis literis, patris iussu, ad Oratoriam facultatem se dedit, a quo tamen instituto, postea, factus arbitrii sui, resiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus est. Scripsit complura poemata vulgo nota, ex quibus dolendum est interiisse opus Halieuticõn, Medeam, & 6. libros Fastorum posteriores. Vxorem habuit, post vnam & alteram repudiatam, Fabiam Petillam, forma & integritate morum præstantem. Sustulit & filiam, ex qua bis auus factus est. Relegatus demum ab Augusto Cæsare Tomos in Pontum, ibidem decessit anno principatus Tiberii 5. exilii sui 9. in quem annum scriptores & Liuii & Germanici Cæsaris obitum conferunt. Seneca declam. libro 2. declam. 2. scribit, se vidisse Ouidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuscum, cuius auditor fuerit, vt Latronis admirator, habitumq; declamatorẽ bonum, verbis minime licenter vsum, nisi in carmine, in quo non ignorarit vitia sua, sed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, vt tolleret tres versus, illo contra tres excipiente, cum vtrique suos descripsissent, repertos esse eosdem. Ex quo apparuit, vt inquit idem Seneca, summi ingenii viro iudicium non defuisse ad compescendam licentiam carminum suorum, sed animum, cum interim & hoc dictum vsurparet, decentiorem faciem esse, in qua næuus aliquis esset.

Generum reliquit Cornelium Fidum.

¶ Monumentum Ouidii etiamnum extare legimus in recenti Laurentii Mulleri historia. Versus epitaphii ita se habent:

Hic situs est vates, quem diui Cæsaris ira
Augusti Latia cedere iussit humo.
Sæpe miser voluit patriis occumbere terris,
Sed frustra: hunc illi fata dedêre locum.

Natalem Ouidii celebrat Martialis lib. 9.

Q. Ouidius, apud Martialem celebratur lib. 7. & 10. vt amicus Cæsonii Maximi, & in amicitia fidus & constans. Celebratur & illius natalis, quæ Calendæ Apriles fuere, lib. 1.

Ouidius, cum Valeriana F. & Antiocho actore, seu villico suo refertur Paulo IC. Pand. 32. de legatis & fideicommissis l. 95.

OVINII.

¶ Ouinia lege sancitum est, vt Censores ex omni ordine optimum quenq; curiatim in Senatum legerent. Quo factum est, vt qui præteriti essent, & loco moti, haberētur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant, cum vt ante Reges sibi legebant sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post exactos eos Consules quoq; & Trib. mil. consulari potestate coniunctissimos sibi quosq; Patriciorum & deinde plebeiorū legebant. Fragmentum Sex. Pompeii pag. 56. & Pauli epitome lib. 14.

Q. Ouinius, quod lanificio textrinæq; reginæ Cleopatræ Senator P.R. præesse non erubuisset, ab Augusto Cæs. punitus est. Orosius 6. cap. 19. Eutrop. 7.

Ouinio rescribunt Seuerus & Antoninus 8. Cod. tit. 51.

¶ Ouinius Camillus, Senator antiquæ familiæ sub Alex. Imp. qui rebellionē molieti nō modo pepercit, sed gratias insuper egit, quod curam reipub. quæ recusantibus bonis imponeretur, sponte reciperet. Hæc & plura de Alexandri erga Ouinium humanitate Lampridius.

¶ L. Ouinius L. F. Rusticus Cornelianus, Consul desig. (quem tamen honorem morte præuētus, vt colligi datur, non iniit) refertur vna cū filia Rustica Ouinia Corneliana in memoriis antiquis Hispaniæ Tarraconensis pag. 14.

¶ Ouinius Paternus, Consul & collega Claudii II. an. V.C. M.XXI. & iterum cum Probo anno 10. post. præf. item vrbi sub eodem.

Ouinius Pacatianus, præfectus vrb. sub Tacito & Probo.

¶ Ouinius Gallicanus, præfectus vrb. sub Constantino, & Consul sub eodem anno V.C. M.LXIX.

Ouinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, recte ne omnia? cum respondisset, Recte: tum Cicero, ergo mortuus, inquit. Quintilianus 6. cap. 4.

P.

ACATÆ rescribit Alexander A. 8. Cod. tit. 28.

¶ PACATIANO Antoninus A. 7. Cod. tit. 52.

PACCII.

Paccius Orphitus, honore primi pili perfunctus, præsidiorum curam accepit a Corbulone in Syria. Tacitus 13. & 15.

¶ Paccius Africanus, proturbatus a Senatu post interitum Vitellii, tanquā Neroni Scribonianos fratres, concordia opibusq; insignes, ad exitiū monstrasset, eam inuidiam, cōuersus in Vibium Crispum, cuius interrogationib. fatigabatur, miscēdo quæ defendere nequibat, societate culpæ declinauit. Cornelius Tacitus lib. 20.

Paccius, diues & orbus, citatur Iuuenali Satyra 12.

¶ *A. Paccio Ruso Aed. Q. II. vir Scirtus Aug. lib. sodali suo F. homini sanctissimo.* Hæc inscriptio extat in museo Io. Francisci Caraffæ, citante Fabricio in castigat. Terent.

Pacciæ Cæliæ lib. benemerit. Paccia Floria. Hæc inscriptio extat Iaderæ Inscr. ant. pag. 162.

¶ Paccio Rogatiano epistolam scriptam a Q. Cæcilio Candido subiicit Scæuola Pand. 16. tit. depositi vel cōtra. In quibusdā tamen libris legitur Pacatius Rogatianus.

¶ PACCIANVS, a Sylla in Africam missus contra Sertorium, ad liberandū obsidione Ascalium, a Sertorio victus & occisus est. Plutar. in Sertorio, apud quem tamen legitur Παχιακὸς, sed opinor mendose.

C. Paccianus, captiuus ex M. Crassi exercitu, quod ipsi Crasso persimilis foret, a Parthis sub persona Crassi, velut Rom. Imperator, irrisus est. Plutar. in Crasso.

¶ PACIDII fratres, Pompeianarum partium, in Africa sub Scipione militarunt, quorum alter in eo bello apud Tegeam periit. Hirtius comm. 5.

PACONII.

T. Paconius, Eques Rom. citatur Ciceroni pro Milone.

Paconius quidam, vt imperitior in magnis ponderibus transferendis, notatur a Vitruuio lib. 10. cap. 6.

¶ Paconius Agrippinus, cuius pater M. Paconius, vt Tacitus lib. 3. Suetonius in Tiberio. innocens eiusdem Tiberii sæuitia conciderat, sub Nerone, vt paterni in principes odii hæres, & Thraseæ familiaris, Italia pellitur. Tacitus 16. apud quem etiam Ragonius appellatur. ¶ De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus, item Stobæus, quem locum ascribere placuit: *Agrippinus, inquit, ob hoc laude dignus est, quod cum vir esset præstantissimus, nunquam ipse sese laudauit: sed & cum ab alio laudabatur, erubescebat. Is vir talis erat, vt semper aduersa rei, quæ ipsi accidisset, laudationem conscriberet* &c.

Paconio rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 37.

Paconius quidam, a Cypriano pro fratre agnoscitur epist. 11.

¶ PACTVLEIVS Magnus, vir Consularis, occisus sub Commodo, teste Lampridio. Filiam habuit Pactuleiam Magnam, vt liquet ex Pand. 28. de hæred. instituen. 92.

Pactuleius Androsthenes, haud dubie libertus Magni, citatur ibidem.

¶ PACTVMEIO rescribunt Valerian. & Gall. A A. & Val. Cæs. 2. Cod. de pactis.

Pactumeiæ A A. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti.

PACVVII.

M. PACVVIVS, poeta Tragicus, natus sorore Q. Ennii, floruit Romæ Scipionis Æmiliani temporibus, vbi & picturam exercuit, & fabulas docuit. Plinius pinxisse ædem Herculis in foro Boario tradit lib. 35. cap. 4. Fabulæ eius citantur multæ apud Nonium Marcellum, Sex. Pompeium & Petrum Crinitũ; nam Macrobius Medeæ tantum meminit. Decessit nonagenarius, cum Tarentum se recepisset, vt scribit Eusebius. Ipse sibi epitaphium condidit singularis verecundiæ & modestiæ. Id extat apud Gellium. Laudatur Pacuuius ab ingenio & doctrina, a dicendi genere, a grauitate sententiarum, verborum pondere & auctoritate personarum, M. Varroni, Ciceroni, Horatio Poetæ & Quintiliano lib. 10. Fragmenta eius, e bonis auctorib. a Roberto Stephano excerpta, vulgauit Henricus Stephanus.

M. & Q. Pacuuii, fratres, subscripserunt in M. Æmilium Scaurum, defendente illum Cicerone. Ascon. Pedianus.

¶ Sex. Pacuuius Taurus, Ædilis pl. memoratur a Plinio lib. 34. cap. 5.

Sex. Pacuuius Taurus, cum munus ab Augusto peteret, diceretque, rumore sparsum, pecuniam haud paruam ipsi a Cæsare datam; *Sed tu*, inquit Cæsar, *noli credere*. Idem Tribunus pl. tulit ad populum, vt mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebiscitum factum, vt scribit Macrobius 1. cap. 11. Factum eius in adulando Augusto, dum illi diuinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio dicit hæredem ex æquo se relinquere, non quod quicquam haberet, sed quod accipere vellet, pete ex Dionis lib. 53.

¶ Pacuuius Labeo, ad quem scripta epistola Asinii Capitonis citatur apud A. Gellium in fine lib. 5.

Pacuuius, legatus Cn. Sentii in Syria, mortuo Germanico sub Tiberio. De hoc arbitror loqui Senecam: *Pacuuius, qui Syriam vsu suam fecit, cum vino & illis funereis epulis se sepelisset, quasi sibi parentauerit, sic in cubiculum ferebatur a cœna, vt inter* plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur: βεβίωκε βεβίωκε, nullo non se die extulit.* Locus est epistola 12.

¶ Pacuuius Hister, vir improbus & libidinosus, notatur Iuuenali Satyra 2. & 12. vt auarus captator.

¶ Pacuuius Clemens I C. cuius meminit Pomponius Pand. 40. de statu liberis.

Pacuuiæ Licinianæ rescripsit D. Pius Pand. 36. vt in pos. leg. seu fideicom. &c.

Pacuuius Fronto, memoratur in antiquis inscript. pag. 341.

¶ PALFVRIVS Sura, causidicus & Orator, quod Vitellianus esset, a Domitiano Senatu motus est.

PALLADII.

Palladius, Consul anno vrbis conditæ M. C L X I X. Theodosii iunioris in septimo Consulatu collega Præfectus vrbis sub eodem principe, deinde Præfectus præt. sub Martiano & Valentiniano.

Palladio rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Palladius, cursor velocissimus, de quo est apophthegma, latissimã Romanorum rempubl. per illum modicam & paruam reddi. Hist. Trip. 11. cap. 5.

Palladius, Palladii F. Sophista, natus sub Constantino Imp. scripsit de Romanorum festis, item disputationes & orationes diuersas. Suidas.

Palladius, discipulus Euagoræ, scripsit vitas Monachorum. Hist. Tripart. 8. cap. 1.

¶ Palmatius, Consul, cum vxore & liberis memoratur inter sanctos. Passus est sub Alexandro Imp. 6. Idus Maii.

¶ PAMMACHIVS, *P*aulinæ, *P*aulæ F. maritus, vxore mortua, Monachi propositum suscepit, iuuenis doctus & nobilis, vtpote pronepos Consulum, & Furiani germinis decus. Hieronymus.

Pammachio, viro Senatorio, Præfecto in parte Numidiæ, scribit D. Augustinus.

¶ *P*AMPHILO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ *P*AMPREPIVS, heroici carminis *P*oeta temporibus Zenonis Imp. De hoc multa Suidas.

¶ *P*ANCRATIVS, *P*ræfectus vrbis sub Valentiniano

*P*ancratius, Sophista, de quo Suidas.

¶ *P*ANHELLENIO, Consulari Libyæ, rescribitur a Gratiano, Valentin. & Theodos. 10. Cod. tit. 11.

¶ M. *P*ANSIVS, cum D. *P*ansio F. & vxore Iulia Decimina, & eiusdem nominis filia, refertur Inscript. ant. pag. 503.

¶ *P*ANTHAGATHVS, refertur inter Consulares sub Valentiniano III.

¶ *P*ANTHERA, familiaris C. Antonii, Ciceronis collegæ. Q. fr. in de petendo Consulatu.

PAPII.

*P*apius, legem tulit de iis, qui ciuitatem vsurparent, cum ciues non essent, qua lege damnatus est pater M. *P*erpennæ eius, qui an. V. C. DCXXIII. Consul fuit. Meminit eius legis Cicero in Corneliana, & Valerius lib. 3. cap. 4.

C. *P*apius Trib. pl. an. V. C. DCLXXXIX. biennio antequã Cicero Consulatu fungeretur, legẽ tulit, ne quis peregrinus in vrbe esset. De hoc loquitur Cic. off. 3. & in orat. pro Archia, & in prima contra Rullum. Sic emendationum 1. Carolus Sigonius.

C. Papius C. F. qui & T. Annius Milo, Ciceroni amicissimus, dictus est in Anniis.

¶ C. *P*apius Mutilus, dux in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

M. *P*apius Mutilus, Consul suffectus cũ Q. *P*oppæo Secundo an. V. C. DCCLXI. circa extrema tempora principatus Augusti, qui in illorum magistratu legem tulit, quæ ab ipsis lex *P*apia *P*oppæa dicta est, incitandis cœlibum pœnis, & augendo ærario. Tacitus lib. 3. & Dion 56. qui tamen eo in loco modice mendosus est, *P*ublium, qui *P*oppæus est, vocans.

¶ *P*apius Faustus, occisus a Seuero Imp. Spartianus.

L. *P*apius L. F. L. N. *P*ollio, refertur in vetusta & eleganti inscriptione pag. 105.

*P*apiæ rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 55.

*P*apio ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

PAPINII.

Sex. *P*apinius Allenius, nouissimis Augusti temporibus primus in Italiam attulit tuberes & zizipha mala, sed hæc ex Syria, illa ex Africa, teste Plinio lib. 15. cap. 14. quem Consulem se vidisse scribit. Fuit autem Consul sub Tiberio anno vrbis cond. DCCLXXXVIII. De hoc extat inscriptio *P*atauii in monasterio S. Iustinæ: *Sex. Papinio Q. F. Allenio Trib. mil. Q. leg. Tib. Cæsaris Aug. Tr. pl. pr. leg. Tib. Cæs. Aug. Propr. Cos. XV. vir. Sacr. fac.* DD. Inscript. ant. pag. 336.

¶ Sex. *P*apinio Istro L. *P*ediano Coss. bubo Capitolii sellam intrauit: propter quod eo anno vrbs lustrata est. *P*linius 10. cap. 12.

Sex. *P*apinius, Consularis viri F. vna cum multis Equitibus Rom. & Senatoribus a C. Cæsare flagellis cæsus est, vt habet Seneca de ira lib. 3. Fors hic fuit præfectus ille stipatorum corporis ipsius, cuius meminit Ioseph. lib. 19. cap. 1.

¶ STATIVS *P*APINIVS, *P*oeta, *P*apinio patre, & ipso *P*oeta, matre Agillina prognatus, Domitiano Imp. gratissimus fuit. *P*lura de illo Crinitus & Gyraldus.

¶ *P*APINIANVS IC. Serbidium Scæuolam audiuit, ad id fastigii in ea professione euectus, vt iuris asylum, & doctrinæ legalis thesaurus appellatus sit. Seuerus princeps, quod summopere virum probaret, *P*ræfectum præt. fecit, eique moriens liberos suos commendauit. Interemptus est ab Antonino Caracalla, quod parricidiũ

ipsius

ipsius excusare nollet. Periit cum patre filius quoq;, qui Quęstor ante triduum opulentum munus ediderat, vt scribit Lampridius. Libros reliquit quæstionum 37. responsionum 19. Definitionum 2. lib. singulares de adulteriis & ἀστυνομικόν. Romæ de ipso in vrna argentea hæc inscriptio inuēta est: *Aemilio Paulo Papiniano Præf. prat. Iurisconsulto, qui vixit annis* XXXVI. *dies* X. M. 3. *Papinianus Hostilius, Eugenia Gracilii, turbato ordine in senio heu parentes fecerunt filio optimo.* Inscript. ant. pag. 238. ¶ Fragmento responsorum eius, quod debemus Iac. Cuiacio, dicitur Papianus.

Papiniano rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 56.

PAPYRII.

Papyrii erant Patricii minorum gentium, primum Papysii dicti, vt docet Cicero Epistolarum 9. Nomen per i Latinum scribendum censet Manutius. ¶ De prouerbio, Vapula Papyria, in eos, quorum minæ contemnuntur, Fragment. Sex. Pompeii pag. 194.

C. Papyrius, citatur Dionysio vt Pontifex, qui pulsis Regib. sacra omnia instaurarit, lib. 3. Pedianus M. Papyrium vocat, Liuius libro 3. Q. Furium, alii Sextum, alii Manium.

Sex. Papyrius, Iurisperitus, leges regias in vnum collegit, quod inde ius Papyrianū vocatum est. Vixit sub Tarquinio Superbo. Pomponius Pand. de orig. iuris. Rutilius cum sequente eundem facit.

Manius Papyrius, primus post exactos reges rex sacrificulus creatus est, vir ex Patriciis quietis studiosus. Dionysius initio 5.

311. & 325. ¶ L. Papyrius Mugillanus, bis Consul, & Censor eo anno, quo primū is magistratus institutus est, V. C. CCCXII. Fuit & Trib. militū Consulari potestate an. CCCXXXIII. Interrex Patres & Tribunos pleb. obiurgans, quod domi seditiones agitarent, periclitante foris republica, contentiones eorum ordinum & certamina discussit. Vide Liuium lib. 4.

¶ Mugillani populi citātur Dionysio lib. 8. pagina 375.

337. & 339. M. Papyrius Mugillanus, fors fr. aut F. Trib. mil. Consul. potest. bis fuit, & Consul ann. CCCXLIIII. In Liuio non Mugillani, sed Atratini cognomen est, sed mendose, vt arbitror.

¶ M. Papyrius Crassus, Consul an. V. C. CCCXIIII. cū ludi a x. viris, per secessionē plebis a Patrib. ex S. C. voti facti sunt. Liuius 4.

L. Papyrius Crassus, M. fortasse fr. Consul anno V. C. CCCXIX. & iterum CCCXXV.

M. Papyrius Crassus, vrbe a Gallis capta, cuidam ex barbaris, barbam suam permulcenti, scipionem eburneum in caput illisit, 365. qua ex re mota ira, cædis ab illo initium factum est. Liuius 5. Valerius hunc non Papyrium sed Attilium vocat.

C. Papyrius Crassus, Tribunus mil. Consulari potest. quo anno M. Manlius e saxo Tarpeio deiectus est. anno videlicet V. C. CCCLXXI.

L. Papyrius Crassus, Trib. mil. Consulari potestate, an. V. C. CCCLXXXVI.

M. Papyrius Crassus, vnus ex v. viris mensariis qui ob rem foenebrē creati sunt, anno vrbis cond. CCCCIII. Idem postea Dictator anno CCCCXX. ob famam belli Gallici dictus est. Liuius 8.

L. Papyrius Crassus, primus Papysius vocari desitus. Cicero epistolarum 9. Prætor fuit ann. V. C. CCCCXV. Dictator eodem tempore a Consule Manlio salutatus, ob Antiates, qui in agrū Hostiensem, Ardeatem, Solonium excursiones fecerant, ipse M. equitū L. Papyrium Cursorē dixit. Nihil tamē ab eo memorabile gestū est, cum aliquot menses statiua in agro Antiati habuisset. Consul an. V. C. CCCCXIX. Ausones & Sidicinos prælio fudit. Iterum Cos. ann. CCCCXXII. contra Priuernates bellū gessit. Demum ipse vel sane F. Mag. equ. dictus a L. Papyrio Cursore Dictatore an. CCCCXXX. cum ille Q. Fabium remouisset.

Sp. & L. Papyrii, Tribuni mil. Consul. potest. anno V. C. CCCLXXII. Sp. etiam iterum anno CCCLXXV. Etsi in Liuio P. prænomen est.

¶ L. Papyrius Cursor, Trib. mil. Cons. potestate anno V. C. CCCLXVIII. & iterum biennio post. Liuius 6. Hic autē pater fuit, qui Censor, mortuo collega C. Iulio, ne magistratu abiret, M. Cornelium Maluginensem subrogauit, quod postea religioni fuit, eo lustro vrbe a Gallis capta. Liuius 5.

L. PAPYRIUS CURSOR, superioris, vt opinor, F. M. equitum fuit Dictatori L. Papyrio Crasso, ann. V. C. CCCCXV. Inde Consulatus quinque, Dictaturas 2. gessit. Q. Fabium M. Equitum, quod contra imperium in hostem pugnasset, pene securi percussit. Ter Samnites vicit, ter de iisdem triumphauit; vir animi vigore & corporis viribus excellens, cibi viniq; capacissimus,

præcipua pedum pernicitate, autoritatis in imperio tam apud socios, quam apud ciues ingentis. Prætorem Prænestinum, qui per timorem segnius ex subsidiis suos duxerat in primam aciem, cum ad se vocari iussisset, Age, inquit, lictor, secures expedi. Ad quam vocem exanimato Prætore, incommodam ambulantibus radicem excindi iussit, perfusumque vltimi supplicii metu Prætorem multa dicta dimisit. Liuius 8. & 9. Plinius de viris illustribus

L. Papyrius Cursor F. Consul an. V. C. CCCCLX. Samnites inclyta pugna vicit, victoriamq; de iis quantam nemo ad eam diem præter patrem retulit. Triumphauit in magistratu. Proximo anno Prætor, & interiectis 20. annis iterum Consul, eundem collegā habuit, quem in priori Consulatu, Sp. Caruilium Maximum.

Sp. Papyrius, L. huius ex fratre nepos, armillis aureisq; coronis ab eodē imperatore donatus est, ob nauatam strenue & in prælio, & in nocte, qua fugam hostibus infestam fecit, operam. Liuius in fine 10.

¶ L. Papyrius Masso, Ædilitius, a quo Massones. Cicero epistol. lib. 9.

C. Papyrius Masso C. F. Pontifex obiit anno belli Pun. secundi 6. V. C. DXLI. Consul fuit ann. DXXIII. Liuius 5. Primus in Albano monte de Corsis triumphauit. Valerius 3. capite 6. Plinius decimiquinti capite 23.

Papyria, eius, qui in Albano monte triumphauit F. nupsit Æmilio Paulo, Africani mater, repudiata tamen a marito.

C. Papyrius Masso, Decemuir sacrorum.

L. Papyrius Masso, Prætor ann. V. C. DLXXVIII. vrbanam prouinciam tenuit. Liuis Decadis 5. libro 1. Fortassis hic est, quem Masurius scripsit, secundo hærede lege agente, bonorum possessionem contra eum dedisse, cum mater partum se 13. mensibus tulisse, diceret, quoniam nullum certum tempus pariendi statutum ei videretur. Plinius 7. cap. 5. Gellius tertii capite 16.

¶ Papyrius, Prætextatus puer, matrem, curiæ secreta violentius percontantem, festiuo commento elusit. Vide A. Gellium 1. cap. 23. & Macrob. 1.

L. Papyrius, fœnerator, cum C. Publium, quem ob æs alienum paternum, nexum habebat, renuentem stuprum verberibus afficeret, iuuenis in publicum se proripiens, quiritatione tumultum exciuit, effecitque, vti Consules ad populum ferrent, ne quis in posterum ob creditam pecuniam necteretur. Liuius 8.

¶ C. Papyrius Balbus, consul anno vrbis cond. DCXXXIIII.

Sex. Papyrius I. C. auditor Q. Mutii. Pan. de origine viris.

Q. Papyrius, Tribunus pl. legem tulit, quæ vetat, iniussu populi ædes, terram, aram consecrare. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

L. Papyrius Eques Rom. Cicero in Verrinis.

M. Papyrius, quem lucem patriciæ dignitatis vocat Portius Latro in declamatione contra Catilinam, cæsus est a P. Clodio in via Appia. Cicero pro Milone. Opinor hunc eundem esse, quem in oratione pro domo sua Sex. Clodii fratrem vocat.

¶ P. Pætus (forte Papyrius) in Consulatus petitione accusatus a L. Torquato, eo honore excidit. Dion libro 36.

L. Papyrius Pætus, vir doctus & bonus, Ciceronis amans, ad quem extant epistolæ Ciceronis lib. 9.

¶ Papyrius Fabianus, Philosophus, scripsit libros ciuilium. Citatur a Plinio 36. capite decimoquinto, vt naturæ rerum peritissimus & qui ipsa marmora in lapidicinis crescere dixerit. Genus eius dicendi commendat Seneca epistola 101. qui se illum audisse scribit, & inter sui temporis declamatores enumerat. Præceptores habuit Arellium Fuscum & Blandum Rhetorem. Plura de hoc idem Seneca proœmio lib. 2.

Papyrius Fronto IC. 4. responsionum libros reliquit. Citatur Martiano Pan. 15. de peculio l. 40. & iterum lib. 30. de legatis & fideicommiss. l. 111.

PAPYRII plebeii.

C. Papyrius Turdus, Tribunus pl. ann. V. C. DLXXVII. M. Iunio M. Manlio Volsone Coss. Liuius Dec. 5. lib. 1.

¶ C. Papyrius Carbo, Prætor an. V. C DLXXXVI. Sardiniam prouinciam forte obtinuit. Liuius Decad. 5. lib. 4. Præterea inter peregrinos & ciues ius dixit: nam ea quoque sors illi cessit. Liuius ibidem.

C. PAPYRIUS CARBO, Orator & Trib. pl. seditiosus, P. Africano vim attulisse

lisse existimatus est. Consulatum gessit cum C. Cæcilio Metello ann. V.C. DCXLI. De hoc Cic. in Bruto: *Vtinã in Tib. Graccho Caioq. Carbone talis mens ad rempub. bene gerendam fuisset, quale ingenium ad bene dicendum fuit. Profecto nemo his viris gloria præstitisset. Sed eorum alter &c. alter (Carbo) propter perpetuam in populari ratione leuitatem morte voluntaria se a seueritate iudicum vindicauit. Sed fuit vterque summus orator, atq. hoc memoria patrum teste dicimus. Nam & Carbonis & Gracchi habemus orationes nondum satis splendidas verbis, sed acutas prudẽtiaque plenissimas &c. Carbo quoad vita suppeditauit, est in multis iudiciis causisq. cognitus. Hunc qui audiuerant prudentes homines, in quibus familiaris noster L. Gellius, qui se illi contubernalẽ in Consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem, & satis acrem, atq. eundem & vehementẽ & valde dulcem & perfacetum fuisse dicebat. Addebat industriũ etiam, & diligentem, & in exercitationibus, commentationibusque multum operæ solitũ esse ponere. Hic optimus illis temporib. patronus est habitus, eoq. forum tenente, plura fieri iudicia cœperunt &c.* Hæc ille. Porro in epistolis, accusante L. Crasso, cantharides illũ sumpsisse scribit. Plin. lib. 7. cum dentib. eundẽ natũ refert. De eodẽ Valer. lib. 6. ca. 2. & 5. Liuius lib. 59. & 63. Est enim ille ipse, qui cum exercitu a Cimbris fusus est.

P. & M. Papyrii Carbones, Oratoris fratres fuere, ex quibus P. accusante Flacco, condemnatus, M. fugit ex Sicilia. Cicero in epist. ad Pætum.

C. Papyrius Carbo, illius eloquentissimi viri F. orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus. Erat in verbis grauitas, & facile dicebat, & auctoritatem naturalem quandam habebat oratio. Hæc Cicero in Bruto. Huius Carbonis, vt obseruantis accusatorem patris, L. Crassum, meminit Valerius 3. cap. 7.

CN. CARBO, ter Consul, dux Marianarum partium, cæsus est Lilybæi a Pompeio Magno. De hoc Valerius lib. 6. cap. 2. lib. 9. cap. 13. Liuius 89. Patrem eius accusatum a M. Antonio, & sutorio attramẽto absolutum, commemorat Cicero in epistolis ad Pætum.

C. Carbo, huius fr. disciplinam militarem, per bella ciuilia collapsam, in pristinũ gradum reuocare volens, ab exercitu suo cæsus est. Valerius 9. cap. 7.

Cn. Carbo, vir bonus & Prætorius, cæsus est in dissensione ciuili a L. Damasippo Prætore. Vide Paterculum & Valerium 9. cap. 2. qui cognomento hunc Aruinam vocat. Cicero in epistolis neminem Carbonum præter hunc vnum ciuem e repub. fuisse, scribit.

Cn. Carbo, & eius frater scurra, diuersi a superioribus, quos Cicero se cognouisse scribit ad Pætum.

Carbo, Rubriæ F. Ciceronis amicus. meminit illius ibidem.

C. Carbo C. F. Tribunus pleb. in concione his verbis vsus, cum ipse Cicero staret: *O M. Druse, patrem appello. Tu dicere solebas, sacram esse remp. quicunq. eam violauissent, ab omnibus esse ei poenas persolutas. Dictum patris sapiens, temeritas filii comprobauit.* Quam compositionis concinnitatem, ingentem concionis clamorem secutum esse, idem Cicero tradit. Locus est in Oratore perfecto. Meminit eius Dion lib 36. & licet præter Tribunatum plebis alium honorem nullum gesserit, tamen quod M. Cottam accusasset, Consularibus honoribus exornatum ait. Addit mox vt a Cottæ filio eiusdem criminis reus actus damnatusque sit. *Longe enim*, inquit, *proclinius est, alios reprehẽdere, quam sibi ipsi moderari: facilimeq. fit, vt quarum rerum causa homines pœna dignos alios indicant, has ipsi easdem admittant &c.*

¶ *C. Papyrius Cestus Vergiliæ Optatæ vxori suæ benemerenti de se. Vixit annos 42.* Hæc inscriptio extat Romæ iuxta ædem D. Ioannis Baptistæ in domo quadam. Inscript. ant. pag. 208. & apud Politianum miscellaneorum capite 77.

¶ Papyrius Iustus, citatur Pand. de seruitutibus vrb. præd. l. 13. scripsit Constitutionum libros 20.

¶ L. Papyrius Fregellanus, Tiberii Gracchi ætate disertissimus habitus ex Latio. Eius oratio est pro Fregellanis colonisque Latinis habita in Senatu. Cicero in Bruto.

¶ *P. Papyrius P. F. Pastor Augur II. vir præf. fabr. præf. Neronis Cæsaris &c. sibi & F. Cn. Papyrio Fusco fratri Cn. Papyrio curatori filio, Cn. Papyrio Fusco filio Pontif.* Hæc inscriptio extat Brixiæ in S. Georgii ad castellum. Inscript. ant. pag. 67.

Papyria Prima viua posuit sibi. Ibidem pag. 360.

¶ Papyrius Dionysius, præf. annonæ sub Commodo, a quo & occisus est. Dion.

¶ PAPYRIANO scribit Martialis in fine 8.

Papyriano alii rescribitur a Gord. A. 6. Cod. tit. 42.

Papyrianus, qui scripsit de orthographia, citatur a Prisciano lib. 1.

Papyrianus, Martyr, cæsus in Africa persecutione Vandalica. Victor Africanus.

¶ PARALLIVS, cæsus a Commodo Imp. ob coniurationem. Lampridius.

Parallius, Senator sub Honorio, accusatus a patre, per principem absolutus est. Symmachus in epistolis.

¶ P. PARCARIVS, refertur Inscript. ant. pag. 254.

¶ PARTHENIVS, percussor Domitiani, iugulatus a militibus, genitalib. ante demptis, & in os coniectis. Aur. Victor.

Parthenius, Poeta captus a Cinna, cum Romani Mithradatem debellarunt. Vide Suidam.

Partheni haue, bene habeas, qui me salutas cum Sosia filia mea. Hæc inscriptio legitur in lapide Pisis, teste Victorio in epistolas Ciceronis libri 8. famil.

¶ PASCASIVS, Proconsul Siciliæ, sub quo martyrio coronata est Lucia virgo. Qui regressus in vrbem, accusantibus Siculis, quod prouinciam deprædatus esset, capitali sententia a Senatu damnatus est, imperante Diocletiano.

PASCENTIVS, Arrianus, victus ab Augustino. Posidonius in eius vita.

¶ PASIPHILO rescribitur ab Arcadio & Honorio principibus. 8. Cod. tit. 4.

PASSIENI.

L. Passienus Rufus, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLVI. triumphalia ornamenta in Africa meruit, autore Paterculo. Hunc, opinor, Seneca virum eloquentissimum, & sui temporis primum Oratorem vocat. Similiter Eusebius insignem fuisse declamatorem scribit.

L. Passienus Rufus F. ob fraudem hæreditatis suæ necatur sub Caligula. Author idem Eusebius.

¶ PASSIENVS CRISPVS, primum maritus Domitiæ, cuius pecuniariam litem aduersus fratrē Ænobarbum defendit, vt est apud Quintilianum lib. 6. cap. 2. deinde Agrippinæ matrimonio, & Nerone priuigno clarior, inter primarios ciues emicuit, bis Consul, & Orator insignis. Eius est scitum illud in C. Cæsarem: *neq; meliorē vnquam seruum, neq; deteriorem dominū fuisse.* Vide Tacitum & Senecam. Plinius scribit, arborem mori eximiam sic adamasse, vt non modo osculari complectique, verum etiam cubare sub illa, vinumq; illi affundere solitus sit, lib. 16. cap. 24.

¶ Passienus Paulus, Eques Rom. municeps Propertii, quem & inter maiores suos numerabat, elegiarum scriptor fuit. Recitanti aliquando, præsente Iaboleno Prisco IC. hoc initio: Prisce iubes? Ego vero, inquit ille, non iubeo, magno omnium risu subsecuto, vt habet Plinius epist. 6. Laudatur effuse ab eodē Plinio lib. 9. ad Seuerū.

¶ PATERNVS, disertissimus vir apud Martialem.

Paternus, declamator, citatur Senecæ Controuersiarum 10. in præfat.

Paternus quidā, quod contra tyrannos declamasset, occisus a Domitiano. Dion.

Paternus, diligentissimus iuris militaris assertor. Vegetius lib. 1.

Paterno scribit Plinius. Fors est M. Attinius Paternus, qui floruit sub Traiano.

Paterno rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 75.

Paterno ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Paternæ ab iisdem 9. Cod. tit. 42.

Paternus, Consul ann. V. C. MCXCVI. Scribit & Paterno D. Ambrosius, sed tempore nonnullo priori, epistolarum 8.

¶ T. PATINA, familiaris P. Clodii. Cicero pro Milone.

¶ PATISCVS, patrata cæde Cæsaris percussorib. se coniunxit, in Capitolium euntibus. Appianus 2. Meminit eius Cicero epistolarum 12.

¶ PATRICENSI rescribitur ab Alex. A. 4. Cod. tit. 57.

¶ PATRICIO ab eodem 4. Cod. tit. 50.

Patricius, Consul anno V. C. MCCXII. cæsus ab Anthemio principe ob affectatum imperium.

Patricius alius, Cons. an. V. C. MCCLIIII. sub Anastasio Aug.

Patricius, floruit sub Iouiniano Imp. qui ex apparentium aut consequentium signorū cōiectura accuratus censor fuit. Suidas.

Patricius, Rhetor, ad quem scripsit Boethius cōmentaria sua in Topica Ciceronis.

Patricius, pater D. Augustini, homo iracundus. Confessionum 9.

¶ PATROCLO rescribitur a Constantino. 5. Cod. tit. 15.

Patrocliæ ab AA. & CC. 6. Codicis, titulo 23.

¶ PATRO-

¶ Patroniæ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 26.

Patroniæ alii ab Antonino A. 8. Cod. titulo 45.

¶ Patrophilo a Valeriano & Gall. AA. 9. Cod. tit. 45.

¶ Q. Patvlcivs, accusauit Milonem de vi. Asconius Pedian. Patulciani nominis meminit Cicero ad Atticum pag. 551.

¶ Q. Patvleivs, Eques Rom. diues sub Tiberio, cui hæres fuit M. Seruilius. Tacitus 2.

PAVLI.

Paulus, vir Prætorius sub Tiberio, quomodo seruatus sit opera & fide serui sui, memorat Seneca de beneficiis 3.

Paulus, declamator, citatur Senecæ.

Paulo, viro Consulari, scribit Martialis lib. 12. non procul ab initio.

Pavlvs IC. Patauinus fuisse traditur. Floruit sub Antonino Caracalla, Heliogabalo & Alexandro, Papiniani discipulus & assessor, inde Prætor & Cos. & demum Præfectus Prætor. vnus ex consiliariis Alexādri. Iabolenum etiam præceptorē suum vocat. Præturæ & Consulatus sui meminit Pand. 40. de manumiss. vindict.

Paulus quidam refertur 4. Cod. tit. 38. vt cui rescripserint Valerianus & Gall. AA.

Paulus Callimachus cum Iuuentiana F. memoratur Pand. 32. l. 27.

Paulus, Cos. solus ann. V.C. MCCXLIX. sub Anastasio.

Paulus alius, itidem Cos. anno V. C. MCCLXVI.

Paulus Catena, improbissimus delator sub Constantio princ. apud Ammianum Marcellinum.

Paulus Concordiensis, centum annos habens, laudatur ab Hieronymo in epist.

Pauli alii reperiuntur apud Suidam.

PAVLÆ.

Paula Busa, Canusina, genere & diuitiis clara, ex acie Cannensi profugos frumento, veste & viatico iuuit. Pro qua munificentia, bello confecto, honores ei a Senatu habiti sunt. Liuius 22.

Paula Valeria, eadem quæ & Polla.

Pavla Cornelia (ita enim appellatur Fulgoso) Hieronymo tantopere celebrata, Rogati & Blæsillæ F. nupta Iunio Toxotio, complures ei liberos peperit, Blæsillam videlicet, Paulinam, Eustochium, quæ & Iulia dicta est, Rufinam & Toxotium, cui ex Læta coniuge suscepta filia est, & ipsa Paula appellata. Decessit in Bethlehem, cum ibi viginti annos in sancto proposito, Romæ quinque vixisset, 7. Cal. Februarii, Honorio & Aristæneto Coss. anno vitæ 56. M. 8. D. 20. Epitaphiū eius scripsit Hieronymus ad Eustochium F. Sed & hoc de ipsa vulgatum, auctore eodem Hieronymo:

Scipio quam genuit, Pauli fudere parentes,
Gracchorū soboles, Agamemnonis inclyta ples,
Hoc iacet in tumulo, Paulam dixere priores,
Eustochii genitrix, Romani prima Senatus,
Pauperiē Christi et Bethleemitica regna secuta.

Paulæ cuidam rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Paulæ Pontiæ fit mentio Inscript. ant. pag. 184.

PAVLINI.

Paulinus, vnus ex ducibus, seu Tribunis Vespasiani in bello Iudaico. Ioseph. lib. 3. cap. 14. Hegesippus 3. cap. 22.

Paulinus, Cos. an. V. C. MCCLI. sub Anastasio Imp. Hoc Paulino Cos. quem iuniorem appellari video, celebratum est concilium Aurelianense tertium, anno Childerici regis Francorum 26.

Paulinus Theodorus, Cos. anno V.C. MCCLXXXIX. collega Iustiniani principis, in quarto eius Consulatu. Fors hic est Theodorus, cui Senatori, & Consularis loci scribit Fulgentius Episcopus. Nisi malis accipere Manlium Theodorum, eiusdem ordinis & loci virum, quod temporum rationi magis est consentaneum.

Paulinus, Antiochenæ vrbis Episcopus tempore Hieronymi, cuius ille meminit in epistola ad Principiam virginem.

PAVLINÆ.

Paulina, Sentii Saturnini, Syriæ præsidis sub Augusto, coniunx, nobilis & prudens matrona, Romæ dolo sacerdotum in æde Isidis stuprum passa est, idque circa initia principatus Tiberii. Iosephus ant. libro decimooctauo, capite quarto. Hegesippus 2. capite 4.

Paulinæ Violantillæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. An eadem sit, cui Rom. Senatoris coniugi ab iisdem rescribitur 5. Cod. tit. 4. incertum.

Paulinæ alii, quippe tempore priori, a Valeriano & Gall. AA. 5. Codicis titulo 17.

Paulina, Iunii Toxotii & Paulæ F. nupsit Pammachio, Consulum pronepoti, & Furiani germinis decori. Hieronymus de ægrotatione Blæsillæ.

Paulina, Artemii Præfecti & Candidæ, martyrum, filia, cum matre lapidibus obruta est sub Diocletiano, vtraque Aureliæ sepulta.

¶ PAXAMI & Apitii iura nominat Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

¶ PECTIVS, sub Augusto floruit, ad quē extat apud Horatium Oda in Epod. 11.

PEDANII.

T. Pedanius, Centurio, singulari fortitudine præstans, memoratur Liuio belli Pun. secundi anno 5. & Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

Pedanius, legatus Augusti apud Ioseph.

Pedanius Secundus, præfectus vrbi sub Nerone, a seruo suo interemtus est. Cornelius Tacitus 14.

Pedanius Costa, in ratione Consulatus omissus est à Vitellio, vt aduersus Neronem ausus, & Virginii extimulator. Tacitus 18.

Pedanius, eques sub T. Vespasiano in obsidione Hierosol. militans, Iudæis in fugam versis, vnum ex hostibus fugientem rapuit, & quidē talo comprehensum, cum ipse currente equo tamen se ad terram demisisset, cumque captiuum ad Cæsarem detulit. Iosephus eius belli lib. 7. cap. 5. Hegesippus 5. cap. 36.

PEDII.

Q. PEDIVS, sorore C. Iulii Cæsaris prognatus, Ædilitatem cum Cn. Plancio petiuit, quemadmodū meminit Cicero in oratione pro Plancio, vbi & virum fortem illum vocat. In bello Gallico & ciuili legatus auunculi, cum deinde Proconsul Hispaniæ citeriori præfuisset, de ea triumphū duxit, Cæsare adhuc superstite, vtpote quartum iam Consule. Hirtio vero & Pansa apud Mutinam cæsis, Consul cum Octauiano consobrino factus, legem tulit de habenda quæstione in eos, quorum opera Cæsar occisus esset, qua lege M. Brutus, C. Cassius & D. Brutus absentes damnati sunt. Hæreditatis Cæsarianæ partē suam Octauiano concessit. Nec multo post in magistratu, dum sub aduentum Triumuirorum ob cœptam proscriptionem tumultuantem ciuitatem componere & sedare conatur, labore & æstu confectus, interiit. Autores horum secundum Ciceronem sunt Cæsar, Paterculus, Appianus & Dion, præterea tabulæ Capitolinæ.

Q. Pedius, superioris nepos, natura mutus, consilio Messalæ Oratoris, ex cuius familia pueri auia erat, picturam didicit, inque ea arte magni profectus obiit. Plinius lib. 35. cap. 4.

¶ Pedius Blæsus, sub Nerone Senatu motus est, accusantibus Cyrenensib. violatum ab eo thesaurum Æsculapii, delectumq; militarē precio & ambitione corruptum. Sub Othone tamen locus illi Senatorius redditus est. Tacitus 14. & 18.

Sex. Pedius IC. scripsit de stipulationib. & ad edictum libros 25. in quorum vltimo, teste Paulo, notas non esse literas tradit. Citatur Vlpiano Pand. 39. de noui operis nunciatione, & alibi passim.

¶ L. PEDIANVS, Cons. cum Sex. Papinio Istro sub Tiberio. Plinius 10. cap. 12.

C. PEDIANVS C. L. Eucharistus, refertur Inscript. ant. pag. 147.

PEDVCEI.

Sex. Peduceus, Trib. pl. M. Acilio C. Catone Coss. criminatus est L. Metellum P. M. quod de incestu virginum Vestaliū male iudicasset, vna tantū Æmilia damnata, Martia & Licinia absolutis. Asconius Ped. Meminit huius rei Cicero quoque de natura Deorum 3.

Sex. Peduceus Sex. F. Prætor Siciliæ, Sacerdoti in ea prouincia successit. Sub eo Cicero Quæstor fuit, vt notum est ex Verrinis. Vir cum doctus, tum omnium optimus & iustissimus fuit. Cum enim nemo sciret, eum rogatum a C. Plotio, Equite Rom. splendido Nursino, vltro ad mulierem venit, eique nihil opinanti, viri mandatum exposuit, hæreditatemque reddidit. Cicero Finium 2. Laudat eundem Cicero in epistolis ad Atticum initio libri 10.

Sex. Peduceus Sex. F. Sex. N. quem superior, vt scribit Cicero, reliquit effigiem & humanitatis & probitatis suæ, sub Cæsare Prætor Sardiniam tenuit. Adhæsit postea C. Cæsari iuniori, teste Appiano libro 5. Meminit huius Peducei Cornelius Nepos in vita Attici, vt amici & familiaris illius. Similiter Cicero vt sui amici initio 10. ad Atticum.

T. Pedu-

T. Peduceus, cum pluribus aliis adfuit M. Scauro, proque eo iudicibus supplicauit. Ascon. Pedianus.

C. Peduceus, cæsus in prælio Mutinensi. C. Asinius epistolarum Ciceronis libro 10. Fors fuit Sexti frater.

Memoriæ clariss. foem. L. Peduceæ Iulianæ morib. natal. ac pud. priscis illustribusq; foem. comparandæ, quæ vixit annos XIII. D. XLVII. *cum marito. Fecit me.* V. D. XX. L. *Nouius Ver.* Hæc inscriptio extat apud Carolum Sigonium in de nominibus Romanorum, & Manutium in Orthographia.

¶ PEGASVS IC. successor in ea professione Proculi, floruit temporibus Flauiorum principum. Nam sub Vespasiano patre Consulatũ gessit cum Pusione, estq; de illo nominatum SC. Pegasianum. Functus est & vrb. præfectura sub Domitiano, vt testatur Iuuenal. Sat. 4. Citatur Pegasus Vlpiano Pand. 14. de donationibus.

¶ PENTHILIO rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 58.

¶ PERCENNIORVM meminit Cicero in Verrinis lib. *6*.

¶ PERO, famosis versib. impetiuit Virgilium.

PERPENNÆ, separatim positi.

Perpennam dici volunt Grammatici, qui larido deditus sit, qua voce, teste Manutio, caro salsa intelligitur. Idem etiam Perperna scribendum docet.

M. Perpenna, legatus P.R. cum L. Petilio collega, a Gentio rege in vincula coniectus est. Verum rege mox per L. Aniciũ capto, splendori suo restitutus, regis vxorẽ, liberos & fratrem cõprehensos ad Aniciũ in castra adduxit. Liu. 44. De hoc intelligo illud patientiæ exemplũ, quod est apud Valerium 3. cap. 3. etsi perperam ibi pro Perpenna Pompeius legitur.

¶ M. PERPENNA NEPOS, Cons. an. V.C. DCXXIIII. victum Aristonicũ in deditionẽ accepit, ipse mox apud Pergamũ obiit. Sic Strabo & Velleius Paterc. De eodẽ bello Iustin. lib. 36. Flor. 2. ca. 20. Eutrop. 4. ca. 7. Oros. 5. c. 8. Pater huius, q. pro ciue se gessisset, cũ ciuitatis ius nõ haberet, filio iã defuncto, Papia lege dãnatus est. Valer. 3. c. 3.

M. Perpenna, Cons. an. V.C. DCLXII. vixit annos 98. Censorq; cum L. Philippo, septem tantum ex eo ordine, quem ipse legisset, reliquos vidit. Valer. Max. 8. cap. 14. Hunc arbitror esse quem citat Aemilius Probus in vita Catonis, M. Perpennam Censorinum appellans. Decessit initio belli ciuilis. Lentulo & Marcello Coss. teste Dione lib. 41.

C. Perpenna, legatus in bello sociali, ob acceptam cladem, a P. Rutilio Cos. ab exercitu remotus est. Appianus *1*.

Perpenna, virgo Vestalis, cum Popilia, Licinia & Aruntia tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

¶ M. Perpenna Lurco, tabulariorum publicorum curator, refertur in vetusta inscriptione apud Marlianum topographiæ Romę lib. 2. nostrarũ memoriarũ pag. 522.

Diis manibus Sex. Perpennæ Firmi. Vixi quemadmodũ volui, quare mortuus sim, nescio. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. ant. pag. 205. & Manutius in Orthographia.

Sex. Perpenna Argyrus, cum Perpenna Omphale coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 314.

¶ PERPENIA *LL. Fauor. viua fecit sibi & L. Perpennæ Philoni sueis.* Extat Patauii citante Scardeonio.

¶ PERPETVO rescribitur ab Alexandro Imp. 5. Cod. tit. 4. Hunc esse puto, qui Cõsulatum gessit sub Maximino, an. V.C. DCCCCLXXXIX.

PERSII.

C. Persius, vir impiger in præsidio arcis Tarentinæ sub M. Liuio. Liuius *26*.

C. Persius, doctissimus Romanorum, cuius meminit Lucilius & Plinius in præfatione. Cicero item de Oratore.

A. PERSIVS Volaterranus, Poeta Satyricus, vixit Romæ sub Nerone, cum familiaribus Cornuto & Saleio Basso. De huius poemate sic testatus est Martialis:

Sæpius in libro memoratur Persius vno,
Quam leuis in tota Marsus Amazonide.

Raphael Volaterranus Volaterris adhuc eius familiæ monumentum cerni scribit in marmore apud portam Sancti Angeli cum hac inscriptione: *A. Persius A. F. Seuerus V. an.* VIII. M. III. D. XIX.

PESCENNII.

Pescennius est perbeneuolus nobis, quẽ spero semper tui fore obseruantem. Cicero ad vxorem Terentiam.

Pescennio Seuero, contra res bis iudicatas in integrum restitui desideranti, D. Seuerus & Imp. Antoninus permiserũt in auditorio suo examinari. Pand. 4. tit. 4. l. 18.

PESCENNIVS NIGER, eruditus medio-

criter, moribus ferox, diuitiis immodicus, vita parcus, libidinis effrenatæ ad omne genus cupiditatum, cum diu ordines duxisset, demum ab exercitibus Syriacis Imp. salutatur. Vide Spartianum.

Pescennii, Festus, Neratianus, Aurelianus, Maternianus, Iulianus & Albinus a Seuero Imp. occisi sunt. Spartianus.

Pescennius Festus, citatur in libris historiarum per Satyram. Vide Lactantii institutiones aduersus gentes lib. 1. cap. 21.

Pescennia Marcellina, alumna Maximi Imp. Capitolinus.

M. Pescennius A. V. F. Messianeus vixit annis XX. Hæc inscriptio extat Clusii in Italia. Inscript. ant. pag. 175.

PETILII.

Petilii plebeii fuerunt. Manutius nomen hoc pergeminum l. vult scribi.

Q. Petilius, homo ex plebe, x. vir faciendis legibus ann. V. C. CCCIV. & CCCV. Liuius 3. Dionysius 10. Volaterranus Pætilius legendum & scribendum docet, quod sic in antiquo marmore scriptum inueniatur: C. Pætilius C. F. Balbus. Arbitror diuersos esse Pætilios a Petiliis.

Petilius, Trib. pl. semel atque iterum, nequicquam seditionis cupidus. Liuius libro 4.

¶ C. Petilius Balbus, Consul ann. V. C. CCCXCV. triumphauit de Gallis & Tiburtibus. Iterum Consul an. CCCCIX. Liuius 7.

C. Petilius, alius ab illo, Trib. pl. anno V. C. CCCXCVII. auctoribus Patribus tum primum de ambitu tulit ad populum. Liuius 7.

¶ M. Petilius Libo, Consul ann. V. C. CCCCXLI. cum C. Sulpitio Longo collega Samnites prope ad internecionem concidit, oppidum illorum Luceriam cepit. Liuius 9.

C. Petilius, Dictator aduersus Samnites
CCCCXLII creatus, Fregellas & Nolam ab eis recepit. Quidam tamen Nolam a C. Iunio Consule receptam, Petilium vero pestilentia orta figendi claui causa Dictatorem creatum tradunt. Liuius 9.

C. Petilius, Consulari patre natus, in petitione Ædilitatis præteritus est vna cum Domitio, prælato Cn. Flauio scriba, libertini genere homine, anno V. C. CCCCL. Plinius 33. cap. 1.

P. Petilius, missus legatus cum L. Genutio & P. Popilio ad regem Syphacem in Aphricam cum donis, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 27.

Q. Q. Petilii duo, Tribuni pl. diem ad populum dixerunt P. Scipioni Africano, anno V. C. DLXVII. Vide Liuium Dec. 4. lib. 8. Plinium de viris illustr. Gellium 4. cap. 18.

¶ Q. Petilius Spurinus, Prætor an. V. C. DLXXIII. vrbanam prouinciam obtinuit. Consul anno DLXXVIII. dum aduersus Ligures pugnat, incautius ante signa obuersans, missili traiectus cecidit. Ferunt adhortantem pro concione milites, immemorem ambiguitatis, ominatum, se eo die lethum capturum, cum eo nomine iugum hostes insedissent. Liuius 40. & 41. Valerius Max. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 2.

L. Petilius scriba, in cuius agro corpus Numæ repertum sub terra cum aliquot libris, quos Q. Petelius Spurinus Prætor partim exussit, partim asseruandos curauit. Liuius 40. Valerius Max. 1. cap. 1. Plinius 13. cap. 13. Plutarchus in Numa.

L. Petilius, legatus cum M. Perpenna, DXVI.
a Gentio, rege Illyriorum, in vincula coniectus, sed mox, capto rege, per Prætorem Anicium libertati & splendori suo redditus. Liuius 44.

M. Petilius, in consilio C. Verris erat. Cicero in Verrinis.

Q. Petilius, iudex, reo Milone ob cædem Clodii. Cicero pro Milone.

Petilius, coronam auream ex Capitolio furatus, dictus est Capitolinus. Horatius 1. Satyra 4. -- *Mentio si qua*
De Capitolini furtis iniecta Petili,
Te coram fuerit, defendas &c. Consulantur interpretes.

¶ Petilius Faustinus, Virgilii furta adnotauit, quomodo & Q. Octauius Auitus & Macrobius.

Putidius cerebrum est mihi credo, Petili,
Dictanti, quod tu nunquam rescribere possis.
Horatius Serm. 2. Sat. 3.

¶ Petilius Cerealis, affinis Vespasiano Imp. dux in bello ciuili contra Vitellium, deinde Germaniæ rector. Tacitus 19. & 20. Antea legati dignitate militarat in Britannia, ibidẽ cum legione sua ab hoste fusus. Auctor idem Tacitus libro 14. Dato Consulatu ex Germania iterum in Britanniam ad eam administrandam proficisci iubetur. Iosephus de bell. Iud. libri 7. capite 23.

Sex.

Sex. Cerealis, dux Vespasiani in bello Iudaico, Samaritas extinxit numero 11600. Hegesippus libri tertii capite 13. Et hic haud dubie Petilius, sed alius ab illo, qui eodem tempore pugnauit contra Vitelliũ, deinde contra Gallos. Iosephus septimi capite 28. successisse illi in Iudæa Lucilium Bassum scribit.

Cerealem quendam occisum a Domitiano, scribit Suetonius.

Sex. Petilius Primigenitus. Inscript. ant. pagina 175.

¶ P. PETINIVS, Ædilis. Inscript. antiq. pagina 315.

¶ PETISSIVS Vrbinas ex naufragio luculenti patrimonii ad Antoniana saxa proiectus est. Cicero Philipp. 12.

Petisia mala omnium nuperrime adoptata. Plinius libri decimiquinti capite decimoquarto.

¶ PETITIVS Rufus, vir Prætorius sub Tiberio. Vide Tacitum lib. 4.

¶ Petitius, gubernator nauis, per quietẽ vidit, quasi in portu ad Larissam staret, Pompeiusque ad se squalidus & mœrens veste obsoleta & sordida veniret. Postridie cum id insomnium sociis enarrasset, non multo post Pharsalica pugna profligatus adfuit Pompeius, suamque cladem fassus, insomnio veritatem astruxit. Alexander ab Alexandro libri tertii capite 26. genialium dierum.

¶ *N. PETTIO N. F. Gal. Rufo II. viro Q. aliment. cur pec. pub. curatori frument. Cultores Iouis ob merita eius L. d. d. d.* Manutius in Orthographia.

PETREII.

¶ Petreia vocabatur, quæ pompã præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, ab agri vitio scilicet Petreia appellata. Fragment. Sex. Pompeii pagina 51.

Cn. Petreius Atinas, Cimbrico bello primi pili ductor sub Q. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunum suum dubitantem per hostium castra erumpere interfecit, legionemque eduxit, donatus corona graminea ob seruatum exercitum. Plinius 22. cap. 6.

M. PETREIVS, vir *P*rætorius, legatus C. Antonii Consulis, Catilinam cecidit, laudatus ob peritiam rei militaris a Sallustio. Idem postea legatus *P*ompeii superatus est a Cæsare in Hispania. Cæsar Comment. 1. Plinius vigesimisecundi capite vigesimosecundo, citat carmen Petreii, sed nescio an eiusdem. Filium eius occisum a Cæsare, tradit Orosius lib. 6. Meminit Valerius Maximus lib. 2. cap. 1.

M. Petreius, Centurio fortissimus sub Cæsare in Galliis, Gergouiæ cum portas excindere conatus esset, a multitudine hostium oppressus, quanquam multis acceptis vulneribus, eosdem tamen tantisper solus sustinuit, submouitque etiam, donec manipularibus suis spatium fugiendi daret. Cæsar commentario 7.

Petreius, sub Augusto viuus a Thessalis concrematus. Plutarchus in Politicis.

¶ *P*ETRIDIVS, Ophiaca scripsit. *P*linius 20. cap. 23.

PETRONII.

*P*etronius Sabinus, vixit sub Tarquinio, testibus Dionysio & Valerio Maximo libri 1. capite primo.

¶ Petronẽ rustici fere dicũtur propter vetustatem. Sex. Põpeius lib 14. Et rursus eodem libro: Petronia amnis est in Tiberim profluens, quẽ magistratus auspicato trãseunt, cũ in campo quid agere volunt, quod genus auspicii petrennẽ vocant.

L. *P*etronius, Eques Rom. *P*. Cælio, a quo ornamenta fortunæ suæ habebat, dominatione Cinnana, rebus desperatis, petenti dextra mortem accelerauit, & suam continuo iunxit. Vide Valerium Maximum 4. capite 7.

¶ M. *P*etronius *P*asser, memoratur Varroni de re rustica 3. Fors hic est M. ille *P*etronius, qui Catonem, a Cæsare Consule in carcerem duci iussum, secutus est. Cumque Cæsar increparet, quod ante Senatus dimissionem digrederetur: *Malo*, inquit, *esse cum Catone ἐν τῷ οἰκήματι, quam hic tecum*. Dion citante Cælio Rhodigino.

*P*etronius, vnus ex ducibus & amicis M. Crassi, qui cum ipso in *P*arthis cæsus est. *P*lutarchus.

¶ *P*. *P*etronius Granius, partiũ Cæsaris, cum nauis eius, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse. quo dicto, se confestim gladio transuerberauit. *P*lutarchus in Cæsare.

*P*etronius, vnus ex percussoribus Cæsaris, occisus est ab Antonio post pugnam *P*hilippensem. Appianus lib. 5.

P. *P*etronius, præfectus Ægypti, missus ab Augusto successor Cornelio Gallo, bellum gessit aduersus Æthiopas. De eo complura Strabo libro decimoseptimo. Dion

quinquagesimoquarto,& Volaterr. in Anthropologia.

*P*etronia, vxor Tettii, cuius filium infantem Tettium, a patre Tettio exhæredatum, Augustus in bona paterna ire suo decreto iussit. Valerius Maximus libri septimi capite 7.

P. PETRONIVS, missus a Caligula successor Vitellio in Syria, teste Iosepho libro 18. capite 15. *P*ostea legatus Claudii. Seneca in libello de morte Claudii, veterem Claudii conuictorem vocat, & hominem Claudiana lingua disertum. Nisi forte is præsidis Syriæ pater fuit: nam ante Claudium obiisse mortem, indicat Seneca. Filium arbitror fuisse, qui moriturus, inuidia Neronis, vt exhæreditaret mensam eius, trullam murrhinam ccc. sestertiis emptam, fregit. Plinius trigesimiseptimi capite 2. De eadem Tacitus libr. 16. Plutarchus in libello πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου, *P*hilo de legatione ad Caium.

¶ *P*etronius *P*riscus, exactus vrbe sub Nerone. Tacitus 15.

¶ T. *P*etronius Turpilianus, Consul sub Nerone anno vrbis conditæ DCCCXIII. Cæsus vt dux Neronis sub Galba in vrbem ingressum. Tacitus 18. & aliquot superioribus libris.

*P*etronia, Vitellii Imperatoris vxor.

¶ *P*etronius Secundus (ita enim vocatur ab Eutropio) *P*ræfect. præt. sub Domitiano, collega Norbani, cædis illius conscius fuit, occisus postea a militibus.

Q. Petronius C. F. pub. modestus P. P. bis leg. XII. Flam. & leg. I. adiu. Vic. Trib. mil. coh. V. pr. pr. Diui Neruæ & Imp. Cæs. Neruæ Traiani Aug. Germa. prouinc. Hisp. citer. Asturiæ & Calleciarum, Flamen Diui Claud. dedit, idemque dedicauit. Hæc Inscriptio extat Tergesti in vico Riburgi marmore amplissimo. Inscript. ant. pag. trecentesima quinquagesimasecunda.

¶ *P*etronius Arbiter, *P*oeta, Massiliensis a plerisque existimatur. Scripsit Satyras, opus varium & eruditum, cuius tantum fragmenta quædam ad nos peruenerunt. Lactantius Placidus Statio illum posteriorem vixisse tradit, vt ex quo quædam sumpserit, vt est illud:

Primus in orbe Deos fecit timor

Gyraldus. Aduocatur a Terentiano, Seruio & Macrobio, item ab Hieronymo in epistola ad Demetriad. de Virginitate seruanda. ¶ Emendatiorem & locupletiorem fragmentorum *P*etronii editionem debemus Henrico Stephano, & longe maius operæprecium factum a Iano Dousa. Ibidem e CL. Bineti & ipsius Dousæ sententia de auctoris huius ætate paulo aliter: quippe quæ Neronis imperium astruatur, vt eundem cum *P.* PETRONIO, de quo supra, intelligas.

¶ *P*etronii, Mamertinus & Sura, cæsi sub Commodo. Lampridius in Commodo.

¶ *P*etronius Septimianus, Consul sub Commodo anno V. C. DCCCCXLII.

*P*etronius iunior, occisus a Seuero.

*P*etronius, occisus iussu Caracallæ ante templum Diui *P*ii. Spartianus.

¶ *P*etronius Magnus, *P*rætor vrbis, citatur Triphonino. Pandect. 23. de pactis dotalibus.

P. *P*etronius *P.* F. Pal. Rufus cum Sallustia *P*hœbe filia, refertur in mem. Roman. pagina 317.

M. & C. *P*etronii, fratres, C. filii, memorantur vt milites in antiquitatibus agri Moguntini pagina 479.

¶ M. *P*etronius Onesim⁹ pater. M. *P*etronius Licinianus F. referuntur in vetustis inscriptionibus vrbis Romæ, pagina ducentesima nonagesimaprima.

M. *P*etronius *P*rimulus VI. vir Aug. cum Petronia coniuge, in memoriis Italicis pagina 346.

*P*etronia Musa, ibidem pag. 342.

*P*etronia Grata cum filia eiusdem nomine, pagina 48.

M. *P*etronius Herasmidicus, cum Petronia Primitiua, pag. 49.

Petronius Antigenides, pag. 148.

Petronia Nice, cum Alcibiade marito, pagina 149.

C. Petronius Fab. Fronto, cum Quintia Restituta pag. 65,

¶ Petronius Thallus, fideiussor cum aliquot aliis pro Aurelio Romulo, Pand. 46. l. 68. ex Paulo.

Thallus alius, sed tempore multo prior, notatur a Catullo. Cuius gentis incertum.

¶ Petronius Probianus, præfectus vrb. sub Constantino, successit in Proconsulatu Africæ Æliano, cui apud D. Augustinum in epistolis a Constantino & Licinio AA. rescribitur.

*P*etronius, socer Valentis Imp. apud Ammianum lib. 26.

¶ Pe-

¶ *Petronius Perpenna Magnus* Quadratianus V.C. & inlustris præfectus vrb. Constantinianas Thermas refecit, vt indicat inscriptio, quæ extat apud Volaterranum, & similiter apud Marlianum libro quinto.

Petronius, *Præf.* præt. Theodosii iunioris, vir doctus.

Petronius F. *Præsul* Bononiensis, studiis & sanctitate clarus. Huius ferebatur olim opus de vita Monachorum, & aliud de ordinatione Episcopi, sed eruditius quā vt ipsius esse videretur. Proinde patri eius asscripserunt, maxime cum in eo opere testetur se *Præfect.* præt. fuisse. Certe Episcopo filio nobilitatem tribuit Eucherius, Lugdunensis Episcopus, in epistola ad Valerianum, propinquum suum. Vide Gennadium.

¶ *Petronius* Maximus V. C. præf. vrb. curauit. Hæc inscriptio extat Romæ in theatro S. Pauli, alias Petri, Inscriptionum ant. pagina 223. Huius ex filia nepos, Maximus Valentinianum III. occidit anno V. C. MCCVIII. vicissim cæsus a Genserícho rege. Nicephorus 29.

¶ Petronius Diodotus & Petronius Niger quærantur in Chronologia Medicorum. Diodotus ἀντιλεγόμενα scripsit. Citatur a C. *Plinio* lib. 20. cap. 8.

Petronio patre Consule natus est Honorius *Pontifex*.

C. *Petronius* Threicion. Inscript. antiq. pagina 56.

Petroniæ rescribitur a Seuero & Antonino A.A. 4. Cod. tit. 55.

Petroniæ alii ab Alexandro. A. 4. Cod. titulo 65.

¶ L. PETROSIDIVS, Aquilifer in exercitu Cæsaris in Galliis, periit in clade Tituriana. Cæsar comm. 5.

¶ *PHILASTER* Brixiēsis Episcopus, scripsit de hæresibus. Citatur Augustino.

PHILIPPICI.

Philippicus, Imp. Mauricii sororius: habuit enim sororem illius Gordiam in matrimonio. Res claras gessit aduersus hostes. Nicephorus lib. 18. cap. 10. Suidas.

PHILIPPICVS BARDANES cognomento, imperauit annū & 6. menses, deiectus per Anastasium II. oculisque priuatus.

¶ *PHILIPPO* rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 71.

Philippæ ab iisdem 9. Cod. tit. 41.

¶ PHILOTERAE rescribitur ab A A. & CC. 3. Cod. tit. 12.

¶ PHILISCVS, mediocris Orator, magnum illum Maronem conuiciis salibusq; agitabat.

Alii rescribitur ab AA. & CC. 9. C. tit. 16

¶ PHILOMVSO ab Alexandro A. 6. Cod. titulo 35.

¶ PIAE & Apro ab AA. & CC. tit. 37.

¶ M. PILIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 31. vtpote a quo C. Albanius CC. iugura emerit. Socer fuit T. Attici, collocata illi *Pilia* filia, quam *Piliam*, ad Atticum scribens, subinde salutari iubet. *Pilii* patris meminit Cicero ad Atticum lib. 11. pag. 373. & 3. pag. 505.

PINARII.

Pinariorum familia celebris in Italia fuit iam tum, cum Hercules Geryone interempto, bobus eius abactis, in Italiam venit. Estque ab eo ad ministerium sacrorum suorum adhibita, quemadmodum & gens *Potitia*. Forte vero ita euenit, vt *Potitii* ad tempus præsto essent, iisque exta apponerentur, *Pinarii* extis adesis ad cæteram venirent dapem. Inde institutum mansit, donec *Pinarium* genus fuit, ne extis solennibus vescerentur, teste Liuio libro primo. Meminit sacrorum Herculis & *Pinariæ* familiæ Virgilius quoque libro octauo, his versibus:

Ex illo celebratus honos, lætique minores
Seruauere diem, primusque Potitius author,
Et domus Herculei custos Pinaria templi,
Hanc aram luco statuit, &c.

Seruius eum locum exponēs ἀπὸ τῆς πείνης, id est a fame *Pinarios* dictos tradit, constareque, senem illum *Pinarium* alio nomine fuisse nuncupatum.

Pinarii cuiusdam vxor, Thalea nomine, regnante Tarquinio Superbo, prima omnium adnotata est, quæ aduersus socrum suam, Geganiam, iurgio contenderit. adeo matronatum Romæ placidi mansuetique mores ad eam diem extitere. *Plutarchus* in Numa.

¶ T. *Pinarius* Rufus Mametcus, Consulatum gessit cum C. Iulio anno vrb. cond. CCLXIV. Author Dionysius. Nam Liuius eius anni Consules non habet.

L. *Pinarius* Rufus Mamercus, Consulatum obiuit cum L. Furio anno vrbis conditæ CCLXXXI. Authorib. Liuio, Dionysio & Cassiodoro.

¶ L. Pinarius Mamercus, Tribun. mil. consf. potest. anno vrbis conditæ CCCXXI. Liuius 4.

¶ L. *Pinarius* Natta, Magister equitum dictus est a L. Manlio Imperioso, cum is claui figendi causa Dictator creatus esset, anno V.CCCXC. Idem 14. post anno *Prætor* L. Furio Camillo App. Claudio Coss. oram maritimam aduersus Græcos prædones tuetur, dum Furius Cos. contra Gallos profectus, cum eis depugnat. Liuius libro 7.

L. *Pinarius*, vir acer & strenuus, præfectus præsidii Romani, quo tenebatur Enna, oppidum Siciliæ, bello *Pun.* secundo, cum vim sibi ab Ennensibus imminere videret, astu eos aggressus omnes in foro trucidauit. Quod factum Marcellus Consul neutiquam improbauit, & militibus Ennẽsium prædam concessit. Liuius 24.

¶ M. *Pinarius Posca*, *Prætor* anno vrbis conditæ DLXXII. Sardiniam tenuit, Corsos in Corsica domuit, duobus millibus illorum in acie cæsis, qua clade compulsi illi obsides dederunt & ceræ centũ millia pondo. In Sardinia similiter contra Iluenses secunda prælia fecit. Idem an alius nescio, cum legem annalem ferret, dissuasor M. Seruilius: Dic mihi, inquit, M. *Pinari*, num si contra te dixero, mihi maledicturus es, vt fecisti cæteris? Vt sementem, inquit, feceris, ita metes. Liuius 40. & Cicero 2. de Oratore. vbi tamen pro *Posca* perperam, opinor, Rusca legitur.

¶ Aristoteles lib. 3. Rhetoric. σὺ δὲ ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δ' ἐθέρισας.

Pinarius, mentum subinde in dicendo intorquens, audiuit a Cæsare Strabone, tũ vt diceret, si quid vellet, cum nucem fregisset. Cicero 2. de Oratore.

T. Pinarius, amicus Q. Ciceronis, cum is esset apud Cæsarem in Galliis, familiaris etiam M. Ciceroni vna cum suo fratre. Cicero ad Q. fratrem & familiarium 12. ad Cornificium.

L. PINARIVS, vnus ex sororum nepotibus, quos Iulius Cæsar Dictator hæredes instituit. Idem puto in bello *Philippensi* dux castris præfectus est a Triumuiris. Suetonius in Cæsare. Appianus 4.

¶ *Pinarius* Natta in Iulium Montanum, ortus & occasus subinde inserentem, cum quidam illum audiendum negasset: *At ego*, inquit, *paratus sum illum audire ab ortu vsque ad occasum*. Seneca in epistolis 123.

¶ *Pinarius* Scarpus, præses Libyæ sub Antonio tempore belli Actiaci. Diõ quinquagesimoprimo. Ab hoc exercitum accepit Corn. Gallus.

Pinarius Valens, patruus Maximi Pupieni, a quo factus est *Præfect. præt.* Capitolinus.

PINNII.

T. *Pinnius* M. Ciceronem & tutorem & secundum hæredem instituit. Quare is filii pecuniam, quam debebant Nicæenses, sic Silio *Proprætori* commendat, vt quamprimum ipsius cura & imperio soluatur, familiarium 13. epist. 62.

Q. *Pinnio* M. Varro tertiũ librũ de re rust. inscripsit, & dedicauit, vt vicino & amico.

¶ M. PISIVS Rufus veteranus sibi & *Pisiæ Primæ* vxori. Hæc epigraphe reperitur Mediolani in æde S. Valeriæ. Inscript. antiq. pagina 30.

¶ P. PITIVS *P.* F. Marullus Decurion. Dect. publice elatus sepultusque est. Extat in Liburnia. Ibid. pag. 357.

¶ PLACIDVS, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iudaic. Hegesippus libri 4. capite 3. 14. 15. Iosephus belli Iudaic. lib. 3. capite 3.

Placidii aliquot referuntur Inscript. ant. pagina 64.

¶ PLAGVLEIVS, inimicus Ciceronis. Meminit illius ad Attic. lib. 10. epistola 6.

¶ M. PLANIVS Calenus, memoratur Ciceroni epistolarum lib. 9. epistola 13.

PLANCII.

L. *Plancius* defensus est a L. Crasso aduersus M. Brutum, Cicero pro A. Cluentio. Apud Quintilianum 6. cap. 4. C. *Plancus* vocatur. Sed & Cicero alibi Cn. *Plancium* appellat.

C. *Plancius*, *Prætor* memoratur L. Sylonis elogio in Antiquitatibus Fabricii p. 52.

Cn. *Plancius*, Eques Rom. cuius ordinis & pater & auus cæterique maiores fuere, militauit sub *P.* Crasso imperatore, princeps postea inter suos, seuerus & grauis iudex, maximarum societatum autor, plurimarum magister. Cicero pro *Plancio*. Fuit huic Cn. *Plancio* frater, vt indicat Cicero ibidem, sed quo prænomine, scire non possumus.

CN. PLANCIVS, Eques Roman. ex præfectura Atinati, Cn. Plancii publicani superioris F. militauit in Creta sub Q. Metello, cõtubernalis Sentii Saturnini, propinqui sui. In Macedonia primũ Trib. mil. deinde Quæ-

Quæstor sub Apuleio Prætore, Ciceroni tũ exulanti maximo adiumento fuit. Marcellino & Philippo Coss. Tribunatum pl. gessit. Postea factus Ædilis a M. Iuuentio Laterensi, qui in ea petitione repulsam tulerat, accusatus est, Cicerone illum defendẽte, quæ oratio inter ceteras extat. Sub Cæsare in exilio vixit, quem Cicero in fine 4. familiarium diligenter & accurate consolatur.

¶ Cn. PLANCI AN. Æd. cur. Manutius in Orthographia.

¶ Q. PLAVSVRNIVS C. F. Varus III. vir, refertur in memoriis Tiburtinis pag. 188.

PLAVTII.

Plautii plebeii fuere, cognomentis variis vsi. Nam & Proculi, & Hypsæi, & Venoces, & Syluani, & Numidæ, & Laterani appellati sunt. De omnibus ordine agemus.

C. Plautius P. F. P. N. Proculus, Consul anno V. C. CCCXCV. Hernicos deuicit, deq; iis triumphũ duxit, vt est in tabulis Capitolinis. Idem a C. Martio, qui primus ex plebe Dictaturam obtinuit, & ipse primus ex plebe Magister equitum dictus est. Liuius libr. 7.

P. Plautius C. F. P. N. Proculus, Consulatum obiuit anno V. C. CCCCXXV. Fuit tum domi pariter & foris quies. Liuius 8.

Hypsæi.

C. Plautius C. F. C. N. Hypsæus, Consul anno V. C. CCCCVI. & iterum anno CCCCXII. Volscos vicit, Priuernum cepit. Liuius 7. De hoc reperta Romæ inscriptio est: *C. Plautio C. F. C. N. qui in honore Venox appellatus est.* Frontinus scribit sic appellatum, ob aquarum venam ab eo repertam. In tabulis Capitolinis, quod miror, Vennonis cognomentum habet. Carolus Sigonius testatur, se vidisse nummum argenteum perantiquum, in quo legantur hæc verba: *C. Hypsæus Consul. Priu. cepit.* Et ab altera parte: *P. Hypsæus. S. C.*

¶ L. Plautius L. F. Venox Cos. anno V. C. CCCCXXIII. cũ collega L. Papyrio Crasso Priuernum obsedit. Liuius 8. De eodem Valerius Maximus lib. 6. cap. 2.

L. Plautius L. F. L. N. Venox, Consulatũ gessit anno V. C. CCCCXXXV. Samnitibus tũ induciæ biennii datæ. Liuius 9.

¶ C. Plautius P. F. P. N. Decianus, Consul anno V. C. CCCCXXIV. de Priuernatibus triumphauit. Liuius 8.

L. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. DLXIV. Hispaniam citeriorem prouinciam sortitus est. Liuius 37.

C. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. DCV. male aduersus Viriatum in Hispania pugnauit. Liuius 52. Orosius 5. Eundẽne an alium nescio: Florus certe libro 3. capite 19. Hypsæum Prætorem memorat, superatum ab Euno, fugitiuorum duce in Sicilia, cuius belli meminit & Liuius 56.

M. PLAVTIVS Hypsæus, quem Cicero inter patronos connumerat de Oratore 1. Consulatum gessit anno V. C. DCXXVIII. Hunc esse puto, quem Valerius Maximus lib. 4. capite 6. cum coniuge Orestilla in rogum impositum tradit. Orestillam autem arbitror filiam L. Aurelii Orestæ, qui anno proximo ante Plautium Consulatu perfunctus est. De vtroque, Plautio inquam & Orestilla, sic habent verba Valerii lib. 4. cap. 6. *M. Plautius cum imperio Senatus classem sociorum 60. nauium in Asiam reduceret, Tarentumque appulisset, atque ibi vxor eius Orestilla, quæ illuc eum prosecuta fuerat, morbo pressa decessisset, funerata ea, & in rogum imposita, inter officium vngendi & osculandi stricto gladio incubuit, quem amici, sicut erat, togatum & calceatum corpori coniugis iunxerũt, ac deinde subiectis facibus vtrumque vna concremauerunt: quorum ibi factum sepulchrũ Tarenti etiamnum conspicitur, quod vocatur τῶν φιλούντων.*

P. Plautius Hypsæus, Quæstor aliquando Pompeii, Consulatum petens cum P. Scipione & T. Annio Milone, cum ob perditas ipsorum contentiones comitia haberi non possent, honore frustratus est, Pompeio sine collega Consule creato. Qui ambitus reum genibus prouolutum, supplicãtemque, vt se ab imminentis iudicii periculo liberaret: *Facesse hinc*, inquit, *neque mihi cœnæ tempus exime.* nimis superbe & insolenter ad eũ, qui & amicus esset, & Quæstor suus fuisset. Valerius Maximus libri 9. capite 5. Asconius in orationem Ciceronis pro Milone, Dion lib. 40.

Syluani.

M. Plautius Syluanus, Trib. pl. Cn. Põpeio Strabone L. Porcio Catone Coss. legẽ tulit, qua singulæ tribus ex eo numero quinos denos crearent suffragio, qui eo anno iudicarent. Qua re factum est, vt Senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Ascon. Pedianus.

M. Plautius M.F. Syluanus collega Cæsaris Augusti in decimotertio ipsius Cōsulatu fuit, & Cæs. Tiberii legatus, auctoribus Dione & Velleio. Carolus Sigonius ad hūc pertinere putat epigramma illud: *M. Plautius M.F. A.N. Syluanus Cos. VII. vir epulon. Huic Senatus triumphalia ornamenta decreuit ob res in Illyrico bene gestas.*

PLAVTIA HERCVLANILLA, triumphali patre genita, Claudio Imperatori adhuc priuato nupta, Drusum Pompeiū & Claudiam illi enixa est. Eadem postea ob libidinum probra & homicidii suspicionem ab eo repudiata est. Suetonius.

Plautius Syluanus, Prætor, ob Aproniā vxorem in præceps datam accusatus apud Tyberium, solutis venis damnationē præuenit. Plautio coniunx prior Numantina, superstes vixit. Tacitus lib. 4.

Q. Plautius Syluanus, Consulatum gessit sub Tiberio, anno principatus eius 22. vrbis DCCLXXXVII. Meminerunt illius Plinius lib. 10. cap. 2. Tacitus 5. Dion 58.

A. Plautius, primus Consulariū a Claudio Britanniæ præpositus, ouationem retulit, cui vrbem ingresso Imp. obuiam iuit, & in Capitolium eunti, indeque reuertenti, latus texit. Huic vxor fuit Pomponia Græcina, quæ superstitionis externæ rea, & iudicio mariti permissa, insons ab illo pronūciata est. Tacitus lib. 13. & in vita Agricolæ. Suetonius in Claudio.

T. Plautio M. F. A. N. Syluano Æliano Pontif. Sodal. Aug. Triumuiro AAA. FF. Q. T. Cæsaris, legato legionis V. in Germania Pr. vrb. legato & comiti Claudii Cæs. in Britānia, Consuli, Proconsuli Asiæ, legato Propr. Mœsiæ, in quam plura quā centum millia ex numero trāsdanubianorum ad præstanda tributa cum coniugibus ac liberis & principibus ac regibus suis transduxit. Motum orientem Sarmatarum cōpressit, quamuis partē magnā exercitus ad expeditionem in Armeniam misisset. Ignotos ante aut infensos P.R. reges, signa Romana adoraturos, in ripam quam tuebatur, perduxit. Regibus Bastarnarum & Roxolanorum filios, Dacorum fratres captos, aut hosti ereptos, remisit. Ab aliquibus eorum obsides accepit, per quos pacē prouinciæ confirmauit & protulit. Scytharum quoque rege, de Chersonensi, quæ est vltra Borysthenē, obsidione summoto, primus ex ea prouincia magno tritici modio annonam P.R. adleuauit. Hunc legatū in Hispaniam ad præf. vrb. remissum Senatus in præfectura triumphalibus ornamentis honorauit, auctore Imp. Cæsare Aug. Vespasiano, verbis ex oratione eius Q. I. SS. Mœsiæ ita præfuit, vt nō debuerit in me differri honor triumphalium eius ornamentorū, nisi quod latior ei contigit mora titulus præfecto vrbis. Hūc in eadem præfectura vrbis Imp. Cæs. August. Vespasianus iterum Cōsulem fecit. P. Plautius Pulcher triumphalis F. Hæc epigraphe extat in agro Tiburtino. Refertur Volaterrano in Anthropolog. Apiano pag. 190. Fabricio in Antiq. pag. 53. & seq.

Plautius Syluanus, Consul sub Pio anno V.C. DCCCXCIII. & DCCCCVIII.

PLAVTII varie congesti.

C. Plautius Numida, morte vxoris audita, doloris impatiens, pectus suū gladio percussit. Interuentu deinde domesticorū inceptum exequi prohibitus, colligatusq;, vt primum est occasio data, scissis fasciis, ac vulnere diuulso, constanti dextera spiritum luct⁹ acerbitate permistum ex ipsis præcordiis & viscerib. hausit: tā violenta morte testatus, quantū maritalis flammæ illo pectore clausum habuisset. Valerius Max. 4. c. 6.

¶ Plautius Rufus, coniurauit in Augustum. Sueton in Augusti vita.

¶ Plautia Vrgulania. De hac Tacitus lib. 2. & 4. ¶ Pertinere aūt Vrgulanios ad Plautiorum familiā, docet hæc vetus inscriptio, adducta a I. Lipsio Comment. in lib. Taciti. A. PLAVTIVS M.F. VRGVLANIVS.

¶ Plautius Lateranus, ob adulteriū Messalinæ Senatu motus, a Nerone initio principatus isti ordini redditus est. Nam quod a Claudio capite punitus nō est, egregiū patrui meritū fecit. Designatus Consul a Nerone, quod in cōiuratione deprehensus esset, Tribuni manu trucidatur. Tacitus. Ab hoc dicta Romę basilica Laterana, teste Hieron. ad Oceanū. ¶ De morte eius egregi⁹ est Arriani locus li. 1. de Epicteti disputationib.

Lateranus, haud dubie Plautiæ gentis, Consulatum gessit sub Domitiano an. V.C. DCCCXLVI.

Lateranus alius, Consulatu potitur sub Seuero A. anno V.C. DCCCCXLIX.

A. Plautius, Trib. pl. Cn. Marcellino L. Philippo Coss. Ciceronis studiosus fuit. Cicero epist. 2. ad Q. fratrem. Dion 39.

¶ Plautius Quintilius, Consul fuit cū Statio Prisco sub Pio, principatus eius ann. 21. vrb. 911. Iterū vero cū Cōmodo A. imperante Marco ann. 929. Prioris Consulatus meminit inscriptio vetusta p. 155. vtriusque Pand. 38. ad SC. Tertul. Fuit & Augur. Vide

de plura apud Spartianum in vita Didii Iuliani, pag. 205.

Plautius IC. notus ex libris Pauli IC. qui scripsit ad illũ 18. libros quæstionũ. Citatur 2. Inst. tit. 14. & passim in Pand. libris.

¶ Plavtianvs, Consul cum Geta Cæsare sub Seuero Imp. & præf. præt. ipsius, cũ affectaret imperium, ab eo occisus est. Herodianus 3. Filia Plautilla, Caracallæ coniux, cum Plauto fratre relegata primum, postea cum eodem occisa est. Dion.

Plautianus, præf. Diocletiani. Rescribitur illi ab A A. & CC. 6. Cod. tit. 42.

Plautianus Quintillus, Senator, per calumniam sublatus est. Dion in Seuero.

¶ Q. Pleminivs, Proprætor & legatus P. Scipionis Africani, tam auare & crudeliter nõ modo socios Locrenses, sed & milites Rom. habuit, vt ex sententia Senatus per Pomponiũ Prætorẽ vinctus in vrbem retractus, & in carcerẽ coniectus sit, in quo illũ, priusquam iudiciũ de eo perficeretur, mori contigit. Liuius 29. Valer. lib. 1. cap. 2.

PLETORII.

¶ Manutius per æ in prima scribendum docet. Conueniunt Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 190. & 197.

C. *P*letorius, Triumuir deducẽdæ Crotonem coloniæ factus est Scipione Africano II. & Sẽpronio Coss. an. V. C. 619. Li. 34

M. *P*letorius, quod ad suppliciũ M. Marii Gratidiani exanimis concidisset, continuo ibi a Sylla mactari iussus est. Valerius Maximus libri 9. capite 2.

L. *P*letorius, Senator tempore Ciceronis, cuius meminit pro A. Cluentio.

M. *P*letorius, Ædilis cum C. Flaminio, teste Cicerone pro Cluentio, accusauit M. Fonteium. Cicero pro Fonteio, itẽ *P*edianus. Cuius matrem αἰνιγματικῶς Cicero dũ viueret, ludum, postquã mortua esset, magistros habuisse, dixit. Dicebantur namq; infames fœminæ ad illam conuenire solitæ, post mortem vero eius bona venierunt. Quintilianus.

C. *P*letorius, vt Cæsarianus, & Quæstor sub Domitio Caluino in Asia refertur Hirtio belli ciuilis commentario 4.

¶ *P*letorius Rusticanus, *P*ompeianarũ partium, periit cũ Scipione in Africa. Hirtius comment. 5.

¶ *P*letorius Nepos, vir Senatorius, aliquãdo inter amicos habitus ab Hadriano Imp. postea afflictus. Spartianus.

C. Pletorius C. F. Stel. Phœb⁹ VI. vir Augustal. sodal. Traianal. & Hardianal. III. vir. Quinquen patr. inven. Trebul. Mutust. Vot. sol. lib. mer. Manutius in orthographia.

M. *P*letorius cest. imp. Ibidem.

PLINII.

Plinios appellatos ἀπὸ τοῦ πλύνειν id est, a lauando, volunt.

*P*linius, dux Sex. *P*ompeii, quo fugiente, ille exercitũ M. Lepido tradidit. Appian. 5.

¶ C. Plinivs Secvndvs Veronensis, floruit sub Vespasianis principibus, quorũ negotia curabat. Scripsit historiã naturalẽ 37. libris, de iaculatione equestri librũ 1. de vita Q. Pomponii Secundi 2. de bellis Germanorũ 20. Studiosorũ 3. propter amplitudinẽ in sex diuisos, dubii sermonis 8. a fine Aufidii Bassi 31. Dicere solebat, *nullũ librũ esse tã malũ, qui non aliqua parte prodesset. Perire omne tempus arbitrabatur, quod studiis non impertiretur.* Periit anno ætatis 56. in Vesuuii montis incendio, dum liburnica per mare delatus, eius causam indagare nititur. Vide *P*linium Cæcilium epistol. 3. ad Marcum & li. 6. ad Corn. Tacit. ¶ Extat de illo inscriptio in ripa Benaci, sed mutila, lapide fracto, Inscript. ant. p. 163. extat Suetonii de vita eius expositio cõpendiaria, subiecta de Grammaticis & Rhetorib. libellis, de qua plura annotationes Eliæ Veneti.

C. Plinivs Caecilivs, natus patre L. Cæcilio, adoptatus ab auunculo, nomẽ eius vsurpauit. Consulatum gessit sub Traiano, sub quo & Bithyniã administrauit. Fuit & curator riparum Tiberis. Scripsit libros epistolarum 10. & *P*anegyricũ, quo gratias agit Traiano pro Consulatu. Qui præterea de viris illustribus nomine eius liber circumfertur, eum alii Cornelii Nepotis, alii Suetonii esse volunt. Vxores habuit 2. quarũ posterior fuit Calphurnia, Calphurnii & *P*õpeiæ Celerinæ filia, neptis Fabati, quem vbique in epistolis prosocerum suum vocat. Reperitur de hoc C. *P*linio magnifica inscriptio apud Petrum Apianum in vetustis memoriis p. 55. & 80. sed quam Iohannes Colerus extare negat. Certe honores eius omnes & mirificã liberalitatem continet.

¶ *D. M. C. Plinii, Medici, q. vixit annis XXII. M. VI. D. V. parentes.* Hæc epigraphe visitur Comi in æde S. *P*robini. Insc. ant. p. 82.

C. Plinius Philocalus amico optimo in cuius tutela Cæsidius Euzelus, &c. Hæc inscriptio extat Comi in regione D. Vitalis in quadam casa. Ibidem pag. 74.

C. *P*linii Abascanti C. *P*linius *P*hosphorus. Ibidem pag. 259.

C. Plin. M. F. M. N. Fausto Aed. pl III. vir Col. Iul. Eq. Flam. C. Plin. Faust⁹ vinos poni curauit.

Extat Geneuæ in porta, teste Io. Stumpfio libri nostri pag. 529.

L. Plinio Fausti F. Sabino annorum 12. Ibidem.

D. M. P. Plinii Pliniani. Extat Comi in sacello S. Iohannis Leonis. Inscript. ant. pagina 73.

¶ Plinius Secundus, Atheniensis Sophista, & a quibusdam dictus Epicurus, vtpote fabri F. præceptor fuit Herodoti Sophistæ. Scripsit declamationes Rhetoricas. Auctor Suidas.

¶ PLINTHAS, Arrianus, equestribus simul & pedestribus copiis præfectus, vir Consularis, & magni apud Imperatorem nominis, Arrianos, Constantinopoli 35. annis dissidentes, in concordiam reduxit. Nicephorus Histor. Ecclesiasticæ libr. 12. cap. 30. Consulatum gessit sub Honorio & Theodosio cum Maximo, anno vrb. cond. MCLXXII. Meminit huius & Historia Tripartita lib. 9. capite 40.

PLOTII.

Plotius, legatus Catonis Prætoris bello sociali, Vmbros cecidit. Eutropius lib. 5.

A. Plotius, Prætor vrbanus, Cicerone Ciliciam administrante. Cicero ad Attic. epistolâ 15. Fors idem est, quem vt familiarem citat pro Plancio.

C. Plotius Triumuir AAA. Sic legitur in veteri quodam numo, teste P. Manutio.

¶ L. PLOTIVS GALLVS, primus Latine docere cœpit, Cicerone puero, ad quē cū fieret concursus, quod studiosissimus quisque apud eū exerceretur: *Dolebam*, inquit Cicero, *mihi idem non licere. Continebar autem doctissimorum hominum auctoritate, qui existimabant, Græcis exercitationibus ali melius ingenia posse.* Hæc Cicero in epistola ad M. Titinium. Hunc eundem (nā diutissime vixit) M. Cælius in oratione, quam pro se de vi habuit, significauit dictasse Acratino accusatori suo accusationem, subtractoque nomine, hordearium eum Rhetorem appellat, deridens, vt inflatum, leuē & sordidum. Tranquillus in lib. de claris Rhetoribus. Meminit Varro, teste Nonio Marcello in verbo Bubulcitate. Et Hieronymus in Chronicis Eusebii: *Plotius*, inquit, *Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit.*

L. Plotius, Poeta, dilectus a C. Mario, memoratur Ciceroni in oratione pro Archia. Arbitror eundem esse Plotium, quem Plinius lib. 35. cap. 17. mimicæ scenæ conditorem vocat, & Manilii Astrologi consobrinū, qui ambo cū Straberio Erote Grāmatico serui & eadem naui adducti sunt.

PLOTIVS TVCCA, Poetę Virgilii familiaris & amicus, inter hæredes ab ipso relictus est. Crinitus. Interpres Persii Tuccetam illum primum vocatum scribit.

¶ Plotius Crispinus, Poeta & Philosophus Stoicus, notatur ab Horatio, propter garrula carmina Aretalogus dictus, quemadmodum scribit Porphyrio.

¶ Plotius Firmus, Præf. præt. sub Othone lectus a militibus. Tacitus 18.

¶ Plotius Gryphus, in Senatum lectus a Vespasiano, mox fit prætor. Tacitus 18. & 20. Idem puto præfectus annonæ sub Domitiano celebratur Papinio Syluarum 4. etsi ibi Grippus legitur.

M. Plotius, Cæsaris partium miles, refertur comm. 3.

Plotius vnguentarius ad Attic. 13.

¶ Plotio Celsiano rescribitur a D. Pio Pand. 5. tit. 1.

Plotio alii ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 6. & 46.

¶ L. Plotius Atimetus IV. vir Augustalis. Inscript. ant. pag. 57.

Q. Plotius Maximus. Ibidem pag. 54.

Q. Plotius Q. F. Quir. Romanus exornatus equo publico, honoribus functus in colonia Ostiensi, decessit superstitibus parentibus. Ibidem pagina 103. & apud Carolum Sigonium emendationum 2. pagina 147.

Plotiana scribit ad Iuuentium Celsum, respondet illi IC. Pandect. 29. de iure Codicillorum.

¶ PLOTINA, Augusta, Traiani Imperat. vxor, cum primum ad Palatium accessit, e gradibus ad populum conuersa: Talis, inquit, huc ingredior, qualis exire volo. & per omnem principatum sic se gessit, vt omni culpa careret. Huius ope Hadrianus, Traiani successor, ad imperium peruenit, qui eius beneficii memor, multis eam honoribus prosecutus est.

Plotina, aulici Cæsariani coniunx, & maritum exulem secuta est, & reditum illi impetrauit.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, temporibus Gallieni, Claudii & Probi. Scripsit libros 54. Platonicam sectam continentes. Vide Suidam.

¶ PLVTO Pinensis, iuuenis eximius, cũ bello Italico patriæ suæ obsessę præsideret, ac Roman. Imp. patrem ipsius captiuum, in conspectu ipsius constitutum, occisurum seminaretur, nisi portas sibi aperuisset, solus e manibus militum senem eripuit, duplici pietate memorandus, quod & patris seruator, nec patriæ fuerit proditor. Valerius Maximus 5. cap. 4.

¶ Pluria Hermione, memoratur Inscript. veterum pagina 32.

POLENIVS Sebennus, homo nocens sub Seuero & Antonino, cuius fraude periit Bebius Marcellinus. Dion.

POLLÆ.

Polla, vxor D. Bruti, quam & Paulam Valeriam dictã vult Paulus Manutius. Meminit Pollæ Cicero epist. fam. lib. 11.

Polla, mater L. Gellii Publicolæ, refertur apud Dionem lib. 47.

Polla Argentaria, coniunx Lucani Poetæ, docta, vt Statius scribit, & decora forma, simplicitate, comitate, censu, sanguine, gratia, decore. Extat ad hanc epigramma Martialis lib. 10. 2. 8.

Polla, citatur 6. Cod. tit. 35. rescribentibus vero duobus A A. Seuero & Antonin. Eidem, puto rescribit Anton. A. 8. C. tit. 41.

Pollæ alii rescribunt Val. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 21.

Polla Almonis cum notatione mariti refertur Martiali lib. 10. 6. 4.

¶ POLLEX, seruus Cic. a pedibus de quo ad Attic. 13. Pollex quidem, vt dixerat, &c. non iudex 219. Fit mentio eius & lib. 11. in fine epistolę 4. & familiarium 14. epist. 6.

POLLII.

Q. Pollius Valerianus, laudatur a Martiale lib. 1. vt per quem suis nugis perire nõ licet, in fine.

Pollio eidem, an alii, nondum mihi satis cõstat, dedicauit Statius Syluarum suarum librum 3. Gener illi Iulius Menecrates erat, teste eodem Statio, quem & ipsum Poeta celebrat.

Polliæ Caminiæ Lucilius Anthemidorus coniugi incomparabili. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium. Inscript. ant. pagina 43.

Pollia Saturnina, cum Titio Philippo & Ælia Saturnina, liberis, memoratur inter vetustos tumulos Antiquitatibus Fabricii pagina 85.

¶ POLLIANVS quidã memoratur Pandect. 33. de dote relegata l. 14.

¶ POLLIDENTI rescribitur ab Alexan. A. 4. Cod. tit. 31.

¶ POLLIDIVS, tempore Papiniani floruit. refertur Pand. 22. tit. de vsuris.

¶ POLLIO, præf. stipatorũ corporis sub Claudio. Iosephus 19. cap. 4.

Pollioni rescribitur a Diuis fratribus Pãdect. 48. ad legẽ Iuliã de adul. & stupr. 38.

¶ POLITIANVS, Trib. mil. sub Cestio Gallo, rectore Syrię, missus ab illo Hierosolymam ad exploranda populi consilia, in templo Deum adorauit. Iosephus belli Iudaic. lib. 2. cap. 16.

¶ POMPEDIVS, Senator accusatus a Timido. Iosephus lib. 19. c. 1. Locus est, vt apparet, mendosus. Fors erit T. Numidio.

POMPEII.

Velleius Paterculus dubitat, duæ seu tres fuerint Pompeiorum familiæ. Nos de re tam antiquaria, in tanta veterum scriptorũ penuria, nihil certi constituere possumus. Illud satis constat, vel Liuio teste, Põpeios omnes plebeios fuisse, primumq; omniũ in eam gentem Consulatum intulisse Q. Põpeium Nepotem, anno vrb. cond. DCXIII. Sed de illo suo loco dicemus. Nunc a Pompeii Magni domo, vtpote inter omnes clarissima, sumemus exordium.

Sex. Pompeius liberos reliquit Cn. & Sex. Ex his Cn. Pompeius, cognomento dictus Strabo, Quæstor T. Albutii fuit, vt meminit Cicero in Verrinis. Consulatum assecutus anno V. C. DCLXV. cum bellũ arderet sociale, re cõtra Picentes feliciter gesta, triumphauit. Deinde Marsos acie vicit, Vestinos & Pelignos in deditionẽ accepit, Asculũ euertit. Bello ciuili exorto, cũ posset patriæ multum prodesse, dissimulanter vtramque partem fouens, Cinnæ vires dedit. Nec nisi profligatis optimatium rebus, ad ferendam opem accurrit. Ad extremũ fulmine exanimatus ipse est, exercitus peste interiit. Ciues cadauer eius, cum efferretur, lecto detractũ multis probris & contumeliis affecerũt. Hæc ex Asconio Pediano, Plutarcho, Liuio, Iulio Obsequente & Orosio libri quinti capite 19. Cicero Philippica duodecima tironem se in illius exercitu fuisse scribit. Et in Bruto, quomodo & Paterculus, inter eius ætatis Oratores enumerat.

Sex. Pompeius Cn. Põpeii Strabonis fr.

iuris ciuilis & Geometriæ studiis, tum etiã Stoicarum rerum peritia clarus extitit, teste Cicerone in Bruto. Celebratur huius dictum ad *P.* Vectium Scatonem, Marsorũ ducem, qui Sexto salutato, Quem, inquit, appellem te? flagrabat enim tum bello sociali Italia: Voluntate, inquit Sextus, hospitem, necessitate hostem. Cicero *Phi*lipp. 12.

Cn. POMPEIVS MAGNVS, Strabonis F. ex Lucilia matre, tribus Consulatibus gestis, totidemque triumphis actis *P.* R. princeps diu felicissimus enituit, de cuius rebus gestis illustrium scriptorũ libri referti sunt. *P*ersequitur easdem *P*lutarchus in *P*arallelis. Elogium eius, quod Romæ legitur in tẽplo Mineruæ prope *P*antheum, retulit Fabricius in Antiquitatibus pag. 51. *P*lacuit etiam hic adiicere locum Salustii e libro 3. historiarum, adductum a Nonio Marcello. *Pompeius*, inquit, *a prima adolescentia sermone fautorum similem fore se credens Alexandro regi, facta consultaque eius æmulatus erat*, &c. Vxores habuit Antistiam, Æmiliam, Syllæ priuignam, Mutiam. Ex Mutia filios duos, Cn. & Sex. filiamque *P*ompeiam sustulit. Eadem ob impudicitiam repudiata, Cæsaris F. Iuliam duxit, qua in puerperio defuncta, Corneliam, Scipionis F. a *P.* Crasso relictam, sibi coniunxit, vtriusque fortunæ comitem. Victus enim acie *P*harsalica, cum ad *P*tolemæum in Ægyptũ confugisset, in conspectu eius & iunioris filii capite truncatus est pridie natalem suũ, cum haberet annum ætatis 58. Cicero lib. 7. ad Attic. epistola 16. vocat scriptorem luculentum, ideoque in eo notat, quod de max'mis rebus ad Cæsarem litteras, quæ in omnium manus ventutæ essent, Sestio scribendas dederit. *Itaque*, inquit, *nihil vnquã legi scriptum* σημειωδέστερον.

*P*ompeia *P*ompeii Magni soror, fuit in matrimonio Memmii. De hoc supra egimus.

Cn. *P*ompeius F. bello ciuili paterno nauibus Ægyptiis præfuit. *P*ost pugnam Africanam bellum in Hispania vna cum fratre redintegrauit. Victus apud Mundam, in fuga cæsus est. Vxorem habuit Appii Claudii, viri Consularis & Censorii, filiam. Homo ingenio stolido & feroci. Cassius ad Ciceronem scribens epistolarum 15. *Peream*, inquit, *nisi solicitus sum. Ac malo veterem ac clementem dominum, quam nouum & crudelem experiri. Scis, Cneus quam sit fatuus, seu quomodo crudelitatem virtutem putet, scis, quam se semper a nobis derisum putet. Vereor, ne nos rustice gladio velit* ἀντιμυκτηρίσαι.

Sex. Pomp. Magni F. adolescens studiis rudis, sermone barbarus, impetu strenuus, manu promtus, cogitator, celer, fide patri dissimilimus, libertorum suorum libertus, seruorumque seruus, speciosis inuidens, vt pareret humilimis, vt Vell. Paterculus. Post prælium Mundense aliquandiu delituit. Cæsare in Italiam regresso, reparatis copiis, cum ducibus ipsius conflixit, sæpe victor. Cæterum eo ipso die, quo Eboram cepit, cognouit de cæde Cæsaris. Reuocatus in vrbem, Siciliam occupauit, ibique tempore proscriptionis omnibus ad se confugiẽtibus tutissimum asylũ præbuit. Facta post pace cum Triumuiris, multos ex iis, in vrbem restituit, vt Claudium Neronem, M. Syllanum, Sentium Saturninum, Aruntiũ & Titium, a quo postea iugulatus est. Auctor idem Paterculus. Apud Triumuiros conuiuatus, cum eos postero die in nauib' excepisset, cœnam se eis in carinis suis dare dixit, alludens ad patris domum, quam ille in Carinis habuisset. Rupta pace, cum etiã mare piratis infestaret, post multas clades vltro citroque illatas, tandem apud Mylas ab Agrippa nauali pugna victus est. Quare relicta Sicilia in Asiam fugit, vbi frustra tẽtatis omnibus, desertus a suis, Titio, quem Antonius miserat, se dedidit, ab eoque vt diximus, interemtus est. Vxor illi fuit Scribonia, & ex ea Pompeia filia. Hanc, pace cum Antonio & Cæsare facta, despondit M. Marcello, nato Octauia, Cæsaris sorore. Vide Dionem lib. 48.

Pompeia, Magni F. Cn. & Sex. soror, maritum habuit Faustum Syllam, Dictatoris F. quo cæso in Africa, cum ipsa a Cæsare vitam obtinuisset, ei superstes vixit, fratrique in Sicilia adhæsit. Meminit Suetonius in Tiberio.

¶ Cn. Pompeius Lenæus, Pompeii Magni libertus, memoratur a Tranquillo inter claros Grammaticos. Vide de illo Plinium quoque 25. cap. 2.

POMPEII, secundum cognomenta digesti.

Pomp. Agilis, cum Pompeia Primigenia coniuge, & Pompeia Spectata filia, refertur Inscript. ant. pag. 375.

Pompeia Aphrodisia, vxor Sicinii Zosimi. Inscript. ant. pag. 290.

Aphro-

Aphrodisio (incertum an Pompeio) rescribitur ab A A.& CC.4. Cod. tit. 26.

Cn. Pompeius Basiliscꝰ Mamertinus, memoratur Ciceroni, vt hospes suus, Verrin. 6.

Q. Pompeius A. F. Bithynicus, biennio quam Cicero fortasse maior, coniunctus ipsi Ciceroni & M. Pisoni cum amicitia tũ studiis & exercitationibus dicẽdi. Vide Ciceronem in Bruto. Cæsus est in Ægypto cũ classis Pompeii Magni diriperetur, omnesque in ea reperti crudelissime interficerẽtur, teste Orosio lib. 6. c. 15. De hoc Festꝰ li. 16. *Põpeius Bithynicus*, inquit, *e supellectili regia signum ephebi, mitram tenentis, arenamq; tuentis, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio posuit.*

A. Pompeius Bithynicus, Prætor Siciliæ, venienti Sex. Pompeio prouinciam cessit, cum ab illo obsessus esset, ab eoque postea occisus est. Liuius 103. Appianus 5.

Pomp. Collega, Consul sub Domitiano anno V. C. DCCCXLV. Meminit illius Iosephus, vt legati Syriæ, sed adhuc iuuenis, lib. 7. c. 2. & Plin. epistolarum 2. ad Arrianum.

Sex. Pomp. Chlorus, ciuis Rom. Siculorum omnium primus & nobilissimus. M. Cicero in Verrinis lib. 4.

Q. Pompeius, vt opinor, huius Sex. F. cõmendatur a Cicerone Curio proconsuli, epistolarum famil. lib. 13.

Cn. Pompeius, Consul suffectus ann. V. C. DCCXXII. sub Augusto, ex Cal. Octob.

C. Pompeio Eusconio, conditori factionis Russatæ & factionum primo patrono benemerenti optimo & pientissimo liberti & libertæ hæredes fecerunt de suo. Hanc inscriptionem repertam Romæ in æde D. Genitricis de pace tradit Volaterranus.

Cn. Põp Euphrosynus & Iunia Gemella vxor de omnibus bonis suis hoc sibi sumserunt. Inscript. ant. pag. 132.

Pomp. Falco, C. Plinii familiaris, ad quẽ illius extant epistolæ. Vlpianus ad hunc epistolã de casib. infecti testamenti Hadrianum scripsisse tradit. Vide Pand. 28.

Pomp. Falco, sub Pertinace Consul, liberius Imperatorem pupugit, sed non minus acriter quam prudenter remorsus, cui postea Falco imperare cupiens parauit insidias. Hac de re in Senatu conquestus Imperator, Falconi tamen pepercit, & a Senatu impunitatem eius petiit. Vixit deinde Falco securus in rebus suis, & hærede filio decessit. Multi tamen Falconem nescisse tradũt, imperium sibi parari. Cataneus eundẽ hũc esse cum superiore putat, sed temporum ratione refellitur. Filium fuisse, vel nepotẽ potius, non inuitus concesserim.

Falconi rescribitur a Val. & Gal. 6. Cod. titulo 42.

Pompeius Faustinus, Prætor vrb. refertur in monumentis Rom. pag. 217. Præf. vrb. sub Diocletiano.

Cn. Pomp. Ferox. Consul cum Pomponio Liciniano Rufo. Ibidem pag. 221.

Sex. Pompeius Festus, scripsit variarum obseruationum libros 19. quorum epitomen fecit Paulus quidam Diaconus, temporibus Caroli Magni, magna mehercle studiosorum iactura, quorum non parũ intererat, Pompeium totum & integrũ extare. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii e bibliotheca Farnesiana edidit recenti tẽpore Fuluius Vrsinus, lacerum tamen & ipsum.

C. Pompeius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DCCCI.

Põpeius Grosphus, amicus Horatii Poetæ, cui scribit ille Carminum 2. Odam 16.

Pomp. Helianus, iuuenis Quæstorius, sub Nerone in Italia & Hispania, in qua natus erat, exulare coactus. Tacitus 14.

Pomp. Hermippus, cum Hermippo F. & Titiana filia, memoratur Paulo IC. Pand. 32. de fideicommiss. & legat.

M. Pompeius Ithacus, cũ Pompeia Vrbana colliberta, refertur Inscrip. ant. p. 129.

Pompeius Iulianꝰ, Syriæ præses Euphratis Philosophi socer. Vide Plinium epist. 1.

Cn. Pompeius Lenæus, de quo supra.

Pompeius Macer, Eques Roman. & filius Theophanis, ornandis bibliothecis ab Augusto præpositus, teste Suetonio. Vide Strabonem lib. 13. Ad hũc scribit Ouidius in Amoribus & Tristium 2 quemadmodũ ante nos annotauit Baptista Pius Bononiẽsis ann. post. cap. 184. Versus Ouidii ex Amoribus sunt:

Carmen ad iratum dum tu producis Achillem,
Primaque iuratis induis arma viris:
Nos, Macer, ignaua Veneris cessamus in vmbra,
Et tener ausuros grandia frangit amor.

Ex Tristibus:

Ecquid ab impressæ cognoscis imagine ceræ,
Hæc tibi Nasonem scribere verba, Macer?
Tu canis æthereo quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troica bella manu.

Pompeius Macer, Prætor vrbanus sub Tiberio, Principatus eius anno 1. Idemne

cum superiore, an filius, aliusue sit, ambigo. Puto tamen fuisse filium.

Pompeia Macrinia, sub Tiberio in exilium pulsa, cuius pater, illustris Eques Roman. frater Prætorius, sub instantem damnationem se ipsi interfecerunt. Plura Tacitus lib. 5.

Pompeius Macula, adulter in Fausta, Syllæ filia. de quo est illud Fausti Syllę fratris dictum: *Miror sororem meam habere Maculam, cum Fullonem habeat.* Nam Fuluius, fullonis filius, mœchus illius erat. Macrobius Saturnalium 2. Meminit illius Maculæ Cicero in epistolis lib. 6. ad Leptam.

Pompeius Menas, Sex. Pompeii libertus. Cui etsi patronus plurimum deferret, bis tamen ab eo ad Cæsarem Octauianum defecit. Periit ad Sisciam Pannoniæ, barbarorum subita eruptione oppressus. Dion lib. 48. & seq. Est in hunc Horatii inuectiua Epod. Od. 4. Consulantur interpretes.

Pomp. Messalinus, citatur vt scriptor Rufino in de Comicis metris.

Q. POMPEIVS A. F. Nepos, is qui primus ex gente Pompeia Consulatum assecutus est, tibicinis filius putabatur, sicuti memorat Plutarchus. Interrogatus autem a Scipione, studente Lælio, num Consulatū & ipse peteret, negauit se facturū, promisitq; se Læliū deducturū. Illis die Comitiorum aduentū eius expectantibus nunciatur, Pōpeiū ambire, & ciues prehensare. Super ea re cū indignarentur alii, Scipio ridens: *Stultitia est*, inquit, *nostra, tanquā non homines sed Deos precaturi simus, tibicinem expectare.* Ac tunc quidē diiato Lælio, Pompeius Cōsul creatus est missusque contra Numantinos. A quib. victus, ad turpissima descendit fœdera, quod illi ob gratiā ad populū impune fuit. Postea & Censurā gessit cum Q. Metello Macedonico, cum ante id tempus duo pariter ex plebe Censores facti non essent, vt testatur Liu. 59. Cicero in Bruto hūc hominē per se genitum, sine vlla cōmendatione maiorū summos honores adeptū, & tolerabilē Oratorē fuisse scribit. Idē asserit in Verrinis 5. & 7. item lib. 12. ad Atticū. Meminit insuper in Fonteiana & pro L. Muræna. De eodem Valer. Max. lib. 8. c. 5. vbi Q. Pompeium Aufidium vocat.

Pomp. Paulinus, Equitis Arelatensis F. paterna gente pulsus, quod 12. pondo argenti habuisset apud exercitum, ferocissimis gentibus oppositus. Plinius 33. cap. 11. Hunc esse reor, quem sub Nerone cum L. Vetere exercitui Germanico præfuisse, narrat Tacitus lib. 13.

POMPEIA PAVLINA, Senecæ coniūx, cum ipso mori percupiens, venas simul exoluit. Inhibente autem mortem ipsius Nerone, serui libertique brachia obligarūt. Vixit itaq; superstes marito paucos annos, laudabili in illum memoria, & ore ac mēbris ita pallentibus, vt multum vitalis spiritus effusum, notabilis significatio foret. Corn. Tacitus lib. 15.

Q. Pomp. Pedo. Hunc enim esse arbitror, qui fere cæsus fuit a militibus, quamuis Consul, ni Claudius, tum primum factus Imperator, succurrisset. Iosephus 19. capite quarto, peremptus post ab ipso Claudio, vt est in libello Senecæ de morte Claudii.

Pompeio Pœno cum vitam dedisset Caius Cæsar, absoluto & agenti gratias sinistrum pedem osculandum porrexit. Seneca de beneficiis.

Pom. Planta, præf. Ægypti sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

Pompeii Phrygionis bona sine testamēto possedit Æmilius Scaurus. Vnde in illū C. Memmius, cum accusaret Bestiam, cuius patronus erat Scaurus, ac forte funus quoddam deduceretur: Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor.

Pompeius Primus, cum coniuge Maxima, refertur in memor. Rom. pag. 319.

Pompeius Quintilianus, defunctus laudatur a Plinio Epistolarum 9. idem cui cōmendat libellos suos Martialis.

Pompeius Rheginus, vir transalpinæ regionis. De hoc Valerius Maxim. libro 7. cap. 8. Puto de eodem loqui M. Varronem lib. 3. de re rustic. cap. 12. vbi T. prænomen ei apponit.

Q. POMPEIVS RVFVS, Prætor vrbanus Q. Fabio Max. bonis interdixit. Valerius Maximus libri 3. capite 5. Consul cum L. Cornelio Sylla anno V.C. DCLXVI. cæsus est fraude Pōpeii Strabonis, ad cuius exercitum, successurus ipsi, venerat. Idem Val. Max. lib. 9. capite 7. Liuius lib. 77. Appianus de bell. ciuil. lib. 1.

Q. Pōpeius Rufus F. cæsus est & ipse a Sulpitianis satellitibus, cum ex Cornelia Fausta Syllæ, cuius gener erat, Q. filium & Pompeiam filiam sustulisset.

Q. Pompeius Rufus Q. F. Q. N. Trib. pl. quo tēpore occisus est Clodius, cui familiarissimus erat, cuiusq; se sectā sequi palā profitebatur. Excepta est in eo tumultu vox eius:

Milo

Milo dedit, quem in curia cremaretis, ego dabo, quẽ in Capitolio sepeliatis. Actus postea reus & peract⁹ a M. Cęlio Rufo, auctorib. Asconio & Valerio Max. libri 4. capite 1. Dion etiam in carcerem coniectum scribit 40. Agit de eodem ipse Cælius lib. 8. epistolarum Ciceronis epist. 1.

POMPEIA, soror, defuncta Cornelia, Cæsari nupsit, quam ille postea dimisit, ratus adulteratam, cum P. Clodius in sacris Bonæ Deæ cultu muliebri ad eã penetrasset. Eadem ab hoc diuortio, aut certe soror eius, matrimonio iungitur P. Vatinio. Meminit Cicero lib. 15. epist.

Q. Pompeius Rufus, ex eadem domo, quod cognomen arguit, Prætor fuit Cicerone Consule.

Cn. Pompeius Rufus, Trib. pl. Pompeio Magno tertium Cos. Huius opinor mentionem fieri comment. belli Africani.

Pomp. Rufus, cæsus a Claudio. Vide Senecam in de morte Claudii.

Pompeius Rufus sub Domit. de quo volunt intelligi illud Iuuen. Sat. 4. -- *Sæuior illo Pompeius tenui iugulos aperire susurro* &c.

Pompeius Sabinus, Hippocratis interpres, citatur Galeno non vno loco.

Pompeius Saluinus, memoratur in Inscriptionib. ant. pag. 424.

Pompeius Saturninus, acer causidicus, siue ex tempore, siue meditate diceret, tum prosa tum versu clarus, in orationibus & historia magnificus. Plinius epistolarum 1. ad Erucium.

Pompeius Syluanus, vir Consularis, senex diues & orbus, præfuit Africæ Procõsulari imperio. Reum inde Nero Cæs. absoluit. Fuit & præses Dalmatiæ sub initia principatus Vespasiani. Cornel. Tacit. 13. 18. & 19. Idẽ Pompeius a Frontino traditur fuisse curator aquarũ publicarũ sub Vespasiano. Ioseph. lib. 20. c. 1. scribit, Rufum & Pompeium Syluanum sub Claudio post Consulatũ illius quintum Consules fuisse.

Pompeius Silo, in oppidum Bouianũ, quod ceperat, triumphans inuectus, omen victoriæ hostib. ostendit (quia triumphus in vrbem victricem, non victam induci solet) proximo prælio amisso exercitu, occisus. Iul. Obsequens pag. 516. Diuersus ab hoc est Pompeius Silo, citatus Senecæ inter claros declamatores sui seculi.

Q. Pompeius Theodorus Siculus.

CN. POMPEIVS THEOPHANES, Mitylenæus patria, sed a Pompeio Romana ciuitate donatus, nomẽ eius adsumsit. Scripsit res gestas Pompeii, & eidẽ familiarissimus, Græcorum omniũ clarissimũ se exhibuit. Filium reliquit M. Pompeium, quẽ Cæsar Aug. Asiæ curatorẽ constituit, & nũc inter primos Tiberii familiares numeratur. Hæc Strabo lib. 13. Mitylenæi tamen nepos, pronepos & proneptis sub Tiberio periere. Vide Tacitum lib. 6. Meminit huius Theophanis Cic. in epist. ad Attic. non vno loco. De eodem Valer. Max. lib. 8. cap. 15.

POMPEIVS TROGVS, historicus, lib. 43. maiores suos commemorat, quos vult a Volscis originẽ ducere. Auum Pompeium Trogum, Sertoriano bello a Cn. Pompeio ciuitatẽ accepisse scribit, patruum Mithridatico bello turmas equitũ sub eodẽ Pompeio duxisse, patrẽ suum C. Cæsari militasse, epistolarũq; simul & legationũ & anuli curam habuisse. Ipse Pompeius sub Augusto florens, vir priscæ eloquentiæ & studiis impẽse deditus, totius orbis historiã scribere aggressus est, Herculea, vt inquit Iustin⁹, audacia, quã 44. voluminib. felicissime cõfectam, Iustinus postea in epitomen cõtraxit. Hæc nũc sola extat: Trogi opus vt multa multorum, tẽporum iniuria intercidit.

Pompeius Valens, cum Agricola seruo, citatur Hadriano, rescribenti Calphurnio Celeriano Pand. 48. tit. de quæstionib. l. 1.

Pompeius Varus, amicus Horatii Poetæ, & commilito in partibus Bruti & Cassii, ad quem scribit Carminum 2. Od. 6.

Pompeium Vindullum quære 6. ad Att. sub finem epist. 1.

Pompeius Vopiscus, designatus Consul cum P. Virginio in tempus bimestre ab Othone Imp. prętextu veteris amicitię, etsi pleriq; Viennensium honori datum interpretabantur. Tacitus lib. 17.

Pompeius Vrbicus, vt conscius rerum Messalinæ, a Claudio occiditur. Tacit. 11.

POMPEII sine cognomentis.

Sex. Pompeius Cons. quo anno D. Augustus decessit, celebratur a Valer. Max li. 2. cap. 1. lib. 4. cap. 7. Ad hunc sunt epistolę Ouid. lib. 4. de Ponto. Seneca de beneficiis 4. videtur innuere, cõmendatione domus, & nominis Pompeii Magni hunc vt cæteros ad Consulatum ascendisse.

Sex. Pomp. Sex. F. præf. I. D. præf. Fabr. bis Augur sibi & Tulliæ Sex. F. Seueræ vxori & Seueræ F. annorum xx. In memoriis Patauinis. Scardeonius.

Sex. Pomp. Prætorii viri pater, Hispaniç citerioris princeps, cū horreis suis ventilādis præsideret, correptus dolore podagræ, immersit in triticum sese super genua, leuatusq; sanatis pedib. mirabili mŏdo, hoc postea remedio vsus est. Plin. 22. cap. 25. Alii tamen legunt Sex. Pomponius.

Q. Pompeius A. F. accusatus repetundarum, Cn. & Q. Seruiliis, fratribus, & itē Q. & L. Metellis, fratribus, acerrime testimonium dicentibus, tamen absolutus est. Valer. Max. 8. cap. 5.

A. Pompeius, subito mortuus in Capitolio, cum Deos salutasset. Plinius 7. cap. 53.

A. Pompeius, alius ab illo, Trib. pl. volentem nunciare Cybeles Deæ monitu C. Marii de Cimbris victoriam prohibuit, subitoque ardenti febre correptus est, nec multo post victoriæ nuncii allati sunt. Fulgosus ex Mario Plutarchi.

A. Pompeius L. F. patronus municipii Interamnatis, floruit sub Aur. Antonino, quēadmodum indicant eius oppidi vetustę inscriptiones apud P. Apianū pa. 145. An autē hic sit Pōpeius ille, cui rescripserūt Seuerus & Ant. AA. Pand. 48. ad legem Iuliam maiestatis, pro certo nondum comperi.

Q. Pompeii, Proconsulis Africæ, castissimi viri, & cui M. Cælius contubernalis fuerit, meminit Cicero pro eo ipso Cælio.

¶ Pompeianus Ciuica, Consul II. sub Hadriano. Fors ille, quem in Marco Capitolinus patruum Veri fuisse scribit.

Pompeianus Lupercus, Consul & ipse sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXVII.

Pompeiano, præf. præt. rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 1.

Pompeiano, Consulari Campaniæ rescribitur a Constantino. 1. Cod.

POMPILII.

POMPILIVS NVMA, Pōponis F. Tatii regis gener, e fratribus 4. minimus fuisse fertur, natus eodem die, quo Roma condita. Post mortem Romuli ad regnum aduocatus, regnauit annis quadraginta. Liu. 1. Pompilio 4. fuisse filios volunt, Pomponem, Calpum, Pinum & Mamercum. Inde 4. familias profluxisse, Pomponiorum, Calphurniorum, Pinariorum & Mamerciorum. Vide Plutarchum.

Sex. Pompilius, Tribun. pl. anno V. C. CCCXXXIV. cuius frater Quæsturam petens, repulsam sustinuit. Liuius 4.

Pompilius famigeratus ex amicitia Q. Horatii Poetæ, carminibusque eius, inscripta illi Oda 7. libri 2.

Pompilius, Senator, aduersus Caligulam coniurauit, vt significat Fulgosus lib. 3. de patientia.

Pompilius Rufus sub M. Pio, cui rescripsit Imperator ille Instit. 3. tit. 12.

Pompilius, seruus Theophrasti Philosophi, clarus euasit. Gellius 2. cap. 18.

¶ C. Pompilius, cū a Gallis obsideretur, neq; effugere vllo modo posset, venit cum hostium ducib. in collocutionem: ita discessit, vt impedimenta relinqueret, exercitum educeret. Satius esse duxit, amittere impedimenta quā exercitum. Exercitum eduxit, impedimenta reliquit, accersitur maiestatis. Ad Herennium lib. 1. pag. 8.

POMPONII.

Pomponios a Pōpone, Numæ filio cōditos & denominatos, scripsit Plut. in Numa.

M. Pomponius Trib. pl. mox a Decemuiratu abrogato, an. V. C. CCCVI. Liuius 3.

Q. Pomponius, Trib. pl. cū A. Virginio, collegis legē promulgantib. vt parte Senatus ac plebis missa Veios habitatum, duas vrbes Reip. cōmunes P. R. incoleret, intercessit, eoque biennio post die dicta, denis millib. grauis æris vterq; ab irata plebe cōdemnatus est, anno V. C. CCCLXII. Liu. 5.

M. Pomponius, Tri. pl. an. V. C. CCCXCIII. L. Manlium Imperiosum vexare cupiens, quod acerbe delectum habuisset, quodq; filium rus ablegasset, ab illius filio, T. Manlio, coercitus est. Liuius 7.

¶ M. Pomponius Matho, bis Consul, anno V. C. DXX. & DXXIII. & Pontifex equitumque M. belli Pun. 2. anno 2. dein ꝓximo, quo est accepta clades apud Cannas, Prætor vrbanus, quē honorē iā plurib. ante annis gesserat. Decessit eius belli an. 9.

POMPONIA, mater P. Corn. Scipionis Africani, vt habet Silius Italicus Punicorū 13. superioris, vt opinor, soror fuit.

M. Pomponius Matho, fors frater patruelis, Prætor anno belli Pun. secundi altero, cum Romanos ad Thrasymenum cecidit Hannibal. Fuit & Augur & X. vir sacrorum. Legatus quoque Delphos missus cum Q. Catulo, donum ex præda Hannibalis eo pertulit. Obiit an. V. C. DL. Liuius.

M. Pomponius Matho, Ædilis cum Q. Manlio Thurino belli Pun. secundi an. XII. Prætor anno XV. Siciliam tenuit, soluente in Africam Scipione. Proximo ante classi

præfuit

prǽfuit ad tuendam aduersus Poenos oram Siciliæ. Liuius.

¶ M. Pomponius, Trib. pl. anno V. C. DLXXXVII. aduersatus est M. Iuuentio Prętori, volenti Rhodiis bellum indici, vt ad id gerendũ ipse emitteretur. Liu. 45. Prætor sexto anno post fuit, cum factum est S. C. de Philosophis & Rhetoribus vrbe pellendis, vt meminit Gellius lib. 15. cap. 11. item Suetonius in principio de claris Rhetorib.

Pomponius & Lectorius, amici C. Gracchi, quo ille facilius euaderet, corporum suorum obiectu protegentes periere. Val. Maximus 4. cap. 7. Plutarch. in Gracchis, Plinius de viris illustr.

M. Pomponius, Æd. pl. C. Mario Cn. Carbone Coss. Plin. 7. cap. 48.

Pomponius, præf. equ. sub L. Lucullo, saucius ad Mithradatẽ perductus, rogante illo, nũ gratiã sibi, si salu[9] esset, reddere vellet: *Equidẽ*, inquit, *si Lucullo fueris amicus, perdignã: sin hostis, nullã.* Ob quã vocẽ & animi magnitudinẽ, quãquã dissuadentib. barbaris, a rege cõseruat[9] est. Plut. in Lucullo.

M. Pomponius, Prætor bello ciuili Cæsaris partiũ. Cæsar commẽt. 3. De hoc arbitror loqui Ciceronẽ ad Att. 13. O rem indignam, gentilis tuus vrbem auget, quam hoc biennio primũ vidit, & ei parũ magna visa est, quæ etiam ipsum capere potuerit.

C. Pomponius, secutus Pompeiũ cũ C. Marcello, Rhodiis nauib. pręfectus est. Cęsar comment. 3. Fors hic est, quẽ proscriptũ a Triumuiris euasisse scribit Appian. lib. 4.

Pomponius adolescens, notatur apud Horatiũ Serm. 1. Sat. 4. vt nepos & heluo:

-- *Nunquid Pomponius istis*
Auderet leuiora, pater si viueret?

L. Pomponius, Trib. mil. in bello Macedonico sub P. Licinio Crasso. Liuius 42.

Cn. Pomponius, Orator temporib. Carbonis & Syllæ, lateribus pugnans, incitans animos, acer, acerbus, criminosus, vtpote confuse & perturbate dicens. Cicero in Bruto & 3. de Oratore pag. 129.

POMPONII alii, secundum cognomenta digesti.

T. POMPONIVS ATTICVS, Eques Rom. Ciceroni coniũctissimus, auunculum habuit Q. Cæcilium, a quo adoptatus, & hæres relictus, nunc T. Pomponius, nunc Q. Cæcilius cum cognomẽto eodẽ dictus est, vt Varro de re rust. lib. 2. c. 2. Soror ei fuit Pomponia, quę Q. Ciceronis fratri nupsit, & filia Pomponia, quæ M. Agrippæ collocata, Vipsaniam illi peperit, Drusi Cæsaris ex Tiberio matrem. Ipse doctissimus, ditissimus ac liberalissimus fuit. Decessit sub Augusto, cui gratissimus & affinitate iunctus erat, cibi abstinentia, cum morbo correptus, tædium illius & dolorem, iam grauis senecta, non ferret. Vitam eius scripsit Cornel. Nepos, cuius epitomen inuenire est apud Volaterranum. Nos ex vtroq; spicilegium hoc fecimus.

Pompon. Bassus, vixit ætate Plinii iunioris, qui secessum illius ad eundẽ scribens collaudat.

Pompon. Bassus, cæsus ab Heliogabalo, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Sed alterũ crimen grauius erat, quod pulcerrimam vxorem atq; nobilissimam haberet. Ea erat Claudii Seueri & M. Antonini neptis, quã ipse postea duxit, nec ei, ut mariti mortẽ lugeret, permisit. Dion.

Pomponius Bassus, sub Valeriano cons. an. V. C. M. X primæ sententię, sub Claudio vitam suam Reip. obtulit, cum inspectis libris fatalibus, eius viri morte remedium promitti cognouisset. Aur. Victor.

L. Pompon. Bononiensis, Atellanarũ inuentor, verbis rudis, sed sensib. acer, & operis inuenti nouitate commendabilis. Floruit nõ Laberii & Cic. ætate, quomodo Petrus Crinitus & Volaterran[9] tradiderũt, sed Claudii Quadrigarii, Valerii Antiatis & Rutilii tẽporib. vt est testis Velleius Paterculus. Citatur apud Marcellum in Præcone posteriore, Aleonibus, Decuma, Fullonis, Syris, Sarcularia, Pictoribus, Prostibulo, Porcaria, Atellana, Mœchis, Geminis, Pistore, Adelphis, Collegio, Placenta, Dotata, Verre ægroto, Ergastulo, Medico, Macco, Præfecto, Atreo, Buccone, Asinaria, Hærede petitore &c. Apud Macrobiũ etiam in Gallis transalpinis, Mæuia, Calendis Martiis. ¶ Supersunt fragmẽta eius quædam, collecta a Roberto Stephano.

C. Pomponio C. F. ter capit. Dec. Caleno C. Pomponio C. L. Phileroti Seuiro Augustali Pomponiæ C. L. Nicæ. Hæc inscriptio extat in agro Capuano in villa S. Petri, vbi Capua antiqua erat, teste Apiano pag. 133.

M. Pomponius Dionysius, Ciceronis libertus, ex ipso Cicerone & Attico, cui gratissimus erat, appellatus, Ciceronum filiorum præceptor, quem Cicero nunc laudat, vt doctum & virum sanctũ: nunc cõtra ut superbum, loquacem & impium de-

testatur, alienatus ab ipso, cui tamen in gratiam Attici facile se reconciliari permisit. Vide epistolas Ciceronis ad Attic.

C. Pomponio Euandro & Callisto & Diadumeno & Alpidephoro Q. Poponius Endeuian. & Pomponia Alpis filiis dulcissimis & sibi fecerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ in æde S. Saluatoris de le Cupelle, teste Apiano.

L. Pomponius Flaccus & Pomponius Græcinus, fratres, & ambo eodē anno, qui fuit V.C. DCCLXIX. Consules sub Tiberio, honore continuo, quemadmodū ostendit Ouid. lib. 4. de Ponto, a quo impense cultus est Græcinus. Flaccus Mœsiæ præfectus, Rhascuporim Thracem, qui fratrem occiderat, ingentib. promissis deceptum, captumq; Cæsari, transmisit. Moritur Proprætor Syriæ, vt memorat Corn. Tacit. lib. 5. Mentionem eiusdem, vt rectoris Syriæ, facit Iosephus Antiquitatum 18. cap. 12.

Pomponia Græcina, soror, maritum habuit Plautium, qui ouans se de Britannis retulit, a quo superstitionis externæ rea, absoluta est. Hæc post Iuliam, Drusi filiam, dolo Messalinæ interemptam, per 40. annos non nisi lugubri vultu, non animo nisi mæsto fuit. Corn. Tacitus lib. 13.

Pomponia Gratilla, Rustici Aruleni vxor, filium Curianum exhæredauit. Vide Plinium epistolarum 5.

Pomponius Ianuarius, vir Consularis sub Diocletiano, collega Herculii in secūdo Consulatu, & præf. vrb. sub eodem.

Pomponius Labeo, post Præturam a Tiberio præfectus Mœsiæ, 8. annis eam tenuit, teste Dione lib. 57. Reuersus in vrbē, cum male administratæ prouinciæ reus factus esset, atq; illi domo sua Tiberius interdixisset, abruptis venis mortem sibi cōsciuit: quod exemplum & vxor Paxęa imitata est. Tacitus 4. & 5.

M. Pomponius Marcellus, Grammaticus, refertur Trāquillo. Volaterranus Marullū vocat, sed opinor mendose, vt multa.

POMPONIVS MELA, natione Hispanus, ex Cingenterato, Bæticæ oppido, vt ex libro eius 2. manifestum fit. Scripsit de situ orbis libros 3. Vadianus, qui doctissimis commentariis eos libros enarrauit, sub Claudio vixisse, coniicit.

Pomponius Numida, ad quem scribit Horatius Carminum. 1. Oda. 36.

Pomponius Philadelphus, cū liberis ponitur Papyriano Pand. tit. familiæ hercisc.

Q. Pomponius Pompeianus fecit sibi & Pompeio Ingenuo & Pompeiæ Primitiuæ parentibus suis b.m. & libertis libertabusq; posterisque eorum. Hæc inscriptio extat Romæ in strata, quæ vocatur ad S. Marcum, sub quadam porticu iuxta apothecas, quemadmodum est auctor Apianus.

C. Pomponio Rheno homini optimo heredes. Hanc inscriptionem habet Neapolis in sacello Pontani, teste Apiano pag. 113.

Pomponius, Rheno, Crescenti, Danubio, nepotibus, & Euphrati patri eorum, filio, homini simplicissimo, Pomponius Rhenus pater fecit, qui me non merentem præoccupauerunt. Hæc quoq; inscriptio reperitur Neapoli. Idem Apianus pag. 114.

Pomponius Rufus, scripsit libros Collectorum. Citatur Valerio Max. 4. cap. 4.

Pomponius Rufus, refertur in vetusta inscriptione Romæ in regione transtiberina, hoc modo: *Dedicauerunt Idib. Octob. Cn. Pompeio Feroci Liciniano Cos. C. Pomponio Rufo.* Vide Apianum pag. 221.

Q. Pomponius Secundus, homo inquinatis moribus, sub Tiberio factitabat accusationes, prætendens id eo a se fieri, vt parta principis gratia, periculis fratris mederetur. Tacitus 5.

L. Pomponius Secundus Q. fr. Consulatū gessit, quo tempore C. Cæsar occisus est, vt scribit Dion li. 58. Sub Claudio Cattos perculit, vnde triumphalis illi decretus est honor. Tac. 11. & seq. Caio principi cœnā dedisse tradit Plin. lib. 14. c. 4. quo loco & vitam illius se in litteras misisse testatur. Idem 7. c. 19. nunquā illū ructasse memorat. Apud eundē etiā Gracchorū se manus vidisse refert li. 13. c. 12. Claruit & scribēdis Tragœdiis, qua potissimum gloria apud posteros præcellit. Vide Quintilianum.

L. Pomponius Veientanus, præfectus sociûm, cæsus a Pœnis bello Pun. 2. homo publicanus antea, malis artib. reip. & societatibus infidus damnosusq;. Liu. initio. 25.

Q. Pomponius Q. F. Fab. Seuerus sibi & libert. omnib. T.F.I.H.M.H.N.S. Hæc inscriptio extat Paduæ, teste Apiano pa. 343.

SEX. POMPONIVS IC. vixit temporibus Alexandri principis, valde illi familiaris, & ex Consiliariis vnus. Eius est lex. 2. seu titulus de origine iuris Pand. 1. Citantur autē in Pand. eius libri, testib. Angelo Politiano & Gregorio Haloandro, 20. epist. ad Q. Mutium lectionū 15. ad Sabinū 35. variarū lectionū 15. ad Plautium 7. fideicommissorum 5. Senatusconsultorū 5. ἐγχειριδίου 2. Regula-

Regularum 1. His addit Riuallius ad ædem 80. ad edictũ 84. Digestorũ 40. de stipulationib. 17. Decessit anno ætatis 78. Hic discendi solam viuendi rationem optimã iudicauit, quã etiã in vitæ suæ finẽ perduxit.

Pomponius rescribit A. 2. Cod. de transactionibus.

Pomponio Alexander A. 4. Cod. tit. 39. & Gord. A. ibidem tit. 65.

Pomponiana pira memorantur Plinio lib. 15. cap. 15.

In Pomponia gente Vituli quoq; cognomen inueniri docet Varro rei rust. 2. c. 1.

PONTII.

Pontius, familiaris Scipionis Æmiliani. Macrobius ex auctoritate Ciceronis 3. c. 9.

L. PONTIVS, Eques Rom. celebris causarũ actor suo tẽpore, qui luminib. captus, nihilominus in foro munus suũ petentibus impertiebatur. Valer. Max. 8. cap. 7. Opinor huius L. Pontii seruum fuisse, qui ad Syllam accedens: *A Bellona*, inquit, *tibi nuntius aduenio. Victoria tua est ô Sylla.* Refertur id D. Augustino de ciuitate Dei 2. cap. 24.

Pontius, a P. Ceruio in adulterio deprehensus, castratus est. Valer. Max. 6. cap. 1.

L. Pontius, quem putabant magistrum fore, si bona venirent &c. Cicero ad Att. 1. epistola 1.

T. Pontius, Centurio, homo magnarum virium, cuius meminit apud Ciceronem Cato in de senectute.

Pontius, Cæsaris Centurio, mori maluit, quam Pompeio, a cuius socero Scipione captus erat, militare. Hirtius de bell. Afric. Valerius Max. 3. cap. 8.

Pontia T. Pontii filia hîc sum, quæ duobus natis a me veneno consumtis, misere mihi mortem consciui. Tu, qui hac transis, si pius es, quæso a me oculos auerte. Hæc inscriptio Romæ extat & Beneuenti, teste Petro Apiano. Hæc est illa Pontia, cuius meminit Iuuenalis Satyrâ 6.

-- Sed clamat Pontia, feci,
Confiteor, puerisque meis aconita paraui. &c.

Pontio scribit Plinius epistolarum 5.

¶ Pontio Proculo, Proconsuli, rescripsit D. Pius. Vlpianus Pand. 48. de accusat. l. 7.

Pontio rescripserunt Seuerus & Antoninus Pand. 48. ad legẽ Iuliam maiestatis.

Pontiæ rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

Pontius, D. Cypriani Martyris Diaconus & comes indiuiduus, vsq; ad vltimum supplicii diem exilium cum ipso sustinuit, egregio de ipsius vita & exitu volumine relicto. Hieron. in descriptorib. Eccles.

PONTII, congesti secundum cognomenta.

PONTIVS AQVILA, cum esset Trib. pl. triumphanti Cæsari præteruehentiq; non assurrexit. Vnde Cæsar indignatus: *Repete ergo*, inquit, *a me Aquila, rempub. Tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquã pollicitus est, nisi sub exceptione, Si tamen per Pontium Aquilam licuerit. Coniurauit Pontius cũ Bruto & Cassio in Cęsaris necẽ, fuitq; vnus ex percussorũ numero. Periit in conflictu Mutinẽsi, Suetonius in Cæsare, Cic. epist. famil. lib. 10. & Dion historiarũ Rom. lib. 46. qui D. Bruti legatũ fuisse, statuamq; illi a Senatu decretã scribit. Refertur cõment. 5. belli ciu. Q. Aquila Cęsaris partiũ. An autẽ hic Pontius idẽ sit, nondũ certo cõperi.

Pontius Aufidianus, cum filiæ suæ virginitatem a pædagogo Fannio Saturnino proditam didicisset, & seruum & ipsam puellam necauit. Valer. Max. 6. cap. 1.

Pontia L. F. Capitolina M. Minullius M. F. Exoratus vxori pientissimæ b. m. Vix. an. XIX. *Men.* XI. *dies* XIX. Hæc inscriptio extat Neapoli teste Apiano pag. 122.

Pontius P. F. Clamella hæres VII. vir Epulonum, refertur in inscriptione Pyramidis, quæ superest Romæ apud portam S. Pauli. Extat ea apud Marlianum topographiæ antiquæ Romæ lib. 4. & Apianũ in memoriis vetustis Italiæ pag. 252.

Pontius Cominius, cortici incubans, secundo Tiberi delatus in Capitoliũ euadit, reditq; Veios, nuncium ferens de Camillo reuocatô, eoq; Dictatore dicendo. Liu. 5.

Pontius Fregellanus, sub finem vitæ Tiberii Senatorium ordinem amisit. Tacit. 5.

C. Pontius Herennius, Pontii Herennii filius, dux Samnitum, Romanos ad furcas Caudinas sub iugum misit. Ipse postea a Papyrio Cursore victis Samnitibus & vicissim sub iugum missis, ductus in triumpho, securiq; percussus est. Liu. 9. & 11. Plinius de viris illust. Dicere solebat, Vtinam ad illa tempora fortuna me reseruasset, & tunc essem natus, quando Romani dona accipere cœpissent: non essem passus, diutius eos imperare. Cicero Off. 2.

Pontio Luciano rescribit Seuerus Pand. 23. de iure dotium.

P. Pontius Maximus ac C. Pontius Paullus. C. Pontius Pontianus F. H. Hæc in-

ſcriptio legitur Romę iuxta campum Flor. teſte Apiano pag. 305.

Pontio Mutio reſcribitur a Grat. Val. Theod. AAA. 7. Cod. tit. 48.

C. Pontius Nigrinus, Conſul fuit cum C. Acerronio Proculo, quo anno deceſſit Tiberius. Tacitus 5. Fors idem, quem Plinius Caii principis legatum fuiſſe ſcribit.

Pontius Paulinus, Senatorii ordinis, cuius donationem, libertæ concubinæ factã, Seuerus Imp. ratam habuit Pand. 24. de donationibus inter virum & vxorem.

Pontivs Pavlinvs, vir Conſularis, Auſonio Poetæ amicitia cõiunctus, & ipſe poeticis ſtudiis clarus, ſeceſſit n Hiſpaniã. Vbi religioni vacans, opes & voluptates mundanas contempſit. Extant carmina & epiſtolę eius aliquot inter Auſonii Poemata & epiſt. D. Auguſtini. Ipſe Paulinus ad Alipium Epiſcopum ſcribens, a Delphino Burdigalæ ſe baptizatum, a Lampio apud Barcinonem in Hiſpania ſacratũ aſſerit. Et ad Auguſtinum, ætatẽ ſibi eſſe ait, quæ fuit claudi, ad portã templi ſpecioſam ſedentis, Actor. 3. & 4. Præceptorem Auſonium habuit, quo cum iunior eſſet, Conſulatum tamen ante illum obtinuit & geſſit. Ex Hiſpania Barcinonenſem illi muriam miſit. Vxorem habuiſſe, innuit illud Auſonii:

-- *Tanaquil tua neſciat iſtud.*

Ad quod ille reſcribens, inquit:

-- *Non Tanaquil mihi ſed Lucretia coniunx,*

rem ipſam non negans, ſed nomen repudians. Tres libros Suetonii de regibus in epitomẽ ab illo coactos, & quidem carmine, valde laudat Auſonius, aſſecutum illum aſſerens, quod cõtra naturã rerum ſit, breuitas vt obſcura non eſſet. Tandem ex Hiſpania regreſſus in Italiam, in Campania deſedit, Nolæ Epiſcopum agens. Sic enim de illo Auguſtinus de ciuit. Dei lib. 1. ca. 10. *Vnde Paulinus noſter, Nolenſis Epiſcopus, ex opulentiſſ. diuite voluntate pauperrimus & copioſiſſime ſanctus, quãdo & ipſam Nolam Barbari vaſtauerunt, cũ ab eis teneretur, ſic in corde ſuo, vt ab eo poſtea cognouimus, precabatur: Domine non excrucier propter aurũ & argentum: vbi enim ſint omnia mea, tu ſcis* &c. Videtur ad eundẽ ſcribere Hieronymus; vtitur enim his verbis: *Nobilem te Eccleſia habeat, vt prius Senatus habuit.* Et iterũ ad Licentium ſuum Auguſtinus: *Vade,* inquit, *in Campaniam, diſce Paulinum, egregium & ſanctum Dei ſeruum, quam grandem faſtum ſeculi huius tanto generoſiore quanto humiliore ceruice incunctanter excuſſerit, vt eam ſubderet Chriſti iugo, ſicut ſubdidit, & nunc illo moderatore itineris ſui quietus & modeſtus exultat* &c. De eodẽ Ambroſius ad Sabinum Epiſcopum init. lib. 6. epiſtolarũ. *Paulinum, ſplendore generis in partib. Aquitaniæ nulli ſecundum, venditis facultatib. tam ſuis quã coniugalibus, in hos ſe induiſſe cultus ad fidem comperi, vt ea in pauperes conferat, quæ redegit in pecuniã, & ipſe pauper ex diuite factus, tanquã deoneratus graui ſarcina, domus, patriæ, natiuni quoq; valedicat, quo impenſius Deo ſeruiat. Elegiſſe autẽ ſecretũ affirmatur Nolanæ vrbis, vbi tumultũ fugitans æuum exigat. Matrona quoq; virtuti & ſtudio eius proxime accedit, neq; a propoſito viri diſcrepat. Deniq; tranſſcriptis in alterum iura ſuis prædiis, virum ſequitur, exiguo illic coniugis contenta ceſpite. Solabitur ſe religionis & charitatis diuitiis. Soboles eis nulla, & ideo meritorum poſteritas deſiderata. Hæc vbi audierant proceres,* &c.

Pontius Paulinus, Nolanus Epiſcopus, haud dubie diuerſus ab illo, vtpote 60. annis poſterior, litteris & ſanctitate vitæ enituit. Vide Gregorium in dialogorum libro, & Volaterranum in Anthropologia.

C. Pontius Pelignus, refertur Inſcript. ant. pag. 61.

Pontivs Pilatvs, præſes Iudææ, per 10. annos prouinciæ præfuit. Accuſatus apud Vitelliũ, rectorẽ Syriæ, quod multos iniuſte & crudeliter occidiſſet, ſucceſſorẽ accepit Marcellum, iuſſus Romam repetere, vt ſe corã Cæſare Tiberio expurgaret. Priusquã autẽ ad vrbem accederet, Tiberius rebus humanis exceſſit, vt tradit Ioſephus Antiquitatũ 18. ca. 7. Vide Philonem de legatione ad Caium. Euſeb. hiſt. Eccleſ. 2. cap. 7. ſub Caio principe tot malis, tandemq; calamitatib. circumuentũ excruciatumq; ſcribit, vt propria ſe manu transuerberans, nefariam vitam vi abiecerit. Volaterranus vult hũc ipſum Pilatum Caii Cæſaris legatum fuiſſe, conatumque Lanuuii Atalantæ & Helenæ imagines, a Cleophãto Corinthio pictas, e templo tollere, tectorii natura non permittente. Vtrumq; ego ad Nigrinum potius retulerim. Reperias & aliam de Pilato, eiusque interitu, narrationem apud Suidam Νέρων.

Pontia Poſthumia, ab Octauio Sagitta, Trib. pl. ſtupro cognita, cum nuptias ſuas, quas illi pacta erat, abnueret, ab eodem interempta eſt, imperante tum Nerone. Tacitus 13. & 20.

Pontius

Pontius Scæuinus, nobilis adolescens, redditur ordini Senatorio sub Othone. Cornel. Tacitus 17. Nam repetundarum reus sub Nerone, illo exciderat.

C. Pontius Telesinus, Samnitiũ dux in bello sociali, & postea Marianis partib. adiunctus, contra Syllã pugnans cecidit. Appianus 1. & Paterc. volumine posteriore.

L. Pontius Telesinus, laudatur vt Philosophus & insignis vir a Philostrato lib. 4. & 7. De eodem Velleius & Tacit. lib. 16.

Pontius Titinnianus, a patre Titinnio missus ad Cæsarem, cum ille Brundusii Pompeium obsideret. Cicero ad Att. in fine 9.

L. Pontius C. F. Mell. L. Pontius Eutychius sibi. Inscript. ant. pag. 56.

PONTIANI.

PONTIANVS Lænas, Consulatum gessit cum Antonio Rufo sub Hadriano ann. V.C. DCCCLXXXIII.

Pontianus alius, Consul fuit cum Pio sub Maximino Imperatore, anno V. C. DCCCCXC.

Pontianus, Martyr, passus sub Antonino Spoleti, iudice Fabiano, 14. Calendas Februarias.

Pontianus Pontifex Rom. sub Alexandro, cum sedisset annos 5. menses 2. pulsus in Sardiniam, ibidem cæsus est 12. Cal. Decembris. Meminit illius Beda in Calendario.

Pontianus alius, occisus sub Maximiano cum Prætextato 3. Idus Decemb.

¶ PONTIANILLA, citatur 6. Cod. tit. 52. rescribentibus Æliæ Seuero & Antonino.

¶ Ponticus, Poeta Heroicus, cuius meminit Ouidius.

Ponticus, ætate Martialis, notatur ab ipso libro 2.

Ponticus Martyr, memoratur Eusebio Hist. Eccles. 5. cap. 3.

¶ PONTIDIVS, rogatus qualem existimaret, qui in adulterio deprehenderetur: Tardum, inquit. Cicero 2. de Oratore.

¶ TIB. PONTIFICIVS, Trib. pleb. anno V. C. CCLXXIV. delectum impedire conatus præceptis & monitis App. Claudii, per Patres suosque collegas victus, ab incepto destitit. Liuius 2.

¶ C. PONTINIVS (Dion Pomptinium vocat) legatus M. Crassi in bello cõtra fugitiuos, teste Frontino lib. 2. cap. 4. Prætor Cicerone Cos. Gallos Allobroges domuit, deque iis triumphauit, valde adiutus ab App. Claud. Consule, cum illi Tribuni vehementer aduersarentur, quemadmodum memorat Dion in fine 39. Cum Cicerone Proconsule legatus in Ciliciam iuit, vbi Appio simul atque reum illum a Dolabella factum cognouit, accepti beneficii memor, eximiam operã vicissim præstitit, quemadmodum testis est Cicero ad Appium ipsum scribens epist. 10. libri 3.

POPEDII.

Q. Popedius Silo, dux Marsorum in bello sociali, eius tumultus auctor, in eoque cæsus. Liuius 76.

Popedia Sp. F. A. XIIX. *Iulia Procla F. eius V. A.* X. M. III. Citatur a Carolo Sigonio in de nominibus.

Q. Popedio Q. F. Ser. Catoni Q. quinq. liberti. Inscript. ant. pag. 174.

POPILII.

L. Popilius Volscus, Trib. mil. Cõs. potest. an. V.C. CCCLV. quo tempore primus e plebe, & vnus eum honorem assecutus est P. Licinius Caluus. Fuit ergo Patricius hic Popilius. Liuius 5.

¶ M. POPILIVS LÆNAS, cum Consul esset, eodemq; tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra Patres seditione nunciata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionemq; cum auctoritate tum oratione sedauit. Cic. in Bruto. Haud dubie vero Lænatis hinc ipsi gentique nomen additum. Porro Consulatus 4. gessit. In secundo Tiburtes vicit, agris illorum vastatis. In tertio Gallos ingenti pugna cecidit, deque iis triumphauit magno plebis fauore. C. Licinium Stolonem sua ipsius lege 10. millibus æris damnauit. Liuius 7.

CCCXCVI. CCCXCIX. CCCCV. CCCCVII.

M. Popilius Lænas, Consul ann. V. C. CCCCXXXVIII. cum Sp. Nautio superioris, vt arbitror F.

M. Popilius M. F. M. N. Lænas. Hæc inscriptio legitur Romę in vetustissimo marmore, teste Volaterrano.

T. Popilius, legatus fuit in exercitu Q. Fuluii & App. Claudii, Capuam obsidentium, an. V.C. DXLIII.

P. Popilius missus legatus cum L. Genutio & P. Petilio ad Syphacẽ regem iungendæ amicitiæ gratia an. V. C. DXLIV.

M. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DLXXXI. Ligures vicit. in quos cum facta deditione præter modum sæuiret, Senatus factum illius improbauit, Ligures iniuste venditos, emptoribus precio reddito, liberos esse iussit. Ipse Senatui minus parens, Trib. pl. denunciatione in vrbem retractus bis apud C. Licinium Prætorē caussam dixit. Tertio Prætor gratia C. Popilii fratris, qui Consul & absens erat, & Popiliæ familiæ precib. victus, Idib. Martiis adesse reum iussit, quo die noui magistratus honorem inituri erant, ne diceret ius, qui priuatus futurus esset. Ita rogatio de Ligurib. deq; Popilio, quam duo Martii Tribb. pl. promulgarant, elusa est. Liu. 42. Gessit tamen postea Censurā cum P. Scipione Nasica, auctore Plinio lib. 34. cap. 6. & item Gellio 4. cap. 20. Fuit & Poeta, vt est apud Donatū in vita Terentii. Ouid. Fast. 6. eo Cos. instituta Floralia docet. ¶ Censuræ eius meminit Fragment. Sex. Pōpeii. p. 94.

DLXXXII DCXVI. C. POPILIVS LÆNAS, M fr. duob. Consulatibus perfunctus est, vir asper ingenio, seuero vultu & graui oratione. Missus legatus ad Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, vti ab obsidione Alexandriæ eum dimoueret, expositis mandatis, quibus iubebatur inceptis desistere, cum ille se deliberaturum diceret, virga Regem circumscripsit, iussitq; antequam circulū excederet, responsum dare. Qua asperitate motus Antioch⁹, bellū dissoluit. Liu. 45. qui socios & collegas eius in hac legatione C. Decimiū & C. Hostiliū fuisse scribit, Paterculus, Valerius Max. 6. cap. 4. In Plinio mendose pro Popilio Octauius legitur, etsi Cicero quoque Philipp. 8. Cn. vocat.

M. Popilius Lænas, M. puto F. Consul ann. V. C. DCXV. a Numantinis fusus fugatusque est. Liuius 55. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

P. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DCXXII. quod in eo magistratu acerrime in amicos cliētesq; Tib. Gracchi sæuisset, publice damnatus est, restitutus tamē postea rogatione L. Calphurnii Bestiæ, Trib. pleb. Cicero in Bruto & Paterculus. Citatur in hunc, vt in fratris hostē, oratio C. Gracchi apud Gellium 11. cap. 13. Cicero post reditum ad Quirites, adolescentes filios deprecatos scribit.

Q. Popilius, fors P. fr. Citatur in hunc apud Gellium eiusdem C. Gracchi oratio, inscripta in Q. Popilium circum conciliabula, si tamen locus non est mendosus.

C. Popilius, alius a priore, & tempore multo posterior, Senatorii ordinis, q; ob rem iudicatam pecuniā accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis. Meminit huius credo, vt exulantis Nuceriæ Cicero pro L. Corn. Balbo. Certe pro A. Cluentio virū clarissimum vocat, & Q. Metello coniungit, nisi fors ibi pro C. legendum est P.

M. Popilius, item Senator, moriturus, Oppium Gallum, amicissimum sibi, tanquā illi bona sua relinqueret, traditis anulis cum osculo, cum tamen alium hęredem scripsisset, delusit. Valer. Max. 7. cap. 9.

P. Popilius, sanguine iunctus M. Anco Carseolano, & inter hæredes asscriptus. Valerius Max. 7. cap. 7.

P. Lænas (haud dubie Popilius) Trib. pl. Sex. Lucilium, prioris anni Tribun. pl. Saxo Tarpeio deiecit. Paterculus lib. 2.

C. Popilius, Tribunatus competitor C. Iulio Cæsari. Plutarchus in Cæsare.

C. POPILIVS LÆNAS, Picenæ regionis interemptor patris sui, aliquando a Cicerone in iudicio capitis defensus, caput illi & dextram amputauit. Valer. Max. 5. cap. 3. & Dion lib. 47. Popilium pauci ex historicis interfectorem Ciceronis tradiderunt, & hi quoq; non parricidii reum, & a Cicerone defensum, sed in priuato iudicio. Seneca declamat. 7. Nam Plutarchus & Eusebius, eosq; secuti, ad Herenniū id transferunt. Vide Sebast. Corr. Quæsturam.

Popilia, virgo Vestalis, ob crimen stupri viua defossa est, ann. V. C. CCLXXV. Orosius 2. Liuio & Dionysio Oppia dicitur.

Popilia, mater Q. Catuli senis, & C. Iulii Cæsaris, cui primæ omniū defunctę contigit in vrbe publice laudari. Cic. de Oratore.

Popilia, virgo Vestalis tempore Q. Metelli Pii, Pontif. Max. Meminit eius Macrob. Saturn. 3.

¶ POPILIÆ fæminæ felix nomen dedit nomen tribui Popiliæ. Fragment. Sex. Pompeii pag. 42.

P. Popilius, accusatus ambitus & damnatus, vti T. Gutta & Bulbus, synchroni omnes Ciceronis. Cic. pro A. Cluentio. Aliquanto post L. Popilius vocatur, & libertini filius fuisse traditur.

M. Popilius, Tribun. plebis anno V. C. DLXXXV. apud Valerium Max. 6. cap. 5. perduellionis diem dicit Claudio & Graccho, Censoribus, cū apud Liuiū 43. id faciat Trib. pleb. Rutilius. Nescio vter locus rectius

rectius habeat. ¶ De Rutilii nomine cum Liuio conuenit Fragment. Sex. Pompeii pagina 94.

C. Popilius, synchronus Ciceronis, Iurisperitus haberi volebat, cum esset imperitus, ac ingenio tardus. Ad caussam quandam testis aduocatus, cum dixisset, se nihil scire. *nimirum*, inquit Cicero, *de iure enim te interrogari putas*. Plut. in apophthegm.

C. Popilius, Eques Rom. cognomento Sabellus, sub M. Manlio Vulsone, quanquam pede saucio, strenuam operam contra Histros, cum castra reciperentur, præstitit, plurimosque hostium occidit, anno V. C. DLXXVI. Liuius 41.

¶ C. Popilius C. F. Q. N. Carapedo, Consul & VII. vir Epulonum & sodalis Hadrianalis, vixit sub Pio. Vide inscriptionem, quæ extat apud Volaterranum. Fors hic est, qui in Catalogo Consulum appellatur Lænas Pontianus sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXIII.

¶ *Mer. S. D. Popilius Pætus Cn. Iube F. Pæto Consuli desig. fratri suo b. m. p. hunc somno æternali patria retinet.* Extat Pataui, citante Scardeonio.

¶ M. Popilius Andronicus, Grammaticus in vrbe. Vide Tranquil. in de Grãmat.

Popilia Felicula, nota e carmine epitaphio apud Fabriciũ in Antiq. pa. 72. & seq.

Popilia Zenonis. Inscriptionum antiq. pag. 255.

Popilia M. F. miranti cuidam, quid esset, quapropter aliæ bestiæ nunquam matrem desiderent, nisi cum prægnantes fieri vellẽt? respõdit, *bestiæ enim sunt*. Macrob. 2.

Popilia, virgo Vestalis, deprehensa in stupro, viua defossa est Olympiadis 73. anno 4. Eusebius.

Popiliæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 29.

Popilio ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

POPPÆI.

C. Poppæus Q. F. Q. N. Sabinus, modicus originis, principum amicitia Consulatum ac triumphale decus adeptus, maximisq; prouinciis per 24. annos impositus, nullam ob eximiam artem, sed quod par negotiis neq; supra erat, concessit vita sub Tiberio, non fato, sed sponte sua. Dion & Tacit. lib. 5. Gessit autem Consulatum sub Augusto an. V. C. DCCLXI. Meminit eiusdem Plinius lib. 7. cap. 48. Filiam reliquit Poppæam Sabinam, quam primum T. Ollio, deinde Scipioni nuptam, Messalina Claudii subuertit. Idem Tacitus lib. 11.

Q. Poppæus Q. F. Q. N. Secundus, Consul ex Cal. Iul. cum M. Papio Mutilo sub Augusto, anno V. C. DCCLXI. a quibus lata lex est Papia Poppæa de hæreditatibus mulierum. Opinor superioris fratrem fuisse patruelem, quandoquidem vterque Q. F. & Q. N. scribitur.

¶ PORCELLVS, Grammaticus, citatur Senecæ suasor. 2.

PORCII.

Porcios Plutarchus in Publicola a porcis dictos scribit, vt a suibus Suillios, a capris Caprarios & a bobus Bubulcos. In eandem sententiam Varro lib. 2. de re rust. cap. 1. *Nomina multa*, inquit, *habemus ab vtroq; pecore, a maiore & a minore. A minore, Porcius, Ouinius, Caprilius: sic a maiore Equitius* &c. Itaque nomen per C. scribendum, docet Manutius in Orthographia. Gens ipsa Tusculo in vrbem venit, auctore Cicerone. Dicti autem Catones sunt cognomento, qui cati & sapientes haberentur.

M. PORCIVS M. F. CATO, in vrbem venit adhortatione Valerii Flacci, cum quo postea Consulatũ & Censuram gessit. Vitam illius habes apud Plutarchũ, Æmilium Probum, Plinium de viris illust. & Volaterranum, vt de Cicerone, Liuio, Plinio auunculo taceam. Excessit natus annos 85. vt Plinius 29. cum eo ipso anno contra Sergium Galbam ad populum summa contentione dixisset. Cic. in Bruto, Liuius lib. 39. anno XC. accusasse Galbam scribit. Vxores duas habuit, Liciniam & Saloniam, & ex vtraque liberos: ab illa Liciniani, ab hac Saloniani appellati sunt. Plinius 7. cap. 14. Gellius 13. cap. 18. Plutarchus tradit, illum primum dictum M. Porcium Priscum, deinde Catonem, patrem habuisse M. proauum item illius a fortitudine laudatum. Referuntur inibi hi versus de illo:

Porcius hic mordax glaucis subrufus ocellis
Interiens, Erebo sedes non repperit vllas.

Citãtur eius actiones apud Nonium de re Floriana, in Pansam, contra Furium &c. ¶ Nominat plures alias Fragmentum Sex. Pompeii, in iisq; aliquoties orationẽ de suis virtutib. contra Q. Minutium Thermum, Ibid. pa. 179. notatur, quod Originũ libros inscripserit, propterea quod non satis plenũ titulum propositi sui videretur amplexus, quãdo prægrauent ea, quæ sunt rerũ gesta-

rum P. R. cum tamen pag. 181. fateatur, oppidorum originem optime a Catone relatam. E plurimis Ciceronis de Catone locis placuit eum hic adducere, quem habet 7. in Verrem: *Venit mihi in mentē*, inquit, *M. Catonis, hominis sapientißimi: qui cū se virtute non genere populo R. cōmendari putaret: cum ipse sui generis initiū ac nominis ab se gigni & propagari vellet: hominum potentißimorū suscepit inimicitias: & maximis in laborib. vsq. ad summā senectutē summa cū gloria vixit* &c.

M. Cato, Catonis ex Licinia F. doctus iuris, obiit patre viuente, Prætor designatus. Vxor illi fuit Æmilia, Æmilii Pauli F. Scipionis Æmiliani soror. De fortitudine eius Plutar. in Catone maiore, Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Suidas κάτων, Iustin. lib. 33. Frontinus lib. 4. cap. 8. Putatur eiusdē esse regula Catoniana Pand. 34. tit. 7. item disputatio Pand. 45. tit. 1. l. 4.

M. Porcius Cato M. F. Censorii Nepos, Orator, Consulatum gessit cum Q. Martio Rege anno V. C. DCXXXVI. Profectus in Africam, ibidem decessit. Huius filius M. Cato, Prætorius, obiit in Gallia.

C. Porcius Cato, M. superioris fr. Censorii & ipse nepos, Consul an. V. C. DCXL. aduersus Scordiscos male pugnauit. Liuius 63. Damnatus a iudicibus Gracchanis lege Manilia. Cicero in Bruto. Meminit illius vt exulantis Tarracone Cicero pro L. Cornelio Balbo.

M. Porcius Cato Salonianus duos filios habuit, M. & L. quorum L. Consul anno V. C. DCLXV. cecidit in bello Italico. Orosius scribit, illum in pugna contra Marsos ad lacum Fucinum fraude Marii iunioris, quod patris illius laudib. obtrectaret, quasi ab incerto auctore cæsum esse, lib. 5. ca. 18. M. Tribunitius, periit in petitione Præturæ. Laudatur huius iudicium ex formula bonæ fidei apud Valer. Max. 8. cap. 2.

M. PORCIVS CATO Vticensis, M. Tribunicii F. Saloniani nepos, Censorini pronepos, germanum habuit Cæpionem, & duas Seruilias sorores, item Porciam, quæ nupsit L. Domitio, & auunculum M. Liuium Drusum, qui Trib. pl. domi suæ cæsus est. Vxores duxit primum Attiliam, Serani filiam, dein Martiam, sed non virginem. Filium reliquit M. Catonem, qui in acie Philippensi periit, & Porciam filiam, quæ primum Bibulo, quem bis patrem fecit, vt Plutar. in Catone, dein M. Bruto, Cæsaris percussori nupsit. De huius constantia & vitæ exitu Valerius Max. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 6. Totam vitam Catonis luculenta expositione complexus est Plutarch. Inexhaustam eius legendi auiditatē, quæque satiari non posset, prædicat Cicero lib. 3. de finibus: *Quippe*, inquit, *qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sæpe: dum Senatus cogeretur, nihil operæ Reipub. detrahens. Quo magis tum in summo otio, maximaque copia, quasi helluo librorum (si hoc verbo in tam clara re vtendum est) videbatur.* &c.

Porciam, Domitio nuptam, laudarunt scripto Cicero, Varro & Lollius. Vide Ciceronem ad Atticum lib. 13. Meminit Hieronymus aduersus Iouinianū, qui tale eius dictum celebrat: *Cum apud eam quadā bene morata laudaretur, secundum maritum habēs: Felix, inquit, ac pudica matrona non nubit nisi semel.*

M. Aquinius, Catonis F. bello Africano interfuit, cui Cæsar a morte patris vitam concessit. Comment. 5.

Martia, Catonis filia minor, cum quæreretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, se non inuenire virū, qui se magis vellet quam sua. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

C. vel, vt est in nonnullis exemplarib. M. Cato, adfuit M. Scauro, defendente Cicer. Ascon. Pedian. Fuit hic, opinor, Trib. pl. Marcellino & Philip. Coss. cuius meminit Cicero ad Lentulū, epist. 1. & ad Q. fratrē 3. item Liu. 105. & Fenestella apud Nonium Marcellū in voce, Rumor, his verbis: *Itaq. vt magistratum Tribuni iniere, C. Cato, turbulentus adolescēs & audax, nec imparatus ad dicendū, initionib. assiduis inuidiā & Ptolemæo simul, qui iā ex vrbe profectus erat, & P. Lentulo Consuli, paranti iam iter, cogitare secundo quidē populi rumore cœpit.* Cic. ad Q. frat. 1. epist. 3. hæc de eo habet: *Rempublicā funditus amisimus, adeo vt Cato, adolescens nullius consilii, sed tamē ciuis Romanus, & Cato vix viuus effugerit. Quod cū Gabiniū de ambitu vellet postulare, neq. Prætores dieb. aliquot adiri possent, vel potestatē sui facerēt, in concionē ascēdit, & Pompeiū priuatus dictatorē appellauit. Propius nihil est factū quā vt occideretur.*

M. Porcius Cato, Prætorius sub Tiberio principe. Tacit. 4. Fors idē est, quē Frontinus scribit curatorē aquarū fuisse sub Claudio, datque illi prænomen M. De hoc, nescio an de alio, extat inscriptio in memoriis Hispanicis pag. 13.

M. Por-

M. Porcius Cato, curator aquarum, Aquilio Iuliano L. Nonio Aſprenate Coſſ. ſub Caio, teſte Frontino in de aquæductibus. Meminit Porcii Catonis Prætorii, vt anhelantis ad Conſulatum, & ob id dilationes factitantis, Tacitus 4.

Cato Marſus quidam, notatur a Cicerone in oratione pro domo ſua.

Catoni reſcripſit D. Had. 1. Inſtit. 10.

PORCII promiſcue congeſti.

L. Porcius Naſica, Cenſori Catoni cum ille, Ex tui animi ſententia tu vxorem habes? *Non hercle*, inquit, *ex animi tui ſententia*. Cicero de Orat. 2. Gellius lib. 4. cap. 20. In Cicerone male legitur, *ex animi mei ſententia*

¶ L. Porcius Cenſorinus, Conſul ſub Triumuiratu Cæſaris, Lepidi & Antonii ann. V. C. DCCXV. poſt pugnam Philippenſem ab Antonio Græciæ præpoſitus eſt. Plutarchus in Antonio.

¶ PORCIVS LATRO, grauis Orator & ſuauis homo, in omni re tamen nimius. Vide Senecã proœmio lib. 1. controuerſiarum, Plinium lib. 20. cap. 14. Cælium 6. cap. 35. & Volaterranũ in voce Latro. Genere Hiſpanus fuit, condiſcipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator. Dicere ſolebat, ſummam eſſe demẽtiam, detorquere orationem, cui rectã eſſe liceat. Tædio duplicis quartanæ ſub Auguſto ſemet interfecit. Sic Euſeb. in Chron.

¶ Porcius Septimius, procurator Rhetiæ ſub Vitellio, incorruptæ erga illum fidei. Tacitus 19.

¶ Porcius Feſtus, præſes Iudææ ſub Nerone, ſucceſſor Fœlicis. Actor. 24. Obiit in Iudæa. Hiſt. Eccl. 2. cap. 23.

¶ Porcius Ruſticus, propinquus Latronis, pro quo ille reo in Hiſpania dixit. Seneca.

¶ M. Porcius Lecca, Tri. pl. an. V. C. DLV. L. Manlio Acidino, cũ ex Hiſpania rediiſſet, ne vrbem ouans ingrederetur, obſtitit, quanquam re a Senatu impetrata. Liu. 32.

¶ Fuluius Vrſinus ſcribit Læca. Vide Notas eius in opera Ciceronis pagina 205.

P. Porcius Lecca, Triumuir Epulonum factus, quo tempore id ſacerdotium primũ eſt inſtitutum, an. V. C. DLVIII. Prætor anno ſequenti, Hetruriam obtinuit, vt a tergo Liguribus eſſet. Liuius 33.

M. Porcius Lecca, Senatorius, ſocius Catilinæ. Salluſtius.

P. Porcius Lecca, ſocius Catilinæ. Cicero pro P. Sylla.

DXLIII. L. Porcius Licinius, legatus Q. Fuluii Flacci Proconſ. bello Pun. 2. Liuius 26.

L. Porcius Licinius, alius opinor, Æd. pl. anno ſequ. id eſt DXLIV. Prætor biennio poſt, Galliam prouinciam aſſecutus eſt C. Claudio M. Liuio Coſſ. ante quorum aduentum aduerſus Haſdrubalem multa induſtria rem geſſit. Liu. 27. Traditur idẽ Poeta fuiſſe, & citatur ab A. Gellio 19. cap. 9. & 17. cap. 21.

L. Porcius Licinius, Prætor ann. V. C. DLXI. Sardiniam tenuit. Conſul ann. DLXX. aduerſus Ligures rem geſſit, in quo bello ædem vouit Veneri Erycinæ, quam L. filius Duumuir extructam ad portam Collinam dedicauit. Liuius 35. 39. & 40.

¶ L. Porcio ob Pro. opt. adminiſtratam Baſtetani populi P. C. Hæc inſcrip extat in Tarraconenſi prouincia. Inſcrip. ant. pag. 5.

M. Porcius M. F. Ibidem pag. 14.

P. Porcius, ſcripſit pöema de pugna porcorum verſibus hexametris, cuius dictiones omnes a *P.* littera incipiunt.

Porcio reſcribitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 4.

¶ Porcia Veneria, mulier impudica, ſcitam habet inſcriptionẽ. Inſcrip. ant. pa. 67.

¶ Porcius Lyſimachus.

Lyſimachus, citatur Plinio lib. 1. & 15.

¶ Poſidius, cæſus a Donatiſtis. Auguſt.

¶ Poſidonio reſcribitur ab A A. & C C. 6. Cod. tit. 54.

Poſidonius, Epiſcopus Calamenſis, ſcripſit vitam D. Auguſtini.

¶ POSIS, luti figulus, Plinio ex ſententia Varronis 35. cap. 12.

POSTHVMII.

P. Poſthumius Tubertus, Conſ. anno 5. poſt exactos Reges, triumphauit cũ M. Valerio collega de Sabinis, & interiecto anno iterum Conſul, triumphauit cum Agrippa Menenio de Auruncis. Liu. 2. Plin. 15. cap. 29. Primũ hunc ouaſſe ſcribit. Idẽ Dionyſ. tradit, ſed hic bello Aurunco, ille Sabino.

¶ Manutius vult ſcribendum Poſtumius ex antiquis lapidib.

A. Poſthumius Tubertus, P. vt opinor, nepos, Mag. equ. ſub Æmilio Mamerco, quãdo ille cenſurę tempus ac modũ impoſuit an. V. C. CCCXXI. Deinde triennio poſt Dictator dictus a genero ſuo, T. Quintio Cincinnato, Volſcos & Aquos vicit nobili pugna, deq; iis triumphauit. Hunc Liuius ſeueriſſimi imperii virum vocat, nec credit tamen ab illo filium, quod præſidio non iuſſus deceſſerit, ſecuri percuſſum libro 4. Agunt de eodem Diodorus Siculus lib. 12.

Valerius Max. lib. 2. cap. 2. Gellius lib. 17. capite vltimo.

C. Poſthumius Cominius, Conſul anno V. C. CCLII. quo tempore primus Dictator creatus eſt T. Largius, illius collega. Iterum Conſul anno IX. poſt, Antiates Volſcos vicit. Liuius 2. ¶ Vide an idem ſit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

A. Poſthumius Albus Regillenſis, Conſul & Dictator eodẽ anno, videlicet V. C. CCLVIII. teſte Dionyſio lib. 6. Latinos memorabili pugna ad lacum Regillenſem vicit, deque iis cum M. Equitum, T. Ebutio triumphauit. Liuius 2. Plin. de viris illuſtr. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Huius opinor filios fuiſſe, qui ſequuntur, Sp. & A. Poſthumios.

Sp. Poſthumius Albus Regillenſis, Conſul ann. V. C. CCLXXXVIII. Poſtea inter legatos fuit, qui miſſi ſunt Athenas ad deſcribendas leges Solonis, deinde vnus ex X. viris. Liuius 3.

A. Poſthumius Albus Regillenſis, Conſul an. V. C. CCXC. contra Æquos rem feliciter geſſit. Liuius 3.

Sp. Poſthumius Albus, Sp. vt opinor F. Tribun. mil. Conſulari poteſt. anno V. C. CCCXXIII. Dein ſequenti anno legatus A. Poſthumii Dictatoris, aduerſus Volſcos ſtrenue pugnans, ictus ſaxo, perfractoque capitẽ, acie excedere coactus eſt. Liuius 4.

M. Poſthumius (exiſtimo Regillenſem dictum) ann. V. C. CCCXXIX. Tribun. mil. Conſulari poteſt. rem aduerſus Veios cum collegis ob diſcordiam male geſſit, vnde damnatus a populo 10. millibus æris grauis. Liuius 4.

M. Poſthumius Regillenſis, Trib. mil. anno V. C. CCCXLI. prauæ mentis homo, ob crudelitatem ab exercitu lapidibus obrutus eſt. Huius aliquãdo excepta vox eſt, Malum militibus meis, niſi quieuerint. Liuius 4. Valerius Max. 9. cap. 8.

Poſthumia, Veſtalis, propter amœniorem cultum, ac liberius ingenium, accuſata, tandem abſoluta eſt, an. V. C. CCCXXXV. Liuius 4.

M. Poſthumius & M. Poſthumius Albinus, ſimul Trib. mil. ann. V. C. CCCLII.

A. Poſthumius Regillenſis, Trib. mil. ann. V. C. CCCLVIII. cum L. Iulio Tarquinienſes cecidit. Liuius 5.

A. & L. Poſthumii Regillenſes, ſimul Tribb. mil. an. V. C. CCCLXXIV. Fors fratres, ſuperioris A. filii.

Sp. & L. Poſthumii Albini Regillenſes, Tribb. mil. Conſulari poteſt. Ille an. V. C. CCCLXI. Æquos vicit, deceſſitque in Cenſura: hic anno CCCLXVI. id eſt, proximo poſt vrbem recuperatam a Gallis. Liuius 5. & 6. Arbitror fuiſſe fratres, & ſuperioris Sp. nepotes.

Sp. Poſthumius Albinus, Conſul anno V. C. CCCCXXI. Dein proximo anno Cenſor, cum Philone, Magiſter equitum anno CCCCXXVI. Iterum Conſul an. CCCCXXXIII. auctor cum T. Veturio pacis Caudinæ, Samnitibus deditus, nec tamen receptus eſt. Liuius 8. & 9.

¶ L. Poſthumius Megellus, Conſul an. V. C. CCCCXLIX. triumphauit de Samnitibus. Iterum Conſul triumphauit de eiſdẽ & Hetruſcis contra auctoritatem Senatus, & interceſſionem 7. Tribunorum, cum illi tres Tribuni auxilio eſſent & plebis voluntas. Tertium Conſul, quod opera militum in agro ſuo vſus eſſet, cum exercitui præeſſet, damnatus eſt. Liuius lib. 9. 10 & 11. Suidas Ποσύμιος.

¶ L. Poſthumius Megellus, Conſul an. V. C. CCCCXCI. Idem puto fuit rex ille ſacrorum, quem citat Plinius 11. cap. 37.

A. Poſthumius Albinus, Conſul anno V. C. DXI. Idem Flamen Martialis cum ad bellum gerendũ proficiſci vellet, a L. Metello Pontif. Max. ne a ſacris recederet, in vrbe retentus eſt. Liuius 19. & Valerius libri 1. cap. 1.

L. Poſthumius Albinus, Conſul anno V. C. DXIX. iterum anno DXXV. tertium deſignatus abſens, cum Prætor eſſet, vna cũ exercitu cæſus eſt a Gallis, an. DXXXVIII. Liuius. Fors A. fr.

Sp. Poſthumius Albinus, Prætor vrbanus anno V. C. DLXV. Tertio anno poſt Conſul Bacchanaliũ coniurationem puniuit. DLXX. fit Augur. Moritur an. DLXXIX. Liuius 36. & 39.

A. Poſthumius Albinus Luſcus, Prætor anno V. C. DLXIX. Conſul ann. DCLXXIV. quadriennio poſt Cenſor, proximo inde anno X. vir ſacrorum, miſſus legatus cum 9. aliis in Macedoniã an. DLXXXVII. Liuius.

Sp. Poſthumius Albinus, Prætor anno V. C. DLXXI. Siciliam tenuit. Conſul anno DLXXX. primus omnium ſocios grauare cœpit, cum ante illum nemo in vlla re oneri aut ſumptui fuiſſet. Liuius 39. & initio 42. Hic idem Poſthumius cognomento dictus eſt Paulus.

L. Poſt-

L. Posthumius Albinus, Prætor an. V. C. DLXXIV. triūphauit de Lusitanis, Cōsul an. DLXXXI. Fit Flamen Martialis an. DLXXXVI.

L. Posthumius Albinus, Consul ann. V. C. DC. mortuus in ipso honore, vt auctor est Iulius Obsequens.

A. POSTHVMIVS ALBINVS, Romanæ scriptor historiæ, Consul an. V. C. DCIII. cū L. Lucullo. In hunc est dictū Catonis. Vide Ciceronem in Bruto & Gellium 11. cap. 8. Item Macrobium, Corn. Nepotem & Suidam, Αὖλος Ποσόμιος.

¶ Sp. Posthumius Magnus, Consul an. V. C. DCVI. De hoc puto loqui Ciceronem in Bruto cum inquit: *Multæ sunt Sp. Albini orationes*, &c.

Sp. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. DCXLIV. lege Manilia damnatus a iudicibus Gracchanis. Cicero in Bruto.

A. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. DCLV. Sp. superioris fr. fuit, teste Sallustio, M. Antonii Oratoris collega. Periit in bello sociali. Liuius 75.

A. Posthumius Albinus, Flamen, alius à Consulari, teste Cicerone in Bruto.

A. Posthumius Albinus, vir Prætorius, & legatus Syllæ bello sociali, à militib. Syllæ saxis & lapidibus mactatus, quā rem ille dissimulanter tulit. Plutarchus in Sylla, Liuius lib. 75. Val. Max. lib. 9. cap. 8. Orosius lib. 5. cap. 18. Eutropius lib. 5.

A. Albinus, inter Cæsaris Prætores refertur Appiano lib. 2.

Posthumius, haruspex temporibus Syllæ. Cū enim is Tarentū venisset, atq; ibi sacrificasset, vidit in capite vitulini iecinoris similitudinē. Quare præclarā ei victoriā significari respōdit, iussitq;, vt extis illis solus vesceretur. Augustinus de C. D. lib. 2. c. 24. Variant nonnihil Cicero lib. 1. de diuinat. Valerius Maximus lib. 1. cap. 6.

T. Posthumius, non minus vehemens Orator, quam bellator, effrenatus & acer nimis, sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. Periit in bello ciuili Pompeiano. Cicero in Bruto.

Cn. Posthumius, accusator Murænæ, familiaris Ciceronis.

L. Posthumius, Pompeianus à Sallustio ad Cæsarem cum M. Fauonio confertur.

¶ T. Posthumius Furfanus, Cæsaris partium Prætor Siciliæ, ad quem Cicero scribit lib. 6. Cæcinam illi commendans. Fit mētio Furfani in epist. ad Att. p. 166. ¶ Variant de cognomento Notę Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pagina octuagesimanona.

¶ M. Posthumius Pyrgensis, publicanus & vir improbus, damnatus a populo. Li. 25.

¶ L. Posthumius Tempsanus, Prætor anno V. C. DLXIX. Liuius 39.

L. Posthumius Tympanus, Quæstor T. Sempronii Longi Cōsulis anno V. C. DLX. cæsus a Gallis, dum castra tutatur. Liui. 34.

Posthumius, familiaris M. Marcelli, Cōsularis, qui Athenis periit. Cicero epist. 4.

Posthumia, Seruii Sulpitii vxor. Cic. 4. familiarium epistol. 2. & ad Attic. 12. epist. 4.

¶ Iulius Posthumius, vir Consularis, pręfositus Dalmatiæ sub Augusto, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus. Quidā pro Posthumio Posthumū vocant, qua ratione ad hanc familiam nihil pertinuerit.

Fuluius Posthumius, Cęsaris partiū apud Dyrrhachiū, refertur Cæsari com. 3. Eundemne an T. Posthumiū Cæsar in Italiam miserit, cum ipse tempestate reiectus esset, incertum. Appianus eius meminit lib. 2.

¶ Posthumius Seuerus, occisus a Seuero. Spartianus.

A. POSTHVMIVS, vnus ex triginta Tyrānis, Gallias 7. annis tenuit. Vide Pollionē.

¶ Posthumius Victorinus & Posthumia Maximina, referuntur Inscript. ant. p. 284.

Posthumia Victorina. Ibidem pag. 453.

L. Posthumius Facilis, pag. 330.

Q. Posthumius Hyginus. pag. 455.

¶ Posthumius Lampadius, Consul sub Iustiniano pag. 110.

Q. Posthumius, Senator, ab Antonio, cuius partes fouebat, in bello Actiaco dilaniari iussus. Dion lib. 50.

¶ Posthumius Titianus, præf. vrb. sub Diocletiano.

Posthumia P. F. Paula Iuuentii Secund. Cos. Sic habet inscriptio pagina 66. opinor deesse vel intelligi vocem Vxor.

¶ Posthumus, Romanus, Græcis litteris post tricesimum ętatis annum est eruditus, cum initio aurifaber fuisset. Semel autem isto doctrinæ amore commotus Athenas abiit, ibiq; Græcorū disciplinas addidicit, & præclara eruditione ornatus consenuit. Iure itaque & hic Heraclii illud de se dicere potuit: ἐμαυτὸν ἐδιδαξάμην, Meipsum quæsiui. Hæc Suidas.

¶ POSTHVMVLENVS, citatur Ciceroni epistolarum 6. ad Trebatium.

¶ POTENTIANO rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 35.

¶ POTESENTICO ab AA. & CC. 4. C. ti. 16

¶ M. POTIDIVS, municeps noster, multas priuatas caussas actitauit, celeriter sane verba voluens, nec hebes in caussis, vel dicam plus etiam quam non hebes, sed efferuescens in dicendo stomacho sæpe iracūdiaque vehementius, vt non cū aduersario solum, sed etiam, quod mirabile est, cū iudice ipso, cuius delinitor esse debet orator, iurgio sæpe contenderet. Cicero in Bruto.

¶ POTITII, quod sacrorum Herculis ritum, pro dono genti suæ ab ipso assignatum, auctore App. Claudio Cẽsore, administeriū seruorum transtulissent, oēs intra annum extincti sunt, cū essent puberes numero super 30. nomenq; Potitiū, in 12. familias diuisum, prope interiit. Val. Max. 1. cap. 2. Plinius de viris illustr. ¶ Adde quæ habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 34. & 45. item Pauli epitome lib. 14.

P. Potitius, vir frugalis. Cicero in Verrin.

¶ POTITIANVS Afer, vitā Antonii narrat apud Augustinum.

PRÆSENTII.

P. Præsentius, dux in bello sociali, Perpennam, Romanorum ducē, fugauit. Appianus 1. In vulgata versione Præsentrius legitur.

L. Præsentius L. lib. Flori VIvir si. Aug. L. Præsentius L. lib. Apr. Io. amico b. mer. Inscript. ant. pag. 152.

L. Præsentius L. F. Lem. Pætus quæratur apud Carolum Sigonium emendationum 147.

L. Præsentius L. F. Pætus Seuerus cum honorib. gestis & Vrbia L. F. Marcella, refertur apud Apianum memor. veterū pagina 154. & Carol. Sigonium emendationum 2. pagina 147.

¶ PRAESENTINO rescribitur ab Anton. A. 5. Cod. tit. 51.

PRECII.

Preciorum familiam commendarunt mala Preciana, quorum meminit Macrobius lib. 3. cap. 13.

Precia, elegans & formosa mulier Romæ, sed parum pudica, quæ Cethego summæ auctoritatis in Rep. viro cōciliata, quicquid libuisset, facile consequebatur. Nihil enim in Senatu & in populo decernebatur, vbi non interuenisset Cethegus, neq; Cethego quicquam probatum erat, quod nō iussisset Precia. Huius fauore, suffragante Cethego, L. Lucullus Ciliciam prouinciā adeptus est. Plutarchus in Lucullo.

L. Precius, Eques Rom. Cic. in Verrinis.

Precianæ hæreditatis, vt a Precio familiari & amico relictæ, meminit Cic. in epistolis ad Terentiam, & ad Att. lib. 12. Cuspiana, inquit, explicabis, etiā Preciana, &c.

¶ PRECIANVS I C. Ciceroni in epistolis ad Trebatium.

¶ PRECILIVM patrem Cicero impense laudat, vt virum bonum & familiarem suū, epist. 18. cuius & filium Cæsari cōmendat.

¶ PRIMA, mater Maximi Pupieni Imp. Capitolinus.

L. Primus Sp. F. Celsus, refertur Inscript. ant. pagina 293.

Primus, Corinthiorum Episcopus, Hegesippo lib. 5. Eusebio Hist. Eccles. 4. c. 22.

¶ PRIMANIVS, rescripto dignatus est a Gordiano Imp. 3. Cod. tit. 15.

¶ PRIMIGENIO rescribitur a Carino & Numeriano AA. 5. Cod. tit. 51.

¶ PRIMITIVVS, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio περὶ στεφάνων.

Primitiuæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 64.

Prisci separatim positi.

Priscus, procurator Cęsaris ff. 26. ti. 8. l. 21.

Priscus, dux leg. 10. sub Cestio Gallo, cæsus a Iudæis. Ioseph. bell. Iud. lib. 2. c. 24.

Prisco rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 65.

Priscus, in homicidio & incendio nominatus, & ante quæstionem confessus in insulam deportari iussus est a Diuis fratribus Pand. 48. de interdictis, relegat. & deport.

Priscus, Sophista & alius Emesenus, falsarius insignis, memorantur a Suida.

PRISCIANI.

Priscianus, reus affectatæ tyrānidis sub Ant. Pio, voluntaria morte periit. Capitol.

Prisciano alii rescrib. ab Ant. A. 5. C. tit. 53.

Prisciano cuidam, scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

Priscianus Philosophus tempore Symmachi oratoris, cui Senatus salarium constituit. Meminit eius Symmachus in epistolis suis a. 5.

PRISCIANVS Cæsariensis, Grammaticus, floruit sub Iustiniano principe, teste Paulo Diacono lib. 18. Præceptorē habuit Theoctistū, cui omnē eruditionē suā post Deū imputat lib. 6. Apparet fuisse Christianū: citat. n. ex sacris libris nomina nota, Michael, Raphael, Gabriel, Abrahā, Dauid, Ioachim

Ioachim & pleraque alia, citat Vegetium, Seruium & Donatum.

PRISCILLIANI.

Priscillianus, homo nocentissimus sub Caracalla, iussu Macrini in insulã deportatur. Dion.

Priscillianus cum Mariano & Ianuario, refertur Pand. 34. de adimpl. vel transferend. leg. &c. l. 3.

¶ PROBATVS, præfectus Ægypti sub Claudio, teste Pollione.

PROBI.

M. AVRELIVS PROBVS, natus ex ciuitate Syrmiensi, matre nobiliore quam patre, Tribuno tamen militum, Tacito in imperio successit, vir vere prob9, & princeps cõstantissimus. Domito fere toto orbe, cũ exercitũ in laboribus detineret, bellũ etiã Persicũ meditãs, nocuit illi vox præclara, qua breui non necessarios fore milites dixerat, ab iratis per tumultũ occisus, post annum imperii 6. mense 4.

Probæ rescribitur a Diocletiano & Max. 2. Cod. de transact.

Probo a Constantino principe 6. C. ti. 1.

Probo alii, & superiorum temporum, a Seuero & Ant. AA. ibid. tit. 48. & 4. C. tit. 32. Rursus alii ab Alexandro A. 9. C. tit. 1.

Proba, virgo in vrbe, a qua dictus puteus dominæ Probæ, quẽ ipsa iuxta S. Mariæ ædem in campo fecit. Marlianus 5. cap. 18.

Probus, Præf. præt. Valentiniani principis, mortuo Volcatio, & in eodẽ honore Consul cũ Gratiano Aug. an. V.C. MCXXIV. Laudatur ab Ausonio, vt qui sit stirpis nouator Anniæ, patribusq; comet infulis Aniciorũ stemmata. Apud Ammianũ Marcel. multa de illo cõmemorãtur lib. 27. & summatũ omniũ maximus vocatur lib. 28. Filiã reliquit Probã, & ex ea nepotes 3. Olybriũ, Probinũ & Probũ. Duorũ primorũ laudes celebrat Claudianus in ipsorũ Panegyrico.

PROBA *illa, omnium dignitatum & cunctæ nobilitatis in orbe Rom. nomen illustrius, cuius sanctitas, & in vniuersos effusa bonitas, etiam apud barbaros venerabilis fuit, quam trium liberorum, Probini, Olybrii & Probi non defatigarũt ordinarii Cõsulatus*, &c. Hæc Hieron. ad Demetriada puellã. Augustin. huic Probæ & Iulianæ, viduis scribẽs, gratulatur ex earũ stirpe, & domo Aniciana, Demetriadẽ puellã virginitatis velũ accepisse, epist. 179.

Olybrius & Probinus, Olybrii, viri Cõsularis, ex Proba filii, simul gesserunt Cõsulatũ ann. V.C. MCXLVIII. Vxor Olybrii fuit Iuliana, ex qua filiã Demetriadem sustulit, de cuius laudibus vide Hieronymum.

Probus, Olybrii & Probini fr. Consulatum & ipse gessit sub Arcad. & Honorio, Arcadii, iam sextum eum honorem administrantis, collega, anno V.C. MCLIX.

Probus quidam scripsit de numeris oratoriis. Citatur Rufino de metris Comicis.

Probus, Episcopus Chalcedonensis sub Mauricio Imp.

¶ PROBINVS, præf. vrbis sub Cõstantio. Probino rescribitur a Gord. Imp. 5 C. ti. 73

Probina, vxor Gracilis, cuius Epitaphiũ legitur in Antiquitatib. Fabricii p. 70. & seq.

¶ PROBIANVS, Procõsul Africæ sub Cõstantino & Licinio. Augustinus epist. 68.

Probianus, Medicus in exercitu Constantini. Nicephorus lib. 7. cap. 5. Fors hic est, cui rescribitur Cod. 1.

PROCILII.

Procilius, negata Gabinio supplicatione, adiurauit hoc nemini accidisse. Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epist. 5.

Procilius, Grãmaticus, Varroni & Senec.

¶ PROCOPIVS, Tyrannus, sub Valente Imp. excruciatus. Fors idem, ad quem scripsit in epistolis suis Libanius Sophista

Procopius, scriptor Histor. De hoc Suid.

¶ PROCVLAE rescripserũt M. & L. Pand. 32. de legat. & fideicommiss. l. 11. Fors eadem, contra quam Commodus Imp. in lite pronunciauit. Pand. de probationibus.

Proculus, Christianus, in aula Seueri cõsenuit, cũ ipsum per oleum curasset. Tertullianus ad Scapulam. Proculo rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 29.

Proculus, Tyrannus, patria Albingaunus, sub Probo: cuius iussu, proditus a Frãcis, interemptus est. Vopiscus.

¶ C. PROCVLEIVS, Augusti Cæsaris familiaris, homo benignus in fratres, quos volunt fuisse Scipionem & Murænam, cũ quib. denuo patrimoniũ diuisisse traditur. Hinc illud Horatii, virũ laudãtis li. 2. Od. 2.

Viuet extento Proculeius æuo,
Notus in fratres animi paterni.

Plutarchus de hoc plura in Antonio. In maximo stomachi dolore, gypso poto, mortem sibi consciuit. Plinius 36.

Proculeiano & Epitychano rescripserũt Diui fratres Pand. 30. de leg. & fideicommiss. l. 41.

PROPERTII.

Propertius Celer, Prætorius, veniã ordi-

nis petens ob paupertatem, decies sestertium a Tiberio donum accepit. Tacit. 1.

Prosper, sermone scholasticus, & assertionibus neruosus, multa composuit. Vide Gennadium.

¶ Protogeni, rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. de rebus creditis.

PRVDENTII.

Avrelivs Prvdentivs Clemens, vir Consularis, Hispanus genere ex Caesaraugusta, Christianae religioni deditissimus vixit, iā aetate prouectior. Nā adolescentiā & iuuentutē incontinēter actam sibi, fatetur ipse & dolet. Septimum & quinquagesimum annum agens res Ecclesiasticas vario carminum genere coepit cōponere docte & eleganter, nisi quod interdum in vocibus peregrinis, & maxime Graecis, syllabarum quantitatem neglexit, cum tamen Graecas illum litteras probe tenuisse, testētur librorū ipsius inscriptiones Graecae. Floruit Theodosii Magni & filiorum ipsius temporibus, Hieronymo & Ambrosio synchronus. Vide Gennadium.

Prudentius Maximus, veteranus miles, refertur mem. veterum pagina 410.

Prudentius reuerens Obitio signiferorum. Ibid. pag. 469.

PVBLII.

Q. Publius, Trib. pl. cum deiectus est e saxo Tarpeio Manlius, anno vrbis conditae CCCLXXI. Liuius 6.

Q. Publius, vnus ex V. viris mensariis anno V. C. CCCCIII. Liuius 7.

¶ Q. Pvblivs Q. F. Q. N. Philo, Cōsul anno V. C. CCCCXVI. Latinos domuit, deque iis triumphauit. In eo ipso honore a collega T. Aemilio dictus dictator, leges 3. plebi gratissimas, nobilitati aduersas, tulit, vnā vt plebiscita omnes Quirites tenerent, alteram vt legum, quae centuriatis comitiis ferrentur, ante initū suffragiū Patres auctores fierent, tertiā vt alter vtiq; ex plebe Censor crearetur. Idē primus ex plebe Praetor anno XVII. M. Equitum triennio post, Cēsor 22. iterum Cōsul XXVII. primusq; Procōsul, prorogato imperio, factus est, & acto honore decretus illi triūphus, domitis obsidione Palaepolitanis. Liuius 8.

C. Publius, adolescens ob aes alienū primum nexus, cū a Papyrio foeneratore obscoena pati nollet, caesus ab eodem, causam praebuit nexui abrogando. Liuius 8.

T. Publius, lectus Augur, anno V. C. CCCCLIII.

Publius, Senator, celebris actor caussarum suo tempore, etiam luminibus captus forum non deseruit. Val. Max. lib. 8. cap. 7.

Publius, proscriptus a Triumuiris, quomodo seruatus sit, Appianus lib. 4.

Pvblivs Syrus mimographus, quē Caesar praetulit Laberio. Vide Gellium & Macrob. De hoc puto loqui Cicer. ad Att. 14. epist. 2. *Ex priore theatrū Publiumq; cognoui.* Seneca controuersiarum 7. controuers. 3. refert, summum Publii amatorē fuisse Cassium Seuerum, solitumque dicere, multa esse apud illum melius dicta, quam apud quenquam Comicum Tragicumque, aut Romanum aut Graecum, vt illum versum, quo aiebat, non posse inueniri meliorē: *Tā deest auaro, quod habet, quam quod non habet.* Et illū de eadē re: *Desunt luxuriae multa, auaritiae omnia.* Et illū: *O vita misero longa, felici breuis.* ¶ Reliqua huius Publii petantur e veterum Latinorum Poetarum fragmentis apud Robertum Stephanum.

Publius, primas Melitae insulę, cuius patrem curauit Paulus Apostolus, naufragio illuc eiectus. Actorum vltimo.

Publius, vnus ex 18. martyribus Caesaraugustanis, de quibus Prudentius.

Publia, virgo diues, quam Cicero duxit, repudiata Terentia, pauloque post abiecit, quod filiae morte gaudere visa esset.

Publia Laodia. Inscript. ant. pag. 283.

¶ Q. Publius Secundus, Consul cū M. Papio Mutilo sub Augusto iam seniore an. V. C. DCCLXI. a quibus lex Papia Publia dicta, quam Augustus de maritandis ordinibus, & incitandis caelibum poenis tulit, cū vterq; illorū liberis & vxore careret. Diō 56.

¶ Publius Optatianus, praefect. vrb. sub Constantino.

¶ Q. Pvblicenvs, necessarius Ciceronum. Ad Q. fratrem 1. Cuius honorem M. Cicero a Prętore Asiae, fratre, minui vel impediri non vult.

PVBLICII.

M. Publicius Malleolus, Consul an. V. C. DXXI. cū nat⁹ est M. Cato, Censorin⁹ ille.

¶ C. Publicius Bibulus, Trib. pl. infensus M. Marcello belli Pun. secūdi anno 10. Huius fors dictum est de P. Mumio, illum cuiuis tēpori hominē esse. Refertur a Cicerone 2. de Orat. ex auctoritate Catonis.

L. Publicius Bibulus, Trib. mil. ex legione 2. pugnae Cannensi superfuit. Liu. 22.

C. Publicio L. F. Bibulo AEd. pl. honoris

virtutisque causa S.C. populique iussu, locus monumento, quo ipse posterique eius inferrentur, publice datus est. Extat Romæ. Inscript. ant. pag. 207. & apud Marlianum 6. cap. 10.

L. & M. Publicii, Ædiles ædem Floræ constituerunt, vt est auctor Tacitus libr. 2. Ouidius ex mulctaria pecunia Floræ ludos fecisse, & cliuum Publiciū ædificasse scribit, Fastorum lib. 5. De cliuo ab illis ædificato, testis est Varro. ¶ Adde quæ habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

¶ Publicius Malleolus, interempta matre, primus omnium culeo insutus, & in mare proiectus est. Liuius 68. Orosius 5. capite 16.

C. Publicius Malleolus, Quæstor Cn. Dolabellæ, in Cilicia cæsus est. Cicero in Verrinis 3.

*P*ublicia *P*osthumium Albinum, Consulem, maritum suum, veneno sustulit. Liuius lib. 48. Valerius Maximus 6. cap. 3.

¶ Cn. *P*ublicius Menander, libertinus homo, quem legati Rom. in Græciā proficiscentes, interpretem secum habuerunt. Cicero pro L. Corn. Balbo. Vide eam orationem.

Q. *P*ublicius, *P*rætor tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio.

*P*ublicius & Vibius, ita similes *P*ompeio Magno fuere, vt permutato statu & *P*ompeius in illis & illi in *P*ompeio salutari possent. Valerius Maximus lib. 9. cap. 15.

*P*ublicius, Trib. pl. tulit, vt in Saturnalibus cerei nō nisi a ditioribus missitarentur, cum tenuiores clientes a patronis ambitiosis muneribus grauarentur. Macrobius 1.

¶ *P*ublicia Flaminica, Lentuli Flaminis vxor, filia Semproniæ. Macrobius 3. c. 13.

¶ *P*ublicius Certus, accusator Heluidii, Consulatus honore per *P*linium deiectus, paulo post morbo decessit. Vide *P*linium epistolarum 9. ad Quadratum.

¶ L. *P*ublicius Italicus, vxorem habuit Flauiam Q. filiam Salutarem, filios Flauianum & Italicū *P*ublicios. De his omnibus scita extat inscriptio apud Volaterranum in Flauiis.

¶ *P*ublicia Antilla, vxor Cælii *P*rimitiui. Inscript. ant. pag. 220.

M. *P*ublicius Hilarius. Ibidem pag. 280.

Sex. Publicius Fronto. Ibidē pag. 373.

C. *P*ublicius, legatus C. Cassii Cos. anno V.C. DCXLVII. cæso ab Heluetiis Tigurinis exercitu Rom. cum ipso Consule & L. Pisone legato altero, ne residui, qui in castra confugerant, delerentur, obsides & dimidiam partem omnium rerū Tigurinis dedit. Qui reuersus in vrbem, a Cœlio Trib. pl. die dicta, quod obsides Tigurinis dedisset, in exiliū concessit. Eutropius in fine 4.

*P*ublicio & Optato rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19.

*P*ublicio M. Ælius Antoninus 7. Cod. titulo 43.

*P*ublicíæ Seuerus & Antoninus 4. Cod. titulo 53.

*P*ublicii aliquot referuntur Inscript. ant. pagina 63.

¶ De *P*ubliciana in rem actione extat titulus *P*and. 6.

*P*ubliciano rescribitur ab AA. & CC. 6. C. titulo 58.

PVBLILII

L. *P*ublilius L. F. Voleron. N. Volscus Trib. mil. Consul. potest. anno vrb. cond. CCCLV.

Voleto *P*ublilius *P*. F. Vol. N. Trib. mil. anno V.C. CCCLIV.

Publilia & Sex. *P*ublilius Sex. lib. Inscript. ant. pag. 131.

*P*ublilius, cum filia *P*ublilia, citatur Ciceroni ad Attic. 12. & 13.

¶ T. PVLFIO, Centurio sub Cæs. in Galliis, vir fortissimus, postea tamen in bello ciuili exercitum C. Antonii prodidit, factusque est *P*ompeianus. Cæsar 5. Gallici & ciuilis 3.

¶ M. PVLLIENVS Tertullus pater, Ingēnua *P*risca mater.

M. *P*ullienus Ouf. Ingenuus F.

M. *P*ullienus *P*riscus.

L. *P*ullienus Tertullus. Inscriptionum antiquarum pag. 168.

¶ PVPIENVS MAXIMVS, Imp. cum Balbino, antea Consul & præf. vrbi, vir grauis, seuerus & rei militaris scientissimus. Patrē habuit Maximum, fabrum ferrarium, vt alii volunt vehicularium, matrem *P*rimam nomine. Vide Capitolinum.

PVPII

P. Pupius (sic enim legendum arbitror, non *P.* *P*ipius) vir ex plebe Quæstor fuit anno V.C. CCCXLVI. Liuius 4.

Cn. *P*upius, Duumuir belli *P*un. secundi anno 2. cum collega Cæsone Quintio Flaminio ædem Concordiæ in arce faciēdam locauit. Liuius 22.

L. *P*upius, *P*rætor anno vrbis conditæ

DLXX. Apuliam prouinciã tenuit. Liui. 39.

M. Pupius, in summa senectute Pisonẽ adoptauit. Cicero pro domo sua ad Pontifices, vbi addit, *nostra memoria*, vt intelligas ætate Ciceronis factum. Arbitror autẽ adoptatum ab illo M. Pisonẽ illum oratorẽ, de quo multa Cicero in Bruto, qui Consul fuit anno V.C. DCXCIII.

Pupiæ legis meminit Cic. ad Q. fratrem secundo epistola penult.

Cn. Pupius, commendatur a Cicerone Pisoni genero 13. epistolarum.

Pupii, Poetæ Tragici, meminit Horatius epistolarũ 1. cuius poemata vocat lachrymosa, quod spectatori lachrymas ob commiserationem facile mouerent.

L. Pupius, Centurio Pompeianus. Cæsar Comm. 5.

M. Pupius Piso Calphurnianus, Consul anno V.C. DCXCIII.

M. Pupius M. F. Strigo, Ædilis ne an Quinquevir, nescio. Certe illo cum Cæsare Augusto & trib. aliis (sic opinor) curatoribus facti sunt ludi seculares quinti.

Q.

QVARTAE rescribunt Seuerus & Ant. C. lib. 8. tit. 45. l. 2.

P. QVARTIVS P. F. Victor.

P. Quartius P. F. Primus. VI. viri. Inscript. ant. p. 168.

Quartia vidua an. vixit LXXX. Ibi p. 340.

¶ QVARTINO rescribũt A A. & CC. 5. Cod. tit. 21. rerum amotarũ & 8. C. tit. 42.

Quartinæ iidem Principes 8. Cod. ti. 51.

Quartinus coactus imperium sumere sub Maximino, a Macedonio, eius rei auctore, mox interimitur. Herodianus 7.

Quarto rescribitur ab Alex. A. 5. C. ti. 38.

¶ QVERCONIVS, memoratur Inscript. ant. pag. 160.

¶ QVIETO rescribitur ab Ant. 9. C. ti. 51.

¶ QVIEGIO scribit Ambros. epist. li. 8.

¶ QVINTVS, Poeta Calaber, scripsit τὰ τοῦ Ὁμήρου παραλειπόμενα.

Quintus, Medicus, cuius discipulos, Satyrum, Numesianũ & alios, quotquot potuit, studiose audiuit Galenus, magnifice de Quinto sentiens.

¶ Quintilla, citatur Iuuenali Sat. 7.

QVINTII.

¶ Quinctii, Quinctii, Quinctilii scribẽdum, teste Manutio in Orthographia.

Quintiorum familia Romæ clara & Patricia fuit, in qua Cincinnati, Capitolini, Crispini, Flaminii diuersis temporibus floruere. Plinius auctor est, in Quintiorũ gente aurum ne feminas quidem habere solitas, quod magnũ virtutis & frugalitatis documentum est. Primus gentis auctor quis fuerit, nusquam in memoriis veterũ proditur. Antiquissimi omnium L. Quintius Cincinnatus & T. Quinti⁹ Capitolinus reperiuntur, quos equidem fratres patrueles fuisse reor.

Cincinnati.

L. QVINTIVS L. F. L. N. CINCINNATVS, filium habuit Cæsonem, corporis magnitudine ac viribus, tũ rebus bellicis & in foro facundia valde conspicuũ. Qui quod Tribunos ac plebem, tribunitiis actionibus infestus, aliquoties foro pepulisset, die dicta ad populũ a Trib. pl. A. Virginio, priusquã iudicii tempus aduenisset, Consulũ iussu in Thuscos exulatũ abiit anno V.C. CCXCII. Ceterũ pecunia, qua dati ab illo vades obligati erãt, tã crudeliter a patre exacta est, vt diuenditis omnib. bonis, aliquandiu trans Tiberim veluti relegatus deuio quodã in tugurio viueret. Proximo tamẽ anno in locum P. Valerii Publicolæ, qui in recuperatione Capitolii ceciderat, Consul suffectus, assiduis cõcionib. Tribunos & plebẽ coercuit, Senatũ castigauit, volentib⁹ se Patrib⁹ in sequentẽ annũ Consulẽ reficere restitit.
Dictator dictus, L. Manliũ Cos. ab Æquis CCXCVI.
inclusũ, liberauit, eumq; Consulatũ deponere coegit, Æquos sub iugũ misit, deq; iis triũphauit, Dictatura, quã in sex mẽses acceperat, 16. die deposita. Iterũ 20. anno post Dictator creat⁹ cũ iã esset octogenario maior, Sp. Meliũ, studentẽ rebus nouis, & a M.
Equitũ, Seruilio, quod ad dicendã causã ve CCCXVI.
nire nollet, interemptũ, iure cæsum pronũciauit, bona illius publicauit, domumq; dirui iussit. Id Æquimeliũ appellatum. Filios pter Cæsonẽ tres habuit, L. T. Q. pari indole ac animi magnitudine. Vxor ei fuit Racilia. Ipse in vtraq; fortuna moderatus, nõ minus sanctimonia vitæ quã rebus gestis clarum nomẽ ad posteritatẽ transmisit. Vide Liuiũ 3. & 4. Dionys. Hal. car. 10. Ciceronẽ in de senectute, Val. Max. 4. c. 2. & lib. 4. c. 4. Plin. 18. c. 3. auctorẽ de viris illustribus, Florum 1. c. 11. Suidam Κίννος. ¶ Fragmẽt. Sex. Pompeii pagina 66.

L. Quin-

L. Quintius Cincinnatus L. F. ter Tribunatum militũ Consulari potestate gessit. Fuit & M. equitum Dictatori Mamerco Æmilio, cuius in primo Tribunatu collega fuerat. Liuius 4.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus L. F. L. N. bis Consul, bis Trib. militũ Cõsulari potestate fuit. In priore Cõsulatu male cõcors cũ collega C. Iulio Mentone, cũ neuter dicere Dictatorẽ vellet, ipse tandẽ coactus a Tribunis pl. socerũ suũ, seuerissimi imperii virũ, A. Posthumiũ Tubertũ, dixit. Tribun⁹ militũ Cõsulari potestate cõtra Veios cum collegis infeliciter pugnauit, fuso exercitu, castrisq; amissis. Mox tamẽ sub Dictatore Mamerco Æmilio legatus plurimũ ad victoriã cõtulit. Quæ res illi postea ad populũ reo, & quod antea quoq; Consul in Volscis auspicio Posthumii Dictatoris rẽ prospere gessisset, profuit, accedẽte Cincinnati patris memoria, & exactæ iam ætatis T. Quintii Capitolini precibus. Liuius 4.

Q. Quintius Cincinnatus L. F. (sic enim appellatũ opinor minimũ natu ex Cincinnati liberis) Tribunus mil. Cõsulari potest. fuit, quo anno Veii circumsessi sunt.

T. Quintius Cincinnatus, T. puto F. L.
CCCLXVII N. duobus Tribunatibus dupliciq; Dicta-
CCCLXXI. tura præfulsit. Superauit Prænestinos, deq;
CCCLXXV iis triumphauit. Liuius 6. & 7.

CCCXCIV. L. Quintius Cincinnatus, illius haud dubie fr. & ipse bis Tribunatum mil. cũ Consulari potest. assecutus est. Latinos, Tusculũ obsidentes, cum collega Ser. Sulpitio Rufo ad vnum omnes cecidit. Liuius 6.

C. Quintius Cincinnatus, collega L. Quintii in secundo Tribunatu anno V. C. CCCLXXVIII. frater, puto, patruelis fuit, Q. Quintii filius.

T. Quintius Pœnus, fors T. superioris F. T. N. L. pronepos, Consul fuit anno V. C. CCCCIV. & antea bis M. equitum, primũ M. Furio Camillo Dictatori V. iterum Q. Seruilio Halæ. Liuius 7.

Capitolini.

CCXXCIII. T. QVINTIVS CAPITOLINVS BARBA-
CCLXXXVI TVS, L. Cincinnati synchron⁹, & vt puto, pa-
CCLXXXIX. truelis, sexies summũ imperiũ, id est Cõsu-
CCCIX. latũ obtinuit. In primo seditionẽ de tributis
CCCXII. Comitiis plebeiorũ magistratuũ sedauit In
secũdo de Volscis & Antio capto triũphau .
Inde Quæstor Volsciũ, qui falsus testis Cæsoni Quintio innocenti dicendæ causæ potestatẽ ademisset, donec damnaretur, persecutus est. Quartũ Consul plebẽ & Tribunos, delectũ inhibentes cõpescuit, & ad officiũ reuocauit. Extat eius oratio apud Liuium 3. Volscos & Æquos vicit. in quinto Cõsulatu togatus armati collegæ gloriã æquauit, cõcordiã ac pacẽ domi inter ordines retinens. Sextũ Cõsul L. Quintiũ Cincinnatũ ad extinguendã Sp. Melii cõiurationẽ, Dictatorẽ dixit. Vir tot Consulatib. eodem tenore gestis, omniq; vita consulariter acta, toti P. R. verendus ac amabilis. Liuius 2. 3. & 4.

T. Quinti⁹ Capitolinus T. F. & Consul fuit, & Consulari potestate Trib. militum. Consulatum gessit cũ Cn. Fabio Vibulano an. V. C. CCCXXXIV. Tribunatũ CCCL. cũ primum circumsessi sunt Veii. Liuius 4. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur.

T. Quintius Capitolinus Crispinus, bis Trib. mil. & M. Equitũ. Deinde Consul an. V. C. CCCCI. triũphauit cũ collega M. Fabio Ambusto, de Tarquiniensibus. Liu. 6. & 7.

L. Quintius Capitolinus, fratris in Tribunatu primo collega fuit, ann. V. C. CCCLXX.

Q. Quintius Capitolinus, eundem honorem anno 5. post gessit.

Cn. Quintius Capitolinus, tantũ Ædilis Cur. fuisse legitur, an. V. C. CCCLXXXIX. Liu.

Flaminii.

Ex Quintiorũ Flaminiorũ ædib. Festus scribit ignẽ, nisi rei diuinæ gratia, efferri nõ licuisse. Fuere autem plebei. In Culice Virgilii hic versus legitur:

Flaminius deuota dedit qui corpora flammæ.

Variat tamen Manutius in Orthographia: Flamininus, inquit, Quinctiorum cognomen, Flaminius gentis nomen.

C. Quintius Flaminius, Flamẽ Dialis, cui sacerdotiũ hoc cum toga prætexta & sella curuli datum, auctor puto Flaminiorũ in gente Quintia fuit. Eidem etiam vt Senatum ingredi posset, concessum. Liuius 27.

C. Flaminius C. F. L. N. Trib. pl. legẽ de agro Gallico diuidendo promulgaturus, cũ nec precibus nec minis Patrũ moueretur, patre iniiciente manum, e Rostris descẽdit, priuatoq; paruit imperio, Consul an. V. C. DXXXI. Gallos vicit, deque iis triumphauit. Nõ multo post Censurã gessit cũ L. Æmilio Paulo. Q. Claudiũ Trib. pl. ferentẽ legẽ, ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimã nauẽ, quæ plus quã trecentarum amphorarũ esset, haberet, enixe iuuit. Alterũ inde a plebe Consulatũ obtinuit, in quo honore cõtra Hãnibalẽ ad Trasym. pugnãs, magna P. R. clade vict⁹ & cęsus est. Li. 21. 22

& 23. Plutarchus in Fabio, Valerius Maximus libri 1. capite 6. lib. 5. cap. 4. Fuisse & Magistrum equitum apparet. Vide Plutarchum in Marcello Filios reliquit duos, T. & L. & filiam Quintiã. Forsan eodem natus C. Quintius Flaminius. Nam tabulis Capitol. C.F.C.N. dicitur.

Flaminii Patricii.

T. QVINTIVS FLAMINIVS C. F. ex Quæstura Consul, cum haberet annum ętatis 30. Philippum, Macedoniæ regem, prælio fudit, & castris exuit, Nabin Tyrannum subegit, eoque nomine triumphauit. Missus est legatus contra Antiochũ & Ætolos cum M. Acilio, missus est & ad Prusiam propter Hannibalem. Sed & Censuram gessit. Auctores Liuius, Plinius, Plutarchus, Valerius Maximus.

L. Quintius Flaminius, T. fr. Prætor vrbanus anno V.C. DLV. fuit. Consul septẽnio post, contra Gallos & Ligures rem gessit. Cato Censor Senatu hunc mouit, quod ad libidinem pueri, quem adamabat, quẽdam ex damnatis securi percussisset. Liuius 35. & 39. Cicero de senectute, Valerius Maximus libri 2. capite 4. Plutarchus in Catone & Quintio. Populus tamẽ Romanus, cum aliquando in extrema parte theatri stantem spectare illum animaduertisset, verecundia & commiseratione ductus, in locum dignitati suæ debitum transire coegit. Idem Valerius Maximus lib. 4. cap. 5.

C. Quintius Flamini⁹, Quæstor Scipionis in Hispania anno V.C. DXLIV. Prætor anno DLXI. Hispaniam citeriorem tenuit. Cos. an. DLXVII. cũ Æmilio Lepido Ligures domuit, deinde viam a Bononia perduxit Aretium. Liuius 35. & initio 39.

T. Quintius Flaminius T. superioris F. mortuo patre, munus insigne gladiatoriũ cum visceratione epuloque & ludis scenicis quatriduum dedit, anno vrbis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41. Idem postea lect⁹ Flamen Quirinalis anno DLXXXVII. Liuius 44.

T. Quintius Flaminius Cos. anno V.C. DCIIII.

T. Quintius Flaminius Apelles, Consul anno DCXXXI. Hunc conspectum sibi puero Cicero scribit in Bruto.

Cæso Quintius Flaminius, Duumuir locandæ ædis eodem anno, quo II. Consul C. Flaminius cæsus est, id est DXXXVII.

L. Quintius Flaminius, creatur Augur anno V.C. DXLI.

Q. Quintius Flaminius, X. vir diuidendis agris creatus, an. V.C. DLIII. Cn. Lentulo P. Ælio Pæto Coss.

C. Quintius Flaminius, Prætor anno V.C. DLXXVII. peregrinam iurisdictionem tenuit. Liuius 41.

C. Flaminius, Ædilis cum M. Pletorio tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio. Hunc puto esse, quem ad Att. 15. cognomento Flammam vocat.

L. Quintius, Trib. mil. in exercitu P. Philonis Proconsulis anno V.C. CCCCXXVIII. Liuius 8.

L. Quintius Gulo, Consul anno V.C. CCCCLXXXIV. Auctor Eutropius.

Crispini Patricii.

T. QVINTIVS CRISPINVS, Badium Campanum singulari pugna superatũ confecisset, nisi ille relicto equo, fuga sibi consuluisset. Præturã gessit belli Punici secũdi anno decimo. Deinde proximo Consul cũ M. Marcello, dum vna exploratum eunt tumulum quendam, in insidias delati, M. Marcellus statim ibi configitur, Crispinus cum effugisset, ex vulnere paulo post obiit. Liuius 23. & 27. Val. Maxim. libr. 5. cap. 1.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno vrbis conditæ DLXXXVI. Hispaniam citeriorem sortitus, biennio post ex eadem triumphauit. Liuius 39.

L. Quintius Crispinus, Consul sub Augusto anno vrbis conditæ DCCXLV. collega Drusi Neronis. Dion Titum nominat, & T.F. fuisse scribit. Meminit inter Iuliæ adulteros punitos Velleius volum. poster. & singularem nequitiam supercilio truci protexisse, tradit.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno V.C. DCCXCVI. Dion Caium vocat,

T. Quintius Crispin⁹ Valerian⁹, circa eadem tempora floruit. Extat de hoc inscriptio apud Volaterranum, & Inscriptionum veterum pagina 212.

Crispinus & Menophilus, viri Consulares sub Maximino, Aquileiam aduersus illum defendentes. Capitolinus.

QVINTII plebeii.

D. Quintius, vir obscuro genere ortus, sed factis militaribus clarus, cæsus a Tarentinis in pugna nauali. Liuius 26.

L. Quintius, homo nouus & improbus, sub

sub Sylla florens, Trib.pl.defendit Oppianicum, quo condemnato M.Iuniū, hominem Ædiliciū, qui isti quæstioni præfuerat, ciuitate eiecit. Cicero pro A. Cluentio. Agenti pro Tribunitia potestate restituenda Lucullus restitit. Salustius in oratione Macri Trib.pleb.item Asconius Pedianus. Hunc esse opinor, quem Cicero in Bruto turbulentis concionibus aptissimū vocat.

C.& P.Quintii, fratres fuere, C.filii. Pro Publio iam sexagenario, cum illum Sex. Næuius adfinis bonis suis nefarie exuisset, dixit Cicero: quæ oratio etiamnum extat. Eiusdem coniunx Q. Roscii soror extitit.

¶ P.Quintius Varus, cuius meminit cū laude Cicero pro A. Cluentio: etsi Quintilii Vari dicantur.

¶ Quintius Hirpinus, ad quem scribit Horatius in Odis lib. 2. Celebratur ab ipso inter amicos.

¶ T. Quintius Atta, togatarū scriptor, Olympiade 170. mortuus, sepultusque in via Prænestina. Meminit huius Festus Pōpeius in voce Atta, & Horatius in epistolis ad Augustum, notans eius fabulas non exacte scriptas. Gellius subinde citat illum in Ædilibus, in Conciliatore, in Tirone proficiscente. Nescio ad hunc an ad aliū scripserit Lucilius; Muginamur, molimur, subducimur Atta, citante Nonio. Ab Isidoro etiam lib.6. e Nattæ Satyra adducitur:

Vertamus vomerē in ceram, mucroneq; aremus Osseo. Nam cum Græci & Thusci primum ferro in ceris scripsissent, post Romani iussere, ne quis graphium ferreū haberet, sed vt cera ossibus scriberetur, vt idem Isidorꝰ.

L.Quintius, legatus seu dux Crassi fuit, in bello contra fugitiuos gesto. Frontinus 2.cap.5. Liuium citans, Plutarchus item in Crasso.

¶ P.Quintius Scapula, cum cœnaret apud Aquilium, repente expirauit. Plinius 7.capite 53.

T.Quintius Scapula, auctor & concitator belli in Hispania cum Q. Aponio. Nam ab illis pulsus & eiectus est Trebonius, Proconsul a Cæsare vlteriori Hispaniæ præfectus. Exitus Scapulæ traditur cōmentario 6. Vide Dionem lib.43.

¶ M. Quintius Felix M. Quintio Pirailio F. piissimo. Inscript.ant.pag.305.

¶ T. Quintius Trogus, homo scelerosus, accusatur capitis a M. Sergio. Varro libro 5.de ling.Lat.

P.Quintius Repentinus, cum vxore Salustia Phœbe, refertur ibidem pagina 317.

Quintia Restituta, C. Petronii mater p.65.

Quintia LL. Gripta.pag.317.

Quintia Q. F. Aliena, Cornelii Iusti vxor 173.

Quintius Astorius, sub Pio viuens, refertur cū laude & epitaphio honorifico p.190.

Quintiam Catullus laudat, vt candidā, longā & rectā, formosam tamē esse negat.

Quintius & Cornelius memorantur eidem Catullo.

Quintius, sub Decio Proconsul Siciliæ, sub quo passa est Agatha virgo.

L.Quintius, Prætor, obseruata Domitiani temporis Præturæ maxima castitate, cū de prouincia reuersus æger assidenti amico dixisset, se frigidas habere manus, renidens ille: *atqui eas*, inquit, *de prouincia calidas paulo ante reuocasti.* Risit Quintius, delectatusque est innexo scommate, quippe a suspicione furtorum alienissimus. Macrobius lib.7.cap.3.

¶ QVINTIANVS, adolescens nobilis, in Commodum stricto pugione irruens: *Hūc*, inquit, *tibi Senatus mittit.* Verum a militib. comprehensus, amentiæ pœnas dedit. Herodianus. Lampridius male hunc Pompeianum fuisse tradit.

Quintiano rescribunt Seu. & Anton. 6.Cod.tit.3.

Quintiano AA.& CC.7.Cod.tit. 16.

Quintianæ AA.& CC.6.Cod.tit.48.

QVINTILII.

¶ De Quintiliæ familiæ primordiis Fragment.Sex. Pompeii pag.26. Idem nominat Quintilianos Lupercos pag.66.

Sex.Quintilius, Sex.F.P.N. Varus, Cōsul anno V.C.ccci. periit in Consulatu peste, quæ tum omnium maxima grauissimaque fuit. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Quintilius Varus, Trib. mil. Consulari potestate an. V.C. ccclii. Tab.Capit.

Cn.Quintilius Varus, Dictator anno V.C.ccccxxiii. claui figendi gratia.

P.Quintilius Varus, Prætor anno V.C. dli. Magonem, fratrem Hannibalis, pugna vicit, Mago paulo post ex vulnere obiit. Liuius 30.

M.Quintilius Varus F. eidem pugnę interfuit.

P.Quintilius Varus, Flamen Martialis, obiit anno V.C. dlxxxv.

P.Quintilius Varus, Prætor anno V.C. dlxxxviii.

Sex. Quintilius Varus, Ciceronis studiosus. Cicero post reditum in Senatu. Prætor fuit Lentulo & Metello Nepote Coss. ann. V.C. DCCXVII. Quæstor initio belli ciuilis, cum L. Domitio Corfinii captus & dimissus, in Africam ad Accium Varum se contulit. Cæsar comment. I.

Sex. Varus, Proconsul Hispaniæ. Cicero epistolarum 10. Nescio an queat esse idem cum superiore.

P. Quintilius Varus, inter iudices fuit, cum Cicero diceret pro P. Quintio. Vide orationem ipsam.

Sex. Quintilius Varus, post cladem Philippensem velatus honorum insignibus, liberti manu se iubente cōcidit. Paterculus.

P. QVINTILIVS Sex. F. VARVS, periit in Germania sua ipsius manu, cæsis legionib. patris auiq; exemplo. Historia illa cum ab aliis, tum præclare a Paterculo describitur volumine posteriore. Consul fuit anno V.C. DCCXLI. sub Augusto. Inde Syriam rexit, successor Saturnini. Vide Iosephum libro 17. capite 6. Vxorem habuit Claudiā Pulchram, qua editus Quintilius Varus, sororem Quintiliam, nuptam Nonio Asprenati.

Quintilius P.F. Varus, gener Germanici, prætextatus declamās audiit a Cestio: *Si ista negligentia pater tuus, exercitum perdidit*, &c. Seneca cōtrouers. lib. I. controuers. 3. Tacitus tamē lib. 4. non generum Germanici, sed matrem eius Claudiam Pulchrā, vxoris Agrippinæ sobrinam fuit. Et pertinet eodem locus Dionis de Agrippina in Caligula. Vt a Domitio Afro accusatus sit, docet Tacitus ibidem.

¶ Q. Quintilius, Senator Romæ sub Augusto, suam operam in monomachia, principi gratificans, præstitit. Dion lib. 50. apud quem corrupte legitur Κόϊντος Οὐιντίλιος.

¶ Quintilius Cremonensis, Virgilii & Horatii familiaris, moritur sub Augusto. Eusebius in Chron.

Quintiliorum domus omnis cæsa & extincta a Commodo. Lampridius.

Quintilio Attilicio Diui fratres rescripserunt Pandect. 38. de bonis libertorum.

¶ Quintilius Faustus, Senator tempore Iuliani principis. Volaterranus in Faustis.

¶ C. QVINTILIVS MARCELLVS, vir bonus sub Alexandro, & a consiliis illius, quo ne meliorem quidē Historiæ habent, vt inquit Lampridius in Alexandro. Consul fuit sub eodem principe an. vrbis conditæ DCCCCLXXVIII. collega illius in secundo Consulatu.

Quintilia, amica Calui Licinii, cuius morte mœstum ac dolentem Caluum cōsolatur Catullus.

Quintilia, Mima, cum nullis tormentis a Caligula subigi posset, vt fateretur, quo nomine accusata erat, se Pompilii Senatoris consiliorum aduersus principem consciam esse, tandem vt insons absoluta & dimissa est. Fulgosus 3. tit. de patientia.

A. Quintilius A.F. Pal. Priscus, cum honoribus gestis refertur Inscript. antiquarum pagina 159.

¶ QVINTILIANVS, Declamator, cuius meminit Seneca controuersiarum 10. cōtrouersia 4. vbi eius hæc sententia refertur: *Nescio, vtrumne vos miserabiliores dicam, quod alimenta accipitis, an quod huic datis. Accipitis enim, quia debiles estis: ei datis, per quem debiles estis.* Auus fuit M. Fabii Quintiliani Oratoris, cuius extant institutionum oratoriarum lib. 12.

Quintilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, de quibus Prudentius in Peristeph.

Quintilianus, litteras Hieronymi perfert ad Exuperantium militem, fratrem suum.

Quintilianus Aristides, citatur Politiano miscell. cap. I.

Quintiliano rescribit Alexand. 7. Cod. titulo 2.

Quintiliano Seuerus & Anton. 7. Cod. titulo 45.

¶ QVINTILLAE Alexand. Imp. 5. Cod. titulo 16.

¶ L. QVIRINALIS Maximus. Inscript. ant. pag. 401.

¶ QVIRINVS, Martyr & Episcopus, refertur a Prudentio in Peristeph.

Quirino rescribit Alexander 7. Codic. titulo 16.

Quiriana mala referuntur Catoni, Plinio decimiquinti capite decimoquarto. & Macrobio 3. capite 19.

Quirinus, Sophista, dicebatur γλῶσσα ταμιείου lingua ærarii; quam habebat ab Imperatore. Suidas Κυρῖνος.

RABI-

R

RABIRII.

. Rabirius, Senator, quo præcipuo adiutore L. Saturnini seditiosum Tribunatum Senatus coercuerat, perduellionis & læsæ maiestatis accusatus a T. Labieno, quod Saturninũ Tribunum pl. occidisset, defensus a Cicerone in Consulatu est. Suetonius refert C. Cæsarẽ subornasse, qui diẽ illi perduellionis diceret, ac sorte iudicem in reũ ductum tã cupide condemnasse, vt ad populum prouocãti nihil æque ac iudicis acerbitas profuerit. Meminit Plinius de viris illustribus pag. 468. & caput Saturnini per conuiuia in ludibrium circumtulisse tradit.

¶ C. Rabirius Posthumius, C. Curii publicani ex sorore C. Rabirii filius, & ab auũculo adoptatus. Qui reus factus, quod Ptolemæo regi pecunias immodicas suppeditasset, & in Ægypto infra dignitatẽ Romani nominis se gessisset, & ipse a Cicerone defendi meruit.. Adhæsit Cæsari in bello ciuili, a quo, tempore belli Africani, missus est in Siciliam ad secundum commeatum accersendum. Hirtius commentario 5.

C. Rabirivs, Poeta epicus, cuius meminerunt Ouidius in Tristibus & Quintilianus lib. 10. Laudat in hoc Seneca de beneficiis 6. exclamationem illam Antonii, quã vsurpat, fortunam suam ad alios transeuntem videns, nulla re alia præter mortis arbitrium sibi relicta: HAEC HABVI, QVAECVNQVE DEDI. Citatur a Fulgentio Placiade Rabirii nomine ex Satyra:

Abstemium temulenta fugit Mecennia nomẽ.

Rabirius, architect⁹ in ędificanda domo Domitiani Imp. Meminit eius Martial. l. 7.

C. Rabirius Fest⁹ Trib. leg. VII. & præf. alæ scubulorum. Refertur in memoriis Germanicis pag. 465.

¶ C. Raboleivs, Trib. pl. Sp. Cassio III. Cos. anno V.C. CCLXVII. Dionysius 8.

M. Raboleius, Xvir ferendis legibus biennio. Liuius 3.

¶ C. Rabonivs, tutor P. Iunii pupilli P. F. cui M. Iunius patruus, C. Mustius vitricus fuit. Cicero Verrinarum 3.

RACILII.

L. Racilius Volso, Trib. mil. Cõsul. potest. ann. V.C. CCCLVI. & iterum an. CCCLIX. Apud Liuium lib. 5. L. Attilius vocatur.

L. Racilius, Trib. pl. de Clodianis facinorib. in Senatu questus est. Cicero ad Q. fratrem. Huius, puto, in se beneficia Cicero diuina vocat, nec tamen licuisse per hominum vim & P.R. gratiam a se referri queritur pro Cn. Plancio. Ex quib. verbis apparet, illum in exilium pulsum.

C. Racilia, virgo, prima nocte cum marito in coniugali complexu ruina thalami extincta. Vide Inscript. ant. pag. 268.

Racilius, occidi iussus a Q. Cassio in Hispania, quod in se coniurasset tempore belli ciuilis. Hirtius Comm. 4.

¶ Racivs Constans, præpositus Sardiniæ, cæsus est sub Seuero. Dion.

RAGONII.

Ragonius Vincẽtius Celsus, refertur ex vetusta & eleganti inscriptione apud Volaterranum. Qui styli ratione ductus, arbitratur eum Plinii Tacitiq; seculum & eloquẽtiam redolere. Obtinuit Ragonius iste potestatem annonariã. Extat & epistola Seueri Imp. ad Ragoniũ Celsum, Gallias regentẽ, apud Spartianum in vita Pescennii.

L. Ragonius L. F. Inscript. ant. pagina 297. & 310.

L. Ragonius Vrinatius Largus Quintianus, Consul cum Seuero sub Alexandro, anno V.C. DCCCCLXXXVII.

Ragonius Clarus, præf. Illyrici & Galliarum sub Valeriano, Pollioni in Balista.

¶ Rammia Callityche. Inscrip. ant. p. 33.

L. Rammius Brudusinus, refertur Liuio Decadis 5. lib. 2.

¶ C. Rantivs Calpetanus. Inscript. ant. pagina 526.

¶ T. Rasidivs Amaranthus. Ibidem pag. 122.

Regillianvs, vnus ex triginta Tyrannis apud Pollionem.

¶ Reginio rescripsit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 64.

¶ Remigivs, Magister off. sub Valentin. & Valente AA. 5. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ Remilivs Seuerianus. Inscript. ant. pagina 6.

REMII.

Q. Remius Palæmon Vicentinus, Grãmaticus argutissimus, de quo vide Tranquillum in Grammaticis. ¶ Aliis est Rhemnius: extatque ars eius Grammatica, inuenta a Iouiano Pontano. Achilles Statius commentans in Suetonii Grammaticos, m. geminat, vt sit Remmius, idque ex eiusmodi monumento veteri, M. REMMIVS M. L. PHILER. POMPEIA Ɔ. L. PRIMA SEX. POMPEIVS Ɔ. L. STATIVS.

Remius Fannius, cuius est carmen de ponderibus, scripsit librum de medicinalibus carmine ad Lactantium Firmianum, & ipse Arnobii discipul⁹. Tribuitur & huic interpretatio Dionysii de situ orbis, quæ Prisciani nomine vulgo circumfertur. Gyraldus.

M. Remius liber Xistus Tib. Cæsaris Ser. Inscript. ant. pag. 301.

Remius Firmus. Ibid. pag. 409.

¶ RESPECTO rescribit Alex. 9. C. tit. 41.

¶ RESTITVTI aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 447.

Restituto rescripsere Seuerus & Anto. 2. Cod. de pactis.

Restituto alii AA. & CC. 9. Cod. tit. 51.

Restituto Antoninus 8. Cod. tit. 17.

¶ L. RHEGINVS, Tribunus pl. Cępionē ob cladem Cimbricam in carcerem coniectum, veteris amicitiæ memor, publica custodia liberauit, & fugę eius comes accessit. Valerius Max. lib. 4. cap. 7.

Rheginus, proscriptus a Triũuiris, quomodo euaserit, App. 4.

¶ RHESAE rescribũt AA. & CC. 6. C. ti. 55. Rheso iidem 7. Cod. tit. 2. & 8. C. tit. 45.

¶ C. Rhesius Dexter. Inscrip. ant. p. 396.

¶ M. RHETIVS, missus legatus cum Sex. Antistio Massiliam, exploratum de aduẽtu Hasdrubalis, volentis se in Italia coniungere Hannibali fratri. Liuius 27.

M. Rhetius, Prætor ann. V. C. DLXXXIV. C. Hostilio Mãcino C. Attilio Serano Coss. Liuius Decadis 5. lib. 3.

¶ RHODONI rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 4. l. 16.

¶ RICHIMER, genere Gotthus, homo perfidus, & impurus, cum esset Magister militum, Auitum Imp. captum imperium deponere coegit. Factus Patricius, Maiorianum Augustũ, virum bellicosum, & sub quo Consulatum gesserat quarto imperii anno apud Hyram fluuium interemit, Seuero, homine Lucano, illi suffecto. Quo & ipso per venenum sublato, cum Leo Imp. Orientis, Anthemium, virum Patricium & Consularem misisset, qui imperium occidentis gubernaret, sexto principatus anno suscepto aduersus illum bello ciuili, Bilimerem, Galliarum rectorem, volentem Anthemio suppetias ferre, apud Hadriani pontem superatum occidit. Deinde vrbẽ inuadens, Anthemium contra ius affinitatis, cum illi gener esset, interfecit, ac Olybrium, qui Placidiam, Valentiniani F. vxorẽ duxerat, substituit. Quo scelere patrato non longum lætatus, post tertium mensem per aduersam valetudinem vehementer excruciatus, impiam animam efflauit, Festo & Martiano Coss. anno V. C. MCCXXV. Vnum illius factum hoc collaudes, quod tertio anno regnãtis Seueri Biorgerem, Alanorum regem, nõ longe a Bergomo, oppido Venetiæ, cum toto exercitu sustulit, Rusticio & Olybrio Coss. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ ROGATO rescribit Anton. A. 8. Cod. titulo 17.

Rogato alii Gordian. Imperat. 8. Cod. titulo 28.

Rogatus, ex vxore Blęsilla sustulit Paulam, tantopere celebratã Hieronymo. Ferebatur is ab Agamemnone genus ducere, cum Blæsilla Scipionum & Gracchorum soboles esset. Vide Hieronym. in Epitaphio Paulæ.

¶ ROGATIANO cuidam rescribit Ant. 7. Cod. tit. 57.

Rogatiano alii Alex. 5. Cod. tit. 6.

Rogatiani, duo Episcopi in Africa fuere, tempore Cypriani. Vide Epistolam 10.

ROMANI.

Romani reperiuntur in Aureliis, Plotiis, Seruiis, Vergiliis & Voconiis. Præter hos occurrunt, de quorũ familia dubites.

Romanus Hispo, quibus moribus enituerit sub Tiberio, docet Corn. Tacitus libro 1. Citatur subinde apud Senecam inter declamatores sui seculi. Natura dicendi venam asperiorem sequebatur. Controuersiarum 5.

Romanus, Materni filius, cum Romana Argenonia coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 394.

Romanus Nouellialis similiter pag. 38.

Romano, cui liquet fratrem monoculũ fuisse, rescribit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 62. itẽ Gordianus A. 5. Cod. tit. 1.

Romanus

Romanus Martyr, baptizatus a Laurentio & a Decio capite punitus.

Romanus apud Antiochiam, Nouatianus antea, tẽpore Maximiani A. ab Asclepiade præfecto suppliciis multis affectus, celebratur a Prudentio.

Romanus, Patricius, affectans imperium, ab Anthemio Imperatore capitali pœna plexus est.

Romanus Lecapenus, & Romanus iunior, Constantinopolitani Impp. fuere, ille Constantini septimi socer, hic filius. Consulantur Byzantinæ historiæ scriptores.

¶ ROMANIVS Apulus, magistratus gessit. Fit eius mentio Pand. 26. de tutor. & curatorib. datis.

Romania Lupa, cum coniuge M. Herennio Eucharisto, refertur Inscr. ant. p. 77.

¶ L. ROMATIVS Trophimus, cum vxore Publicia Atilia, & filia Romatia. Ibidem pag. 81.

ROMVLI.

ROMVLVS & REMVS, Numitoris Albanorum regis ex Ilia F. nepotes, Romam condiderunt. Fratre cæso, Romulus 37. annos regnauit. Vita illius & res gestæ copiose traduntur a Plutarcho & Liuio.

Romulus, tempore Martialis vnus ex ipsius amicis. De quo in Xeniis:

Hac de vitifera venisse picata Vienna,
Ne dubites, misit Romulus ipse mihi.

Romulo rescribitur ab Alexandro A. 3. Cod. tit. 19.

Romulus, cũ Varia Hedona matre, refertur Pan. 40. de liberali causa pupill. ætatis.

Romula, mater Galerii Maximiani A.

Romulus, Consul an. V. C. MXCV. sub Constantio & Constante.

Romulus, vir sanctissimus, primus Volaterranorum & Fesulanorum Episcopus, missus a D. Petro. Volaterranus.

Romulo scribit Ambrosius epist. 7.

¶ ROMVLVS Momyllus, natus patre Oreste, Gottho, postremus occidentis Imperator, vulgo AVGVSTVLVS dictus. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuiniũ. Apud Glycam pag. 368. hæc de Romulo isto legimus: *Hic mihi notabis illud ipsum imperium, quod sub Romulo initium habuerat, post* M. CCCIII. *annos itidem sub Romulo principe defecisse.*

ROMVLII.

Romulius Denter, præf. vrb. sub Romulo rege. Corn. Tacitus lib. 5.

T. Romulius Vaticanus, Consul anno V. C. CCXCIX. damnatus a populo, quod mortem struxisset L. Sicinio Dentato, eiusque commilitonibus. Postea tamen cum ad plebis gratiam sententiam accommodasset, factus est x. vir. Dionysius 10. Liuius 3.

T. Romulius, Triumuir epulonum anno V. C. DLVIII. Purpurione & Marcello Coss. Liuius. 33.

Romulius Pollio, cum centesimum ætatis annum excessisset, rogatus ab Augusto Cæsare, quanam ratione maxime vigorem illum animi corporisque custodisset: *Intus*, inquit, *mulso, foris oleo.* Plin. 22. c. 24.

¶ ROSÆ rescribitur a Val. & Gall. AA. 4. Cod. tit. 19.

ROSCII.

L. Roscius in legatione ad Veientes iussu Tolumnii regis cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

¶ Sex. Roscius Amerinus, Sex. Roscio patre cæso, non modo bonis paternis a duobus T. T. Rosciis Magno & Capitone, excussus est, sed insuper illorum opera parricidii accusatus. Defendit illum Cicero, cuius oratio inter reliquas extat.

¶ L. ROSCIVS Otho, Trib. pl. C. Pisone M. Glabrione Coss. cum ageretur de bello Piratico Pompeio mandando, egit cum populo, vt non solus ille, sed adiuncto collega, secundus dux crearetur. Quare tanta indignatione populus succlamauit, vt superuolans coruus oculis captus in forum decideret. Legem præterea tulit, vt Equitib. Romanis spectandi gratia 14. ordines darentur. Accusatus ob eam rem, a Cicerone, tum Consule, defensus est. Meminit eius erga Equites beneficii Cicero in Orat. pro Muræna, Liuius 99. & Paterculus volumine posteriore. Superiorum auctores sunt Dion 36. Plutarchus in Pompeio. Cæterum legem Rosciam etiam Plinius inculcat lib. 7. cap. 30. Quæ certũ præscribebat censum Equestri ordini; quem qui non explerent, spectandi loco in XIV. ordinib. arcebantur. Patet id ex Iuuenalis Sat. 3. & 14. patet ex Horatio, qui 40000. nummûm, id est CCCC. sestertia fuisse ait:

Si quadringentis septem sex millia desunt,
Plebs eris &c.

Legimus apud Plinium lib. 33. cap. 2. caput hoc repetitum sub Tiberio.

¶ Q. ROSCIVS GALLVS, Comœdus,

& ipse ob excitatam in theatro seditionem cum postulatus foret, Ciceronis patrocinio meruit absolui. De hoc vide to Ciceronem libro 1. de diuinatione, de Oratore 1. & pro Quintio, Macrobium Saturnalium 3. & Valerium Maximum 8. cap. 7. Idem tradente Plinio, H S. quinquaginta meritasse proditur lib. 7. cap. 39. Vide item Volaterranum, & ex hoc mutuatum sua Gesnerum in Onomastico. ¶ De hoc Roscio locum Ciceronis lib. 1. de Oratore ad hunc modum expressit Fragment. Sex. Pompeii pag. 98. *Roscii*, inquit, *vulgo appellari solent in omni arte ita perfecti, ut Roscius Comœdus in arte sua perfectus fuerat, cui nihil deesset ad perfectionem.*

Roscii, duo fratres, cum M. Crasso in Parthos profecti, a Surena, cuius comitatū exploratum ierant, capti sunt. Plutarchus.

L. Roscius, Prætor sub initium belli ciuilis Pompeiani, antea legatus Cæsaris in Galliis. Hic cognomento dictus est Fabatus, vt liquet ex epistolis Ciceronis ad Atticum manuscriptis, nempe libro 8. epistola 16. In excusis mendose Fabius legitur. ¶ De eodem notæ Fului Vrsini, in opera Ciceronis pag. 98.

Roscius, legatus L. Cornificii in Africa, periit ibidem cum Cornificio. Appianus libro 4.

Roscius Regulus, vno die Consul sub Vitellio. Tacitus lib. 19.

¶ C. ROSIVS Lollianus, refertur Inscript. ant. pag. 66.

¶ C. ROSIANVS quæratur in Geminiis.

RVBELLII.

C. Rubellius, coætaneus Ciceronis, & hæres Q. Thurii cum nonnullis aliis, commendatur Q. Cornificio.

¶ C. Rubellius Geminus, Consul sub Tiberio, anno vrbis cond. DCCLXXXI. Tacitus initio 5.

¶ C. RVBELLIVS PLANCVS, natus auo Tiburte Equite Rom. in cuius domū sub Tiberio denupsit Iulia, Drusi F. quondam Neronis vxor. Ipse Consularis nominatur Tacito. Vide lib. 3. & 5.

Rubellius Plancus, C. Rubellii & Iuliæ F. per matrem pari ac Nero gradu Augustum contingens, primum in exilium cum Antistia coniuge pellitur a Nerone, postea missis militibus occiditur, capite in vrbem relato. Tacit. 14. Sueton. in Nerone. Ad hunc instituta apostropha Iuuenalis Sat. 8.

¶ Diuersam, & forsan veriorē, de hoc Rubellio I. Lipsii sententiam pete e cōment. eius in lib. 14. Taciti.

-- *Tecum est* (inquit) *mihi sermo, Rubelli*
Plance, tumes alto Drusorum sanguine, tanquā
Feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses,
Vt te conciperet, quæ sanguine fulget Iuli.
Non quæ ventoso conducta sub aere texit &c.

Serg. Rubellius Anthus, cum Rubellia Laudice matre, refertur inscrip. ant. p. 264.

¶ RVBRENVS, memoratur L. Planco apud Ciceronē epistolarū lib. 10. epist. 21. vt qui in exercitu Lepidi vna cum Canidio primas partes habeat, Antonio fauēs.

Rubrenus Lappa Iuuenali Sat. 7.

RVBRII.

Rubrius, collega C. Gracchi in Tribunatu pl. tulit vt Carthago, a P. Scipione euersa, restitueretur. Plutarchus in Gracchis.

¶ Q. Rubrius Varro, hostis a Senatu iudicatus est vna cum C. Mario, acer & vehemens accusator. Cicero in Bruto.

Rubria, mater Carbonis, quem Cicero ironikōs amicum suum vocat in epistolis ad Pætum, fors Q. Rubrii ex F. nepotem.

Rubrius, Prætor Macedoniæ, sub quo M. Cato Tribunus mil. fuit. Plutarchus in vita Catonis.

P. Rubrius, deliciæ C. Verris. Cicero in Verrinis.

M. Rubrius, Pompeianarum partium apud Catonē in Aphrica. Plut. in Catone.

L. Rubrius, captus a Cæsare Corfinii cum L. Domitio, & dimissus. Cæs. com. 1.

¶ Rubrius Ruga, vnus ex percussorib. Cæsaris teste Appiano.

¶ L. Rubrius Cassinas, Antonium, qui nunquam illum vidit, hæredem fecit. Cicero Philipp. 2.

¶ L. Rubrius Fabatus, Eques Rom. sub Tiberio in vincula coniectus, obliuione magis quam clementia mansit incolumis.

Rubria, de qua Valerius Max. libri 9. capite 16.

Rubria, virgo Vestalis, a Nerone vitiata. Suetonius.

¶ Rubrius Gallus, oppresso a Sarmatis Agrippa, missus a Vespasiano, repressit illos. Iosephus belli Iudaici 7. capite 23. & Tacitus. Hic, opinor, describitur Iuuenali Satyra 4. sub Domitiano viuens:

Rubrius offensæ veteris reus atq; tacendæ.

Rubrio Gallo & Cælio Pisone Coss. factum est S. C. Traiani temporibus, quo libertatibus subuentum est. Vlpianus Pand. 40. de fideicommiss. libertat.

Rubrius, Medicus, citatur Plinio 29. c. 1.

¶ P. Ru-

¶ P. Rubrius Celer, cũ vxore Simia, memorantur Tortellio ex inscriptione veteri.

¶ Rubrius Nicenus, cum Rubria Veneria, in memor. Rom. pag. 259.

Rubrius Telesphorus, citatur Vlpiano Pand. 34. vt cui rescripserit D. Pius tit. de alimentis & cibar. legat.

Rubrius Theophilus, quæratur in memor. antiquis pag. 93.

RVFI, separatim positi.

Rufi in 30. & amplius familiis reperiuntur. Quoniam autem complures sunt, quorum gentilicia nomina ignorantur, hic eosdem subiicere placuit.

P. Rufus, Tiberio Graccho secundum vulnus inflixit, de quo etiam gloriari solitus fuit. Plutarchus in Gracchis.

M. Rufus, Senator, Cæsaris partium, cuius fit mentio Comm. 1. & 2.

Rufus, vir Senatorius, quomodo seruatus sit sub Augusto consilio & fide sui serui, narrat Seneca de beneficiis 7.

Rufus Bononiensis, Poeta apud Martialem.

Rufus, Consul sub Marco. ann. V. C. DCCCCXXX.

Sex. Rufus, vir Consularis, scripsit rerum Rom. epitomen ad Valentinianũ Augustũ.

¶ Rufus Auienus, Dionysium & Aratum vertit Lat. carmine. Scripsit & iambico carmine de oris maritimis ad Probũ, consularem virum, sub Theodosio & filiis eius. Seruius tradit, Vergilianas illum fabulas & Liuium iambicis versibus descripsisse.

Rufus, Consul an. V. C. MCCX. Maioriano principe.

Rufus, Ephesius medicus sub Traiano.

Rufus, Corinthius Sophista. Philostrat.

RVFII.

Rufius Pollio, memoratur Dioni, vtpote cui Claudius imaginem & sellam in curia dederit.

¶ P. Rufius Flauus, cum vxore Antonia Clemẽtina, refertur Inscript. vetust. p. 3.

¶ C. Rufius Apolaustus, cum Iulia Successa, vetustã habet inscriptionẽ pag. 374. Huic, an alii, nescio, certe Apolausto rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 16.

¶ Rufius Albinus, Consul enituit an. V. C. MLXXXVII. sub Constantio.

¶ Rufius Volusianus, Consul sub eodem principe anno V. C. MLXVI.

¶ Rufius Festus, Proconsul Græciæ præfuit, vt testatur inscriptio Græca veterum memoriarũ pag. 499. Extat apud Volaterranũ de hoc ipso iridẽ Græca inscriptio, in qua nõ Rufius, sed Rufus Fest⁹ appellatur.

Fl. Rufius Posthumius Consul effloruit sub Valentiniano III. ann. V. C. MCCI.

RVFINI.

Rufini reperiuntur in Iuniis, Liciniis, Memmiis, Mumiis, Treboniis & Volcatiis, ac fors etiam in pluribus familiis. Nos eos hic recensebimus, de quorum prosapia & gentilitate nihil ex bonis auctoribus constare potest.

Rufinus, carpitur ab Horatio lib. 1. Sat. 2. Citat eundem locum Seneca epist. 87. nomine tamen variato: *Descripturus*, inquit, *infamem & nimis notabilẽ delitiis Horatius Flaccus, quid ait? Pastillos Rucillus olet.* &c.

Rufinus, amicus Ouidii, ad quem scribit in lib. de Ponto.

Rufino rescribũt AA. & CC. 4. Cod. titulo 29.

Rufinæ iidem inibi tit. 50.

¶ Rufinus Albinus, præf. vrbi sub Constantino A.

¶ Rufinus Arabicus, Comes orientis creatus a Iuliano in locum Iuliani defuncti. Ammianus lib. 23.

Rufina, Marcelli coniunx sub Valentiniano I. ob adulterium occisa. Idem lib. 28.

RVFINVS, ex officiorum Magistro factus est Consul, & in Consulatu Præf. præt. teste D. Ambrosio ad Titianum epistolarum lib. 7. Fuit autem in Consulatu secundo Arcadii principis collega. Verum cum postea deprehensus esset ingratus & perfidus, caput illi amputatum pilo gestatum est Constantinopoli, & abscissa manus dextera, ad dedecus insatiabilis auaritiæ, ostiatim stipem mendicauit. Hieronymus ad Heliodorum in epitaphio Nepotiani, Suidas Ρυφῖνος.

Rufinus Aquileiensis presbyter, æmulus & obtrectator D. Hieronymi, quemadmodum vtriusque epistolæ testantur. Vide Gennadium. Multa ex Græcis in Latinum eloquium transtulit, sed nihil vnquã bona fide, truncatis & contaminatis omnibus, quæcunq; vertenda suscepit, interim neque Græce neque Latine satis sciens, quomodo recte de illo iudicauit Erasmus.

Rufinus Cos. an. V. C. DCCCCV. sub Pio.

Rufinus Cos. anno V. C. DCCCCLXII. sub Seuero.

Rufinus Cos. anno V. C. MC. sub Constantino.

Rufinus Cos. anno V. C. MCCXLVIII. sub Anastasio.

Rufinus Grammaticus, scripsit de metris Terentii, Plauti & aliorum Comicorũ.

Rufinus quidam apud Chalcidem, bibens helleborum, neq; vomebat, neq; vllo modo purgabatur, sed, vt consuetum aliquem potum sumebat, & concoquebat. Sex. Philosophus lib. 1. cap. 14.

Rufina & Secunda, Rom. virgines, patre Asterio & matre Aurelia, martyres sub Valeriano, vt scribit Volaterranus.

¶ RVFIO Vestorianus, citatur Ciceroni lib. 14. ad Atticum epist. 5.

Rufioni rescribunt AA. & CC. 4. Cod. titulo 49.

¶ P. RVFIVS P. F. Balbinus, C. Rufrius P. F. Pedon. fratres, & Rufria P. L. Amoena, referuntur Inscript. ant. pag. 64.

RVSCII.

C. Ruscius, accusator vetus, de quo multa iucunda scitu Cicero in Bruto pag. 231.

C. Ruscius, C. F. Fauositer. Inscript. ant. pag. 189.

¶ Ruscii Cæpionis donationem, qua hæredes obligabantur, quotannis certam pecuniam Senatoribus dare, qui Senatum frequentarent, Domitianus vt ambitiosam atque parum vtilem rescidit. Suetonius in Domitiano.

Ruscius quidam in exercitu Crassi fuit, inter cuius impedimẽta post patratam cædem inuenti sunt libri Milesii Aristidis, de luxuria & delitiis compositi. Plutarchus in Crasso.

RVSTICI.

Rusticus Arulenus, Trib. pl. sub Nerone, Prætor sub Vitellio, missus ab illo legatus ad Flauianos duces, a militibus vulneratur. Tacitus 16. & 19. Hunc Domitianus propterea q; philosopharetur, quodque Thraseam diuinum fuisse hominem diceret, interemit. Dion in Domit. Tacit. in vita Iulii Agricolæ. Meminit Plin. epist. 5. lib. 1. Vide supra Iunius Rusticus.

¶ Rusticus Iulianus, res nouas moliens in præfectura vrbana, extinctus est sub Valentiniano. Ammianus 27.

¶ Rusticus Bolanus, Consul sub Traiano, anno V. C. DCCCLXIII.

Rusticus, nescio idem an alius, Consul sub Hadriano, anno vrbis cond. DCCCLXXI. Inscript. ant. pag. 197. citant Rusticũ quondam Deresium, curatorem Tiberis & cloacarum vrbis sub Hadriano, sed voce opinor corrupta & deprauata. Quidam malunt legere Terchesius.

Rusticus, Episcopus Narbonensis, cui scripsit Leo primus Pontifex.

Q. Rusticus, præf. vrb. sub Constantino & Constante.

Rustico rescribit Alex. 9. Cod. tit. 50.

RVSTICII.

Rusticius, Consul anno V. C. MCCXVII. cum Olybrio.

Rusticii, vt nobilissimi meminit Io. Monachus, Græcus auctor, Leonis Imperatoris res gestas describens, quem militaribus copiis tanquam scientissimum virum præfecerit Imperator.

¶ RVSTICIANA, vxor Boethii, & filia Symmachi, vrbe per Totilam capta, ad eam miseriam redacta fuit, vt ab hostibus panem mendicaret, quæ olim ditissima egentibus multa fuerat elargita. Vide Procopium lib. 3. de bello Gotthorum.

Rusticiano rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

¶ C. RVSTICELLVS Bononiensis, exercitatus in dicendo, & natura volubilis. Cicero in Bruto. ¶ Aliter de nomine hoc Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 10.

¶ RVSTICVLVS, Episcopus Nouatianorũ Romæ. Historiæ Tripartitæ 11. c. 10.

RVTILII.

Sp. Rutilius Crassus, Tribun. mil. Consulari pot. anno vrbis cond. CCCXXXVIII. qui vna cum sequenti res tranquillas habuit. Liuius 4.

¶ P. Rutilius Caluus, Tribunus pleb. Tib. Graccho & C. Claudio, ob nimis seuere gestam Censuram, diem perduellionis dixit. Valerius Max. lib. 6. cap. 5. Prætor an. V. C. DLXXXVIII. Sardiniam tenuit. Liuius in fine 45.

¶ P. Rutilius P. F. P. N. Rufus, Consul anno V. C. DCXII. cum P. Popilio, Siculis leges dedit, in qua insula publicanis aliquando operam dederat, inopiamq; suam, autorato sociis officio, sustentarat. Valer. Max. 6. cap. 10. Ciceronis, Ascon. Pediani & multorum aliorum libri pro Rutilio perperam Rupilium vocãt. Q. Fabium

bium generum suum, quod per negligentiam Taurominitanam arcem amisisset, excedere prouincia iussit. Valerius Max. 2. cap. 2. Damnatus est cum collega publico iudicio, quod Consul in amicos & clientes Tib. Gracchi asperrime saeuiisset. Paterculus. Mortuus est ex dolore & impatientia, ob fratris in petitione Consulatus repulsam. Cicero Tusculanarum 4. & Plinius 7. cap. 36. Idem, sic opinor, sub Scipione Tribunus mil. historiam eius temporis cōscripsit, vt est apud Appianum. Tacitus etiam de vita sua commentatum, neque hoc ei citra fidem fuisse, tradit in vita Agricolae. Nominatim autem de vita eius historia ista citatur a Charisio, qui librum eius quintum nominauit, citatur ab Isidoro lib. 20. Origin. Meminit Suidas Ῥουτίλιος.

L. Rutilius Rufus P. fr. Consulatum petens, repulsus est, quamuis Scipione Aemiliano suffragante. Vnde in Laelio M. Cicero: *Scipio*, inquit, *Rutilium potuit Consulem efficere, fratrem eius L. non potuit.*

P. RVTILIVS M. F. RVFVS IC. in quodam tristi & seuero dicēdi genere versatus est. Magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunae, multa praeclara de iure. Doctus vir & Graecis litteris eruditus, Panaetii auditor, prope perfectus in Stoicis. Cicero in Bruto. Hic Consul cum Cn. Manilio an. V. C. DCXLIX. armorum tractandorum meditationem militibus tradidit. Nullius enim ante se Imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aur. Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem ingenerauit. Val. Maximus 2. cap. 1. Agit de eodem Frontinus lib. 2. *P. Rutilius*, inquit, *cum secundum leges in contubernio suo filium posset habere, in legione militem fecit.* Cum Asiam a publicanorum iniuriis defendisset, inuisus equestri ordini, penes quem ex legibus Gracchianis iudicia erant, repetundarum damnatus, in exilium pulsus est. Liuius 70. Paterculus volumine posteriore. Quam iniquitatē patientissime tulit, ac cū Asiam petenti omnes prouincię illius ciuitates legatos, secessum eius operientes, misissent, vt Valerius Max. lib. 2. cap. 5. Smyrnam commigrauit, ibique totum se litterarum studiis tradidit. Cic. 1. de Oratore, ea scribit illum grauitate fuisse, vt non modo supplex iudicibus esse noluerit, sed ne liberius quidem aut ornatius caussam suam dici passus sit, quam simplex veritatis ratio ferret. Da eadem re plenius Valerius Max. lib. 6. c. 4. Cum quidā illum cōsolaretur, & diceret, instare arma ciuilia, breui futurū, vt omnes exules reuerterentur: *Quid tibi*, inquit, *mali feci, vt mihi peiorem reditum quam exitum optares?* Seneca lib. 6. de beneficiis. Redeundi potestatē cum illi Syllana victoria fecisset, respondit id, quod est apud Senecam ibidem: *Malo vt patria mei exilii erubescat, quam reditu mœreat.* Magnanimitatem hanc eius laudant Ouidius 1. de Ponto, Seneca de diuina prouidentia, Valerius Max. lib. 6. cap. 4. auctor est, cuiusdam iniustae rogationi resistentem, cum ille diceret, *Quid mihi opus est amicitia tua, si, quod rogo, non facis?* scite iuxta ac grauiter reddidisse. *Imo quid mihi tua, si propter te aliquid inhoneste facturus sum?* Ceterum Mithradatis crudelitatē, cum eius edicto per totam Asiam vno die, quicunque ciues Romani essent, occidi iuberentur, mutatione vestitus euasit, vt proditum est a Cicerone in oratione pro C. Rabirio. Scripsit Tacitus lib. 4. pulsum legibus Smyrnaeos sibi ciuem addidisse. Vt exulantem Aurelius Opilius Grammaticus secutus sit; sicut simul consenuerint, docet Suetonius.

Rutilia soror, fraternae constantiae & grauitatis haeres, C. Cottam, Oratorem illum, filium suum, & ipsum exactum patria, in exilium comitata est, cumque eo rediit, quem & tandem mortuum magno animo tulit. Seneca de consolatione ad Albinam. Meminit Cic. lib. 1. de Orat. item ad Atticum lib. 12. epist. 20. & seq.

C. Rutilius Rufus P. (sic puto) fr. P. Lentulo ei, qui princeps Senatus fuit, in M. Aquilium subscripsit. Cicero in diuinatione contra Verrem. Hic opinor est, quem Cicero in Bruto Scaeuolae fuisse familiarem scribit.

¶ RVFVLI, Tribuni militum appellabantur, quos Cos. faciebat, non populus: de quorum iure quod Rutilius Rufus legem tulerat, qua eis cauebatur multis modis, Rufuli a cognomine Rutilii, ac post Rutili appellati sunt. Fragment. Sex. Pomp. p. 70. Primus, Rutilius Praetor edixit, se amplius non daturum patrono, quam operarum & societatis actionem. Pand. 28. de bonis libertorum.

¶ P. Rutilius Lupus proscissus a Lucilio Poeta. Persius Satyra 1.

—secuit Lucilius vrbem,
Te Lupe, te Muti, & genuinũ fregit in illis.
Horatius Sermonum 2. Satyra 1.
Famosisq; Lupo cooperto versibus.

P. RVTILIVS LVPVS, Consul cum L. Iulio Cæsare tempore belli socialis, in quo & periit, dum C. Marium, propinquũ & legatum suum, non audit, submonentem, moram vtilem bello esse, ac militem tironem in castris exerceri oportere. Nam eo consilio contẽmpto, insidiis Marsorum circumuentus, cum multis nobilibus interfectus est, cæsis Romanorum militum 8. millibus. Clades hæc accepta est ad Tolenum fluuium, teste Ouidio Fast. 6. *Hanc tibi quo properas* &c. Meminit Iulius Obsequens pag. 515. sed deprauato familiæ nomine: vocat enim Lucilium.

P. Rutilius Lupus, Prætor initio belli ciuilis, id est, ann. V. C. DCCV. Pompeianas partes secutus est. Cæs. comm. 1. Idem puto Tribun. pleb. Marcellino & Philippo Coss. cuius meminit Cicero in epistol. ad Lentulum.

P. Rutilius Rupus, Rhetor, scripsit de arte, Gorgiam secutus, non illum Leontinum, sed alium sui tẽporis, cuius quatuor libros in vnum suum transtulit. Vixit tempore Quintiliani. Idem 3. cap. 1. & 9. cap 3.

Rutilio Lupo rescribitur a Diuis fratribus Pand. 50. De muneribus & honorib.

RVTILII, promiscue congesti.

P. Rutilius P. F. familiaris Ciceronis, commendatur ab ipso Pisoni Crassipedi, Quæstori Bithyniæ lib. 13. epist. 10.

M. Rutilius, Cæsaris partium, præfectus ab illo diuidendis agris. Scribit ad illum Cicero lib. 13.

Q. Rutilius, ærarii custos, Ant. & Dolabella Coss. Ioseph. lib. 14. cap. 16.

Rutilius, Tragœdus tempore Ciceronis Off. 1.

P. Rutilius M. F. Trib. pl. C. Mancinum, quod domum reuersus, cum Numantinis deditus, nec receptus esset, in Senatum introire non dubitasset, de Senatu iussit educi, ciuem esse negans, quem Pater patratus dedidisset. Cicero de Orat. 1.

Rutilius, præses Cretæ sub Nerone. Volaterranus in Dycti Cretense.

¶ Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, vir illustris, scripsit de re rust. lib. 14. ad Pausilypum, post Plinium sub Hadriano Imperatore.

Rutilius Seuerus cum vxore Domitia vixit sub Diuis fratribus, a quibus de ipso rescriptum Val. Prisciano, Prætori vrbano Pand. 25. de ventre inspiciendo.

¶ C. Rutilius Gallicus Valens præf. vrb. sub Domitiano, de quo Iuuenalis Sat. 13. *Et custos Gallicus vrbis.* Cecinit huic Soteria Statius Syluarum 1.

Sex. Gallicus, an ex Rutiliis nescio, citatur Plinio lib. 1. ex 25.

¶ Rutilius Geminus, Poeta Tragicus, cuius citatur Astyanax tragœdia. Scripsit & libros Pontificales, teste Fulgentio.

¶ Rutilius Claudius Numatianus, homo Gallus & Poeta, scripsit carmen hodœporicon ad Venerium Rufinum. Id suis temporibus inuentum Volaterranus, & a se lectum Gyraldus, confirmant. ¶ Idem a Iosepho Castaleone emendatum prodiit Romæ anno MDLXXXV.

Rutilia Primitiua, cum Q. Gauio Seuero marito, refertur Inscript. ant. p. 285.

P. Rutilius quidam commemoratur Liuio 43. & 44. qui Trib. pl. Claudio & Graccho diem ad populum dixerit, eosque violenter accusarit, a quibus ipse postea tribu motus, & ad opera publica facienda factus sit operarius. Sed hunc Valerius Max. 6. cap. 5. non Rutilium, verum M. Popilium vocat: propinquum autem eius, vnde tota lis & controuersia exorta est, Rutilium appellat.

Rutiliæ Pollæ, vt emptricis lacus Sabatianensis, meminit Proculus IC. Pand. 18. de contrahenda emptione lib. 69.

¶ RVTILIANVS, vir honestus ac probus, tum compluribus in præliis spectatæ virtutis, sed valde superstitiosus, Alexandri quem Lucianus pseudomantem vocat, filiam vxorem duxit. Vixit sub M. Antonino, sub quo etiam septuagenarius obiit. Auctor Lucianus.

Rutiliano, Consulari Ciliciæ, rescribitur ab Antonino A. 9. Cod. tit. 43. de generali abolitione.

SABIDII.

S.

SABIDII.

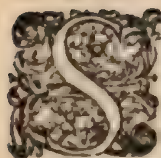

Abidius, vt amicus C. Antonii, & homo ſordidus, refertur Q. Ciceroni in de petitione Conſulatus.

Sabidius, apud Martialem homo guloſus, & ob id animæ fetentis.

P. Sabidius Hermes, Sabidiæ Ægloges libertus, vixit annos 57. Hæc inſcriptio extat Romæ trans Tiberim in ædibus D. Coronati, referente Apiano pag. 294.

SABINI, ſeparatim poſiti.

Sabini reperiuntur in Claudiis, Caluiſiis, Cæliis, Fabiis, Flauiis, Maſuriis & Titiriis.

T. SABINVS a cane, quem aluerat, ne mortuus quidem, & in Tiberim proiectus, deſertus eſt. Vide Plinium 8. cap. 40. Fulgoſum 5. de gratis. Fuit hic Sabinus amicus Germanici. Tacitus Titium vocat.

Sabina cum Modeſto ſeruo refertur apud Plinium & Fulgoſum 7. cap. 8.

¶ Sabinus Aſidius, venuſtiſſimus inter Rhetores ſcurra, cum ſententiam Leonidæ ad 30c. retuliſſet: *Ego*, inquit, *illi ad prandium promiſiſſem, ad cœnam renunciaſſem*. Seneca ſuaſoria 2.

Sabinus Syrus, miles impenſe fortis ſub Tito in bello Iudaico, memoratur Hegeſippo lib. 5. cap. 28.

Sabinus, Sophiſta ſub Hadriano Imperatore. Vide Volaterranum, plures Sabinos recenſentem. Scripſit Iſagogen ad materias & hypotheſes, declamandi lib. 4. & enarrationẽ in Thucydidẽ. Auctor Suidas.

¶ Sabino Maximo reſcripſit Hadrianus Imp. Pand. de teſtib.

* Sabinus IC. reliquit Iuris ciuilis libros 3.

¶ Sabinus Iulianus, inuaſor imperii, a Carino Imp. peremptus. Aur. Victor.

¶ Sabinus Tiro, ſcripſit περὶ κηπευτικῶν, id eſt, de hortenſibus, quod opus dedicauit C. Mecœnati. Vide Plinium lib. 19. cap. 8.

Sabini, Martyres duo petantur ex Volaterrano, & Sabinæ item duæ.

¶ SEX. SALANIVS P.F. Inſcript ant. pag. 304.

¶ SALEIVS Baſſus Quintiliano inter Epicos Poetas recenſetur, qui illi vehemens & poeticum ingenium tribuit, ſed quod ſenectute, quomodo nec Valerii Flacci, non maturuerit. Tacitus non modo Poetam egregium & abſolutiſſimum, ſed etiam virum optimum vocat. Exiguo tenuiq; cenſu vixiſſe, Iuuenalis indicat Satyr. 7. ſed in magna exiſtimatione & gloria. Veſpaſianus Imp. non ferens hanc viri inopiam, pro ſua liberalitate 500. ſeſtertia Baſſo donauit, quemadmodum eſt auctor Cornelius Tacitus.

¶ P. SALIVS Myſticus, memoratur Inſcript. ant. pag. 343.

¶ SALIA, Conſul ſub Conſtantiis Principibus, an. V. C. MCI. memoratur Prudentio in præfatione καθημερινῶν, vtpote, quo Conſulatum gerente, ipſe in lucem editus ſit. Quem locum in excuſis exemplarib. omnibus deprauatum videmus. Legitur namque vulgo:

-- Hæc dum vita volans agit,
Irrepſit ſubito canities ſeni,
Oblitum veteris Meſſaliæ Conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi &c.

Nec deſunt, qui Maſſiliam legunt, ac ciuitatem interpretantur, vbi Prudẽtius Conſul fuerit. quam ſententiam video ſecutũ quoq; virum alioqui non vulgariter eruditum, Aldum Manutium. Sed quemadmodũ dixi, verba Prudentii corrupta vitiataq; ſunt, cum ſit legendũ per hypodiaſtolen: *Oblitum veteris me Saliæ Conſulis arguens.* Quam ſinceram eſſe lectionẽ & ex veteribus hiſce memoriis, a nobis probe deprehẽſam, omnes ſcio docti libenter agnoſcẽt.

¶ SALIANVS, dux Conſtantis Imp. referente Nicephoro Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ lib. 9. cap. 21.

¶ T. SALIENVS, Centurio legionis 5. ſub Cæſare, vir improbus & ſeditioſus, ideoque per ignominiam dimiſſus. Commentario belli ciuilis 5. vbi tamen quidam codices pro Salienus, Alienus habent.

L. Salienus T. F. Sedatus, refertur Inſcript. ant. pag. 152.

¶ C. SALLIO *Ariſtæneto V. C. Septemviro Epul. Sodali Auguſtali* &c. Nobilis eſt inſcriptio, quam ſubiicit Manutius in Orthographia in voce Tutelarius, memoraturq; a Fabricio in Antiquitatibus pag. 48. Idem ne an alius incertũ, certe Ariſtænetus Conſ. fuit cũ Honorio A. an. V. C. MCLVIII.

SALONII.

P. Salonius, Tribun. mil. anno V. C. CCCCXIII. cum ipsi infestus exercitus, qui a Repub. defecerat, inter reliquas pacis ac reconciliationis conditiones a Senatu postulasset, ne quis, vbi Tribunus mil. fuisset, ordinum postea ductor esset, idq; propter Saloniū, qui alternis prope annis & Trib. mil. & primus Centurio erat, intelligens quod postulatum hoc Senatus neutiquam concessurus foret, obtestatus P. C. ne suum honorem pluris, quam concordiam ciuitatis æstimarent, perpulit, vt id decerneretur. Liuius 7.

C. Salonius, Triumuir deducendæ Tempsam coloniæ, anno V. C. DLX. P. Scipione iterum & T. Sempronio Longo Coss. memoratur Liuio lib. 34.

¶ Q. Salonius Sarra, Prætor an. DLXII. L. Quintio Cn. Domitio Coss. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 35.

Ex Saloniis fuit haud dubie & Sarra ille, de quo Cicero ad Attic. 15. Sarra, inquit, nefarius & in me contumax.

Salonius, cliens Catonis, cuius filiam ille duxit, ex eaque filium susceptum M. Catonem Salonianum appellauit, quem auum habuit M. Cato Vticensis, Gellius Noct. Att. 13. cap. 18. Salonii huius filia D. Hieronymo est Actoria Paula, de qua in Actoriis.

Salonius, Episcopus Viennensis, ad quē scripsit Saluianus, presbyter Massiliensis, vt est apud Gennadium.

¶ SALONINA, vxor A. Cecinæ, ducis Vitelliani, refertur Tacito lib. 17. Sed Saloninos arbitror pertinere ad Asiniorum familiam.

SALVII.

Saluius, Trib. pleb. Antonium hostem iudicari diu prohibuit. Postea Ciceroni consentiens, in omnibus eidem adhæsit. Proscriptus a Triumviris, domi suæ in cōuiuio cæsus est. Appianus 3. Hunc opinamur esse, cuius Cicero meminit in epistola ad Dolabellam, quæ est familiarium libri noni 10.

Saluius, libertus Hortensii, a quo filium deprauatum Cicero queritur ad Att. scribens in fine lib. 10. Alius ab hoc fuit anagnostes Attici.

¶ C. Saluius Bubulcus, Quæstor fuit Augusto secundum Consule, quemadmodum habet vetus fragmentum Rom. magistratuum 315.

¶ Saluia Citiscenia, vixit & ipsa sub Augusto. Meminit eius M. Antonius in epist. ad Augustum, teste Suetonio.

¶ Saluius Fuscus, homo prodigiosæ fortitudinis apud Plinium lib. 7. cap. 20. Duo namque centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duobus humeris contra scalas ferebat.

¶ Saluius Titianus, Proconsul Asiæ sub Nerone, homo in omnem auiditatē pronus. Tacitus in vita Iulii Agricolæ, quem illius Quæstorem in ea prouincia fuisse scribit.

¶ Saluius Liberalis, accusatus sub Domitiano, pertigit ad tempora Traiani, sub quo pro Mario Prisco dixit. vir disertus & acer, teste Plinio in epistola ad Arrianum, & qui, quemadmodum est apud Tranquillum, in defensione cuiusdam diuitis ausus est dicere: Quid ad Cæsarem, si Hipparchus sestertium millies habet? quod eius quamuis ferocius dictum, Cæsar tamen Vespasianus laudauit.

Saluio, legato Aquitaniæ, rescripsit D. Hadrianus, vt refert Callistratus Pand. 48. de custod. & exhibitione reorum.

¶ SALVIVS IVLIANVS Seuerus I C. & per filiam proauus Iuliani Didii Imp. bis Consul & præf. vrb. fuit. Sub Hadriano edictum perpetuum proposuit, eiq; in consilio fuit. Dein Pio; postremo a diuis fratribus in magna veneratione habitus est. Dicere solebat, etiamsi pedem alterum haberet in sepulchro, tamen adhuc discere velle, vt est in Pand. libro 40. de fideicommiss. libertat. l. Apud Iulianum. Reliquit digestorum libros 99. de ambiguitatibus vnum, ad Minutium 6. ad Vrceium 4. In hunc notas scripserunt Marcellus & Paulus.

¶ Familiæ huius stēma habet Onuphrius Panuinius pagina 47.

Saluius Iulianus Iurisperiti F. cæsus est ab Imp. Commodo, vt narrat Lamprid.

Saluia F. genuit Petronium Didium Seuerum, qui pater Iuliani principis.

¶ Saluio Candido rescripsit Pertinax Imp. Pand. 50.

¶ Saluius Aristo I C. quem Iuliano scripsisse refert Iulianus Pand. 37. de legatis præstandis.

¶ Saluius Valens I C. sub Antoninis, Pio & Marco, memoratur Capitolino. Rescribitur eidem a Pio Pand. 48. de accusationibus & inscript.

Saluius

Saluius Cos. sub Antonino Philos. Aristides Adrian. sacr. serm. 2.

Saluia C. F. Prima fecit, & extat Mutinæ, teste Carolo Sigonio.

Saluia ↄ. L. cum P. Saluio Parnachi colliberto memoratur Inscript. ant. pag. 58.

Saluius senex mortuorum canum alligatione punitur. Augustinus Tomo 7. pagina 217. A.

SALVIDIENI.

Q. Saluidienus Rufus, opera Cæs. Octauiani ad Consulatum vsque euectus, cum nondum Senator esset, eiusdem iussu confossus est, quod ad Antonium transfugere voluisset. Puero pascenti caput flammā reddidit, in quod futuræ claritatis & splendoris signum fuit. Appianus 5. Dion libro 48. Suetonius in Augusto, Liuius 121. Paterculus. Fratrem habuit, quem paulo ante defunctum Cæsar super Tiberim ponte facto extulit.

¶ Saluidieno Orphito sub Nerone obiectum est, quod tabernas tres de domo sua circa forum ciuitatibus ad stationem locasset. Suetonius.

Saluidienum Orphitū quasi molitorem rerum nouarū occidit Domitianus. Idem.

M. Saluidienus, vt scriptor historicus, citatur a Vopisco in Saturnino.

¶ SALVINA, soror Augustæ, filia Gildonis, qui Africam tenuit, & coniunx Nebridii, ex quo Nebridium puerū tulit. Laudatur ab Hieronymo ad preces Auiti. Sed etiam ad illam scribens Hieronymus, Nebridium laudat, contubernalem illum & condiscipulum Augustorum appellans.

SALVSTII.

[Alii nomē hoc l. geminato scribūt. Hieronym° Wolfius vni cum ei asserit, siue a fa-... siue a salu... deriuetur.]

Salustiorum nomen & familiam nobilitauit C. SALVSTIVS CRISPVS, Historiæ scriptor, qui natus Amiterni in Sabinis, teste Eusebio, patrem habuit C. Salustium. Instructus autem per ætatem liberalibus disciplinis, ad rempublicam se cōtulit, gessitq; primum Quæsturam, deinde & Tribunatum, sed non multa cum laude. Turpiter namque viuens, & totum se gulæ atq; libidini tradens, magnā apud omnes infamiam contraxit. Domum paternam patre adhuc superstite vendidit. Bis apud iudices reus factus, ita discessit, vt non innocens ipse, sed quomodo, inquit ille, iudices peccasse viderentur. Deprehensus in adulterio apud Faustam Syllæ filiam, ab Annio Milone, loris bene cæsus & dimissus est. Obiurgatus ob id a Censoribus App. Claudio & L. Pisone, quod matronarum sectator esset, non se matronas sed libertinas sectatum fassus est. Proinde moto Senatu per summam turpitudinem consenescēndū erat, ni bellū ciuile interuenisset. Quo partib. Cæsaris adhærens, iterū Quæstor factus, Senatorium ordinē, vnde exciderat, recuperauit. Obtinuit deinde & Præturam, ac cum Cęsare in Africam profectus, profligatis Pompeianis, cū ibi Proconsule relictus esset, prouinciam auare & crudeliter habuit. Magnis igitur opib. coactis in vrbem rediit, amœnissimos hortos (quos adhuc hodie de nomine eius Salustianos dici, legimus in Roma Fabricii) sibi ad portā Collinā parauit, ac totus in priorē vitam & mores reuolutus, adeo se in omne genus voluptatis effudit, vt Lenæus, Pompeii libertus, patroni sui manes in gratiam Cæsaris lacerantē non dubitarit nebulonem, lurconē, popinionem & lastaurum appellare. Certe Macrobius non ferendū alienæ luxuriæ censorē & obiurgatorē existimat, carpentē in Metello Pio luxū & cōuiuia, quib. ipse longe licentius indulgeret. Inter hasce tamen voluptates, quod mirādum opinor, studia litterarum sectatus est, & P. R. Historiam contexuit. Quo labore & diligentia tantū sibi laudis apud omnes eruditos peperit, vt verissime de illo Martialis cecinisse iudicetur:

Hic erit, vt perhibent doctorum corda virorū,
Primus Romana Crispus in historia.

Doctis summopere laudatur illius in dicēdo breuitas. Ac Seneca Controuers. 9. cum Thucydide illū cōferēs, Gręco homini aliquid addi posse fatetur, Salustio nihil demi posse dicit. Idē sentit Quintilianus, Salustiana illa breuitate nihil apud aures vacuas & eruditas perfectius esse cōtestans. Tacitus florentissimū auctorē, Gellius verborū nouatorem concinnum vocat. Etsi autem Ciceroni nō parū infensus fuisse prodatur, attamen in reb. gestis eius memoriæ tradēdis nihil affectibus dedit, sed quæ potissima lex est historiæ scribendæ, constanter & vsquequaq; veritatem sibi sectandam esse duxit. Quamobrē a D. Augustino pulcherrimo decoratus elogio, veritatis historicus appellatur. Non fugit me, diuersum nonnullos de Salustio sentire, vtpote qui multa de Ciceronis laudib. data opera prætermiserit. Sed aliud est falsa pro veris tradere, aliud, nihil magnopere ad rē pertinētia,

¶ Suetonius de cl. Grammat. p. 479.

& ab aliis vulgata, præterire. Notatur tamen a Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus. Sed cui notam aliquam non inussit Pollio? Reprehenditur a Liuio, verum palam iniquo, quasi vitiosa & corrupta sit eius dictio. Trogus etiam Pompeius orationes eius, vt directas & nimis longas, vellicat, credo quo suas posteritati magis commẽdaret. Sunt qui tradant, Terentiam, a Cicerone repudiatam, duxisse coniugem, vt tanto facilius hominis inimici secreta cognosceret. Decessit ex hac vita quadriennio ante bellum Actiacum, vt annotauit Eusebius, compluribus hist. Rom. libris perfectis & absolutis, sed quorum præter coniurationem Catilinæ, & bellum Iugurthinum, atque pauculas conciones, temporum iniuria nihil ad nos peruenit.

C. Salustius Crispus, Salustia, Historici sorore, natus, & ab auunculo in nomen adscitus, magnæ apud Augustum & Tiberium auctoritatis fuit, Mecænatis exemplo sine dignitate Senatoria multos triumphalium Consulariumq; potentia tantũ Eques antecedẽs. Hic neganti Tiberio, se iuuenis Agrippæ cædem imperasse, & redditurum Centurionem facti rationẽ apud Senatũ, Liuiam monuit, ne arcana domus, ne consilia amicorum, ministeria militũ vulgarẽtur, neve Tiberius vim principatus resolueret, cuncta ad Senatũ vocãdo; eam esse conditionẽ imperãdi, vt nõ aliter ratio cõstet, quã si vni reddatur. Huius etiam opera Tiberius Clementẽ, qui Agrippã se esse simulans, res nouas moliebatur, in potestatẽ redegit. Obiit mortẽ anni principatus Tiberii 6. Tacit. 1. 2. & 3. Ab hoc nominatum æs Salustianum, auctor est Plin. lib. 24. c. 2. Extat ad hunc ipsum Oda Q. Horat. lib. 2.

Nullus argento color est auaris,
Abdito terris. &c.

P. & Cn. Salustiorum meminit Cicero in epistolis ad Attic. Publium etiam in familiaribus habitum, indicat libri 11. epistolis, quarum initia sunt: *Confectus iam,* &, *Properantibus tabellariis alienis* &c.

¶ Salustius Lucullus, intereptus a Domitiano, quod lances nouæ formæ appellari Luculleos passus esset. Suetonius.

Salustius quidam floruit Alexandro imperante, cui rescribitur ab illo principe Cod. 8. tit. 11. de fideiuss. & mandat.

Salustius alius, emicuit sub Diocletiano & Max. AA. cui rescribitur ab iisdem 7. Cod. tit. 1. de vindicta, item 9. Cod. tit. 41. vbi præses nominatur.

¶ Salustius Secundus, tertium Consul & præf. præt. per Gallias, collega Iuliani A. in quarto illius Consulatu, Persicæ expeditionis comes, pene cæsus interiit, cum defuncto Iuliano, delatum imperium renuens, parum prosperã valetudinem & seniũ excusaret. Idem postea Valentinianum I. Imperatorem designauit. Multa de eo Suidas. Meminit etiam ἀκτῖος & ἀσχήματα.

Salustius, Quæstor sub Theodosio iuniore, a quo rescribitur illi 1. Cod. tit. de off. Quæstoris.

¶ Salustia Homilia, coniunx Cæcilii Dii, refertur Inscript. ant. pag. 179.

Salustia Phœbe sibi & P. Petronio P. F. Pal. Rufo patri de suo, & P. Quintio Repentino, coniugi suo indulgentissimo, & liber. libertabusque eius posterisque eorum, & quibus donaui donauero in fr. P. XIIII. *in agr. P.* XII. Inscript. ant. pag. 317.

Salustiæ rescribunt AA. & CC. Cod. titulo 16.

Salustius, Sophista, scripsit in Herodotum & Demosthenem commentarium & alia. Suidas.

¶ Salustius Dionysius, Græcus auctor, citatur Plinio lib. 1. & 32. cap. 7.

¶ Salustius Mopseates, Medicus sub Tiberio, scripsit medicinalia, teste Suida.

Salustius, Philosophus, de quo multa Suidas. Familiaris fuit Marcellino, vt idem Suidas Μαρκελλῖνος.

¶ SANCTRA, citatur Nonio Marcello in nunciis Bacchis, & de antiquitate verborum libro 4. ¶ De eodem Charisius & passim Fragmentum Sex. Pompeii & epitome Pauli.

¶ M. SANQVINIVS MAXIMVS, Cos. suffectus ex Calend. Mart. ann. V. C. DCCLXXXI. Vide Tacitum lib. 5.

SASERNÆ.

¶ Saserna ad Hostiliã gentem pertinere, docet e veteri nũmo Fuluius Vrsinus.

Sasernæ, pater & F. citantur Plinio viri peritissimi scriptores, & post Catonem vetustissimi, lib. 17. cap. 23. Meminere Varro & Columella de re rust. ille lib. 1. cap. 2. hic lib. 1. cap. 1. & quidem similiter proxime & secundum Catonem, subiuncto illis Tremellio Scrofa, æratum haud dubie discrimina sequens.

P. & C. Sasernæ, fratres, militarunt sub Cæsare in Africa per bellum ciuile. Vide commentarium 5. De horum altero puto

puto loqui Ciceronem ad Att. 14. pa. 562. Saſerna collega dignus.

¶ Sassia, mater Cluentii iunioris. Cicero.

¶ Satellius Quadratus, memoratur Senecæ, ſed opinor mendoſe pro Statilio. huius enim gentis ſunt Quadrati.

¶ C. Sativs C.F. O. V.F. cum C. Satio Felici liberto, refertur Inſcript. vet. p. 33.

C. Satius Calpentanus, tabulariorũ publicorũ curator, pa. 522. citante Marliano.

SATRII.

Satrius, legatus C. Trebonii. Cicero in epiſt. ad Brutum.

L. Satrius Rufus, præfectus aquis, cui in ea curatione ſub Tiberio, Corn. Cethego L. Vitellio Varrone Coſſ. M. Cocceium Neruam, D. Neruæ auum, ſucceſſiſſe ſcribit Frontinus, cum ipſe Satrius ſub Augusto L. Martio C. Antiſtio Coſſ. Atteio Capitoni ſucceſſiſſet.

¶ Satrius Secundus, cliens Seiani, & ob eius potentiã a multis cultus. Tacit. 4. & 5.

Satrius Rufus, eloquentia clarus tẽpore Plinii iunioris, cuius ille meminit aliquoties. In eum eſt illud Reguli: Satrius, cui non eſt cum Cicerone æmulatio, & qui contentus eſt eloquentia ſeculi noſtri. Epiſtolarum lib. 1. ad Voconium. Catançus indocte hunc cum ſuperiore commiſcet.

¶ L. Satrius Abaſcantus, vixit & ipſe tempore Plinii iunioris, cui ille a Traiano ius Quiritium petiit, lib. 10.

¶ T. Satrius Decianus, refertur Inſcript. ant. pag. 521. etſi apud Marlianum legitur T. Sartius Decianus.

Satria Marcellina, coniunx P. Octauii Euprepis. Ibid. pag. 306.

¶ P. Satvrivs, vir bonus, & iudex incorruptus. Cicero pro A. Cluentio.

¶ Satvro reſcribit Alexander A. 5. Cod. tit. 38.

¶ M. Satyrivs, patronus agri Piceni & Sabini, ab auunculo L. Minutio Baſilio hæres factus, & nomen ipſius ferre iuſſus eſt. Cic. Off 3.

C. Satyrius, Satyrii Picentis P P. filius &c. Vide emendationes Caroli Sigonii libro 2. pag. 145.

Satvrnini, ſeparatim poſiti.

Saturnini in pluribus familiis reperiuntur. Quoniam autem de plerisq; non admodũ intelligere poſſumus, ad quam gentem ſeu familiam pertineant, eorum hæc claſſis eſto, donec de iis liquidius ſtatuerimus.

P. Saturninus, collega Tib. Gracchi, primus illi fragmẽto ſubſellii vulnus inflixit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Saturninus Vetulio, proſcriptus a Triumuiris, correptis Præturæ inſignibus, ac obuios ſubmouens, euaſit in Siciliam. Valerius Max. lib. 7. cap. 3. At Appiano Pomponius vocatur.

Saturninus, nobilis puer cynædus; de quo Valerius Max. lib. 9. cap. 1.

Cn. Saturninus, adoleſcens tempore Plinii iunioris, ob ſuperiorem vitam inuidioſus, refertur epiſtolarum 8.

Saturnino reſcribit Anton. A. 5. Cod. titulo 65.

Saturninæ Gordianus A. 7. Cod. tit. 46.

Saturnino Phil. A. 4. Cod. tit. 24.

Q. Saturninus IC. 10. libros ad edictũ reliquit. Citatur a Pomponio.

Saturninus, vnus ex 30. Tyrannis ſub Gallieno, refertur a Trebellio, vir ſingularis grauitatis & prudentiæ.

Satvrninvs, alius a ſuperiore, vir & ipſe ſtrenuus, litteratus & prudens, imperium ſub Probo ſumpſit, ab illius poſtea militibus iugulatus. Vopiſcus. Fors hic eſt Saturninus ille, qui Gallieno in Conſulatu ſexto collega fuit.

Saturninus, Conſul ſub Gratiano anno V.C. MCXXXVI.

Saturninus & Aurelianus, viri Conſulares Conſtantinopoli ſub Arcadio Imp. Nicephorus 13. cap. 5.

¶ T. Saturninus Nigrin. cum Saturnina Cannica lib. & vxore, refertur in opere Chronico Io. Stumphii.

Saturnini item duo commemorantur Inſcript. ant. pag. 392. & 395.

Saturnini 4. referuntur a Prudentio inter 18. Martyres Cæſarauguſtanos.

Savfeii plebeii.

Saufeiam legem diſſuaſit C. Gracchus. Gellius 11. cap. 10. Apparet latam per diſceptationem Mithradatis & Nicomedis, regum. Vide Gellium.

C. Saufeius, cæſus cum L. Saturnino. Cicero pro C. Rabirio, Eutropius 5. Oroſius item 5. capite 17. Appianus Latinus mendoſe Saphinium vocat, & Cenſorem fuiſſe tradit.

M. Saufeius, M. F. qui dux in expugnanda taberna Bouillis, & occidendo Clodio fuerat, absolutus est, defendente Cicerone. Ascon. Pedianus.

L. SAVFEIVS, Eques Rom. cum proscriptus esset, vitam & patrimonium Attici opera recuperauit. Nepos in vita Attici. M. Ciceroni & Attico coniunctus, cum Patrone Epicuri sectam sequebatur. Attici auia mortua, consolationem illum daturum ad Atticum, arbitratur Cicero ad Att. 1. epist. 2.

D. Saufeius, scriba, repente decessit, cum domi suæ pranderet. Plinius 7. cap. 53.

App. Saufeius, & ipse subito interiit, cum a balneo reuersus mulsum bibisset, ouumque sorberet. Ibidem.

¶ Saufeius Trogus, quod conscius esset Messalinæ in contrahendis cum C. Silio nuptiis, a Claudio peremptus est. Tacitus in fine 11.

¶ Saufeius Sabda quidam refertur in memoriis Italicis pag. 349.

¶ SAVINIVS Max. præf. vrb. sub Cæsare, & Consul suffectus in secundo illius Consulatu. Dion lib. 58.

¶ P. SCÆVIVS, miles Cæsaris, Hispaniam ex prætura obtinentis, in subita hostium aggressione cæteris suis commilitonibus cæsis, superstes solus, & scuto spoliatus, multumque vulneratus, irruens in aquam, ad suos transnatauit. Dion 37.

¶ L. SCÆVINIVS *L. L. Quadratus sibi & Auctæ sorori suæ b. m.* Inscript. ant. pagina 333.

¶ SCALIA *Magna vixit annis* XXII. *M.* IV. *Scalia Tyche filiæ benemerenti.* Hæc inscriptio reperitur Neapoli, teste Apiano pagina 119.

¶ SCAMVLA, Centurio apud Ciceronem ad Att. 6. pag. 190.

¶ SCANDILIVS, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

SCANTII.

Scantius quidam vir doctus, citatur M. Varroni in Eudæmonibus; *Cum,* inquit, *in eo esset occupatus, atque in schola curaret, vt scribit Scantius, homo per Dionysia* &c. Nonius.

¶ *P. Scantius Philetus fecit sibi & Scantiæ Nicæ lib. requietorium. Benefacere semper studiosus fui.* Hæc inscriptio reperitur Romæ, item Tergeste, prodente Apiano pag. 243. & 354.

P. Scantio Iuliano P. Scantius Augustalis, pater, & Seruilia C. F. Isias mater, filio piissimo fecerunt, qui vixit ann. VIII. *M.* V. *D.* XII. *Hor.* VI. *cuius annos ingenium excedebat.* Romæ, teste Apiano pag. 244.

Scantiana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 15.

SCANTINII.

Scantinios apparet Aricia prognatos esse. Sic enim Cicero Philippica 3. de Aricia loquens: Hinc Voconiæ, hinc Scantiniæ leges, hinc multæ sellæ curules &c.

P. Scantinius, Pontifex, mortuus anno pugnæ Cannensis. Liuius 23.

¶ C. Scantinius Capitolinus, Tribunus plebis, accusatus a M. Marcello Ædili Curuli, quod filium eius de stupro compellasset, damnatus est. Valerius Maximus 6. capite 1. Plutarchus in Marcello. Murmellius in Rom. Prudentii ab hoc vult dictam legem Scantiniam, qua puniebantur nefando concubitu contra naturæ legitimum vsum polluti. Mihi tamen magis placet, a latore quopiam Scantinio nuncupatam.

Scantinia Lupula Solutorio Marcello cōiugi & Solutoriæ Marcellæ filiæ, dulcissimis. Hæc inscriptio legitur Romæ, teste Apiano pag. 207. & 259.

¶ SCOPONIVS proscriptus, vxoris alioqui pudicissimæ adulterio vitam ab Antonio redemit. Appianus 4.

SCAPTII.

P. Scaptius homo plebeius, quo auctore Aricinis & Ardeatibus ager, super quo P. R. iudicem ceperant, ademptus est. Liuius in fine 3. Dionysius 11.

P. Scaptius, homo improbus, cum App. Claudio in Cilicia fuit. De eius sceleribus vide Ciceronem ad Atticum epistol. 5.

¶ SCAVRVS, Grammaticus, scripsit cōmentaria in Plautum. Citatur in Pseudolo a Rufino in de metris Comicis.

¶ SCAVRINVS, filius Scaurini, doctor celeberrimus, præceptor Alexandri Seueri. Lampridius.

¶ SCIOLÆ Faustinæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

SCRIBONII.

Scribonios ad tribum Publiciam pertinere, indicat Cælius in epistolis ad Ciceronem.

Curionis

Curionis cognomẽ vnde genti Scriboniæ adhæſerit, ex veterum monumẽtis parum liquet. Coniectare licet, eum, qui primus ſic appellatus ſit, vel eximie vocalem, vel inſigniter macilentum fuiſſe. Nam & Præcones Curiones dicti ſunt, & Plautus velut ad gentile cognomentum alludens, agnum Curionem dixit macilentum, tanquam curis emaciatum & confectũ. Nec tamen abnuerim, ſacerdotium potuiſſe hanc appellationem tradere, quemadmodum qui primus Libonum Curio dictus eſt, Curionatum Maximum adminiſtrauit. Sed de hoc doctiorum eſto iudicium. Illud notabile eſt, tres Curiones per continuam ſeriem Oratores extitiſſe, id quod C. Plinius libri ſeptimi capite 41. non immerito inter euentus humanæ felicitatis collocat.

Scribonius Libo, Curio Max. & Ædilis pl. cum Cn. Domitio Ænobarbo, a quibus ex mulctaria pecunia ædes Fauni locata eſt. Prætor triennio poſt, id eſt anno vrbis conditæ DLXII. peregrinã iuriſdictionem ſortitus eſt. Liuius 33. & 34.

C. Scribonius Curio, deligitur Curio Maximus in locum C. Æmilii anno V. C. DLXXVI. Liuius 41.

C. Scribonius Curio eadem fere ætate, qua C. Gracchus, T. Quintius Flaminius, M. Scaurus & P. Rutilius enituere, floruit, *illuſtris ſane Orator, cuius de ingenio ex orationibus eius*, inquit Cicero, *exiſtimari poteſt. Sunt enim & aliæ, & pro Ser. Fuluio de inceſtu nobilis oratio.* Et poſt pauca: *Scripſit etiam alia nonnulla, & multa dixit, & illuſtris & in numero patronorum fuit, vt eum mirer, cum & vita ſuppeditauiſſet, & ſplendor ei non defuiſſet, Conſulem non fuiſſe.* Vide Brutum.

¶ Dardanorum ferociã quo pœnarum genere repreſſerit, narrat Marcellinus lib. 29.

C. SCRIBONIVS CVRIO F. Orator & ipſe, rebuſq; geſtis clarus fuit. Adminiſtrauit enim Conſulatum cum Cn. Octauio, anno vrbis conditæ DCLXXVIII. Ex quo ſortitus Macedoniam, deuictis Dardanis, cum ad Danubium penetraſſet, bello intra triennium confecto, triumphauit. Caio Cæſari vehementer infeſtus, in quadam illum oratione omnium mulierum virum & omnium virorum mulierem appellauit, vt eſt apud Valerium. Cicero de claris oratoribus agens, relictum illum pupillum, & ob id nullis artibus inſtitutum ſcribit; valuiſſe tamen verborum ſplendore & copia, idque ex vſu domeſtico. Motus eius in actione a pleriſque notatus eſt; nam vacillante eo in vtramque partem toto corpore, facete C. Iulius quæſiuit, *Quis ex lintre loqueretur?* Et Cn. Sicinnius, Tribunus pleb. ſedenti Cn. Octauio Cõſuli faſciis & multis medicamentis propter dolorem artuum delibuto: *Nunquam*, inquit, *Octaui, collegæ tuo gratiam referes, qui niſi ſe ſuo more iactauiſſet, hodie te iſthic muſcæ comediſſent.* Memoria vero tam debili & infirma fuit, vt tribus propoſitis vel quartum adderet, vel tertium quæreret. Pro Seruio Næuio dicens, ſubito totam cauſam oblitus eſt, idque veneficiis vel incantationibus factum credidit. Sed nec in ſcriptis, quid paulo ante poſuiſſet, ſatis meminerat: quale illud eſt, quod commentaturus de rebus in Senatu actis, ex quo ſe, Conſule Cæſare, egredientem fingit, eas res vituperat, quas Cęſar aliquot poſt annis in Galliis confecit. Hæc & plura Cicero in Bruto, qui tamen eius orationes aſpiciendas cenſet, conciliaturas aliis id bonum, quod ipſi ſpeciem Oratoris alicuius addiderit. Meminit Valerius Maximus libri noni capite decimoquinto. ac licet omnibus honoribus abundarit, tamẽ ob corporis motum Burbuleii, cuiuſdam Scænici, nomen ſuſcipere coactum ſcribit.

C. SCRIBONIVS CVRIO, patris & aui in Oratoria laude ſucceſſor, primum Quæſtor in Aſia, deinde Tribunus pleb. exorta diſſenſione ciuili, Cæſarianas partes ſecutus eſt, vir luxu & audacia ſingulari. Sexcenties enim ſeſtertium debebat, vt eſt auctor Valerius Maximus libri noni capite primo. Gallorum vero captus ſpoliis & Cæſaris auro, non dubitauit eundem ad bellum inflammare. A quo in Siciliam miſſus, Catonem expulit. Deinde cum quatuor legionibus in Africam profectus, Accium Varum Pompeianum prælio fudit. Quo rerum ſucceſſu confidentior factus, dum iuueniliter aduerſus Iubæ regis præfectum excurrit, per ſimulationem metus cedentem, ab eodem circumuentus cum toto exercitu periit. Patebat tamen victo fuga, ſed pudor ſuaſit, vt amiſſas ſua temeritate legiones morte ſequeretur. Cicero in Bruto teſtatur, illum, ſi vixiſſet, magnam fuiſſe laudem eloquentiæ conſecuturum, quod admirabilem ad dicendum naturam haberet. Extant ad eundem Ciceronis epiſtolæ, quibus & indolem eius celebrat, & ipſum ad ſummæ laudis & honoris expe-

ctationem cohortatur. Plinius libro trigesimosexto miratur eius ingenium pariter & insaniam, qui in funebri patris munere P.R. ad ipsius tumulum q. depugnare fecerit, duobus theatris inclusum, quæ cum libuisset circumagens, amphitheatrum faceret, summo sedentium omnium discrimine, & certa pernicie, si luxari machinas contigisset.

C. Scribonius Curio F. punitur capite ab Augusto post victoriam Actiacam. Dion libro 50.

¶ L. Scribonius Libo, captus ab Hannibale in pugna Cannensi, ab eodem missus est legatus cum duobus aliis in vrbem de redimendis captiuis. Idem postea Prætor eius belli anno XV. V. C. DL. iurisdictionem peregrinam & Galliam tenuit. Liuius 22. & 29.

L. Scribonius Libo, Prætor anno vrbis conditæ DLXII. peregrinam dictionem iuris sortitus est. Liuius 35. Huius opinor esse numisma vulgatum, in cuius altera parte scriptum legitur: *Libo bone veni*, capite ipsius expresso. in altera: *puteal Scribonii*, tribunalis simulachro adiecto. ¶ Vide Fragment. Sex. Pompeii pagina 142. & in idem Notas pagina 34.

L. Scribonius Libo, Trib. pl. tempore belli Pun. tertii, rogationem tulit, vt Lusitani, qui ex fœdere P. R. dediti a Serg. Galba in Galliam venissent, in libertatem restituerentur. Liuius 49. Eundem Galbam, in vrbem ex Hispania regressum, ad populum reum fecit, ferentiq; iudices familiares suos cum dixisset, quando tandē Galba de triclinio tuo exibis? Cū tu, inquit, de cubiculo alieno. Cicero de Orat. 2. apud quem in Bruto perperam illi T. prænomen tribuitur. Valerius Maximus lib. 8. cap. 1.

L. Scribonius Libo, familiaris Pompeii Magni, & Sex. F. socer. Bello ciuili classi Liburnicæ præfuit. Bruto & Cassio victis, adhæsit Sex. genero, quo tandem, rebus illius perditis, relicto, ad Antonium se contulit, per quem in vrbem reductus, etiam collega ipsi in secundo Cōsulatu delectus est, anno vrbis conditæ DCCXX. Videtur de eodem loqui Valerius Maximus lib. 6. cap. 2. Pertinet etiam ad hunc locus Horatii libr. 1. epist. 3.

--- Forum putealque Libonis
Mandabo siccis, &c.

Fuit enim puteal in foro Rom. prope ficum Ruminalem, vt Halicarnass. lib. 1. in de Libonis dictum, vel quod prope habitaret, vel quod impensa eius factum aut restitutum esset.

SCRIBONIA, soror, duobus antea Consularibus nupta, ex altero etiam, Scipione videlicet mater, a Cæsare Octauiano ducta, Iuliam illi filiam peperit, post etiam repudiata. Suetonius & Appianus. De filia eius Cornelia vide in Scipionibus.

L. Scribonius Libo, superioris haud dubie nepos, Consulatum gessit cum Statilio Sisenna sub Tiberio, anno imperii eius 2. Tacitus 2.

L. Scribonius Libo Drusus adolescens, superioris frater patruelis, & ipso Consule Prætor, cum apud Tiberium accusatus esset, quod res nouas moliretur, quodque Chaldæos de summa rerum consuluisset, veste mutata, cum primoribus fœminis illustrium domos circumiuit, ab amicis & affinibus opem expetens. Cunctis vero ob formidinem abnuentibus, lectica siue metu & ægritudine fessus, siue morbo, vt quidam volunt, simulato, ad fores curiæ se deferri curauit. Ibi fratri inuisus, & manus ac voces supplices ad Tiberium tendens, posteaquam immotum eius vultum animaduertit, multaque sibi crimina ingeri, libellos ostendi, seruosque per tormenta interrogari vidit, ipse sine patrono consistens, posterum diem petiuit, domumque digressus, irritis, quas ad principem mandauerat, precibus, domo etiam a militibus iam cincta, inter nouissimas epulas sibi manum attulit. Bona eius inter accusatores diuisa. Vide Cornel. Tacitum libro secundo, & Dionem quinquagesimoseptimo. Tacitus etiam Pompeio proauo, & amita Scribonia, quæ Cæsaris Augusti coniunx fuit, & Druso Cæsare consobrino, clarum fuisse tradit. Temporum ratio Scriboniam non amitam, id est, patris, sed amitam magnam, id est, aui sororem fuisse indicat.

Scribonia (an ex Libonum familia, incertum) M. Crassi coniunx, mater Scribonianorum fratrū, de quibus diximus in Liciniis, interempta a Claudio. Vide Cornelium Tacitum lib. 17. & 20. & Senecam in ludicro libello de morte Claudii.

¶ L. Scribonius Aphrodisius, Orbilii seruus atque discipulus, mox a Scribonia, quæ Augusto nupsit, redemptus & manumissus. Docuit in vrbe Grammaticen, quo Verrius tempore, cuius etiam de Or-

thographia libris rescripsit, nõ sine insectatione studiorũ morumq; eius. Trãquillus.

¶ Scribonius Largus, Medicus ætate Tiberii principis, scripsit ad C. Iulium Callistum de compositione medicamentorũ. Citatur aliquoties a Galeno, qui multum illum commendat, eiusque præscripta pluribus in locis sequitur.

¶ Scribonius Proculus, cum inter alios Protogenẽ, Caii in omnibus sceleribus ministrum, salutasset, ac ille toruum intuens, reddidisset: *Tu me salutas, sic odio Cæsarem prosequens*, mox a circumstantibus discerptus est. Dion lib. 58.

¶ T. Scribonius Barbula, cum vxore Iulia Maxima Q. F. refertur in memoriis Augustanis.

¶ Scribonio Polycarpo & Scriboniæ Aphrodisiadi L. Scribonius & Scribonia Nicæ F. Vide inscript. ant. pag. 310.

Scribonia Faustina. Ibid. pag. 63.

¶ SCRIBONIVS, Mithridatis regis se nepotem perhibens, duxit ab Asandri morte Dynamin, Pharnacis F. eoque matrimonio Bosporum sibi vendicat. Hac de causa cum Polemon, rex Ponti, ei bellum facturus esset, fraude cognita ab ipsis Bosporanis necatur. Dion lib. 54.

¶ Scyroni rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. de repudiis.

¶ SEBASTIANO ab iisdem 7. Cod. titulo 16.

Sebastianus, vixit sub Valente, egregio Suidæ encomio celebratus. Meminit idem Κολοσσὸς: *Vt Rhodiorum*, inquit, *colossus ob magnitudinem formidabilis non amabilis erat, sic neq; Sebastian⁹ ob abstinentiã erat admirabilis.*

¶ SECCII aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 375. & 448.

¶ SECVLARIA Seuerina, Licinii Liciniani coniunx. Ibidem pag. 467.

SECVNDI, separatim positi.

Secundus Carinas, Rhetor, citatur Iuuenali Satyra 7. Pulsus est vrbe per Caium principem, quod in gymnasio declamationem contra Tyrannos habuisset. Dion 59. Meminit Tacitus lib. 15. item Iuuenalis:

Sicut Thrasymachi probat exitus atq; Secũdi Carinatis.

Secũdus, Præf. præt. sub Iouiniano Imp. Historiæ Tripart. 7. cap. 4. & 1. Cod. de Episcopis & Clericis.

Secundus, Atheniensis Sophista multæ doctrinæ, medioctis eloquentiæ, æqualis & æmulus Herodis Attici, in quem Herodes illud Hesiodi scita mutatione detorsit: Æqualem exagitat figulusque & Rhetora tecton. Erat enim filius Architecti Secundus, ob id epithyrus a quibusdam appellatus. Herodes nihilominus senem illũ postea morientem & epicedio & lacrymis honorauit. Philostratus.

Secundus Tridentinus, Agiulphi, regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiã. Paul. Diac.

Secundus, pater Io. Chrysostomi. Tripart. 10. cap. 3.

Secundino rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 5.

Secundinæ ab eodem 4. Cod. de condictione indebiti.

¶ SEDATVS, Africæ Episcop⁹ apud Cyprianum epistola 12.

SEDVLII.

Sedulius, homo propter inopiam tecti in foro pernoctare solitus. Cicero pro domo sua.

Sedulius, dux & princeps Lemouicum, occiditur in prælio, apud Alexiam contra Cæsarem pugnans. Comment. 7.

P. Sedulius Iulianus miles leg. VIII. Aug. Antoninianæ sub Antonino Pio. Vide Inscriptiones ant. pag. 461.

Cælius Sedulius, scriptor Ecclesiastic⁹ & Poeta, floruit circa an. nati Christi CCCCXXX.

Sedulius, Episcopus Africę, memoratur a Cypriano epist. 11.

¶ SEGONIANORVM fratrum fit mentio apud Ciceronem in epist. lib. 10. epist. 17.

¶ SEGVLIVS Labeo, loquax & garrulus, in quem Cicero D. Bruto scribens: *Dii*, inquit, *isti Segulio male faciant, homini nequissimo omnium, qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt*, &c. Vide epistolas libr. 11. familiarium 6. & 7.

SEII.

M. Seius, Ædilis, in caritate annonæ modium asse populo dedit, eaque liberalitate magna & inueterata inuidia se liberauit. Cicero Offic. 2. Prælatus est in petitione eius magistratus M. Pisoni, antea tamen iudicio afflictus. Cicero pro Cn. Plancio. Opinor de eodem loqui C. Plinium libr. 15. capite primo. Verba illius sunt: *Anno vrb. cond.* CLXXX. (puto legendum DCLXXX) *olei denas libras singulis assibus præstitit P. R. per totum annum.* Idem (sic reor) accusauit M. Saufeium, socium Milonis

in occidendo Clodio. Vide Ascon. Pedianum in orationes Ciceronis. Meminit Varro de re rustica lib. 2. cap. 2.

¶ Q. Seius Posthumus, a P. Clodio, quod illi domum suam vendere nollet, veneno sublatus est. Cicero pro domo sua ad Pontif.

Cn. Seivs, dominus equi illius, vnde est prouerbium in infelices & calamitosos, a M. Antonio, qui postea Triumuir fuit, credo tempore belli ciuilis, cum præesset Italiæ, capitis damnatus, miserando supplicio affectus est. Gellius libri tertii capite nono. De hoc arbitror loqui Ciceronem ad Atticum 12. epistola quarta. *Male de Seio, sed omnia humana tolerabilia ducenda. Ipsi enim quid sumus? aut quamdiu hæc curaturi sumus?*

Cn. Seius, alius a superiori, secutus est partes D. Bruti initio belli Mutinensis. Cicero familiarium 11. epist. 7.

¶ Seius Strabo, Præf. præt. cohortis sub Augusto & Tiberio, pater Ælii Seiani, quē sub Tiberio, collegam accepit. Vxorem habuit Iuniam, Iunii Blæsi, Proconsulis Africæ, sororem, ex qua complures liberos sustulit.

L. Ælius Seianus, Strabonis F. dictus est a nobis inter Ælios, in quam gentem adoptione transiit.

¶ Seius Tubero, legatus Germanici Cęsaris contra Germanos, post inter primores ciuitatis & amicos Tiberii habitus. Tacitus 2. & 4.

¶ Seius Quadratus, damnatus a Tiberio. Tacitus 5.

¶ Seius Fuscianus, floruit sub M. Antonino Philosopho, quem ille Senatorii ordinis ex condiscipulis vna cum Aufidio Victorino præcipuos amauit. Extitit & Fuscianus Consul sub Commodo, homo seuerus & præf. vrbi, in quo honore Pertinax is, qui postea imperauit, illi successit.

¶ Seius Saturninus Archicubernius ex classe Britannica testamento fiduciarium reliquit hæredem Valerium Maximum Trierarchum, idque ob filium Seium Oceanum, cui auunculus Manlius Seneca erat. Iabolenus Pandect. 36. ad S.C. Trebellianum l. 46.

¶ C. Seius Masculinus cum Ælia Martiana coniuge, refertur inscriptione vetusta, quæ extat Romæ in templo S. Sebastiani extra muros vrbis. Vide Appianum pagina 319

SELII.

P. & C. Selii. Meminit Cicero lib. 4. Academic. quæstion.

Selius quidam, vt patronus malus, & de cuius libertate non satis constat, notatur Ciceroni familiarium septimo ad Volumnium.

Selium vt cœnipetam, notat Martialis libro secundo.

A. Selius Africanus & A. Selius Zosimianus, memorantur Inscriptionum antiquarum pagina 307.

¶ Q. Selicii, vt familiaris meminit Cicero ad Attic. Et ad P. Lentulum scribens epistola 5. Vtor, inquit, ad omnia Q. Selicio; neque enim prudentiorem quenquam ex tuis, neque fide maiore esse iudico, neque amantiorem tui.

¶ C. Sellius Onesimus & Selleia Nico. Inscript. ant. pagina 317.

SEMPRONII.

Sempronii plebeii erant, teste Liuio, exceptis Atratinis, qui fuere Patricii, vt idem Liuius lib. 4.

A Sempronius Atratinus, Consul fuit primum cum M. Minutio Augurino, anno vrbis conditæ CCLVII. estque tunc ædes Saturno dedicata, & Saturnalia, dies festus institutus, iterum anno vrbis conditæ CCLXIII. Huius filii fuere A. & L. nepotes C. & A. Sempronii. Dionysius vndecimo, Liuius quarto. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pagina vigesimatertia.

A. Sempronius Atratinus, Trib. mil. Cōsulari potestate, cum primum illi, & quidē 3. numero creati sunt, anno vrbis conditę cccxi. Liuius 4.

L. Sempronius Atratinus A. fr. eodem anno Consul cum se Tribuni mil. quod vitio creati essent, magistratu abdicassent. Liuius ibidem.

A. Sempronius Atratinus A. F. A. N. Trib. mil. Cons. potest. ter fuit, primum anno V. C. cccxxx. iterum cccxxxv. postremo anno cccxxxix.

C. Sempronius Atratinus, superioris Auli patruelis, Cōsul anno V. C. cccxxxii. contra Volscos male pugnauit, ac ni Tempanii decurionis equitum virtute factum esset, amissus foret totus exercitus. Reus ob id apud populum, 4. equitum suorum, qui tum Tribuni pl. erant, gratia missus est. Postea tamen iterum arreptus, 15. millibus

libus æris damnatus est. Liuius lib. 4. Val. Maximus lib. 6. cap. 5. non C. prænomen illi sed L. tribuit. Idem de eodem lib. 3. c. 2.

A. Sempronius Atratinus, M. Equitum fuit T. Quintio Dictatori anno vrb. cond. CCCLXXV. cum victi sunt Prænestini, deque iis triumphatum. Liuius 6. Fors hic est A. filius.

L. Sempronius Atratinus, Consulatum gessit anno V.C. DCCXX. cum M. Antonius posito Consulatu, illum sibi substituisset. Dion lib. 49.

Atratinus, adolescens 17. annos natus, vt scribit Eusebius, ac Ciceronis necessariꝰ, M. Cælium, patris sui accusatorem, accusauit. M. Cicero in oratione pro Cælio. Peruenit ad extremam senectutē, ac morborū tædio in balneo volens exanimatus, hæredem reliquit Augustum. Eusebius. Opinor eundem esse cum superiori.

Atratinus, Consul anno V.C. DCCCXLI. sub Domitiano.

Sophi.

P. Sempronius Sophus, Consul ann. V.C. CCCCL. vna cum collega P. Sulpitio triūphauit de Æquis, oppidis illorum 41. intra 60. dies oppugnando captis. Gessit cum eodem Sulpitio Censuram quoque anno CCCCLIV. additis ad priores duabus tribubus, Aniensi & Terentina, cum præcedenti anno Pontifex factus esset; quando primum ex plebe Pontifices & Augures creari cœpti sunt. Duobus vero post Censuram annis Præturam etiam, quod tamen vsitatū erat, obtinuit. Liuius 9. & 10. Rutilius hunc esse vult, qui Trib. pl. anno V.C. CCCCXLV. contra App. Claudium, non abdicantem legitimo tempore Censuram, actionem suscepit. Extat eius oratio apud Liuium lib. 9. Tempus conuenit.

P. Sempronius Sophus, fors P. F. Consul anno V.C. CCCCLXXXV. Censor circa annum CCCCXCVII. cum M. Valerio Maximo a quibus 13. Senatu moti. Liuius 18. Nescio de hoc, an de superiore, certe de P. Sempronio Sopho, refert Valerius, coniugem illum repudiasse, quod se ignorante ludos spectare ausa fuisset, lib. 6. cap. 3.

Tuditani.

M. Sempronius Tuditanus, Consul anno V.C. DXIII. cum C. Claudio Centone. Meminit horum Cicero in Bruto & in Catone, item Gellius 17. cap. 21.

P. Sempronius Tuditanus, Trib. mil. in Cannensi pugna, cum castra, in quæ superstites confugerant, a Pœnis obsiderentur, cum 600. facto cuneo, per medios hostes euasit, Canusiumque suos incolumes perduxit. Ædilis deinde fit biennio post, mox Prætor, & interiectis tribus annis Censor, cum nondum Consul fuisset. Consulatum vero assecutus eius belli anno 15. contra Hannibalem prospere pugnauit, cum ædē Fortunæ Primigeniæ vouisset. Habuit in eo magistratu collegam, quem ante & in Censura habuerat, nondum itidem Consularem, M. Cornelium Cethegum. Liuius 22. 24. & 29. Idem etiam hunc Sophum vocat lib. 34. qui locus tamen mihi mendosus videtur.

*Cn. Sempronius Tuditanus, Ædilis pl. anno V.C. DLVI. Mox Prætor Hispaniam citeriorē tenuit. In qua prælio victus a Celtiberis, exercitu fuso & fugato, non multo post ex graui vulnere expirauit. Liuius 32. & 33. Testamenti, quod hic in eadem prouincia fecerat, inscriptionem habet Volaterranus, quā tamen mendosam & deprauatam nescio quam probare debeam.

M. Sempronius Tuditanus Trib. mil. anno V.C. DLXI. quarto vero anno post Prætor, Siciliam tenuit. Consul an. DLXIX. cum Claudio collega aduersus Ligures rem gessit. Biennio post fit Pontifex. Moritur anno DLXXVIII. Liuius. Hic fortassis est, cuius Macrobius citat librum 3. de magistratibus lib. 1. cap. 13.

C. Sempronius Tuditanus, Consul anno V.C. DCXXV. Hic proauus fuit Hortensii. Vide Ciceronem ad Atticum 13. epist. 6. Tuditanus, inquit Plinius lib. 3. cap. 19. qui domuit Histros, in statua ibi sua inscripsit, &c. Puto hæc de C. hoc Tuditano dici. Ac omnino sic est: Nam & Appianus Consulem illum in Illyricum profectum scribit, de bellis ciuilibus 1. C. Tuditanus cum omni vita atque victu excultus atque politus, tum eius elegans est habitum etiā orationis genus. Cicero in Bruto.

Sempronius Tuditanus, insanus patrimonium populo diripiendum sparsit. De hoc Valerius Maximus lib. 7. cap. 8. Meminit Lactantius Firmianus 3. cap. 23. Cicero Philipp. 3. Auus maternus fuit Fuluiæ, vxoris M. Antonii Triumuiri. Filiam illius Semproniam, Fuluiæ matrem, temeritatis notat Cicero pro domo sua ad Pontifices. Eandem etiam L. Licinio Murænæ nuptā fuisse, docet ibidem.

P. Pauus mihi Tuditanus Quæſtor Hibera in terra fuit, lucifugus nebulo, id genus ſane. Lucilius Poeta apud Nonium Marcellum in voce, Nebulones.

Primus Tuditanorum videtur inde nomen ſortitus, quod malleo ſimile caput haberet. Geſnerus in Onomaſtico ex Sex. Pomp. lib. 18. *Tudites*, inquit ille, *mallei a tundendo dicti. Inde cuidam cognomen Tuditano fuit, quod caput malleo ſimile habuerit.*

Blæſi.

C. Sempronius Blæſus, bis Conſul fuit, primum anno V.C.D. iterum DIX.

Sempronius Blæſus, Quæſtor Cn. Seruilii Conſulis cæſus in Africa anno belli Pun. 2. altero. Liuius 22.

Cn. Sempronius Blæſus, Trib. pl. anno bell. Pun. ſecundi octauo, vrbis DXLIII. Cn. Fuluium in exilium ire compulit. Liuius initio 26. Idem (ſi tamen nomen non fallit) Q. etiam Fuluii Flacci Cos. ad Capuam legatus anno proximo fuit. Liu. 27.

P. Sempronius Blæſus, Trib. pl. anno vrbis conditæ DLXIII. P. Scipionis Naſicæ triumphum de Boiis impedire conatus eſt. Liuius 36.

C. Sempronius Blæſus, Ædilis anno vrbis conditæ DLXVII. Prætor tertio poſt anno Siciliã tenuit. Liuius 39. Ann. DLXXXIV. miſſus eſt legatus cum Sex. Iulio Cæſare ad reſtituendos in libertatem Abderitas. Liuius 43.

Longi.

T. Sempronius Longus T.F. Conſul initio belli Pun. ſecundi. Siciliam & Africam prouincias ſortitus apud Lilybæum hoſtem fudit, & Melitam inſulam Carthaginenſib. eripuit. In Italiam regreſſus, apud Trebiam cum Scipione collega ab Hannibale ſuperatur. Deceſſit eius belli anno 9. cum eſſet X. vir ſacrorum. Succeſſit illi in X. viratu T. Sempronius C.F. Longus. Liu. 21. & 27.

T. Sempronius Longus T.F.T.N. Cõſul anno vrbis conditæ DLX. cum Scipione Africano, quorum patres primo anno belli Punici ſecundi Conſules fuerant. Liu. 34.

P. Sempronius Longus, Prætor ann. V.C. DLVIII. Sardiniam obtinuit. Liu. 33.

P. Sempronius Longus, Prætor anno vrbis conditæ DLXX. Hiſpaniam vlteriorẽ ſortitus eſt. Liuius 39. Moritur Proprætor in eadem prouincia. Liuius 40.

C. Sempronius Longus, fit Decemuir ſacrorum in cõſanguinei defuncti locum, anno V.C. DLXXVIII. Liuius 41.

Sempronius Longus, citatur ab Antonio apud Ciceronẽ de Oratore I. a quo Hiſtoriam, & prudentiam iuris publici, & antiquitatis iter, & exemplorum copiam, vt a viro optimo, & iſtis rebus inſtructiſſimo, familiari ſuo, ſi quando opus ſit, ſe mutuari dicit ſub finem libri.

Gracchi.

Graccos, non Gracchos dicendum, eoſque a geſtando vocatos, docet in Racemationib. ſuis Egnatius Venetus cap. 10. Eoſdem ſemper plebeios fuiſſe, legimus apud Liuium Decad. 3. lib. 3.

T. Sempronius Gracchus, Conſul ann. V.C. DXV.

T. Sempronius Gracchus, Ædilis ann. belli Punici ſecundi tertio, & in eo honore M. Equitum Dictatori M. Iunio. Cõſul anno proximo, id eſt, DXXXIX. ac iterum anno DXLI. cæſus eſt fraude Flauii Lucani, hoſpitis ſui. Vide Liuiũ 25. Val. Max. lib. 5. c. 1.

TIB. SEMP. GRACCHVS T.F.T.N. Trib. pl. L. Scipionem in carcerem duci paſſus non eſt. Prætor ann. V.C. DLXXIV. triũphauit de Celtiberis. Conſul primũ Sardos perdomuit, deq; iis triumphũ egit. Iterũ Conſul, & intermedio tẽpore Cenſor fuit. Habuit & Auguratus ſacerdotium, quod contra morem iſtorum temporum valde iuuenis adeptus eſt, an. DLI. Vide Liuiũ, Plutarchũ, Pliniũ de viris illuſtrib. Val. Max. li. 4. c. 1. & ſeq. li. 6. c. 5. Gellium lib. 12. c. 8. De amore eius erga vxorem Corneliã, Africani filiã, habes exemplũ apud eundẽ Val. Max. 4. c. 6. Filii fuere ei Tib. & C. Gracchi & filia SEMPRONIA, quæ Scipioni Æmiliano nupta, cũ ob deformitatẽ & ſterilitatẽ nec amaret, nec amaretur, vt Appianus lib. 1. de bellis ciuilib⁹, poſt in necis ei ſtructæ ſuſpicionẽ venit. De conſtantia eiuſdẽ Semproniæ Val. Max. li. 3. c. 8. Plinius in viris illuſtr. pag. 466. Trecentas in Hiſpania ciuitates a Graccho ſubuerſas, id quod a Polybio traditur, quomodo ſit accipiendũ, docet Strabo lib. 3. Extat de hoc honorifica inſcriptio apud Marlianum topographiæ veteris Romæ li. 4. ¶ De Cẽſura eius, quẽ geſſit cũ C. Claudio Pulchro. Fragm. Sex. Põpeii p. 94.

TIB. SEMPRONIVS GRACCHVS, quæſtor ſub C. Mancino in Hiſpania fuit. Trib. pl. cũ leges agrarias ferret, nobilitatem aduerſam habens, a Scipione Naſica occiſus eſt anno

anno V. C. DCXXI. Vxor illi fuit Claudia, Appii Claudii, Consularis viri, & Antistiæ filia, quæ cum vterque Augur esset, in augurali cœna ipsi desponsa est. Plutarchus. De tribus Gracchi huius filiis, eorumq; interitu. Valerius Maximus lib. 9. cap. 7.

C. SEMPRONIVS GRACCHVS fr. Quæstor per triennium L. Aurelio Oresti Cos. in Sardinia fuit. Tribunus pl. cum fratris exemplum in ferendis legibus agrariis sequeretur, simili exitu duodecimo post anno interiit. Fratre non paulo eloquentior fuit. Cicero in Bruto. Hosce Gracchos permulti culpāt vt seditiosos & Reip. turbatores. Sed laudat eos vnice Plutarchus, vitam illorum, mores & res gestas referens. Vxorem habuit Liciniam, Crassi Mutiani filiā.

Tib. Sempronius Gracchus, vir clarus, præf. sociûm cū M. Iunio Syllano, cadit in prælio contra Boios sub Marcello Consule anno V.C. DLVIII. Liuius 33.

P. Semp. Gracchus, Trib. pl. ann. V.C. DLXV. cum collega C. Sempronio Rutilio Censuræ petitione M. Attilium Glabrionem deiecit. Liuius 37.

Tib. Sempronius Gracchus, Augur, alius a Tiberio viro Consulari & Censorio, moritur anno V. C. DLXXVIII. Liuius 41.

Sempronius Gracchus, adulter Iuliæ Aug. filiæ, occisus a Tiberio, cum 14. annis sub Augusto exilium tolerasset, nobili familia, facundus & ingenio solers, sed moribus prauis, & vita Sempronio nomine indignus. Velleius vol. poster. Tacit⁹ 1. Vxor illi fuit Alliaria. ¶ Iustus Lipsius nummum eius a se visum eiusmodi scribit: *Ti. Sempronius Graccus IIII. vir. Q. desig.*

Gracchus quidam, haud dubie gentis Semproniæ, notatur Iuuenali Sat. 2. vt qui sub Domitiano gladiatorio munere depugnarit, & antea etiā vti puella viro nupserit.

Gracchus item præf. vrb. & Vicar. sub Valentin. Valente & Gratiano A A A. 3. Cod. Fors hic est, de quo Hieronymus in epist. ad Lætam. *Gracchus nobilitatem patriciam sonans nomine, quum præfecturam gereret vrbanam, nonne specum Mithræ & omnia portentosa simulachra, &c. subuertit, fregit, exussit, & his quasi obsidibus ante præmissis, impetrauit baptismum Christi?* Rescribitur eidem a Valente, Valentin. & Gratiano AAA. 4. Cod. tit. 20.

Muscæ.

T. Sempronius Musca, legatus anno V. C. DLXXXVI.

A. & M. Sempronii, haud dubie & ipsi Muscæ, cum in illos complectentes & prehensantes Vargula dixerit: *Heus puer, Muscas abige*, ad agnomen illorū alludens. Fratres fuere, L. Crassi Oratoris ætate florentes. Cicero 2. de Oratore.

Sempronius Musca, C. Gallium, deprehensum in adulterio, flagellis cecidit. Valerius Maximus 6. cap. 1. Meminit Muscæ Cic. ad Attic. 12. pag. 357.

Rutilii.

C. Sempronius Rutilius, cum P. Sempronio Graccho Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXV. Liuius 37.

M. Sempronius Rutilius, legatus Cæsaris in bello Gallico. In fine comm. 7. vbi tamen Rutilus legitur, non Rutilius.

Aselliones.

Sempronius Asellio, Trib. mil. ad Numantiam sub Scipione, res eas, quibus ipse interfuit, scripsit. Gellius 2. capite 13. Hunc esse reor, in quem extant apud Ciceronem 2. de Oratore Scipionis Æmiliani dicta, etsi Asellus non Asellio nominatur. Citat eundem Cicero Legum 1. citat Historiæ eius librum 40. Charisius.

A. Sempronius Asellio, Prætor belli socialis tempore ann. V. C. vt opinor, DCLXV. cum ius secundum debitores diceret, ab iis, qui fœnerabātur, in foro occisus est. Liuius 74. Appianus 1. Valerius Max. 9. c. 7.

¶ P. Sempronius, præfectus sociûm, cæsus a Gallis sub Consule T. Sēpronio Longo, ann. V. C. DLX. Liuius 34.

Sempronia, mater Publiciæ, quæ fuit Lentuli Flaminis vxor. Macrob. 3. c. 13.

¶ C. Semp. Rufus, mel ac deliciæ Ciceronis, epistolarum 8. epist. 8. in quib. tamē verbis puto ironiam esse. Lib. 5. epist. 2. ad Att. Rufionem vocat.

Sempronius Rufus, Eunuchus, natione Hispanus, moribus veneficus & præstigiator. De hoc Dion in Caracalla.

SEMPRONIA, D. Bruti vxor, & mater D. Bruti, percussoris Cæsaris, vt opinor, socia Catilinæ. Mores eius graphice describit C. Sallustius. Eandem esse existimo, quam Cic. lib. 9. ad Dolabellam scribens, Sophā vocat: sic enim malo legere, quā quomodo vulgo, Sophia.

¶ Sēp. Densus, vir senex & eximius Centurio cohortis Prætoriæ, cū Galba occideretur, stricto pugione occurrens armatis, scelus exprobans, Pisoni Cæsari effugium dedit. Tacitus 17.

¶ Sempronius Senecio sub Traiano.

¶ Semp. Cælianus, itẽ sub Traiano floruit. Plinius epistol. lib. 10.

¶ ɔ. Sempronia Tibulla quæratur in Inscript. vetust. pag. 69.

Sempronia, Leontis L. Decii Blasci soror. Ibidem pag. 332.

C. Sempronius Primus, Q. Sempron. Tertius, fratres, Q. filii. pag. 213. & 339.

L. Sempronius Firmus, cum vxore Furia Spe. pag. 277.

C. Semp. Summinius. pag. 383.

C. Semp. Polyclitus.

Sempronius, vir doctus apprime sub Gratiano & Theodosio.

Semp. Attalus, memoratur Paulo Pandect. 33. de vsu & vsufructu legato.

Sempronio rescribit Gord. Imp. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ SENATOR, præf. vrbis sub Arcad. Hon. & Theodosio, a quibus illi rescribitur 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

Senator, alius sub Valentiniano III. Cõsul cum Isidoro, anno V. C. MCLXXXIX.

Senator, vir clariss. solus Consul anno V. C. MCCLXVIII. sub Anastasio.

¶ SENECAE Defensori rescribunt Valentin. & Valens 1. Cod.

¶ L. SENECIVS, refertur Inscript. ant. pagina 400.

¶ SENECIO, homo turbulenti ingenii, quod omnia grandia cuperet, cœpit vocari Grandio. Seneca suasor. 1. Cœlius Rhodig. 6. capite 35.

SENTII.

C. Sentius, Ædilitius & Prætorius. Prætor contra Thracas feliciter pugnauit. Liuius 70. Præfuit Macedoniæ tempore belli socialis. Cicero Verrinarũ 5. Plutarchus in Sylla. Sathimum regem, cum magnis Thracum auxiliis Macedoniam depopulantem, vicit. Orosius 5. capite 18. Eutropius 5. Hic est, quem Cicero pro Plancio, sellam curulem in eam familiam attulisse testatur, vocatque cognomento Saturninum, filium vero Cn. Saturninum, virum optimum, qui tum in eo iudicio Plãcio adfuisse ex eadem oratione intelligitur.

¶ Cn. Sentius Saturninus, facta cum Pompeio pace sub Triumviris in vrbem rediit. Nescio an hic sit Saturninus ille Vetulio, quem proscriptionis tempore Prætoris habitu ac specie in Siciliam euasisse, scribit Valerius Maximus lib. 7. cap. 3.

C. SENTIVS (Dioni est C. F.) SATVRNINVS, Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCXXXV. Laudatur illius grauitas & constantia in gerenda republica a Paterculo. Iosephus huius vt legati Augusti Cæsaris, & Syrię præsidis meminit, quique in ea administratione successorem Quintiliũ Varũ habuerit. Addit idem, tres illi filios fuisse Consulares & legatos, lib. 16. cap. 13. item fratrem 17. cap. 1.

C. Sentius Saturninus, haud dubie superioris F. Consul fuit cum Sex. Ælio Catulo anno V. C. DCCLVI. cũ est ab Augusto Tiberius adoptatus. Ab his Consulibus latam dictamq; arbitror legem Æliam Sentiam, cuius meminit Imp. Institut. 1.

Sentius Saturninus, cæso C. Principe, fortiter pro libertate locutus est. Iosephus in Antiquit. lib. 19. cap. 2.

Saturninus Luscus, traditur a Claudio occisus in ludo Senecæ, nescio idemne cum superiori, an diuersus.

Cn. Saturnini adolescentis, a superiorẽ vita inuidiosi, & a Cn. Domitio, L. filio, rei facti, meminit Cælius, ad Ciceronem epistola 14.

Sentia Saturnina, C. Catii Secũdi vxor, refertur in monumentis Comẽsium p. 75.

¶ Cn. Sentius Augurinus Gallus, vir illustris, multa in Britannos & Iudæos gessit. Laudat filii huius epigrammata Plinius in epistolis ad Falconem. Meminit & Augurini cuiusdam Seneca de morte Claudii, qui eodem fere tempore mortem obierit.

Augurinus, Consul cum Sergiano, refertur Haloandro & Glareano ann. V. C. DCCCLXXXIV. sub Hadriano.

¶ Sentia C. F. Maxima. Inscript. antiq. pagina 323.

C. Sentius Terptus. Ibidem pag. 168.

Q. Sentius Amans V. vir. & Aug. p. 74.

L. Sentius C. F. cum L. Sentio Riuali lib. pagina 38.

M. Sentius L. F. O. V. F. Macer Veteran' L. IIII. Scythicæ sibi & fratri V. F. Extat Mediolani, citante Scardeonio lib. 1. vbi agit de Luna.

¶ SEPIDVRAE rescribunt Val. & Gall. 4. Cod. tit. 29. Fors erit Serpodoræ, vt infra.

SEPTIMII.

Septimiorum familia diu intra Præturã stetit. Sub Pio tãdem Antonino per Seueros ad Consulatum ascendit, nec multo post etiam imperio potita est.

¶ P. Se-

¶ P. Septimius Scæuola, Senator, Q. Hortensio Prætore damnatus est, quod ob rem iudicandam pecuniam accepisset. Cicero Verrinarum 2. & pro A. Cluentio.

L. Septimius, memoratur Ciceroni in oratione pro Vareno, citāte Prisciano li. 3.

¶ T. Septimius Sabinus, Ædilis Cur. Herculis tunicati statuam, a L. Lucullo de manubiis comparatam, & a pupillo filio ex S.C. dedicatam, ex priuato in publicum restituit, indicante hoc ipsum statuæ inscriptione. Plinius 34. cap. 8.

C. Septimius C. F. Quirina, citatur in epistol. Cælii ad Ciceronem. Vir Prætorius fuit, & Ciceronis studiosus. Gessit autem Præturā Philippo & Marcellino Coss. Fors hic est, quem Appianus vxoris opera inter proscriptos relatum ac cæsum narrat.

¶ Septimius Camers, socius Catilinæ. Sallustius.

L. Septimius cognatus A. Gabinii, relictus ab illo in Ægypto ad Ptolemæi custodiam, Pompeium Magnum, illuc delatū, occidit. Dion 41.

Septimia, refertur Ciceroni ad Atti. 16. tanquam Siccæ coniunx.

P. Sept. hominis flagitiosi, & assedæ Antonii, meminit Cicero Philipp. 5.

P. Sept. Quæstor M. Varronis, ad quem ille tres de lingua Latina libros se scripsisse fatetur in fine sexti ad Ciceronem. Hunc esse reor, quem M. Vitruuius in prologo septimi duos de architectura libros composuisse tradit.

Q. Septimius, Philosophus tempore Augusti, ad cuius sectam, dimissa schola, L. Crassitius Grammaticus se contulit, teste Tranquillo. Ac fortassis idē est, ad quē Horatius scribit Carm. 1. Oda 6.

¶ Septimius Seuerus, Leptinus ex Africa, laudatur ab eruditione & facundia Statio in syluis, & Martiali epigrammatum 11. Terentianus tradit illum scripsisse opuscula iuris.

Septimius Seuerus, Consul sub Pio, & iterum sub Marco, patruus fuit Seueri eius, qui postea imperauit, quemadmodum & M. Septimius Agrippa, auctore Spartiano.

L. Septimivs Severvs Pertinax, Augustus, oriundus ex Africa, cuius maiores Equites fuere Rom. antequam ciuitas Leptinis omnibus data, pater Geta, auus Macer, mater Fuluia Pia. Imperauit annis 18. relictis duobus filiis, M. Aurelio Antonino, quem & Bassianum ab auo materno vocauit, & P. Septimio Geta, itē fratris filio Seuero, quem Antoninus patruelis, quomodo & Getam fratrem, interemit. Imperauit post mortem patris Ant. ann. 6.

Stēma persequitur Onuphrius Pāninius p. 48.

¶ L. Septimius Seuerianus, agnoscitur ex vetusta inscriptione, quæ extat Salendii in æde Virginis, huiusmodi: *Sacrum pro salute L. Septimii Seueriani patroni L. Septimius Felicio ex voto.*

Septimius ɔ L. Nicephor. Septimia Sp. F. Quinta citatur apud Carolum Sigonium in De nominibus.

¶ Q. Septimivs Florens Tertvllianvs, scriptor Ecclesiasticus, Latinorū facile vetustissimus, ex Africa patre Centurione Proconsulari natus. Scripsit cōplura, vir acris & vehementis ingenii, quem Cyprianus magistrum appellans, nullum absque eius lectione diem transigebat. Floruit sub Seuero & Antonino. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, item epistolam eius ad Magnum, oratorē Rom. & alteram ad Tranquillinum, vbi ad hunc modum de eo disserit: *Origenem propter eruditionem eius interdum legendum arbitror, quomodo Tertullianum, Nouatum, Arnobium, Apollinarium, & nonnullos Ecclesiasticos scriptores, Græcos pariter & Latinos,* VT BONA EORVM ELIGAMVS, VITEMVSQVE CONTRARIA, *iuxta Apostolum dicentem: Omnia probate: quod bonum est, tenete.* &c.

¶ Septimius Arabinus, famosus crimine furtorum, in quem extat illa exclamatio Alexandri: *O Iupiter, o Dii immortales, Arabinus non solum viuit, sed etiam in Senatum venit,* &c. Lampridius.

Septimius, scriptor vitę Alexandri, citatur ab eodem Lampridio.

Septimius, sub Aureliano apud Dalmatas Imp. effectus, mox a suis obtruncatur. Aur. Victor.

¶ Septimius Agnidinus (fors erit Acyndinus) V.C. & per Hispanias vice sacra cognoscens sub Traiano. Inscript. ant. pag. 6.

¶ Septimius Acyndinus, anno V. C. MXCII. Consul & præfectus sub Constantio, cuius mirificum factum, damnantis se ad exsoluendam libram auri, propter quā debitoris vxor diuiti cuidam sui copiā fecerat, narrat Augustinus 1. de sermone Domini in monte.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbis sub Constantino.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

Q. Septimius Rom. Dictys Cretensis libros 6. de bello Troiano, Latinos a se factos, dedicauit Q. Arcadio Rufino, qui floruit sub Constantino.

¶ L. Septimius Iulianus, cum Septimia coniuge & liberta, refertur apud Apianum in memoriis Germanicis pag. 448.

M. Septimius M. F. Hor. Septimianus. In Antiquitat. Ital pag. 141.

M. Septimius, Gallus, in iisdem p. 211.

Fl. Septimius Zosimus, pag. 299. Septimius Felicio, pag. 164.

¶ P. Septimius Dama, in via Salaria monumentum habuit. Pand. 35. de conditionibus & demonstr.

¶ Septimio Zenoni rescripserunt Seuerus & Anton. A A. Pandect. 50. ad Municipalem.

¶ Septimius Altinus, Episcopus, cui rescripsit Leo Papa primus.

Septimiæ rescribitur 4. Cod. tit. 34. ab A A. & C C. & alii Septimiæ ab Alexand. Imp. 4. Cod. tit. 50. & 8. Cod. tit. 41.

SEPTIMVLEII.

L. Septimuleius, quanquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abscindere, & per vrbem pilo fixũ gestare non erubuit, quod Consul Opimius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleuisse. Hinc post id factum roganti Scæuolam, vt se in Asiam præfectũ duceret: *Quid*, inquit ille, *tibi vis insane? tanta malorum est multitudo ciuium, vt tibi ego hoc confirmem, si Romæ manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.* Cicero 2. de Oratore, Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho, Auctor de viris illustribus.

C. Septimuleio C. F. Troobolæ IIII. viri ex testamento. Hæc inscriptio legitur apud Eserniã, oppidũ Samnii, teste Volaterrano.

SEPTITII.

Q. Septitius, Eques Roman. Cicero in Verrinis.

Septitia, mater Trachalorum Arimineñsium, filiis irata, in contumeliam eorum, cũ iam parere non posset, Publio admodum seni nupsit, testamento etiam vtroque prætetito. A quibus aditus D. Augustus, & nuptias mulieris & suprema iudicia improbauit, hæreditate materna filiis assignata, & marito, quia non creandorum liberorum causa coniugium intercessisset, dotem retinere vetito. Valerius Max. 7. cap. 7.

¶ Septitius Clarus, cui Plinius epistolarum suarum opus dedicauit, Erucii Clari fuit auunculus. Turboni, Præf. præt. sub Hadriano successit, remotus tamẽ postea, quod se familiarius apud Sabinam vxorẽ egisset, quam Cæsareæ domus reuerentia postularet, mox etiam hostis loco habitus.

Septitio Antigono rescripsit Antoninus Seuerus Pand. 48. de quæstionibus.

Septitiana mala ab inuentore libertino nomen habent, insignia rotunditate. Plin. lib. 15. cap. 14. Sic enim malo legere, quã quomodo vulgo Septiana.

¶ SEPTITIANVS, notatur a Martiale in fine 4. ac item 11. illic vt dissimulator, hic vt negligens & mendax lector.

¶ SEQVENTIA Faustina, agnoscitur ex inscriptione vetusta, reperta in sarcophago apud D. Albanum Moguntiæ: *Sequentia Faustinæ coniugi sanctissimæ & dulciss. quæ vixit annis 37. M. 4. sarcophagum iussu ipsius F. Flauianus Auentinus, Dec. alæ Indianæ, coniugi incomparabili. F. C.*

¶ SERAPHIANO rescribit Alex. Imp. 4. Cod. titulo 55.

¶ SERBIDIVS Scæuola IC. quo M. Philosophus vsus est, docuit Seuerum Imp. & Papinianum. Reliquit Quæstionum libros 20. Responsorum 6. Digestorum 40. Regularum 4. de quæstione familiæ vnũ, & quæstionum publice tractatarum vnũ. Dicere solebat, Ius ciuile vigilantibus scriptum esse.

SERENI.

A. Serenus, Poeta Lyricus, qui vario & multiplici carmine poemata conscripsit. Meminerũt huius Terentianus, Hieronymus, Marcellus, Diomedes, Mart. Capella. Citantur eius ruralia apud Nonium 1304. & opuscula, 1303. Callet senium arte bibendi, Sereni est ex opusculis.

Q. Serenus, alius ab illo, scripsit de morborum remediis, de facultate medicinæ. Citatur a Nonio.

C. Serenus, subtilissimus homo, Q. Catulo in petitione Ædilitatis prælatus. Cicero pro Plancio.

¶ Serenus Samonicus, occisus a Caracalla. Spartianus.

Serenus Samonicus F. Gordiano II. cui præceptor fuit, patris sui libros, qui ad 62. millia censebantur, moriens reliquit. Capitolinus

pitolinus in Gordianis. Gyraldum hic falli puto, qui ex patre & filio vnum & eundem facit.

Serena, coniunx Diocletiani. Sic est in passione Tiburtii & Susannæ.

¶ SERENIVS Granianus, Proconsul Asiæ, cui successit Minutius Fundanius, auctore Eusebio hist. Eccles. lib. 4. cap. 8.

SERGII.

Sergii Patricii erāt. De his Virg. 5. Æneid. *Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomē.*

Olea Sergia, siue Sergiana, citatur bonis auctoribus.

L. Sergius Fidenas, bis Consul, bis Consulari potestate Trib. mil. prim⁹ cū Veientiū rege cis Anienē secūdo prælio conflixit, nō incruenta tñ victoria, multis ciuib. amissis.

T. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consulari potestate anno V.C. CCCXXXI.

M. Sergius Fidenas, Trib. mil. Cons. potest. anno V.C. CCCLI.

L. Sergius L. F. Fidenas, Trib. mil. Cons. pot. anno V.C. CCCLVIII.

Cn. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consul. pot. an. V.C. CCCLXVIII. CCCLXX. CCCLXXV.

M. Sergius, Trib. mil. in exercitu P. Scipionis, refertur Liuio 29. Fors hic est, cuius eximiam fortitudinem miratur & celebrat Plinius 7. cap. 28. cuius etiam pronepotem fuisse, qui isti nomini derogarit, L. Sergium Catilinam, tradit.

¶ Cn. Sergius Plancus, Prætor an. DLIV.

¶ M. Sergius Silus, Prætor anno V.C. DLVII. Liuius lib. 32.

Cn. Sergius, Silus, damnatus accusante Metello Celere, quod matrifamiliæ ob stuprū numos promisisset. Val. Max. 6. c. 1.

Q. Sergius, Senator, bello Italico inter sicarios damnatus. Cicero pro A. Cluētio.

¶ CN. SERGIVS, AVRATA cognominat⁹, quod illi auratæ pisces charissimi essent, ostrearum viuaria primus omnium inuenit in Baiano ætate L. Crassi Oratoris ante bellum Marsicū, nec gulæ gratia sed auaritiæ. Vide Varronem lib. 3. de re rust. c. 3. Columellam lib. 8. cap. 16. Valerium Maxim. 9. cap. 1. Plinium 9. cap. 54. Macrobium 3. c. 15. Sex. Pompeium lib. 13. De hoc Augustinus in de beata vita ex Cicerone: *Sergius*, inquit, *Orata, homo ditissimus, amœnissimus, deliciosissimus, cui neque ad voluptatem quidquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonā integramque valetudinē: nam & prædiis quæstuosissimis, & amicis iucundissimis, quantum libuit, abundauit, & illis omnibus aptissime ad salutem corporis vsus est, eiusque, vt breuiter totum explicem, omne institutum, voluptatem q; omnem successio prospera consecuta est.*

¶ L. SERGIVS CATILINA, accusatus incesti, cum Fabia, Vestali virgine, cōmissi, Catuli gratia fultus euasit. Eutropius 6. Cū patriç perniciē facta cōspiratione moliretur, primū Ciceronis cōsiliis, dein armis Antonii oppressus est. Lege Sallustiū. Habet nomē eius integrū, alioqui a paucis traditū, Suidas Λεύκιος Σέργιος Κατιλῖνος. Ipse Catilina in oratione, qua Ciceroni in Senatu respōdit, e Scipionis sanguine se descēdere, eiusque nobilē propaginē esse, docet. Coniuratio Nonis Decemb. prodita & punita. Cicero pro Cn. Plācio. Cognomē Catilina a fellandi libidine esse volunt. Notabilis est de Catilina loc⁹ Iuuen. Sat. 14 – *dociles imitādis Turpibus ac prauis omnes sumus, & Catilinā Quocunq; in populo videas, quocunq; sub axe.*

L. Sergius, armiger Catilinæ, stipator corporis tui, signifer seditionis, cōcitator tabernariorū, damnatus iniuriarū, percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ, Cicero ad Clodium in oratione, quàm habuit ad Pontif. pro domo sua.

M. Sergius M. F. accusauit capitis T. Trogum. Varro lib. 5. de ling. Lat.

Sergius, proscriptus a Triumuiris, apud ipsum Antonium delituit, donec proscriptorum numero eximeretur. App. 4.

Sergius Zeugmatæus, Aphthonii F. Præf. præt. & Excōs. & Patrici⁹, scripsit epitaphiū sophistę & fratri Sabino. Vide Suid.

¶ Sergius Paulus, Procōsul Cypri tēpore Pauli, apud quē etiā is primū appellatus est Paulus. Actor. 13. Citat Sergium Paulū in natur. hist. C. Plinius lib. 1. ex 18.

Sergius Paulus, Proconsul Asiæ sub M. Antonino Philosopho. Eusebius hist. Eccl. lib. 4. cap. 24. Consulatū gessit cum Marco anno V.C. DCCCCXX.

¶ *Cn. Sergius Cn. L. Anthus pater Augustalis fecit Cn. Sergio Cn. F. Vot. Prisco F. suo Pratori sacris Vulcani*, &c. Sigonius emēdationum 1. pagina 74.

¶ Sergi⁹ Lustralis, occisus a Seuero. Spar.

L. Sergius C. F. refertur Inscript. ant. p. 358. cum aliquot Sergiis aliis.

L. Sergius Rufus F. Sergia Olympias mater. Ibidem pagina 363.

Sergio Iuliano rescripserūt Verus & Antoninus Pand. iuris ciuilis 26. de admin. & peric. tutorum, &c.

Sergio rescribunt AA. & CC. 7. tit. 32.

Sergiæ M.F. Peregrinæ M. Sergius Veto amitæ. Inſcript. ant. pag. 20.

¶ Sergiam tribum præter Vatinium nemo vnquam perdidit. Cicero in Vatinium.

Sergii Polenſis paraſiti ludicrum teſtamentum refertur Fabricio in antiquitatib.

¶ SERPEDORO reſcribunt A A. & CC. 4. Cod. tit. 49.

SERTORII.

¶ De voce, Sertor, vnde Sertorii dicti videntur, conſule Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Pauli epitom. lib. 17.

Q. Sertorius, Senatorii ordinis, in dicẽdo ſolutus & acutus. Cicero in Bruto.

Q. SERTORIVS, dux Marianarum partium, deſperatis rebus in Iberiam profugit, eamque 8. annis contra Metellum & Pompeium tenuit, tandem conſpiratione ſuorum, & dolo Perpennæ Prætoris ſui in cõuiuio occiſus. Liuius 96. Plutarchus in vita eius, Appianus lib. 1. Strabo tamen libro 3. aduerſa valetudine mortuum tradit pagina 253. Plinius 22. capite 6. gramineam ſeu obſidionalẽ illi coronã ceſſiſſe ſcribit.

¶ *Q. Sertorius Q. Libertus Abaſcantus.* Inſcript. ant. pag. 22.

M. Sertorius M. Lib. Fauſtus ſibi & Sertoriæ M. L. Benignæ. Ibidem pag. 96.

C. Sertorius L. F. O. V. F. Tertullianus veteranus curator ciuium Rom. Ibidem pagina 35. & 142.

Sertorius Clemens, aduocatur in catalogo Medicorum.

Sertorio reſcribitur a Philipp. A. 3. Cod. titulo 19.

SERVII.

Seruii nomen quidam prænomen tantum eſſe volunt. Ego etiam gentile nomen, quomodo Publii, Decii & Appii, ſtatuo. Indicat idipſum, quod a Seruiis Seruianos dictos legimus. id quod fieri non poſſet, niſi Seruiorũ Romæ domus & familia fuiſſet.

SERVIVS TVLLIVS, ſerua natu, gener Tarquinii Priſci VI. Rom. rex, regnauit annos 44. De hoc plura Liuius, Plinius, Valerius Maximus 3. cap. 4. & alii.

¶ Seruius Romanus dictus ſeruus ille, qui Artenam, Volſcorum arcem, Romanis prodidit, duarum familiarum bonis cum libertate in præmium acceptis. Liuius in fine 4.

¶ Seruius Pola, homo teter & ferus. Meminit eius Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epiſtola penultima.

¶ Q. Seruius Tullius adoleſcens, cum C. Racilia ſponſa, prima nocte in coniugali complexu ruina domus extinctus. Inſcript. ant. pag. 268.

Seruius, conſobrinus D. Bruti, Conſulis deſignati. Cicero epiſt. 7. lib. 11.

¶ Seruio Sabino reſcripſerunt Hadrianus & Antoninus Pand. de quæſtion. libr. 48.

¶ Seruio Quartino Traianus. Ibidem. Neſcio tamen, an iſtis duobus locis, Seruii vox nomen ſit, an prænomen. Nã & Claudio Quartino, cui potuit eſſe Seruii prænomen, Hadrianus ibidem reſcripiſſe legitur l. 1.

¶ Seruius Plancus, corrupti filii reus, ſemet in iudicio interfecit. Euſebius, ſi tamen locus non eſt deprauatus.

Seruius quidam, magiſtratum Syllæ fauore petens, ob populi in eum odium repulſam paſſus eſt. Plutarchus in Sylla.

M. Seruius, frater Sulpitii eius, qui Trib. pl. ſub Sylla periit, Aniciam vxorẽ habuit, conſobrinam T. Pomp. Attici. Corn. Nepos in vita Attici.

¶ Seruius Codrus, corpus Pompeii repertum cremauit, & cineres terra condidit. Plinius de viris illuſtribus in hiſtoria Pompeii.

Seruius, Trib. pl. deſignatus, condemnatus eſt, cuius locum C. Curio petiit. Cælius epiſtola 4.

De Seruii patris litteris Cic. ad Atti. 11.

Seruianum interdictum citatur a Iuriſconſultis.

¶ Seruius Ocella, intra triduum bis deprehenſus in adulterio. Cælius Ciceroni epiſtol. 7. Gelenius in annotationibus Plinianis vult Ocellas ad gentem Seruiliam pertinere.

¶ IVLIVS SERVIANVS, bis Conſul ſub Traiano, & legatus Pannoniæ. Tertium Conſulatum Hadrianus contulit, cuius ſoror Paulina illi nupta fuit. Filiam Fuſco Salinatori collocauit. Nonagenarius tamen ab eodem Hadriano cũ nepote 18. annos nato, interimitur. Vide Dionem & Spartianum.

SERVILII.

¶ De gentis Seruiliæ triente vide Plin. 34. capite 13. in fine.

P. Seruilius Priſcus P. F. teſte Dionyſio lib 6. Conſulatum geſſit cum App. Claudio anno vrbis conditæ CCLIX. qui Tarquinii morte inſignis fuit, etſi Dionyſius priori anno mortuum tadit.

Q. Ser-

Q. Seruilius P. fr. M. Val. Dictatori M. equitum fuit, ann. V. C. CCLX. cum insigni pugna victi sunt Sabini, deque iis triumphatum. Dionysius 6.

C. Seruilius Priscus, Cos. anno V. C. CCLXXVI. cum L. Æmilio. Liuius 2.

Sp. Seruilius Priscus, Consul biennio post, magno cum detrimẽto aduersus Hetruscos pugnauit. Vnde cum illi a Tribuno plebis dicta dies esset, periculum orationis grauitate & audacia discussit. Liuius 2.

Q. Seruilius Priscus, bis Consul, nempe anno CCLXXXVI. & CCLXXXVIII.

A. Seruilius Dictator a L. Virginio Cos. dictus, Fidenas cepit anno V. C. CCCXX. Liuius lib. 4. qui ibidem ab aliis Priscum, ab aliis Structum cognominari dicit: cum ipse ad annum CCCXXXVII. Q. Seruilium appellet. Tum enim iterũ Dictator creatus, Æquos vicit, castra expugnauit, Lauicos cepit ac diripuit, Dictaturam octauo die, quam creatus erat, deposuit. Laudatur plurimum a Liuio ibidem. Opinor Q. filium fuisse.

P. Seruilius Priscus, haud dubie Q. fr. Consul anno vrbis cond. CCXCI. quo tempore grauis pestilentia fuit, qua & ipse cum L. Ebutio collega in ipso honore defunctus est.

C. Seruilius Priscus A. F. bis Trib. mil. Consulari potestate, patrique Dictatori M. Equitum fuit.

Q. Seruilius Fidenas C. F. A. N. sex militum Tribunatus Cons. potest. gessit. Liuius 6. Laudatur inibi a Camillo.

Q. Seruilius Fidenas Q. F. C. N. A. Pronepos, ter mil. Trib. Cons. potest. fuit.

Sp. Seruilius Priscus, Censor cum Q. Clœlio Prisco, ann. vrbis cond. CCCLXXVII. Liuius 6.

Sp. Seruilius Priscus, Tribun. mil. Cons. potest. anno V. C. CCCLXXXVI.

M. Seruilius x. vir ferundis legibus, auctore Dionysio 6. Liuius hunc non Seruilium sed Sergium vocat.

¶ Halas Cicero in Oratore ad Brutum primum axillas, deinde fuga litteræ vastioris alas dictos scribit. Porro ex ala postea factum est Hala.

C. SERVILIVS HALA (Ahala, vt alii scribunt) M. Equitum Sp. Melium, regnum affectantem, nec ad Dictatorem venire volentem, interemit, an. V. C. CCCXVI. Consul 12. post anno fuit. Tandem custoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Valerius Max. libri 5. cap. 3. Cicero pro domo sua dicit illum restitutum esse.

C. Seruilius Hala, bis M. Equitum, & ter Tribunus militum Consul. potestate fuit, haud dubie C. F.

Q. Seruilius Hala M. equitum, ter Consul & Dictator, vicit Gallos, non procul a porta Collina cum illis pugnans. Liuius 7.

¶ C. Seruilius Tucca, Consul an. V. C. CCCCLXIX.

¶ Cn. Seruilius, Cæpio, Consul anno V. C. D.

¶ Cæpiones nobiles, Gemini plebeii fuere. Sed & ab Halis descedere Cæpiones, auctor est Plutarchus.

Cn. Seruilius Cæpio, Consul cum Cn. Seruilio Gemino an. V. C. DLI. belli Pun. secundi anno XVI. Fuit & Pontifex. Obiit anno DLXXVIII.

Cn. Seruilius Cæpio F. Ædilis Curulis an. V. C. DLXXIV. Quinquennio post Prætor, cum pater obiit, Hispaniam vlteriorem sortitus est. Liuius 41.

Q. Seruilius Cæpio, Consul ann. V. C. DLXXXV. cum collega Q. Martius contra Persen, regem Macedonum, missus est. Liuius 43.

Q. & Cn. Seruilii, Cæpiones fratres, teste Valer. Max. 8. cap. 5. quorum Cn. anno V. C. DCXIII. Consulatũ gessit, Q. anno proximo, qui & Viriatum Lusitanum dolo sustulit. Hi duo Cæpiones multum clientes consilio & lingua, plus auctoritate tamen & gratia subleuabant. Cicero in Bruto. De Q. amplius Appianus Iberico, Liuius lib. 54. Valer. Max. lib. 9. cap. 6.

Q. SERVILIVS CÆPIO, Consul anno V. C. DCXLVIII. victus est a Cimbris. Liuius 67. Orosius lib. 5. cap. 16. Ciceroni in Bruto vir fortis & acer dicitur. Hic est, quem Valerius Max. lib. 6. cap. 11. Consularem triumphalem, P. Max. in carcere defunctum, iacuisse in scalis Gemoniis scribit. Eiusdem auaritia & calamitas locum fecit prouerbio: *Aurum habet Tolosanum.* Vide Gellium lib. 3. cap. 9. Liuius huic primo post Tarquinium imperium abrogatũ scribit. Addit Strabo libro 4. e Timagene, filios bona, quæ Gallica e Delphis præda erant, inter scorta abligurisse, fœdeque mortuos esse.

Q. Seruilius Cæpio, bello sociali legatus Rutilii Consulis, circumuentus insidiis, fuso exercitu, cecidit. Liuius 73. Appianus 1. Orosius 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Seruiliæ Claudii pater, periit naufragio. Cicero ad Att. 12.

epist. 20. ¶ Variat recenti tempore prolata Ciceronis consolatio pag. 22.

Seruiliæ duæ, sorores Catonis, quarum altera nupta fuit D. Syllano, Consulari viro, posteaquam ex Bruto M. Brutum, Cæsaris percussorē, sustulisset, altera L. Lucullo, prolis vnius ex eo parens, vt Plutarchus in Lucullo, vtraque parum pudica. Frater earum Cæpio, in Asiam proficiscens, in Thracia mortuus est. Genus horum Plutarchus ad Seruilium Halam refert. Vide Plutarch. in Catone & Bruto, Ciceronem in Oratore ad Brutum.

Q. Seruilii Cæpionis, vt Smyrnæ exulantis, meminit Cicero in oratione pro L. Cornelio.

Cn. Cæpionis Bruti meminit Cicero ad Atticum libro 2. epistola penultima. Hic alius est a fratre Catonis, qui tum erat mortuus, ante Ciceronis Consulatum decedens, vt liquet ex Plutarcho.

Cæpio coniurauit in Augustum, haud dubiæ gentis Seruiliæ. De eius fuga, & serui in eum fidelitate, vide Macrobium 1. capite 11.

Cæpionis sub Tiberio, qui negarit centifolium in coronis addi, meminit Plinius lib. 21. cap. 4.

¶ M. Seruilius, post Quintium & Camillum in exilium pulsus & reuocatus. Cicero pro domo sua. Nescio quis hic fuerit, ac dubito etiam de integritate loci.

¶ P. & Q. Seruilii Gemini, fratres gemini fuere, teste Cicerone Academicarum 4. Hinc illis opinor contigisse Gemini cognomentum. P. bis Consul fuit anno V. C. DI. iterum DV.

Cn. Seruilius Geminus, bello Punico secundo, anno vrbis cond. DXXXVII. cum C. Flaminio Consul fuit: quo cæso, sortitus collegam M. Attilium Regulum, Fabianis artibus bellum gerendo, Hannibalem ad summam inopiam redegit. Periit mox in acie Cannensi. Liuius 22.

DLI. Cn. Seruilius Geminus & C. Luctatius fratres, post decimumsextum annum e seruitute recepti, opera Cn. Seruilii Gemini Consulis, qui alterius horum F. fuit. Auctor Liuius 30.

C. Seruilius Geminus, fit Pontifex anno V. C. DXLV. proximo Ædilis & M. Equitum, biennio post Prætor, anno vero DLXXI. Pontifex Max. Decessit eius sacerdotii anno 3.

M. Seruilius Geminus, Consul anno V. C. DLII. cum superiore M. Equitum fuisset. Refertur eius oratio pro L. Æmilio Paulo, cuius de Perse rege triumphus impediebatur, apud Liuium 45. & Plutarchum in vita Æmilii Pauli. Idem vicies tricies singulari certamine pugnasse scribit, hoste semper trucidato.

¶ M. Seruilius, factus Augur an. V. C. DXLIV. legatus fuit Scipionis in Africa bello Punico 2. Liuius 30.

M. Seruilius, alius ab illo, fit Pontifex anno V. C. DLXXXIV. Liuius.

Q. Seruilius, Proconsul, cæsus Asculi initio belli socialis cum plurimis ciuibus Rom. Liuius 72. Orosius 5. cap. 18. C. Seruium vocat.

Seruilius Augur, qui patrem Lucullum accusarat, accusatus est a L. Lucullo F, adhuc adolescente de pecunia publice peculata, qua ex lite tamen euasit. Plutarchus in Lucullo.

M. Seruilius, synchronus Ciceronis, nominatur in Bruto. Nescio num idem sit, quem vt turbatorem & venalem, & de repetundis postulatum, scribit Cælius ad Ciceronem libro 8. epistola 8. Fors idem Tribunus plebis, Hirtio & Pansa Consulibus, cuius meminit Cicero ad Cassium 12. epistola 7.

Sex. Seruilius, vt patronus causarum & amicus, citatur a Vatinio ad Ciceronem epistola 5.

¶ P. SERVILIVS VACIA, Consul anno vrbis cond. DCLXXV. Isauros domuit, vnde & ISAVRICVS dictus est, oppidis illorum, Coryco, Olympo, Phaselide expugnatis, de quibus & triumphum duxit. Reum quendam testimonio suo afflixit, quod cum illi Laurentia via occurrisset loco admodum angusto, descendere de equo noluerit. Valerius Max. libri 8. capite 5. Nepos fuit Q. Metelli Macedonici ex filia. Cicero in Verrem 5. Idem Censuram gessit auctore Valerio Max. Decessit eo ipso anno, quo Cæsar interiit, publico funere elatus, quomodo tradit Eusebius. Res huius gestas luculenter commemorat Eutropius lib. 6.

P. Seruilius Vacia Isauricus P. F. bis Consul, Augur & Proconsul Asiæ sub Cæsare, cui in secundo Consulatu collega fuit. Hic cum M. Cælii Prætoris sellam curulem fregisset, ille alteram posuit loris intentam. Dicebatur enim Seruilius aliquādo cæsus a patre flagris. Eodem allusit Cicero

Cicero in eundem iocatus: Miror, inquiens, quid sit, quod pater tuus homo constantissimus, te nobis varium reliquit. Fabius Quintilianus 6. cap. 4. de risu.

Seruilius Vacia Diues, Prætorius, nulla alia re quam ocio notus consenuit. Vide Senecam epist. 55. & Cælium 6. cap. 13. Item Volaterranum in Vacia, Erasmum in Apophthegmatis.

Seruilia, Lepidi iunioris vxor, viuo igni deuorato, præmaturam mortem immortali nominis sui memoria pensauit. Paterculus.

M. Seruilius Cos. sub Augusto, anno V.C. DCCLV. Meminit eius Valerius Maxi lib. 1. cap. 8.

¶ M. Seruilius Nonianus, princeps ciuitatis, quem Quintilianus audiuit. Eidem Claudius, cum recitare illum cognouisset, subitus superuenit. Plinius epistolarum 1. ad Sosium. Cos. fuit sub Tiberio. Plinius auunculus aduersus lippitudinē duas Græcas litteras ρ. & α. inscriptas chartæ collo gestare solitum tradit 28. cap. 2. Huius filia, vt opinor, curata est a Democrate.

¶ Seruilius Democrates, Medicus Plinio 25. cap. 8.

Seruilia, Sorani F. vna cum patre & Thrasea sub Nerone ad mortem adigitur, Annio Pollione marito nuper in exilium pulso. Tacitus in fine 16.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, alii familiæ insertus, ex hac gente descendit. Consul fuit ann. V.C. DCXII.

¶ C. SERVILIVS GLAVCIA, Prætor, oppressus est cum L. Saturnino. Vide Ciceronem in Bruto, plura de hoc commemorantem, & 2. de Oratore, item Appianum, Florum, Plinium in viris illustr.

C. Glaucia, vltimæ sortis homo, per cōtemtum Dictator nominatur a P. Claudio Pulchro: & magistratu se abdicare coactus, postea ludos prætextatus spectauit. Liuius lib. 19.

Glauciæ rescribit Philippus Imperator, 4. Cod. tit. 32.

¶ P. SERVILIVS RVLLVS, Trib. pl. Cicerone Cos. contra quem sunt Ciceronis actiones. Huius pater P. Seruilius Rullus, primus omnium solidum aprum in epulis apposuit. Plinius 8. cap. 51.

¶ P. Seruilius Casca, Tribun. pleb. belli Pun. secundi anno VII. Liuius 25. Ex huius posteritate fuere Seruilii Cascæ, fratres, qui vna cum cæteris coniuratis Cæsarem interemerunt, vt Cicero Philippica 2. & Plutarchus in Cæsare. P. Seruilium Cascam Tribunū pleb. fuisse Hirtio & Pansa Coss. & sub ingressum Cæsaris Cos. vrbe cessisse, scribit Dion 46.

¶ Seruilius Strabo, commendatur a Cicerone P. Silio, Proprætori Bithyniæ, epist. famil. 13.

¶ C. & P. Seruilii Pansæ fratres, quorum C. subito periit, cum staret in foro ad tabernam hora diei secunda in P. fratrem innixus. Plinius 7. cap. 53.

¶ P. Seruilius Globulus, Tribunus plebis C. Pisone M. Glabrione Coss. Cornelio collegæ rogationem minus gratam Senatui ferenti intercessit. Asconius Pedian. Eundem puto esse Globulum, quem Cicero in orat. pro L. Flacco Prætorem Asiæ fuisse scribit.

¶ L. Seruilius Posthumus, hæres cum aliis Q. Turii, commendatur a Cicerone Cornificio lib. 12.

¶ P. Seruilius Caluus, præses Bithyniæ ante Plinium, lib. 10.

¶ Seruilius Pudens, legatus sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

¶ Seruilius Hasta, Consul sub Traiano ann. V.C. DCCCLXVI.

¶ Seruilius Syllanus, occisus sub Commodo. Lampridius.

¶ Seruilia Irene. De hac Antiq. Fabricii pagina 74.

¶ Seruilia Nais, amica Cn. Domitii, proaui Neronis. Suetonius.

¶ A. Seruilius Epitynchanus, cum vxore Iunia Læsia, refertur Inscript. ant. pag. 258. Fit & mentio Epitynchani, sed nescio an eiusdem, pag. 27.

Seruilius Polian. F. Seruilius Verus pater. Ibidem pag. 66.

¶ SERVILIANVS, vir clariss. tempore Gellii 1. cap. 2.

SESTII.

P. Sestius Vaticanus, Consul anno vrbis cond. CCCII. fit sequenti anno X. vir ferendis legibus.

¶ M. Sestius Sabinus, Ædilis cum Cn. Tremellio Flacco ludos Rom. ac plebeios exhibuit. Inde Prætor Galliam sortitus est, duabus legionibus acceptis a decessore P. Quintilio Varo, M. Seruilio, T. Claudio Coss. Liuius lib. 30.

L. Sestius, Trib. pl. reliquis honoribus vti voluit. Cicero in oratione pro Sestio F,

¶ P. Sestivs F. cognomento Gallvs, vt exiſtimat Paulus Manutius, vxorem habuit Corneliam, C. Cornelii Scipionis exulis F. cum ante C. Albini, Senatoris, filiam habuiſſet, duobus ex ea liberis, filio videlicet & filia, ſuſceptis. Quæſtor cum C. Antonio Cos. in Macedoniam abiit. Inde regreſſus, factusque Trib. pleb. valde ſtuduit Ciceroni reuocando, eſtque a Clodianis propemodum interemptus, cum in templo Caſtoris Conſuli obnunciaſſet. Poſt eum diem armis ſe ſepſit, iisque Clodianorum impetum & furorem repreſſit. Vnde accuſatum a M. Scauro de vi, Cicero defendit. Interiectis aliquot annis cum Prætor deſignatus foret, damnatus eſt ambitus, accuſante illum T. Iunio L. filio tribunicio, teſte Cicerone in Bruto. Aberat per id tempus Cicero, Ciliciam adminiſtrans. Quare periclitanti ſuccurrere non potuit. Paulo poſt tamen in Italiam reuerſus, digreſſum iam in exilium per litteras conſolatur. Ea eſt epiſtola libri 5. familiarium 17. Idem ad Q. fratrem libri 2. epiſtola 4. peruerſum & moroſum hominem vocat.

T. Seſtius Gallus, refertur Ciceroni pro Milone, vt cuius in fundo Bonæ Deæ ſacrarium fuerit.

¶ L. Seſtius Panſa, & eius poſtulatio, memoratur a Cicerone ad Q. fratrem lib. 2. epiſtola, *Epiſtolam hanc* &c.

M. Seſtius, Eques Romanus ætate Pompeii Magni. Meminit eius Plinius 10. capite 22. Dubito, an idem ſit, de quo Cicero lib. 7. ad Atticum epiſtola 16.

L. Seſtius P. F. ſtudioſus M. Bruti, & in omnibus illi bellis commilitans, etiam Auguſto rerum potiente, memoriam eius colere perrexit, cum imagines eius haberet, eumque laudare ſoleret. Hanc amicitiæ obſeruantiam ipſius, & fidem non modo Auguſtus non odio, ſed honori quoque habuit, ideoque in ſecundo ſuo Conſulatu ſibi ſubſtituit, vt ſcribit Dion libro 53. Fors eſt idem, ad quem ſcribit Horatius 1. Carminum Oda 4. De eodem Appianus belli ciuilis libro 4.

¶ Seſtius Paconianus, ſub Tiberio Prætorius, vir maleficus & audax, omniumque ſecreta rimans. Tacitus libro 5.

¶ Seſtius Niger, diligentiſſimus in medicina fuit, de qua ſcripſit Græce. Plinius 32. capite 3.

Seſtius, e Romanis ſapientiæ ſectatoribus, Athenis Democriti exemplum in coemendo oleo ad imminentem penuriam imitatus eſt. Plinius 18. cap. 28.

¶ Q. Sestilii meminit Cicero 2. ad Q. fratrem epiſtola prima. Ac neſcio, an idem ſit, cuius fundum a Curtilio Verberone Cæſariano, poſſideri quæritur ad Att. 14. epiſtola 6.

Severi, ſeparatim poſiti.

Seuerus, Prætor Aſiæ tempore Antonini Philoſophi. Ariſtides ſacr. ſerm. 4.

Seuerus Martianus, cum ſorore Seueria Martiale, refertur Inſcriptionum ant. pagina 528.

Flauia Seueriana. Ibidem.

Seuero reſcribit Alexander Imperator 4. Cod. tit. 56.

Severvs Cæſar, a Galerio contra Maxentium miſſus, Rauennæ occiditur, anno imperii 2. ¶ Vide Carolum Sigonium libro 2. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Severvs, gente Lucanus, Maioriano in imperio ſuccedit opera Richimeris, cuius & ipſe fraude & veneno tollitur anno principatus quarto. ¶ Sigonius & Onuphrius ibidem.

Seuerus, Sophiſta Romanus. Vide Suidam.

Seueriana pira memorantur Plinio 15. capite 15.

¶ Severianvs Gallus, cæſus cum omnibus copiis ab Othryade ſub Antonino Philoſopho. Lucianus in Alexandro.

Seuerianus, Africæ Proconſul. Apuleius.

Seuerianus, Damaſcenus, ſed qui ad Romanos generis ſui ortum referret, floruit ſub Zenone. De hoc multa Suidas.

Seueriana, virgo ſacra & Chriſtiana, refertur Alcimo Auito in libro de virginitate.

Seueriano reſcribunt A A. & C C. 4. Cod. tit. 30.

Seuerianæ Gordianus Imperator 7. Codicis, titulo 73.

SEVII.

C. Sevio Tertio C. Seuio Tempeſtiuo filio Celandus. Hæc inſcriptio legitur Salonæ, teſte Apiano pag. 369.

Seuius Nicanor, Grammaticus. De hoc Suetonius.

Seuius quidam, citatur Macrobio in Saturn. & Plinio 30. cap. 2. Seuius sic nos repleuit vmbris. Puto enim proprium esse, etsi de Nerone sermo præcedit.

¶ SEVIANVS rem stultissimam dixit: Diues me semper contempsit, nunquam nisi pro mortuo habuit. Vt aliquid & ipse simile de Seuiano dicam, post hanc sententiam Seuianum semper pro mortuo habui. Sic Seneca controuersiarũ 5. controuersia 2.

SEXTII, qui plebeii fuere.

¶ P. Sextius, homo patriciæ gentis, accusatus est a C. Iulio x. viro. quod apud illũ domi defossum cadauer inuentum esset. Liuius 3.

P. Sextius Trib. pl. anno V. C. CCCXL. vir acer nec infacundus, cum rogationem ferre moliretur, qua Volas coloni mitterentur, per intercessionẽ collegarum, Senatui gratificantiũ, res discussa est. Liu. 4.

¶ L. Sextius Sex. F. Lateranus, strenuus adolescens, & cuius spei nihil pręter genus patricium deesset, Tribunatũ plebis cum C. Licinio Stolone per 10. annos continuando, hoc effecit, vt x. viratus sacrorum & Consulatus plebi communicaretur. Itaque primus ipse ex plebe Consul factus est anno vrbis conditæ CCCLXXXIX. Liuius 6. & 7.

¶ C. SEXTIVS CALVINVS, Consul an. V. C. DCXXX. victa Saliorum gente (plerisque Sallyes vocantur) coloniam Aquas Sextias cõdidit, ab aquarum copia, & calidis & frigidis fontib. de nomine suo ita appellatas. Liuius 61. Ingenio & sermone eleganti fuit, valetudine incommoda; laborabat enim ex pedibus. qui si quando dolores remisissent, aderat in causis, non sæpe tamen id faciebat. Itaq; consilio eius, quum volebant, homines vtebantur, patrocinio cum licebat. Cicero in Bruto.

C. Sextius (si tamen hic non fuit Cestius) Prætor Macedoniæ, in illa omnium barbarorum defectione, a Denseletis, quæ natio semper obœdiens P. Romano fuit, defensus est. Cicero in oratione, qua inuectus est in L. Pisonem.

P. Sextius, Ciceronem cum aliquot aliis ad causæ patrocinium adhibuerat. cumq; ipse vellet omnia dicere, nec cuiquam dicendi locum daret, vbi iam cõstaret, illum absoluendum a Iudicibus, ferreturq; sententia: *Vtere*, inquit Tullius, *hodie tempore: cras enim priuatus eris*. notãs hominẽ, quod in caussa suo arbitratu egisset omnia.

¶ P. Sextius Bibaculus, primi pili Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, contra Neruios pugnans, multis vulnerib. confectus, vix vitam retinuit. Pugnauit postea contra Sedunos sub Sergio Galba. Cæsar comm. 2. & 3.

T. Sextius, legatus Cæs. in Galliis, deinde & in bello ciuili eidem adhæsit. Cæsar belli Gallici 6. 7. & 8. & belli ciuilis 4. Sed hic P. vocatur, vt fors erratum sit in prænomine. A Cæsare Libyæ Numidicæ præfectus, Cornificium, veteri Libyæ præpositum, post illius cædem partes Senatus sequentem, bello adortus sustulit, ac vtramque prouinciam Triumuirorum imperio asseruit. Appianus 4. Dion 48. etsi inter se nonnihil variantes.

Q. Sextius, miles sub Q. Cassio, quem Cæsar Hispaniæ præfecerat, quod in eius necem coniurasset, 50. sestertiis ab eo vitã sibi redemit. Hirtius comm. 4. Valerius Max. 9. cap. 4. perperam Silium vocat.

Sextii, viri boni, & patris eius, cui plurimum semper tribuerit, a quo sit etiam Nonis illis Decembribus ad fortitudinem extimulatus, meminit Cicero pluribus verbis initio libri 10. ad Atticum, & ante libro 9. epistola 6.

Q. Sextium, patrem, hominem Stoicum, eiusque librum laudat Seneca epistola 65. Cum legeris, inquit, Sextium, dices, Viuit, viget, liber est, supra hominẽ est &c. Eiusdem cõmendatur, se ipsum quotidie ante nocturnam quietẽ examinantis, apud eundem Senecam lib. 3. de ira. *Dicere solebat, Iouem non plus posse, quam virum bonum.* epist. 74. lib. 10. Honores repulit, qui ita natus, vt rempublicam deberet capessere, latum clauum, Diuo Iulio dante, non recepit. Seneca epistola 99.

¶ L. Sextius Peruuincus Dec. ciuitatis Auderiensium causidicus. Refertur apud Apianum in mem. antiquis pag. 467.

¶ Sextius Syllas, vir Carthaginensis, homo doctus temporib. Plutarchi, & ipsi familiaris, citatur in vita Romuli.

¶ Sextius Naso, ab Appiano inter percussores Cæsaris nominatur lib. 2.

Sextius Trib. pl. Antonio & Posthumio Coss. ann. V. C. DCLV. cum de agris diui-

dendis, repugnantibus collegis, legem ferret, corui duo in alto volantes supra concionem ita pugnauerunt, vt rostris vnguibusq; lacerarentur. Itaq; haruspices sacra Apollinis litāda, & lege, quæ ferebatur, supersedēdū pronunciauerūt. Iul. Obsequēs.

Sextius Paconianus, ob carmina in Tiberiū facta, strāgulatur in carcere. Tacit. 5.

Sex. Sextius Onesigenes. Inscript. ant. pagina 59.

¶ SEXTICIA, marito suo Mamerco Scauro & incitatrix mortis & particeps fuit sub Tiberio. Tacitus 5.

SEXTILII.

Sextilii, & ipsi plebeii, ad honores euecti sunt, sed vltra Præturam conscendisse, non legi.

C. Sextilius, Trib. mil. Cons. potest. creatus, emicuit ann. V. C. CCCLXXV. cum Patriciorum plebeiorumque numerus æquatus est, tribus vtrinque lectis.

L. Sextilius, Triumuir, quod ad incendium nocturnum, in Sacra via ortum, extinguendum tardius accurrisset, die dicta a Trib. pleb. damnatus est. Valerius Maximus 8. cap. 1.

¶ M. Sextilius Fregellanus, bello Pun. secundo negantibus 12. coloniis esse, vnde milites pecuniamque darent, pro duodeuiginti coloniis respondit, & milites ex formula paratos esse, & si pluribus opus esset, plures daturos. Liuius 27. Volaterranus hic mendosus est.

Sextilius, Prætor Libyæ, C. Marium ad eam appellentem, prouincia excedere iussit. Plutarchus.

P. Sextilius, patronum suum L. Cæsarem, a quo defensus fuerat, dominatione Cinnana percussoribus tradidit. Valerius Max. 5. cap. 3.

Sextilius, legatus L. Luculli in bello Mithradatico. Fors idem Prætor fuit, quem a Piratis abductū scribit Plutar. in Pompeio.

¶ P. Sextilius Rufus, hæres Q. Fabii Galli, Cicerone adolescente, magnam hæreditatem non honeste consecutus est. Cicero Finium 2.

P. Sextilius (fors P. F. & Rufus) Quæstor cum M. Curio, Pisone, quemadmodū opinor, & Messala Coss. Cic. pro L. Flacco.

C. Sextilius Rufus, Quæstor Ciliciæ, post præf. classis C. Cassii. Cicero epistolarum fam. 12. & 13.

C. Sextilius, M. Lurconis, qui familiaris fuit Ciceronis, sororis F. homo prudens & grauis. Cicero pro L. Flacco.

¶ SEXTILIVS ENA, patria Cordubensis, homo ingeniosus magis, quam eruditus, Poeta inæqualis, & pene quibusdam locis talis, quales esse Cicero Cordubenses Poetas ait, pingue quiddam sonantes atq; peregrinum, cum carmen de proscriptione & interitu Ciceronis in domo Coruini Messalæ recitaret hoc principio:

Deflendus Cicero est, Latiæq; silentia linguæ: Asinius Pollio, qui aderat, Ciceroni semper infestus: *Tu,* inquit, *Messala videris, quid tibi liberum sit in domo tua. Ego istum non sum auditurus, cui mutus videor*, & consurgens discessit, ne cæteros versus audiret. Seneca Suasoria penultima, & Crinitus.

¶ Sextilius Andro, coniugem habuit Valeriam, cuius intestatæ mortuæ bona L. Flaccus, tum Prætor, ad se & ad L. Flaccum adolescentem æqualiter pertinentia, ipsi adolescenti, propinquo suo, concessit, relata per Antiochum, paternum adolescentis libertum, seni Flacco probatissimum. Cicero pro L. Flacco.

Sextilio rescribit Anton. A. 7. Codicis titulo 45.

¶ Sextilius Felix, dux Flauianarum partium contra Vitellianos. Tacitus 19.

¶ P. Sextilius Primus, cum vxore Sophronia, quæratur in Sophron.

Sextilia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 14. Eutropius 2.

Sextilia, mater Vitelliorum, defuncta imperante filio. Tacitus & Suetonius.

¶ Sextiliæ Bassæ rescripsit D. Pius, quomodo refert Scæuola Pand. 34. de alimētis & cibariis legat. Eius apparet maritum fuisse Claudium Iustum. Libertis rescribit Pius 6. Cod. tit. 37.

Sextiliana pira sera memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

¶ SICILIVS Coronas, Senator, exercente Octauiano Cæsare iudicium super percussoribus patris, M. Brutum absoluit. Eam ob rem postea proscriptus, interiit. Dion lib. 46.

SICINII Patricii.

T. Sicinius, Consul ann. V. C. CCLXVI. vicit Volscos, deque iis in magistratu triumphauit, quomodo tradunt tabulæ Capitolinæ, in quibus illi Sabini cognomen adiicitur. Liuius triumphi non meminit. Dionysius & Cassiodorus pro Sicinio Siccium

cium vocant, sed perperam & mendose. Sciendum autem cum primis est, Siciniæ gentis non temere quenquam, nisi plebeiũ inueniri, præter hunc vnum, quem Patricium oportet fuisse: nec enim tum alii ad Consularem dignitatem euehebantur.

Sicinii plebeii.

C. Sicinius Belutus, quo auctore plebs Romana in Sacrum montem secessit, primus ex lege sacrata Tribunus plebis creatus est, addito illi collega L. Iunio Bruto. sic enim a pluribus nominatos lego. Voluebatur tum annus vrbis conditæ CCLX. Sp. Cassio Posthumio Cominio II. Duos autem primum creatos in hunc annum, deinde vigesimosecundo anno post tres adiectos, sentio cum Pisone, non ignarus Dionysium & Plutarchum 5. Tribunos primũ factos tradere. Liuius lib. 2. vtramque sententiam subiecisse contentus, nihil ex arbitrio suo determinat. ¶ Meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 127. Vide in idem Notas pag. 32.

C. Sicinius, alius a superiore, Trib. pleb. lectus est cum quinque simul creari placuisset, anno, quomodo supra meminimus, CCLXXXII. Hic & M. Duillius collegã App. Claudio, quod acerrime legem agrariam dissuaderet, diem ad populũ dixere, damnaturi haud dubie, nisi morbus ante diem destinatam virum abstulisset. Liu. 2.

T. Sicinius, Cos. cum C. Aquilio anno V. C. CCLXVII. ¶ Variat de collega Fragment. Sex. Pompeii pagina 23. Nautii Consulatu, inquit, & T. Sicinii, Volsci populi cum atrox prælium iniissent aduersus Rom. Tribuni militum in Circo combusti feruntur, & sepulti in crepidine, quæ est proxime Circum, qui locus postea fuit lapide albo constratus &c.

¶ L. Sicinivs Dentatvs, strenuus bellator, Tribunus plebis creatus anno vrbis conditæ CCXCIX. T. Romulio, prioris anni Consuli, diem dixit, ob structam sibi perniciem, condemnauitq́; nec multo post Decemuirorum fraude periit, occisus a militibus, quos illi non defensores sed futuros percussores addiderant. Liuius libro 3. Dionysius 10. & 11. Gellius 2. capite 11. De fortitudine illius lege Val. Maximum lib. 3. cap. 2. Plinium lib. 7. cap. 28. & libri 22. cap. 5. Gellium loco proxime citato & Sex. Pompeium libro 13. qui postremi duo Achillem Romanum nominatum tradunt. Sigismundus Gelenius, vir doctissimus, in castigationibus Plinianis admonet L. Siccium a Plinio & Liuio vocari. quod etsi verum esse non diffitemur, malumus tamen Dionysii & Gellii lectionem sequi. Verba vt genuina & sincera multis argumentis ostendere possumus.

C. Sicinius, ad eundem honorem euehitur anno V. C. CCCIV. cum plebs secundum secessit, insolentem Decemuirorum libidinem detestata. Liuius libro 3. Sicinium hunc eius, quem in sacro monte primum Tribunum creatum constat, progeniem vocat, id est, vt ego accipio, nepotem.

T. Sicinius, Trib. pl. ann. V. C. CCCL. legem tulit, vt pars P. R. Veios migraret: duas enim vrbes a P. R. incoli posse. Liuius lib. 5. Eam rogationem Patres summis adnixi viribus abrogarunt.

L. Sicinius, Trib. pl. an. V. C. CCCLXVIII. de agro Pomptino egit frequentiore iam populo, mobilioreque ad cupiditatẽ agri, quam fuerat. Liuius lib. 6.

Cn. Sicinius, cum Ædilis fuisset, Prætor factus Sardiniam obtinuit. Iterum Prætor anno vrbis cond. DLXXXI. iurisdictionem inter peregrinos consecutus est. Liuius 39. & 45.

C. Sicinius, nepos ex filia Q. Pompeii Censoris, Quæstorius mortuus, probabilis Orator fuisse traditur Ciceroni in Bruto.

Cn. Sicinius, Trib. pl. Curione & Octauio Coss. homo impurus, sed admodũ ridiculus, multum laborauit, vt Tribuniciam potestatem populo darent Coss. Cn. Pompeius Magn. & M. Licinius Crassus. Sic Asconius. Plura Cicero in Bruto, dictũ eius in Curionem referens. Plutarch. in quouis probra iacere non metuentem, rogatũ aliquando tradit, cur soli Crasso in conuiciis parceret? tum illũ respondisse, quoniã fœnum in cornu gereret, significãs cornupetam esse, nec a quoquã impune lacessi.

¶ C. Sicinius Zosimus, cum vxore Pompeia Aphrodisia, refertur Inscript. ant. pagina 290.

¶ L. Sidicinvs, potentissimus homo, sed infamis singulari studio rerum nouandarum. Porcius Latro in declam. contra Catilinam.

Silii.

Silii videntur a Silo quodam, id est, aduncum nasum habente, nomen sortiti.

Fuit horum familia plebeia quidem, sed nobilis & honorata, maxime circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea Quæsturis & Præturis contenta substitit.

Primus Siliorum, qui litteris traditus sit, occurrit Q. Silius, Quæstor lectus, quo tẽpore primum tres ex plebe Quæstores creati sunt an. V. C. cccxliv. Liuius lib. 4.

¶ P. & M. Silii, Tribuni pl. Vide Fragment. Sex. Pompeii pag. 55. & seq.

Silius quidam, itidem Quæstor anno post, quam Consul Mumius fuit. Erat is annus V. C. dcviii. Cicero.

T. Silius, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comment. 3.

M. Silius, coniurauit in Q. Cassium, & deprehẽsus cum pugione, quinquagies sestertium vitam redimit. Hirtius de bello Alexand. Valerius Max. lib. 9. cap. 4.

P. Silius, Proprætor Bithyniæ, cum Cicero Proconsul rexit Ciliciam, Bibulus Syriam, Thermus Proprætor Asiam. Vide Ciceronem in epistolis ad Att. lib. 7. Commendat huic familiarium libro 13. T. Pinnium. De hoc ipso Silio puto scribere Ciceronem ad Att. 12. Silius filium habet, quomodo vult. &c.

¶ P. Silius P. F. Nerua, primus in gentem suam Consulatum intulit, anno V. C. dccxxxiii. Legatus Cæsaris Augusti præsedit Hispaniæ.

A. Silius, memoratur Ciceroni vt amicus & familiariter notus, epistolarum ad T. Pomponium Atticum lib. 12.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. teste Paterculo, adoptione transiit, in gentem Liciniam. Consulatum gessit sub Augusto dcclix.

C. SILIVS P. F. P. N. quomodo est in tabulis Capitolinis, quibus credere malo quam Dioni, qui C. F. vocat, Consulatum obtinuit circa extremam ætatem Augusti ann. V. C. dcclxv. Legatus superioris exercitus apud Rhenum, cum Germanico Cæsare in Germaniam descendit, vbi rebus cum Germanico præclare gestis assecutus est insignia triumphalia. Ad extremum nocuit illi apud Tiberium Germanici Cæsaris amicitia, quodq; ingentis exercitus per septem annos moderator, partis triumphalibus, belliq; Sacrouiriani victor, nonnunquam insolentius de rebus a se gestis gloriaretur. Proinde quæstione repetundarum & maiestatis arreptus, damnationem instantem voluntaria morte præuenit. Vxor Sosia charitate Agrippinæ similiter inuisa Tiberio, in exilium pellitur, bonorum, in quæ etiam sæuitum est, liberis, æquitate M. Lepidi, dodrante conseruato. Tacitus 1. & 4.

P. Silius Nerua, Consulatum obiuit sub Tiberio ann. V. C. dcclxxx. cum App. Iunio Syllano. Meminerunt eius Consulatus Plinius libri 8. cap. 44. & Corn. Tacitus in fine 4.

C. SILIVS C. Silii & Sosiæ F. Romanæ patriciæq; iuuentutis optimus & fortissimus, adhæc Consul designatus, ex altissimo felicitatis gradu per Messalinā, vxorem Claudii Cæs. decidit. Ea namq; specie & dignitate viri commota, in illum deperire cœpit, nec contenta furtiuis amoribus, nubere illi voluit, idque, cum coniugẽ illius Iuniam Syllanā domo eiecisset, spectante P. Romano (tanta fuit amborũ vecordia) perfecit. Claudius vbi facinus id resciuit, Silium, multosque cum illo vita priuauit. Lege Tacitum 11. Suetonium in Claudio & Iuuenalem Sat. 10.

¶ P. SILIVS ITALICVS, Poeta, patriam habuit Italicam, non illam Hispaniæ, sed Pelignorum metropolim, Corfinium, quam Samnites, cõmunem vniuersis Italis ciuitatem demonstrantes, Italicam appellauerunt. Egit causas in foro non sine successu & laude. Sedit iudex inter Centumuiros, Consulatus tres obiuit. Primum vltimo imperii sui anno Nero contulit, sub quo famam læsit, creditus accusasse sponte. Reliquos dedit Cæsar Domitianus, quo imperante ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportauit. Vnde abluta veteri macula, totum se studiis Poeticis dedit, scriptis de bello Pun. secundo 17. libris. Grauis autem iam ætate, & insanabili valetudine laborãs, inedia vitam finiuit, natus annos 75. Ex duobus filiis iuniorem, Seuerum nomine, etiamnum in adolescentia constitutũ amisit. Alterum auctum opibus, & ætate florentem superstitem reliquit. Plura de moribus illius & exitu refert Plinius epistolarum 3. ad Caninium scribens. Imprimis admiratur illum & laudat in Epigrammatis suis Martialis.

Silius Messala, gessit Consulatum Didio Iuliano imperante. Sub Heliogabalo reus fit, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Dion.

¶ SIMILIS, ex qua familia prognatus, incertum

incertum est, floruit sub Hadriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedēs. Centurio cum esset, vocatus in consilium ante præfectos: Turpe est, inquit, o Cęsar, te cum Centurione differere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuitus accepit, quam tandem deposuit, vacatione data. Vixq; dimissus in agro 7. annis, quod reliquū vitæ fuit, in ocio & quiete exegit, atq; hæc moriens sepulchro inscribi iussit: Similis hic iacet, cuius ætas quidē multorum annorū fuit, 7. tamē duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani, interprete Merula.

SIMPLICII.

Simplicio rescribit Philipp. A. 9. Codic. titulo 32.

Simplicio alii Valentin. Valens & Gratianus, ibidem 35.

Simplicio, Procōs. Asiæ, Hon. & Theodosius 1. Cod. de off. Comitis sacr. patrim.

Simplicius, Senator, cum vxore, filiis & familia sua ad numerum 68. cæsi.

SISINNII.

Sisinnius, Grammaticus. Suetonius.

Sisinnius, se a Triumuiris proscriptum negans, ad tabulam adductus, lectoque ibi nomine suo cæsus est. Appianus 4. Idem fors est, quem Iosephus nominat inter duces Gabinii Proconsulis, cum restitueret Ptolemæum, & pacaret Iudæam.

¶ Sisinnius Capito, scripsit libros spectaculorum. Citatur a Lactantio Firmiano li. 6. ca. 20. a Festo Pompeio prouer. Vapula Papyria. ¶ Fragmento Sex. Pompeii perpetuo est Sisinnius Capito, qui Epitomæ Pauli nunc Asinius nunc Sisinnius Capito.

¶ Sisinnius Fescennus, præf. in Galliis apud Parisios animaduertit in Dionysium Episcopum & Rusticum Diaconum 9. Octobris.

Sisinnius, Nouatianorum Episcopus, vir eloquentissimus. De hoc Suidas.

¶ P. SISER, refertur Ciceroni ad At. 11. epist. A. Murænæ liberto, &c.

SITII.

L. Sitius, legatus Scipionis, cum L. Fabio & L. Seruio missus Carthaginem super conditionibus pacis. Polybius initio 15. Liuius a Polybio varians, L. Bæbium, M. Seruilium, L. Fabium legatos fuisse tradit, libro 30.

P. SITIVS, accusationem in vrbe non sustinens, fugit in Libyam, ibique comparato exercitu, contendentibus per partes se miscuit, victoria semper exultans. Iuuit demum partes Cæsaris contra Pompeianos, occisus ad extremum ab Arabione Manassis regis F. Vnde Cicero ad T. Pomp. 15. *Arabioni*, inquit, *de Sitio nihil irascor.* Vide Appianum & Cæsaris commentarios de bello ciuili lib. 5.

P. Sitius P. F. Cæsaris Octauiani partes secutus est. Appianus 4.

Sitius, proscriptus a Triumuiris, a Calenis asseruatus est, donec vita donaretur. Appianus lib. 4.

Sitianam syngrapham commendat Ciceroni Cælius lib. 8. epistola 2. Sed & Sitiarum in vrbe balnearum meminit Gellius initio 3.

¶ SOLANVS, vnus ex amicis Ouidii, ad quem scribit 2. de Ponto.

¶ C. SOLLIVS SIDONIVS Apollinaris, patre natus Apollinari, qui Præfectus prætorio, Gallicanis, vt ipse ait, tribunalibus præsedit. Floruit in ipsa ruina imperii, id quod indicant Panegyrici eius, Auito, Maioriano & Anthemio, qui solam Italiam tunc ex imperio reliquam vtcunque tenuere, dicti. Extant eius epistolæ & poemata. Post collapsam Rom. potentiā Aruernorū factus Episcopus, tempore famis egenorum M. cotidie domi suæ pauit.

¶ SOPHIÆ rescribitur a Seuero & Ant. AA. 4. Cod. tit. 26.

¶ SOPHRONIA C. L. Tertia sibi, & P. Sextilio Primo, haruspici Seuiro Aquini &c. Manutius in Orthographia.

SOSII.

Q. Sosius, Eques Romanus ex agro Piceno, tabularium se incendisse testatus est. Cicero de natura Deorum lib. 3.

C. SOSIVS C. F. C. N. (sic enim vocatur apud Dionem) Quæstor fuit M. Lepidi. Militauit sub Gabinio in Syria & Ægypto. Præturam gessit initio belli ciuilis, teste Cicerone ad Att. 8. epist. 6. Post cædem Cæsaris adhæsit Antonio, a quo peracto bello Philippensi missus in Iudæam cum Herode, Hierosolyma cepit, quomodo tradit Paterculus. Consulatū deinde assecutus, Antonii partes cōtra Cęsarem iuniorē tutatus est, nec multo post in pugna Actiaca classis Antonianæ simul cū Publicola præfectus fuit. Antonio superato, quanquā difficulter, veniā tamē impetrauit a Cæsare, interueniente fide & deprecatione Aruntii.

Sosia Galla, fors C. Sosii neptis, vxor C. Silii fuit, a Tiberio post cædem mariti in exilium pulsa.

Sosii fratres, bibliopolæ & librorum concinnatores, haud dubie de plebe, fuerunt. Meminit illorum Horatius in Arte Poetica, & epistolarum 1. sub finem.

¶ Sosius Senecio, sub Traiano Imp. floruit, a quo ad secundum, tertium & quartum Consulatum euectus est. Huic Plutarchus vitam Thesei, Dionis Syracusani & Bruti, præterea commentarium de profectu morum dedicauit. Extant ad hunc ipsum epistolæ nonnullæ Plinii iunioris.

¶ Sosius Pappus, Senatorii ordinis, magnus in amicitia Hadriani principis extitit, præcipue Parthicæ expeditionis tempore. Dion scribit dilectum ab Imperatore & statua publica honoratum.

¶ Sosius Alexander, cum Sosia coniuge, refertur a Manutio in Orthographia in voce, Coniunx.

¶ SOSIANO, Præf. præt. rescripsit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 39. & 8. Cod. tit. 28.

¶ SOSIBIVS, educator Britannici, cuius opera Messalina Claudii, Val. Asiaticum, bis Consulem, interemit, marito ad id facinus iubendum impulso. Tacitus libro 11. Quæri possit, idemne sit, de quo Arnobius libro 4. Clemens Alexandrin. ad gentes. Sed & Suidas litteratoris meminit hoc nomine Σωσίβιος.

Sosibianus, notatur Martiali, quod scriptorum suorum nihil edat, lib. 1.

¶ SPANIVS quidam, vnus ex turba lucifugarum, describitur Senecæ epist. 123.

¶ SPENDOPHORVS, seruus, memoratur Pand. 40. de fidei cōmiss. libert. l. 41.

¶ SPERATI aliquot. Inscript. ant. pag. 465.

Sperato rescribit Anton. 8. Cod. tit. 15.

Speratæ, Seuerus & Anton. 5. Cod. de testament. tutela.

¶ SPONGIA, inter corruptos iudices fuit, cum est absolutus Clodius. Cicero ad Attic. 1.

¶ C. SPVRIVS Saturninus, refertur in memoriis Mediolanensium pag. 43.

¶ SPVRILIVS, Trib. pl. ex equitum præfecto ann. V. C. CCCXXXII Liuius 4.

¶ SPVRINA, formosus adolescens, de quo est apud Val. Maximum lib. 4. cap. 5. & apud Ambrosium de virg. 3.

Spurina, haruspex, Cæsari cauendas Idus Martias prædixit. Valerius Max. 8. cap. 11. Cicero de diuinatione & in epistolis ad Pætum, Suetonius & Plutarchus in Cæsare.

STABERII.

Staberius, ea locutus, bonis viris subauscultantibus, interposito pariete, quibus patefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitalis iure damnatus est. Cicero in Topicis, vbi tamen mendose Stalerius legitur.

Staberius, apud Horatium Sermonum 2. Satyra 3.

Hæredes Staberi summam incidêre sepulchro.
Ni sic fecissent, gladiatorum dare centum
Damnati populo paria, atque epulum arbitrio
Arri, &c.

Staberia P. L. Flora, refertur Inscript. ant. pag. 129.

¶ STADIVS, citatur Persio Sat. 6.

-- *quod mihi quondam*
Legarat Stadius.

¶ STAIVS, vt homo nocens & auarus notatur Persio Sat. 2.

STATII.

T. Statius, Trib. pl. anno V. C. CCLXXIX. Liuius 2.

Sex. Statius, vt Cn. Pompeii in Asia procurator, memoratur a Cicerone ad Atticum 6. pag. 286.

¶ T. Statius Murcus, Cæsaris partium. Inde secutus Cassium & Brutum, postremo Sex. Pompeium, ab eodem interemptus est. Appianus 5. In epistolis Ciceronis lib. 12. L. prænomen ei tribuitur. ¶ Plenius de hoc Murco agit Fuluius Vrsinus.

¶ STATIVS Sebosus, vicinus Ciceronis, & Catuli familiaris. Ad Att. 2. epistola 14. Scripsit de actis triumphorum. Citatur a C. Plinio libri 9. capite 15. & libri 6. capite 31.

¶ P. Papinius Statius, Poeta temporibus Domitiani, quibusdam P. Papinius Statius vocatur. Quære Papinios.

¶ Statius Tullianus, citatur Macrobio de vocabulis.

¶ Statius Priscus, sub Antonino Philosopho rem prospere gessit, estque tum bellum Parthicum, adiuuantibus duob. aliis, confectum. Cataneus. Consulatum gessit sub eodem Imperatore cum Apollinari ann. V. C. DCCCCXXI.

¶ Statius Surculus, vt quidam, Vrsulus Tolosanus, alius a Statio Cæcilio Poeta, teste Laurentio Valla, in Gallia celeberrime Rhetoricam docuit. Eusebius in Chron.

¶ Statius

¶ Statius Achilles, ſcripſit 8. libros Græce de Leucippe & Clitiphonte, & alia amatoria, qui extant Romæ in Vaticana bibliotheca. Tandem factus eſt Chriſtianus & Epiſcopus. Scripſit & de ſphæra & Etymologia, & hiſtoriam miſcellaneam, in qua multorum magnorum & admirabilium virorum meminit. Vide Suidam Ἀχιλλεὺς Στάτιος.

¶ L. Statius Diodorus. Inſcript. ant. pagina 327.

M. Statius Surio, cum coniuge Ælia Syria. Ibidem pag. 351.

C. Statius O. V. F. pag. 33.

Statius Rufinus, præf. vrb. ſub Diocler.

¶ Statius Florus, deceſſit, Pompeio & Fauſtino hæredibus inſtitutis, ſub Diuis fratribus, vel certe ſub Seuero & Antonino. Paulus Pand. 49. de iure fiſci.

¶ Statius Rufinus, ſub diuis fratribus vixit, de quo iidem Impp. Flauio Celſo reſcripſerunt, probe facturum illum, ſi opus proſcenii, quod Gabinis ſe exſtructurum promiſerat, perficiat: nam etſi aduerſa fortuna vſus in Lemnum a præfecto vrbi relegatus eſſet, tamen gratiam muneris, quod ſponte obtulerit, minuere non debere &c. Pand. 50. de pollicitationibus.

¶ Statius Valens, Traiani & Alexandri Imperatorum vitas & res geſtas ſcripſit.

Statio reſcribitur a Diocletiano Cod. 1.

Statiæ ab Alex. 5. Cod. tit. 12.

¶ STATIANVS, legatus Antonii bello Parthico, cum duabus legionibus cæſus. Paterculus.

STATILII.

M. Statilius Lucanus, præfectus Lucanorum in caſtris Æmilii & Varronis apud Cannas. Liuius 22.

Statilius, Catonis æmulus, cum vna ſe interimere vellet, vix tunc a Philoſophis diſſuaſus & prohibitus, ſequenti tempore cum Bruto in Philippis periit. Plutarchus in Catone.

Statilius, ſocius Catilinæ, ſtrangulatus. Saluſtius.

L. Statilius, ſynchronus Ciceronis, cuius meminit ad Attic. 12.

¶ T. Statilius Taurus, collega Auguſti in 8. illius Conſulatu, & iterum Conſul triennio ante illius obitum. Vide Velleium volum. poſter. Appianũ lib. 5. bel. ciu. Dionẽ lib. 49. Meminit Suetonius in Nerone.

M. Statilius Taurus, fors ſuperioris F. aut nepos, Conſul fuit ſub Claudio anno V. C. DCCXCVI.

Tauro reſcribunt Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

Q. Statilius, Trib. pl. ſub Auguſto IV. Cõſule, quem magiſtratum gerere ab ipſo coactus eſt. Dion lib. 52.

Statilia, Claudio principe ex nobili domo 99. vitæ annos habuit. Plin. 7. cap. 48. Forte T. Statilii Tauri, bis Conſulis, filia.

STATILIA MESSALINA, Statilii Tauri, bis Conſulis, abneptis, vxor Attici Veſtini, qua Nero potiri cupiens, maritum eius in eo honore trucidauit, illamque rapuit. De hac egimus in familia Cæſarum, Neronis vxores exponentes.

¶ Statilius Maximus, Grammaticus, de ſingularibus apud Ciceronem poſitis ſcripſit, teſte Chariſio. Commentatus eſt quoque in Catonem & Saluſtium.

Statilia Maxima, citatur in ſcripto ſeu libello Hadriani Cæſaris, vtpote in eius hortis dato, L. Ceionio & Pompeiano Ciuica Coſſ.

¶ Statilius Carfulenus, Senator ſub Seuero. Capitolinus in Albino.

¶ Statilius Seuerus, cui reſcripſit Traianus 2. Inſt. 11.

¶ Statilius Coruinus, Oratoris Meſſalæ nepos, conſpirauit ad res nouas ſub Claudio Imp. Suetonius.

¶ T. Statilius Valens miles, refertur Inſcript. ant. pag. 239.

¶ Statilio Secundo legato reſcripſit D. Hadrianus Pand. lib. 48. tit. de cuſtodia & exhibitione reorum.

¶ Statilius Siſenna, ſub Tiberio domum Ciceronis poſt Cenſorinum poſſedit. Paterculus lib. 2.

Statilii Flacci hexaſtichon citatur lib. 4. Anthologii, & rurſus 5. verſus lib. 6.

STATORII.

Q. Statorius, Centurio in exercitu Scipionum in Hiſpania tempore belli Pun. 2. miſſus legatus ad Syphacẽ, regem Numidiæ, copias eius ad morem Romanæ militiæ inſtruxit, exercuitque. Liuius 24.

L. Statorius, cum C. Lælio ad Syphacem profectus memoratur Iulio Frontino lib. 1. capite 1.

Statorius Victor, citatur Senecæ inter celebres ſui temporis declamatores.

¶ STEDIA Paulina memoratur Inſcript. ant. pag. 303. & 367.

¶ STENIA Veneria, cum C. Stenio Aulace coniuge, ibidem pag. 175.

¶ STLACCII referuntur pag. 262.

STERTINII.

L. Stertinius, Proconsul Hispaniam vlteriorem rexit triennio. Reuersus 50. millia pondo argenti in ærarium tulit, & de manubiis duos fornices in foro boario ante Fortunę ædem & matris Matutæ, vnum in Circo maximo fecit, & his fornicibus signa aurata imposuit. Liu. in fine 31. & 33.

C. Stertinius, Prætor anno vrbis cond. DLXVI.

L. Stertinius, Quæstor cum L. Manlio ann. V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

Stertinius, apud Horatium sapientum octauus.

Q. Stertinius apud Plinium 29. cap. 1. Medicus, qui principib. imputauit, quod H S. quingenis annuis contentus esset, cum sexcenta sibi quæstu vrbis fuisse, numeratis domibus, ostenderet. Exornauit operibus Neapolim, & quanquam sic censibus exhaustis, hæredi tamen H S. trecenta reliquit. habuit & fratrem, cui a Claudio par merces numerata est.

Stertinius, auctore Fabio lib. 3. cap. 1. quædam de Rhetorica prodidit. Quis hic fuerit, adhuc dubito.

L. Stertinius, Germanici Cæsaris legatus in Germania, fusis Bructeris, vndeuicesimæ legionis aquilam, cum Varo amissam, inter cædē & prædam reperit. Tacit. 1.

¶ Stertinius Auitus, celebratur epigrammate apud Martialem initio lib. 9. qui eius imaginem in bibliotheca sua ponere voluit.

Ioui Hammoni & Syluano P. Stertinus Quartus dd. Vide Inscript. ant. pag. 316.

¶ Stertinius Maximus, citatur Senecæ controuersiarum libro 3. controuers. 10. & Declamationum 2. declam. 1. Aduersus hunc, cum ab ipso premeretur, dixit Syriacus Vallius, cum comes eius fuisset: Per annos 12. in officio tuo fui, dic, quid peccauerim? Sed hæc est consuetudo vestra, iniuriam vocatis finem seruitutis.

STRABERII.

L. Straberius, Pompeianus dux, præfectus Apolloniæ, veniente Cæsare aufugit. Comment. 3. Appianus 2. vbi male Stamerius vocatur.

L. Straberius, Grammaticus, quæratur in Suetonio Tranquillo & Plinio lib. 35. cap. 15. vbi cognomento Eros appellatur, quod magis quam Hiera probauerim.

¶ STVDIVS, vir clarus Romæ, Constantinopolin veniens, Diuo præcursori templum ibi condidit. Nicephorus Hist. Eccles. lib. 15. cap. 23. Præfecturam vrbanam administrauit sub Arcadio & Honorio. Fit eius mentio 1. Codicis. Puto eidem scribere Ambrosium libro epistolarum 7.

¶ SVBERINVS Calenus, Cicero epistolarum 9.

¶ Subrius Flauius, Prætoriæ cohortis Tribunus, particeps Pisonianæ coniurationis in Neronem, cum ab eodem interrogaretur, quibus causis ad obliuionem sacramenti processisset: *Nemo, inquit, tibi fidelior militū fuit, dum amari meruisti: odisse cœpi, postquā parricida matris & vxoris, auriga, histrio & incēdiarius extitisti.* Tacit. lib. 15.

¶ Succius Comicus, citatur a Grammaticis.

¶ Successus, vnus ex 18. Martyrib. Cæsaraugustanis Prudentio.

Successus alius, Episcopus Africæ, nominatur a Cypriano epistola 12.

SVETONII.

Suetonius Paulinus, vir Consularis, primus Rom. ducum transgressus Atlantem aliquot millium spatio. Hæc & plura Plinius 5. cap. 1. sæpius eundem citans. De eodem multa Tacit. lib. 13. & 18. itē in Agric.

C. Suetonius Lenis 13. legionis in bello Othoniano Tribunus, pater Suet. Tranq.

C. Suetonius Tranquillus, Hadriani principis epistolarū magister, scripsit 12. Cæsares, item Grāmaticos & Rhetores claros. Citatur & illius de ludicra historia liber apud Gellium 9. c. 2. ¶ Plenius de Suetonii huius vita Suidas Τράγκυλλος, plenissime Elias Vinetus Santo, quam descriptionem, Suetonii Cęsaribus præmissam, habet editio Lugdunensis Antonii Gryphii. Cæsares eius ἀκεφάλως suppleuit Lud. Viues. Sed & de Rhetorib. libro multa deesse, probat Achilles Statius ex eorū Rhetorū catalogo, qui principio libri manuscripti eiusmodi legatur: *L. Cestius Pius. M. Porcius Latro. Q. Curtius Rufus. L. Valerius Primanus. Vergilius Flauus. L. Statius Vrsulus. P. Clodius Quirinalis. M. Antonius Liberalis. Sex. Iulius Gabinius. M. Fabius Quintilianus. Iul. Tiro.*

Suetonius Optatianus, Taciti principis tempore, cuius vitam scripsit.

¶ SVEVIVS, vir doctissimus, citatur Macrobio in Idyllio, qđ moretū inscribitur.

¶ SVF

¶ Svffenvs, vt ineptus Poeta notatur Catullo.

Suffenas tempore Pompeii. Meminit eius Valerius Maximus 7. cap. 7. De eodẽ forte Cicero lib. 4. ad Attic. epist. 15.

SVFFIDII.

Q. Suffidius Q. F. Eques Rom. priuignus M. Cæsii, & Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia fuit. Commendatur Bruto epistolarũ 13. idque duabus epistolis.

Suffidius, primus Rom. de architectura volumen edidit. Vitruuius in prologo 7. apud quem tamen vulgo legitur Sufficius.

SVILLII.

P. Suillius Rufus, Vestiliæ F. accusator terribilis ac venalis sub Claudio, quæstor aliquando Germanici, & Asiæ prouinciæ rector, sub Nerone pellitur in Baleares, parte etiam bonorũ adempta. Filius illi fuit Nerulinus & neptis. Plinius lib. 7. cap. 4. Tacitus 11. & 13. Consul fuit cum Hostorio Scapula sub Claudio. Institutionum 3. titulo 9. Huic, opinor, scribit Ouidius lib. 4. de Ponto, ostenditque illum priuignam suam duxisse:

Nã tibi quæ coniunx, eadẽ mihi filia pene est.

¶ M. Svillivs Servilianvs, Consul sub Claudio anno V. C. dcccii.

¶ Suillius Cæsoninus, donatus vita sub Claudio, cum conscii flagitiorum Messalinæ, C. Silio adulterio nubentis, punirentur. Tacitus 11.

¶ Suillius Cincinnatus, cum Sex. Pompeio & Attico, item Q. Martio, & C. Septimio, & C. Sestio, nominatur in testamento L. Cuspidii.

¶ *C. Suillius Aristænetus VII. vir Epul. sodalis Augustalis*, &c. refertur Fabricio in antiquitatibus CC. 8.

SVLPITII Patricii.

Sulpitiorum, quis primus Galbæ cognomen, & vnde tulerit, incertum est. Quidã quod Galbano facibus illitis oppidum in Hispania succenderit, cum id frustra diu oppugnasset, appellatum Galbam putant, alii quod in diuturna valetudine Galbeo, id est, remediis lana inuolutis assidue vteretur: nonnulli quod præpinguis fuerit visus, quem Galbam Galli vocant, vel contra, quod tam exilis, quam sunt animalia, quæ in æsculis nascuntur, appellanturque Galbæ. Suetonius in Galba.

Antiquissimum in Galbarum gente inuenio P. Sulpitium Sergii F. qui nullo antea curuli magistratu gesto, Consul factus est, missusque contra Philippum, Macedonum regem. Idem ad reuocandum ex Sicilia Cn. Seruilium Consulem, parantem in Africam traiicere, Dictator dictus, ipsum pro iure maioris imperii in Italiam retraxit. Liuius in fine 25. & 30. Iterum Consul anno a primo consulatu 11. bellum Macedonicum aduersus Philippum sortitus est. Liuius 31. Quidam tamen alium hunc esse volunt, qui in Macedoniam transierit ab eo, qui contra eundem res in Græcia gesserit, Dictatorque fuerit.

¶ Serg. Sulpitius Galba, Ædilitius, mittitur legatus vna cum aliis in Asiam ad transportandam ex Asia matrem Deûm, anno vrbis conditæ dxlix. Mortuo Q. Fabio Maximo in eiusdem locum Pontifex inauguratus est. Decessit ann. dlvi. Liuius lib. 29. & 32.

¶ L. Sulpitius Galba, Põtifex & ipse, eodem quo Serg. Sulpitius anno vitam cum morte commutauit. Liuius 32.

Serg. Sulpitius Galba, Ædilis cur. anno V. C. dlxvi. cum P. Claudio, a quibus 12. clypea ęrata in Capitolio posita ex pecunia, quo frumentarios ob annonam compressam damnarunt. Sequenti anno Prætor vrbanam iurisdictionem tenuit. Liuius 38.

C. Sulpitius Galba, fit Pontifex in locũ Tuditani, anno V. C. dlxxx. deinde interiecto triennio Prætor. Liuius lib. 41. & seq.

Serg. Sulpitius Galba, Trib. mil. secundæ legionis in Macedonia sub L. Æmilio Paulo imp. triumphum illius, quẽ de Perse rege egit, impedire conatus est, fecissetque, ni M. Seruilius, qui Consul & Magister equitum fuerat, graui oratione populum in diuersam sententiam traduxisset. Liu. 45.

Serg. Svlpitivs Galba, ætate sua Rom. omnium eloquentissimus, consulatum gessit cum L. Aurelio Cotta anno V. C. dcx. Prætor principio aduersus Lusitanos male pugnauit. Liuius 48. Inde 30000. Lusitanorum summa perfidia trucidauit. Ob quod facinus cum se damnari videret, complexus duos filios prætextatos & F. C. Sulpitii, cuius tutor erat, ita miserabiliter pro se locutus est, vt rogatio antiquaretur. Vide Ciceronem in Bruto, Liuium 49. Sueton. in Galba, Valerium Maximum lib. 8. capite 1. lib. 9. capite 6. Orosium lib. 4. capite 21.

C. Sulpitius Galba, Oratoris Sergii F. P. Craſſi, eloquentiſſimi Iuriſperiti, gener, primus e collegio ſacerdotū publico iudicio damnatus eſt. Vide Ciceronem in Bruto plura commemorantem.

Serg. Sulpitius Galba, Conſul an. V.C. DCXLVI. bello ſociali comprehenſus a Lucanis viuus, fœminæ opera, ad quam diuertebatur, captiuitate exēptus eſt. Liu. 72.

P. Sulpitius Galba, Ciceronis in ambiēdo Conſulatu competitor. Aſconius Ped. Meminit eius 1. ad Att.

Serg. Sulpitius Galba, Oratoris nepos, legatus Cæſaris in bello Gallico, infenſus illi ob repulſam Conſulatus, cum Caſſio & Bruto cōſpirauit. Propter quod Pedia lege damnatus eſt. Hic, teſte Suetonio, Galbæ Imperatoris proauus fuit. Ac neſcio an idē ſit, qui ſponſor pro Pompeio, bonorū illius venditionē Cæſari pro tribunali nō obſcuræ obiecit, vt eſt apud Valer. Max. 6. cap. 2.

Serg. Sulpitius Galba, Imp. auus, ſtudiis quam dignitate clarior (non. n. egreſſus eſt Præturæ gradū) multiplicē nec incurioſam hiſtoriā edidit. Suetonius. Huius eſſe arbitror, quod citat Fabius 6. c. 4. in negligenter petentem pilā: *Petis tanquam Cæſaris candidatus.* De prænomine tamē nōnihil adhuc dubito: nec enim idē eſt apud Suetonium.

C. Sulpitius Galba, Imp. pater, vir Conſularis, breui corpore atq; etiā gibber, modicęq; in dicēdo facultatis, cauſas induſtrie actitauit. Vxores habuit Mummiā Achaicā, neptē Catuli, proneptemq; L. Mūmii, qui Corinthū excidit, & Liuiā Ocellinā, ditem admodū & pulchrā, a qua nobilitatis cauſa appetitus fuit. Ex Achaica liberos C. & Serg. procreauit. Suetoni⁹. In hūc, arbitror, eſt dictū M. Lælii: *Ingeniū Galbæ male habitat.* Vide Macrob. Satur. l. 2. vbi & Auguſti Cęſ. & Orbilii Grām. in eū dicteria cōmemorātur.

C. Sulpiti⁹ Galba, Cōſul ſub Tiberio an. V.C. DCCLXXIX. attritis facultatibus, vrbe ceſſit, prohibituſque a Tiberio ſortiri anno ſuo Proconſulatum, voluntaria morte deceſſit. Suetonius & Tacitus lib. 5. Meminit huius & Plin. 33. c. 2. Sigillo vſus eſt progenitorū cuiuſdā ſui, in quo erat canis ex naui proſpectans. Dion lib. 51. pagina 301.

SERG. SVLPITIVS GALBA, Imp. natus eſt M. Val. Meſſala Cn. Corn. Lentulo Coſs. Liberalibus artibus inſtitutus, etiā iuri operā dedit. Per dignitatis gradus ad Cōſulatū, & Hiſpaniæ Procōſulatū euectus, imperio dignus habitus, ſed in ipſo repertus minor, ſæuus & ſordidus, eoque militibus inuiſus, inſidiis Othonis in foro occiditur, imperii menſe 7. anno ætatis 73. Plura Suetonius, Tacitus & Plutarchus.

¶ *Rideo, inquit Galba, canteri, prouerbiū eſt, quod Siſinnius Capito de iis interpretatur, qui principio rei alicuius inchoatæ deficiunt animo. Sulpiti⁹ Galba, cū in prouinciā exiēs ad portā ipſā cāteriū ſuū animaduertiſſet cecidiſſe: Rideo, inquit, canteri, te iam laſſum eſſe, cū tam longū iter iturus, vix id ſis ingreſſus.* Fragmentum Sex. Pōpeii p. 92. & Pauli epitome lib. 16.

L. Galba, ſcurra Cæſaris, cuius meminit Iuuenalis Sat. 5. & Martialis ſub finem 10. Huic Eraſmus tribuit dictum illud in pilam negligentius petentē. De hoc paulo ſupra.

Serg. Galba, tempore Horatii I C. fuiſſe traditur, in quē dictū ſit illud Horatii, de deprehēſis & punitis in adulterio, ſerm. Sat. 2.

Iure omnes Galba negabat.

Rutilius vult hūc patrē Imperatoris fuiſſe.

¶ Ser. Sulpitius P. F. Camerinus, Cōſul anno V.C. CCLIV. ſub quo euulgata eſt cōiuratio, ad prodendā vrbē Tarquiniis inita. Idem Curio Maximus fuit. Moritur anno CCXCI. Liuius & Dionyſius.

Q. Sulpitius Camerinus, Conſul an. V.C. CCLXIV. quo tēpore peſtis grauiter vrbē depopulata eſt. Dionyſ. 7. fors Seruii fr. fuit.

Ser. Sulpitius Camerinus, Conſul an. V.C. CCXCIII. quando in exiliū actus eſt Cæſo Quintius Cincinnatus. Liuius 3.

P. Sulpitius Camerinus, vnus ex tribus legatis, qui ad deſcribēdas Solonis leges Athenas miſſi ſunt, deinde ferēdis iiſdē creatus X. vir, ann. V.C. CCCIII. Liuius 3.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. cōſ. poteſt. an. V.C. CCCLIII. & iterū biēnio poſt.

Ser. Sulpitius Camerinus Conſul an. V.C. CCCLXII. Cenſor anno CCCLXXV.

Ser. Sulpitius Camerinus, Conſul anno V.C. CCCCX.

Q. Sulpitius Camerinus, Conſul ſub Auguſto an. V.C. DCCLXI. Meminerunt huius Plinius 7. cap. 48. Suetonius in Veſpaſiano. Hūc opinor eſſe, quem Ouidius citat inter Poetas ſui temporis in fine 4. de Ponto.

Sulpitius Camerinus cum F. interfectus a Nerone, accuſante Helio. Vide Dionem & Tacitum lib. 13.

¶ Q. Sulpiti⁹ Coſſ⁹, Cos. an. V.C. CCCXXI.

¶ Ser. Sulpitius Rufus, Trib. mil. Conſ. poteſt. ſexies. In quinto Tribunatu cū collega L. Quintio Cincinnato Tuſculanos obſidione ſoluit, & Latinos cecidit. Hic M.

Fabii

Fabii Ambusti gener fuit, cuius vxor sororem irridens, quod fores lictorum fascibus percussas expauisset, causam præbuit, vt C. Licinius Stolo maritus similiter atq; Trib. pl. factus est, legem ferret, vt consulũ alter e plebe fieret, quia lege & ipse paulo post Cõsulatũ homo plebeius consecutus est. Li. 6.

¶ Ser. Sulpitius, Ser. F. Augur. Fragmẽt. Sex. Pompeii pag. 350.

P. Sulpitius Rufus, C. Cæsaris legatus in Galliis. Meminit eius Cęsar Comm. 4. & 7. Opinor Iureconsulti fratrem fuisse.

Ser. Sulpitius, alius haud dubie a Iurecõsulto, memoratur Cæsari in partibus Pompeianis Comment. 2. in fine.

Ser. SVLPITIVS Q. F. Rufus, vir summæ nobilitatis & IC. natus tamen patre Equite Romano, auo nulla insigni laude celebrato, vt Cicero pro Muræna. Ad hunc sunt epist Cic. lib. 4. Vide annotationes nostras. Prætor quęstionẽ peculatus exercuit. Cicero pro Muræna. Cõsulatũ gessit cũ M. Marcello an. V.C. DCCIII. Accusauit L. Murænã, a quo petitione Cõsulatus victus erat, quẽ tũc Cõs. desig. Cicero Cõsul defendit. Audiuit L. Luciliũ Balbũ & C. Aquiliũ Gallũ. Obiit bello Mutinẽsi in legatione, vnde & illi statua decreta. Cicero Philip. 9. Laudatur impensius ibidẽ & in Bruto. Locum in Philipp. ita claudit: *Omnes qui ex omni ætate in hac ciuitate intelligentiam iuris habuerũt, si vnum in locum conferantur, cũ Ser. Sulpitio nõ sunt comparandi. Neq; enim ille magis iuris cõsultus q̃ iustitiæ fuit. Itaq; q̃ pficiscebantur a legibus, & a iure ciuili, semper ad facilitatẽ æquitatemq; referebat. Neq; cõstituere litium actiones malebat, quã controuersias tollere,* &c. Quintilianus ait, trib. eũ orationib. insignẽ laudem meruisse. Ex his pro Aufidia citatur in Fragmento Sex. Põp. p. 3. Plura Volater. Vxor illi fuit Posthumia, teste Suet. in Cęs. De Seruio filio Cic. Philip. 9. & epist. lib. 4. epist. 3.

Sulpitius Rufus, ludi procurator sub Claudio, occisus ab eo propter nuptias Messalinæ cum C. Silio celebratas. Tacit. li. 11.

¶ P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Cons. potest. ann. V.C. CCCLXV.

C. Sulpitius Lõgus, Consul an. CCCCXVIII. iterum CCCCXXXI.

Sulpitius Longus, cum fœdissimus esset, eum, cõtra quem in iudicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Cui respondens Domitius Afer: *Tu,* inquit, *ex animi sententia, Longe? qui malam faciem habet, liber non est?* Fab. Quint. 6. c. 4.

¶ C. Sulpitius Peticus, Trib. mil. Cons. potest. ann. V.C. CCCLXXIII.

C. Sulpitius Peticus, Consul quater & Dictator, Gallos insigni pugna strauit, deq; iis triumphauit.

¶ Sulpitius Asper, Centurio, dedit coniurationi Pisonianæ nomen sub Nerone. A quo interrogatus, cur in cędem suã conspirauisset, respondit: Non aliter tot flagitiis eius subueniri potuisse. Tacitus lib. 15. Dioni est Συλπίκιος Ἄσπρος.

¶ P. Sulpitius Auerrio, Consul ann. V. C. CCCCL. triumphauit cum collega T. Sempronio Sopho de Æquis, cũ intra dies 60. oppida 47. oppugnando cepissent. Idem Censor fuit quadriennio post.

P. Sulpitius Auerrio, Consul anno V.C. CCCCLXXIV.

¶ C. Sulpitius Paterculus, Consul anno V.C. CCCCXCV. Ad hunc refero stratagema, quod narrat Frontinus lib. 2. cap. 4. male, vt opinor, Petreium vocans.

Ser. Sulpitii Paterculi filiam Sulpitiam, castissimam fuisse matronam, e centũ delectam, quæ ob pudicitiam Veneris simulachrum dedicaret, scribit Val. Max. 8. c. 16. De eadẽ Ouid. 5. Fast. Iul. Obsequens, Plinius 7. cap. 35. Solinus capite 7.

Sulpitia, ex nobilissima Sulpitiorum familia, Poetria temporibus Domitiani, Neruæ & Traiani, cuius carmina laudãt Martialis & Apollinaris. Maritum habuit Calenum. Extat eius titulo carmen Satyricũ de edicto Domitiani, quo Philosophos vrbe exegit, inter epigrammata Ausonii.

Sulpitiam, Seruii filiam, vt elegantem & amicam celebrat Tibullus Eleg. 2.

¶ Sulpitius Flauus Claudio Imperatori in scribenda Hist. adiutor extitit, teste Suet.

Sulpitianus Flaccus, a Pertinace Imp. cuius socer erat, præfectus vrbis factus est, cæsus a Seuero, Dion.

¶ C. Sulpitius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DX.

C. SVLPITIVS GALLVS, Prætor fuit anno V.C. DLXXXV. Triennio post Consul Ligures subegit. Liuius 46. Maxime omniũ nobilium Græcis litteris studuit, & in Oratorum numero habitus est. Quo Prætore ludos Apollini faciente, Ennius Thyestem fabulã docuit, Cõsule vero mortem obiit. Trib. mil. in exercitu Pauli Æmilii Lunæ defectũ prædixit. Cic. in Brut. Liu. 44. Plut. in Paulo, Val. Max 8. c. 11. Plin. 2. c. 12. Quintilianus lib. 1. c. 17. Frontinus lib. 1. cap. 12.

P. Sulpitius Gallus, fors C. fr. homo delicatus, cui inter alia, quod tunicis totas manus operientibus vteretur Scipio Æmilianus probro dedit. Legatur A. Gellius 7. c. 12.

Q. Sulpitius Gallus C. F. quem pupillũ Galba in iudicium tulit. Cic. de Oratore 1.

C. quidam Sulpitius Gallus, vxorem dimisit, quod capite aperto foris versatã cognouisset. Valerius Max. 6. cap. 3.

C. Sulpitius, Prætor Cicerone Consule. Cicero in Catilinam oratione 3.

¶ Sulpitius Crassus, Proconsul Asiæ, occisus sub Commodo. Lampridius.

¶ Sulpitius Can⁹, occisus a Seuero. Spart.

Sulpitio rescripsit Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 32.

Sulpitio Maximinus Imp. 5. Cod. tit. 12.

¶ M. Sulpitius M. F. Acceptus. Inscript. ant. pag. 34.

M. Sulpitius Eros. Ibidem.

C. Sulpitius, Prætor ann. V. C. DXLIII.

P. Sulpitius, Tribunus pl. accusauit seditiosum ac inutilẽ ciuem, C. Norbanũ, quæ actio ipsius eloquentiam valde illustrauit. Cicero Off. 2. cæsus iussus Syllæ, de cuius improbitate multa Plutarchus in vita Syllę. Cicero hũc in Oratore suo cũ L. Crasso, M. Antonio & C. Cotta inducit. Fratrẽ habuit M. Seruium Sulpitium, vt tradit Nepos in vita Attici. Plura Volaterranus. Cicero hũc in de Haruspicũ responsis ab optima causa profectum, Cai. que Thuscio, Consulatũ contra leges petenti, resistentem, longius q̃ voluerit, aura populari prouectũ scribit.

Sulpitia, quanquam retinente matre Iulia, Lentulum Crustellionem maritũ, proscriptum a Triumuiris, in Siciliã secuta est. Valerius Maximus 6. cap. 7.

¶ Q. Sulpitius Marcellinus, refertur Inscript. ant. pag. 66.

Ser. Sulpitius Trophinus. Ibidem p. 187.

¶ P. SVLPITIVS QVIRINIVS, Consul sub Augusto, anno V. C. DCCXLII. nihil ad veterem Sulpitiorum familiam pertinens, ortus apud Lanuuium municipium. Tacitus 3. Hic est haud dubiè, qui apud Lucam Græce rectè Κυρίνιος, sed Latine perperã Cyrenius vocatur. Dioni etiam 54. & Iosepho li. 18. c. 1. Cyrinius est. Eusebius hunc ex S. C. in Iudæam ad hominum census describendos missum tradit.

¶ Sulpitius Posthumius, Prætorius, datus adiutor Messalę Coruino in curatione aquarũ sub Augusto, an. V. C. DCCXLIII. Q. Ælio P. Fabio Coss. Frontinus de aquæductibus.

¶ Sulpitia Prætextata, vxor M. Licinii Crassi Scriboniani, 4. liberorum ex eo mater. Tacitus lib. 20.

¶ Sulpitius Victor, scripsit de arte Oratoria ad M. Silonem, generum suum.

¶ Sulpitius Apollinaris, vir doctissimus prædicatur Gellio. Scripsit epigrammata Græca, & argumenta in Comœdias Terentii. Floruit sub Hadrianó, vt vult Benedictus Philologus Florentinus. Martialis ad illum scazonta suum misit.

Sulpitio Antigono cum patre suo rescripsit Antoninus Pand. de quæstionibus.

Sulpitius Seuerus, vir genere & litteris nobilis, scripsit non contemnenda opuscula. De hoc Gennadius.

¶ SVPERIANVS, Sophista, sero ille quidem ad discendum accessit, & ingenio tardiore fuit, sed adeo laboriosus & diligẽs, vt cum annos natus 30. oratorum libros legere cœpisset, & liberalibus disciplinis operã dare, a seipso illa per vim exigeret, nec obiurgationibus nec flagris parcens. Nequaquã igitur spe frustratus Athenis designatus Sophista fuit. Plura de eo Suidas.

SVRDINII.

Surdinius Næuiani liberti bona, quæ ille Genutio cuidam, matris magnæ Gallo, testamento reliquerat, sibi vendicauit, edicente Consule Mamerco Æmilio, Genutiũ neq; virorum neq; mulierũ numero habendũ, qui sibi spõte genitalia amputasset. Valerius Maximus lib. 7. cap. 7.

Surdinius, Declamator, Senecæ citatur vt ingeniosus adolescens, & a quo Græcæ fabulæ eleganter in Latinum sermonem conuersæ sint, quiq; solitus sit dulces sentẽtias dicere, frequentius tamẽ prædulces & infractas. Declamauit aliquando apud Cestium Prætorem. In fine suasoriarum.

Surdinia Aphrodisia. Inscript. ant. p. 47.

SVTORII.

L. Sutorius Turpio, memoratur Ciceroni ad Attic. 6.

L. Sutorius Priscus, a quo Seianus spadonem emit 111. M.D. Plinius 7. cap. 39.

L. Sutorius Priscus LL. Amaranthus, cum Sutoria LL. coniuge, memoratur Inscript. ant. pag. 74.

Sutorius Callinicus, Sophista. Suidas Καλλινικός.

¶ SVTRIVS Comicus, citatur Fulgẽtio.

¶ SYAGRIVS, notari⁹ sub Valẽtiniano. I. postea

posteaCos.& Pręf. Ammianꝰ lib. 28. Cōsulatū gessit sub Gratiano an. V. C. MCXXXIV.

SYLVANI.

Syluani plerique dicti in Plautiis.

Syluanus, vir Consularis sub Ant. Pio.

Syluanus Bonitii, viri fortis F. sub Constantio sumsit imperium. Ammianus 15.

Syluano rescribit Antoninus 8. C. tit. 18.

SYLVII.

Syluii reges apud Albanos regnarunt.

Syluiorum familia, ex qua Otho Imp. descendit, vetus & honorata fuit in oppido Ferentino.

M. Syluius Otho, auus, patre Equite Roman. matre humili, incertum an ingenua, per gratiam Liuiæ Augustæ, in cuius domo creuerat, Senator factus est, nec Præturæ gradum excessit.

L. Syluius Otho, pater, materno genere præclaro, & magnarum propinquitatum, tam charus tamque non absimilis facie Tiberio principi fuit, vt plerique procreatum ex eo crederent. Vrbanos honores, Procōsulatum Africæ & extraordinaria imperia seuerissime administrauit. Hæc & plura Suetonius. Sustulit ex Albia Terentia, splēdidissima fœmina, filios duos & filiam, quā nondum nubilem Druso, Germanici F. despondit.

M. SYLVIVS OTHO L. F. natu minor, in adolescentia prodigus & procax, facile se morum similitudine Neroni principi insinuauit. Apud quem cum multum potentię obtinuisset, tandem ob Poppęam Sabinam pertinaciꝰ adamatā, per causam legationis, in Lusitaniam semotus est. Quare postea conatibus Galbæ primus accessit. Sperans autem a Galba se adoptandum, vbi Pisonē prælatum vidit, milites largitionib. & promissis corrupit. A quibus Galba & Pisone interēptis, ipse Imperator salutatus est. Sed breue gaudium fuit: nam eodem tempore Vitellius in Germania imperium arripuit. Per cuius duces copiis suis profligatis, cum tamen adhuc plures illi, eæq; integræ superessent, moriendi consilium iniit, dimissisque omnibus, cum & fratris filium hortatus esset, ne se patruum suum aut obliuisceretur vnquam, aut nimium meminisset, mortem sibi sua manu consciuit, ætatis anno 38. imperii mense 4. hoc vno laudē adeptus, quod publico bono volēs & fortiter interiisset. Auctores Tacitus, Tranquillus & Plutarchus.

L. Syluius Titianus, Othonis fr. natu maior, statim a cæde Galbæ cum eodē Cōsulatum iniit. Profecto illo contra duces Vitellii, reb. vrbanis præfuit, donec accitus a fratre, toti bello præponeretur. Censentibꝰ autē cæteris ducib. morā ipsis vtilē esse, festinationē hostibus, eoq; lentius agendum, ꝓperatione sua rē afflixit. Victis partib. Othonianis, nullū discrimē apud victorē adiit, pietate & ignauia excusatꝰ. Tac. 17. & 18.

M. Syluius Coccianus, Titiani F. a Domitiano interemptus est, q. Othonis Imp. patrui sui, natalem celebrasset, teste Suetonio. Eius filiā Cocciā vxorē duxit Vestriciꝰ Spurina, ex eaq; filiū singularis indolis Cocciū suscepit, qui iuuenis admodū mortuus, ab Imp. Traiano in solatiū orbitatis paternæ, & victoriæ præmium de Bructeris, triumphali statua donatus est. Plinius lib. 2. epist. ad Lupercum.

SYLVINI.

Costa Præt. L. Syluini Helpidiani. Manutius in Orthographia.

P. Syluinus, vir clarus, ad quem L. Iunius Columella libros de re rustica scripsit.

Syluinus, Rhetor, ab Heliogabalo occisus est, vt scribit Lampridius.

¶ L. SYLO Sabinus, cecidit in bello Viriatino, vt est apud Fabricium.

SYMMACHI.

Symmachi ad quam gentem pertineāt, statuere non possum. Vnū Aurelii nominis inuenio, de cęteris idē affirmare nō audeo.

Symmacho & Diotimo rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 36.

Symmachus, Consulatu functus est sub Constantino ann. MLXXXII. Huic, opinor, rescribūt Cōstantinꝰ & Licinius 5. C. ti. 40.

Symmachus, cum Maximo a nobilitate Rom. missus ad Constantium est, ex quib. ille posthabito potiore, Maximo præfecturā vrbis contulit. Successit postea sub Valentiniano in eodē honore Aproniano, vir inter præcipua nominandus exempla doctrinarū atq; modestiæ. Hæc & plura Marcellinus lib. 28. p. 732. Gessit & Consulatū, opinor, sub Theodosio, ann. V. C. MCXLIV.

Q. Aurelius Symmachus, Consulatum obtinuit anno V. C. MCXCIX. Aetii collega.

Symmachus, alius, eodē honore potitus est anno V. C. MCCXXXVIII. & quidē solus.

Symmachus, socer Boethii, cū ipso genero Cōsulatū gessit an. V. C. MCCLXXV. in quo honore ambo iussu Theodorici Gotthorū regis, interempti sunt. Vide Aurelios.

Symmachi, Medici opinor, meminit Martialis.

Symmachus, sacrorũ librorũ interpres, Ebionita fuit teste Euseb. Hist. Eccl. 6. c. 14.

¶ Symphoro rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 54.

¶ Symphorianae Alexan. A. 7. Cod. titulo 74.

¶ Symphronius praef. vrbis. Aspasius, Vicarius eius. in passione Agnetis.

¶ Syricio scribit D. Ambrosius epistola 7.

T.

Adius locutus est mecũ, &c. Cicero ad Att. 1. epistola 4.

T. Tadi⁹ T. F. Catian⁹ quęratur in Inscript. ant. pag. 88.

Q. & P. Tadii, citantur Ciceroni in Verrinis.

¶ Thalassio, Praef. praet. rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 42.

Thalassio, alii, Proconsuli Africae, rescribunt Valẽs, Gratianus & Valentin. 7. Cod. titulo 65.

TAMISII.

L. Tamisius, a Catilina occisus. Asconius Pedianus. Alii tamen L. Tanusius, alii L. Tantasius legunt.

Tamisiorum, vt gentis alicuius, in quam saeuierit Sylla, meminit Cicero in petitione Consulatus ad fr.

Tamisius Geminus, Historicus, citatur a Suetonio & Plutarcho in Caesare.

Tamasia matrona, T. Iunium maritum, proscriptum a Triumuiris, arcae inclusit, & apud libertum tantisper occuluit, donec vitam illi a Caesare impetraret. Caesar etiam seruum ob seruatum patronũ equestri dignitate remuneratus est. Dion lib. 47.

Tamisius Mustela, Antonianus, memoratur Ciceroni Philipp. 2.

¶ Tantillae rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 18.

TARATII.

C. Taratia, virgo Vestalis, campum Tiberinũ populo gratificata dedit, cui ob id decreta statua. Plinius 34. cap. 6. De praenomine huius, itẽ C. Caeciliae, quae est Tanaquil, Tarquinii Prisci vxor, probat Sex. Pompeius lib. 14. etiam foeminas praenominibus appęllatas.

Taratius Bassus cum fratre Camenio vixit sub Valentiniano primo, postea praef. vrb. Ammianus 28.

¶ Tarius, filium deprehensum in parricidio, caussa cognita, cum etiam Augustũ aduocasset, Massiliam relegauit, & annua illi praestitit, quanta praestare integro solebat. Seneca 1. de Clementia.

TARPEII.

Sp. Tarpeius, custos arcis, quã Tarpeia filia virgo, auro corrupta, Sabinis prodidit. Liu. 1. Suidas Τάπης, Varro lib. 4. de ling. Lat.

Sp. Tarpei⁹ Capitolin⁹, Cõs. an. V. C. ccc.

Tarpeia, lecta inter primas Vestales, quae quatuor fuere. Plutarchus in Numa.

TARQVINII.

L. Tarquinius Priscus, a patria nomẽ habens, dictus antea Lucumo, patre natus Demarato, Corinthio exule, V. Romae Rex factus est. De hoc Val. Max. 3. c. 4. alii.

L. Tarquinius Superbus, Prisci regis F. seu, vt Dionysius vult, nepos, septimus & vltimus Rex, cum 25. annis praefuisset, ob scelus Sexti F. cum liberis pulsus est. Obiit Cumis nonagenarius, nequicquam tentatis omnibus, vt in regnum restitueretur.

T. Aruns, Sextus, Tarquinii Superbi filii, quorum Sextus, stuprata per vim Lucretia, caussam Rom. praebuit, vti pater cum tota domo pelleretur. Idem apud Gabios, quos ante patri prodiderat, caesus est. Liu. 1. Ouid. Fast. 2. Aruns cũ Bruto Consule cõgressus, mutuo vulnere interiit. T. apud lacum Regillum occubuit. Liuius.

L. Tarquinius Collatinus, Egerii F. Aruntis, qui Tarquinii Prisci fr. erat, nepos, Lucretiae maritus, primus cũ Bruto Romae Consul creatus est, quo tamẽ in honore, ob nomen Tarquiniũ, in exiliũ ire coactus est.

¶ L. Tarquinius, Patriciae gentis M. equitum dictus a L. Quintio Cincinnato Dict. Liuius 3.

P. Tarquinius, Trib. pl. cum M. Liuio Druso, quorum leges bellum Italicum excitarunt. Iulius Obsequens.

L. Tarquinius, coniurationis Catilinae falsus iudex. Salustius. Per L. Tarquinium (nescio an eundẽ) cũ simul e portu Ephesi egrederetur, sed expeditius nauigantem, Cicero ad Atticum litteras dedit. Ad Attic. 6. epistola 8.

¶ Tar-

¶ Tarquinius Priscus, dux Sertorii cõtra Pompeium apud Lauronẽ. Vide Frõtinum 2.cap.5.item locum Salustii, adductum a Seruio in lib. 1. Æneid.

Tarquinius, præf. vrb. Syluestro Pontifici molestus. Mantuanus in Fastis.

¶ Tarquinia Faustina, cum coniuge M. Caluentio Sabiniano, refertur Inscript. vetust. pag. 488.

Tarquinia Modesta. Ibidem pag. 102.

TARQVITII.

L. Tarquitius Flaccus, Magister Equitũ anno V.C. ccxcv. Tabulæ Capitol.

Tarquitius Crescẽs, de quo Tacit. li. 15.

L. Tarquitius Trophimus & Tarquitia Eutychia coniunx. Inscript. ant. pag. 294.

M. Tarquitius, Tarquitia Lacæna, coniuges. Ibid. pag. 314.

Tarquitius, scripsit de Hetrusca disciplina. Citatur a Plinio lib. 1. Sex. Pomp. Fragment. pag. 83. Macrobius Tarquinium Priscum, & librum ostentarium arborariũ vocat. Si tamen est idem.

¶ Tarvla, L. Syllæ Dictat. seruus. Lepidus apud Salustium illius commeminit.

TARVTII.

L. Tarutius Firmianus, familiaris Ciceronis, Chaldaicis litteris inprimis eruditus. Cicero 2. de diuinatione. Huic Varro proposuit Romuli natalem diem horamq; ex iis, quæ ei in vita sua euenissent, colligendã supputandamq;. Vide Plutarchum in Romulo. De nominis scriptura ista conuenit cum Cicerone Augustinus. Nam Varroni li. 5. de ling. Lat. Taruntius, Stephano Λεύκιος Θαῤῥαῖος dicitur. Variat longius Censorinus cap. 17. & Vettium vocat.

Tarutius Paternus, citatur inter Iurecõsultos. Scripsit 4. militariũ libros, teste Martiano I C. Vegetius diligentissimum iuris militaris assertorem vocat. Apud nonnullos legitur Taruntius.

Tarutius Paternus, Præf. præt. Commodi Imp. homo nefarius & rapax, qui Commodum deprauauit, occisus tandẽ ab Imp. Hunc mendose Lampridius, opinor, Tarrutinum vocat.

TATII.

T. Tativs, rex Sabinorum, post compositum cum Romulo bellum consors illi regni factus est, cæsus in Laurẽtibus Liu. 1.

Tatia, T. Tatii regis filia vnica, quæ a patre Põpilio Numæ in Sabinis collocata 13. eius cõiugii anno decessit. Numa ipse postea Romæ regnauit. Plutarchus in Numa.

Tatia, Cæsonis F. seculo suo maximam dotem, id est, X. millia æris ad maritum attulit. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Q. Tatius, legatus Claudii Neronis Cos. bello Pun. secundo castris præpositus est, cum ille contra Hannibalem pugnaturus, ad Liuii collegæ castra tenderet. Liuius.

¶ L. Tatius Rufus, amicus Augusti, ab eodem ad Consulatum euectus. Vide Plinium 18. cap. 6.

¶ Tatius Maximus, successor Gauii Maximi in præfectura Prætoriana sub Pio.

¶ Tatius Cyrillus, sub Constantino Magno Græca solitus in Latinum vertere. Capitolinus in Maximino.

¶ Tatiano rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de translationib. & 5. Cod. tit. 4.

Tatiani duo fuere, pater & filius, incertũ vero vtrius meminerint Ausonius & Sidonius, vt eloquentis viri, & qui apud Visontium municipalem scholam rexerit. Meminit & Tatiani D. Hieron. in viris illustribus. Hæc ex Egnatio. Capitolinus de Maximino iuniore: *Oratore*, inquit, *vsus est Tatiano, filio Tatiani seniore, qui prouinciarum libros pulcherrimos scripsit, & qui sui temporis dictus est simia, quod cuncta imitatus est.*

TAVRI, separatim positi.

Taurus, iudex Rauennæ, filium habuit cæcum, cui Apollinaris, Petri Apostoli discipulus, visum restituit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Tauro rescribit Gordianus A. 5. C. tit. 62.

Taurus, Præf. præt. & Consul cũ Florentino, sub Iuliano in exiliũ actus. Marcel. 22.

¶ Tavrinvs, dictus Imp. sub Aur. Alexandro, in Euphratem fluuium se abiecit. Aur. Victor.

TEDII.

Tedius Afer, Consul designatus, quod factũ aliquod Cæsaris Octauiani maligno sermone carpsisset, tantis ab eo minis conterritus est, vt se præcipitarit. Suetonius.

Tædia non lambit Cluuiam nec Flora Catullam. Iuuenalis Sat. 2.

¶ M. Teivs, sub Sylla militans cum caperentur Athenæ, primus omnium in murum euasit, teste ipso Sylla in commentariis. Plutarchus in Sylla.

¶ Sex. Tempanivs, spectatæ vir fortitudinis, & equitum decurio, Trib. pl. factus, anno cccxxxii.

TENACII.

P. Tenacius Gemellinus Aug. Col. Epul. Inscription. ant. p. 491. cum Cocceia Val. coniuge.

M. Tenacius Niger & C. Tenacius Probus C. filii P. nepotes, cum Domitia C. F. Secunda matre, referũtur in Antiquitatib. Paronæ ciuitatis Ægypti pag. 512.

¶ T. TERASIDIVS, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

TERENTII.

Terentios a Tereno, quod est lingua Sabinorum molle, nominatos putat Varro ad Libonẽ 1. citante Macrobio li. 3. Sat. c. 18.

C. Terentius, Tribunus pl. anno V. C. CCXCI. Liuius lib. 3. Halicarnasseus 10.

Q. Terentius & M. Antistius bello Pun. secundo missi ad reuocãdum retrahendũque in vrbem C. Flaminiũ Cos. cũ ille honorẽ istũ in vrbe inire nollet. Liu. in fin. 21.

¶ Q. Terentius Culeo, Prætoria familia natus, in eodẽ bello capitur a Pœnis. Facta pace cum 4. millibus captiuorum Scipioni redditus, currũ triũphantis pileo tectus secutus est. Idẽ postea Prætor factus est anno V.C. DLXVII. Vide Liuium in fine 30. & 38. Val. Maximum 5. capite 2.

Terentius Culeo, Trib. pl. T. Flaminio & M. Marcello, Censoribus. Vide Plutarchum in vita T. Flaminii.

Terentius Culeo, partium Lepidi & Antonii. Cicero epist. 10. Appianus 3.

Culeolus, Proconsul. Cicero epistolarũ 13. De hoc an de alio, nescio, Cicero ad Atti. 6. Me ita appellauit, Culeolũ vix auderẽ.

¶ L. Terentius Massaliota Ædilis pl. anno V. C. DLIV. Prætor cum Q. Terentio Culeone Siciliam sortitus est. Liuius.

¶ C. Terentius Istra, Prætor an. DLXXII. Sardiniam tenuit. Liuius initio 40.

¶ P. Terentius Tusciueicanus, nominatur inter alios anno V.C. DLXXXVII. legatus in Illyricum. Liuius 45.

¶ P. Terentius Lucanus, Senator, cui seruiuit seruitutem P. TERENTIVS AFER, Poeta Comicus, mature tamen ab eo ob ingenium & formam manumissus. Fors idem cum superiore.

C. Ter. Lucanus quæratur apud Plinium 35. capite 7.

¶ Terentius Vespa, Titium, studiose pila ludentẽ, & noctu signa sacra frangere putatum, cum gregales eum in campum non venisse requirerent, excusauit, quod eum brachiũ fregisse diceret. Cic. 2. de Oratore.

Terẽtius, filiorum octo pater, oppugnauit filii in adoptionem dati testamentum, & euicit. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

L. Terentius, comes contubernalisque Pompeii Magni, patrẽ Strabonẽ interimere voluit, quod ne faceret, a filio callide, citra noxam tamen, præuentus est. Plutarchus in Pompeio.

Cn. Ter. Senator Cicerone Cos. Salustius in Catilina.

Q. Terentius, Pontifex, tempore Ciceronis. Idem in de Haruspicum responsis.

¶ P. Terentius Hispo, commendatur a Cicerone, vt familiaris P. Silio epistolarũ 13. Eiusdem meminit ad Att. li. 11. epist. 10.

Ser. Terentius, pro amico D. Bruto mori voluit, sed agnitus, seruatus est. Valerius Maximus 4. cap. 7.

¶ M. Terentius Corax, subito mortuus, dum tabellas scribit in foro. Plin. 7. c. 53.

TERENTIA Ciceronis, 93. vitæ annum expleuit. Val. Max. 8. c. 14. Plinius 7. capite 48. 117. annos vixisse tradit. Repudiata a Cicerone, nupsit Salustio, inde Messalæ Coruino. Hieronymus contra Iouinianũ: *Illa coniunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauserit sapientiam, nupsit Salustio inimico eius, & tertio Messalæ Coruino, & quasi per quosdam gradus eloquentia deuoluta est.* De Terentia flebiliter Cicero ad Attic. 12. p. 454. & lib. 11. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam scelerate quædam facere.*

L. Terentiũ ex Africa discessisse scimus, Pæstumq; venisse, &c. Dicitur per Nasidiũ emissus. Cicero ad Attic. 11. epistola 17.

¶ C. TERENTIVS VARRO, natus patre lanio, proclamando pro sordidis hominibus, causisq; aduersus rem & famam bonorũ, non Quæstura modo enituit, sed & duplice Ædilitate, plebeia & curuli & Prætura perfunctus, Consulatũ assecutus est, homo temerarius & cladis Cannensis auctor. Cui post fugã in vrbẽ reuertenti actæ gratię sunt, quod de Republica nõ desperasset, & Dictatura oblata. Liuius Dec. 2. & alii, item Val. Max. li. 3. c. 4. li. 4. c. 5. Frontinus 4. c. 5.

A. Terentius Varro, Prætor an. DLXX. ouauit biennio post ex Hispania.

M. TERENTIVS VARRO, doctus ille, synchronus Ciceronis, militauit sub Põpeio bello Piratico, a quo & corona nauali donatus est. Per idẽ tẽpus cũ Corcyræ esset exercitus, ac classis & oẽs domus repletæ essent ægrotis ac funeribus, immisso fenestris nouis Aquilone, & obstructis pestilentibus, ianua-

que

que permutata, cæteraque eius generis diligentia, suos comites ac familiam incolumes reduxit. Auctor ipse Varro lib. 1. de re rustic. cap. 4. Eiusdem in bello ciuili legatus Põpeii in Hispania fuit. Proscriptus a Triũuiris, apud Fusium Calenũ delituit, donec vitam impetraret. Vixit annis plus minus 100. Huic vni viuẽti imago ab Asinio Pollione in Bibliotheca, quæ prima in vrbe publicata fuit, posita est. Honorificũ illi eruditionis & litteraturæ testimoniũ tribuit Cicero in Academicis quæstionibus. Itẽ Val. Max. li. 8. c. 7. *Terentius Varro*, inquit, *humanæ vitæ exemplũ, ætatisq́; spatiũ nominandus: non annis, quibus seculi tempus æquauit, quam stylo viuacior fuit. In eodẽ enim lectulo & spiritus eius & egregiorũ operũ cursus extinctus est.* Sed & Augustinus noster tam multa illum legisse scribit, vt mirum sit, aliquid scribere potuisse: rursum tam multa scripsisse, quã vix quenquam legere posse, verisimile sit. In cæteris reliquit antiquitatũ seu diuinarũ & humanarum rerũ libros 42. Scripsit etiã de gẽte populi Rom. de bibliothecis, de vita sua. Vxorem habuit Fũdaniam nomine, de qua supra. ¶ De coronæ naualis honore eius Fragm. Sex. Pomp. p. 11. Itẽ Plin. lib. 3. c. 11. lib. 7. c. 30. lib. 16. c. 4. Scriptorũ eius fragmenta, summa diligentia e veteribus auctoribus a Roberto Stephano collecta, superioribus annis Henrici Stephani typis prodiere. De quorũ scriptorum vi ipse explicans: *Vereor*, inquit, *ne plures sint futuri, qui quod nimiũ multa scripserim, reprehendãt, quam quod reliquerim quædam, accusent.*

Terentius Varro, postulatus est repetũdarum ex Asia ab App. Claudio, adolescẽte nobili, apud L. Furiũ Prætorem, deinde apud P. Lentulum Suram, absolutus autẽ opera Hortensii, datis iudicibus tabulis, quę ceras discolores haberent. Asconius in diuinationem Ciceron.

A. Terentius Varro Muræna, collega Augusti Cæsaris in II. Cõsulatu, in eo magistratu mortuus est, suffectusque illi Piso, adoptatus fortassis ex gente Licinia.

P. Terentius Varro Atacinus, ab Atace, vico Narbonẽsis Galliæ, vbi natus est, Poeta, scripsit Argonautica libris 4. & Epigrãmata. Celebrauit & carmine amicam Leucadiam. Maria Cataneus hunc eundem facit cum M. Terentio docto illo, sed prorsus indocte. Eundem P. esse Varronem arbitror, cuius bellum Sequanicum citatur a Prisciano lib. 10.

TERENTIA, Mœcenatis vxor, alia ab illa Ciceronis. Hãc perdite amauit Mœcenas; postea tamen repudiauit, cuius desiderio mœrentem, diu somno caruisse tradunt, vt huc referendum scias, quod de illo scribit Plinius. De hoc diuortio, & donatione facta, vt ad se reuerteretur, fit mentio ff. 24. tit. 1. l. 64. Dion Murænæ sororẽ fuisse scribit, qui in Augustum conspirauit, & adamatam ab Augusto, vnde & Mœcenas in gratia apud Augustum tepescere cœperit.

Terentius Varro, sub Augusto, vt videtur, Salassos domuit. Strabo lib. 4.

¶ Terentius Lẽtinus, Eques Rom. sub Nerone lege Cornelia damnatus. Tac. 14.

Terentius Libo, memoratur a Donato ex Suetonio, & videtur de eodem loqui Varro lib. 5. de ling. Lat.

¶ Terentius Priscus, a Martiale celebratur tanquam Poetarũ præsidiũ lib. 8. & 12.

¶ Terẽtius Rufus, cũ Tito in oppugnatione Hierosolymorũ fuisse memoratur Iosepho lib. 7. c. 20. & Hegesippo lib. 5. c. 49.

¶ Terentius Maximus, Domitiani in Bithynia procurator.

¶ Terentius Iunior, celebratur a Plinio in epistolis, & maxime lib. 7. vbi studia eius commendantur.

¶ Terentius Gentianus, inuisus Hadriano fuit, q; ipsum a Senatu tanquã futurum Imperatorem diligi videret. Spartianus.

Gentiano (an Terentiæ familiæ nescio) rescribit Alexander Imp. 9. Cod. tit. 51. Idẽ, opinor, Consul fuit anno V.C. DCCCCLXIII.

¶ TERENTIVS SCAVRVS, nobilis Grãmaticus Diui Hadriani temporibus, composuit quædam de Cæselli Vindicis erroribus. Gellius 11. c. 15. Huius filiũ, eiusdẽ cognomenti Grammaticum, auditũ a Vero Imp. Capitolinus refert. Eiusdẽ fortasse est scriptũ de Orthographia, quod vulgo circumfertur typis excusum.

¶ Terẽtius Clemẽs IC. sub Marco Philosopho. Citantur eius libri 8. ad legem Iuliã Papiam Pand. 23. de ritu nuptiarũ, & Pandect. 28. de hæred. instituẽdis l. 70. Scripsit item ad leges libros 20.

Terentio rescribitur ab Alex. 8. C. tit. 45.

Terentio ab Ant. A. 6. C. tit. 3.

Terẽtię ab AA. & CC. 3. C. tit. 12. & 6. C. (tit. 23.

Terentia Flauola V.V. Maxima. Inscript. ant. pag. 249.

C. Terentio C. L. Pamphilo C. Terentio C. L. Rufioni Terentius C. libertus. Ibid. pag. 306.

A. Terentius A. L. Fœlix. 313.

Terentia Valentiniana 183.

C. Terentius Philetus. 14.

C. Ter. Denter. 254.

Terentius, Tomitanus Episcopus, Nicephoro lib. 12. capite 13.

¶ M. Terentius Asclepiades, citatur in Catalogo Medicorum.

C. Terentius Onesimus & C. Terentius Ursus F. Inscript. ant. pag. 22.

L. Terentius Acutus Conc. Aug. L. Terentio Optato filio Conc. Terentiæ Saturninæ L. Uxori Cassiæ L. Luciano lib. Pudenti libertæ. Citatur Scardeonio pag. 68.

¶ P. Terentius Afer, Comicus, Terentii Lucani Senatoris libertus, teste Donato. Eusebius de eo ita: *P. Terentius Carthaginensis, Comœdiarum scriptor, ob ingeniū & formā libertate donatus, moritur in Arcadia: qui primam Andriam antequam Ædilib. venderet, Cæcilio multū se miranti legit.* Plura de vita eius idem Donatus.

¶ L. Terentius Fregellanus, & ipse Comic⁹ & libertus, auctorib. Metio & Donato.

¶ M. Terentius Varro Gibba, defendit cum Cicerone Saufeium, sociū Milonis in occidendo Clodio. Ascon. 11. Nescio doctus ne Varro hic sit, an alius.

¶ C. Terentius T. F. Terent. patricia gēte Rom. ortus, militauit sub Cæsare in Hispania, ibiq; interiit. Vide Inscript. ant. p. 11.

L. Terentius Verus & L. Terentius Verinus. Ibidem pag. 445.

¶ Terentius Victor, synchronus Iuliani I C. decessit relicto hærede fratre suo. Ulpianus ex auctoritate Iuliani, Pand. 19. de act. empti & venditi.

¶ C. Terentius Arsa, Trib. pl. ann: V. C. CCXCII. ad populum tulit de legibus Consulari imperio præscribendis. Liuius 3.

¶ L. Terentius Fraternus. Inscr. ant. p. 21.

P. Terentius Felix. Ibid. pag. 123.

C. Terentius C. F. Mercator pag. 74.

Ter. Exsoninus Ter. F. 475. Puto ad Tertios pertinere.

¶ Terentianus, Grammaticus, cuius opus extat de litteris & syllabis.

Terentianus, Episcopus & Martyr apud Tudertum sub Hadriano.

Terētiano rescribit Ant. A. 4. C. ti. 52. & 65

¶ Termutia olea citatur Macrobio. Nescio an gentis nomen sit, vt Sergiana.

TERTII.

T. Tertio Seuero A. L. Auenticenses, ob eius erga se merita donum posuisse, testatur vetus inscriptio Wilerii in Heluetiis, auctore Beato Rhenano. Vide inscript. antiq. pagina 454.

Tertia Seruilia, Seruiliæ Catonis filia, de qua est iocus Ciceronis: *Quo melius emtum sciatis, Tertia deducta est.*

P. Tertius, commentator Vergilii, citatur apud Macrob. 3. cap. 7.

Tertio rescribunt Seuerus & Anton. 5. Cod. tit. 47. & seorsim Ant. 7. Cod. tit. 1.

TERTULLI.

Tertullus, Eques, cuius filiam T. Cæsar vxorem duxit. Suetonius.

¶ Tertullus Cornutus, collega Plinii in præfect. ærarii & Cōsulatu. Plinius in epist. Vir grauis & sanctus. Idem & Æmiliæ viæ curator fuit.

Tertulli & Maximi Consulatus meminit Ulp. Pand. 48. ad legem Iuliā de adulteriis l. 29. Glareanus Tertullo Clementem iungit sub Seuero. Citatur 2. ff. 27. tit. 9. l. 1.

Tertullus, adulter in vxore Antonini, deprehensus aliquādo prandens cum illa. De quo mimus in scena quærenti sæpius adulteri nomen, *Iam tibi dixi, Tertullus dicitur Capitolinus.* Hic puto est, quem consulem habuit cum Sacerdote annus DCCCCCX.

Tertullum, virum grauem & Philosophum, Ædilem futurum clamasse in auribus ciuitatis, inter cætera sui magistratus officia sibi Floram matrem ludorum celebritate placandam, Auctor D. Augustinus.

¶ Tertullo Scapulæ rescripserunt D. Marcus & Cōmodus AA. teste Marcello Pand. de off. præsidis.

Ad Scapulam, præsidem Carthaginis, fors Tertullum, extat liber Tertulliani pro Christianis.

Tertullus, præf. vrb. sub Constantio A. & Iuliano. Ammianus 21. dedit illi successorem Iulianus Maximum, F. sororis Rufini Vulcatii.

Tertullus, Consul sub Honorio anno MCLXIII. quo anno Roma a Gotthis capta & direpta est. Orosius 7. cap. 42. de Attalo Tyranno loquens: *Nec mirum*, inquit *si iure hac pompa miser lusus est, cuius ille vmbratilis Consul, Tertullus, ausus est in curia dicere: Loquar vobis Patres Conscripti, Consul & Pontifex, quorum alterum teneo, alterum spero, sperans abeo, qui non habebat spem*, &c. Blondus hunc Tertullum Patricium virū fuisse, & arrepto imperio, paulo post a Romanis, Honorio studentibus, occisum esse scribit.

Tertullus, Senator, pater Placidi Monachi, & discipuli D. Benedicti.

Q. Ter-

Q. Tertullo, præsidi prouinciæ Mysiæ inferioris, rescripserũt Antoninus & Diuus pater. Pand. 49. de captiuis & postliminio reuersis.

O. Tertull. F. O. Tertullus & Aurel. amantiss. parent. po. Inscript. ant. 362.

Tertullo rescribũt AA. & CC. 4. C. ti. 20.

Tertullus, Orator Iudæorum aduersus Paulum. Act. 24.

Tertulla, vxor Cassii alicuius. Id innuere videtur Cicero 14. ad Atticum epist. 14.

¶ TERTVLLIANVM S. C. factũ temporibus D. Hadriani, quo matres filiis, intestato morientibus, succedere permittuntur.

Tertullianus I C. 4. libros quæstionum, & 1. de castrensi peculio composuit. Riuallius Consulem fuisse, & ab eo S. C. Tertullianum nominatum putat, quod mihi neutiquã probatur. Rescribit ei Constantinus A. librũ 4. quæstionũ citat Sex. Põponius ff. de acquirend. vel omittend. hæred. l. 30.

C. Tertullianus Quintulus. Inscript. ant. pagina 168.

Tertulliano rescribit Const. 8. C. tit. 4.

¶ TETRICI, pater & filius, ambo in 30. Tyrannis cõnumerati, victi ab Aureliano, seruatique, & in triumpho ducti. Pater etiã rector Lucaniæ factus est. Addit Pollio, domum illorum extare in monte Cælio inter duos lucos contra Isium Metellinum.

Tetricus, Episcopus Lingonensis, interfuit Concilio Aurelianensi quinto.

¶ TETRILVS ROCVS, nominatur a Cicerone lib. 4. Acad. quæst.

¶ TETRINIVS Gallus, Senator, quod repente oculis captus esset, inedia mori destinauit: verum Augusti consolatione permotus, sententiam mutauit. Suetonius in Augusto. Quidam libri Terrinius habent.

TETTII.

Tettii in clientela Claudiorum erant. In Valerio, excuso Moguntiæ ann. 44. Tectii vocantur.

C. Tettius, accensus C. Neronis, præsidis Asiæ. Cicero 2. in Verrem.

¶ M. Tettius Damio, memoratur Ciceroni ad Att. 4.

C. Tettius infans, matre Petronia natus, ab Augusto in bona patris, a quo facto testamento præteritus erat, ire iussus est. Valerius Maximus 7. cap. 7.

Sex. Tettius, videtur citari a Cælio ad Ciceronem epist. 8. teste Manutio.

Oppius aduentat, comes est quoq; Tettius illi.

Versus est Terẽt. de mutis duplicatis agẽtis,

Cn. Tettius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

T. Tettius. Inscript. ant. pag. 107.

C. Tettius Chresimus, refertur Fabricio in Antiquitatibus pagina 42.

¶ THEODORO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ THEODOSIVS I. & II. AA. De hac familia Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ THEOPHANIO rescribũt AA. & CC. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ THEOPHILVS, Cõsularis Syriæ interemtus a Gallo Cæsare. Ammianus.

¶ THEOPOMPVS, cum F. Crispina, refertur Pand. 33. de dote prælegata. l. 14.

Theopompo rescribit Phil. Imp. 4. Cod. titulo 28.

THVSCII.

Thuscius Fuscianus, Numidiæ legatus, ad quem extat cõstitutio D. Pii, teste Africano. ff. 7. & 30. & 37. de legatis præstãdis.

Thusciano, rescribũt AA. & CC. 4. C. 35.

¶ THVSCENVS, homo sordidus & furiosus, memoratur Ciceroni ad Q. fratrem 1.

¶ TIBERIO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

Tiberius Alexander, F. Alexandri, in Alexandria Arabarchæ, successit Fado in procuratione Iudææ. Iosephus Antiq. lib. 20. c. 3. De eodẽ Tacitus lib. 15. vbi illustrẽ Equitẽ Rom. nominat, & iterum Iosephus de bello Iud. lib. 3. cap. 10. lib. 7. cap. 9.

¶ TIBERIANO, Vicario Hispaniarum, rescribit Constantinus 5. Cod. tit. 3.

L. Tiberiano rescripserunt Diui fratres Pand. de quæstionibus.

Iunius Tiberianus, præf. vrbis sub Diocletiano. Meminit eius in vita Aureliani principis Fl. Vopiscus, vt qui sibi eius Imperatoris res gestas describẽdas iniunxerit.

Tiberianus sub Cõstantino Prætor Gallias rexit, Hieronymo teste, vir disertus, quem Seruius scribit epistolam induxisse velut ab Antipodib. allatam, quæ haberet inscriptionẽ: *Superi inferis salutem*, reciprocum de antipodibus argumentũ tractans.

¶ Q. TIBERILIVS, Cẽturio sub P. Scipione in Hispania, corona murali ab ipso donatus est. Liuius 26.

¶ TIBVLLVS Flaccus, citatur in comœdia Melenæ & item Helena, ex qua Fulgẽtius versum hunc adducit:

Tunc amare audes edentule & capularis senex.

¶ L. TIBVRTIVS, refertur in mem. Capuæ ciuitatis hac inscriptione: Q. Tiburtii Q. L. Menolani cultrarii ossa hic sita sunt, pagina 130.

L. Tiburtius, Cæsaris miles in bello ciuili. Cæs. comment. 3.

¶ L. TICIDA, Eques Rom. Cæs. partiū in bello Africano, captus à C. Vergilio, & ad Scipionem deductus est, Comm. 5.

C. Ticida, Poeta, scripsit epigrammata. Amauit Metellam, quā ficto nomine Perillam appellat. Meminit illius Ouid. 2. Trist.

Quid referant Ticidæ? quid Memmi carmen, apud quos
Nomen adest rebus, nominibusque pudor.

In Tranquillo perperam pro Ticida Sigida legitur.

TICINII.

P. Ticinius Mena, primus tonsores in vrbem adduxit, anno V.C. CCCCLIV. auctore M. Varrone 2. de re rust. cap. 11. & Plinio 7. capite 59.

C. Ticinnius Minturnensis, duxit de industria Fāniam, fœminam impudicam, vt eam dote spoliaret. Vide Plutarchum in Mario, Valerium Maximum lib. 8. cap. 2.

Pro Ticinia Cottæ dixisse & perorasse se scribit Cicero in Bruto.

Ticinius Gallus, dux Sex. Pompei in bello Siculo, partibus eius profligatis, per Agrippam Cæsari se tradidit. Dioni lib. 49. Ticienus, Appiano lib. 5. Tisienus vocatur.

Q. Ticinius, amicus Ciceronis: sic enim inquit ad Atticum scribens vltima epistola lib. 5. *Has a nostro Q. Ticinio sordes accepimus.*

¶ C. TIDIVS Strabo, partium Cassii & Bruti. Cicero epistolarum 12.

Q. Tidii & matris eius Tutiæ, meminerunt Antiquitates Italicæ pag. 184.

TIGELLII.

C. Tigellius Norbanus, vir Quæstorius, vt annotauit in 7. Ciceronis. Gyb. Longolius.

M. TIGELLIVS HERMOGENES, Sardus patria, Musicus eximius, Cæsari Iulio primum, deinde Augusto gratissimus, morib. tamen & vita flagitiosus, quem Cicero ad Fabium Gallum scribens, patria sua pestilentiorem ait esse, recteque notatum a Caluo Licinio Hipponacteo præconio. Est enim huius in illum iambicus scazon:

Sardi Tigelli putridum caput venit.

Causam dissensionis inter se & illum narrat ibidem Cicero, & præterea ad Atticum libro 13. epistola 47. Notatur idem Tigellius ab Horatio 1. Serm. Sat. 3.

--- Sardus habebat
Ille Tigellius hoc, &c.

¶ FL. TIMASIVS, de altissimo dignitatis gradu præcipitatus, Ascæ vixit inglorius. Sic D. Hieronymus ad Heliodorū de morte Nepotiani. Meminit eius calamitatis, simul etiam patris & fratris, Symmachus in Epistolis, etsi perperam illic Themesius legitur. Gessit Consulatum cū Promoto sub Theodosio Magno an. V.C. MCXLII. Nicephorus Hist. Eccles. ducem clarissimum vocat, qui Tyrannidis affectatæ reus factus ab Eutropio, deportatus fit Oasin ad perpetuum exilium, vxoremque illi fuisse scribit Pentadiam. De eodem Suidas Τιμάσιος.

¶ TIMOCRATI rescribit Gord. A. 4. C. tit. 14. de pignoribus.

¶ T. TINGA Placentinus, homo dicax, & qui cum Q. Granio præcone certare solitus fuit. Cicero in Bruto.

¶ Q. TITATIVS Varus, singularis animi & prudentiæ vir, præf. equitum sub Cæs. in Galliis. Comm. 8.

¶ TITIDIVS Labeo, cum vxore Vestilia, refertur Tacito lib. 2.

TITII.

¶ Titiana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

M. Titius, Prætor anno V. C. DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Coss. aquam in vrbem perduxit, quæ ab auctore suo Martia dicta est. Frontinus in de aquęductibus. Apparet illum Martiæ aquæ ductum collapsum restaurasse.

C. Titius, Orator, de quo est apud Ciceronem in Bruto. Eiusdem fere temporibus (loquitur de C. Claudio Pulchro) fuit Eques Rom. C. Titius, qui meo iudicio eo peruenisse videtur, quo potuit fere Latinus Orator sine Græcis litteris, & sine multo vsu peruenire. Huius orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum vrbanitatis habent, vt pęne Attico stylo scriptæ esse videantur. Easdem argutias in tragœdias satis quidem ille acute, sed parū tragice transtulit, &c. Hic suasit legem Fāniam, cuius quædam verba citat Macrobius, qui eū ætatis Lucilianæ fuisse scribit.

Titius, equitum præf. sub L. Pisone bello fugitiuorum in Sicilia, quod circumuentus ab illis arma tradidisset, multis variisque ignominiis

ignominiis a Consule notatus est. Vide Valerium Max. 2. cap. 2.

Sex. Titius, Trib. pl. seditiosus M. Antonio Consule, cōtra quē idem M. Antonius postea testimonium dixit. Cic. 2. de Orat. Idem cum se Cassandrā esse diceret: *Multos*, inquit Orator ille, *possum Aiaces tuos Oileos nominare.* Ibidem. Fors idem est, qui ob imaginē Saturnini, quā domi habebat, damnatus est, auctorib. Cicerone pro C. Rabirio, & Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Ab eodem dictum est saltationis genus, Titius, de quo M. Cic. in Bruto: *Sex. Titius, homo loquax sane & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, vt saltatio quadā nasceretur, cui saltationi Titius nomē esset. Ita cauendū est, ne quid in agēdo dicendoue facias, cuius imitatio rideatur.*

Q. Titius, non obscurus inter Romanos ciues, qui in Græcia negotiarentur. Plutarchus e Syllæ commentario decimo.

M. Titio M. F. præf. classis Cos. desig. patrono honoris causa. Sic est apud Manutium in orthographia in voce, Negotium.

¶ L. Titius Strabo, Eques Rom. Cicero epistolarū 13. Sic malo legere, quā quomodo vulgati Codices habēt, L. Titio Strabo.

C. Titius Strabo, commendatur a Cicerone C. Cassio lib. 12. etsi male, vt opinor, pro Titio Tidius legitur.

C. Titius quidam, duos filios amisit bello ciuili Pompeiano, quem consolatur Cicero epist. 5. Hunc esse puto C. illum Titium L. F. Rufum, ad quem in eius Prætura vrbana scripsit Cicero lib. 13.

T. Titius T. F. legatus, opinor, Cæsaris. Cicero ibidem.

M. Titius, militauit sub Cæsare in Galliis. Missus ab eodē ad Ariouistum, & captus, victo illo a Cæsare, receptus est. Com. 1. Produxit vitam vsq; ad Triumuirorū tempora. A quib. proscriptus, profugit ad Sex. Pompeium in Siciliam. Dion lib. 48.

C. TITIVS, legatus Antonii, natus sorore Planci Oratoris, Sex. Pompeiū occidit, cui in tantum durauit hoc facinore cōtractum odium, vt mox ludos in theatro Pompeii faciens, execratione populi, spectaculo quod præbebat, pelleretur. Paulo ante bellū Actiacum ab Antonio ad Cæsarem profugit. Paterculus. Fors idem C. Titius legatus fuit Dolabellæ, quem Cicero epistolar. 12. cum Sex. Mario a classe discedentē fugisse scribit. Per Pompeiū facta pace cum Triumuiris, patriæ restitutus est. Dion M. vocat, & de historia eius disertius explicat lib. 48. & seq. Ab eodē inter ingratitudinis exēpla cōmemoratur. Nam Menæ opera a Sex. Pompeio captus vitaq; donatus, eundem ipse postea captū necauit.

Titius quidam Syriæ præfuit, cum quo collocutus Phraates, Parthorum rex, signa Crassis adempta reddidit, & 4. filios obsides Cæsari dedit. Strabo 12.

P. Titius, Trib. pl. Hirtio & Pansa Coss. Cicero epistol. 10. Appianus 4. Is ingressis vrbem Triumuiris, legem tulit, Consulatū Triumuirorum constitutione in quinquēnium vacare debere. Nescio an idem fuerit P. Titius, qui Prætor anno proximo collegæ magistratū abrogauit propter dissensiones, ante annum mortuus, id quod prodigii loco habitum est. Iulius Obsequens.

Titius, Poeta, de quo Horatius libro 1. epist. 3. Plura de eo Porphyrio interpres.

¶ De Titio Sabino, comite Germanici vide Tacitum 4.

¶ Titius Maximus exeuntem de theatro Carpathiū rogauit, an spectasset? Non, inquit ille, sed in orchestra pila lusi, dubitationem rogantis respondendo stultiorem efficiens. Fabius 6. cap. 4.

¶ Litius Montanus VII. vir, Ædilis II. reperitur in memoriis municipii Ticini.

Titius quidam, Prætura functus, marmorei signi faciem habuisse traditur, propter vitiligines, M. Varrone teste. Vide Plinium 31. cap. 2.

L. Titius, Trib. mil. in legione Vernacula tempore belli ciuilis. Hirtius commentario 4.

¶ Titius Rufus sub Caio periit, hoc solo homine, quod dixisset, *Senatum alia quidē scire, sed alia pronunciare.* Dion 58.

Faustus Titius liberalis VI. vir Aug. Inscript. ant. pag. 203.

M. Titius M. F. el. Ibidem pag. 371.

P. Titius Finitus V. F. pag. 402.

Sex. Titius Duumuir cum L. Geminio sub Augusto, pag. 315.

Titius quidam vt Clodianus proscinditur a Cicerone de Haruspicum responsis: nominat enim illius asseclas Gellios, Clodios & Titios.

M. Titius, refertur Dioni lib. 50. inter duces Augusti, qui in bello Actiaco cū Statilio Tauro equitatū Antonii pepulit. Consulatū gessit sub Augusto, suffectus cum ille Consulatu 3. se abdicasset. Idem lib. 48. traditur captus a Sex. Pompeio, F. eius Titii, qui apud Pompeium tum militaret.

Titio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. titulo 4.

Titius Zosimus. Inscript. ant. pag. 340.

¶ TITIANVS, tempore Ausonii Poetæ claruit, a quo in carmine ad Probum, præf. præt. fandi artifex appellatur, citanturq; ab eodem illius apologi. Scribit huic & Ambrosius, vt opinor, epistolarum 7.

T. Titianus leg. Augg. G. N. N. pr. pr. C. V. Proconsul Africæ &c. Vide Inscriptiones ant. pag. 17.

Titiano rescripsit D. Pius Pand. 25. de liberis agnoscendis.

Titianus, vir eloquens, præfecturam Prætorii apud Gallias administrat sub Cōstante. Hieronymus.

Titianus Primus, refertur a Paulo Pand. Quod cum eo &c. l. 8.

Titianæ, cuius maritus fuit Claudius, certe ex illa pater fuit, rescribunt fratres. 5. Cod. tit. 25. de liberis alendis.

Titiano rescribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 47.

TITINNII, qui plebeii fuere.

M. Titinnius, Trib. pl. mox a Decemuiratus abrogatione.

Sex. Titinnius, Tribunus pleb. an. V.C. CCCXVI.

P. Titinnius, Tribunus militum Cons. potest. CCCLV.

¶ L. Titinnius Longus, Trib. mil. Cons. potest. anno sequenti.

P. Titinnius, legatus L. Furii Purpurionis, Prætoris ann. V. C. DLIV.

M. & C. Titinnii, Tribuni pleb. anno V. C. DLXI.

¶ M. Titinnius Curuus, Prætor anno V. C. DLXXVI.

Cn. Titinnius, Eques, M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero pro Cluentio.

Q. Titinnius, vnus ex numero iudicum, cum Cicero Verrem accusaret, fr. germanus C. Fannii, Equitis Rom. Cicero in Verrinis. Fors idem est, qui filium Pontium Titinnianum orto bello ciuili misit ad Cæsarem contra Pompeium morantē Brundusii, vt refert Cicero ad Atticum 9. epist. 4. in fine, & duodecima, & in fine eius libri.

Titinnius, partium C. Cassii, & in eius exercitu Centurio, quem ille profligatus ab Antonio, speculatum, quo in statu res Bruti essent, misit. Idem mortem sibi consciuit, cum imprudentia & cunctatione sua Cassio causam mortis præbuisset. Valerius Max. 9. cap. 9. Appianus 4. Plutarchus in Bruto.

¶ Titinnius Capito, cōmendatur a studiis apud Plinium 8. ad Minutianum, similiter lib. 1. ad Titianū, quod consensu principis L. Syllano statuam posuisset, & clarorum virorū imagines domi haberet, quodque illustriū virorum exitus componeret. Lactantius tradit, illum spectaculorū libros scripsisse. Citatur Titinnius alius ab hoc (quippe vetustior) apud Nonium in Gemina, Veliterna, Fullonibus, Barbato, Priuigno, Setina, Præliis &c. De eodem passim Sex. Pompeius. Fragmenta eius habet Robertus Stephanus.

Titinnii aliquot, vt Abascantus, Terptus & Eucharistus, referuntur Inscript. ant. pagina 346.

Abascanto cuidā, nescio cuius familiæ (nam in cōpluribus reperiuntur) rescribunt Seuerus & Antoninus Augusti 7. Co. tit. 8.

C. Titinnii meminit Sisenna Historiarum 4. his verbis: *C. Titinnius quidam, cui minus proprietas metus ab natura tradita videretur, primo ante testudinem constitit. Deinde apud Consulem causam atque excusationem præferre cœpit.* Citantur hæc apud Nonium in voce, *Testudines*.

¶ TITVLLVS, notatur a Martiale vt auarus & sordidus lib. 8.

TITVRII.

M. Titurius Rufus, cum mentione Titurii familiæ, memoratur Ciceroni epistolarum 13.

Q. Titurius Sabinus, Cæsaris legatus in Galliis, cæsus ab Eburonibus, Com. 5.

Titurius Robustus, præf. vrbi sub Probo.

¶ C. TOGIONIVS Gallus, Senator, Tacito libro 5.

¶ C. TOGIONIVS Cupitus. Inscript. ant. pag. 409.

¶ TONGILLVS, causidicus Iuuenali Satyra 7.

¶ TORIBANDO, Duci Mesopotamiæ, rescribunt Gratian. Valentin. Theodos. 4. Cod. tit. 40.

TORANNII.

C. TORANNIVS, tutor Cæsaris Augusti, & collega patris in Ædilitate, proscriptus tamen ab eodem. Sueton. in Aug. & App. 4. Hunc esse opinor, quē Orosius virum Prætoriū vocat 6. cap. 18. cuius F. C. Toran-

Torannius, cum esset apud Antonium, pro patre deprecari non sustinuit; postea furti damnatus. Val. Max. 9. cap. 11. Appian. 4.

C. Torannius, præfectus annonæ decedente Augusto, teste Corn. Tacito lib. 1. Hunc esse opinor, quem Ouidius inter Tragicos vates citat.

Torannius quidam exactæ diligentiæ senex fuit. Huic post annum 90. procurationis vacationem vltro C. Cæsar indulserat. At is moleste ferens, componi se in lecto, & velut exanimem a circumstante familia plangi iussit. Lugebat domus otium domini senis, nec finiuit ante tristiciam, quam labor illi suus restitutus est. Seneca de breuitate vitæ in calce libri.

¶ TORANNIVS Gracula, genitus in Africa, citatur Plinio in prooemio tertii & alibi.

Torannius, Pompeianus exul sub Cæsare. Extant ad hunc epistolæ Cicer. lib. 6.

Torannia Spes, vxor Q. Plotii Q. F. Quir. Romani. Inscript. ant. pag. 103.

Torannius, missus a Metello, cæsus est cum toto exercitu a Q. Sertorio. Plutar.

Torannius, Mango, per occasionem admirandę similitudinis duos pueros vendidit M. Antonio, iam Triumuiro, pro geminis, cum gemini non essent. Plinius 7. cap. 12. Eiusdem Symphoniacis delectatus inter cœnam Augustus, donauit eos frumento, quum alios auditos soleret largiter donare nummis. Postea cum illos requireret, excusans Torannius: *ad molas*, inquit, *sunt*, exprobrans illi frumentarium munus. Macrobius 2. qui illum Turonium Flaccum vocat.

TORII.

¶ T. in voce hac aspirandum, docet Manutius, & conueniunt Notæ Fului Vrsini in opera Ciceronis pagina 24.

Sp. Torius, satis valuit in populari genere dicendi, is qui agrum pub. vitiosa & inutili lege vectigali leuauit. Cicero in Bruto. Lex hæc Toria citatur Ciceroni 2. de Orat. Appianus lib. 1. bell. ciuil. scribit, hūc in Tribunatu diuitum agros, ex publico occupatos, quos Gracchi restitui diuidiq; volebant, populo lege lata vectigales fecisse, quod est Ciceronis sententiæ contrarium. Apud eundem corrupte pro Torius, Borius legitur.

¶ L. Torius Balbus Lanuuinus, homo impense voluptarius, & tamen eius animi, vt pro repub. in acie sit interemptus. Cicero 2. Finium. De hoc est inscriptio apud Manutium in Orthographia.

¶ Toria Agrippina, refertur Inscript. ant. pag. 358. nempe sic: Toriæ Agrippinæ Nigidius Capito maritus parui temporis.

T. Torius Italicensis ex Hispania, bello ciuili cum esset Cæsaris miles, secessionem cum exercitu a Q. Cassio Cæsaris partium duce, & Proprætore Hispaniæ, fecit. Vide Hirtium Comment. 4. de bello Alexandrino.

¶ TORVLVS, nominatur Appiano libro 5. in partibus Cassii & Bruti. Puto esse Turulum, cuius meminit Cicero epist. 12.

TOXOTII separatim positi.

Toxotios Capitolinus in Maximo ad gentem Iuniam pertinere indicat.

Toxotius, Senator, Iuniam Fadillam, Antonini proneptem, cum eiusdem familiæ esset, vxorem accepit, desponsam antea iuniori Maximino. Periit post Præturam, cuius etiam poemata extant. Spartianus in Maximino iuniore.

¶ Q. TRABEA, Comicus, quem citat Cicero 2. de Finib. & Tuscul. 4.

¶ TRACHALI Ariminenses, Septitiæ filii. De his Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TRAIANI.

¶ Traianus, vir generosus tum manu tum animo, excæcatur ob nescio quam offensionē a Traiano Cæs. Qui cum eo tempore, dum in Parthos cogitat, in eum incidisset, tactus viri commiseratione, eo ipso in loco de nomine ipsius vrbem condi, & Traianopolim vocari iussit. Vide Curopalatem pag. 148.

Traianus, magister militum sub Valente. Trip. 8. cap. 6.

Traianus, vir clarus & Senatorius, canitie & prudentia multos antecellens, legatus mittitur ad Chosroem, regem Persarum, sub Iustino & Tiberio. Nicephorus.

Traianus quidam in Gotthicis bellis super oculi dextram partem sic vulneratus est, vt adactum spiculum, dilapso ligno occultaretur omnino, nec ille vim doloris vllam persentisceret, quin anno demum 5. citra molestiam promi spiculi summum cœpit, atque inde amplius emergens, liberum denique Traianum comparebat relictutum. Cælius 11. cap. 13.

Traianus, Patricius, floruit sub Iustiniano Rhinotmeto. Scripsit opus Chronicon eximium, vir valde Christianus & orthodoxus. Suidas.

¶ TRATORIVS, Cicero epistolarum 12.

Tratoria Seuera, L. Octauii Seueri coniunx. Inscript. ant. pag. 330.

TREBATII.

Trebatius, Samnitum dux in bello sociali. Appianus.

¶ C. TREBATIVS TESTA IC. Cæsari a Cicerone commendatus, ad quem sunt epistolæ libri 7. Vide ibidem annotationes nostras.

¶ C. Trebatius Rufio, legitur Romæ in lapide ad portam Latinam, teste Paulo Manutio. Vide C. Vibius. Hic est, opinor, cuius meminit Cicero famil. 7. ad Trebatium Testam scribens.

¶ Trebatius Sergianus sub Hadriano, cui scripsit ille, vt est in Pand.

¶ Trebatius Scæuola, alius a Trebatio Testa, quemadmodum patet ex 9. ad Att. libro epistola 19.

Trebatii, Scæuolæ ne an Testæ dubito, meminit prima epistola lib. 10. Testæ eodem lib. 10. epist. 12. & 13. & lib. 9.

¶ Trebatio Marino rescriptum, merito patrem eum nolle alere, qui eum detulerat. Pand. lib. 25. tit. 3. l. 5.

¶ Trebatius Germanus legatus de impubere seruo supplicium sumsit, quod domini cædem, ad cuius pedes cubuerat, non prodidisset. Pand. lib. 29. tit. 5. l. 14. vbi tamen pro Germanus legendum Germanici, vt in quibusdam libris Trebius legitur, non Trebatius.

TREBELLII.

Q. Trebellius, Hernicos deuicit, vnde illi statua posita ante Castoris. Cic. Philipp. 6.

M. Trebellius, datus arbiter a Sex. Næuio, disceptante cum P. Quintio. Cicero pro Quintio.

L. Trebellius, Trib. pl. ferenti legem Gabinio, qua Pompeio aduersus piratas bellum mandabatur, aliquandiu intercessit. Vide Asconium, item Dionem lib. 36.

¶ L. Trebellius Fidus, Ædilitius, adhæsit Antonio. M. Cicero in Philipp. & epistolarũ 11. Aduersatus aliquando propter tabulas nouas Antonio, postea & ipse tabulas nouas desiderare cœpit. Hic & Dolabella (Ciceronis gener, puto) concitarunt Romæ seditionẽ, teste Fusio Caleno apud Dionem. Nescio an idẽ sit cum superiore.

¶ Trebellius Maximus, concionanti pro libertate Sentio Saturnino, cum cæsus esset Caligula, annulum illi e digito, Caii habentem imaginem, extraxit. Iosephus Antiquit. 19. cap. 2.

Trebellius Maximus, alius opinor a superiori, Consul cum Seneca sub Nerone, vnde SC. Trebellianum dictum 2. Instit. 23. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 1. De eodem Columella lib. 5. cap. 1.

¶ M. Trebellius Fregellanus, memoratur Liuio 43.

¶ Trebellius Calca, Clodium se ferens, adiutus fauore populari, dum de bonis eius contendit, non dubitauit in centumuirale iudicium descendere: sed a iudicibus repulsus, irritus voti disparuit. Valerius Max. lib. 9. cap. 16.

¶ TREBELLIVS POLLIO, Historicus, cuius extant Valerianus & Gallienus, & præterea 30. tyranni. auum suum scribit familiarem fuisse Tetrico iuniori.

Pollioni, vt opinor, Trebellio rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iur. & facti ignorant.

¶ TREBELLIANVS, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno.

Trebellianus Rufus, sub Tiberio Prætura functus, Thraciæ tutorio nomine præficitur. Tacitus 2. & 3.

TREBII.

Trebius, in Ædilitate assibus populo frumentum præstitit: quam ob causam statuę illi & in Capitolio & in Palatio positę sunt: ipse supremo die populi humeris in rogum portatus est. Plinius 18. cap. 3.

¶ Trebius Niger, vnus e comitibus L. Luculli, Hispaniæ Bæticæ Proconsulis, anno V. C. DCIV. C. Plinius 9. capite 30. Hic est scriptor ille, quem idem Plinius subinde citare consueuit.

¶ M. Trebius Gallus, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

Trebia C. F. Philumena sibi & Titio Merulæ VI. viro, III. viro, IV. viro, testamento fieri iussit. Inscript. ant. pag. 48.

TREBONII.

L. Trebonius, Trib. pl. an. V. C. CCCVII. Asper cognomento dictus, quod multus in insectandis patribus esset.

C. Trebonius, Tribunus pleb. anno vrbis cond. CCCLIV.

¶ M. Trebonius Flauus, Trib. mil. Consulari potest. ann. V. C. CCCLXXII.

Trebonius, Legatus L. Papyrii Cursoris Cos.

ris. Cos. in bello aduersus Samnites, instante pugna cum C. Cædicio equitibus præfectus est. Liuius 10.

P. & A. Trebonii, fratres, ex quibus A. proscriptus est a Sylla, cui quo minus testamentum & liberalitas fratris prodesset, fecit improbitas C. Verris. Vide Ciceronem Verrinarum 3.

Trebonius adolescens, occiso Tribuno, C. Lucio, a quo sibi stuprum imminere vidit, a C. Mario, cuius ille ex sorore nepos erat, absolutus est. Plutarchus in Mario.

A. Trebonius, cõmendatur a Cicerone, P. Lentulo, Proconsuli Ciliciæ.

C. TREBONIVS, primum legatus Cæsaris in Galliis, dein Prætor & Consul beneficio Cæsaris, nouissime cum Cassio & Bruto in illum coniurauit, occisus in Asia a Dolabella. Ad hunc sunt Ciceronis epistolæ lib. 10. & 15. Pater illi fuit Trebonius, vir salibus & iocis præstans, vnde illũ Antonius Philipp. 13. apud Ciceronem, scurram; & natum, scurræ filium vocat.

C. Trebonius, eques sub Cæsare in Galliis, alius a superiore. Fit eius mẽtio Cõm. 6.

¶ Trebonius Rufinus, vir egregius, Duumuir agona apud Viennenses sustulit. Plinius Epistolarum 4. ad Semproniũ.

Trebonii sua ætate in adulterio deprehensi, meminit Horatius Serm. 1. Sat. 4.

-- *Deprensi non bella est fama Treboni.*

TREMELLII.

Cn. Tremellius Flaccus, Quæstorius, missus cum aliis in Asiam ad accersendam matrem Deûm anno vrbis cond. DXLIX. Liuius 29. Ædilis anno DLI. proximo Prætor Siciliam prouinciam adeptus est. Idem 30.

Cn. Tremellius, x. vir agris diuidendis, anno V.C. DLXXXI. Liuius 42.

Cn. Tremellius, inter graues & sanctos iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

¶ CN. TREMELLIVM SCROFAM Plinius 17. cap. 23. vetustissimum post Catonem, peritissimumque rei rusticæ scriptorem vna cum Sasernis, patre & filio, nominat. Triumuir fuit ad agros diuidendos Campanos, vir omnibus virtutib. politus, & de agricultura Rom. peritissimus existimatus. Varro de re rustica 1. cap. 2. quicum alter eius locus conuenit libri 2. capite 1. vbi suam ætatem rerum rusticarum omnium ei palmam detulisse, ait, qui melius posset dici, cum conuertissent in eum ora omnes. De cognomento Scrofæ vide Macrobium & Volaterranum: quanquam hic longe aliam quam ille nominis rationem affert, ex Varrone videlicet, qui hunc Tremellium libri 2. cap. 4. de re rustica hoc modo loquentem introducit: *Auus meus primum appellatus est Scrofa, qui Quæstor cum esset Licinio Nerua Prætori in Macedonia prouincia relictus, vt præesset exercitui, dum Prætor rediret, hostes occasionem rati victoriæ, impressionem facere in castra cæperunt. Auus cum adhortaretur milites, vt caperent arma, ac exirent contra, dixit se celeriter illos vt Scrofa porcos, disiecturum, idq; fecit. Nam in prælio hostes ita fudit, fugauitque, vt Nerua Prætor propterea imperator sit appellatus, auus cognomen inuenerit, vt diceretur Scrofa. Itaque proauus & superiores de Tremelliis nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in genere nostro.* Hactenus Varro.

Scrofæ meminit Cicero ad Atticum 13. pagina 497.

Scrofa, Quæstor Crassi in bello fugitiuorum, a Spartaco, quem persequebatur, grauiter vulneratus, cum ille se conuertisset, vix e manibus hostium a circumstantibus ereptus est. Plutarchus in Crasso.

Tremellio rescribit Philippus Imperator 7. Cod. titulo 2.

TRIARII.

Triarii cognomento dicti sunt quidam ex Valeriis, quos in eius gentis nomenclatura quære.

Triarius, fortitudine præstans, cuius meminit Ælius Varro, citante Vopisco, si tamen locus mendo vacat.

¶ Triarius Maternus, nobilis Senator, quem milites seditione mota contra Pertinacem Imperatorem ducere in castra voluerunt, vt rebus Romanis præsideret. Verum ille nudus fugit, & ad Pertinacem ad Palatinum venit, inde ex vrbe discessit. Capitolinus.

Triarius quidam citatur Senecæ inter celebres sui seculi Declamatores.

Triaria, L. Vitellii, qui frater Imperatoris fuit, vxor, bello ciuili, quod aduersus Vespasianum gerebatur, armata virum secuta est.

¶ TRIBONIA. Inscriptionum antiquarum pag. 34.

Tribonianus, Quæstor Iustiniani principis, omnib. modis a Christiana religione

alienus, adulator & impostor, qui persuadere conabatur Iustiniano, eum non moriturum, sed cum carne in cœlum assumtum iri. Plura de hoc Suidas. Ab eodem & alius Tribonianus Sidetes nominatur.

¶ TRIMATVS, vir doctus, citatur Gellio 6. cap. 6.

TRITANVS, gladiator, prodigiosæ fortitudinis homo, vti Milo. Solinus Collectaneorum lib. 4.

Tritani filius, eques in Pompeiano exercitu fortissimus habitus, cancellatim transuersos per omnes artus neruos habebat. Auctor Varro.

¶ TROILÆ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ TROPHIMO Alexand. Imp. 2. Cod. de edendo.

¶ SEX. TRVTEDIVS. Inscript. ant. pagina 34.

¶ TRYPHONI rescribit Gord. Imp. 4. Cod. tit. 29.

Tryphoni alii, Præf. pr. AA. & CC. 9. Codicis titulo 51.

TVCCII.

M. Tuccius, Æd. cur. anno V.C. DLXII. Prætor biennio post.

Tuccia, virgo Vestalis, incesti criminis rea, cribrum arripit, eoque e Tiberi aqua hausta, & in Vestę ædem perlata, innocentiam suā probat. Dionysius 2. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Plinius lib. 28. cap. 2. Augustinus de ciuit. Dei lib. 10. cap. 16.

M. Tuccius, refertur Ciceroni epistolarum 8. Accusauit C. Sempronium, ab ipso vicissim accusatus. Epistola 8.

A. Tuccius, cuius nomen in vetusto repertum saxo scribit Volaterranus, effosso apud arcum Constantini, quod fundamentum putatur fuisse alicuius ædificii, a tibicinibus facti, ex hac inscriptione: *Numini domus Augustorum victoriæ sacrum Genio collegii Tibicinum Romanorum Q. S. P. P. Q. Q. II. S. P. D. D.*

¶ L. TVCCINVS, clarus decorusque iuuenis sub Augusto. Suetonius.

¶ CN. TVDICVS, Senator, dicente Cicerone pro A. Cluentio.

¶ M. TVGIO, memoratur Ciceroni pro L. Corn. Balbo, vt prædiator.

TVLLII.

¶ Tullios alii dixere esse Silanos, alii riuos, alii vehementes proiectiones sanguinis arcuatim fluentis. Sex. Pomp. lib. 18. Tulliana pira memorantur Macrobio lib. 3. capite 19.

SERVIVS TVLLIVS, sextus Rom. rex, Tarquinii Prisci gener, cæsus est a Tarquinio Superbo, cuius vxor Tullia, Seruii F. marito gratulatura, per occisi patris cadauer carpentum egit. Liuius 1. De hoc Cicero Tuscul. 1. *Regnante gentili meo.* &c. Pertinet eodem locus Silii.

Tullius aratas raptabat in agmina turmas,
Regia progenies, & Tullo sanguis ab alto. &c.

M. Tullius Duumuir, quod librum, secreta ciuilium sacrorum continentem, custodię suę commissum, corruptus Petronio describendum dedisset, iussu Tarquinii regis culeo insutus, & in mare abiectus est. Dionysius & Valerius Max. 1. cap. 1.

M. Tullius, gentis patriciæ, Consul cum Sulpitio, anno post exactos reges 10. Cicero in Bruto. Video a plerisque hunc appellari Manlium, sed vt iudico, male & inscite.

Sex. Tullius, primipilus & vir fortis in exercitu C. Sulpitii Dictatoris, anno V.C. CCCXCVII.

¶ Actius Tullius, princeps Volscorum, concitator belli, quod contra Romanos duce Cn. Martio Coriolano gestum est.

¶ M. Tullius Decola, Consul an. V. C. DCLXXIII. Hunc defensum a Cicerone vult Corradus, quoniam a Prisciano citatur oratio Ciceronis pro M. Tullio. Et Quintilianus: *Cicero pro Tullio.*

¶ Ciceronis aui dictum refert idem 2. de Oratore.

M. TVLLIVS CICERO, ex Arpino municipio, auum habuit M. Tullium Ciceronem, auiam Gratidiam, M. Gratidii sororem. Pater illi fuit M. Tullius Cicero, L. patruus, & amita Tullia, quæ C. Aculeoni nupsit. Ipse philosophiæ & eloquentiæ studiosus primum inter Oratores locū obtinuit. Et quanquā homo nouus esset, summos tamen honores a populo facile consecutus est. Consulatū cum C. Antonio gerens, Catilinæ coniurationē oppressit. Itaque Q. Catulus Patrem patriæ nominauit, & L. Gellius illi ciuicam coronam deberi dixit. Cicero ipse in L. Pisonem. Pulsus in exiliū a Clodio, Trib. pl. summo cum honore restitutus est. Post cædē Cæsaris cum in Antonium populum Rom. armasset, ab eodē Triumuiro proscriptus & occisus est anno ætatis 63. 7. Idus, vt scripsit Tiro libertus,

bertus, citante Tacito in dial. de Oratoribus. Reliquit ex vxore Terentia filium & filiam Tulliam, quæ primum Pisoni Frugi, deinde Furio Crassipedi, tertio mortuo illo Dolabellæ nupsit, apud quem in partu periit. Fratres habuit Q. & L. Tullios. Sed ex his L. adolescens obiit, de quo vide epistolas ad Attic. 1. Vitam ipse suam propemodum narrat Cicero in fine Bruti. Sed & Tiro tribus eam voluminib. descripsit, teste Pediano. Habet eãdem Plutarchus in Parallelis. Prę longo & exili collo fuisse traditur. In Astrologia C. Sulpitium audiuit, in Geometria Sex. Pomp. cognouit. Off. 1. Rogatus ab Hirtio, repudiata Terentia, vt sororem suam duceret, renuit, dicens, non posse se vxori simul & Philosophiæ operã dare. Hieronymus contra Iouinianum. A Plinio in præfatione eo ornatur encomio, *vt extra omnem ingenii aleam positus dicatur.* Contra Fusius Calenus apud Dionem lib. 46. Ciceculũ, Ciceracium, Cicerithum & Græculum vocat. familiares ipsius, & contemporanei sub Cæsare, quorum ipse meminit ad Att. 12. fuere, Apuleius, Balbus, Oppius, Læ nas, C. Septimius, L. Statilius, Cocceius, Iunius, Cornificius pater & F. Philippus, Martianus, Laterensis, Naso, Torquatus, Strabo. Item Egnatius, Sulpitius, Libo, Sicca. Habuit & fratrem patruelem, L. Ciceronem, de quo initio 5. de Finibus. Mortem eius deflet ad Att. 1. epist. 4. Ad Q. fratrẽ 1. epist. 3. se ab Arrio & Hortensio deceptum queritur, cum exulatum abiit. De morte Ciceronis diuersæ auctorum diuersorum narrationes extant apud Senecam in Suasoriis. In recentioribus scriptorib. complexus est vitam & mores eius expositione non ineleganti Iacobus Angelus de Scarparia. Quam Roma allatam primum in Germania edidit Wolfgangus Peristerus Borussus.

Q. Tullius Cicero M. Fr. primum Cæsaris legatus in Galliis fuit, inde Asiam ad triennium proconsulari imperio tenuit, successor L. Val. Flacci. Vxorem habuit Pomponiam, T. Pomponii Attici sororẽ, ex qua illi F. natus est Q. Vterque periit Triumuirali proscriptione. Pater ad iracundiam pronior fuit. Vnde M. fr. in Epistolis: *Si absit*, inquit, *iracundia, nihil iucundius Quinto.*

M. Tullius, Ciceronis filius, a Val. Maximo inter eos, qui a claris parentibus degenerarũt, collocatur, homo gulosus & bibax, nec quicquam patris, præter solam dicacitatem referens. Binos illum congios haurire solitum, scribit Plinius, perque temulentiam M. Agrippæ scyphum impegisse. Consulatum tamen assecutus est, tribuente id memoriæ patris Augusto principe, simulque fauorem colligente, cum in M. Antonium pugnaturus, sese accingeret. Consulatus eius meminit Plinius lib. 22. cap. 6. Asiam cum obtineret, Cestium, negantem Ciceronem patrem litteras scisse, flagris concidit. Vnde mox vulgatum est, Ciceronem patri de corio Cestii satisfecisse. Auctor Seneca & Cælius 8. cap. 6.

Tulliæ vitam pete ex annotationibus nostris in epistolas Ciceronis.

¶ M. TVLLIVS TIRO, & M. Tullius Laurea, Ciceronis liberti, ambo doctissimi. De Tirone videto Gellium 7. cap. 3. & 13. cap. 9. Sed & Ciceroni ipsi epistol. 16. ep. 17. scriptorũ ipsius κανὼν dicitur. Patroni vitam tribus voluminibus persecutus est, teste Pediano. Eundem notas primum cõmentum ad celeriũ scriptionum vsum, & in Puteolano prædio vsque ad centesimum annum cõsenuisse, docent Eusebius & Isidorus. Laurea villam Academiam versib. celebrauit, quos recitat Plinius lib. 31. capite 2. Eundem Ciceroni scribam in Cilicia fuisse, scribit P. Manutius. Epitaphium Laureæ habet lib. 3. Epigrammat. Græc. εἰς ποιητάς.

¶ L. TVLLIVS CIMBER, vnus ex percussoribus Cæsaris. Cicero Philipp. 2. Alius est ab hoc Cimber, qui fratrem occidit. De quo vide in Anniis. Meminit Tullii Cimbri Seneca epist. 84. *Tullius Cimber*, inquit, *& nimius erat in vino, & scordalus in hanc rem locutus est ipse: Ego*, inquit, *quemquam feram, qui vinum ferre non possum?* Item lib. 3. de ira capite 30. vbi paulo ante partium Cæsaris acerrimum defensorem fuisse, ait.

¶ P. Tullius Syrus, citatur in de Harusp. respons.

¶ Tullius Rufus, Quæstorius, Cæsaris partium in Africa, a suis interemptus Comment. 5.

¶ M. Tullius Lepta, necessarius Ciceronis, & præf. eius fabrũm in Cilicia. De hoc cum alibi crebro, tum ad Att. libro 8. epist. 3. in fine. Vide quæ annotauimus in epist. 18. lib. 6. Epist. Ciceronis.

Tullia M. F. T. Aufidii Spintheris vxor. Inscript. aut. pag. 506.

¶ M. Tullius Cratippus, Tulliæ frater. Ibidem.

¶ L. Tullius Montanus, cum Ciceronis filio profectus. Cicero ad Atticum 12. pagina 479.

L. Tullius, legatus Ciceronis in Cilicia. Ad Attic. 6.

¶ Q. Tullius Statius, Q. libertus, de quo Cicero ad Att. 12. epist. 3. *Q. pater quartũ vel potius millesimum nihil sapit; qui lætetur Luperco filio, & Statio* &c. Manumissus, vt apparet, in Asia, cum Q. eam Proprętor gubernaret. Cicero ad Q. fratrem 1. epist. 2.

¶ Tullius Marcellinus, adolescens quietus & cito senex, correptus morbo, & quidem sanabili illo, sed longo & molesto, cum decreuisset mori, triduo abstinuit, deinde in solio iacens placide defecit. Seneca epist. 78.

¶ Tullius Senecio, de quo Tacit. lib. 15.

¶ P. Tullius Varro, vixit sub Domitiano & Nerua. Vide Inscriptiones antiquas pagina 178.

¶ Tullius Iustus, sub Nerua floruit, ad quem extat epistola ipsius Neruæ apud Plinium epistolarum 10.

¶ Tullio Balbo rescripsit D. Pius Pand. 22. de vsuris.

¶ Tullius Crispinus, Præf. præt. Iuliani, cæsus a Seuero. Spartianus.

Sex. Tullius Sex. F. V. sibi & suis & Primæ Valeriæ Sp. F. Extat Mutinæ, teste Carolo Sigonio.

¶ Q. Tullius Seuerinus Sequanus Lugdunensis, refertur in antiquitatibus Fabricii pagina 45.

¶ Tullia Priuata. Inscriptionum antiquarum pagina 460.

Tulliæ rescribit Alexander A. 2. Cod. de transactionibus.

Tullio AA. & CC. 5. Codicis titulo 17. de repudiis.

¶ TVLLIANVS, Magni Pompeii familiaris. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TVRANNII.

C. Turannius Polybius. C. Turannius Florus. Inscript. ant. pag. 201.

Turanniana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19. etsi ibi Turriniana legitur, mendose vt opinor: item Plinio 15. cap. 15. vbi legitur Tyranniana.

Turannius Niger, cui M. Varro librum secundum de re rustica dedicauit.

¶ TVRINIVS, memoratur Horatio.

¶ D. TVRRANIVS, homo χρηστομαθής. Cicero ad Att. 1. epist. 5.

¶ TYRANNIO, Grammaticus, captus a Lucullo Aminsi, & petenti Murænę donatus, ab eodem libertati redditus est.

TVRCII.

Turcius Apronianus, præf. vrbi sub Augusto, de quo volunt intelligendum edictum, quod extat apud Volaterranum in Anthropologia, & Apianum vetustarum Inscript. pag. 256.

L. Aproniano & Iunio Auito Coss. propositum edictum a D. Augusto &c. Pand. 48. tit. 18. de quæstionibus l. 8.

Aproniano scribit Rufinus, se videlicet in gratiam sororis ipsius Narissæ, conscripsisse Xysti Martyris sententias, quas illam pro anulo in manibus gestare cupit.

T. Apronianus, Consul sub Traiano anno V. C. DCCCLXIX.

Turcius Apronianus item quidam traditur præfectus vrbis fuisse sub Constantino Magno.

Aproniani F. correptus, a dæmone, per Donatum Saturium & Hilarium, Martyres, liberatus est. Coronati autem hi sunt sancti viri sub Iuliano. Vide nostrum Martyrologium 7. Augusti.

L. Turcius Secundus, præf. vrb. Aproniani F. Fit eius mentio in inscriptione posita Augusto Cæsari his verbis: *Imp. Cæsar Diui Iulii F. Augustus Pont. Max. Cons.* XIII. *Tribunicia pot.* XXVII. *P P. murum dedit curante L. Turcio Secundo Aproniani præf. vrb. Fi. Asterio V. C. Correctore Flam. & Piceni.* Hanc inscriptionem Antonius Fanensis, interpres Fastorũ Ouidii doctissimus, Fani in porta extare vult, contra Volaterranus Arimini Geographiæ 6.

TVRII.

Turius quidam in republica versatus cognoscitur tempore Catonis Censorii, vtpote pro quo Catonis ipsius oratio contra Cn. Gellium citatur a Gellio 14. cap. 2.

L. Turius paruo ingenio, sed multo labore, quoquo modo poterat, sæpe dicebat. Itaque ei paucæ centuriæ ad Consulatum defuerunt. Sic Cicero in Bruto.

Turia, Q. Lucretium maritũ, a Triumuiris proscriptum, duobus interclusum laquearibus, donec vitam illi impetraret, tutum præstitit. Valerius Max. 6. capite 7. Appianus 4.

Q. Tu-

Q. Turius, refertur Ciceroni epistolarum 12. cuius relictam hæreditatem petentiū caussam cōmendat Q. Cornificio.

Q. Turius Eros Q. lib. eandem patroni sui hæreditatem auertere conatus est.

TVRPILII.

SEX. TVRPILIVS, Poeta Comicus, familiaris Terentii, moritur Sinuessę senex admodum, teste Eusebio. Citatur apud Nonium Marcellum in Philopatro, Demiurgo, Lindia, Demetrio, Leucadia, Lemniis, Boethuntib. Canephoro, Epiclero, Pedio, Thrasyleonte, Parateruśa, &c. ¶ Inter fragmenta eius, collecta a Roberto Stephano, istud quoque legitur: *Profecto vt quisque minimo contentus fuit, ita fortunatam vitam duxit maxime.*

¶ L. Turpilius Syllanus, ciuis ex Latio, quod bello Iugurthino Vaccæ oppido minus vigilanter præfuisset, capite punitus est, vt tradit Salustius. Plutarchus insontem periisse docet in Mario.

C. Turpilius, Ædilis cum C. Valerio sub triumuiris, Domitio & Sosio Coss. Fit eorum mentio in memoriis antiquis Italiæ apud Apianum pag. 315.

Turpilius, Eques Rom. e Venetia, bonus pictor, & quidem læua pingens, quod de nullo ante memoratur. Plin. 35. cap. 4.

¶ L. Turpilius Dexter, Consul sub Seuero Imp. anno eius principatus tertio, V. C. DCCCCXLVIII.

L. Turpilius L. F. M. Manlius M. F. Duumuiri, de Senatus sententia ædem faciendam curauerunt, eidemque probauere. Hæc Inscriptio extat Coræ in Italia, teste Apiano pag. 184.

Turpilia, tempore Ciceronis. Meminit eius epistolarum 7. ad C. Trebatium.

¶ L. TVRSETIVS, quanquam fratrem haberet superstitem, tamen eius hæreditatem defuncti inuasisse scribit M. Antonium Cicero Philipp. 2.

TVRVLII.

P. Turulius Quæstor Cassii fuit, testibus epistolis Ciceronis lib. 12. postea præfect. Antonii, cæsus post pugnam Actiacam ab Augusti militib. Valer. Max. 1. cap. 2. Dion lib. 51. scribit illū vnum ex percussorib. Cæsaris fuisse, & ab Antonio Cæsari indicatū.

Turulius Cerealis, memoratur Tacito.

TVTII.

Tutia, Vestalis, incesti damnata. Liu. 20.

Tutius Cerealis, vir Consularis. Plinius in epistolis.

TVTILII.

Tutilius, Eques Rom. ex cuius filia M. Fabius Quintilianus filiolam suscepit, collocauitque Nouio Celeri, claro viro.

V.

VAGELLVS, Mutinensis, causidicus temerarius notatur Iuuenali Sat. 15.

¶ VAGIENI meminit Cicero in epistolis famil.

VALENTES.

¶ Valentes duo referuntur Trebellio Pollioni, quorum ille auunculus in Illyrico, hic in Achaia cæsus est, paucis diebus imperio gestis.

Valens Licinianus, sub Decio imperiū arripuit, teste Sex. Aur. Victore.

Valens alius, imperio sumto, per Licinium Aug. cæsus est.

Valens, Mathematicus sub Constantino, fatum Constantinopoleos prædixit.

FL. VALENS Aug. fr. Valentiniani, imperauit annis 15. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 7. & 8. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Valenti rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 12.

¶ L. VALENTIVS Senecio, & L. Valentius Eutychus, referuntur in mem. ant. pagina 304.

VALENTINI.

Valentino & Materno rescribit Ant. A. 5. Cod. tit. 54.

Valentinæ AA. & CC. 4. Codicis, titulo 50.

¶ VALENTINIANO Diocl. & Maximinus 2. Cod. de transactionibus.

FL. VALENTINIANVS, imperauit annis 12. ¶ De Valentinianis Augustis consule historiam Sigonii de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Valentiniano, Consulari Piceni, rescribunt Valentinianus & Valens AA. 9. Cod. titulo 3.

Valerii Publicolæ.

¶ Valeriana pira memorantur Macrobio 3. capite 19.

Valerius, Valeriæ gentis conditor, sub Romulo Romanos & Sabinos in gratiam composuit. Plutarchus in Publicola, Zosimus libro 2.

M. Valerius, superioris haud dubie nepos, traditur in bello Albano sub Tullo Hostilio Fecialis fuisse. Liuius 1.

M. Valerius Volesus, memoratur a Dionysio & Liuio, pater Publicolæ & M. Valerii, quibus ego L. Valerium addendū puto, vt tres fratres fuisse accipias, vnius viri filios, P. Valerium Publicolam, M. Valerium Maximum, L. Val. Potitum, a quib. totidē familiæ profluxere, Publicolarum, Maximorum & Potitorum.

P. Val. Publicola, Volesi F. socius & collega Bruti fuit in eiiciendis regibus, quater Consul, de quo vide Liuium 2. Dionysium, Plutarchum, Zosimum lib. 2. Valerium Max. lib. 2. cap. 1. Plinium in viris illustribus & Volaterr.

Valeria, soror Publicolæ. Dionysius 8.

P. Val. Publicola P. F. Volesi N. Consul ann. V. C. CCLXXIX. missus Veios, Sabinos & Thuscos, duas potentissimas gentes superauit, egitque triumphum. Iterum Consul CCXCIII. dum Capitolium, ab Herdonio occupatum, armis recuperat, occisus est. Liuius 3. Dionysius 10.

P. Valerius Publicola, superioris, vt colligo, nepos (nam de patre nihil inuenio) Tribun. mil. Consulari potestate fuit anno V. C. CCCLXI. Inde magister equitum Dictatori Camillo, cum vrbs a Gallis recuperata est. Gessit postea 4. Tribunatus mil. Consulari potestate. Apud Liuium & Dionysium huic L. prænomen est, sed nescio quam recte.

M. Valerium, quem Liuius Publicolam appellat, quique C. Sulpitio Dictatori, Gallos sternenti, Magister equitum fuit anno vrbis cond. CCCXCVII. quære inter Maximos.

P. Valerius Publicola, Consul fuit ann. V. C. CCCCIII. Prætor biennio post, Dictator feriarum causa anno CCCCXI.

M. Val. M. F. M. N. Publicola Coruinus, haud dubie superioris filius fuit. Ab hoc Coruinorum & Messalarum genus descendit, de quo paulo post dicemus.

P. Val. Publicola, Coruini frater, M. equit. Dictatore M. Papyrio Crasso, anno V. C. CCCCXXII.

Maximi.

M. Valerius Maximus Volesi F. Publicolæ fr. Consul anno V. C. CCXLIX. fœliciter contra Sabinos pugnauit. Triumphauit cum collega Posthumio, fratris genero, vt scribit Plutarchus. Cecidit postea in acie ad lacum Regillum. Sed hic parum sui memores sunt Dionysius & Liuius: nam eundem mox Dictatorem factum, Sabinos illustri pugna vicisse scribunt, de quibus & triumpharit anno V. C. CCLIX. Liuius insuper Augurem fuisse, & obiisse an. V. C. CCXCI. tradit. M. Cicero in Bruto refert, illum Dictatorem sedauisse discordias ciuitatis, plebe ex Sacro monte reuocata. Ob quod meritum primus omnium appellatus sit Maximus.

¶ Male id de L. Valerio intelligas

M. Val. M. F. Volesi N. Maximus, Consulatum gessit anno CCXCVIII. quo tempore cum domi forisq; otium esset, de Auentino tantum publicando lata lex est. Liu. 3. Dionysius 10.

M. Val. Max. superioris, opinor, nepos, Trib. mil. Consulari pot. an. V. C. CCCLVII. & iterum triennio post.

M. Valerius Publicola. Sic vocat illum Liuius lib. 7. Ego considerata stemmatis & genealogiæ ratione, existimo illum e Maximorū esse familia: quare & Maximis adscribendū, & Maximum vocandū censeo. Magister equitum fuit Dictatori C. Sulpitio cū Gallos sterneret, an. V. C. CCCXCVII. Consul postea bis. Fors idem, qui Pontifex P. Decio in conflictu verba deuotionis præiuit, anno CCCCXV.

cccc. ccccIII.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, legatus in castris L. Papyrii Dictatoris anno vrbis cond. CCCCXXIX. Iterum legatus sub eodem Dictatore anno CCCCXLV. multum ad victoriam contulit. Quare & in annum sequentem quartum declaratur Prætor. Consul fuit anno CCCCXLIII. & Censor anno CCCCXLVIII.

M. Val M. F. M. N. Maximus, Consul anno V. C. CCCCLXVII.

Potiti.

L. Valerius Volesi F. Potitus Volesus. Sic enim e tabulis Capitolinis malo, quā quo modo Dionysius, qui lib. 9. Publicolā vocat, asserens illū eius, qui reges eiecit, fratrē esse. Atqui ea de causa Publicolæ nomē nihil ad illum pertinebat, neutiquā a patre acceptum, sed natu maximo fratri a populo tributum, qđ deinceps in illius posteris hæsit.

hæsit. Hic igitur L. Val. Potitus M. Volesi F. P. Publicolæ & M. Val. Maximi frater, Quæsturam gessit cum Cæsone Fabio, in quo honore Sp. Cassium ad mortem pertraxit anno CCLXVIII. Biennio post Consulatum adeptus, populo ob accusationē Cassii parum gratus fuit. Iterum Consul anno V. C. CCLXXXIV. quo minus Æquorum castra, cum in pugnam elici non possent, inuaderet, subita tempestate prohibitus est. Liuius 2.

L. Valerius Potitus, haud dubie L. F. Consul an. V.C. CCCVI. id est, proximo post abrogatum x. viris imperium, Volscos & Æquos vicit. Triumphauit cū collega M. Horatio Barbato, qui Sabinos superarat, sine auctoritate Senatus, iussu populi, id qđ tum primum factum est. Dionys. lib. 11. hunc primi Publicolę, qui reges expulit nepotem, eius vero, qui contra Herdonium pugnans periit, filium facit. Quo loco videtur mihi prorsus mendosus esse, cum diuersæ sint Publicolarum & Potitorum familiæ, quamuis a fratribus ortæ.

C. & L. Valerii Potiti, fratres opinor fuere, & quidem L. filii. C. Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCXL. quinquennio post Consul ouauit de Æquis, cui honori deinceps duos Tribunatus militum adiecit. L. quinq; Tribunatus militū Consulari potestate, deinde an. CCCLXIII. & Consulatum gessit.

L. Valerius Potitus, sex Tribunatus mil. Cons. potestate administrauit. Horū quarto ann. V. C. CCCLXXVIII. Latinos & Volscos cum collega L. Æmilio Mamertino acie vicit. Arbitror C. filium fuisse. Apud Liuium P. prænomen illi datur: at ego L. malo. Puto huius filium primum ex Flaccis esse, & filios C. & L. Flaccos reliquisse, vt Potiti & Flacci iidem sint.

A. & C. Valerii, ambo simul Tribuni mil. Cons. potestate, anno CCCLXXXIV. Hi Potitorum familiæ fuerint, nec ne, dubito.

L. etiam Valerius Magister equit. fuisse traditur Cn. Quintio Dictatori claui figendi causa, anno V.C. CCCCXXIII.

T. Valerius, M. Val. Leuini, bis Consulis, legatus.

Val. Potitus, Cos. tempore belli Actiaci. Dion 50.

LEVINI.

Manutius ...inos ...bendum

¶ Valerius Leuinus, cecidit in prælio contra Volscos. Fragment. Sex. Pompeii. pagina 23.

P. Valerius Leuinus, Consul ann. V. C. CCCCLXXIII. parum prospere aduersus Pyrrhum pugnauit, elephantorum maxime inusitata facie territis militibus. Liuius 13. Ab hoc cœpit prouerb. *Osculana pugna*, quo significabatur, victos vincere: quia in eadem a Pyrrho erat victus, & breui eundem regem deuicit. Auctor Sextus Pompeius libro 13.

M. VALERIVS LEVINVS, superioris, opinor, nepos, Consul anno V. C. DXXVIII. tempore belli Gallici. Prætor belli Pun. 2. anno 4. cum illi sors peregrina obuenisset, Apuliæ & oræ maritimę tutandæ pręfectus est. Vnde in Macedoniam traiiciens, per 4. annos magnas res contra Philippum, Macedonū regem, terra mariq; gessit. Quare absens secundum Consul factus, Siciliam prouinciam accepit. Ex qua prorogato imperio Proconsul in Africam transmittēs, magnas prædas egit, classem Punicam occurrentem 17. nauibus captis, 4. submersis, fudit fugauitq;. Inde missus est legatus cum quatuor aliis in Asiam ad afferendam in vrbem e Pessinunte matrem Idæam. Obiit post cōfectum bellum Punicum secundum anno V. C. DLIV. cui ludi funebres in foro per quatriduum & munus gladiatorium a P. & M. filiis datum. Liuius.

M. Valerius Leuinus, M. bis Consulis F. Prætor anno V. C. DLXXII. peregrinam iurisdictionem tenuit. Sexto anno post, Cn. Cornelio Scipione Hispalo in Consulatu mortuo, ipse suffectus est.

L. Valerius Leuinus, haud dubie Marci fr. & ipse Leuini, bis Consulis F. Prætor anno V. C. DLXXV. Sardiniam prouinciam sortitus est. Nescio an hic pro L. dicendus sit P. Sic enim Liuio vocantur Leuini filii, M. & P.

Item Decadis 4. lib. 8. C. Valerius traditur Leuini F. & M. Fuluii Nobilioris, Consulis anno V.C. DLXV. ex matre frater.

Q. Val. Q. F. P. N. Falco, Prætor, & C. Luctatius Cos. anno vrbis conditæ DXI. circa Siciliam insignem Pœnorum classem deleuerunt. Valerius Max. lib. 2. capite 3. Idem Cos. fuit anno DXIV. Vide tabulas Capitolinas.

M. Valerius Falco, Quæstorius, missus cum M. Valerio Leuino & aliis tribus in Asiam matris Idææ nomine, anno V. C. DXLIX. Inde Ædilis curulis cum M. Fabio Buteone anno DLI. Prætor biennio

post Brutios prouinciam obtinuit. Prorogato autem imperio, Proprætor in Sardiniā traiicere, eamq; tutari iussus est. Liuius.

Coruini & Messalæ, qui & ipsi Publicolæ erant, teste Liuio pagina 172.

M. VALERIVS PVBLICOLA, Tribunus militum sub Dictatore Camillo, Senonum reliquias persequente, Gallum ex prouocatione vicit, adiuuante Coruo, vnde illi cognomen inditum CORVINI, quod deinceps cupidissime posteritas vsurpauit. Tam eximio vero facinore ita commendatus est P. R. vt proximis comitiis, hoc est, ann. V. C. CCCCVII. cum esset annorum 23. Consul crearetur. Liuius illum 6. Consulatus, quod ante eum nemo, duas Dictaturas, tres triumphos, consecutum scribit. Samnites certe, Sidicinos & Hetruscos domuit, seditionē militū, qui a republica discesserāt, composuit, impleuitque annos vitæ centum, corporis & animi viribus integris, cuius inter primū & sextū Consulatum 46. anni intercessere. Idem sella curuli semel & vicies sedit, quoties alius nemo. Vide Liuium 7. 8. & 10. Valerium Max. lib. 3. & 8. cap. 14. & 16. Ciceronem in Catone maiore, Plinium libri 7. capite 48. auctorem de viris illustribus Gellium 9. cap. 11.

M. Val. Publ. Coruinus, primi Coruini F. Consulatum gessit cum Q. Cædicio Noctua, quemadmodum ex Cassiodori, Haloandri & Glareani scriptis consulum catalogis liquet. De rebus gestis eius, quando Liuius, Dionysius cæterique scriptores hic semilaceri mutilatiq; circūferuntur, nihil afferre certi possumus. ¶ Forte hic est, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Nam L. Papyrii Cursoris & C. Iunii Bruti Consulatus iste pertinet ad annum V. C. CCCCXLII.

CDLXIV.

M. VAL. CORVINVS, M. Coruini F. primi Coruini nepos, Consul semel atq; iterum bello Punico primo, transgressus in Siciliam, Messanam vrbem cepit, vnde cognomento Messana primum, deinde mutata littera, MESSALA dictus est, a quo Messalarum clarissima familia descendit. Carthaginenses & Hieronem regem deuicit, cuius prælii tabulam pictam proposuit in latere curiæ Hostiliæ anno CCCCXC. Deportauit & horologium, capta Catina, & in publico secundum Rostra statuit. Postremo Censuram gessit cum P. Sempronio Sopho, a quib. 13. Senatu moti, & 400. quod in Sicilia ad munitionum opus explicandū ire iussi, facere id neglexissent, equis publicis spoliati, & in ærarios relati sunt. Auctores horum Valerius Max. 2. cap. 4. Seneca de breuitate vitæ pagina 403. Plinius 7. cap. 60. & lib. 35. cap. 4. Florus in epitome.

¶ Manutius mauult Messalla.

M. Valerius Messala, superioris F. & haud dubie Consularis, in bello Pun. secundo præf. classis, agrum Vticensem in Africa deprædatus est, belli eius anno 9. dicendus Dictator, si ad vrbem vel in agro Rom. fuisset. Liuius 27.

M. Val. Messala, Prætor factus in annū V. C. DLXI. iurisdictionem peregrinam tenuit. Consul quinquennio post, Ligures prouinciam sortitus est: vbi diu moratus, nulla tamen re memorabili gesta, in vrbem ad comitia rediit. Defuncto Æmilio Pappo, x. viro sacrorum, in locum eius suffectus est, anno DLXXXII. Liuius 34. 38. & 42.

M. Valerius Messala, Consulatum gessit cum C. Fannio Strabone anno vrbis conditæ DXCIII. quo tempore Philosophi & Rhetores vrbe pulsi sunt, vt est apud Gellium 15. capite 14. & Suetonium in de claris Rhetoribus. Sexto anno post cum Q. Cassio Longino Censuram administrauit, quemadmodum indicant, Liuius siue Florus 48. Paterculus volumine priore, Plinius 17. cap. 25. & Valerius Max. libri 2. capite 1. & 4. qui priusquā ad Censurę fastigium conscenderet, Censoria nota perstrictum scribit, & cum ab ipso pariter & collega mansurū theatrum extrueretur, Scipione Nasica, qui tum Consul erat, auctore, tanquam inutile, & publicis moribus nociturum, ex S. C. destructum memorat. ¶ De Censura eius Fragmentum Sex. Pompeii pag. 94.

¶ Hic nescio quo fato, quaue calamitate pressa clarissima Coruinorum & Messalarum familia, totis fere centum annis nullis magnis honoribus, aut rebus gestis enituit: nec enim a scriptoribus quicquā proditur. Nisi quod lego, quendā M. Valerium Messalam accusatum a Q. Metello Numidico, cuius accusationis liber tertius citatur apud Gellium 15. cap. 14. & Valeriā, incertum huius an fratris, certe Messalæ filiam, quæ Q. Hortensii Oratoris soror nupta fuerit L. Syllæ Dictatori, vnde illi

illi nata Posthuma filia, anno vrbis conditę DCLXXVI. Quod si quid coniecturis dandū, suspicari libet, M. Valerium Messalā, quē diximus, superioris M. Valerii Messalæ nepotem fuisse, vt hoc rursus nati credantur Valeria Syllæ & Messala Niger. De Valeria vide Plutarchum in Sylla. Sed & alius Messala eodem tempore floruit, natus sorore Hortensii. De hoc Cicero in Bruto & ad Atticum lib. 5. Cælius lib. 8. epistol. Ciceronis epistola 2. & 4. Valerius Maximus libri 5. capite 9.

M. Val. Coruinus Messala, M. F. cognomento Niger, vt est apud Dionem, Consulatum gessit cū M. Calphurnio Pisone ann. V.C. DCXCIII. Commendatur a Cicerone in epistolis ad Atticum, vt vir egregius & fortis, & in dialogo ad Brutum, vt Orator prudens, acutus, minime incautus, patron⁹ in causis cognoscendis componendisque diligens, magni laboris, multæ operæ multarumque causarum. Ascon. Pedianus etiā M. Scaurum, cum ad populum reus esset, cum Q. Hortensio & M. Cicerone defendisse scribit. Præterea ad hunc Messalā pertinere videntur, quæ habet Valerius Maximus lib. 9. capite 15. Plinius lib. 7. capite 12. Solinus cap. 7.

M. Val. Messala, superioris haud dubie frater patruelis, Consulatum gessit cū Cn. Domitio Caluino anno vrbis cond. DCCI. Hunc Macrobius Saturnalium 1. capite 9. 55. annis Augurem fuisse scribit, eiusque verba de Iano Deo aduocat. Citat eundem de explanatione auguriorū Sex. Pompeius in voce, Marspedis, & Fragment. pag. 130. Cicero in oratione pro Sex. Roscio Amerino causam eam sibi a M. Messala traditā adserit, quod ipsi nondū satis ætatis & roboris ad dicendum esset. Dixit autem pro Sex. Roscio Cicero anno ætatis suæ 27. quo tempore Messalam admodum adhuc adolescentem fuisse, constat. Cæterum an de hoc vel de superiori loquatur Cicero, nondum exacte compertum habemus.

M. VAL. CORVINVS MESSALA, Oratoris F. & Orator ipse egregius, omnium suæ ætatis clarissimus euasit, quem etiamnū adolescētem⁹ quanti fecerit Cicero, docet epistola eius, qua illum Bruto commendauit. Vnde operæprecium fuerit, verba Ciceronis subtexere: *Messalam*, inquit, *habes. Caue existimes, Brute* (*quamquam non est necesse, eam me ad te, quæ tibi nota sunt, scribere*) *sed tamē tantam omnium laudum excellētiam non queo silentio praterire: caue putes, probitate, constantia, cura, studio respub. quicquam illi esse simile, vt eloquentia, qua mirabiliter excellit, vix in eo locum ad laudādum habere videatur. Quanquam in hac ipsa sapientia plus apparet. ita graui iudicio multaque arte se exercuit in verissimo genere dicendi. Tanta autem industria est, tantumque euigilat in studio, vt non maxima ingenio, quod in eo summum est, gratia habenda videatur.* Hoc Ciceronis testimonio quid grauius aut honorificentius esse potest? Turbata cæde Cæsaris republ. cum se Bruto coniunxisset, ideoque simul proscriptus esset, veriti Triumuiri prudentiam eius, inducto decreto, reditum ei in patriā permiserunt, quod ille beneficium eorum despexit. Post interitum Cassii & Bruti cū essent, qui eum tanquam auctoritate proximum ducem poscerēt, seruari beneficio Cæsaris maluit, quam dubiā spem armorū tentare. Nec aut Cæsari quicquam ex victoriis suis lætius fuit, quam seruasse Coruinum, aut maius exemplum hominis grati ac pii, quam Coruinus in Cæsarem fuit. Missus contra Salassos, gentem eā domuit, & triumphauit, vt Appianus. Celebratur is triumphus etiam Tibullo elegiarum 7. Gessit deinde Consulatum cum ipso Cæsare, suscepto iam bello cōtra M. Antonium, ad quod vna profectus est. In quo, cum a Cæsare laudaretur, quod qui in Philippis acerrimus hostis fuisset, nunc se promptissimum comitē præberet: *Ego*, inquit, *o Cæsar, semper iustioris in repub. partis fui.* Sunt qui tradant, in conflictu nauali ad Actium dextrum cornu Valerio commissum, cum Aruntius læuo præesset. Appellationē Patris patriæ aliquoties a plebe Cæsari delatā, ipse mandantibus in curia Patribus pertulit, his verbis: *Quod bonum faustumque sit tibi, domuique tuæ, Cæsar Aug.* (*sic enim nos perpetuam felicitatem reip. & læta huic precari existimamus*) *Senatus te consentiens cum P. R. salutat patriæ patrem.* Euectus ad Præfecturam vrbis, quem magistratum Aug. tū primum instituerat, sexto mox die se abdicauit, immodicam & non ciuilem potestatē professus. Vixit vsque in medium Augusti principatum. Ante biennium vero quā decederet, ita memoriam ac sensum amisit, vt proprii nominis oblitus vix paucula verba coniungeret. Ad extremum enato circa sacrum os vlcere, inedia se confecisse traditur. Scripsit senex volumina de Rom. familiis, cum Scipionis Africani transisset

Appianus. Paterculus. Dion. Plutarchus. Paterculus. Suetonius. Tacitus. Eusebius. Plinius.

atrium, vidisseque adoptione testamentaria Salutionis (hoc enim illi cognomen erat) Africanorum dedecore notam irrepẽtem Scipionũ nomini. Ex simili causa publicata est eius indignatio, qua prohibuit genti suę Leuinorum alienam imaginẽ inferi. Librum etiam de S. littera composuit. Adeo virum maximum, & in summis honoribus versantem, non etiam puduit Grãmaticã rem curare. De genere dicendi eius non dissentit a Cicerone Fabius, qui nitidũ illum & candidum esse, & quodammodo præ se ferre nobilitatem suã iudicat. Idẽ cũ Cæsari vim, grauitatẽ Bruto, diligentiã Pollioni, sanctitatem Caluo cedat, dignitatem Messalæ tribuit. Liberos tres reliquit, M. & L. Messalas, & Valeriam filiam, cum etiam post Salustium Ciceronis Terentiam duxisset, vt est apud Hieronymum.

M. Val. Messala Barbatus, consanguineus Oratoris, forsan M. Messalæ, Auguris & Cos. F. Consulatũ gessit cũ P. Sulpitio Quirinio, an. V.C. DCCXLII. Glareanus, vir doctissimus, eundẽ fecit cũ superiori, & adiungit illi numerũ II. in Consulatu, cui equidem, vt soleo, libenter subscriberẽ, nisi me moueret auctoritas Dionis, qui huic Barbati cognomentũ apponit, quod Oratorẽ nusquã vsurpasse, legimus. Tũ etiam Suetonius Barbati Messalæ meminit, cuius cõsobrini sui Messalinã filiã Claudius Imp. vxorẽ duxerit, quẽ quidẽ huius filium, & Messalinã Augustã neptẽ fuisse, iudico, tẽporũ ratione ad amussim nobis suffragãte.

¶ Pro L. Coruino dixit Cicero ante Consulatum suum, vt indicat Q. frater in de petitione Consulatus.

M. Valerius Messala, Coruini Messalæ Oratoris F. Cõsulatum gessit sub Augusto cum Cn. Lentulo Getulico, an. vrb. cond. DCCLI. qui & natali Seruatoris Christi & Galbæ Cæsaris ortu clarus fuit. Bello Pannonico præpositus Illyrico, subita rebellione circundatus hostili exercitu, cũ semiplena legione 20000. hostium fudit, fugauitq;, & ob id triumphalibus ornamentis honoratus est, vir animo quam gente nobilior, dignissimus, qui & patrẽ Coruinum habuisset, & cognomen suum Cottæ fratri relinqueret. Paterculus.

¶ Messalini Consularis & Patricii mors refertur Plinio 32. cap. 10.

L. Cotta Messalinus, & ipse Coruini Messalæ Oratoris F. M. Messalæ fr. sed Aurelię genti per adoptionẽ datus, Cõsulatu sexto post fratrẽ anno potitus est, sæuissimæ cuiusque sententiæ sub Tiberio auctor, vt scribit Tacit. Plin. li. 10. de anseribus agens, huius inuentum esse tradit, palmas pedũ torrere, & cũ gallinaceorũ cristis condire. Ad hunc ipsum scribit Ouidius li. 3. de Ponto sic inter cætera:

Quos Volesus patrii cognoscat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genuina agnomina Cottæ,
Si tu cras esses interitura domus.

Et in fine libri 4.

Te tamen in turba non ausim Cotta silere,
Pieridum lumen, præsidiumque fori.
Maternos Cottas cui Messalasque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.

Periit ex vulnere, cũ hirudinem ad genua admisisset. Plinius 32. cap. 10.

Valeria, horũ Messalarũ soror, rogata, cur amisso Seruio marito, nulli denuo nuberet? *Quoniã*, inquit, *mihi semper viuit Seruius maritus.* Hieronymus I. contra Iouinianum. Forsan aũt ab hac diuersa est Valeria, nupta Statilio, qua natus Statilius Coruinus, coniurauit in Claudium. Vide Suetonium.

M. Valerius Messala M. F. Coruini Oratoris nepos, Consulatũ gessit sub Tiberio, & quidẽ, quod rarissimi exempli est, cum fratre patruele M. Aurelio Cotta, qui & ipse nepos Oratoris fuit, vtpote ex L. Cotta Messalino prognatus.

M. Val. Messala M. F. M. N. Oratoris pronepos, collega Neronis in tertio Cõsulatu fuit, cuius abauus Augustus, Messalæ proauum in eodẽ magistratu collegã habuerat. Huic Messalæ ob generis nobilitatẽ quingẽta sestertia, quib. innoxiã paupertatẽ sustẽtaret, in singulos annos obtulit Nero, cũ & Aurelio Cottæ & Haterio Antonino pecuniam annuã statuisset, quamuis per luxum habitas opes dissipassent. Tacitus 13. Persius Sat. 2. hunc Messalã vt luxuriosum & decoctorem notat, sic canens:

Quin damus id superis, de magna quod dare lance
Non possit magni Messalæ lippa propago
Compositum ius, fasq; animi, sanctosq; recessus
Mentis, &c.

VALERIA MESSALINA, Barbati Messalæ, de quo supra egimus, ex Lepida coniuge filia, Claudio Imp. nupta, Octauiã & Britannicũ peperit, mulier perditæ libidinis, & quæ, quemadmodũ ꝓdit Iuuenalis, noctu inter meritoria scorta se prostituere nõ dubitarit, imo etiam, vt memorat Plin. 10. c. 63. cũ ancilla suscepto certamine, eã, nõ ausim dicere quoties concubitu superarit. Nouissime multis patratis adulteriis, cũ in

C.Si-

C.Silium, Romanę iuuẽtutis pulcherrimũ & tum Consulẽ designatum, furialiter exarsisset, absente Claudio nuptias cũ illo celebrat. Quod flagitiũ vbi Claudius resciuit, ipsam cum Silio & omnibus aliis consciis interemit. Tacitus 11.

Valerius Catullus Messalinus, Cyrenes & Libyæ rector sub Vespasiano, multa crudelia & nefanda commisit, sed clementia principum, patris & filii Titi, quamuis deprehensus, pœnã effugit. Mox Domitiano rerũ potiẽti, cui & in duob. Cõsulatib. collega fuit, ob adulationẽ & delationẽ gratissimus, multis exitiũ attulit. Quapropter & a Iuuenale Satyra 4. sic proscinditur:

Et cum mortifero prudens Veiento Catullo,
Qui nunquam visæ flagrabat amore puellæ
Grãde & conspicuũ nostro quoq; tẽpore mõstrũ,
Cæcus, adulator, dirusque a ponte satelles, &c.

Tãdẽ multiplici & insanabili morbo correptus, cũ nõ corporis modo cruciatus acerbissimos sustineret, sed & crebro terrorib. expauefactus e strato exileret, q. sibi instãtes occisorũ manes videret, defluentib. extis, miserabiliter animã exhalauit, vt tradit grauissimus auctor Ioseph. bell. Iud. lib. 1. c. vlt. Meminit huius Catulli Messalini etiam Plinius epist. 4. ad Sempronium Rufum.

Valerius Messala, Consul sub Traiano anno DCCCLXVII.

Messalinus, Cos. sub Hadriano an. 899.

Messala, vir nobilis familiæ, cum primis doctus & Orator eximius, sub Alexandro Seuero floruit, cuius optionẽ Imperator sorori Theocliæ detulit. Capitol. in Maximi.

Messala, sub Decio pręf. Achaię, ad quẽ extat apud Pollionem Decii epistola.

Messala Præf. præt. sub Arcadio & Honorio. C. 3. & 1. de assessoribus & domesticis & cancellariis iudicum. Rescribitur illi 9. Cod. tit. 41.

Volesus Messala, sub Diuo Augusto Proconsul Asiæ, cũ 300. vna die securi percussisset, incedẽs inter cadauera vultu superbo quasi magnificũ quiddã conspiciendumq; fecisset, Græce proclamauit, O rem regiã. Quis hæc rex fecisset? Seneca de ira 2. Apparet ex lib. 3. Corn. Taciti, eundẽ, facto in ipsum S.C. sub Augusto damnatum.

Messalæ rescribunt Arcadius & Honorius 9. Cod. tit. 41.

Messalinus Vicarius, Præf. præt. & successor Rufi crudeliter torsit Apollinarem Martyrem, eum, qui cum Petro Romam venit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Flacci.

Flaccos ex eadem gente esse, vnde Val. Publicola, liberator patriæ, fuerit, indicat Cicero in oratione pro L. Val. Flacco.

C. Valerius Potitus Flaccus, Cos. an. V. C. CCCCXXIII. Liuius dubitat, Flaccus an Potitus fuerit, varieq; in annalibus nomen eius reperiri scribit, ac a quibusdam tradi, illum cum collega M. Claudio Marcello venenis absumtum, libro 8.

L. Val. Flaccus M. Equitũ an. V. C. CDXXXIII.

L. Val. M. F. L. N. Flaccus, Consul an. V. C. CCCCXCII.

P. Val. L. F. M. N. Flaccus Consul ann. V. C. DXXVII, Liuius 26.

L. Val. P. F. L. N. Flaccus, superioris P. filius, Consul cum M. Catone anno V. C. DLIX. Censor cum eodem anno XI. post, quo tẽpore & princeps Senatus lectus est. Fuit etiam in numero Pontificũ ann. 574.

C. Val. Flaccus L. fr. Flamen Dialis, captus a P. Licinio Pontif. Max. anno V. C. DXLV. Ædilis anno DLV. De hoc plura Liuius 27. Valerius Maximus lib. 6. cap. 9.

L. Val. L. F. P. N. Flaccus, Consul anno V. C. DCII. collega M. Claudii Marcelli in tertio illius cõsulatu, mortuus in magistratu.

L. Val. L. F. L. N. Flaccus, Consul anno DCXXIII. collega P. Licinii Crassi Mutiani.

L. VALERIVS FLACCVS, Consul ann. V. C. DCLIV. collega C. Marii in sexto illius Consulatu. Censor fuit cũ M. Antonio Oratore. Val. Max. 2. c. 4. Idem princeps Senatus fuit. In locũ C. Marii demortui Cos. suffectus collega Cinnæ, missusq;, vt Syllæ succederet, quia exercitui inuisus erat ob auaritiã, a C. Fimbria legato, vltimæ audaciæ homine, occiditur. Liu. 82. Hic auctor extitit turpissimæ legis, quã creditoribus quadrantem solui iussit. Paterculus.

C. Val. Flac. fors L. fr. Cons. an. V. C. 661.

L. Flaccus, post mortẽ Carbonis & Marii Coss. Interrex de Sylla tulit, vt quæcunq; is fecisset, essent rata. Vide Appianum & Ciceronem in orat. contra Rullum.

L. Val. Flaccus, Consularis viri F. P. Seruilio in Cilicia Tribunus militũ, M. Pisoni Quæstor in Hispania, bellum Cretense ex magna parte gessit, tũ Metelli legatus. Prętor inde vrbanus, Cicerone Cos. vt est videre in orat. in Catilinam secundã, mox Asiæ, legatus itẽ Pisonis in Macedonia, teste Ciceronẽ in L. Pisonẽ, qui inibi coniunctũ sibi fuisse scribit. Est. n. is ipse, pro quo extat Ciceronis oratio. Filiũ habuit, qui periit in

partibus Pompeianis ante pugnā Pharsalicam. Cæs.comm.3. Patrem puto, Flaminē Martialem vocat Cicero 1. de diuinatione. Et in oratione pro eo habita, veterē Valeriæ gentis in liberanda patria laudē prope 500. anno, in suo Cōsulatu retulisse scribit. Successit illi in Prætura Asiæ Ciceronis frater Q. Ibidem.

C. Val. Flaccus L.F. fuit cum App. Claudio in Cilicia. Cic. epist. 3. Ac fors hic est in partibus Pōpeii cæsus, vt est apud Cæsarē.

L. Val. L.F. (opinor Flaccū fuisse) Prætor extitit sub Cæsare, teste Ioseph. 14. c. 16.

L. Flacci, & patris & fratris, doctiss. virorum, domus Brundusii Ciceronem exulantem recepit. Cicero pro Sestio.

C. Valerius Flaccus, scripsit de indigitamētis ad Cæs. Censorinus in de die natali.

C. Valerius Flaccus, scripsit Argonautica, genere Patauinus. Nam Martialis illum Antenorei laris alumnum vocat. Alii Setinum, ex vrbe Campaniæ Setia volunt. In huius obitu Quintilianus multum fuisse amissum queritur.

C. Flaccus, legatus Vibii Crispi Proconsulis, ex Africa Ostiā altero die venit mollissimo etiam flatu. Plin. in præfatione 19.

Val. Flaccus, nobilis adolescens, a Probo Tribuno, eo, qui post imperauit, e Quadorum manu liberatus est: vnde illi Valerianus Imp. coronam ciuicā dedit. Vopiscus.

¶ Valerios Lactucinos quoq; vocatos, ab herbis hortensibus, indicat Plin. 19. c. 4.

VALERII alii, secundum cognomenta expositi.

L. VALERIVS ANTIAS, scriptor Historicus, militauit bello Pun. secundo sub Q. Fuluio Flacco, ab eoq; custodiendis auehendisq; in vrbem Macedonum interceptis legatis præfectus est. Liuius 27.

M. Val. Achilleus lictor proximus Laures Lauinus agens annum ætatis LXV. viuus mihi comparaui & posui. Romæ, citante Fabricio in castig. Terent.

Valerius Æditiuus, Poeta, cuius epigrāmata citantur a Gellio.

L. Valerius Amās VI. vir & Aug. Inscript. ant. pagina 74.

P. Val. Asiaticus, bis Consul, damnatus a Claudio, venas sibi incidit. Natus fuit Viēnæ. Cæso Caligula, cum populus auctorē eius facti nosse cuperet: *Vtinam*, inquit, *ego*. vt tradit Iosephus 19. c. 1. Plura de eo Seneca lib. 2. de tranquillitate cap. 18.

P. Val. Asiaticus, Cōsul designatus Cæso Vitellio, gener fuit Vitellii. Tac. 18. & 20.

Asiaticus, procurator Asianæ Libanesiæ in Phœnicia, Nicephoro hist. Eccles. lib. 16. capite 27.

Val. Bassianus, occisus sub Commodo. Lampridius.

C. Val. C.F.O.V.F. Broccus refertur in mem. Mediolanensium pag. 51.

Val. Max. Basilius, præf. vrb. sub Constantino.

M. Val. Callipatienus, refertur in monumentis Italicis, Inscript. ant. pag. 264.

Val. Capito, pulsus olim ab Agrippina, post ei⁹ cædē a Nerone reuocatur. Tac. 14.

Valerius Cato, memoratur a Suetonio de claris Grāmaticis, vt Poeta simul Grāmaticusque notissimus. De vita eius consule eundem ibidem.

C. VAL. CATVLLVS Veronensis, Poeta, natus anno ante Sallustium, Syllæ Mariiq; tēporibus, in poematis lasciuus & mordax, ne Cæsari quidem pepercit, iambis eū insectatus: cui tamen reconciliatus, eodem die ab illo cœnæ adhibitus est, teste Tranquillo. Moritur anno ætatis 30. teste Eusebio.

Val. Catulinus, missus a Iuliano successor Seuero Imp. ab hoc postea cæsus est. Spartianus.

Val. Cordus, præceptor in primis studiis Alexandri Seueri. Lampridius.

Valeria Copiola Emboliaria 104. annū agens, ludis pro salute D. Augusti votiuis in scenam reducta est. Plinius 7. cap. 48.

Valeria Didia, mater, cū Valeria Tertia filia, refertur in memoriis Dalmat. p. 368.

Valerius Diodorus, Philosophus Alexādrinus vixit sub Hadriano. Suidas Διόδωρος.

Valerius Fabianus, sub Nerone, quod falsum testimonium subdidisset, lege Cornelia damnatus. Tacitus 14.

Valerius Festus, legatus legionis in Africa sub Vitellio, cuius affinis erat, L. Pisonem Procos. interemit. Tacitus 20. Plinius lib. 3. epistol. ad Caninium.

Val. Florus, refertur in memoriis Germanicis. Inscript. ant. pag. 441.

Valeria Felicitas. Ibidem pag. 42.

P. Val. Q.F.P.N. Consul an. V.C. DXV.

L. Val. L.F. Gall. Fauentinus Duumuiralis, &c. Inscript. ant. pag. 7.

Valeria Glauca. Ibidem pag. 297.

VALERIVS GRATVS, Iudæam sub Tiberio II. annis tenuit. Successit illi Pontius Pilatus. Iosephus lib. 18.

L. Val. Heptachordus, hostem & accusatorem suum Cornelium Balbum hæredem reliquit. Valerius Max. 7. cap. 9.

L. Val. I.C. quem irridet Cicero in fine epistolæ ad P. Lentulum.

M. Val. Homullus, Consul anno V.C. DCCCCIV. sub Pio, de cuius iocis in ipsum Imperatorem vide Capitolinũ. Citat & Plinius in epistolis Homullum, forte patrem, certe alium, vt temporum ratio conuincit. Refertur M. Inscript. ant. pag. 134.

Valerius Iulianus. Ibidem pag. 274.

Val. interpres, memoratur Ciceroni ad Att. 1. epist. 9. Fors hic est P. Valerius, quẽ vocat hominem officiosum libro epistolarum ad Terentiam 14. epist. 2.

Val. Largus, accusator Corn. Galli, Poetæ, cuius familiaris & conuictor erat, sub Augusto. Huic Proculeius aliquando occurrẽs, os & nares sibi manu communiuit, significans, illo præsente, ne respirare quidem tutum esse. Dion 53.

P. Val. Leo, vnus ex accusatoribus Milonis. Pedianus.

Val. Leo, Cæsaris hospes Mediolani. Plutarchus in Cæsare.

Valerius Licinianus, vir Prætorius, confessus incestum, dubium vere an metu, a Domitiano in exiliũ missus est. Vide Plinium epistolarum 4. ad Minutianum.

Val. Licinianus, Poeta, memoratur Martiali, cuius volunt hoc epitaphiũ esse, repertum ante portam Latinam: Musa hospitis Liciniani. Vix. ann. 35. Vide Gyraldum.

Val. Ligus, sub Augusto refertur Dioni 58

Val. Marcellus, scriptor Historicus, quẽ citat Capitolinus in Max. & Balbino.

Valerius Marinus, destinatus a Galba Consul, dilatus a Vitellio, vir mitis & mansuetus. Tacitus 18.

Val. Marianus, vir Prætorius & Senator tempore Plinii, a Puteolis Alexandriam 9. die peruenit lenissimo flatu. Plinius in præfatione 19.

C. Val. C.F. Pap. Marianus, vir honoratus, refertur in mem. antiquis valde honorifica inscriptione pag. 347.

M. VAL. MARTIALIS, Poeta, Hispanus ex oppido Bilbili, Domitiano gratissimus, hortos amœnissimos habuit in Ianiculo, vt ipse libro primo testatur. De hoc Plin. iunior li. 3. epist. ad Corneliũ Priscum. Quãtopere Martialis carmina Ceioniꝰ Cõmodus Cæs. adamarit, sic vt Virgilium suum dixerit, docet Spartianus in Ælio Vero.

VAL. MAXIMVS, scripsit ad Tiberium Cæs. rerum dictorumque memorabilium libros 9. Militauit sub Sex. Pompeio, vt ipse de se testatur, de institutis antiquis differẽs.

M. Valerius Maximus Sacerdos. Vide Inscriptiones ant. pag. 44.

Val. Max. Basilius præf. vrb. sub Constantino, a quo & illi rescribitur 5. C. tit. 3.

Sex. Val. Mercurialis Augur, refertur in mem. Italicis pag. 129.

¶ L. Valerius Messala Thrasia Priscus Cos. memoratur I. Lipsio de antiqua inscriptione commentario in lib. 16. Taciti.

Valeria Montana coniugi opt. L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 367.

Valerius Naso, Prætorius sub Tiberio. Tacitus 4.

C. Valerius Nepos, accusauit cum aliis Milonem. Pedianus.

Val. Nepos, decessit sub M. Antonino, qui illius testamentum, quanquam inductis hæredum nominibus, valere iussit. Pand. 28. de iis, qui in test. delen.

Q. Valerius Q. Orcæ F. Prætor anno V.C. DCXCVIII. legatus Cæsaris, & initio belli ciuilis præfectus Sardiniæ, ex ea Cottam expulit. Cæs. 1. & Appianus. Cicero epistolarũ 13. diuidundis agris a Cæsare per bellũ ciuile propositum docet. Ceterũ Orcæ cognomentum inditũ arbitramur, vel a belua marina confecta, vel a vase vinario ficariove, q̄ illius similitudinẽ retulerit, cui primo inter Valerios hęc appellatio cõtigit.

C. Valerius Paulinus, circumiectas Galliæ Narbonensi ciuitates Vitelliana tempestate in verba Vespasiani adegit, ante fortunam illi amicus. Patriã habuit Forũ Iulii. Tacitus 19. Extant ad hũc cõplures epistolę Plinii, cui moriens libertorum suorum ius reliquit, quorũ tribus ius Quiritium a Cæs. Traiano Plinius impetrauit, C. videlicet Valerio Æstiæo, C. Valerio Dionysio & C. Val. Apro.

Val. Patronus, procurator Imp. litigans cum Flauio Statilio, citatur Paulo Pand. 49. de iure fisci.

Patronꝰ Volusianus, collega Gallieni in quarto ipsius Consulatu, ann. V.C. MXIII.

Val. Patruinus & P. Val. Seuerus referuntur Inscript. ant. pag. 56.

C. Valerius Petronianus, patrẽ natus C. Val. Eutychiano, refertur in memoriis antiquis cum honore multo, pag. 53.

C. Valerius Placidius, cũ Valeria Mirtale coniuge, refertur in mem. Dalmat. p. 366.

Val. Pollio, Alexandrinus Philosophus sub Hadriano. De hoc Suidas Πωλίων.

Val. Ponticus, sub Nerone Italia pulsus. Tacitus 14.

L. Val. Præconius, legatus L. Manlii, Proconsulis in Aquitania, exercitu pulso, interfectus est. Cæsar belli Gallici comm. 3.

L. Val. Priscus, refertur honeste in mem. Italicis pag. 341.

C. Valerius Priscus, cum coniuge Valeria Eutycha, L. Valerii Tironis liberta, similiter pag. 352.

Valerius Priscianus, Prætor vrbanus tēporibus Diuorum fratrum, cui etiam ab ipsis rescriptum est Pand. 25. de ventre inspiciendo.

M. VAL. PROBVS, Grāmaticus illustris, Berytius, de quo vide Tranquillum. Floruit sub Nerone, vt Chronol. Eusebii. Meminit eius subinde Gellius. Martialis lib. 3. Illo vindice, nec Probum timeto. Macrobius lib. 5. virum perfectissimum vocat, sed notat lapsum & imperitiam, qui locum Virgilii de Pane niueo lænæ munere lunam illiciente, nescierit. ¶ Extant commentaria eius in Bucolica & Georgica Virgilii, itē de libris antiquis opusculum. Forsan etiā idem est Probus, cuius Catholica inuenta in monasterio Bobii oppidi, teste Volater.

L. Val. Procillus, adolescens propter fidem, & Gallicæ linguæ scientiam, a Cæsare ad Ariouistum regem missus est, cuius pater C. Valerius Caburus a C. Val. Flacco ciuitate Rom. donatus erat. Cæsar. cōm. 1.

Val. Proculus, præfectus vrbis sub Cōstantino, & iterum post 24. annos sub Cōstantio, nisi velis filium accipere.

Valeria Profutura. Inscript. ant. pag. 71.

Val. Pudens leg. Aug. Pr. pr. sub Seuero Aug. & M. Antonino Cæs. vt indicat inscriptio apud Nouiomagū in hist. Batauic.

L. Val. L. F. Pudens, cum esset annorū 13. Romæ in certamine sacro lustro 6. claritate ingenii coronatus est inter Poetas Latinos omnibus sententiis iudicum. Huic plebs vniuersa municipum Hisconiensiū (quod est oppidum in Brutiis) ære collato statuam decreuit. Extat huius rei inscriptio in memoriis Italicis pag. 191. Gyraldus male pro Pudente Prudentium vocat.

P. Valerius Seuerus. Inscript. ant. pag. 56. Forsan I C. ille, de quo Pand. lib. 3. tit. 3. l. 8. tit. 5. l. 29.

Q. Val. Soranus, de quo L. Crassus apud Cic. de Oratore 3. *Nemo est*, inquit, *quin litteratissimum togatorum omnium, Q. Valeriū Soranum, lenitate vocis atque ipso oris pressu & sono facile vincat.*

Q. & D. Valerii Sorani, fratres, vicini & familiares Ciceronis, nō tā in dicēdo mirabiles, quam docti Græcis & Latinis litteris. Cic. in Brut. Q. citatur etiā a Varrone apud Gelliū 2. c. 10. Cæsus est idē iussu Pōpeii, teste Plutarcho. Vide plura apud Gyraldū.

Valerius Soranus, quod arcanū Romæ nomen enunciasset, mox pœnas luit. Plin. 3. cap. 5. Fors huius sunt libri ἐποπτίδων, id est spectaculorum, quos citat in præfatione. Meminere Cicero lib. 1. de Oratore, Solinus in Polyhistore, Plutarchus in Problemat. Macrobius lib. 1. Saturnal. Seruius 1. Georg. Augustinus de C. D. lib. 7. c. 9. & 11.

Soranus Barea (an & hic Valeriæ gentis sit, adhuc dubito) cæsus est a Nerone, falso P. Celeris testimonio circumuentus. Vide Tacitum 12. 16. 20. Consul fuit sub Claudio. Dion pag. 138. Meminit Iuuenalis:

Stoicus occidit Baream delator amicum,
Discipulumque senex.

Soranus, Ephesius, Medic⁹, citatur Augustino Tom. 7. Plura de eo Suidas Σωρανός.

C. Valerius Surus. Inscript. ant. pag. 304.

Valerio, nescio cui, rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 27. titulo de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. 2. Cod. de pactis.

C. Valerius C. F. Flauia spectatus Siscla mil. coh. VIII. Prætoriæ. Fabricius in sua Roma.

L. Valerius Tappus C. F. Prætor an. V. C. DLXII. Siciliam sortitus est. Liuius 35.

C. Valerius Tappus Trib. pl. anno V. C. DLXVI. de Formianis Fundanisque municipibus & Arpinatibus promulgauit, vt iis suffragii latio esset, idq; popul⁹ sciuit, Li. 38.

Valerius Theon, Sophista. Suidas Θέων.

C. Val. Triarius, in Sardinia contra M. Lepidum arma tulit. Legatus Luculli in Asia, & Ponto, contra Mithradatem infeliciter pugnauit. Vxor illi fuit Flaminia. Periit in bello ciuili, secutus Pompeium, sub quo nauibus Asiaticis vna cū D. Lælio præfuit. Cicero in Bruto, Cæs. cōm. belli ciuilis 3. Idem Cicero ad Att. 12. se liberorum illius tutorem esse scribit.

App. Triarius, filius illius, M. Æmilium Scaurum M. Catone Prætore accusauit, teste Pediano.

L. Val. Triarius, fors C. fr. Quæstor vrbanus fuit cum P. Lētulo. Cic. in Verrinis.

Valeria Paula, Triarii soror, sine causa cũ marito, quo die e prouincia reuersurus erat, diuortium fecit, nuptura D. Bruto. Cęlius Ciceroni epist. 7.

Tiro, Nicias, Valerius Ciceroni adsunt ad Attic. 12. pag. 478.

P. Valerius lib. Polat. Tacitus, refertur Inscript. ant. pag. 32.

L. Valerius Tertius. Ibidem pag. 169.

Valerius Valentinus, cõscripsit ficto nomine legem conuiualem iocoso carmine. Sex. Pompeius lib. 18. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

Val. Varus, coætaneus Plinii. Meminit eius epistolarum 6. ad Priscum.

Valerio Vero rescripsit Hadrianus Pãd. 22. de testibus seu tit. 5.

Valeria Virginia. Inscript. ant. pag. 43.

Valerii sine cognomentis.

P. Val. qui se pro Iuriscõsulto haberi volebat, cum non esset, ridetur a Cicerone in fine epistolarum ad Lentulum. Commendatum eidem Lentulo inibi significat. Sed & lib. 3. Appio Claudio eũ cõmendat. Meminit vt familiaris & comitis sui Philippica prima, in cuius villam, cum peteret Siciliã, Antonio Consule, se diuertisse scribit.

Valeria, F. Diocletiani Imp. nupta Galerio Augusto.

Valerio rescripsere Seuerus & Antoninus Pand. 27. tit. de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. 2. Cod. de pactis.

Valeriæ Gordianus Imp. 3. Cod. tit. 10.

Valerio Carus, Carinus & Numer. 4. Cod. titulo 20.

Valeriæ AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

M. Valerius, Iadratinæ Ecclesiæ Pontifex, refertur in mon. Dalmaticis pag. 361.

L. Valerius Labolæ: *Seu stupor huic studio est, siue est insania nomen:*
Omnis ab hac cura, cura leuata mea est.
Antiquitates Fabricii pag. 90.

VALERIANI.

Valerianus, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iud. Hegesip. lib. 3. c. 22. Ioseph. lib. 3. Decadarchũ, officii nomine vocat.

Valerianus IC. citatur Vlpiano Pand. 46. de prætor. stipulat.

Valeriano rescribitur a Cõstãtino 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 5. Cod. tit. 1.

Valeriano a Seuero & Antonino AA. 3. Cod. tit. 15.

Valerianus Pætus, occisus ab Heliogabalo. Dion.

VALGII.

C. Valgius Hippianus commendatur a Cicerone epistolarum 13.

A. Valgius, Senatoris F. cui⁹ frater apud Pomp. F. erat in Hispania, trãsfugit ad Cæsarem. Comm. 6.

¶ Valgos dici, qui diuersas suras habeant, Sex. Pompeius lib. 19.

¶ C. Valgius C. F. Saturninus, Consulatũ gessit cum C. Caninio Rebilo sub Augusto, an. DCCXLI. Hic vnus illustriũ eruditione spectatus scripsit ad Aug. Cæsarem de vsu herbarum, sed imperfecto volumine, teste Plin. 25. c. 2. Ad hunc opinor scribere Horatium lib. 2. Oda 9. item de hoc ipso puto scribere Tibullũ lib. 4. elegia. 1.
Est tibi, qui possit magnis se accingere rebus,
Valgius æterno propior non alter Homero.

¶ Valgius Rufus, scripsit libros de rebus, per epistolam quæsitis. Citatur Gellio lib. 12. c. 3. Idemne fuerit cũ superiori, & quẽ Appollodori discipulum vocat Quintilianus 3. c. 1. minus compertum habeo.

¶ VALLATIO rescribit Antoninus 9. Cod. titulo 23.

VALLII.

Vallius Syriac⁹, citatur Senecę inter celebres sui seculi declamatores. Eius est illud in Stertinium Maximum, a quo premebatur, cum comes eius fuisset. *Per 12. annos in officio tuo fui. Dic, quid peccauerim? Sed hæc est consuetudo vestra, iniuriam vocatis finẽ seruitutis.* Initio 2. Declamationum.

L. Vallius Solon, porticum Syluano ex voto fecit. Floruit sub Traiano, vt liquet ex inscriptione & adiunctis Coss. Vide Marlianum 6. cap. 6.

VARENI.

¶ VARENVS, defensus est a Cicerone, citante Quintiliano. Eadem oratio apud Priscianũ mendose, p Varrone nominatur.

L. Varenus, Centurio sub Cæsare in Galliis, cuius aduersus Neruios singularis audacia refertur Comm. 5.

L. Varenus alius, C. Varenum occidit, Cn. vulnerauit, Salarium item occidit, damnatus tandem. Fabius 7. c. 2. & 3. lib. 5. cap. 10. & 13. & lib. 9. cap. 2.

Varen⁹ Rufus, a Bithynis accusatus. Plin.

¶ VARGVLA, homo dicax, & amicus C. Cæsaris eius, qui apud Ciceronem 2. de Oratore de facetiis disserit.

VARGVNTEII.

Q. Vargunteius, Grammaticus, annales Ennii certis diebus in magna frequentia pronunciabat. Tranquillus.

L. Vargunteius, vir Senatorius, socius L. Catilinæ, defensus aliquando a Q. Hortẽsio in causa ambitus. Cicero pro P. Sylla & pro Flacco. Vide Salustium.

Varguntcius Pompeius de cœlo exanimatus. Iulius Obsequens.

Varguntcius, legatus M. Crassi, cum eo in Parthos iuit, sed deprehensus cum 4. cohortibus oppressus est. Appianus.

VARII.

Q. Varius Sucronensis, homo vastus & fœdus, æqualis Sulpitii & Cottæ. Cicero 1. de oratore. Ob ius ciuitatis obscurũ dictus est Hybrida. Trib. pl. accusauit M. Æmiliũ Scaurũ, vt est apud Val. Max. lib. 3. cap. 7. & Ascon. Pedianũ, sed a Valerii narratione nõnihil dissentientem. Tulit & legem aduersus collegarũ intercessionem, qua quæreretur, quorũ dolo malo socii ad arma ire coacti essent, magna clade Reipub. sociali prius, deinde ciuili bello excitato. sed ipse demum sua lege constrictus & absumtus. Auctore eodem Valerio lib. 8. cap. 6. libri 9. cap. 2. De hoc ipso Vario puto loqui Ciceronem de natura Deorũ 3. cum inquit: *Varius homo importunissimus, summo cruciatu supplicioque periit, qui Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat.* Eundem in Bruto Oratorem acutum in rebus inueniendis, nec minus verbis expeditum nominat.

P. Varius, magna pecunia fraudauit Cæcilium, auunculum Attici, qui cum fratre eius Caninio Satrio agere cœpit de iis rebus, quas dolo malo mãcipio de Vario accepisset. Vide Ciceronẽ li. 1. ad Att. epist. 1.

¶ Q. Varius Cotyla, familiaris & amicus Antonii Triumuiri, quem Ædilitium Antonius per tempus obsidionis Mutinensis cum mandatis ad Senatum misit, & repetiturus Italiam, posteaquam a Lepido receptus est, cum 6. legionib. Galliæ præfecit. Vide Plutarchum. Cicero Philip. 8. tũ, cũ Ædilis esset, iussu Antonii per seruos publicos in conuiuio loris cæsum esse tradit.

L. Varivs, Poeta, familiaris Horatio & Virgilio, cum primis vero gratus Augusto principi, cuius Thyesten Fabius cuilibet Græcorũ comparari posse scribit. Relictus ex parte hæres a Vergilio cum Plotio Tucca, iussus est ab Augusto Cæsare cum eodẽ Tucca Vergilii poema emẽdare, sed ea lege, ne quid adderent. Auctor Seruius.

¶ Varius Geminus, Orator, apud Cæsarem verba faciens: *Cæsar*, inquit, *qui audent apud te dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem.* Seneca in fine 6. Declamationũ. Meminit Hieronymus lib. 1. contra Iouinian. & sublimem Oratorem vocat, subiungitque hoc eius apophthegma: *Qui non litigat, celebs est.*

¶ L. Varius Clemens, ab epistolis Augustorum, & præses Treuirorum, notus ex inscriptione magnifica, quæ extat Inscript. ant. pagina 388.

P. Varius Eutychus, refertur ibid. p. 37.

M. Varius Montaninus vix. an. XXII. Varia Gemina mater. Reperitur in mem. Germ. pagina 441.

L. Varius Papyrius Papyrianus præf. fabr. Flamen Hadr. Pont. Augur, refertur pagina 354.

P. Varius Polycarpus. P. Varius Crassianus. in epigraphis Italicis pagina 129.

L. Varius Prudens, cum Hostilia Prisca coniuge, pag. 123.

¶ Varia Semilla, citatur Pand. 49. de iure fisci. l. 47.

¶ Varius Marcellus, Mœsæ, sororis Iuliæ Augustæ, Seueri coniugis, gener, pater, vt opinor, fuit Varii Heliogabali Imp. Diõ.

VARI.

A. Varus, qui habitus est iudex durior, dicere confessori solebat, cum datis testibus alii tamen citarentur: Aut hoc testimoniũ satis est, aut nescio q̃d satis sit. Cic. Finiũ 2.

Q. Varus, præf. equitum Cn. Domitii in partibus Cæsaris. Comm. 3.

L. Varus, Epicureus, perstrictus ioco Cassii Seueri, citatur Fabio 6. cap. 4.

Varus, Eques Rom. Vinicii comes, cœnarum bonarum assectator, quas improbitate linguæ merebatur. Seneca epist. 123.

Varo rescribit Antoninus Imp. Cod. 8. titulo 18.

P. Varinvs, Prætor Asiæ, sic opinor, citatur Ciceroni pro L. Flacco.

L. Varinus, seu quomodo quibusdã vocatur, P. Varenus, Proconsul a Spartaco stratagemate elusus est, erectis ad palos cadaueribus, additis vestib. & armis, vt procul intuentibus species stationis esset. Iulius Frontinus lib. 1. cap. 5.

¶ M. Varinvs M. F. Philippicus, memoratur Inscript. vetust. pag. 183.

¶ M. Varisidivs, Eques Rom. citatur epistolarum 10.

¶ Varonilla, Vestalis, libero mortis arbitrio sub Domitiano punita. Suetonius.

VATI-

VATIENI.

P. Vatienus, cum e præfectura Reatina Romā venienti noctu duo iuuenes cum equis albis dixiſſent, regē Perſen illo die captum, Senatui nūciauit. Et primo quaſi temere de republica locutus in carcerē coniectus eſt. Poſtea a Paulo litteris allatis, cū idē dies conſtitiſſet, & agro a Senatu & vacatione donatus eſt. Cic. de natura Deorum 2. qui ibidē adoleſcentē quoq; nepotē reliquiſſe tradit. ¶ Vide de eodem Notas Fului Vrſini in opera Ciceron. p. 45. & ſeq.

C. Vatienus, cū ſiniſtræ manus digitos, ne bello Italico militaret, abſcidiſſet, publicatis bonis æternis vinclis addictus eſt. Valerius Maximus lib. 6. cap. 3.

¶ Vatienus Montanus, celebris ingenii vir & Orator, patria Narbonenſis, relegatus a Tiberio in Baleares inſulas, ibidē moritur. Auctor Tacitus 4. & ſecundum illum Euſebius. De hoc eſt illud Martialis:

Docti patria Narbo Vatieni.

Accuſauerat hunc apud Cæſarē Vinicius, rogatus a colonia Narbonenſi. At Montanus adeo toto animo ſcholaſticus erat, vt eodē die decertaret, & in Vinicii actionem ſententias ſuas retulerit. Oſtētationis cauſa adeo nunquam declamauit, vt ne exercitatus quidem declamauerit. Solitus eſt autem eadem repetere ſubinde, qua re ſentētias ſuas corrumpebat, non contentus rem vnā ſemel bene dicere. Propter hoc Scaurus illum inter Oratores Ouidium appellabat. Nam & is, quod bene ceſſerat, relinquere neſciebat. Seneca cōtrouerſiar. 7. & 9. Ab Ouidio etiā inter Poetas numeratur.

Quiq; vel imparib. numeris, Mōtane, vel æquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

VATINII.

Vatinios fuiſſe tribus Sergiæ, in qua fuere Sabini, Marſi & Peligni, liquet ex oratione Ciceronis in Vatinium teſtem.

P. Vatinius, quem ante e Cicerone P. Vatienum nominauimus. Vide Valerium Maximum lib. 1. cap. 8.

P. VATINIVS P. F. quamquā homo deformis & probroſæ vitæ, ad ſummos tamē honores peruenit. Quæſtor Cicerone Cōſule aquariā prouinciā obtinuit. Qua perfunctus, cū C. Coſconio Proconſule legatus iuit in vlteriorē Hiſpaniā. Inde Tribunatū pleb. nactus, totū illū ad Cæſaris tum Conſulis gratiā geſſit, Bibulū illius collegā in carcerē duci iuſſit, cōtinentem ſe domi, viatorē miſit, qui vi extraheret. Leges, Heliā & Fuſiā, de auſpiciis P. R. latas, cōtemſit & cōculcauit, aliaq; teterrima facinora in eo magiſtratu deſignauit. In epulo Q. Arrii tā inſolēter ſe geſſit, vt cōtra morē P. R. ſolus atratus accūberet. Poſtulatꝰ lege Licinia & Iulia, Tribunos pl. appellauit, ne cauſā diceret, quæſitorē Memmiū e tribunali deturbauit. Ædilitatē petens, repulsā paſſus eſt. Nec felicior fuit in petitione Præturæ, cuius cōſequēdæ ſpe munus gladiatoriū dedit, ſed tanto vniuerſi populi in ſe odio, vt lapidib. petitus ſit. Vnde facetū illud Ceſellii Iurecōſulti dictū, rogāte quopiā poſt latā legē, ne quis niſi pomū in ſcenā mitteret, nū pinea nux pomū eſſet: *Si, inquit, in Vatiniū iacies, pomū eſt.* Laceratus a Cicerone poſt ipſiꝰ ab exilio reditū acerbiſſima oratione, quæ etiamnū extat, per Pompeiū & Cæſarē effecit, vt eidē non modo recōciliaretur, verū etiā defenſionē obtineret, idq; nō ſine ſui laudatione, vt teſtatur ipſe Cic. ad Lētulū ſcribēs, itē ad Q. fr. li. 2. De eadē re Quintilianus lib. 6. c. 5. Val. Max. li. 4. c. 2. qui hiſtoriā illā hac memorabili ſentētia claudit: *Speciosius aliquanto iniuriæ beneficiis vincuntur, quā mutui odii pertinacia pēſantur.* Priuſquā hæc gratia ſarciretur, contigit Vatiniū Prætorem fieri, factis largitionibus, & palā adnitente Pompeio, & quidem M. Catone cū ſummo dedecore P. R. deiecto. Quā rem Licinius Caluus, qui & ipſe aſperrimis orationibus Vatinium reum egit, tam iniquo animo tulit, vt occurrētem his verbis exciperet: *Perfrica frontem Vatini, ſi te digniorē putas Prætorem quam Catonem.* In bello ciuili Cæſaris partes ſtrenue iuuit, Octauio, Pompeiano duce nauali pugna ſuperato. Poſt pugnam Pharſalicā in locū App. Claudii factꝰ Augur, & pariter ad Cōſulatū euectus eſt. Profligatis ad Mundā Pompeii liberis, præfectus eſt Dalmatiæ. Vbi expugnatis aliquot oppidis, a militibus Imperator appellatus eſt, nec multo poſt ſupplicationem a Senatu impetrauit. Nunciata cæde Cæſaris, ab Illyriis in fugam actus, cū & cohortes aliquot amiſiſſet, Dyrrhachii ſe continuit. Quo cum Brutus veniſſet, eidem & portas aperuit, & exercitum tradidit, vt eſt apud Ciceronem Philippica 10. Triumphauit tamē, vt habent tabulæ Capitolinæ, Lepido & Planco Coſs. Cum aūt homo podagricꝰ, & ſtrumis obnoxiꝰ, deformitatē ſuam multorū ſalib. & iocis expoſitā videret, ipſe, vt erat ſcurra venuſtꝰ, & dicax, in ſuos pedes & fauces cōciſas multa dixit,

eoque modo inimicorum, & inprimis Ciceronis, vrbanitatẽ repressit. Vxor illi fuit Pompeia, fors ea, quam repudiauit Cæsar, aut certe soror eius. Nã Cæsarem affinem suũ dicere solebat, teste Cicerone. De morte eius nihil vsquã cõperimus. Auctor Seneca in de Tranquillitate animi, vt nunc alios scriptores, vnde hæc nostra mutuati sumus, dissimulem.

Vatinius Beneuẽtanus, inter fœdissima Neronianæ aulæ ostẽta fuit, sutoriæ tabernæ alumnus, corpore & ipse detorto, facetiis scurrilibus. Testes Corn. Tacitus li. 15. & Seneca. De hoc arbitror loqui Martialem in distichis:

Vilia sutoris calicem monumenta Vatini
Accipe, sed nasus longior ille fuit.

Item Iuuenalem:

Tu Beneuentani sutoris nomen habentem
Siccabis calicem nasorum quatuor.

De eodem Dion in Nerone.

Q. Vatinio Adiutori, quondam Centurioni leg. II. adi. H. M. V. Æ. li. Diodorus C. V. hæres pius fecit. Hæc inscriptio reperta est Budæ iuxta templũ Virginis matris, in ædib. plebani. Vide P. Apianum pag. 490.

¶ VECTENVS, familiaris Ciceronis, cui pecuniam suam ἀποτόμως repetẽti, δυσμενέστερον rescripserat, vt fatetur ipse ad Att. 10. epist. 13. idque si aliter acceperit, ac debeat, per ipsum leniri cupit. Meminit eiusdem quoque 15. epist. 13. & 19.

¶ VECTIDIVS, vt homo diues, citatur Persio Sat. 4.

VECTII.

Vectiorum familia plebeia fuit, parum honorata, quoad libertas stetit. Sub Principibus demũ ad honores respicere cœpit.

Vectium quendam, Prænestinorũ sermonẽ vsurpantem, insectatus est Lucilius, teste Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Vectius, nominatur a Suetonio de claris Grammaticis.

P. & L. Vectii, fratres, quorũ P. C. Verris Quæstor, Vectia soror eiusdem Verris vxor fuit. Cicero in Verrinis.

T. Vectius, synchronus Ciceronis. Fit eius mentio in oratione pro Flacco, vt in Africa versati, vel in eam cũ imperio mittendi, certe tum vnius ex numero iudicũ, & de L. Flacco sententiam laturi.

T. Vectius alius, Catilinariæ cõiurationis index, cũ inter Catilinæ socios & Cæsarem nominasset, & chirographũ eius Catilinæ datum polliceretur, Cæsar, qui tum Prætor erat, implorato Ciceronis testimonio, Vectium pignoribus captis, & direpta supellectile, male mulctatũ, ac pro Rostris in concione pene discerptum, coniecit in carcerem. Suetonius.

Vectius quidam cum patris monumẽtũ exarasset, Hoc, inquit Augustus, est vere patrem colere.

Vectius Rhetor, citatur Iuuenali Sat. 7. Vectio cuidã rescrib. Alex. Imp. 7. C. ti. 45

¶ Vectius Bolanus, militauit sub Corbulone in Syria, imperante Nerone. A Vitellio Britãniæ præficitur. Corn. Tacitus lib. 15. & 18. & in vita Agricolæ, similiter Statius Papinius Syluarũ 5. qui scribẽs ad Crispinũ filium, sub Domitiano Præf. prætorio, patrẽ a rei militaris scientia, & a fortitudine laudat.

Vectius Crispinus F. valde laudatur a Statio, quomodo diximus, Syluarũ 5. Domitiani principis Pręf. pręt. At idẽ, pscinditur a Iuuenale Sat. 1. *vt pars Niliacæ plebis & verna Canopi*, & Sat. 4. vt adulter & incestus notatur.

¶ Vectius Cato, dux Latinorũ in bello sociali, relatus Paterculo & Appiano, nihil ad hanc familiam pertinuit.

¶ Vecti9 Chilo, Eques Rom. amicus & necessarius C. Verris, laudatur a Cicerone, vt vir bonus & grauis in Verrinis.

¶ Vectius Cyrus, architect9 memoratur Ciceroni epist. 7. ad Trebatiũ & 2. ad Att. Decessit sub cædem Clodii, ipso Clodio & Cicerone scriptis hæredib. Cicero pro Milone. Eius libertus fuit Vectius Chrysippus.

¶ Vectius Marcellus, Eques Rom. inter primos, cuius oliuetũ viam publicã transgressum, aruis e contrario in locum oliueti profectis, notabili prodigio Neronis ruinã portendit. Vide Plinium 17. cap. 25.

¶ M. Vectius M. F. Papius præf. coh. VI. Thracum, refertur Inscript. ant. pag. 122.

C. Vectius C. F. Pedo. Ibidem pag. 361.

¶ Vectius Prætextatus, vir priscæ grauitatis & Cõsularis loci, præfuit Achaiæ sub Iuliano. Postea sub Valentinia. pręf. vrbi, Damaso Episcopo resistẽtẽ Vrsicinũ pepulit. Hæc & plura de illius laudib. Ammianus li. 27. Mortis eius meminit Symmachus in epistola ad Valentinianum principẽ, vbi virũ omnium virtutum & veteribus parem appellat. Diuersus ab hoc est Prætextatus, de quo Hieronymus ad Pannachiũ scribẽs aduersus errores Ioã. Hierosolymitani: *Miserabilis*, inquit, *Prætextatus, qui designatus Cos.*

Cos. est mortuus, homo sacrilegus, & idolorum cultor. Solebat ludens beato Papæ Damaso dicere: Facite me Rom. vrbis Episcopum, & protinus ero Christianus.

Prætextata, nobilissima fœmina, coniugem habuit Hymettiũ, Iunii Toxotii fratrẽ, quæ quod mariti imperium Christianæ religioni prætulisset, sacræ virginis Eustochii, cuius patruus Hymettius erat, habitũ cultumque cõmutando, denunciante Angelo, misere citoque interiit. Vide Hieron. in epist. ad Lætam.

¶ Vectius Proculus, Cõsul sub Nerua, cuius collega Publicius Certus per Pliniũ honore deiectus est. Plin. 9. ad Quadratũ.

¶ Vectius Sabinus, Maximum & Balbinum contra Maximinũ dicendos Augustos in Senatu censuit, & obtinuit. Capitolinus hunc ex Vlpiorum familia fuisse scribit, & a Max. Imp. factum præf. vrb.

¶ Q. Vectius Vectianus e Marsis, quem Cicero se cognouisse scribit, vir prudẽs, & in dicendo breuis, prædicatur in Bruto.

¶ Vectius Valens, Medicus Claudii principis, pariterq; eloquentiæ affectator, nact⁹ potentiam, nouã sectã instituit, teste Plin. lib. 29. c. 1. Idem nubente Messalina Silio adultero, cum & ipse eius adulterio nobilitatus esset, per lasciuiam in præaltam arborem connisus, interrogantibus quid aspiceret? Atrocem, inquit, ab Hostia tẽpestatem. Neq; fefellit. Nã Claudius Hostia regressus, de Messalina, deq; Silio & cõsciis omnib. suppliciũ sumpsit. Ipsum etiã Valẽtem, iudicium negotii totius offerentẽ, & confessum, occidit. Tacitus in fine 11.

Vectius Valens Antiochenus, scripsit Anthologias, in quibus de annis climactericis disserit.

V E D I I.

P. Vedius, magnus nebulo, sed tamen Pompeii familiaris. De hoc Cicero lib. 6. ad Attic. epist. 1.

Vedius Pollio, Eques Rom. ex amicis Augusti, & multũ apud illum potens, murænarũ viuariis seruos damnatos immergere solebat. Accidit aũt aliquãdo, vt cum Augustus apud ipsum cœnaret, vnus e seruis calicẽ crystallinũ frãgeret. Ex quo rapi eũ ad mortẽ, & murænis obiici Vedius iussit. Puer ad Cæsaris pedes fugit, non mortẽ quidẽ deprecãs, sed ne pisciũ esca fieret. Ibi motus nouitate crudelitatis Cæsar, & puerum dimitti, & crystallina protinus omnia perfringi, piscinamque compleri iussit. Seneca de clementia 1. & ad Nouatũ de ira, li. 3. c. 40. C. Plin. li. 9. c. 23. & 53. Dion lib. 54. qui illũ M. Liuio C. Pisone Coss. anno V. C. DCCXXXVIII. diem obiisse tradit, magnis opibus relictis. Crudelitatis Vedianæ meminit quoq; Tertullianus in libro, quẽ inscripsit de Pallio.

Vedius Aquila, legionis 13. legatus sub Othone in bello ciuili fuit, quo victo & defuncto, simul atque data est occasio, cum tota legione Vespasiani partibus accessit. Tacitus 18. & 19.

¶ FL. VEGETIVS RENATVS, vir illustris, scripsit ad Valentinianum Imp. epitomen institutorum rei militaris e commentariis Catonis, Celsi, Traiani, Hadriani & Frontini. In quod opus προοιμιάζων: *Antiquis temporibus*, inquit, *mos fuit, bonarum artiũ studia mandare litteris, atq; in libros redacta offerre principib⁹: quia neq; recte aliquid inchoatur, nisi post Deum fauerit Imperator: neque quenquam oportet magis vel meliora scire vel plura quam principem, cuius doctrina omnibus potest prodesse subiectis, &c.*

¶ VEIANIVS, gladiator, not⁹ est ex primo epistolarum Horatii. Sic enim ille:

--- Veianius armis
Herculis ad postem fixis, latet abditus agro,
Ne populum extrema toties exoret arena.

Veianii duo fratres ex agro Falisco, de quibus Varro lib. 3. de re rust. cap. 16.

¶ Q. VEIONIVS Teuda, Q. Veionius Faustus, & Q. Veionius Suauius, referũtur in vetusta inscriptione, reperta Paduę 343.

¶ P. VELANIVS, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis, vt habet eius belli Cõmentarius 3.

V E L I I.

Velius Gallus, cæsus sub Tiberio propter Seianum. Tacitus 5.

¶ Velius Cerealis, amicus Plinii iunioris, ad quem scribit ille epistolarum 4.

¶ Velius Paulus, Proconsul Bithyniæ sub Domitiano, vel paulo ante. Meminit eius Plinius lib. 10. ad Traianum.

¶ Velius Fidus, Iuuentii Celsi collega sub Antonino Pio. Refertur in mem. Rom. pagina 248.

¶ Velius Rufus, occisus a Commodo. Lampridius.

¶ Velius Cornificius Gordianus Cos. cũ est lectus Imp. Tacitus. Vopiscus.

¶ Velius Aquilinus, Consulatũ gessit sub Diocletiano anno principatus eius 2. V. C. MXXXVIII. Indicat id catalogus Consulũ & inscriptio vetus apud Volaterran. p. 350.

T. Velio Geniali, P. Velio Hygino, Veliæ Rufinæ, Veliæ Hyginæ, Alexander lib. & sibi. Hæc epigraphe reperitur in memoriis Italicis pagina 162.

¶ Velius Longus, commentator Virgilii, citatur Macrobio. Scripsit de arte Grãmatica, cuius quædam nuper in cœnobio Bobiensi reperta sunt.

VELLEII.

C. Velleius, Senator, inducitur a Cicerone in libris de natura Deorum, Epicuri partes defendens, quem L. Crassus Orator, cuius familiaris erat, omnibus togatis præferebat, paucos cum illo Epicureos e Græcia comparans. Cicero de Oratore 3.

¶ C. Velleius, præf. fabrûm Pompeii & M. Bruti, lectus a Pompeio in numerũ 300. iudicum. Post mortem Bruti, digrediente Neapoli Tiberio Nerone, cuius partiũ adiutor fuerat, gladio se transfixit. Paterculus illum auum suum fuisse scribit.

Velleius, pater Paterculi, floruit sub Cæsare Augusto, præfectus equitum illius.

P. VELLEIVS PATERCVLVS, Historicus, militauit sub Tiberio, eoque imperante enituit. Genus ipse suum ad Decium Magium refert, Campanorum principem celeberrimum. Eius nepotem Munatiũ Magium Asculanensem, qui Romanos bello sociali enixe iuuit, atauum sibi fuisse testatur, fratrem vero Magium Celerem nominat. Priscianus lib 6. M. Velleium Paterculum citat, haud dubie vitiato prænomine. De eodem Tacitus lib. 3.

Velleius Capito, patruus Paterculi, vir ordinis Senatorii, M. Agrippæ in C. Cassiũ subscripsit, cum percussoribus Cæsaris, lege Pedia damnatis, igni & aqua interdictũ est. Paterculus.

¶ Cn. Velleius, Historicus, cuius annales citantur apud Gellium lib. 18. cap. 12. Quo tẽpore in repub. vixerit, non cõperi.

Velleius quidam sub Claudio cum M. Syllano Consulatum gessit, cognomento Tutor, a quo dictum S. C. Velleianum. Testatur Vlpianus Pandect. 16. ad S. C. Velleianum.

Velleio Rufo & Asterio Scapula Coss. temporibus Claudianis S. C. de assignandis libertis factum est. ff. 38. de assig. libert.

¶ Velleius Blæsus, vir locuples & Consularis tempore Plinii iunioris, qui captatorem Regulũ suauiter elusit. Plinius epist. 2.

¶ Velleius Celer, clarus studiis tempore Hadriani, ad quem scriptam a Velleio epistolam citat Priscianus 10.

VENANTII.

Venantius, Consulatum gessit cũ Theodorico, rege Gotthorum, anno vrbis conditæ MCCXXXVII. sub Zenone.

Venantius, fors superioris F. collega Anastasii A. in tertio ipsius Consulatu, anno V. C. MCCLX.

Venantius iunior, eundem honorẽ gessit biennio post, anno MCCLXII.

Venantiæ scribit Fulgentius Episcopus Ruspinensis.

Venantius Honorius, Poeta, dictus est nobis in Honoriis.

¶ VENERIAE rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 3. Sed cognomen id in pluribus familiis vsurpatum est, quomodo & Venusti

VENNONII.

Vennonii Historici meminit Cicero de legib. 1. Eius historiam autem non habere se, queritur in epist. ad Att. lib. 12.

C. Vennonius, familiaris Ciceronis; sic enim illum vocat ad Attic. lib. 6. epistola 3. Meminit eiusdem ibidem epistola 1. & familiarium 13. epist. 73.

T. Vennonio Feliciano T. Vennonius Felix filio carissimo. Hæc inscriptio extat Iaderæ. Vide inscript. ant. pag. 362.

VENTIDII.

P. Ventidius, dux hostium in bello sociali, memoratur Appiano lib. 1.

Ventidii duo fratres, bello ciuili Mariano eiecti Auxino a Pompeio. Plutarchus.

¶ P. VENTIDIVS BASSVS, Picens genere, loco humili, captus cum matre a Pompeio Strabone, subactis Asculanis, ab eodẽ puer tum in triumpho ductus est. Vbi adoleuit, comparandis mulis & vehiculis magistratibus, qui sortiti prouincias essent, victum sibi quæsiuit. In eo quæstu cognitus C. Cæsari, & cum eo in Gallias profectus, quod in ea prouincia, & mox in bello ciuili, mandata sibi pleraq; strenue fecisset, inter amicos a Cęsare assumptus est. Mox Trib. pl. ac deinde Prætor creatus est. In eo honore iudicatus hostis cum Antonio, coniunctis partibus, non modo dignitatem recuperauit, sed & Pontificatũ simul & Consulatum adeptus est. Quam eius fortunam populus his versibus notauit:

Concurrite omnes Augures, Haruspices,

Por-

Portentum inusitatum conflatum est recens:
Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.

Idem postea a M. Antonio præfectus orienti, Parthos in Syriam irrumpentes tribus prœliis fudit, omniumq; primus de Parthis triũphauit. Obita vero morte publico funere elatus est. Gellius 15. c. 4. & ante illũ Liuius 127. & seq. Valerius Maximus 6. c. 10. Plinius 7. cap. 4. Florus 4. c. 4. Dion 47.

Ventidius, proscriptus a Triumuiris, opera liberti euasit in Siciliam. Appian. 4.

Ventidius alius legatus Cornificii cæsus est a Sextio, Cæsaris iunioris legato. Appianus 4.

¶ VENTIDIVS CVMANVS, procurator Galileæ sub Claudio, propter sua simul & Felicis flagitia damnatus est. Tacitus 12. Iosephus 19.

¶ Ventidius Quietus, floruit sub Seuero.

Ventidius gulosus & diues, notatur a Iuuenale Sat. 11.

VENVLEII.

Venuleius Triumuir cæsus est a L. Sylla. L. Florus 3. capite 21. Orosius 5. cap. 21. Eutropius 5.

Venuleii, vt ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero epistolarum 12. ad Cornificium in fine.

¶ Venuleius Saturninus I C. Alexandro Imp. gratissimus, auditor Papiniani. Scripsit stipulationum libros 19. Actionum 10. de officio Proconsulis 4. publicorũ 3. de interdictis 6. de pœnis paganorum 1. Huic opinor scribit Alexander 7. Cod. tit. 35.

VENVSTI.

Venustos inuenio in Aureliis & Octauiis. De sequentibus, quarum sint familiarum, adhuc dubito.

Venusto rescribit Antoninus A. 8. Cod. titulo 21.

Venustus, Consulatum gessit cum Sabino sub Gordiano anno V. C. DCCCXCII. Huic, aut certe filio, scripsit apud Pollionẽ Gallienus Imp.

Venustus, a Iuliano constituitur Vicarius Hispaniæ, apud Marcellinum lib. 23.

¶ VENVSTIANVS, ex præside Thusciæ, & persecutore fit Christianus. Vide 3. Calend. Ian.

¶ VEPONIVS AVITVS, cum Veponia Quarta F. memoratur in vetust. Inscript. repertis in Carinthia pag. 399.

VERANNII.

Verannia, lecta a Numa inter primas Vestales, quæ quatuor fuere. Plutarchus in vita Numæ, apud quem Græce Βηρηνία legitur. Ego Verannia malo.

Verannius, a Catullo Poeta inter amicos habitus, quem ille Veraniolum vocat, & Fabullo iungit, ac ambos Pisonis comites & cohortem inanem vocat.

Q. VERANNIVS, legatus Germanici Cæsaris in partibus orientis, Pisonem, qui Germanicum veneno sustulisse creditus est, accusauit, & ad mortem compulit. Tacitus 2. & 3. Ad hunc arbitror scripsisse Onosandrum Platonicum de optimo Imperatore & eius officiis, quem librum Nicolaus Saguntinus in Latinam linguã vertit.

Q. Verannius, haud dubie superioris F. Consulatum gessit cum C. Pompeio Gallo sub Claudio anno V. C. DCCCI. Præfuit Britanniæ sub Nerone, magna dũ vixit seueritatis fama, successor Auiti, ac ibidẽ defunctus. Tacitus 14. Fors idem, qui Tribunus cum Broccho a Senatu ad Claudium missus est, cum ageretur post cædem Caii de vindicanda libertate, vt est apud Iosephum lib. 19. cap. 2.

Verannia, procul dubio Q. F. vxor fuit Pisonis eius, quem Galba adoptauit. Meminit eius Tacitus 17. Plinius epistolarum lib. 2. epist. vlt.

Verannius, de verbis Pontificalibus aduocatur Macrobio. Quis hic, aut quo tempore vixerit, nondum comperimus. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii citat pag. 7. librũ eius priscarum vocum, & pag. 97. librũ auspiciorum de comitiis. Estque idem forte, cui Pauli epitome lib. 13. cognomentum Choriolæ attribuit.

Verannia Charita, Q. Pusitii Veronis cõiunx, memoratur in epigraphis antiquis pagina 329.

VERATII.

C. Veratius Atticus, Consulatũ gessit, cũ A. Asinio Prætextato sub Gordiano principe, ann. V. C. DCCCCXCIV. vt liquet ex inscriptione vetusta apud Volaterranũ pag. 350. Etsi ibi mendose opinor, Veraius legitur. An idẽ scripserit de quæstionib. Pontificalib. & supplicationib. quomodo citatur a Macrob. 3. c. 7. id dubiũ & incertũ est.

¶ VERCONIVS Herennianus, Præf. præt. Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

VERGILII.

M. Vergilius, fr. T. Aufidii, Trib. pl. Syllæ imperatori diem dixit. Cicero in Bruto.

C. Vergilius, Q. Ciceronis in Prætura collega, M. Ciceronem, etsi vetusta sibi cum illo amicitia intercederet, pulsum & exulem Sicilia prohibuit, P. Clodium metuens. Idem Pompeianarum partium in Africa Thapso præpositus, vbi Cæsarem potitum victoria cognouit, se & oppidum Caninio Proconsuli, a quo obsidebatur, dedidit. Cicero pro Cn. Plancio & Cæsar comment. 5. Meminit eiusdem Vergilii Cicero semel atque iterum in epist. ad Attic. lib. 13.

¶ Virgiliocentones memorat Hieronymus ad Paulinũ Felicitatẽ ingenii Vergiliũ oratione soluta reliquisse, Seneca annotauit procem. li. 3. controuers.

P. Vergilius Maro, Poetarum Latinorum eminentissimus, natus est Pompeio & Crasso primum Consulibus. Decessit Sentio & Lucretio Coss. anno ætatis LII. teste Eusebio. Tumulo ipsius adscriptum fuisse volunt hoc distichon:

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc
Parthenope, cecini pascua, rura, duces.

Plura de illo referri poterant, sed cum ea passim vulgata sint, nobis studio breuitatis omittuntur. ¶ Egregia est operum Vergilii editio, tam a Georgio Fabricio, quã a Gregorio Bersmanno instituta.

Vergilius, negotiator & myropola, & ipse sub Augusto Principe floruit, ad quem scribit Horatius libro quarto Carminum Oda 12.

¶ Vergilius Romanus, scriptor Comœdiarum ætate Plinii iunioris, quem ille epistolarum 6. ad Caninium scribens, probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monstrabilem prædicat, testaturque præter Comœdias, quæ inter Plautinas Terentianasque numerari possent, mimiambos composuisse venustissimos.

¶ T. Vergilius Donatus, reperitur in antiquo marmore Romæ, teste Politiano miscell. 77. & antiq. Inscript. pag. 290.

Vergilia Optata, C. Papyrii Gesti coniunx, refertur in mem. Rom. pag. 208. Ipsa vero epigraphe adducitur etiam a Politiano miscell. 77.

Vergilius, Episcopus Arelatensis, imperante Mauricio. Beda hist. Eccles. 1.

¶ Vergilianus, filius Vibii Sequestris.

¶ L. Verginius L. F. O. V. F. Attilianus VI. vir sibi & Verginio Mesati patri & Vetuetiæ Attiliæ matri & M. Didio Marcello, L. Verginio Quintiano fratrib. &c. Et Sentiæ & Paulinæ vxoribus & Constãt. piis lib. Vide Inscript. ant. pag. 27.

¶ Vero rescribũt AA. & CC. 4. C. ti. 50.

¶ Veriana mala referuntur Macrobio 3. cap. 19.

¶ Verianus Celer, notus ex Gallieni ad ipsum epistola apud Pollionem.

¶ Verino, Vicario Africæ, rescribit Const. 9. Cod. tit. 17.

¶ Verissimo AA. & CC. 7. Codic. titulo 48.

¶ Veroniano Ant. A. 7. Cod. tit. 16. Verinæ Alex. Imp. 6. Cod. tit. 44.

VERRES.

C. Verres C. F. Quæstor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæstor Cn. Dolabellæ, vtrunq; prodidit. Lucullo & Cotta Coss. Prætor vrbanam iurisdictionem obiuit. Qua perfunctus, Sacerdoti in Sicilia successit, eamque non succedente sibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinose, auare crudeliterq; versatus in prouincia, postulatus est repetundarum a Siculis. Cicerone vero in gratiã Siculorum accusationem magna vi & arte peragente, cum parum subsidii sibi in Hortensio esse videret, desperato patrocinio, sponte in exiliũ abiit. Vbi 26. annis per summam quietem traductis, a Triumuiris tandem proscriptus & occisus est. Plinius 34. c. 2. propter Corinthia vasa proscriptum tradit, quod iis videlicet Antonio se cedere negauisset. Seneca etiam fortiter decessisse scribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit, antequam in exilium abiret, filiam nuptam & filium prætextatum, parũ pudicum. Quãobrem Cicero, cũ vti cinædus a Verre patre notaretur: *An nescis*, inquit, *liberis intra fores conuiciandum esse?* Vide Ciceronem in Verrinis, Asconium Pedian. & Lactãtium 2. capite 4.

Q. Verres Romilia, C. Verris amicus, patris Verris discipulus H. S. quingẽtis millibus depositis, deiecturum se Ædilitate Ciceronem pollicitus est. Cicero Verrinarum lib. 2.

C. Verres Eros, dissignator Cæsaris Augusti. Hæc Inscriptio reperta est Romæ non ita pridem; teste Volaterrano.

Verres, superiorũ ne aliquis an sequentium temporum, incertum, citatur vt scriptor Plinio lib. 1. in indice lib. 28.

VERRII.

Verrius Flaccus, iuris Pontificii peritissimus, citatur Varroni, Macrobio, Sex. Põpeio & Diomedi. Reliqt libros rerũ memoria dignarũ, & de obscuris M. Catonis, citante

citante Gellio lib. 4. cap. 5. & 17. cap. 6. Macrobius aduocat librũ eius, qui inſcriptus Saturnus. An idem ſit Verrius, cuius fit mẽtio vt Bruto & Caſſio fauentis apud Ciceronem familiarium 12. epiſtola 14. non facile dixerim.

Verrius Flaccus, ſuperioris libertus, docendi genere maxime inclaruit. Namque ad exercitanda diſcentium ingenia, æquales inter ſe committere ſolebat, propoſita non ſolum materia, quam ſcriberent, ſed & præmio, quod victor auferret. Id erat liber aliquis pulcer aut rarior. Quare ab Auguſto quoque nepotibus ſuis præceptor electus, tranſiit in Palatiũ cum tota ſchola, verum vt amplius poſtea diſcipulum non reciperet. Docuit in atrio domus Catilinę, quæ pars Palatii tunc erat, & ſeſtertia cẽtena in annum accepit. Deceſſit ætatis exactæ ſub Tiberio. Statuam habuit Præneſte (alii legunt ad Veſtæ) in inferiore fori parte contra hemicyclum, in quo Faſtos a ſe ordinatos & marmoreo parieti inciſos, publicarat. Tranquillus. Meminit Euſebius, & ad annum Chriſti nati decimum floruiſſe, ait. monumenta eius intercidere. Scripſit autem inter alia de verborum ſignificatione, vnde collecta ea ſunt, quæ hodie Sex. Pompeii Feſti nomine leguntur. Idem tamen inconſtantiam eius notat libro decimoſeptimo. Volunt etiam illius eſſe tabularum Capitolinarum fragmenta, egregio commentario a Carolo Sigonio illuſtrata.

Verrius Cloatius, Grammaticus, ſcripſit librum de verbis a Græcis tractis. Citatur Gellio, Macrobio & Sex. Pompeio.

¶ Versimeno reſcribunt Valer. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 16.

¶ Vervto AA. & CC. Ibidem.

¶ Vervlana Gracilia ſimul cum aliis obſeſſa eſt a Vitellianis in Capitolio. Tacitus 19.

¶ C. Vesivs Martialis, & C. Veſnius, referuntur in memoriis antiquis, hic pag. 150. ille pag. 333.

¶ Vespasivs Pollio, Trib. militũ præfectuſque caſtrorum, Nurſiam incolens, filium habuit Prætoriæ dignitatis, filiam vero Veſpaſiam Pollam, quæ Veſpaſiani Imp. mater extitit. Suetonius.

VESPRONII.

Iulius Veſpronius Candidus, Conſul ſub Traiano, enituit anno vrbis conditæ dccclvi. Huius vxorem notat Martialis.

Iulio Candido, fors itidem Veſpronio, & filio ſuperioris, reſcribit D. Pius Pand. 48. de accuſationibus & inſcriptionibus.

Veſpronius Candidus, haud dubie nepos, quem veterem Conſularem, & olim militibus inuiſum ob durum & ſordidum imperium, Spartianus in Iuliano miſſum ſcribit a Senatu ad exercitum Seueri, vt illo repudiato, Senatus iudiciũ ſequeretur.

Veſpronius Candidus, vt humanus in Chriſtianos præſes, laudatur a Tertulliano ad Scapulam.

Candido item reſcribit Philip. Imp. 10. Cod. tit. 11. cuius autem gentis, incertum.

VESTILII.

Sex. Veſtilius, vir Prætorius, quem Tiberius Druſo fratri percharum in cohortem ſuam tranſtulerat, cum ob ficta crimina conuictu ipſius prohibitus eſſet, ſectis venis interiit. Tacitus lib. 5.

Veſtilia, Prætoria familia genita, Titidii Labeonis vxor impudica, ſub Tiberio in Seriphon inſulam ſepoſita eſt. Tacitus ſub finem lib. 2.

Vestilia, C. Herdicii, ac inde Pomponii & Orphiti, clariſſimorum ciuium coniunx, 4. ex his partus enixa, Sempronium ſeptimo menſe genuit, Suillium Rufum 11. Corbulonem 7. vtrumq; Conſulem, & poſtea Cæſoniam, C. Principis vxorem, octauo. C. Plinius libri ſeptimi capite 5.

VESTINII.

M. Veſtinius, cum illi neſcio quid fœdæ rei nunciatum eſſet: Deſinet, inquit, aliquando putere. Fabius 6. cap. 4.

Veſtinia, nobilis matrona, condito teſtamento, templum ex bonis ſui, Geruaſio & Prothaſio martyribus ſacrum, excitari curauit, quod perfectum Innocentius primus dedicauit. Ex libro Pontificali.

VESTORII.

C. Veſtorius, Ciceronis & Attici familiaris, cuius ſubinde meminit in epiſt. ad Att. lib. 14. epiſt. 12. remotum a Dialecticis, in Arithmeticis ſatis exercitatum eſſe ſcribit. De gratia ipſius apud Atticum habes teſtimonium lib. 6. epiſt. 2.

T. Veſtorius Zolotus, memoratur Inſcript. ant. pag. 113.

VESTRII.

P. Vestrius, Eques Rom. cui capto in Africa Cæsar ignouit. Fratrem eodẽ tẽpore Romæ habuit. Vide Comm. eius belli 5.

¶ VESTRICIVS Spurina, cuiusmodi vir, & quantopere clarus, docet Plin. epistolarum secundo ad Macrinum. Huic, opinor, pater fuit Vestricius Spurina, quem Tacitus inter duces Othonianos commemorat lib. 18.

¶ T. VETIDIVS T. F. Strab. Valens cũ T. Vetidio Potente F. refertur Inscript. ant. pagina 344.

VETILII.

M. Vetilius, Prætor, fuso exercitu captus est a Viriato. Liuius 52. Orosius hunc C. Vetilium, Raphael Volaterranus Ventidium appellat.

Vetilius, leno, bonorum possessione secundum tabulas testamenti carere coactus est, ita decernente Q. Metello, Prætore vrbano, quod se ab omni honesto vitæ genere abrupisset. Valerius Maximus 7. capite 7.

P. Vetilius, propinquus Sex. Ebutii, citatur M. Ciceroni pro A. Cecina.

¶ VETRANIO, sumsit imperium sub Cõstantio, cui ille ignouit, vtpote seni, nec animo satis constanti.

¶ VETRONIVS Thurinus, quod his, qui aliquid ab Alexand. Imp. peterent, patrocinium & operam suam vendidisset, multa interim mentitus, alligatus stipiti, subiecto igni & humida materia fumo extinct⁹ est, adiecto elogio: *Fumo punitur, qui fumos vendidit.* Lampridius. Alii legunt scriptura variata Voconius.

VETTII.

Vettius (Βέττιος) amicus C. Gracchi, defensus ab illo, memoratur Plutarcho in eius vita.

L. Vettius, Eques Rom. Catilinariæ cõiurationis iudex. Dion lib. 37. Sic enim apud illum legitur Λύκιος Βέττιος. Supra Vecti⁹ appellatur. ¶ Vide Orosium lib. 6. capite sexto, & in eundem Francisci Fabricii scholia.

¶ Sex. Vettius, Ædilis cum C. Annio, Cæsare Aug. tertium Cõsule. Inscript. ant. pagina 315.

Q. Vettius, Duumuir cum L. Cornelio, Cæsare Aug. V. Consule. Ibidem.

Vettius Germanus, cum vxore Thaide. Ibidem pag. 260.

Vettius Callimachus, cum Maximilla filia, refertur Scæuolæ Pand. 48. ad legem Corn. de falsis, & de S C. Liboniano.

Vettius Vrsinianus, cum vxore Clodia Cyrilla. Inscript. ant. pag. 68.

¶ Vettius Panagathus, Martyr sub Marco, Eusebio teste hist. Eccles. 5. cap. 1. vbi tamen, opinor mendose, Pagatus legitur.

¶ Vettia Megiste & Vettius Onesimus commemorantur Antiquitatibus Fabricii pagina 80.

VETVRII.

Gentem Veturiam antiquissimam esse, testis est Veturius faber ille, qui sub Numa rege floruit, de quo mox dicemus. Ordinis & dignitatis non omnes vnius fuere. Nam alii Patricii, alii habiti sunt Plebeii. Patricios inuenias cognomentis Geminos & Cicurinos dictos, plebeios vero Caluinos & Philones: qui tamen secutis temporibus ad eos honores eamque nobilitatem conscenderunt, vt Patriciis in nulla parte cederent. Cæterum vt vetustas Auselios, Papysios, Valesios, ita & Vetusios dixit, qui nunc Aurelii, Papyrii, Valerii & Veturii nominantur.

Veturius Mamurius, vnus ex summis opificibus, Numæ regi peltas 11. ad magnitudinem & formam e cœlo delapsæ tam scienter & dextre effinxit, vt dinosci non possent, ne ab ipso Numa quidem. Nomen eius ob id a Saliis cani solitum, scribit Ouidius, qui 3. Fastorum historiam hanc, seu fabulam, multis versibus persequitur. Sũt tamen, qui veterem memoriam eius cantionis verba fuisse contendant, teste Plutarcho in Numa, item Varrone libro 5. de lingua Latina.

¶ P. Vetusi⁹ Geminus, primus Quæstor cum M. Minutio factus a Val. Publicola primum Consule, decennio post, id est anno V. C. CCLIV. Consulatum gessit cum C. Ebutio Helua, a quibus Fidenæ obsessæ, Crustumeria capta; Præneste ab Latinis ad Romanos defecit. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pagina 23.

T. Veturius Geminus Cicurinus (Asconius L. vocat) Consul anno V. C. CCLIX. ab exactis regibus 16. eodem Asconio teste, Æquos, qui Latinum agrum inuaserant, fudit. Secessit eo anno plebs in Sacrum montem, vnde Menenii Agrippæ oratione reducta est. Liuius 2.

¶ Quod a fero dicerẽt, id dicerent cicur, a quo Veturii quoque nobiles cognominati Cicurini. Varro de lingua Lat. li. [illegible]

VETVRIA, Cn. Martii Coriolani ma-

ter, vna cum Volumnia, ipsius vxore, filiũ, quem nullis conditionibus ciues mitigare potuerunt, lachrymis flexit, ac pacem vrbi obsessæ retulit. Liuius 2. Val. Max. lib. 5. capite 4. & alii.

T. Veturius Geminus Cicurinus, haud dubie superioris T. F. Consul anno V. C. CCXCI. de Volscis fugatis ouauit. Idẽ postea factus est X. vir ferendis legib. anno vrbis conditæ CCCII. Liuius 3. Dionysius 9.

C. Veturius Cucurinus, Consul anno V. C. CCXCVIII. Æquos cũ collega T. Romilio strenue vicit, 7. millibus illorum occisis, ingentique præda parta. Quam cum ærarii causa vẽdidissent Coss. ambo ob inuidiam ab irato populo damnati sunt. Veturius tamen anno proximo lectus est Augur in C. Horatii Puluilli locum. Liuius 3.

M. Veturius T. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit anno vrb. conditæ CCCLIV. quo tempore ob ingentem pestem, lectisternium tunc primum in vrbe factum est. Liuius 5.

C. Veturius (nullum patris prænomen, nullum ipsius cognomen adiicitur) Trib. mil. Cons. pot. bis, anno videlicet vrb. conditæ CCCLXXVIII. & iterum CCCLXXXV.

L. Veturius L. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunus militum Cõs. potestate fuit anno V. C. CCCLXXXVI. Fragmenta Capitolina numerum duplicati honoris adiiciũt II. Sed & Liuius alterum Tribunatum largitur, anno videlicet CCCLXXXVIII. in quẽ Carolus Sigonius non militum Tribunos, sed Consules, L. Genutium Q. Seruilium reponit, cum superiori anno misso Tribunatu res Romana ad Consules redierit.

¶ T. Veturius Caluinus, Consul anno V. C. CCCCXIX. cum Sp. Posthumio Albino, & iterum cum eodem anno CCCCXXXII. auctor Caudinæ pacis fuit, & ob id cũ collega Samnitibus deditus est. Vide Liuium lib. 8. & initio 9.

T. Veturius, superioris F. adolescens, cũ propter domesticam ruinam, & graue æs alienum, Cælio Plotio nexum se dare coactus esset, seruilib. ab eo verberibus, quod stuprum pati noluerat, affectus, querelam ad Consules detulit, a quibus Senatus rem edoctus, Plotium in carcerem deduci iussit. Valerius Max. 6. cap. 1.

¶ L. Veturius L. F. Philo, Consulatum gessit anno DXXXII. Triennio post, qui fuit belli Puni. secundi annus 2. Dictator creatus est comitiorum causa. Censor cum P. Licinio Crasso, in eodem honore decessit, anno V. C. DXLIII. Liuius 22. & 27.

L. Veturius L. F. L. N. Philo, Ædilis Cur. anno V. C. DXLIII. proximo Prętor peregrinus, Galliam obtinuit, in qua prouincia prorogatũ illi imperium est. Legatus missus a M. Liuio & C. Claudio Coss. in vrbẽ, patribus populoque partam de Hasdrubale victoriam nunciauit. Consul creatus a M. Liuio Dictatore belli Pun. secundi anno 13. contra Hannibalem in Brutiis rem gessit cum collega Q. Metello, cui post Dictatori creato comitiorum gratia ipse Magister equitum fuit. Lectus est & Flamen Martialis. Postremo cum Scipione in Africam profectus est, a quo remissus domum, pugnatum cum Hannibale suprema Carthaginensibus pugna, finemque tandem lugubri bello impositum, ingenti Patrum lætitia exposuit. Liuius.

L. Veturius, citatur ab A. Gellio, & in eũ Catonis Censorii oratio, noct. Attic. lib. 17. capite 2.

¶ T. Veturius Gracchus Sempronianus, fit Augur in locum T. Sempronii Gracchi, anno V. C. DLXXVII. Liuius 41.

L. Veturius, Eques Rom. ob incestum cum Æmilia, virgine Vestali, commissum, damnatus est. Abbreuiator Liu. 63. Eutropius in fine 4. Orosius 5. capite 15.

Veturius, magister militiæ sub Diocletiano. Martyrologium 20. Februarii.

T. Veturius, præceptor in primis rudimentis Alexandri Seueri fuit. Lampridius.

I. O. M. Sacr. Voto pro salute, &c. Aug. Germanici Pontificis Maximi Trib. pot.... D. Veturius Sp. filius Philo D. Veturius Antigonus D. Veturius Albanus pater cum filiis posuit. Hæc inscriptio extat Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Matthæi. Vide Apianum pagina 243.

¶ T. Veturius Florus, veteranus scriba Dalmata vixit an. LV. posuit T. Veturius Pannonius libertus patrono b. m. Hæc epigraphe extat Iaderæ apud Ecclesiam S. Agathæ maioris. Idem pag. 366.

Antonio Veturio A. F. Patri, Petroniæ A. F. Tanai matri, Terentiæ T. F. Secundæ vxori, C. Veturius A. F. legum testamento fieri iussit. Citatur in memoriis Patauinis a Scardeonio pagina 62.

¶ L. VETVRNINVS, vir magnus sub Traiano Imp.

¶ VIBENNIVM cum filio, notat Ca-

tullus, patrem vt furem, filium vt cinædũ.

VIBII sine cognomentis.

Vibius bello Pun. secundo Pelignæ cohortis Centurio, vir fortissimus, arreptum vexillum trans vallum hostium cõiecit, seque suosq; commilitones execratus, si hostes eo potirentur, initium potiendorum Hannibalis castrorum fecit. Liuius 25. Valerius Max. 3. cap. 2.

T. Vibius, memoratur a Cicerone epist. famil. 11. epistola 12.

Vibius & Pompeius paribus lineamẽtis fuerunt. Val. Max. lib. 9. cap. 15. Plinius lib. 7. cap. 12. Solinus 5.

Vibius, vir Siculus, sæpe Ciceronis adiut⁹ beneuolẽtia, & in ipsius Cõsulatu præfectus fabrûm factus, Ciceronem exulem, Vibonem appulsum, domo quidem nõ recepit, politius tamen est, se locum ei in agro, vbi lateret, assignaturum. Plutarchus in Cicerone.

C. Vibius adolescẽs, intemperato amore percitus Rutiliæ Sex. alteri viro traditã non sustinens, gladio sibi mortem consciuit. Vide memorias antiquas pag. 194.

VIBII cum cognomentis.

Vibius Auitus, præses prouinciæ iñ Galliis sub Nerone, cuius auunculus fuit Cassius Syllanus. Plinius 34. capite 7. Meminit Tacitus lib. 13. vitiato tamen nomine.

Vibiæ Aureliæ Sabinæ D. Martia Aug. F. Heliodorus lib. & libert. Inscript. ant. pagina 221.

C. Vibius Capax, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio.

Vibius Curius, eleganter redargutus a Cicerone est. Nam cum multum de annis ætatis suæ mentiretur; Tum ergo, inquit Cicero cum vna declamabamus, non eras natus. Fabius 6. capite quarto. Hunc esse opinor Cæsarianum illum, qui belli ciuilis Cõmentario 1. perperam Biuius vocatur.

Vibius Crispus & Vibius Secundus, fratres, Equites Rom. sub Nerone, quorum Secundus, accusantibus Mauris, repetundarũ damnatus Italia exigitur, ne grauiore pœna afficeretur, Crispi fratris fauore cõsecutus, qui pecunia, potentia, ingenio inter claros magis quam bonos habitus, sub Galba fratris accusatorem Annium Faustum damnari perfecit. Tacitus 14. & 18. Pertigit idem Crispus ad tempora Domitiani, & ad annum ætatis 80. vt indicat Iuuenalis Satyra 4. qui virum mitem & facũdum fuisse scribit. Eidẽ suffragatur Quintilianus, a quo & elegantis ingenii homo, & in dicendo compositus, iucundus & delectationi natus esse traditur. Dicente quadã in causa aduersario, scire se, hoc ipsum dicturum, & ita persecuturum, venuste Vibius eludens: *Ego vero*, inquit, *ista non dico. Quid enim attinet, illa bis dici?* Fabius 5. capite 13. & 10. cap. primo. Plinius in proœmio 19. aliquando proconsulari imperio administrasse Africam ostendit.

M. Vibius Dioscorus, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum p. 378.

Vibius Fronto, præf. equitum sub Tiberio. Tacitus 2.

Vibius Fortunatus, refertur in mem. antiq. Carinthiæ. pag. 395.

Vibius Gallus, tam magnæ fuit olim eloquentiæ, quam postea insaniæ, cui hoc accidisse vni scio, vt ad insaniam non casu caderet, sed iudicio perueniret. Nam dum insanos imitatur, dum lenocinium ingenii furorem putat, quod simulabat, ad verum redegit. Seneca Declamation. 2.

C. Vibio C. F. L. N. Tro. Gallo Proculeiano, patrono Perusinorũ, patrono & curatori reip. Veronensium, iudici de. V. Dec. Sigonius pagina 147.

Vibius Helenius & Vibia Latina F. celebrantur Antiquitatibus Fabricii p. 77.

C. VIBIVS TREBONIANVS GALLVS, patricia natus familia, perfide ad imperiũ peruenit, proditis Deciis. Imperauit cum C. Vibio Volusiano F. 2. annis. Primus tributum hostibus pependit, cæsus ab Æmiliano Tyranno.

A. Vibius C. F. C. N. Habitus, Consul sub Aug. ex Cal. Iul. anno V. C. DCCLX. Fasti consular.

C. Vibius C. F. Macer C. Trebatius Rufio faciundum curauerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ ad portam Latinam, teste Paulo Manutio in epist. Ciceronis.

Vibius Marsus, legatus Germanici Cæs. vetustis honoribus, & studiis illustris, sub finem vitæ Tiberii accusatus, discrimen, tanquã inediam destinauisset, effugit. Sub Claudio legatus Syriæ p̃fuit. Tac. 2. 5. & 11.

Vibius Maximus quidam designatus Quæstor, a Domino suo agnitus & abductus est. Eusebius Augusti tempora persequens.

Vibio

Vibio Maximo rescripsisse Diuos fratres, auctor est Vlpianus.

Vibius Paciacus Hispanus, M. Crassum cum 10. comitibus in Hispania latentem, quo tempore pater & frater a C. Mario interemti sunt, in spelunca quadam per 8. menses benigne fouit & coluit. Plutarchus in Crasso, Sabellicus exemplorum 7.

C. VIBIVS C.F.C.N. PANSA, familiaris Cæsaris & Ciceronis, Trib. pl. fuit Sulpitio & Marcello Coss. teste Cælio in epist. Consul cum Hirtio, pro libertate pugnans, interiit. Quidam non Vibium, sed Iulium vocant. Gener fuit Q. Fusii Caleni, quemadmodum liquet ex Philip. Ciceronis 10.

Vibius Passienus, Proconsul Africæ sub Gallieno. Trebellius in Celso.

C. Vibius C.F. Rufus, Sex. Sotidius Sex. F. Strabo Libuscid. C. Calpetanus Cestati' Rufus M. Claudi' M.F. Marcellus L. Visellius C. F. Varro curator riparum & aluei Tiberis ex S.C. Termin. Hæc inscriptio legitur apud Georgium Fabricium in sua Roma.

Vibius Rufus, cum sedem Cæsaris, in qua ille sedit & occisus est, possideret, & vxorem Ciceronis duxisset, gloriari solebat, tanquam ob coniugem Orator, & ob sedem Cæsar futurus esset. Vixit sub Tiberio. Dion lib. 57.

Vibius Rufus, idem cum superiore, an alius, ignoro, citatur subinde a Seneca inter declamatores sui seculi.

C. Vibius Rufinus, Consul cum M. Cocceio Nerua sub Augusto. Vide Manutium in Orthogr. in voce Sæculum.

Vibius Rufinus, citatur Plinio lib. 1.

Vibia L.F. Saluia Varia. Inscript. antiq. pagina 66.

Vibii Sequestri libellus extat de fluminibus secundum ordinem litterarum ad Vergilianum filium.

Q. Vibius Serenus, Procos. vlterioris Hispaniæ, de vi publica damnatus, in insulam Amorgum deportatur. Retractus in vrbem, & accusatus a filio, quod res nouas & cædem Principis molitus esset, reportatur eodem. Tacitus 4.

C. Vibia Tertulla, memoratur in vetust. Inscript. Tergestinis apud Apianum pagina 354.

Vibius Virius Campanus, auctor defectionis a P. R. ad Hannibalem, rebus postea desperatis, cum vigintiseptem Senatoribus venenum hausit. Liuius vigesimotertio & 26.

C. Vibius C.F. Volt. Virilio eq. leg. XV. ann. XLV. stip. XII. H.S.E. Inscriptio hæc reperta est apud Vangiones. Extat apud Apianum pag. 484.

VIBIDII.

Vibidius Varro, ob prodigalitatem & flagitia a Tiberio Senatu motus. Tacitus secundo.

Vibidia, virginum Vestalium vetustissima, tempore Claudii, quæ & pro Messalina, ne indefensa daretur exitio, Claudio supplicauit. Tacitus 11.

¶ C. VIBIENVS, Senator, pulsatus a Clodianis, mortem obiit. Cicero pro Milone. Pedianus in turba elisum scribit.

¶ VIBVLENVS, miles seditiosus. Tacitus primo.

Vibulenus Agrippa, Eques, venenum hausit in curia sub Tiberio. Tacitus 5. Diõ Vibullium vocat lib. 57.

¶ P. VIBVLLIVS Rufus, familiaris Põpeii Magni, bis captus a Cæsare & dimissus est.

¶ P. VICTOR, cuius extat de vrbis Romæ regionibus & locis libellus.

VICTORII.

Q. Victorius, primi pili Cẽturio secũdæ legionis sub T. Sempronio Consule, contra Boios Gallos rem strenue gessit, an. V. C. DLX. Liuius 34.

¶ Victorius Marcellus. Huic Fabius Quintilianus Instit. oratoriarum libros dedicauit, & Statius Pap. 4. librum Syluarum, teste Crinito.

¶ *Victorii Quadrati & Iuliæ Veranillæ Iulius Victorius Quadratus filius eorũ hic positus.* Hæc inscriptio extat Petouii in Carnia, & apud Apianum pagina 382.

¶ *Victorio Cassiano Vet. leg.* VII. *qui vixit annis LV. Victorius Clementinus & Victorinus & Senecionius & Iulianus filii eius per Victorium Hermetem libertum eius patri piissimo F.C.* Hæc inscriptio extat Moguntiæ.

Victorius, calculator scripturarum scrupulosus, composuit Paschalem cursum indagatione cautissima. Vide Gennadium.

¶ VICTORINVS, vnus e 30. Tyrannis, Victoria matre natus, interemptus apud Agrippinam cum F. vir strenuus quidem,

sed impense mulierosus & impudicus. Pollio.

Victorino rescribitur ab Alexand. Imp: 4.Cod.titulo 65.

Victorino a Dioclet.& Max.A A. 2.C. de transactionibus,& 4.Cod.tit. 37.

Victorinus,Rhetor Massiliensis.De hoc Gennadius.

¶ C.VIDVARIVS Laius & C. Viduarius Demosthenes, haud dubie liberti, citantur in inscript. quadam, Galbæ Imperatori posita, apud Apianum pagina 201. Forte autem erunt Viridii.

VIGELLII.

M.Vigellius, Orator, amicus L.Crassi, vixit cum Panætio Stoico, ab ea secta non alienus.Cicero de Oratore 3.

Vigellius Saturninus, qui primus hic in nos gladium egit,lumina amisit.Tertullianus ad Scapulam, præsidem Carthaginis.

¶ VIGILIO cuidã scribit D.Ambrosi⁹.

VILLII.

P.Villius Tappulus, homo plebeius, cũ Ædilis esset,Prætor creatus est, ac sorte Siciliam accepit.Quadriẽnio post, id est anno vrbis conditæ DLV. Consul factus, P. Sulpitio in Macedonia successit, nihilque memoratu dignum egit, anno, priusquam Macedoniam intrare posset, circumacto. Fuit & X.vir diuidũdis agris. Vide Liuium 29.& 31.Quidam hunc malunt P.Iulium Appulum vocare, quorum ex numero est Henricus Glareanus.

L.Villius Tappulus,fors P.fr.Prætor eodem anno,quo P.Consul, & ipse Siciliam sortitus est.Liuius initio 32.

C.Villius, interempto Tib. Graccho, quod amicus ipsius fuisset in culeo cum anguibus insutus necatus est. Plutarchus in Gracchis.

¶ P. Villius C.F.Pal.Crescens refertur in mem.ant.Rom.pag.237.

Villius Maximus.Ibidem 239.

Q.Villius L.F.Rufus,apud eundem Apianum pagina 495.

Q.Villius Firmicus pro Iulio nuncupatur a quibusdam nobilis ille Astrologus.

¶ VINCOMALVS Cos. cũ Opilione sub Valentin. III. anno V.C.MCCVI.

¶ VINDICIANO rescribunt A A.& CC. 5.Cod.tit. 37. & alii haud dubie, Antoninus Aug.6.Cod.tit.21.

Vindiciani, magni nostrorum temporum Medici dictum: Ideo male acceptus es, quia ego non iussi. Augustinus ad Marcellinum.

VINDII.

Vindius quidam, quod ex ludo pædagogi Pompeium confestim populi principem emicuisse dixisset, a militibus impetu facto interemptus est. Plutarchus in Pompeio.

Vindius Verus I C. sub Pio, citatur Pãdect. 2. Si ex noxali causa,item 5. Vbi quis agere debeat. Meminit eius & Capitolin⁹.

Vindius Quadratus, sororis Marci Philosophi F. cui ille matre mortua bonorum maternorũ partem reliquit. Capitolinus.

Vindio rescribunt Val. & Gall. 9. Cod. titulo 35.

VINICII.

L.Vinicius (sic enim malo,quam Vicinius) refertur a Cælio epist.ad Ciceronẽ 8.

L.VINICIVS, Orator temporibus Augusti,de quo Seneca Controuers. libro 2. Contr.6.& iterum Declamat.lib.2. L.inquit, Vinicius, quo nemo ciuis Rom. in agendis caussis præsentius habuit ingeniũ. Quicquid longa cogitatio illi præstitura erat,prima intentio animi dabat. Ex tempore caussas agebat, sed non desiderabat hanc commendationem, vt ex tempore agere videretur. De hoc eleganter dixit Augustus: *Vinicius ingenium in numerato habet.* De eodem Declamat. lib. 3. *Vinicius*, inquit, *vir exactissimi ingenii, nec dicere ineptias, nec ferre poterat.* Consulatum gessit anno V.C.DCCXX. ab Augusto 11.Consule cum aliis suffectus.

L.Vinicius,clarus decorusque iuuenis sub Augusto,cui princeps idem scripsit,parum modeste fecisse eum, quod filiam suã Baias salutatũ venisset. Sueton.in Augusto.

M.Vinicius P.F. suffectus Consul cum M.Agrippa anno vrbis conditæ DCCXXXIV. quo tempore bellum Pannonicũ inchoatum est. sub hoc Germaniæ præside immẽsum bellum exarsit, quod ab illo quibusdã in locis gestum, quibusdam sustentatum fœliciter. Quo nomine decreta illi cũ speciosissima inscriptione operum, ornamenta triumphalia. Paterculus.

P.Vinicius, M.F.Consul itidẽ sub Augusto an. V.C.DCCLIV. cum Tiberio Rhodo in vrbem rediit. Citatur a Seneca inter celebres sui seculi Declamatores. Vide quę idem habet epistola 40.

M.Vini-

M. Vinicius Quartinus P.F.M.N. Consul sub Tiberio anno DCCLXXXII. Huic Iulia, Germanici F. a Tiberio collocata est. Tacitus 5. Periit pharmaco, per Messalinā dato, cum venisset in suspicionem, quod vxorem Iuliam occidisset. Sepultura tamē publica honestatus est. Dion 48. Fors ad hunc pertinet inscriptio, quæ extat Neapoli; *M. Vinicio P.F. post mortem municipes sui ære collato pietatis caussa posuerunt.* Refert hanc Apianus pagina 115. Meminit eius, vt quem post cæsum Caium Minutianus dignum imperio iudicarit, Iosephus lib. 19. capite quarto. Eidem historiam suam inscripsit Velleius Paterculus. Quod prædicans Beatus Rhenanus: *An non est*, inquit, *immortalitate donare, semper victurum opus inscribere cuipiam? Reuiuiscit nunc cum Velleio M. Vinicius, cuius nomen ex historiarum memoria nemo delebit, quam diu supererunt Velleii monumenta*, &c.

Vinicius, auctor coniurationis in Neronem, oppressæ Beneuenti. De hac Suetonius in Nerone, & egregie Plutarchus in libello de garrulitate.

Viniciæ A. F. Rufinæ vxori suæ cariss. L. Iulius Tertullus maritus. Hæc inscriptio extat Neapoli, vt testatur Apianus pag. 120.

VINII.

Vinius memoratur Ciceroni ad Attic. secundo.

Vinius, amicus Horatii, ad quē ille scribit in epistolis.

¶ VINVLIA, Licinii cuiusdam Crassi vxor. Cicero ad Attic. 12.

VIPSANII.

M. VIPSANIVS L. F. AGRIPPA, quod cognomen ex vtero matris in pedes egresso natiuitas dedit, vir ingentis animi, nullis maiorum imaginibus, sed suapte virtute & claris facinoribus nobilissimus euasit. Allectus ab Augusto Cæsare inter familiares & amicos, apud tribunal iudicum C. Cassium accusauit, cum L. Cornificius sibi M. Brutum in quæstionem vocandū sumpsisset. Bello Perusino eximia eius opera & fortitudo spectata est. Missus hinc aduersum Gallos, rem feliciter gessit, quo tempore secundus Rom. Rhenum traiecit, Vbiosque flumen transgressos in fidem accepit. Reuersus in vrbem, Consulatum gessit, triumphum pariter oblatum respuit, quod existimaret, rebus Siculis minus prospere cadentibus, & ob id sollicito Cæsare, sibi triumphandum non esse. Suscepta autem eius belli cura, Pompeium intra Liparam & Mylas nauali pugna profligauit. Quamobrem cæruleo velo & corona rostrata, qui honos ante nemini contigerat, donatus est: Ædilitate magnifice gesta, parem operam, perindeque felicem, in Actiaco bello præstitit. Nam in ore atque oculis Antonianæ classis Leucas per illum expugnata, Patræ captæ, Corinthus occupata, classis hostium bis fusa est. Ad extremum cum omne illi classici certaminis arbitrium commissum esset, superato Antonio, clarissimam victoriam Cæsar obtinuit. Paterculus. Propter quæ merita & censuram simul cum Augusto administrauit, & ad secundum tertiumque Consulatum euectus est. Profectus cum Augusto in Hispaniam cōtra Cantabros, res egregias gessit. Iam adoleuerat M. Marcellus, Octauia, Cæsaris sorore genitus, quem successioni destinatum, cum Augustus Ædilem designasset, ne quam æmulationis suspicionem incurreret Agrippa, secedere aliquantisper statuit. Dion. Profectus itaque specie administrandæ Syriæ, legatos quidem in eam suos misit, ipse in Lesbum diuertit. Non multo post defuncto Marcello, Cæsari gener adscitus est, collocata illi, quam Marcello coniugem dederat, Iulia filia, Lollio & Lepido Consulibus. Inde quartum Consul factus, quem honorem gessit cum M. Vinicio, anno vrbis conditæ DCCXXXIV. victis Cantabris, qui rebellarant decretum a Senatu triumphum ex voluntate Augusti agere noluit. Præterea semel atque iterum per quinquennium in Tribuniciæ potestatis consortium assumitur. Ea fuit summæ rerum non obscura communicatio, qua tamen illi per immaturam mortem diutius frui non contigit. Sed iam de interiori vita eius pauca cōmentemur. Dicere solebat, multum debere se Salustianæ huic sententiæ: *Concordia parua res crescunt, discordia magna dilabuntur.* Seneca epist. 95. Illius enim meditatione & fratrem & amicum optimum se factum esse. Profecto rogatus aliquando sententiam a Consule super fratre suo, nihil respondit, haud dubie non afflicturus testimonio suo, quem tueri non poterat. Dion. Ignobilitatem paternam non ferens, Vipsani nomen fastidiebat. Vnde in actione quadam eius accusator: *M. Agrippa*, inquit, *& quod vi medium est*, Vipsa- Seneca Cōtrouersiarū 2.

nium intelligi volens. Apparet suspicionibus & iræ nonnunquam indulsisse. Nã vt in Mæcenate taciturnitatem, ita in Agrippa quandoque patientiam se desiderare Augustus dixit. Vxores Agrippa 3. habuit, Pomponiam, Attici filiam, Marcellã Octauiæ, & Augusti Iuliam. Ex omnibus liberos sustulit: ex Pomponia Vipsaniam Agrippinam, quam Tiberio Neroni, Cæsaris priuigno copulauit. Marcellæ liberorum nomina non traduntur. Ex Iulia 3. filios, C. L. & Agrippam & 2. filias, Iuliam & Agrippinam reliquit. Opera ad ornatũ vrbis, & populi gratiam, quam plurima excitauit: septa Iulia in Circo maximo, picturis & tabulis lapideis exculta, templum Neptuni cum porticu pulcherrima, gymnasium Laconicum & Pantheon, quod adhuc fere integrum superest (ædem hodie S. Mariæ rotundæ vocant) vbi hæc extat inscriptio: M. Agrippa L. F. Cos. III. fecit. Aquam virginem in vrbem induxit. Publica ædificia, cum ædilis esset, & vias oẽs suis sumtibus refecit, cloacas repurgauit, perque eas in Tiberim nauigauit. Ad hæc balnea gratuita præbuit, oleum & salem viritim distribuit. Præter spectacula autẽ, symbola variarum rerum in theatro sparsit, & alii quidem argentum, alii vestem, aliud alii, quod conueniret, dedit, multa etiam populo diripienda proposuit. His reb. omnibus magnam sibi apud omnes gratiam conciliauit, cum & hoc nomine plurimum commendaretur, quod Augusto honestissima semper suasit, quod auctor reddendæ reip. fuit, & honoribus ab illo collatis non ad suos quæstus aut voluptates, sed ad ipsius Augusti & populi commoditates vsus est. Supremis suis annis conflictatus graui pedum morbo, cum dolorem perpeti nequiret, vnius medicorum portentosa scientia demersis in calidum acetum cruribus, morbi quidem impetum euasit, sed pedum sensu postea caruit. Excessit e vita M. Valerio P. Sulpitio Coss. anno vrbis conditæ DCCXLI. ante natum Christum 9. ætatis suæ 51. vnus omnium inter sic genitos felix habitus, etsi felicitatem illam multis ærumnis interpolatam scribit Plinius lib. septimo. Hæc ex Paterculo, Seneca, Plinio, Plutarcho, Suetonio & Dione. De fratre Vipsanio, & sorore, nihildum comperi.

Suetonius. Dion. Plin. 23. cap. in fine.

Vipsania Agrippina M. F. ex Tiberio Nerone, qui post imperauit, Drusum Cæsarem peperit, iterumq; grauida a Tiberio dimissa est, cogente Augusto, vt filiam suã Iuliam duceret. Nupsit inde C. Asinio Gallo, viro Consulari, & Pollionis Oratoris filio, ex quo plures liberos sustulit. Decessit vna omnium Agrippæ liberorũ miti obitu, anno principatus Tiberii sexto. Nam reliqui vel ferro vel veneno interierunt.

C. & L. adoptati ab Augusto, Cæsaresque dicti, non multo post interierunt, vt creditum est, fraude Liuiæ. Agrippa & ipse postea adoptatus, sed ob amentiam abdicatus & sepositus, iussu Tiberii, in imperio succedentis, interemptus est.

Iulia, L. Paulo, Censoris filio, nupta, Æmiliam Lepidam genuit. Verum matris ingenium & flagitia referens, in insulam Trimerum proiecta est, vbi viginti annis tolerato exilio, sub Tiberio mortem oppetiit.

Agrippina, ex Germanico Cæsare cõplures liberos sustulit, mulier singularis pudicitiæ, sed vehementioris ingenii, & dominandi auida, quod nocuit. Periit sub Tiberio. Auctor de his omnibus est Cornelius Tacitus.

¶ Vipsanius Gallus, Prætor, moritur in eo honore sub Tiberio. Tacitus 2.

¶ L. Vipsanius Publicola, Consulatum gessit sub Claudio, anno V.C. DCCC.

¶ Vipsanius Lænas, quod Sardiniam prouinciam auare habuisset, damnatus est sub Nerone. Tacitus 3.

¶ C. Vipsanius Apronianus, Consul sub Nerone, anno V.C. DCCCXI. Proconsul sub Othone & Vitellio Africæ præfuit. Tac. 17.

¶ Vipsanius Messala, Trib. mil. præfuit legioni septimę Claudianæ sub Saturnino, bello ciuili Vitelliano, claris maioribus egregius ipse, & qui solus ad id bellum artes bonas attulisset. Idem scriptor Historicus & Orator inducitur apud Tacitum in Dialogo de Oratoribus. Fratrem habuit Aquilium Regulum, pro quo deprecari ausus, nondum Senatoria ætate, magnam pietatis eloquentiæque laudem tulit. Tacitus 19. & 20.

¶ Sex. Vipsanius M. F. Clemens, M. Licinius M. F. Pusilio Q. Cassius C. F. Niger. Extat Veronæ in curia magistri pauperũ. Vide Apianum pag. 328.

Vipsanius Apollodorus, Attici præceptor, refertur Senecæ inter declamatores Declamationum 7. & controuersia 14. libri tertii. Docuit Massiliæ, posteaquam

reus

reus veneficii, defendente licet Asinio Pollione, damnatus est. Ibidem.

VIRGINII patricii.

Opiter Virginius Tricostus, Consul anno vrbis conditæ CCLII. cum collega Sp. Cassio triumphauit de Auruncis. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23. vt alter Virginius Tricostus intelligatur P.

P. Virginius Tricostus, Consul anno V. C. CCLVIII.

Opiter Virginius, Consul anno V. C. CCLXXXI.

L. Virginius Tricostus Consul ann. vrbis cond. CCCXX. aduersus Fidenates & Veientes, agrum Rom. populantes, A. Seruilium Priscum Dictatorem dixit. Liuius 4.

L. Virginius Tricostus, Trib. mil. Consul. potest. anno proximo post recuperatam vrbem a Gallis, id est, anno vrb. cond. CCCLXVI.

A. Virginius (Asconius Tricostum vocat) Cælimontanus, natus patre A. Virginio, teste Dionysio libro sexto. Consul anno vrbis conditæ CCLX. cum plebs secessit in Sacrum mõtem, Volscos fudit, Velitras in deditionem accepit.

A. Virginius Cælimontanus, huius F. Consul fuit anno V. C. CCLXXXV.

Sp. Virginius A. fr. A. F. Cælimontanus, Consul anno vrbis conditæ CCXCVIII Domi tum & foris otium fuit. Liuius 3. Filium habuit, qui adolescens sub Romulio & Veturio Consulibus militauit. Dionysius 10.

T. Virginius Cælimontanus, Consul anno vrbis conditæ CCCVII. Liuius 3. Glareanus etiam Tricostum vocat, nescio qua ratione.

Virginius, proscriptus a Triumuiris, quomodo euaserit Appianus 4.

¶ Proculus Virginius Rutilus, Consul anno V. C. CCLXVIII. collega Sp. Cassii in tertio eius consulatu, conatib. illius strenue restitit. Liuius 2. Fratres huius opinor fuisse T. & A. Virginios Rutilos.

T. Virginius Rutilus, Consul anno vrbis conditæ CCLXXV. collegam habuit Cæsonem Fabium, quo duce gens Fabia aduersus Veios profecta est. Liuius 2. Idem Augur fuit. Moritur anno CCXCI.

A. Virginius Rutilus, Cos. anno vrbis conditæ CCLXXVIII. contra Veientes bene pugnauit.

P. Virginius, vir grauis & primarius in Senatu, cuius sententiã de ære alieno plebis refert Liuius lib. 2.

P. Virginius, Trib. mil. cons. pot. anno vrbis conditæ CCCLIII. priuatim cum M. Sergio, & ipso Trib. mil. dissidens, laboranti illi apud Veios opem ferre noluit, cum nec ille petere sustineret. Quare vtriusque culpa res infeliciter gesta, & ipsis magistratus abrogatus est. Liuius 5.

Virginia, A. filia, reiecta a Patriciis matronis, quod plebeio homini, L. Volumnio, quamuis bis Consuli, nupsisset, relicto sacro pudicitiæ patriciæ, aram pudicitiæ plebeiæ erexit. Liuius 10. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 49.

VIRGINII plebeii.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrbis condit. CCXCIII. capitis die dicta Cæsoni Quintio, L. Cincinnati F. damnari illum a populo perfecit. Cæso in Thuscos exulatum abiit. Liuius 3.

L. VIRGINIVS, homo quidẽ plebeius, cæterum domi militiæque bonus, filiam Virginiam, L. Icilio despõsam, priusquam obnoxia fieret libidini App. Claudii Decemuiri, gladio transfixit in publico. Quę causa fuit, vt Decemuiris magistratus abrogaretur. Liuius 3. Dionysius 11. Valerius Maximus lib. 6. capite 1. Plinius de viris illustr. Eutropius, Orosius. Ipse post eam contentionem factus est Trib. pl. & quidẽ primo loco, anno vrbis conditæ CCCV. De hoc & filia eius extat inscriptio in mon. Rom. pag. 219.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrb. cond. CCCLX.

L. Virginius, Trib. mil. tabellarios Hasdrubalis captos ad Claudium Consulem duxit. Liuius 27.

Virginius, Trib. pl. cui dies dicta a L. Cornelio Cinna Cos. Plutarchus in Sylla.

C. Virginius, legatus L. Pisonis in Macedonia, cuius moderatione & æquitate factum scribit Cicero, ne Byzantii per Pisonem omnibus signis spoliarentur, in de prouinciis Consularibus. Eundem hunc esse puto, cuius meminit in fine 2. epist. fam. & ad Attic. 12. epist. 3.

Virginius, proscriptus a Triumuiris, partim suauitate orationis, partim pecunia apud seruos suos & milites, ad se percutiendum missos, effecit, vt saluus in Siciliam ad Pomp. enauigarit. Appianus 4.

¶ P. Virginius Rufus, perfunctus tertio Consulatu, 30. annis gloriæ suæ superuixit, laudatus a Cornelio Tacito & Plinio libro sexto & nono epistolarum. Primum Consulatum gessit cum Memmio Regulo sub Nerone, alterum cum Pompeio Vopisco, tertium cum Nerua Augusto. Quartum quominus gereret, mors effecit. Nam a Traiano iam designatus erat.

Virginius alius eodē tempore, rexit studia iuuenum eloquentia ob nominis claritatem vrbe pulsus a Nerone. Tacitus libro decimoquinto.

¶ Virginius Romanus, cuius sua ætate in scribenda Comœdia dexteritatem laudat Cicero epistolarum 6. ad Caninium. ¶ Supra dicitur Vergilius.

¶ Virginius Valens, decessit sub Marco Imp. 3. Instit. 12.

Virginii duo, Martialis pater & Dexter F. citantur in Inscript. ant. 190.

Virginii item, & Virginiæ aliquot, referuntur in monumentis Mediolanensiū pagina 27. & 28.

¶ VIRIDIVS Gemellinus, procurator Traiani. Plinius 10.

Puto etiam Viridios esse, quos apud Apianum inscriptio vetus perperā Virduos, ego supra Viduarios appellaui.

VIRII.

Virios Romæ fuisse, liquet ex antiquis inscript. quarum vna legitur Romæ in cœnobio D. Simpliciani, sculpto in lapide viro togato, funem in manibus habente, & iuxta astante asino: *Q. Virii Seuerini Attia Seuerina & Q. Virius, o nefas parentes*, &c. Altera extat Mediolani in parietibus templi S. Petri ad Vineam, porta Vercellensi: *L. Virio LL. Blando amico*, &c. Vide Apianum pagina 38. & 209. Similiter pagina 35. refertur C. Virius Ferinilanus VI. vir. Comi.

Viria item Marcella pagina 48.

C. Virius Terentianus VI. vir. Comi. pagina 70.

Virio Lupo rescribitur Pandect. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

VISELLII.

T. Visellius, Cicerone in exilium pulso, scripsit legem T. Fadio, Tribuno pl. qua promulgata Cicero reuocaretur. Cicero ad Att. 3. epist. 23.

¶ C. Visellius Varro, consobrinus Ciceronis, Ædilitius mortuus est, cūm post curulem dignitatem iudex quæstionis esset, vir cum primis doctus, Orator etiam, quanquā populo nō satis vendibilis, quod oratione præceps & idcirco obscurus esset, verbis tamen eximius & sententiis frequens, vt quisquam alius, tum perfectus in litteris, iuris etiam ciuilis a patre Aculeone accepta disciplina. Ex Bruto Ciceronis.

C. Visellius Varro, alius ab illo, cum graui morbo correptus Octaciliæ Laterensi, cum qua commercium libidinis habuerat, 300. M. nummûm debiti nomine in testamēti tabulis adscripsisset, libidinis remunerationem, pauloque post conualuisset, illa nūmos petere cœpit, sed C. tandem Aquilii prudētia & auctoritate repulsa est. Valerius Maximus lib. 8. capite secundo. Meminit Varronis huius Cicero in Bruto & Verrin. 3.

L. Visellius Varro, temporibus Tiberii in repub. floruit, a quo factus est Consul. Cum ante legatus inferioris Germaniæ fuisset, non veritus est in re nefaria Seiani odiis gratificari. Silium enim, legationis quondam Germanicæ collegam, paternas inimicitias obtendens, reum apud principem fecit. Et quanquam bellum aduersus Sacrouirum egregie gestum scirent, cū ipse inualidus senecta collegæ id muneris concessisset, victoriam tamen per auaritiā fœdatam, & vxorem illius Sosiam, arguit, effecitque, maiestatis etiam criminibus obiectis, vt Silius imminentem damnationē voluntario fine præuerteret. Ex lib. 3. & 4. Corn. Taciti. DLXXI

C. Visellius C. F. C. N. Varro, Consul anno V. C. DCCLXIV. extremis temporibus Augusti ex Cal. Iul.

Visellius, non negligens auctor in Rhetoricis. Fabius 9. cap. 3.

¶ VITALIS, Consul sub Iustino ann. V. C. MCCLXXII.

Vitali rescribit Ant. 8. Cod. tit. 36.

VITALII.

Vitalius Victor, occisus a Seuero. Spart.

Vitalii, Vigor & Virilis, fratres reperiūtur in mem. Augustan. apud Apianū p. 419

Vitalio rescribunt Seuerus & Ant. AA. 5. Cod. tit. 51.

Vitalio alii Alex. Imp. 5. Cod. tit. 56.

Vitalio scribit Libanius Sophista in epistolis suis.

¶ C. VITALINIVS, cum Luciliana Honorata coniuge, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum pag. 469.

¶ VITA-

¶Vitalianvs, Præf. præt. Maximini, iussu Senatus occisus est. Capitolinus.

Vitalianus, Tyrannus, homo Thrax, Anastasii duces, Hypatium & Cyrillum, cepit, ipseque tandem a Marino Syro profligatus est. Reuocatus ab exilio per Iustinum, Consulq; factus, ab eodem insidiose occisus est. Nicephorus in Eccles. Histor. Idem alicubi & Vitalio appellatur.

VITELLII.

Vitellios, quemadmodum tradit Tranquillus, nonnulli voluere Fauno, Aboriginum rege, & Vitellia, quæ multis locis pro numine coleretur, ortos, toto Latio imperasse. Horũ residuã stirpẽ ex Sabinis transisse Romã, atq; inter Patricios allectã. Indicia stirpis diu mansisse, viã Vitelliam ab Ianiculo ad mare vsq;, item coloniam eiusdẽ nominis, quã gentili copia aduersus Æquicolas tutandã olim depoposcissent. Tẽpore deinde Samnitici belli prędidio in Apuliã misso, quosdã ex Vitelliis subsedisse Nuceriæ, eorũq; progeniẽ longo post interuallo repetisse vrbẽ atq; ordinẽ Senatoriũ. Contra multi auctorẽ generis libertinũ prodidere, Cassius etiã Seuerus, & cum eo plures alii, sutorem veteramentariũ. Nos hęc, quę incerta sunt, in medio relinquentes, tantum ea, quæ bonis auctorib. comperta testataque nouimus, sequemur.

Vitellii duo fratres, quorũ soror L. Iunio Bruto, primo Consuli, nupta erat, quod cũ eiusdẽ duob. filiis, & totidẽ Aquiliis, Collatini Consulis sorore genitis, pulsis regib. Tarquiniis studerent, deq; iis reducendis consiliũ iniissent, detecta coniuratione, ab auunculo capite puniti sunt. Auctor Liuius lib. 2. Dionys. lib. 5. non Vitellios illos, sed Gellios vocat, & quidem prænominib. M. & Manlii, quam emendare, nescio, quando pluribus in locis libri eius fœde contaminati circumferuntur.

P. Vitellius, domo Nuceria, quæ ciuitas Campaniæ est, & Eques Rom. rerumq; D. Augusti procurator fuit, quatuorq; filios amplissimę dignitatis cognomines, ac tantum prænominibus distinctos, reliquit, A. Q. P. & L. Vitellios.

A. Vitellius, inito Consulatu cum Cn. Domitio, Neronis Imp. patre, mox in eodem honore decessit, an. V. C. DCCLXXXIV. sub Tiberio, prælatus eloquio, famosusque cœnarum magnificentia.

Q. Vitellius, Senatorio ordine motus est, cum auctore Tiberio secerni minus idoneos, remouerique placuisset.

P. Vitellius, Germanici Cæsaris comes & legatus, Cn. Pisonẽ, inimicũ & interfectorem eius, vna cum Verannio & Seruæo accusauit, cõdemnauitq;. Vnde Cæsar Tiberius auctor Senatui fuit, Vitellio cæterisq; sacerdotia tribuendi. Deinde post honorẽ Præturæ, cũ inter Seiani conscios arreptus, fratriq; in custodiã datus esset, spem ac metũ iuxta grauatus, petito per speciẽ studiorum scalpro, leuẽ ictũ venis intulit. Quanquam autẽ nõ tam mortis pœnitentia, quã suorũ obtestatione, obligari, curariq; se passus esset, mox tamẽ in eadẽ custodia vitam animi ægritudine finiuit. Tranquillus & Tacitus. Citauit orationem eius, qua Pisonem accusauit, Plinius lib. 11. cap. 37.

L. Vitellius, ex Consulatu, quẽ cum Paulo Fabio gessit an. V. C. DCCLXXXVI. a Tiberio Syriæ præpositus, Artabanum, Parthorum regem, summis artibus non modo ad colloquiũ suum, sed etiã ad veneranda legionum signa pellexit. Regressus ex Syria, cum miri in adulando ingenii esset, C. Cæsarem adorari vt Deum instituit, non aliter adire ausus, quã capite velato, circumuertensq; se, deinde procumbens. Mox cum Claudio principe duos ordinarios Consulatus Censuramq; gessit, curã quoq; imperii sustinuit, absente eo expeditione Britannica. Vir innocens & industrius, sed adulationi ad seruile obsequiũ indulgens. Claudium namq;, vxoribus & libertis addictũ, ne qua non arte demereretur, pro maximo munere a Messalina petiit, vt sibi pedes pręberet excalceandos, detractumq; socculũ dextrum inter togam tunicamq; gestauit assidue, nonnunquã osculabundus. Narcissi & Pallantis imagines aureas inter Lares coluit. Huius & illa vox est: *Sæpe facias*, cũ seculares ludos edenti Claudio gratularetur. Laborauit etiã amore libertinę ad infamiã vsq;, solitus eius saliuis, melle cõmixtis, quotidie ac palam arterias & fauces pro remedio fouere. Decessit paralysi, superstitibus ex Sextilia, probatissima nec ignobili fœmina, duobus filiis, quos eosdem ambos totoq; anno Consules vidit, cũ maiori minor in 6. menses successisset. Defunctũ Senatus publico funere extulit, posita etiam pro Rostris statua cum hac inscriptione: *Pietatis immobilis erga principem.*

A. Vitellivs L. F. natus est Druso Cęsare & Norbano Coss. cuius genituram, a Mathematicis prædictam, parẽtes veho-

menter exhorruerunt. Adolescentiam omnib. probris contaminatā egit. Caio deinde per aurigandi, Claudio per aleę studiū familiaris, Neroni etiā hoc acceptior fuit, quod citharœdicū eius institutū comprobaret. Vnde trium principum indulgentia non solum honoribus, verū & sacerdotiis amplissimis auctus est. A Galba in Germaniam missus, factione militari imperiū arripuit, idq; vix octimestre nō nisi consilio & arbitrio vilissimi cuiusq; Histrionis administrauit. Victo Othone, cum campos, in quib. pugnatū est, adiit. abhorrentibus aliis cadauerū tabē, ipse detestabili voce, *optime*, ait, *olere occisum hostem, & melius ciuem*. Luxuriæ sæuitiæq; quātopere deditus fuerit, satis indicat & patina, CC. sestertiis adornata, & cædes multorū, materq; etiā & F. veneno sublati. Per hæc cunctis inuisus, cū iam Vespasianus sumpsisset imperium, nequicquā tentatis omnib. latebris se abdidit. Vnde extractus a militib. iniecto ceruicibus laqueo, religatisq; post terga manib. in forū perductus est, mento etiā mucrone gladii subiecto, vt visendā faciē præberet, nonnullis stercore & cœno incessentibus, aliis incendiariū & patinarium vociferantibus. Tandem apud scalas Gemonias, quo Flauium Sabinum, Vespasiani fratrē, proiecerat, minutissimis ictib. excarnificatus, vncoq; in Tiberim tractus est, anno vitæ 57. duobus liberis & fratre relictis.

L. Vitellius, Imperatoris fr. vt in Consulatu illi, sic & in Proconsulatu Africæ successit, vir perinde infamis, nec virtutibus vt boni, sed vt pessimus quisq; vitiis valēs. Fratri e Germania regresso cœnā aduētitiā dedit, in qua dūo M. lectissimorū piscium, septē auiū apposita traduntur. vxorē habuit Triariā, quā pleriq; in expugnatione Terracinæ tanquam gladio militari cinctam, multaque crudeliter operatam, notauere. periit mox a cæde fratris, cum arbitrio victorum seque & cohortes tradidisset. Ex Tranquillo & Tacito.

A. Vitellius Petronianus, Imp. F. ex Petronia, Consularis viri filia, captus altero oculo, quem hæredē institutū a matre, sub cōditione, si de patris potestate exisset, Vitellius pater manu emisit, breuique, vt creditum est, interemit, insimulatum insuper parricidii, & quasi paratum ad scelus venonum ex conscientia hausisset.

L. Vitellius, alter Imp. F. ex matre Galeria Fundana, quæ patrē Prætorium habuit, oris titubātia prope mutus, cæsus est a Mutiano, Vespasiani duce, mansurā discordiā obtendente, ni femina belli restinxisset.

Vitellia, huius ex iisdem parentib. soror, a Vesp. Imp. splendidissime maritata, dotataque etiam & instructa est.

Vitellius, honoratus prouincialis, quē sub Traiano euocatū ex Africa, quod cū Mario Prisco nequiter egisset, cognitioni Senatus mors opportuna subtraxit. Plin. epistol. 2.

Vitellio cuidam scribit Paulus IC. Pand. de vsu & habitatione.

Vitellius sub Commodo citatur vt præses in Martyrolog. 26. Augusti.

¶ Q. Vitellius Saturninus, filiiq; Veranius & Constans Vitellii, referuntur Inscript. ant. pag. 32.

¶ Vitellius Afer, defendit schisma Donatianum sub Constante Imp. Gennadius.

VITII.

Vitius Salassus, proscriptus a Triumuiris, cum videret ab vxore percussores adduci, præcipitem e tecto se dedit. Valerius Max. 9. cap. 11. & App. 4.

Vitia, C. Fusii Gemini mater, quod filii mortem fleuisset, sub Tiberio occisa est. Tacitus lib. 5.

VITRASII.

Vitrasius Pollio, præf. Ægypti sub Tiberio, moritur Cn. Domitio Furio Camillo Coss. Dion lib. 57.

Vitrasio Pollioni, legato Lugdunensi, rescripsit Hadrianus Pand. 26. de suspectis tutor. & curator. & 27. de excusatione tutelæ.

T. Vitrasius Pollio, floruit sub M. Antonino Philosopho, eoq; imperāte duos ordinarios Consulatus gessit. Certe posterioris Consulatus meminit inscriptio, quæ extat Puteolis in quadam turri, dedicata VI. Idus Aug. T. Vitrasio Pollione II. M. Flauio Apro Coss.

¶ VITRASIA Faustina, cæsa est a Commodo, fors illius filia.

Vitrasius item quidam refertur in mem. Rom. apud Apianum pag. 287.

Vitrasius Orphitus, pręf. vrb. sub Constātio, sextū & 7. Consule. Actus in exiliū sub Valentiniano, ope Volcatii Rufini reditum impetrauit. Ammianus lib. 14. & 27.

VITRVVII.

M. Vitruuius Vaccus Fundanus, concitis ad bellum Fundanis, a L. Plautio Consule victus est, deinde traditus a suis, post triumphum necatus est, ædes, quas habebat in

bat in Palatio, dirutæ, solum inde Vacci prata appellata. Liuius 8. & Cicero pro domo sua ad Pontifices.

M. VITRVVIVS architectus, sub Augusto enituit, cui scriptos de architectura libros 10. dedicauit. In præfatione Dinocratem a forma & proceritate laudans: Staturam, inquit, mihi non tribuit natura, faciem deformauit ætas, valetudo detraxit vires &c.

¶ Vitruuius Secundus, occisus a Commodo. Lampridius.

L. Vitruuius L. L. Cerdo architectus C. Gaudio F. Straboni. Hæc inscriptio reperitur Veronæ in porta gemina, ex amphitheatro Rom. in arcem veterem translata, vt meminit Apianus.

¶ Vitruuius Aprilis, cum coniuge Limbricia Theodora, refertur in Inscriptione vetusta, quam tradit Apianus extare Neapoli in æde S. Stephani.

Aprili rescribitur ab Alex. A. 5. Cod. tit. 37.

¶ VITO rescribitur ab Alex. Imp. 5. Cod. titulo 19.

¶ VITVLINVS, quæratur apud Apianum lib. 4. inter proscriptos.

¶ VIVENTIVS, Præf. præt. cuius ex sorore nepos Faustinus, sub Valentiniano carnificis manu perimitur. Ammianus 30.

¶ Viuio Varo, legato prouinciæ Ciliciæ, rescribit Hadrian. Imp. Pand. 22. de testib.

¶ Viuiano Gordianus Imp. 4. Cod. ti. 29. Viuianæ A A. & CC. 6. Cod. tit. 55.

VLPII.

Vlpiorum antiqua magis quam clara familia fuit, nobilitata primũ per patrẽ Traiani principis. Is fuit M. Vlpius Traianus, qui bello Iudaico decimæ legionis Trib. adeo strenuã operã nauauit, vt postea triũphalibus ornamentis donatus sit, & primus ex sua gente ad Consulatus fastigium euectus. Plura de illo Iosephus belli Iudaici 3. cap. 11. & Hegesippus 3. cap. 13.

¶ Stemma pete ex Onuphrio Panuinio pag. 18.

M. VLPIVS TRAIANVS CRINITVS, ex vrbe Tudertina, quomodo prodidit Aurelius Victor, absens Cæsar factus est, adoptatus a Nerua, cum esset Agrippinæ in Gallia, vir natura bonus & mitis, omnis malignitatis & liuoris expers, & qui ab ira nunquam vinceretur, ad hæc doctis & litteratis fauens, cum ipse a litteris alienus non esset, iuris ciuilis etiam bene peritus. Senatui, cum imperium adeptus est, promisit, nunquam suo iussu, bonum virum occisum iri, idque præstitit. Præfecto prætorio gladium ex more tradens: *Hoc, inquit, aduersus hostes meos vtere, si recte imperauero, sin minus, in me distringito.* Ob hæc carus & amabilis omnibus, hosti duntaxat formidolosus fuit. Erat enim rei militaris scientissimus, & ad suscipienda bella pro republica minime segnis. Et hercle post Augustum imperii Romani lacertos mouit, multis & magnis potitus victoriis, id quod deuictarum gentiũ tributa ipsi cognomẽta, Germanici videlicet, Pannonici, Dacici, Parthici testantur. Interiit morbo apud Selinuntẽ Ciliciæ, nullis ex vxore Plotina, sanctissima fœmina, relictis liberis, solus Imperatorum omnium, relatis ossibus, in vrbe sepultus, cum imperasset annos fere 20. vixisset autem 64.

¶ Martia, soror Traiani Imperatoris. Iornandes pagina 607. De eadem Plinius in Panegyrico.

M. Vlpius Crinitus, sub Valeriano viuens, ex familia Traiani Imp. se progenitũ prædicabat. Dux Illyriciani limitis, Aurelianum, qui post rerum potitus est, successorem habuit, quem & apud Valerianum adoptauit, ipse iam tribus Consulatibus insignis. Vopiscus in Aureliano.

VLPII alii, secundum cognomenta digesti.

Vlpio Adriano rescripsit D. Pius. Pand. 37. de collat. dotis

Vlpia Antiochensis Hilari Aug. lib. coniunx. Inscript. antiq. pag. 137.

Vlpius Bonicius, cum Octauia Callista Græcula socru, & eiusdem nominis vxore, refertur ibid. pag. 17.

Vlpiæ Dotatæ, filiæ dulcissimæ, sibi & suis, M. Vlpius Trophimus fecit. Vixit sub Vespasiano F.

M. Vlpius Epaphus, & Vlpia Modesta, coniuges, referuntur Inscript. ant. pa. 255.

M. Vlpius Epitynchanus, cum Flauia Laide. Ibidem 214.

M. Vlpius Firminus, cũ Vlpio Firmiano fratre, & Vlpia Firmina filia. Ibid. pag. 111.

Vlpia Gordiana, mater Gordiani senioris Imp. ex gente Traiani Imp. patre & auo, Consularibus prognata. Capitolinus.

Vlpio Gordiano rescribunt A A. & CC. 6. Cod. tit. 24.

Vlpius Iulianus, Censor sub Caracalla. Dion.

Vlpius Limenius, præf. vrb. & Præt. sub Constantio.

M. Vlpius Longinus veteranus. Inscript. ant. pag. 104. 106.

Vlpia Maracina M. Iunii Montani vxor. Ibidem pag. 363.

Vlpius Marcellus IC. sub Pio & Marco, a Commodo etiam Britanniæ præpositus, teste Dione. Scripsit Pand. libros 31. ad leges lib. 6. responsorum lib. 1. In hunc notas scripsit Martianus, quemadmodũ in Scæuolam Claudius Tryphonianus & Paulus.

Vlpia Philumena, P. Ælii Respecti coniunx. Inscript. ant. pag. 284.

Vlpius Primianus, fr. M. Vlpii Firmini.

Vlpio Proculo rescripsit Imp. Vlpianus Pand. de tutela & rationib. detrahend. &c.

Vlpio Rufino Seuerus Pand. 26. qui petant tutores.

M. Vlpius Secundus, Trib. leg. III. Ital. Inscript. ant. pag. 416. Alius pag. 281.

M. Vlpius Securus. Ibidem pag. 113.

M. Vlpius Seruatus. 399.

Vlpius Syllanus, primæ in Senatu sententiæ fuit sub Aureliano. Vopiscus.

¶ Vlpiano militi rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 52. & 5. Cod. tit. 12.

Vlpianę iidem principes 6. Cod. tit. 58.

Vlpianus Emesenus, & alter Antiochenus, ambo Sophistæ. De his Suidas.

Vlpianus, frater Isidori Philosophi, ingenio promtissimo ad disciplinas Mathematicas, adolescens etiamnũ & cœlebs decessit, magna suę bonitatis laude relicta. Idem.

¶ P. VMBRENVS, socius Catilinæ. Cicero & Salustius.

VMBRICII.

Vmbricius Melior, scripsit de Hetrusca disciplina.

Vmbricius, haruspex, sacrificanti Galbæ instantes insidias & domesticum hostẽ prædixit. Tacitus 17. & 18. Hunc, opinor, Plinius Haruspicum in suo æuo peritissimum vocat, lib. 10. cap. 6.

Vmbricii, boni viri, digressum ex vrbe Roma describit Iuuenalis Sat. 3.

Vmbricia Seuera Venusti, refertur Inscript. ant. pag. 286.

¶ VMBRIVS PRIMVS, Grammaticus, citatur a Charisio.

¶ VMBRO, citatur Macrobio 1. cap. 16.

¶ VMBRONIVS Silo, præfectus Bæticæ, quẽ Claudius accitum Senatu mouit, quod in Mauritania militantib. parum frumenti misisset. Hoc ei crimen obiectum, cum ob id plecteretur, quod libertos quosdã offendisset. Atq; is quidẽ omnẽ suam supellectilem proscripsit, copiosam & elegantẽ, quasi omnẽ diuenditurus, nihil tamẽ vendidit, præterquã vestem Senatoriam, ostẽdens nihil sibi mali accidisse, ac se posse priuatum bene viuere. Dion lib. 60.

VOCONII.

Voconii, quomodo & Scantinii, ex Aricino municipio in vrbẽ venere. Cic. Phil. 13.

¶ C. Voconius Saxa, Trib. pl. legem tulit, ne quis hæredem virginem aut mulierem faceret. Cicero Verrinarum 3. Suasit eam legem Cato, teste Liuio lib. 41. qui & orationem Catonis extare scribit, etsi apud illum mendose pro Voconius Volumnius legitur.

Voconius Saxa, refertur Vlpiano, qui Diuos fratres ad illum rescripsisse testatur Pand 48. de quæstionibus.

Voconius quidam inter duces seu legatos Luculli refertur Plutarcho.

Q. Voconius, iudex, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio. Fors hic est, quẽ idem Cicero cum tribus filiabus insigniter deformibus obuium habens, tacite ad amicos Græcum versiculum recitauit:

Φοίβου πλὴν οὐχ ἑκόντος ἔσπειρεν τέκνα. Id est.

Phœbo haud sinente hic seminauit liberos.

¶ Voconius Victor, Poeta, celebratur Martiali vna cum Testilo puero lib. 7.

¶ Voconius Romanus, equestri familia ex citeriore Hispania, flamen Dialis, familiaritate iunctus Plinio Cæcilio, doctus causidicus, nec Poeta malus, cui Hadrianus epitaphium scripsit, prodẽte Apuleio, qui versum citat:

Lasciuus versu, mente pudicus erat.

In memoriis antiquis Hispanorum legitur: *Voconius Romanus patri optimo*, pag. 20.

¶ Q. Voconius Vitulus leg. 22. pr. P. F. sub Pio Aug. refertur in mem. Moguntinis apud Apianum pag. 478.

C. Voconio C. F. Placido Aedili, II. viro, Flamini, Quæstori, Saliorum magistro. Hæc Inscriptio extat Sagunti. Vide Apianũ pa. 19.

Voconius, Castellani, Mauritaniæ oppidi, Episcopus. De hoc Gennadius.

VOLCATII.

L. Volcatius Tullus, Ædilitatis repulsam passus, teste Cicerone pro Plancio, Consulatũ obtinuit, & gessit triennio antequam Cicero eum honorẽ consequeretur, id est, anno

anno V. C. DCLXXXVII. Vixit superstes Cæsari, quod patet ex 14. epist. Cic. ad Atticum. Hicne Volcatius sit, an alius, qui Cesellium ius ciuile docuit, & quē Asturcone redeuntem e suburbano, cum aduesperauisset, canis a grassatore defendit, vt est apud Plinium lib. 8. cap. 40. pronunciare non ausim.

L. Volcatius L. F. Tullus, militauit bello Gallico & ciuili sub Cæsare, testantibus id commentariis Cæsaris. Consulatū gessit cum Cæsare Octauiano, circumacto Triumuiratu, anno V. C. DCCXX.

¶ C. Volcatius Gurges, Senator, subito mortuus. Plinius 7. cap. 53.

¶ Volcatius Moschus, exul a Massiliensibus in ciuitatem receptus, bona sua reipublicæ eorum vt patriæ reliquit, sub Tiberio. Corn. Tacitus 4.

¶ Volcatius Tertullianus, Trib. pl. circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus 20.

¶ VOLCATIVS SEDIGITVS, librum de Poetis scripsit. Extat illius iudicium de Comicis Latinis, id quod refertur apud Gellium lib. 15. cap. 24. Idem apud eundem Gellium 3. cap. 3. Helius non Volcatius appellatur.

¶ Volcatius Terentianus, scripsit historiam suorum temporum, hoc est Gordianorum. Capitolinus.

¶ VOLCATIVS GALLICANVS, quintum Consul scripsit vitas Imperatorū ad Diocletianum, ex quibus nunc tantum Auidius Cassius extat, is qui imperium sub Marco corripuit.

¶ *L. Volcatio Q. F. Vel. primo præf. con. i. Noricor. in Pannon. præf. ripæ Danub. & ciuitatum duarum Bolor. & Azaltor. Trib. mil. leg.* V. *Macedonicæ in Mæsia præf. alæ. I. Pannonior. in Africa* II. *vir. Quinq. Flamini Diuorum omnium p. g. Ex testamento eius posita M. Accio Seneca. Manlio Planta* II. *vir. Quinq.* Hæc inscriptio extat apud Manutium in Orthograph. in voce, Accius.

Q. Volcatius Hermes. Inscriptionum antiq. pag. 247.

¶ Volcatius quidam scripsit in orationes Ciceronis. Hieron. contra Rufinum.

¶ Volcatius Rufinus, Præfectus prætorio sub Valentiniano, in eo honore decessit. Sororis filium, Maximum Iulianum, Imperator vrbi præfecit. Eiusdem ope Orphitus ab exilio reditum impetrauit. Am. Marcel. 21. & 27.

¶ P. VOLERO, Trib. pl. tulit ad populum, vt plebei magistratus tributis comitiis crearentur. Liuius 2.

¶ VOLSCIVS Fictor, Trib. pl. damnatus postea, quod in Cæsonem Quintium falsum testimonium dixit, nempe fratrem L. Volscium natu maiorem ab illo per rixam noctu interemtum. Liu. 3. Dionys. 9.

¶ T. VOLTVRCIVS Crotoniensis, index coniurationis Catilinariæ. Cicero & Salustius.

VOLVMNII.

Volumnia, Martii Coriolani vxor. Liuius 2. Dionys. 8. Auctor de viris illustr.

¶ P. Volumnius M. F. M. N. Amintin. Gallus, patricii generis, Consulatum gessit cum Ser. Sulpicio Camerino anno V. C. CCXCII. Liuius 3. Dionysius initio 10.

¶ G. VOLVMNIVS C. F. C. N. FLAMMA Violens, plebeius genere, Consul cum App. Claudio Cæco, ann. V. C. CCCCXLVI. contra Salentinos multa secunda prœlia fecit. Eundem honorem anno decimo post cum eodem Claudio gessit, vicitque Samnites, vir benignus & comis. Vxorē habuit Virginiam, A. filiam, quæ aram pudicitiæ plebeiæ erexit. Obiicienti collegæ Appio, quod ipsius opera ex muto & elingui facundus factus esset: *Quam vellem*, inquit, *tu potius a me strenue facere, quam ego abs te scite loqui didicissem.* Liuius 9. & 10.

¶ Meminit Fragmentum Sexti Pompeii pagina 45. & seq.

¶ C. Volumnius alius, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pag. 136. Pauli epitome libro 17.

L. Volumnius, Ædilis, Victoriæ ædem prope forum Rom. ex pecuniis multatitiis faciundam curauit. Marlianus 3. cap. 12.

P. Volumnius, iudex, cum Cicero diceret pro A. Cluentio.

¶ P. Volumnius, cognomento Eutrapelus, notus est ex epistolis Ciceronis libri familiarium 7. & 9. ad Pœtum. Meminit eiusdem ad Att. 15. epist. 5.

L. Volumnius Senator (sic enim appellatur Terentio Varroni de re rustica lib. 2. cap. 4. vt cognomentum Senatoris vocem accipias) Ciceroni familiaris fuit. Nam multū sibi cum eo vsum intercessisse, scribit ad P. Volumnium superiorem.

Volumnia, vt in Terentiam suam minus officiosa, notatur a Cicerone familiarium 14.

M. Volumnius, a Catilina necatus, memoratur Ascon. Pediano.

¶ Volumnius Flaccus, partium D. Bruti. Cicero lib. 11. epist. 12.

P. Volumnius, præf. fabr. M. Antonii. Corn. Nepos in vita Attici.

P. Volumnius, amicus M. Bruti. De hoc in vita eius Plutarchus, vbi Philosophum & Historicum facit.

Volumnius, profligato Cassio & Bruto, ad M. Luculli amici, ab Antonio interempti, tumulum duci se & occidi ab Antonio petiit, & impetrauit. Valerius Max. 4. cap. 7.

Volumnius, legatus Cæsaris Augusti apud Iosephum lib. 16. cap. 8. 12. & 13.

¶ A. Volumnius Cerdo, cum vxore Decimia Primitiua, refertur in memoriis Rom. pag. 258.

VOLVSII.

Q. Volusius, cum Cicerone in Ciliciam concessit ipsius legatus, quem ille in Cyprum ad ius dicendum misit, hominē mirifice abstinentem, & certum, vt scribit ad Att. in fine 5. Eundem in fine 6. Tiberii, qui fuit inter amicos Attici, generum vocat. Vatinius etiā ad Ciceronem scribens, ipsius, ni fallor, discipulum agnoscit.

C. Volusius, Attici Quæstor, & ipse cum Cicerone in Ciliciam contendit, ad Att. 5. epistola 11.

M. Volusius, Ædilis, proscriptus a Triumuiris, Isiaci habitu euasit. Valerius Max. 7. cap. 3. & Appianus 4.

L. VOLVSIVS, in familiam suam, veterem illam quidem, sed tamen Præturam non egressam, primus Consulatum intulit, Censoria etiam potestate legendis Equitum Decuriis functus, opum, quibus illa domus immensum viguit, primus accumulator. Decessit sub Tiberio an. V. C. DCCLXXII. Tacitus 2.

VOLVSIA, L. Volusii soror, vxor M. Lollii.

¶ L. Volusius Saturninus, Consul & collega C. Cæsaris in quarto Consulatu. Migrauit ex hac vita natus annos 93. extinctus in præfectura vrbis sub Nerone, omnium, quos in Consulatu sententiam rogauerat, superstes. Tacitus 3. & 13. Plinius 7. capite 14. & 11. capite 38. De opibus eius, parsimonia partis, idem Tacitus libro 14. Meminit Columella libri primi capite 7.

Q. Volusius Saturninus, superioris propinquus, Consulatum gessit anno secundo Neronis, quo L. Volusius in fata concessit.

L. Volusius Saturninus, L. in præfectura demortui F. ex matre Cornelia, Scipionum generis, post annum eius 62. natus, perfunctus est & ipse Consulatu. Plinius 7. capite 4.

A. Volusius Saturninus, collega Domitiani Cæsaris in decimotertio eius Consulatu, & iterum in 16.

¶ Volusius Bithynicus, notus ex Satyra 15. Iuuenalis, quæ ad illum scripta de numinibus Ægyptiorum hoc initio:

Quis nescit, Volusi Bithynice, qualia demens Aegyptus portenta colat? &c.

¶ L. Volusius Metianus, citatur ab Vlpiano vt IC. Scripsit fideicōmissorum 16. publicorum 14. libros, ad legem Rhodiam librum 1. Floruit sub Pio, deditq; illi operam Marcus. A diuis fratrib. amicus, & iuris ciuilis præter veterem & bene fundatam peritiam anxie diligens prædicatur Pand. 37. de iure patronatus.

¶ Q. Volusius Victorinus Phileto & Moschidi fecit, parentib. suis pientissimis, sibi libertis libertabusque posterisque eorum &c. Hæc inscriptio extat in memoriis antiquis vrbis Romæ apud Apianum pagina 258.

L. Volusius Threptus, cum Volusia Primitiua coniuge, & Volusia Expectata F. Ibidem pagina 133.

Volusio, præf. vrb. rescribit Constant. 6. Cod. tit. 22.

¶ Volusius Patauinus, Poeta, rerum gestarum P. R. annales post Ennium carmine descripsit. Hunc opinor esse, qui a Catullo incessitur.

VOLVSIANI.

Volusiano, Præf. præt. rescribit Constantinus 4. Cod. titulo 35. Quæratur in Ceioniis.

Volusiano alii, itidem Præf. præt. rescribitur a Theodosio & Valentin. AA. 1. Cod. de legibus & constitut. Principum.

Volusiano alii a Valentiniano & Valente AA. 7. Cod. titulo 39.

Volusiano, viro illustri, scribit D. Augustinus in epistolis.

VOLVSENI.

L. Volusenus, homo summo splendore. Cicero pro A. Cluentio.

L. Voluſenus Quadratus, fors F. præfectus equitum ſub Cæſare in Galliis, Tribunus item militum, vir magni conſilii & virtutis. Commentario belli Gallici 3. & 8. & ciuilis 3.

Voluſenus Catulus. Pro hoc dixere Domitius Afer, Criſpus Paſſienus & Lælius. Fabius Quintilianus lib. 10.

¶ Volvvio Tertullo, negotiatori Sagario ex Apulia. Extat Mediolani in vallo ciuitatis. Apianus pag. 37.

VRANII.

Vranius Antoninus pro Iulio Pollione & Iulio Rufo, pecuniam mutuam accipientibus, apud Aurelium Palmam mandator extitit. Paulus Pand. 46. tit. 1. l. 71.

Vranio reſcribunt AA. & CC. 4. Codicis, titulo 35.

Vraniæ iidem 6. Cod. titulo 58. & lib. 8. titulo 54.

Vranio ſcribit in epiſtolis Libanius Sophiſta.

¶ Vrbanus Panopion, proſcriptus a Triumuiris, ſerui opera, qui decumbens in lecto ſe pro domino trucidandum obtulit, euaſit. Valer. Max. 6. cap. 8. Appianus 4. Macrobius 1. Sed hic Vrbinum vocat.

Vrbanus, vnus ex 18. Martyribus Cæſarauguſtanis, celebratur Prudentio.

¶ Vrbicanæ reſcribit Decius 5. Codicis tit. 12.

¶ Vrbicvs, primum dictus Manichæus. Auguſtinus Tomo 6.

Vrbicus Scæuinus, citatur Iuuenali Satyra 6.

Vrbicus quidam ſimiliter apud Martialem, cui vt amico ſcribit lib. 7. & 11. Vxorem habuit Coſconiam, ſed infœcundam.

¶ Vrbiclvs, ſub M. Imp. memoratur hiſt. Eccleſ. 4. cap. 17. vt iudex, ſeu præſes prouinciæ, & in Martyrologio quodam 14. Cal. Nouembris vt florens ſub Pio, & filio eius, cuius ſententia martyrio affecti ſunt Alexandriæ Ptolemæus, Lucius & tertius quidam innominatus.

VRBINII.

C. Vrbinius, Quæſtor Q. Metelli Pii in Hiſp. Macrob. 3. cap. 7.

Vrbinia, Veſtalis, ob inceſtum defoſſa anno cclxxxii. Dionyſius 9.

Vrbinai, pro qua, vel eius teſtamento, dixit C. Aſinius Pollio, citante Fabio 7. capite 3.

VRBII.

C. Vrbius C. F. L. N. Trom. Gallus Proculeianus, & nepos illius, Vrbius Diminianus, referuntur Inſcriptionum antiquarum pag. 177.

Vrbio Maximo reſcripſere Diui fratres Pand. 40. de manumiſſionibus.

Vrbia Marcella Flaminia Auguſta L. Præſentini coniunx. Inſcriptionum antiq. pagina 154.

VRSI.

Vrſus, Tribunus apud Honorium Imp. citatur Auguſtino Tomo 6.

Vrſus Sacerdos Cabeſis montis Albani Curio, cum C. Nonia filiola & C. Nonio Iuſtino, referuntur Inſcriptionum antiquarum pag. 300.

Vrſo ſcribit Plinius epiſt. lib. 4.

Vrſus, cauſidicus, cui epicedion Statius Papinius Syluarum ſecundo mittit pro morte Pileti, Domitiani Imperatoris vxorem adulterii accuſauit. Hæc abbreuiator Dionis.

Vrſus Apus, cum Vituria vxore, Auguſti Cæſaris nepte, refertur in mem. Rom. eximia inſcriptione pag. 231. Opinor illum vixiſſe poſt tempora Gotthorum.

Vrſulus, Grammaticus, celebratur Auſonio.

Vrſæ reſcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51. & 9. Cod. tit. 2.

¶ C. Vrsanivs, Trib. pl. an. V.C. dlvii. Cn. Corn. Cethego Q. Minutio Rufo Coſſ. Liuius Dec. 4. lib. 3.

¶ Vrseivs Ferox temporibus Hadr. & Pii, ad quem Saluius Iulianus 4. libros ſcripſiſſe traditur.

¶ Vrsidivs Lentulus, reprehenditur Iuuenali Satyra 6. quod ducere vxorem vellet.

¶ P. Vrsinivs Maturus, cum Caſſia Cenſorina coniuge, refertur apud Apianum in memoriis Carniæ pag. 374.

¶ Vrsino reſcribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 47.

¶ Vrsinianvs, vir magnus & bellicoſus ſub Diocletiano.

¶ P. Vrsio *Sex. F. Pollioni patri, Vettia Lepidæ matri P. Vrſio P. F. Paulo* vi. *vir Iun. fratr. Cur. ær. P. Vrſio Æliano L. Vrſia P. F. Priſca.* Hæc inſcriptio extat Mediolani in æde S. Babillæ. Vide Apianum pag. 39.

¶ Vvidivs quidam diues, ob ſordes a li-

berta occisus. Horat. Sermonum 1. Quidam legunt Vnidius.

¶ VVLNERATAE rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 35.

VVLTEII.

Vulteius, Ciceronis amicus, citatur ab illo in epist. ad Att. lib. 10. epist. 12.

L. Vulteius, memoratur Ciceroni Verrinar. 5.

VVLTEIVS, Caesaris partium Tribunus, quo hortante, Transpadani Opitergini, Caes. auxiliares, rate sua a Pompeianis circũmuenta, cum per totum diem circumfusi exercitus impetum sustinuissent, potius quam in hostiũ potestatem venirẽt, cõcurrentes inter se mutuis ictibus interierunt. Liuius 110. Florus 4. cap. 2. Lucan' 4.

Vulteius Menas, praeco, memoratur Horatio in epist. ad Moecenatem.

X.

Xenophili, Consularis, fit mentio apud Augustinum contra Donatistarum pertinaciam.

Z.

Zeno Imperator, de quo cum alii tum Suidas Ζήνων. Idem fratres eius pessimos nominat, Λογγῖνος.

Zoae rescribitur a Dioclet. & Max. AA. 1. Cod. de iur. & fact. ignorantia.

¶ Zoilo rescribunt AA. & CC. 4. Cod. titulo 30.

¶ Zosimo AA. & CC. 4. Cod. tit. 29. & lib. 8. tit. 28.

¶ ZOSIMVS, Historicus, quem Ioannis Sambuci, Consiliarii & Historici Caesarei, bibliotheca nobis subministrauit. De hoc praeclare Ioannes Leunclaius interpres.

SEQVVN-

SEQVVNTVR COGNOMINA ET AGNOMINA, QVÆ IN ROM. familiis reperiuntur.

DE Romanorum nominibus agit Diomedes Grammaticus lib. 1. Charisius lib. 2. Valerius Max. lib. 10. Plutarchus in vitis, Dion lib. 47. Appianus in proœm. Libyci, Pausanias in Achaicis, & hac nostra memoria omnium copiosissime & doctissime argumentum id pertractauit Carolus Sigonius: quis liber Fastis eius consularibus additus est. Erant autem quinque generum, Prænomina, Nomina, Cognomina, Agnomina, & quæ appellare sic posse videmur, Adoptiua. Exemplum esto P. Cornelius Scipio Africanus Æmilianus. Hic P. prænomen est, Cornelius nomen, nempe gentilitium; Scipio cognomen, Africanus agnomen, Æmilianus adoptiuum. nam Æmilia gente editus, adoptione in Scipionum domum transierat. Nec tamen hæc vsurpatio in omnibus familiis locum habuit: reperias enim alias cognominibus, alias agnominibus destici. Imo in plerisque seu cognomina seu agnomina vim nominum obtinuere; cuiusmodi videri possunt LABIENI, CÆCINÆ, &c. Idem de adoptiuis recte quodammodo affirmauerimus; qualia sunt, Ælianus, Æmilianus, Iulianus &c. Quod ad nostrum institutum attinet, nihil hic de prænominibus (quibus etiam fœminas appellatas fuisse docent Sex. Pompeius lib. 14. Quintilianus lib. 1. cap. 12.) faciendum verborum duximus. Satisque constat, aliis temporibus alia recepta fuisse, tum gentes ipsas alia aliis familiariora habuisse. Nomina, seu familias, secundum initiales literas expositas, item cognomina & similes appellationes, quæ pro nominibus irrepsere, tradit Onomasticon. Hic ea Cognomina & Agnomina, congeremus, quæ familiis, & in his illustrioribus personis, adhæsere. Nam ad singulas eam explicationem deducere, infiniti laboris fuerit. Ac spectat subiectio hæc nostra eo tantum, vt cum nunc Cognomina nunc Agnomina vsu magis trita sint, quam ipsa nomina, lector hac in parte se facilius expediat.

A

	reperiuntur in
Abascantus	Corneliis, Satriis & Titinniis.
Achaicus	Mummiis.
Achilles	Statiis.
Achilles Romanus	Cotiis, Siciniis.
Acidini	Manliis.
Acilianus	Minutiis.
Aculeones	Furiis.
Acyndinus	Septinniis.
Æliani	Æmiliis, Casperiis, Claudiis, Flauiis.
Æmilianus	Fuluiis.
Ænobarbi	Domitiis.
Æsopus	Clodiis.
Afer	Domitiis, Tediis, Terentiis.
Africani	Cæciliis, Iuliis, Pacciis, Scipionib.
Agilis	Pompeiis.
Agricola	Iuliis.
Agrippæ	Asiniis, Atteriis, Fonteiis, Heluiis, Iuliis, Vipsaniis.
Agrippinus	Æliis, Paconiis, Ragoniis.
Agrippinæ	Cæsarum familia & Vipsaniis.
Alabandus	Apaturiis.
Alba	Æmiliis.
Albi	Posthumiis.
Albini	Brutis, Ceioniis, Clodiis, Lucceiis, Posthumiis.
Alexander	Aureliis, Corneliis.
Alimentii	Cinciis.
Allenius	Papiniis.
Allobrogicus	Fabiis, Max.
Alphius	Flauiis.
Alpinus	Corneliis.
Ambusti	Fabiis.
Amerinus	Rosciis.
Andro	Sextiliis.
Andronicus	Liuiis, Pompiliis, Popiliis.
Annales	Iuliis.
Antias	Furiis, Valeriis.
Antipater	Cæliis.
Antonini	Æliis, Atriis, Atteriis, Aureliis, Vraniis.
Annianus	Anniis, Corneliis, Fuluiis.
Aphrodisius	Scriboniis.
Apitius	Gauiis.
Apolaustus	Rufiis.
Apollinares	Aureliis, Cæseniis, Claudiis, Domitiis, Solliis, Sulpitiis.
Apollodorus	Vipsaniis.
Apri	Atriis, Flauiis.
Aproniani	Cassiis, Noniis, Turciis.
Aquilæ	Acciis, Iuliis, Pontiis, Vediis.
Aquilinus	Herminiis, Veliis.
Arabiani	Claudiis, Flauiis.
Arabinus	Septimiis.
Arbiter	Petroniis.
Archias	Liciniis.
Aristides	Æliis
Aruinæ	Corneliis.
Arulenus	Rusticis.
Asclepiodotus	Cassiis.
Asella	Lucretiis.
Aselli	Anniis, Claudiis.
Asselliones	Semproniis.
Asiatici	Iuliis, Scipionibus, Valeriis.
Asidius	Sabinis.
Asinæ	Scipionibus.
Asper	Æmiliis.
Asprenates	Calphurniis, Noniis.
Atellanus	Magiis.
Atratini	Semproniis.
Atta	Quintiis.
Attici	Antoniis, Charisiis, Iuliis, Manliis, Numeriis, Pomponiis, Veratiis.
Auentinus	Ælianis.
Auentinenses	Genutiis.
Auerriones	Sulpitiis.
Aufidianus	Pontiis.
Augurini	Genutiis, Minutiis.
AVGVSTI	Cæsaribus.
Augustulus	Romulis.
Auianus	Æmiliis.
Auienus	Rufis.
Auiolæ	Aciliis.
Auiti	Afiis, Antoniis, Galloniis, Iuliis, Iuniis, Octauiis, Vibiis.
Aurata	Sergiis.
Aurunci	Cominiis.
Auspex	Iuliis.

B

Balbi	Acciis, Corneliis, Iuliis, Luciliis, Octauiis.
Balbilli	Iuliis.
Balbini	Cæliis.
Balearicus	Metellis.

Cognomen	reperiuntur in
Bambalio	Fuluiis.
Barba	Cassiis.
Barbati	Capitolinis, Horatiis, Messalis.
Barbulæ	Æmiliis.
Barea	Martiis.
Basilii	Galloniis, Minutiis, Valeriis.
Basiliscus	Pompeiis.
Bassi.	Aufidiis, Aureliis, Cæciliis, Cæsiis, Ceioniis, Cesselliis, Calphurniis, Galbiis, Iuliis, Iuniis, Liciniis, Luciliis, Pomponiis, Saleiis, Ventidiis.
Bassianus	Æliis, Aureliis, Valeriis.
Belisarius	Flauiis.
Bellienus	Anniis.
Belutus	Siciniis.
Bestiæ	Pisonibus.
Bibaculi	Furiis, Sextiis.
Bibuli	Calphurniis, Publiciis.
Bithynici	Clodiis, Pompeiis, Volusiis.
Blæsi	Iuniis, Pediis, Semproniis, Velleiis.
Blasiones	Corneliis, Heluiis.
Boius	Fuluiis.
Bolanus	Vectiis.
Braduæ	Metiliis.
Brito	Antiis.
Britannicus	Cæsaribus.
Brocchus	Annæis, Armeniis, Furiis.
Bructio	Liciniis.
Bruti	Iuniis.
Bubulci	Brutis.
Bucca	Æmiliis.
Bulbi	Atiliis, Norbanis.
Burdones	Iuliis.
Burrhus	Afraniis, Antistiis, Betutiis, Iuniis.
Bursa	Plancis.
Butas	Aciliis.
Buteones	Fabiis.
Buttus	Bebiis.

C

Cognomen	reperiuntur in
Cæcinæ	Liciniis.
Cæcus	Claudiis.
Cæpiones	Fanniis, Rusciis, Seruiliis.
CÆSARES	Iuliis.
Cæsoninus	Suilliis.
Calatini	Atiliis.
Calca	Trebelliis.
Caldi	Cæliis.
Caleni	Fufiis.
Calidius	Iuliis.
Caligula	Cæsaribus.
Callaicus	Brutis.
Caluaster	Iuliis.
Caluina	Syllanis.
Caluini	Domitiis, Sextiis, Veturiis.
Calui	Liciniis, Macris.
Calumnia	Latiniis.
Camerini	Sulpitiis.
Camilli	Furiis, Ouiniis.
Candidi	Vespronis.
Canis	Auidienis.
Canus	Gelliis.
Capax	Vibiis.
Capella	Antistiis, Felicibus.
Caper	Flauiis.
Capitones	Asiniis, Atteiis, Cossutiis, Egnatiis, Fonteiis, Herenniis, Oppiis, Sisinniis, Titinniis, Velleiis.
Capitolini	Iuliis, Manliis, Meliis, Quintiis, Scantiniis.
Caprarius	Metellis.
Carapedo	Popiliis.
Carbones	Actienis, Papyriis.
Cares	Oppiis.
Carfulenus	Statiliis.
Carinas	Secundis.
Carus	Aureliis, Ebutiis, Lucretiis, Metiis.
Casca	Seruiliis.
Cassiodorus	Aureliis.
Castor	Antoniis.
Cati	Æliis.
Catilina	Sergiis.
Catones	Firmiis, Hostiliis, Porciis, Vectiis.
Catuli	Luctatiis.
Catulini	Aconiis.
Catullus	Valeriis.
Caudex	Claudiis.
Caudini	Lentulis.
Celeres	Asiniis, Metellis, Metiis, Nouiis, Valeriis.
Celsi	Æliis, Albinouanis, Aruntiis, Catiis, Corneliis, Furiis, Iuuentiis, Mariis.
Censorini	Marciis, Porciis.
Centones	Claudiis.
Centumali	Fuluiis.
Cercones	Luctatiis.
Cereales	Aniciis, Iuliis, Iuniis, Petiliis, Turuliis, Veliis.
Certus	Publiciis.
Cethegi	Corneliis.
Chærea	Cassiis, Fanniis.
Chilo	Fabiis, Magiis, Vectiis.
Chlorus	Pompeiis.
Chrysogonus	Corneliis.
Cicerones	Claudiis, Tulliis.
Cicurini	Veturiis.
Cimber	Anniis, Gabiniis, Tulliis.
Cincinnati	Quintiis, Suilliis.
Cinnæ	Claudiis, Corneliis, Heluiis.
Cippus	Genutiis.
Ciuica	Pompeianis.
Ciuilis	Iuliis.
Clarus	Eruciis, Septitiis.
Classicus	Cæciliis.
Claudius	Aureliis.
Claudianus	Claudiis.
Clementes	Arriis, Atriis, Claudiis, Flauiis, Terentiis.
Clepsinæ	Genutiis.
Cloatius	Verriis.
Cocles	Horatiis.
Cælimontani	Virginiis.
Colo	Iuniis.
Columella	Iuniis.
Cominius	Pontiis, Posthumiis.
Commodi	Æliis, Ceioniis.
Constantius	Æliis.
Corbio	Hortensiis.
Corbulo	Domitiis.
Cordus	Cæsiis, Cremutiis, Iuliis, Iuniis, Valeriis.
Corduenus	Æliis.
Coriolanus	Martiis.
Cornicen	Ebutiis, Oppiis.
Cornicula	Anniis.
Cornuti	Anneiis, Aureliis, Cæciliis, Maniliis, Tertullis.
Coronas	Siciliis.
Coruini	Statiliis, Valeriis.
Coruncani	Iuniis.
Coruus	Aquiliis.
Cossi	Corneliis.
Costa	Pedaniis.
Cottæ	Aureliis, Aurunculeiis, Corneliis, Fufiis.
Cotyla	Variis.
Crassi	Calphurniis, Claudiis, Fonteiis, Liciniis, Otaciliis, Papyriis.
Crassipedes	Furiis.

H

	reperiuntur in
Habiti	Cluentiis, Vibiis.
Hadriani	Æliis, Cassiis, Fabiis.
Halæ	Seruiliis.
Halieni	Allienis.
Hannibalianus	Afranius.
Hasta	Iuniis.
Heluæ	Ebutiis.
Hemina	Cassiis.
Heptachordus	Valeriis.
Herennii	Bebiis, Octauiis.
Hermogenes	Clodiis, Tigelliis.
Herodes	Aureliis.
Herodianus	Clodiis.
Hersenius	Octauiis, Pontiis.
Hieronymianus	Claudiis.
Hilarus	Crispinis.
Hirpinus	Fuluiis, Quintiis.
Hirrus	Lucilius.
Hispali	Scipionibus.
Hispo	Romanis, Terentiis.
Homullus	Valeriis.
Honoratus	Antoniis, Atriis, Mariis.
Hoplomachus	Liciniis.
Horestes	Aufidiis.
Horestinus	Mutiis.
Hortalus	Hortensiis.
Hortator	Claudiis.
Hybrida	Antoniis.
Hyginus	Iuliis.
Hypsæi	Plautiis.

I

	reperiuntur in
Ianuarius	Aureliis, Flauiis, Pomponiis.
Imbrex	Liciniis.
Imperiosi	Manliis.
Insanus	Domitiis.
Italicus	Siliis.
Iucundi	Æmiliis, Fauoniis.
Iuger	Aquiniis.
Iuliani	Antoniis, Claudiis, Didiis, Saluiis.
Iusti	Claudiis.
Iuuenales	Iuniis.

L

	reperiuntur in
Labeones	Acciis, Antistiis, Asconiis, Atteriis, Attiniis, Casceliis, Claudiis, Domitiis, Fabiis, Pacuuiis, Pomponiis.
Laco	Corneliis.
Lactantius	Cæliis.
Lactucini	Valeriis.
Lænates	Octauiis, Pontianis, Popiliis, Vipsaniis.
Læti	Æliis, Clodiis.
Lamiæ	Æliis, Heluiis.
Lampadio	Octauiis.
Lanarii	Calphurniis.
Lanati	Meneniis.
Lappa	Rubrenis.
Largianus	Æmiliis.
Largus	Cæcinis, Scriboniis, Valeriis.
Laterani	Claudiis, Plautiis, Sextiis.
Laterenses	Iuuentiis, Otaciliis.
Latro	Porciis.
Laurea	Tulliis.
Leccæ	Porciis.
Lenæus	Pompeiis.
Lento	Cæseniis.
Lentuli	Corneliis.
Leones	Valeriis.
Lepidi	Æmiliis.
Lepra	Tulliis.
Leuini	Valeriis.
Liberalis	Saluiis.
Libones	Petiliis, Scriboniis.
Licinii	Porciis.
Liciniani	Valeriis.
Ligus	Æliis.
Limitanus	Maniliis.
Longi	Attiliis, Cædiciis, Considiis, Luciliis, Semproniis, Sulpitiis.
Longini	Calphurniis, Cassiis, Domitiis.
Lucani	Annæis, Claudiis, Terentiis.
Luculli	Fabiis, Liciniis.
Luperci	Iuliis, Muciis.
Lupi	Iuliis, Iuniis, Numisiis, Rutiliis.
Lurco	Aufidiis, Perpennis.
Lusci	Anniis, Furiis.
Luscini	Fabriciis.
Lysias	Claudiis.

M

	reperiuntur in
Macatus	Liuiis.
Macedonicus	Metellis.
Macerini	Geganiis.
Macri	Æmiliis, Bebiis, Calphurniis, Liciniis, Pompeiis.
Mactinia	Pompeiis.
Macrini	Badiis, Bebiis, Cerelliis, Minutiis, Opiliis.
Macro	Herenniis.
Macrobius	Aureliis.
Macula	Pompeiis.
Magnus	Fonteiis, Pactuleiis, Pompeiis Posthumiis.
Malleoli	Publiciis.
Maluginenses	Corneliis.
Mamerci	Æmiliis, Corneliis.
Mammæa	Iuliis.
Mammulæ	Corneliis.
Mamurius	Veturiis.
Mamurca	Corneliis.
Mancini	Hostiliis.
Mansuetus	Iuliis.
Mantia	Æliis, Curtiis, Heluiis.
Marcelli	Asiniis, Claudiis, Epriis, Graniis, Mindiis, Noniis, Pomponiis, Quintiliis, Variis, Vectiis, Vlpiis.
Marcellinus	Ammianis, Bebiis, Lentulis, Tullus.
Mariani	Valeriis.
Maro	Vergiliis.
Marsus	Domitiis, Octauiis, Vibiis.
Martialis	Gargiliis, Valeriis.
Martiani	Æliis, Flauiis, Graniis.
Marullus	Epidiis, Iuniis, Metiis.
Massa	Bebiis.
Massaliota	Terentiis.
Massones	Papyriis.
Materni	Æmiliis, Iuliis, Triariis.
Mathones	Næuiis, Pomponiis.
Mauricus	Iuniis.
Mauricius	Iuniis.
Maxentius	Aureliis.
Maximi	Androniis, Appiis, Artoriis, Cæsoniis, Caruiliis, Claudiis, Fabiis, Galeriis, Iuniis, Laberiis, Manliis, Pupienis, Trebelliis, Valeriis.
Maximiani	Galeriis.
Maximilla	Egnatiis.
Mecennius	Egnatiis.
Medullini	Furiis.
Mega	Demetriis.
Megelli	Posthumiis.
Mela	Annæis, Pomponiis.
Melior	Attediis, Vmbriciis.
Melissus	Heluis.

Cognomina	repertiuntur in
Polyhistor	Iuliis, Corneliis, Appione.
Pompeiani	Claudiis.
Pomposianus	Metiis.
Popa	Liciniis.
Porcellus	Grunniis.
Porcina	Æmiliis, Lepidis.
Posea	Pinariis.
Posidonius	Annæis.
Posthumi	Curtiis, Iuliis.
Posthumii	Acciis, Ceioniis, Iuniis, Liuiis, Pontiis, Rabiriis, Seiis.
Potiti	Valeriis.
Præconius	Æliis, Valeriis.
Præsentes	Arriis, Brutiis.
Prætextatus	Asiniis, Atteiis, Papyriis, Vectiis.
Primus	Antoniis.
Prisci	Acciis, Æliis, Anchariis, Cæsoniis, Fulciniis, Heluidiis, Iaboleniis, Iuliis, Iuniis, Neratiis, Seruiliis, Statiis, Tarquiniis.
Probanus	Cæliis.
Probi	Æmiliis, Falconiis, Valeriis.
Procillæ	Iuliis.
Procillus	Valeriis.
Proculi	Acerroniis, Arteriis, Iuliis, Liciniis, Plautiis, Scriboniis, Valeriis.
Propertii	Aureliis.
Ptolemæus	Æmiliis, Claudiis.
Publicolæ	Gelliis, Valeriis, Vipsaniis.
Pulchri	Claudiis.
Pullus	Iuniis.
Puluilli	Horatiis.
Purpurio	Furiis.
Pusilio	Liciniis.
Pusio	Flauiis.
Pyrrhicus	Deciis.

Q

Cognomina	repertiuntur in
Quadratus	Asiniis, Numiis, Numidiis, Vindiis, Volusenis.
Quadrigarius	Claudiis.
Quartinus	Claudiis, Viniciis.
Quietus	Aufidiis, Auidiis, Lusiis.
Quintilianus	Fabiis.
Quintillus	Plautiis.
Quirinius	Sulpitiis.

R

Cognomina	repertiuntur in
Rabia	Martiis.
Ralles	Clodiis.
Rebius	Aminiis.
Rebili	Caniniis.
Reges	Martiis.
Regilli	Æmiliis.
Regillenses	Claudiis, Posthumiis.
Reguli	Æmiliis, Aquiliis, Attiliis, Liuineiis.
Repentinus	Fabiis.
Restiones	Antiis.
Restitutus	Claudiis.
Romanus	Aureliis, Graniis, Seruliis, Vergiliis, Voconiis.
Romulus	Aureliis.
Rosianus	Geminiis.
Rubrius	Aruntiis.
Rufi	Acciis, Aciliis, Actiliis, Æmiliis, Anchariis, Anniis, Antoniis, Asiniis, Atteriis, Ceioniis, Cæliis, Cæsetiis, Corelliis, Corneliis, Curtiis, Egnatiis, Geminiis, Iuliis, Messiniis, Minutiis, Passienis, Pinariis, Pompeiis, Pomponiis, Rutiliis, Satriis, Sextiliis, Suilliis, Sulpitiis, Vibiis, Virginiis.
Rufini	Aniciis, Claudiis, Iuniis, Liciniis, Statiis, Volcatiis.
Rufio	Trebatiis.
Ruga	Iciliis, Rubriis.
Rullus	Seruiliis.
Ruso	Cremutiis, Octauiis.
Rustici	Antistiis, Fabiis, Iuniis, Ouiniis.
Rusticanus	Pletoriis.
Rutili	Virginiis.
Rutilii	Martiis, Nautiis, Semproniis.

S

Cognomina	repertiuntur in
Sabini	Albiis, Albutiis, Afidiis, Cæliis, Caluisiis, Claudiis, Clodiis, Corneliis, Domitiis, Fabiis, Flauiis, Iuliis, Nymphidiis, Vectiis.
Sacerdotes	Liciniis.
Sacrouir	Iuliis.
Sagitta	Claudiis, Octauiis.
Salassus	Vitiis.
Salinatores	Liuiis.
Salonini	Asiniis.
Salutio	Scipionibus.
Sammonici	Serenis.
Sanga	Fabiis.
Sapiens	Læliis.
Sarra	Saloniis.
Satrii	Caniniis.
Saturnini	Æliis, Anniis, Antoniis, Aponiis, Apuleiis, Caluisiis, Fanniis, Furiis, Pompeiis, Sentiis, Valgiis, Venuleiis, Volusiis.
Saxæ	Decidiis, Voconiis.
Saxula	Cluuiis.
Scæuæ	Aquiis, Dediis, Brutiis.
Scæuinus	Pontiis, Vibiis.
Scæuolæ	Luctatiis, Muciis, Septimiis, Trebatiis.
Scapulæ	Anniis, Corneliis, Hostoriis, Quintiis, Tertulliis.
Scarpus	Pinariis.
Scauri	Æmiliis, Attiliis, Aureliis, Terentiis.
Scholæ	Cassiniis.
Scipiones	Corneliis.
Scorpianus	Æliis.
Scrofæ	Tremelliis.
Sebennius	Polemiis.
Sebosus	Statiis.
Secundi	Attiliis, Aufidiis, Gabiniis, Iuliis, Petroniis, Plotiis, Pomponiis, Publiis, Salustiis, Turciis.
Sedigitus	Volcatiis.
Seianus	Æliis.
Senecæ	Annæis.
Senecio	Claudiis, Corneliis, Herenniis, Sosiis.
Septennio	Agilliis.
Serapion	Scipionibus.
Sequester	Vibiis.
Serenianus	Æliis.
Serenus	Afraniis, Annæis, Graniis, Vibiis.
Sermo	Martiis.
Serrani	Attiliis.
Setinus	Anniis, Fuluiis.
Seueri	Aciliis, Antistiis, Aquiliis, Arrianis, Artiis, Cæcinis, Cassiis, Catiliis, Cinciis, Corneliis, Iuliis, Septimiis.
Siculi	Cloeliis.
Sidicinus	Martiis.
Sidonius	Solliis.
Silo	Abroniis, Antoniis, Aruntiis, Gauiis, Pompeiis, Popediis, Vmbroniis.

Sili

SEQVVNTVR PRAECIPVARVM ROMAN. FAMILIARVM STEMMATA, AVCTORE IOANNE GLANDORPIO MONASTER.

Lectori S.

SVBIECTA stemmata vtcunque, & veluti ὁδοῦ πάρεργον, *Glandorpius contexuerat. Nos & ista ad qualemcunque limam nostram reuocauimus, sic tamen, vt plura addenda non putaremus, sed eam rem totam lectoris diligentiæ & studio permitteremus. Atque optandum esset, Glandorpio quadam diuturnioris siue otii siue vitæ vsura* ἀκριβολογῆσθαι *ista in parte licuisse. Certe eam explanationem* Onomasticon, *seu potius* Rom. *historiæ latifundia, in tot auctores diffusa & dispersa, plane exigebant. Placuit etiam de Carthaginensibus Regibus & Ducibus, itidem a Glandorpio adornatam* ἰχνογραφίας *(sic enim syluulam illam, e Iustino potissimum & Liuio decerptam, appellare iure posse videmur) subiicere: quippe quæ in historia Rom. plurimum vsum habeat: quando nimirum hæ duæ Respublicæ grauissima inter se bella gesserint, & demum Romani victores cum per reliquum terrarum orbem imperii pomœria late promouerint, tum Carthaginem funditus deleuerint. Quo loco tamen omitti illud minime debebat, Reges apud Carthaginenses diuersa atque apud alias gentes potestate fuisse. Sic enim Probus in Annibale:* Carthagine quotannis annui bini Reges, vt Romæ Coss. creabantur. *Item Zonaras pag. 66.* Carthaginensium Rex annui magistratus, non diuturnæ potestatis auctoritatem habebat. *Hæc illi. Tuum fuerit, candide Lector, ea quasi* λείψανα ἢ ἀποσπασμάτια *boni consulere. Nam quicquid laboratum, quicquid operæprecium factum, totum commodo tuo cedit, nec alia quam beneuola fruitio,* ἀμοιβὴ *tua postulatur.*

STEM-

STEMMA ACILIORVM.

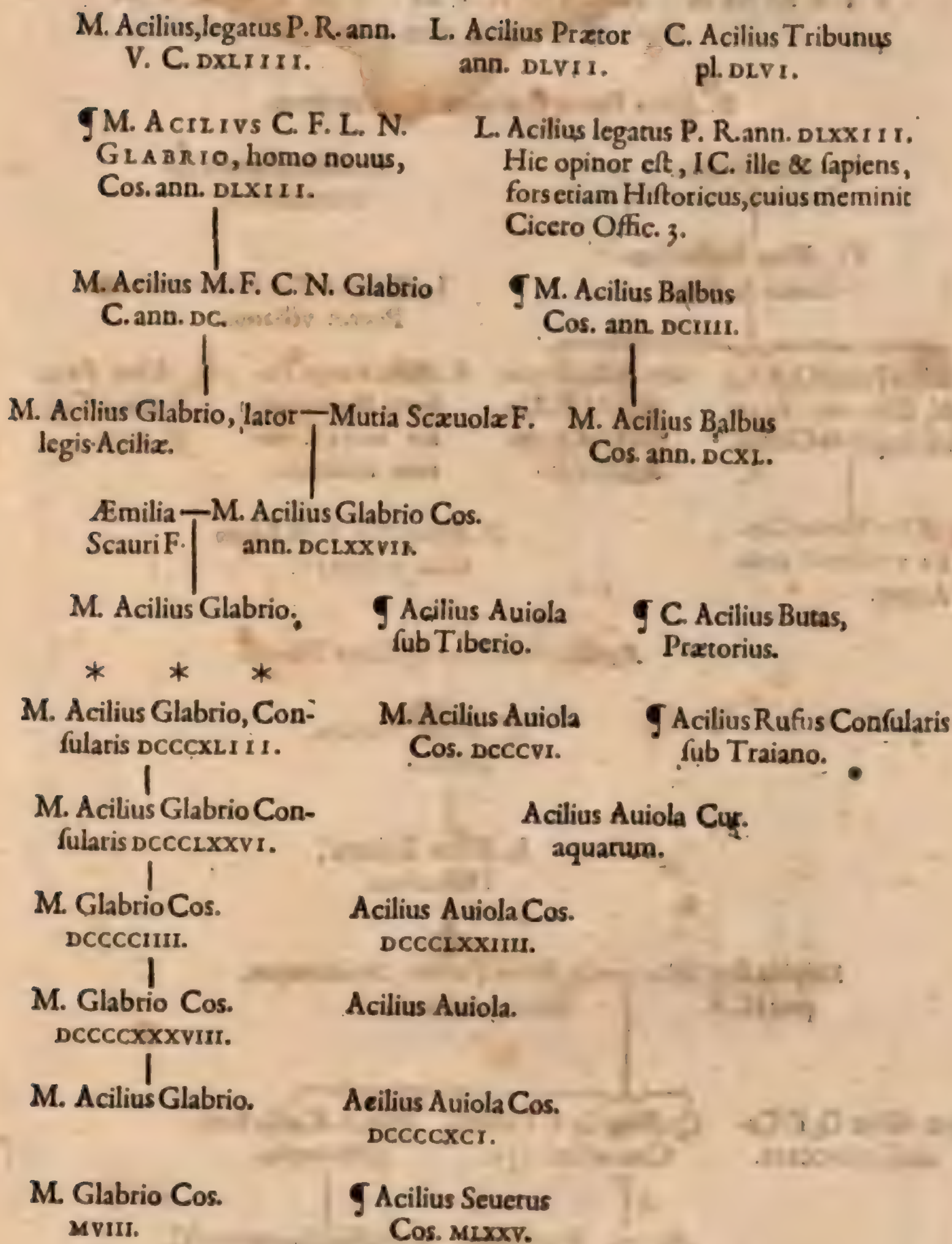

STEMMA ÆLIORVM PÆTORVM ET TVBERONVM.

P. Ælius Pætus Cos. ann. V. CCCCXVIII.

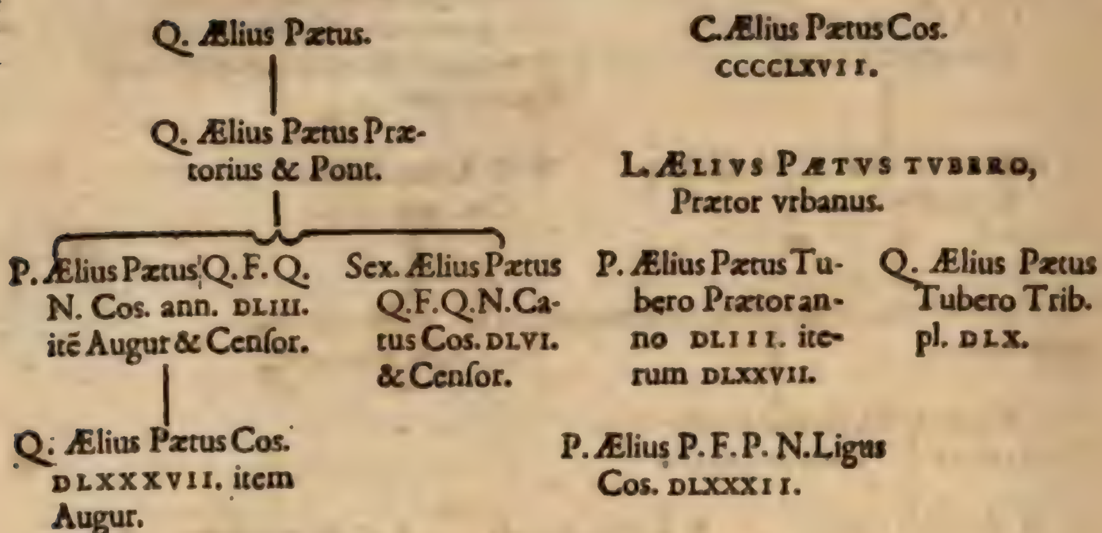

Æmilia Pauli F. — Q. Ælius Tubero.

Q. Ælius Tubero, Stoicus

L. Ælius Tubero, Historicus.

Sulpitia Ser. Sulpitii IC. F. — Q. Ælius Tubero, Stoici nepos, Iureconsultus.

Sex. Ælius Q. F. Catus Cos. DCCLVI.

Q. Ælius Q. F. Tubero Cos. DCCXLIII.

Ælia, L. Cassio Longino nupta.

ÆLIA PÆTINA Claudio Imp. nupta.

L. Cassius Longinus IC. Cos. DCCLXXXII.

Antonia Pætina.

STEMMA

STEMMA ÆMILIORVM MAMERCORVM, BARBVLARVM ET PAPPORVM.

¶ L. Æmilius Mamercus Cos. anno CCLXX. CCLXXVI. CCLXXXI.

M. Æmilius ter Dictator.

M. Æmilius Cos. CCCXLV. & ter Tribunus mil.

- M. Æmilius Tribunus mil. CCCLXIIII.
- L. Æmilius Trib. mil. quinquies, Cos. bis.
  - L. Æmilius, bis Cos.

M. Æmilius Cos. DCLXXVII.

T. Æmilius Mamercus bis Cos.

C. Æmilius Trib. mil. CCCLXI. CCCLXIIII.

T. Æmilius Cos. CCCCXVI.

¶ Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula bis Cos.

- L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Cos. CCCCLXXII.
  - M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula Cos. DXXIIII.
- M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Cos. CCCCLXVIII. & Dictator.

¶ M. Æmilius Pappus Dictator CCCCXXXIII.

Q. Æmilius Papp. bis Cos.

M. Æmilius Pappus, Curio max. obiit DXLV.

L. Æmilius Pappus Prætor DXLIX.

Cn. Æmilius.

Q. Æmilius.

L. Æmilius Pappus Cos. DXXIX.

ALIVD ÆMILIORVM PAVLORVM *& Lepidorum.*

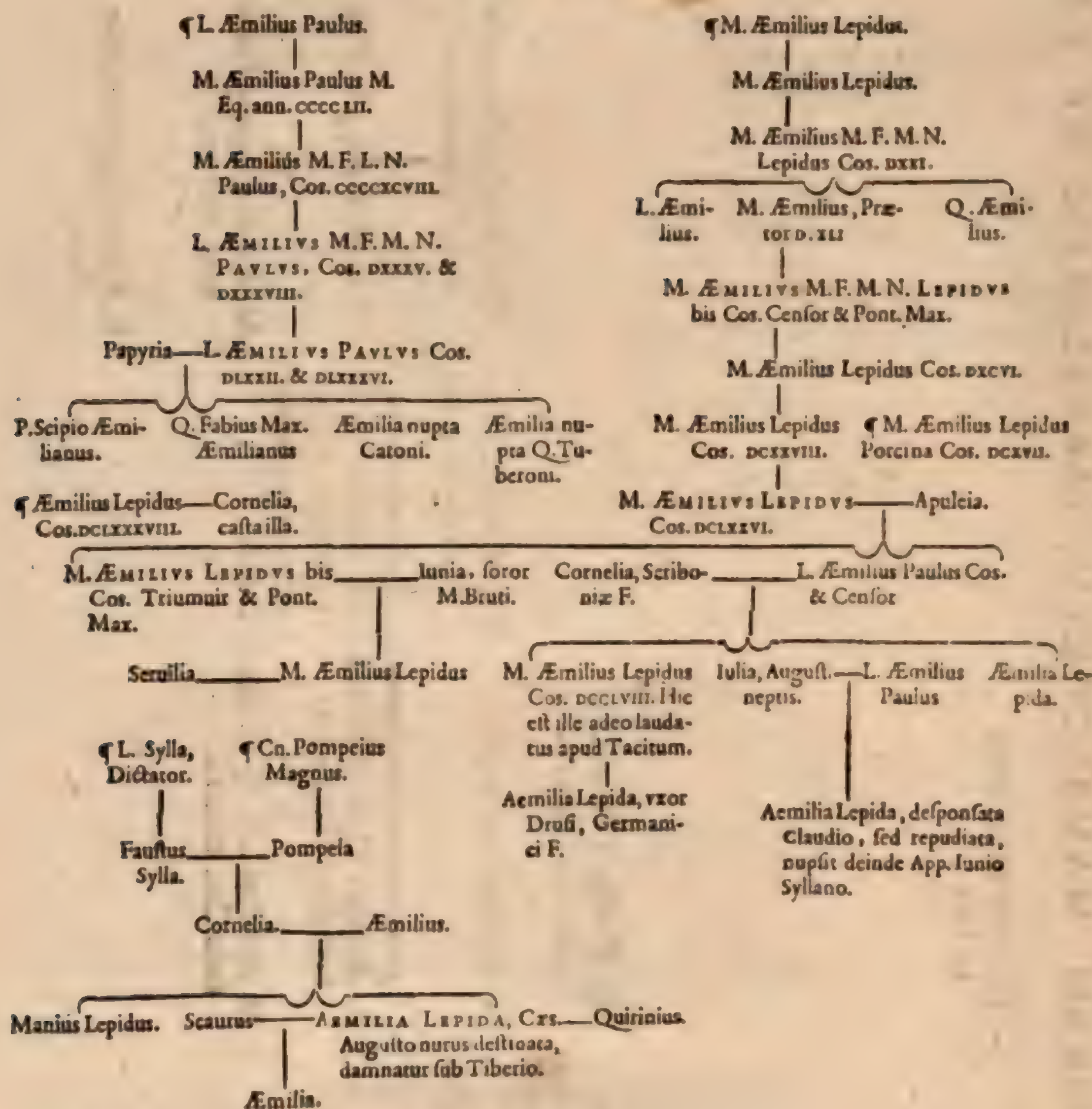

ALIVD

ALIVD ÆMILIORVM REGILlorum & Scaurorum.

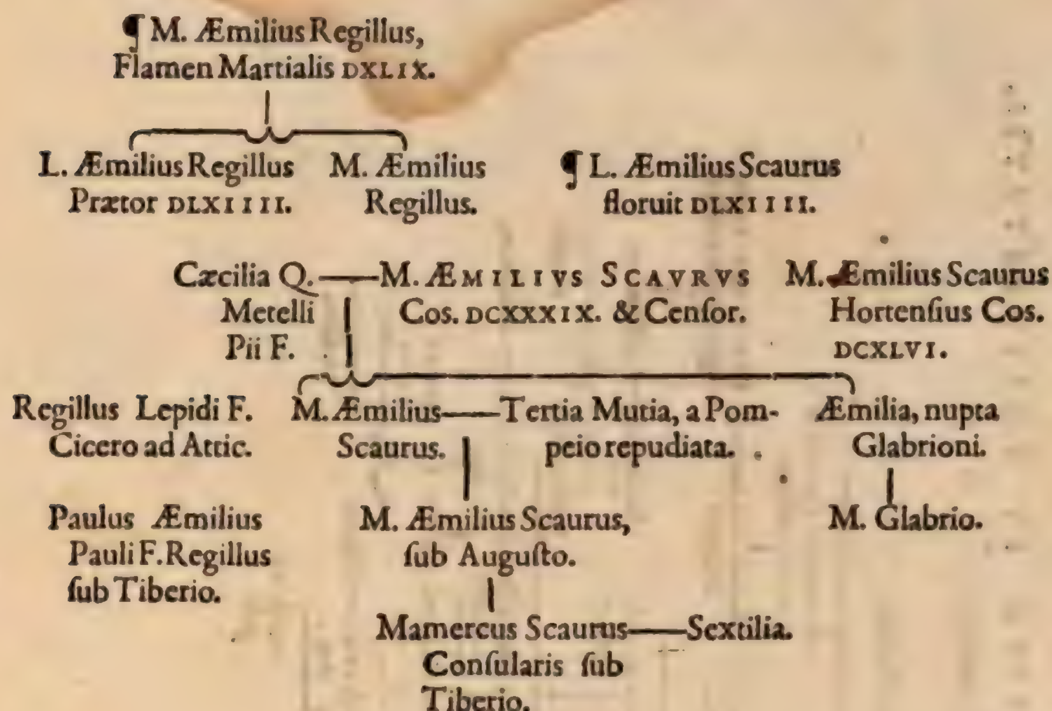

STEMMA ANTISTIORVM Veterum.

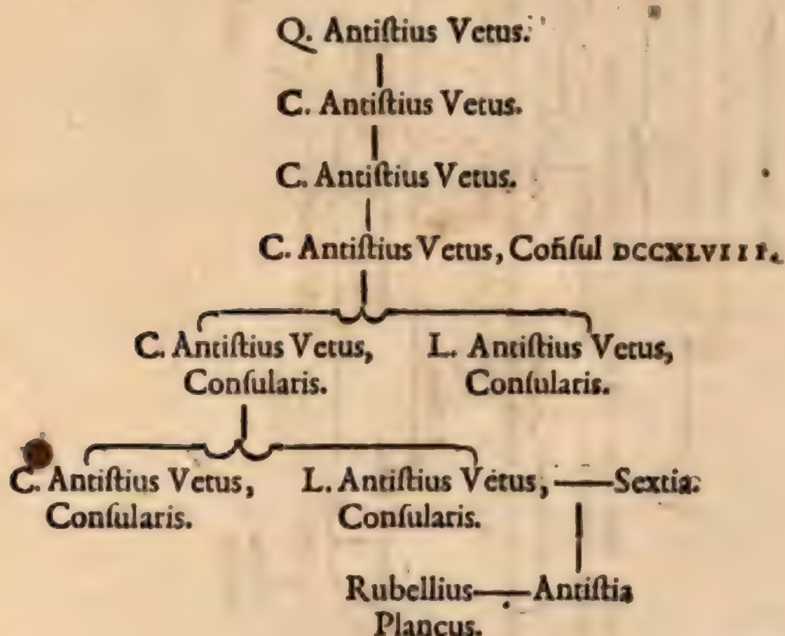

STEMMA ANTONIORVM, SEV FAMILIÆ ET POSTERITATIS, *a M. Antonio Oratore descendentis.*

STEM-

STEMMA ATTILIORVM, CALATINOrum, Regulorum & Serranorum.

¶ M. Attilius Regulus Cos. CCCCXX.

M. Attilius Regulus Cos. CCCCLIX.

Martia.——M. ATTILIVS REGVLVS bis Cos.

M. Attilius Regulus bis Cos. & Censor.

C. Attilius Regulus Cos. DXXIX.

¶ C. Attilius.

A. Attilius.

A. ATTILIVS CALATINVS bis Cos. & Dictator.

A. Attilius——Fabia Cunctatoris F. Calatinus.

C. Attilius Serranus bis prætor, & Cos. DLXXXIIII.

Sex. Attilius Serranus. Cos. DCXVIII.

C. Attilius Serranus Cos. DCXLVIII.

Sex. Attilius Serranus Trib. pl. DCXCVI.

¶ C. Attilius Regulus Serranus bis Cos.

C. Attilius Serranus Prætor DXXXVI. & Augur.

C. Attilius Serranus Prætor DLXII.

M. Attilius Serranus Prætor DLXXX.

STEMMA AVRELIORVM COTTARVM & Orestarum.

¶ C. Aurelius L.F.C.N. Cotta Cos. DI. & DV.

C. Aurelius Cotta Prætor vrb. & Cos. DLIIII.

L. Aurelius Cotta Trib. mil. DLXXII.

L. Aurelius Cotta Cos. DCX.

L. Aurelius Cotta Cos. DCXXXV.

L. Aurelius Cotta Prætoris, Cicero in Bruto

M. Aurelius Cotta, Decemuir sacrorum, obiit DLIIII.

M. Aurelius Cotta legatus L. Scipionis DLXIIII.

M. Aurelius Cotta, a Carbone accusatus.

M. Aurelius Cotta Carbonis accusator.——Rutilia.

C. Cotta, Orator, Cos. DCLXXIX.

M. Cotta Cos. DCLXXX.

L. Cotta, Cos. DCLXXXIX.

AVRELIA, mater Cæsaris Dictatoris.

M. Cotta, Pompeianus.

L. Cotta xvir sacr.

Aurelia.

L. Cotta Messalinus Cos. DCCLVII.

M. Cotta, Cos. DCCLXXII.

Cotta sub Nerone.

¶ L. Aurelius Orestes Cos. DXCVII.

L. Aurelius Orestes Cos. DCXXVIII.

C. Aurelius Orestes.

L. Aurelius Orestes Cos. DCLI.

C. Aurelius Orestes Prætor DCLXXVII.

Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ.

STEMMA CÆCILIORVM METELLORVM.

STEMMA CAL-

STEMMA CALPHVRNIORVM PISONVM.

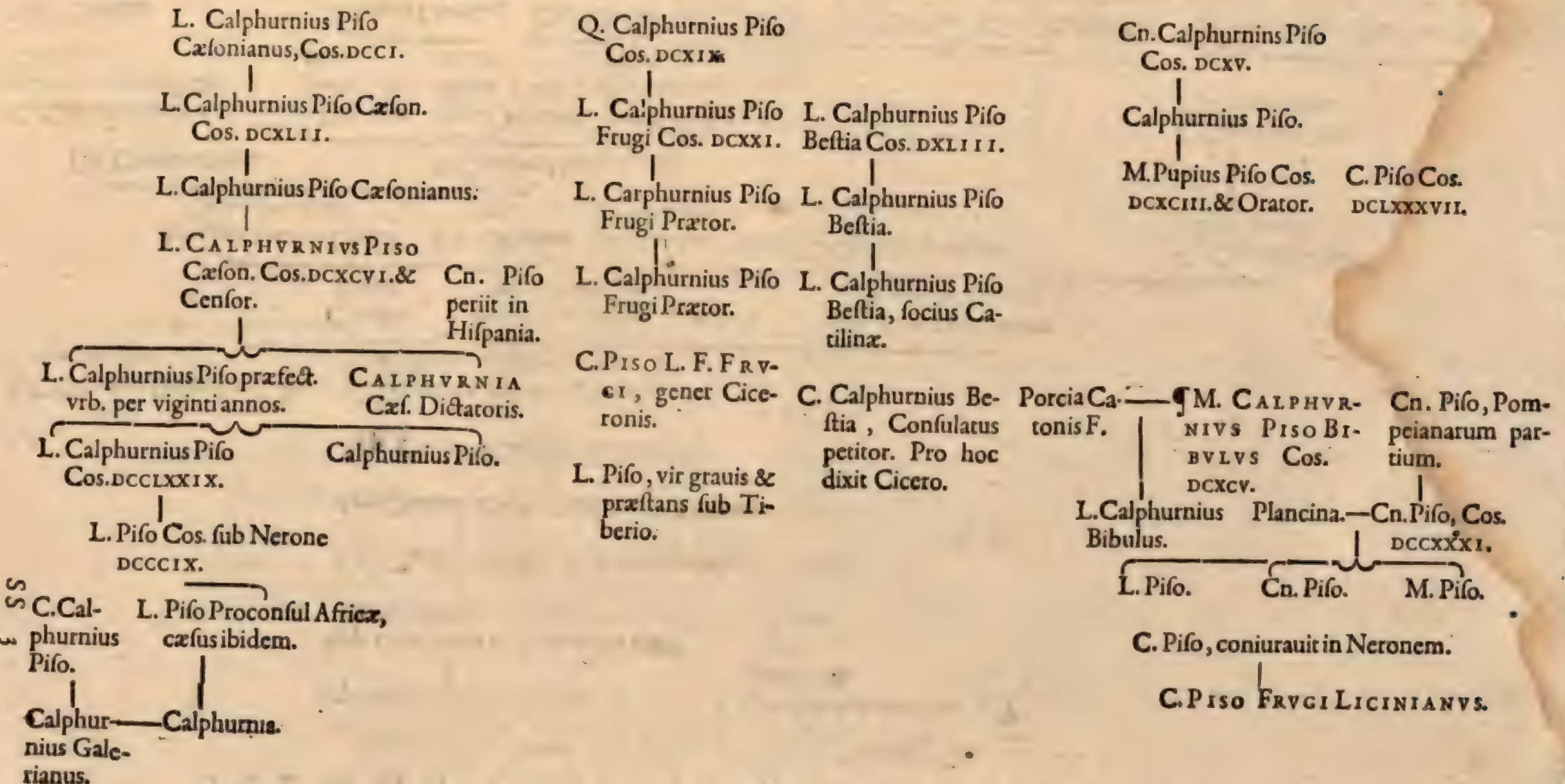

SS 3

STEMMA CLAVDIORVM PATRICIORVM

ACCIVS CLAVSVS SABINVS, mox Appius Claudius, Cos. CCLVIII.

App. Claudius Cos. CCLXXXIII.

C. Claudius Sabinus Cos. CCXCIIII.

App. CLAVDIVS REGILLENSIS xvir. CCCIII.

App. Claudius Crassus. Trib. mil consul.pot. CCCXXXI.

App. Claudius Crassus Trib. mil. & Dictator.

App. Claudius Crassus Cos. CCCCVI.

C. Claudius Crassus Regillensis, Dictator CCCCXVIII.

¶ C. Claudius Hortator M. Eq. CCCCXVIII.

Claudia Vestalis.

App. CLAVDIVS CÆCVS bis Cos. & Censor.

App. Claudius Caudex Cos. CCCCLXXXIX.

Appius Claudius Crassus Cos. CCCCLXXXV.

Tib. Claudius Nero.

P. Claudius Pulcher Cos. DIIII.

Claudiæ quinque.

C. Claudius Cento Cos. DXIII.

Tib. Claudius Nero.

P. Claudius Nero.

C. Claudius Nero Cos. DXLVII. triumphalis Censorius.

Tib. Claudius Nero Cos. DLII.

App. Claudius Nero Prætor DLIX.

App. Claudius Pulcher Cos. DXLII.

C. Claudius Cento Dictator DXLI.

Tib. Claudius Nero prætor DLXXIII.

†

Tiberius Claudius Nero, Prætor DLXXXVII.

Claudia Pacuuio Campano nupta.

App. Claudius Pulcher Cos. DLXIX.

P. Claudius Pulcher Cos. DLXX.

C. Claudius Pulcher Cos. DLXXIIII. triumphalis Censorius.

C. Claudius Cento.

App. Claudius Cento Prætor DLXXIX. triumphalis.

L. Claudius Cento Prætor. DLXXIX.

App. Claudius Pulcher Cos. DCXI. & Censor, Augur, princeps Senatus.
Antistia.
C. Claudius Cos. DCXXIIII.
T. Claudius Cento.
App. Claudius Pulcher.
Claudia, Gracho nupta.
App. Claudius Pulcher.
C. Claudius Pulcher Cos. DCLXII.
Claudia, L. Philippi, Oratoris, mater.
Tiberius Nero.
Tib. Claudius Nero.
Liuius Drusus Claudianus.
App. Claudius Pulcher Cos. DCLXXV.
C. Claudius Pulcher, Prætorius.
Claudia Q. Volusio nupta.
Tib. Claudius Nero, prætorius & pont.
LIVIA, post Augusti.
App. Claudius Pulcher Cos. DCC. & Censor.
P. CLODIVS PVLCHER.
Fuluia.
C. Clodius Pulcher.
Tres Clodiæ filiæ.
Vipsania.
TIB. CÆSAR Aug.
Drusus Nero.
Antonia.
Claudia, Cn. Pompeio F. nupta.
P. Clodius Pulcher.
Claudia.
Duo Appii Clodii, fratres.
Drusus Cæsar.
Liuia.
GERMANICVS Cæsar.
Agrippina.
CLAVDIVS Aug. cui nati ex *
Tiberius.
Iulia mater Rubellii Planci.
Nero.
Drusus.
C. CÆSAR. Aug.
Cæsonia.
* Herculanilla.
* Ælia Pætina.
* Messalina.
Drusus Pompeius.
Claudia.
Antonia.
Octauia Neroni Aug. nupta.
Britannicus.

STEMMA CLAVDIORVM MARCELLORVM.

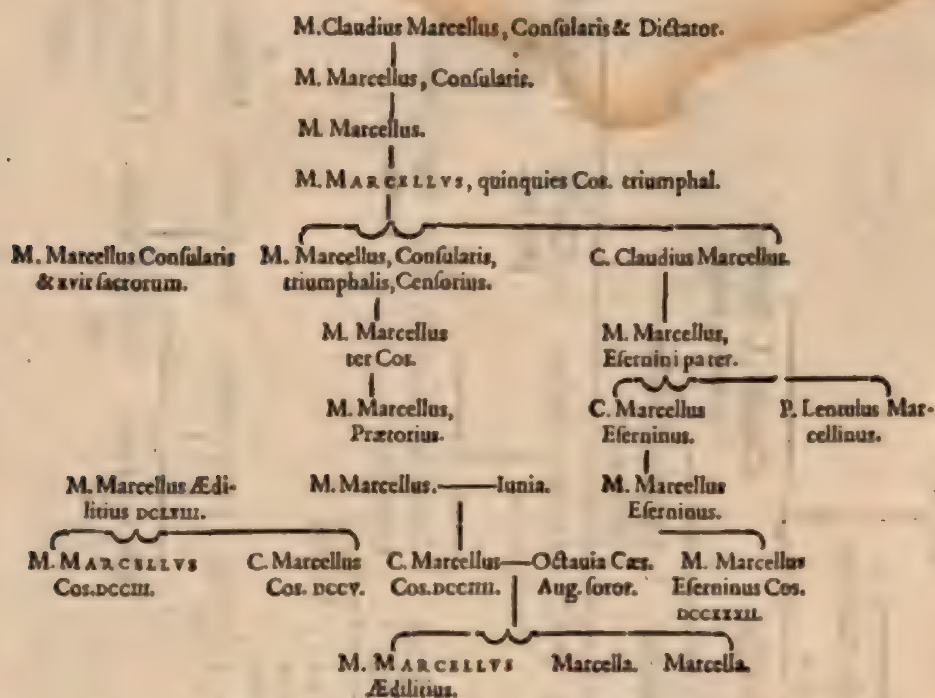

STEMMA CORNELIORVM MALVGINENsium & Cossorum.

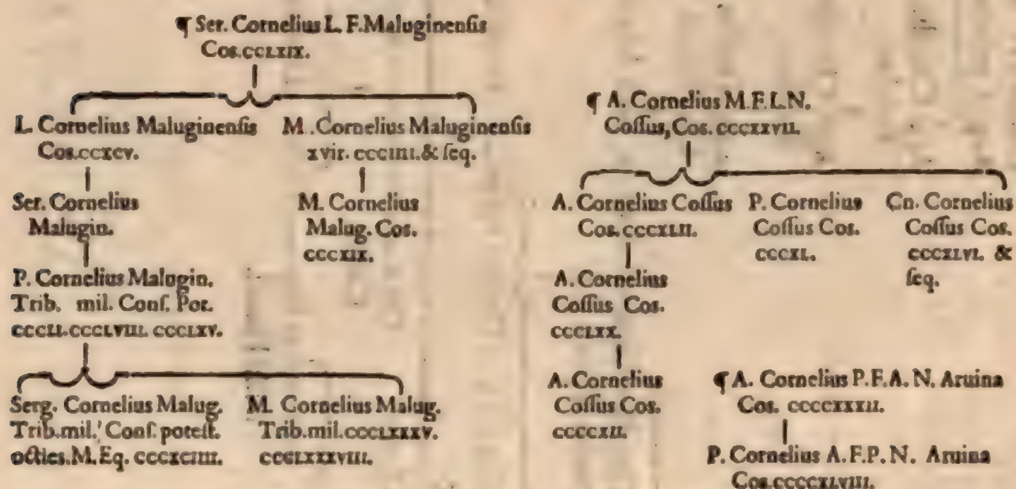

ALIVD

ALIVD CORNELIORVM SCIPIONVM.

ALIVD RVFORVM ET SYLLARVM.

P. Cornelius Rufus, Dictator CCCCXXI.
P. Cornelius Rufus, bis Cos. & Dictator.
P. Cornelius Rufus.
P. Cornelius Rufus Sylla XVIR & Prætor.
Hic quinque medii desiderantur.
Ser. Cornel. Sylla vnus ex decem legatis, DLXXXVII.

Cæcilia Metella.——L. CORNELIVS SYLLA, bis Cos. & Dictator.

P. & Ser. Syllæ, Fratres, Catilinæ socii.
P. Cornelius Sylla Faustus.——Pompeia Magni F.
Cornelia Fausta.

Æmilius.——Cornelia.

Manius Lepidus.
Scaurus.——Æmilia Lepida, Augusti nurus,——Quirinus.
perimitur a Tiberio.
Æmilia.

P. Cornelius Sylla.
Ser. Cornelius Sylla.
P. Cornelius Sylla, Cæsaris legatus.
L. Cornelius Sylla.
L. Cornelius Sylla Cos. DCCXLIX.
L. Cornelius Sylla Cos. DCCLXXXV.
Faustus Sylla Cos. DCCCIIII.

ALIVD CORNELIORVM LENTVLORVM.

Lentulus, inclusus Capitolio, vrbe a Gallis capta CCCLXV.
L. Lentulus, Cos. CCCCXXVII.
L. Cornelius T. F. Ser N. Lentulus Cos. CCCCLXXVIII. Samnites vicit.
L. Cornelius L. F. T. N. Caudinus Cos. DXVI.
L. Lentulus Caudinus, Ædilis DXLVI.
P. Cornelius L. F. T. N. Lentulus Caudinus Cos. DXVII
P. Lentulus Caudinus Prætor DLI.

L. Cornelius Lentulus.
L. Cornelius L. F. Lentulus.
Cn. Cornelius L. F. L. N. Lentulus, Cos. DLIII.
L. Cornelius L. F. L. N. Lentulus Cos. DLV.
L. Lentulus Cn. F. L. N. Cos. DXCVIII. & Censor.
L. Lentulus Cos. DCVIII.
¶ Cn. Lentulus Clodianus Cos. DCLVII.
Cn. Lentulus Cn. F. Clodianus Cos. DCLXXXII. & Censor.
Cn. Cornelius L. F. Lentulus Cos. DCCXXXVI. collega P. Marcellini.
Cn. Cornelius Lentulus Cos. DCCXL.

Cossus Cornelius Cn. F. Cos DCCLIII.
Cn. Lentulus Getulicus Cos. DCCLXXVIII.
Cossus Cornelius Lentulus Cos. DCCLXXVII.
Cornelius Lentulus Cossus, Cos. DCCCXII.
Cornelia, Vestalis.

¶ P. LENTVLVS P. F. SPINTHER Cos. DCXCVII.
P. Lentulus P. F. Augur.
L. Lentulus P. F. Cruscellus Cos. DCCV.

¶ P. Lentulus Sura Prætor DXL. Siciliam sortitur. Liuius lib. 22. & 24.
¶ P. Lentulus Marcellinus.
Cn. Lentulus Marcellinus Cos. DCXCVIII.
Cn. Marcellinus Cæsaris in bello ciuili Quæstor.
P. Lentulus Marcellinus.
P. Marcellinus Cos. DCCXXXVI.
¶ P. CORNELIVS LENTVLVS, princeps Senatus DCXXXIII.
P. Lentulus.——Fuluia.
P. LENTVLVS SVRA Cos. DCLXXXIII.

STEM-

STEMMA DOMITIORVM Ænobarborum.

L. DOMITIVS ÆNOBARBVS, auctor generis.

Cn. Domitius L. F. L. N. Ænobarbus Cos. DLXII.

Cn. Domitius Cn. F. L. N. Ænobarbus Cos. DXCI.

Cn. Domitius Cn. F. Cn. N. Ænobarbus Cos. DCXXXII.

Cn. Domitius Cn. F. Cn. N. Ænobarbus Cos. DCLVIII. P.M. — L. Domitius Ænobarbus Cos. DCLX.

Portia. — L. DOMITIVS Cn. F. Cn. N. ÆNOBARBVS Cos. DCC. — Cn. Domitius Ænobarbus CINNÆ gener.

Cn. Domitius Ænobarbus — Hostilia. Cos. DCCXXII.

Antonia minor. — L. Domitius Ænobarbus Cos. DCCXXXVIII.

Domitia. — Cn. Domitius Ænobarbus — Agrippina Cos. DCCLXXXIIII. — Lepida.

Octauia, Claudii F. — CLAVDIVS NERO Cæs. Aug. — Poppæa.

Claudia Augusta.

STEMMA FABIORVM.

Cæso Fabius Vibulanus.

Q. Fabius Vibulanus Cos. CCLXIX. & CCLXXII.

Cæsus Fabius Vibulanus ter Cos.

M. Fabius Vibulanus Cos. CCLXXI. & CCLXXIIII.

Q. Fabius Vibulanus ter Cos. & bis xvir

M. Fabius Ambustus Cos. CCCXIII.

Q. Fabius Vibulanus Cos. CCCXXXII. Trib. mil. CCCXLI. CCCXLVIII.

M. Fabius Vibulanus Trib. mil. CCCXXII. & CCCXL.

Cn. Fabius Vibulanus Cos. CCCXXXIIII.

¶ C. Fabius Dorsuo CCCLXV.

Q. Fabius Ambustus Cos. CCCXLIII. Trib. mil. CCCLXV.

Cæso Fabius Ambustus Trib. mil. CCCLXV.

C. Fabius Ambustus Trib. mil. CCCLXV.

M. Fabius Dorsuo Cos. CCCCX.

M. Fabius Ambustus Trib. mil. CCCLXXIIII. CCCLXXXV. ter Cos. & Dictator.

C. Fabius Ambustus Cos. CCCXCVII.

Q. Fabius Ambustus primum M. Equitum, post Dictator.

Fabia, Sulpitio nupta.

Fabia Stoloni nupta.

Q. FABIVS MAX. Rullianus M. Eq. Dictator & quinquies Cos.

M. Fabius.

Cæso Fabius.

Q. Fabius Gurges bis Cos.

C. FABIVS PICTOR pinxit ædem Salutis CCCCL.

Q. Fabius Max.

Q. Fabius Max. Pictor Cos. CCCCLXXXIIII.

N. Fabius Pictor Cos. CCCCLXXXVII.

M. Fabius C. F. M. N. Buteo bis Cos. Censor & Dictator.

¶ Q. Fabius Dorsennus Poeta.

Q. FABIVS MAX. Cunctator, quinquies Cos. Dictator.

Q. FABIVS PICTOR Historicus ille missus legatus DXXXVIII.

Q. Fabius Max. Cos. DXLI.

Fabia nupta A. Calatino.

M. Fabius Max.

Q. Fabius Pictor Prætor DLXV.

M. Fabius Buteo Prætor DLIII.

Q. Fabius Buteo, Prætor DLVIII.

Q. Fabius Max. Augur.

Q. Fabius Max.

Ser. Fabius Pictor DC.

Cn. Fabius Buteo Prætor DLXXXI.

¶ Q. FABIVS Q. F. Q. N. LABEO Cos. DLXXI

Q. Fabius Max. Æmilianus Cos. DCIX.

Q. Fabius Max. Servilianus Cos. DCXII.

Q. Fabius Labeo DC.

Q. Fabius Max. Allobrogicus Cos. DCXXXIII.

Q. Fabius Max. Eburnus Cos. DCXXXVIII.

P. Fabius Max. adolescens perditus.

Q. Fabius Max. quem accusavit Pomp.

Q. Fabius Max.

Q. Fabius Q. F. Q. N. Max. Cos. DCCIX.

Paulus Fabius Max.—Marcia, L. Philippi F. L. N. Cos. DCCXLIII.

Q. Fabius Africanus Cos. DCCXLIIII.

P. Fabius Persicus Cos. DCCLXXXVI.

Q. Maximus Cos. DCCCLV.

STEMMA FLAVIORVM PRINCIPVM.

- T. Flauius Petronius. —— Tertulla.
  - Vespasia Polla. —— T. Flauius Sabinus.
    - T. Flauius Sabinus.
      - Flauius Sabinus.
        - Vespasianus.
        - Domitianus.
      - Flauius Clemens Cos.
      - Flauia.
        - Flauia Domicilla.
    - T. FLAVIVS VESPASIANVS Aug. —— Flauia Domicilla.
      - T. FLAVIVS VESPASIANVS Aug.
      - Domitia. —— DOMITIANVS Aug.

STEMMA FVLVIORVM.

- L. Fuluius L. F.
  - L. Fuluius L. F. L. N. Curuus Cos. CCCCXXXII.
  - M. Fuluius L. F. L. N. Cos. CCCCLIIII.
    - ¶ Cn. Fuluius.
      - M. Fuluius Cn. F. Cn. N. Pætus Cos. CCCCLIIII.
      - Cn. Fuluius Cn. F. Cn. N. Max. Centumalus Cos. CCCCLV.
        - Cn. Fuluius Centumalus.
          - Cn. Fuluius Centumalus Cos. DXXV. & DXLIII.
            - M. Fuluius Centumalus Prætor DLXII.
    - Q. Fuluius Flaccus.
      - Q. Fuluius Flaccus Cos. CCCCLXXXIX.
        - M. Fuluius Flaccus xvir sacrorum.
        - Q. FVLVIVS FLACCVS quater Cos.
          - Q. Fuluius Flaccus Cos. DLXXIIII.
          - M. Fuluius Flaccus.
          - Q. Fuluius Flaccus Cos. DLXXV. & Censor.
            - C. Fuluius Q. F. Q. N. Flaccus Cos. DCXX.
          - M. Fuluius Flaccus.
            - M. FVLVIVS FLACCVS M. F. Q. N. Cos. DCXXIX.
              - Fuluia.
                - P. Lentulus, socius Catilinæ.
              - Q. Fuluius Flaccus
          - Cn. Fuluius Flaccus.
        - Cn. Fuluius Flaccus Prætor DXLII.
        - C. Fuluius Flaccus.
    - M. Fuluius Nobilior.
      - Ser. Fuluius M. F. M. N. Nobilior Cos. CCCCXCVIII.
        - M. Fuluius Nobilior.
          - M. FVLVIVS M. F. Ser. N. Nobilior Cos. DLXV. & Censor.
            - M. Fuluius M. F. M. N. Nobilior Cos. DXCV.
            - Q. Fuluius M. F. M. N. Nobilior Cos. DCL.

¶ Q. Fuluius Gillo Prætor DLIIII.

Ser. Fuluius Flaccus Cos. DCXIX.

- ¶ M. Fuluius Bambalio. —— Sempronia.
  - L. Fuluius Nacca.
  - FVLVIA, vxor Clodii, Curionis & ANTONII Triumuiri.

STEMMA IVLIORVM Cæsarum.

AVCTOR LECTORI S.

Adiecimus, candide Lector, ſingulorum nominibus certos numeros, reſpondentes numeris, qui in libro huius familiæ perſonis, ſunt præmiſſi: vt tanto facilius cuiuſque vitam & res geſtas perſpicere queas, & ne prænominum ſimilitudine falſus, duorum pluriumve facta in vnum confundas.

* C. Iulius

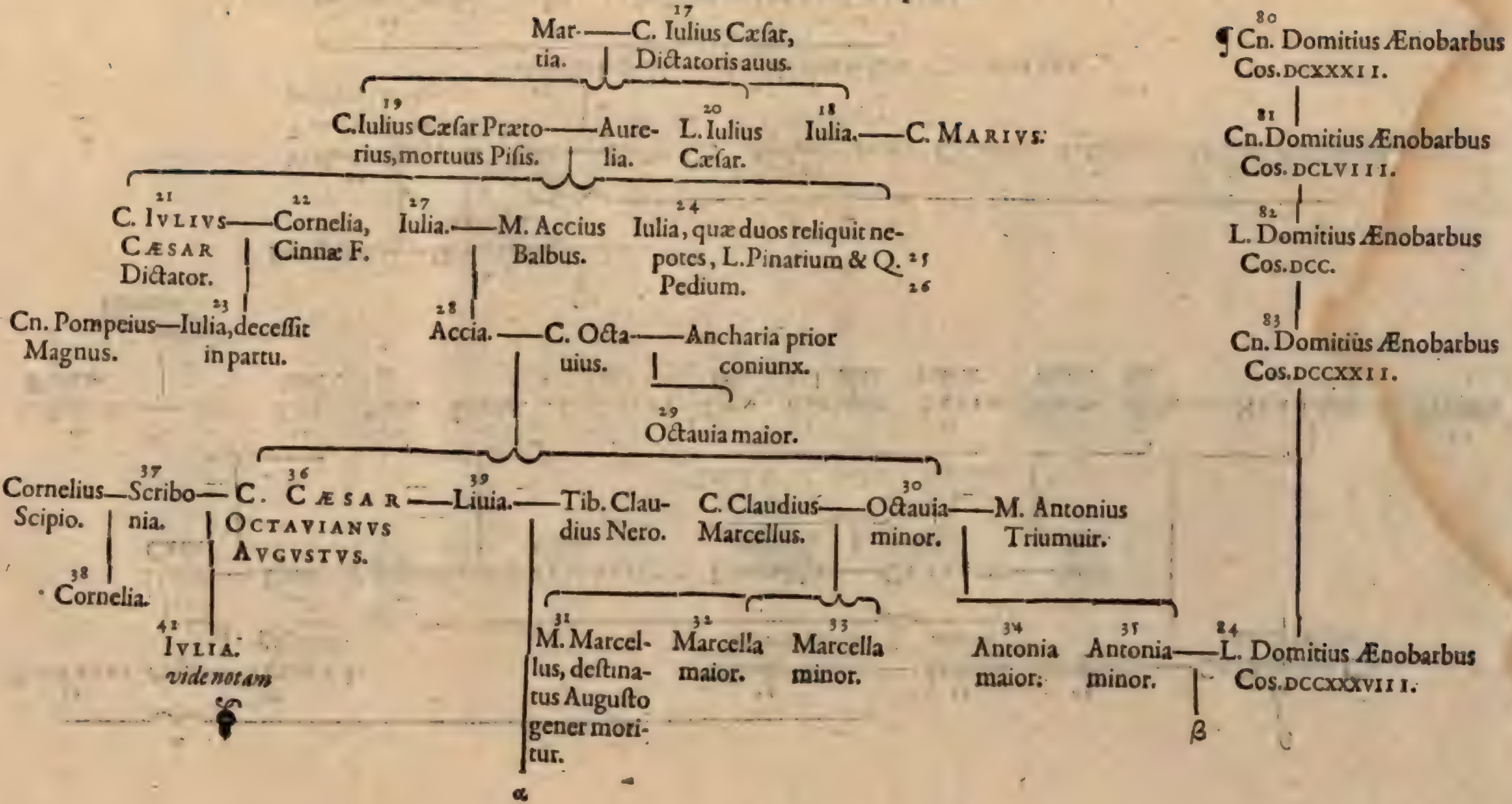
* C. Iulius Cæsar, Dictatoris proauus.
17 C. Iulius Cæsar, Dictatoris auus.
Martia.
19 C. Iulius Cæsar Prætorius, mortuus Pisis.
Aurelia.
20 L. Iulius Cæsar.
18 Iulia.
C. Marivs.
21 C. Ivlivs Cæsar Dictator.
22 Cornelia, Cinnæ F.
27 Iulia.
M. Accius Balbus.
24 Iulia, quæ duos reliquit nepotes, L. Pinarium & Q. Pedium. 25 26
23 Iulia, decessit in partu.
Cn. Pompeius Magnus.
28 Accia.
C. Octauius.
Ancharia prior coniunx.
29 Octauia maior.
Cornelius Scipio.
37 Scribonia.
36 C. Cæsar Octavianvs Avgvstvs.
39 Liuia.
Tib. Claudius Nero.
C. Claudius Marcellus.
30 Octauia minor.
M. Antonius Triumuir.
38 Cornelia.
41 Ivlia. vide notam
31 M. Marcellus, destinatus Augusto gener moritur.
32 Marcella maior.
33 Marcella minor.
34 Antonia maior.
35 Antonia minor.
α
β
80 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCXXXII.
81 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCLVIII.
82 L. Domitius Ænobarbus Cos. DCC.
83 Cn. Domitius Ænobarbus Cos. DCCXXII.
84 L. Domitius Ænobarbus Cos. DCCXXXVIII.

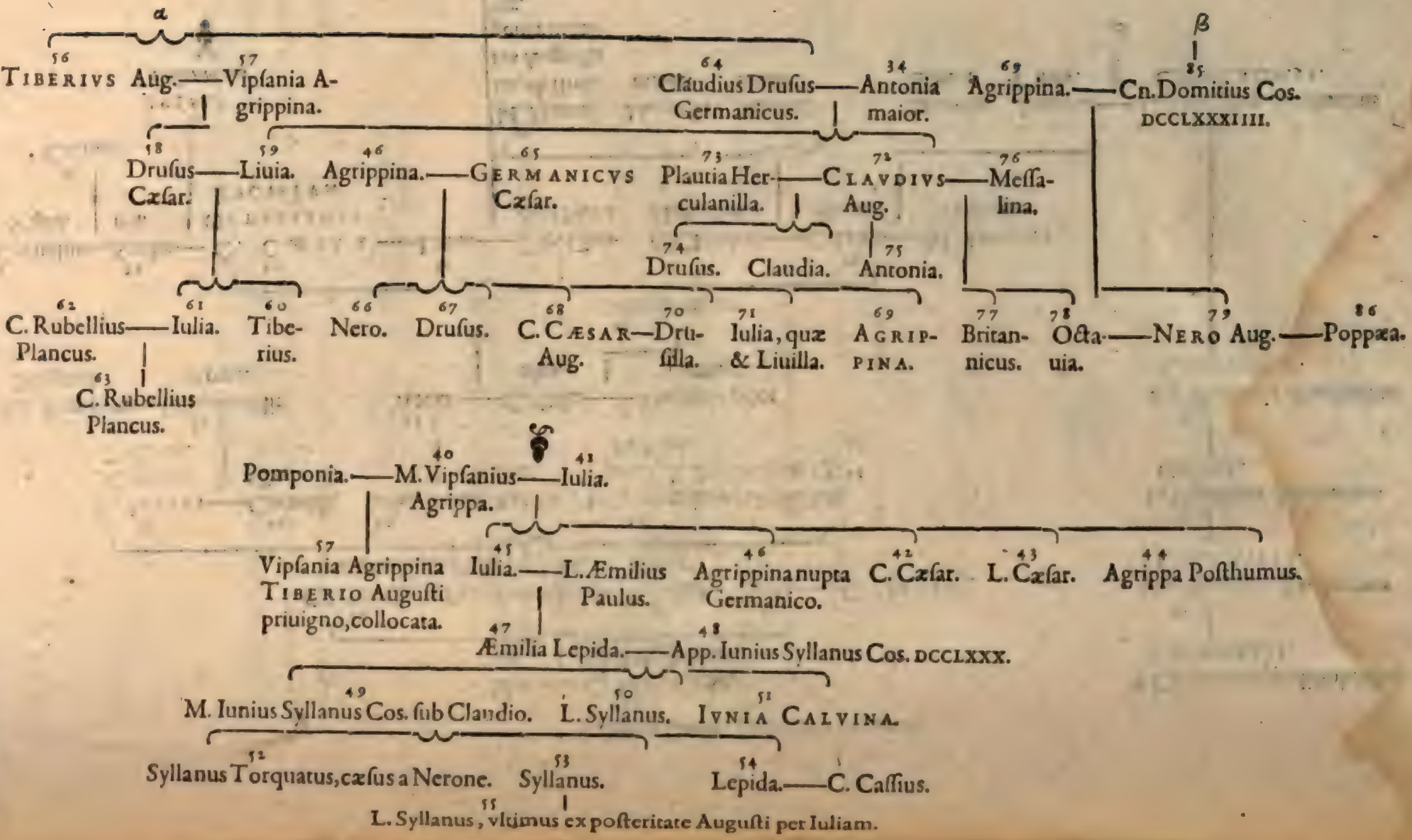
α
β
56 TIBERIVS Aug.
57 Vipsania Agrippina.
64 Claudius Drusus Germanicus.
34 Antonia maior.
69 Agrippina.
85 Cn. Domitius Cos. DCCLXXXIIII.
58 Drusus Cæsar.
59 Liuia.
46 Agrippina.
65 GERMANICVS Cæsar.
73 Plautia Herculanilla.
72 CLAVDIVS Aug.
76 Messalina.
74 Drusus.
Claudia.
75 Antonia.
62 C. Rubellius Plancus.
61 Iulia.
60 Tiberius.
63 C. Rubellius Plancus.
66 Nero.
67 Drusus.
68 C. CÆSAR Aug.
70 Drusilla.
71 Iulia, quæ & Liuilla.
69 AGRIPPINA.
77 Britannicus.
78 Octauia.
79 NERO Aug.
86 Poppæa.
Pomponia.
40 M. Vipsanius Agrippa.
41 Iulia.
57 Vipsania Agrippina TIBERIO Augusti priuigno, collocata.
45 Iulia.
L. Æmilius Paulus.
46 Agrippina nupta Germanico.
42 C. Cæsar.
43 L. Cæsar.
44 Agrippa Posthumus.
47 Æmilia Lepida.
48 App. Iunius Syllanus Cos. DCCLXXX.
49 M. Iunius Syllanus Cos. sub Claudio.
50 L. Syllanus.
51 IVNIA CALVINA.
52 Syllanus Torquatus, cæsus a Nerone.
53 Syllanus.
54 Lepida.
C. Cassius.
55 L. Syllanus, vltimus ex posteritate Augusti per Iuliam.

STEMMA LAE-

STEMMA LÆLIORVM.

C. Lælius.
C. Lælius Cos. DLXIIII.
C. Lælius.
C. LAELIVS, Sapiens ille, Cos. DCXIIII.

Q. Mutius Augur. —— Lælia maior.
Mutia maior. Mutia minor.

Lælia minor. —— C. Fannius M. F.

D. Lælius, legatus Pompeii contra Sertorium.
D. Lælius, legatus Pompeii in bello ciuili.
Lælius, legatus Cornificii in Africa.

D. Lælius.
D. Lælius Balbus Cos. DCCXLVIII.

STEMMA LICINIORVM CRASSORVM.

P. Licinius P. F. P. N. Crassus Diues, Cos. DXLIX. & Censor.
C. Licinius Crassus.

M. Licinius Crassus floruit DLXXIIII.

P. Licinius C. F. P. N. Crassus Cos. DLXXXIII. —— Vinicilia.
C. Licinius Crassus Cos. DLXXXVI.

P. Licinius Crassus.
M. Licinius Crassus Prætorius ἀγέλαστος.
P. Licinius M. F. P. N. Crassus Diues Cos. DCLVII.

P. Licinius Crassus.
P. LICINIVS P. F. P. N. CRASSVS Mutianus, Cos. DCXXIII. P. M.
Licinia, nupta C. Sulpitio Galbæ. Licinia, C. Graccho collocata.

C. Licinius Crassus Trib. pl. DCIX.
Licinia Vestalis DCXXXI.

P. Licinius Crassus.
Crassus decoctor.

M. LICINIVS CRASSVS bis Cos. —— Tertulla.
P. Crassus. M. Crassus.
M. Crassus Cos. DCCXXIIII.
M. Crassus Cos. DCCXL.
M. Crassus Frugi Cos. DCCLXXII.
Cn. Pompeius Magnus Crassus. M. Licinius Crassus Scribonianus —— Sulpitia Prætextata. Licinius Crassus Scribonianus. Piso Licinianus adoptatus a GALBA Imp.

L. LICINIVS CRASSVS Orator, Cos. DCLIX. —— Mutia Q. Auguris F.
Licinia nupta Scipioni Nasicæ. Licinia C. Mario iuncta.
L. Licinius Crassus Scipio. P. Scipio. C. Marius.

STEMMA LOLLIORVM.

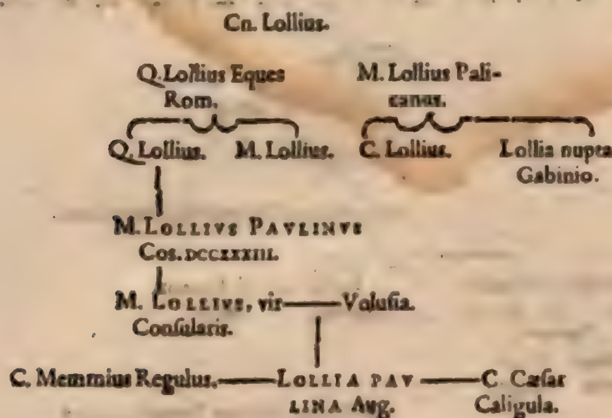

STEMMA MANLIORVM CAPITOLINORVM, Torquatorum & Volsonum.

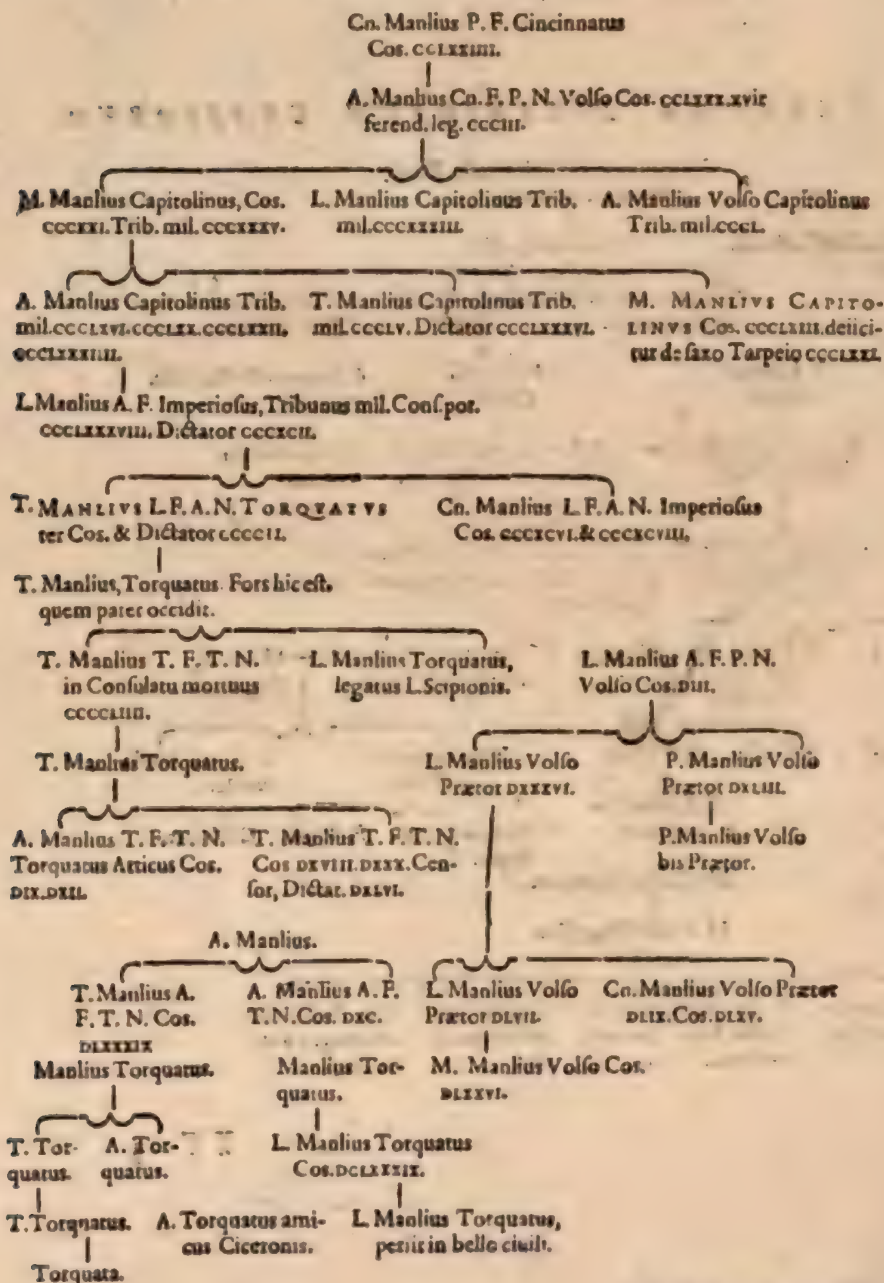

STEMMA MAR-

STEMMA MARTIORVM Regum.

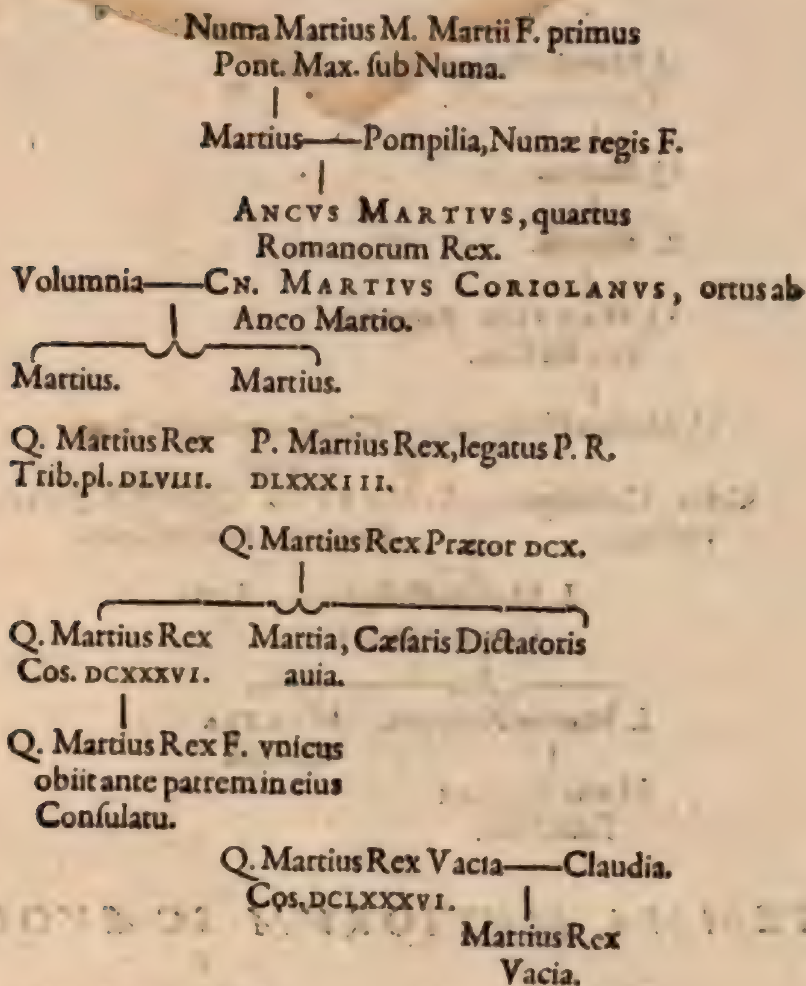

ALIVD MARTIORVM RVTIL. Censorin. & Figulorum.

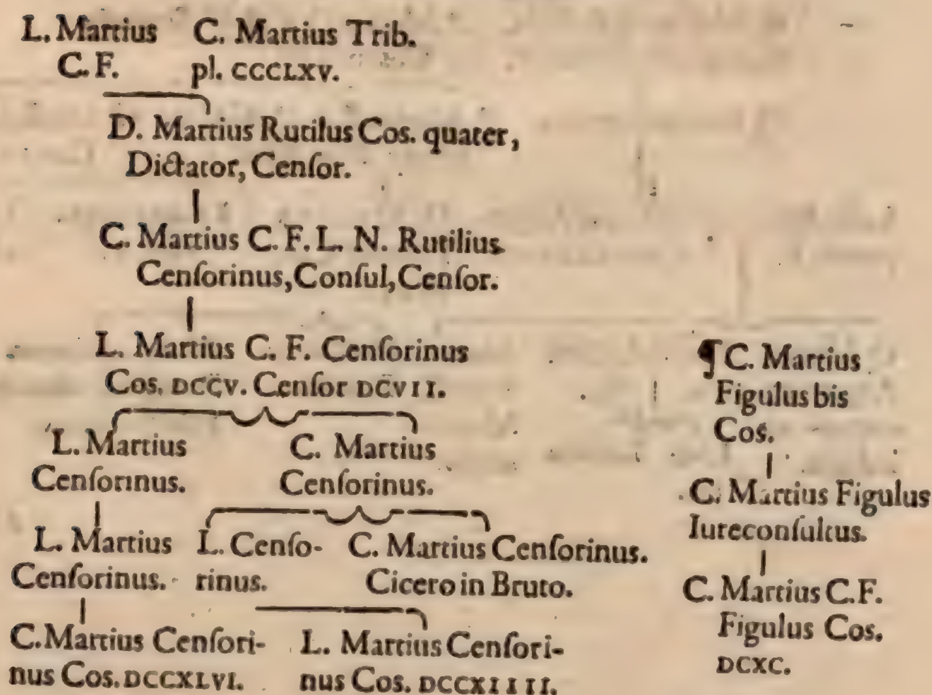

ALIVD MARTIORVM Philipporum.

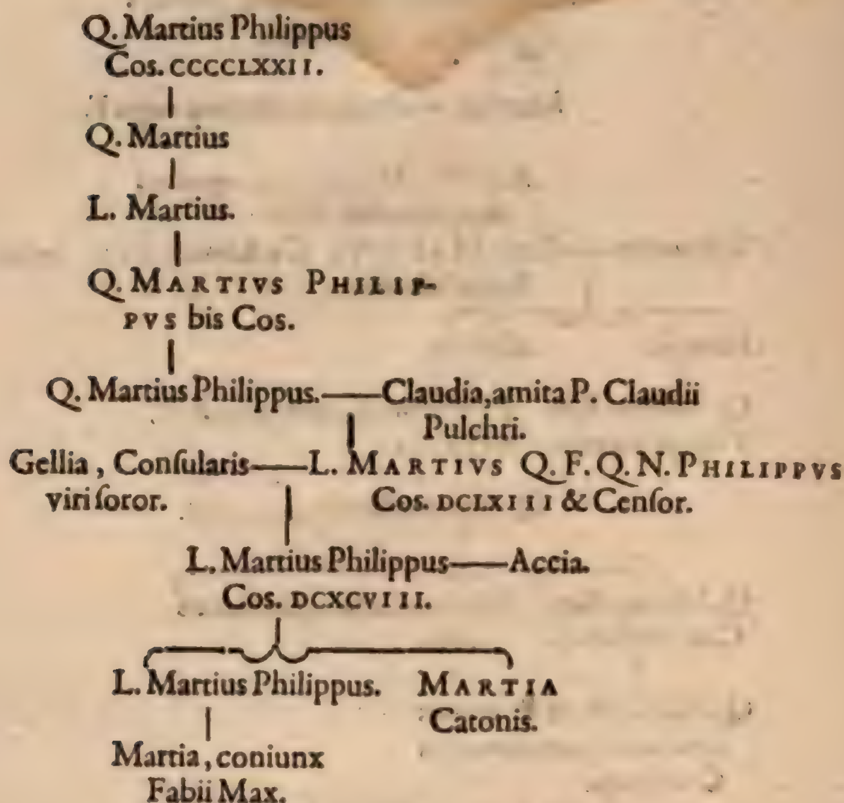

STEMMA MVTIORVM SCÆVOLARVM.

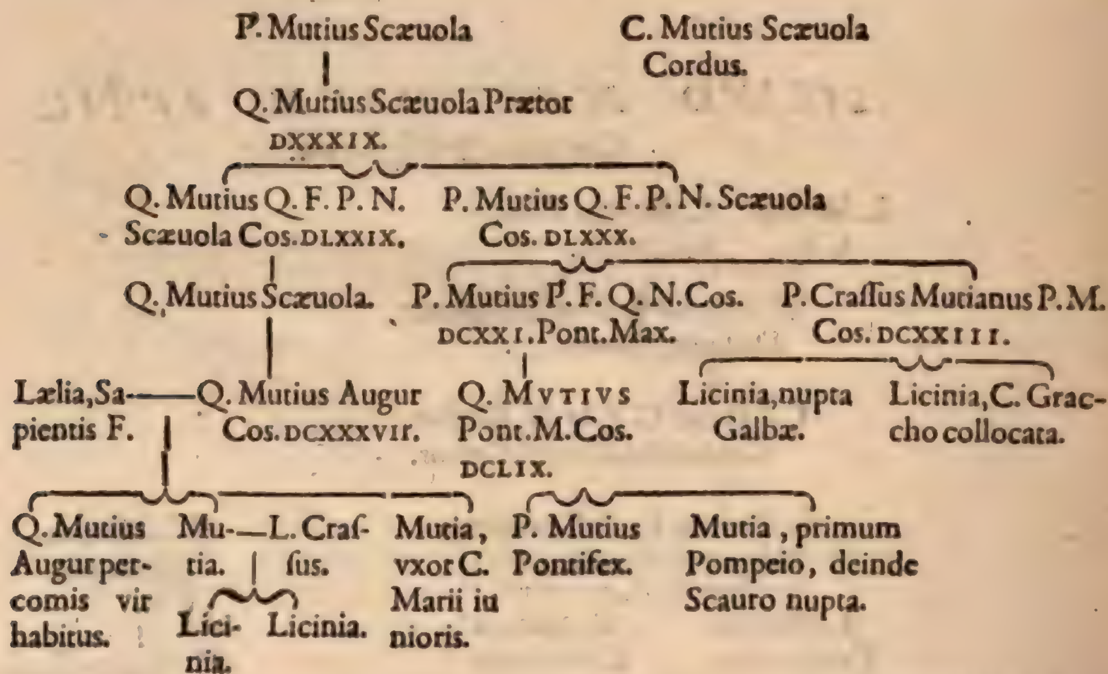

STEMMA PA-

STEMMA PAPYRIORVM MVGILLANORVM & Crassorum.

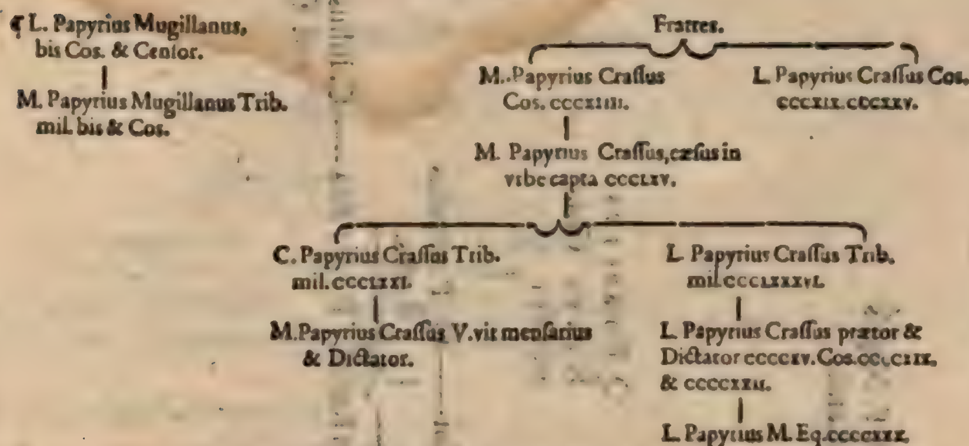

ALIVD PAPYRIORVM CVRSORVM & Massonum.

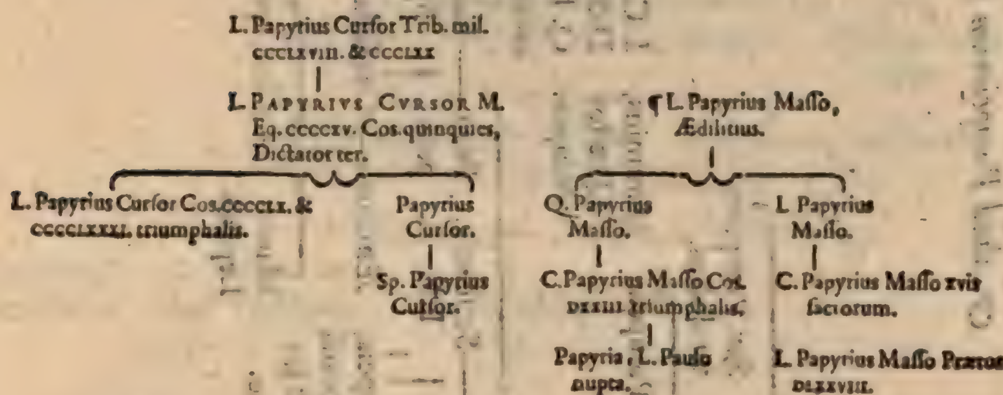

ALIVD PAPYRIORVM CARBONVM.

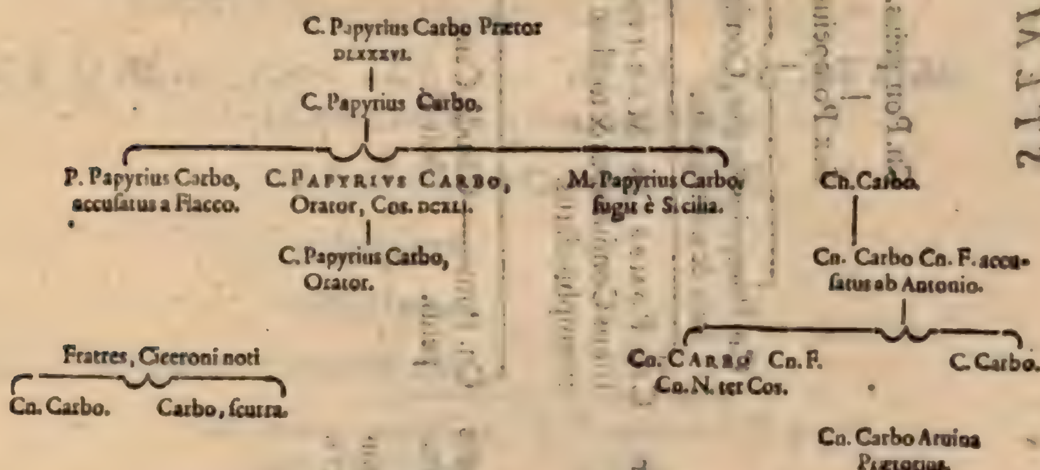

STEMMA FAMILIÆ POMPEII MAGNI,

& aliud Pompeiorum Ruforum.

Cn. Pompeius.

Sex. Pompeius.

Cn. Pompeius Strabo, Consularis & triumphalis. —— Licinia.

Sex. Pompeius vir doctus.

Sex. Pompeius.

CN. POMPEIVS MAGNVS tribus Consulatibus & totidem triumphis clarus. —— Mutia.

Pompeia. —— Memmius, Quæstor Pompeii.

L. Cornelius Sylla, Dictator, collega Q. Pompeii Rufi in consulatu.

Q. POMPEIVS RVFVS Cos. DCLXVI.

Q. Pompeius A. F. Nepos Cos. DCXIII. Censor.

Sex. Pompeius Cos. DCCXIX.

Sex. Pompeius Cos. DCCLXVI.

Cn. Pompeius. —— Claudia Censoris F.

Sex. Pompeius. —— Scribonia. L. F.

Pompeia, desponsa M. Marcello.

Pompeia. —— Faustus Sylla.

Æmilius. —— Cornelia.

Manius Lepidus.

Æmilia Lepida.

Fausta Cornelia. —— Q. Pompeius Rufus.

Q. Pompeius Rufus Trib. pl.

POMPEIA —— C. Iulius Cæsar, post Dictator.

STEMMA POM-

STEMMA POMPONIORVM.

M. Pomponius Trib. pl. CCCVI.

Q. Pomponius Trib. pl. CCCLXII.

M. Pomponius Trib. pl. CCCXCIII.

Pomponius.

Pomponius. — Pomponius.

M. Pomponius Matho bis Cos. — Pomponia mater Scipionis Africani. — M. Pomponius Matho, Augur.

M. Pomponius Matho Prætor DL.

M. Pomponius, Prætor DXCIII. — Pomponius, amicus C. Gracchi.

M. Pomponius Ædilis DCLXXII. — Pomponius. — Q. Cæcilius.

Pomponius. —— Cæcilia. — Q. Cæcilius — Cæcilia, nupta Anitio.

T. POMPONIVS ATTICVS. —— Pilia. — Pomponia. —— Q. Cicero.

M. Agrippa. —— Pomponia. — Q. Cicero.

M. Pomponius, Prætor sub Cæsare. — C. Pomponius, dux Pompeianus. — Vipsania Agrippina.

Pomponius.

Q. Pomponius Secundus. — L. Pomponius Secundus, Cos. DCCXCIII.

STEMMA POPILIORVM LÆNATVM.

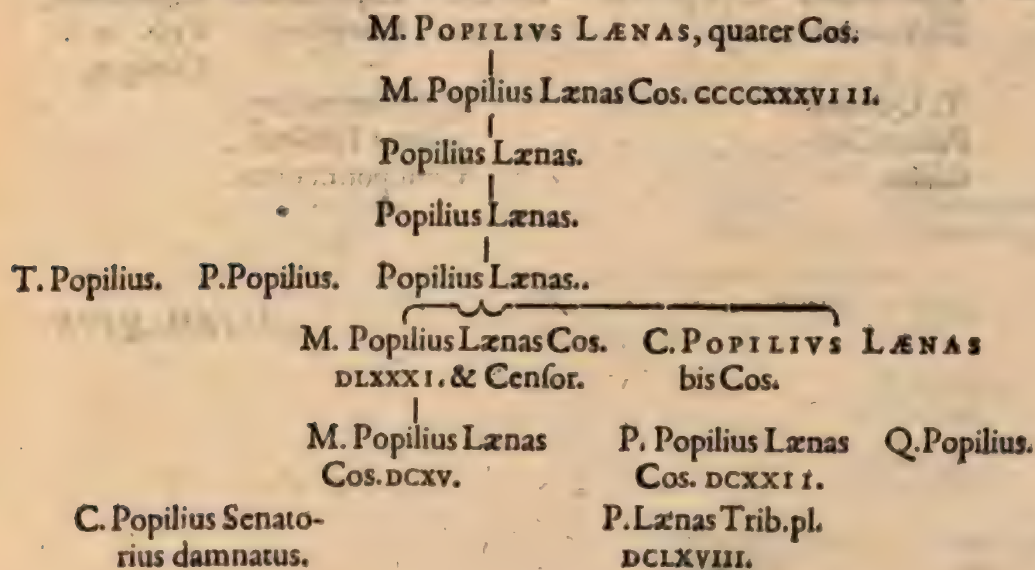
M. POPILIVS LÆNAS, quater Cos.

M. Popilius Lænas Cos. CCCCXXXVIII.

Popilius Lænas.

Popilius Lænas.

T. Popilius. — P. Popilius. — Popilius Lænas.

M. Popilius Lænas Cos. DLXXXI. & Censor. — C. POPILIVS LÆNAS bis Cos.

M. Popilius Lænas Cos. DCXV. — P. Popilius Lænas Cos. DCXXII. — Q. Popilius.

C. Popilius Senatorius damnatus. — P. Lænas Trib. pl. DCLXVIII.

STEMMA PORCIORVM *Catonum.*

Licinia.——M. PORCIVS Cato——Salonia.
Censorinus.

M. Cato, Prætorius——Æmilia, L. Pauli F.
& Iureconsultus.

M. Cato Salonianus.

M. Cato, Consularis & Orator. — C. Cato, Consularis. — L. Cato, Consularis. — M. Cato, Tribunitius.——Liuia, Drusi F.

M. Cato, Prætorius. — M. CATO, Vticensis, Prætorius.——Martia, L. Philippi F. — Porcia, L. Domitio nupta.

M. Cato, periit in Philippis. — Porcia, primum Bibulo, deinde Bruto nupta. — Martia.

STEMMA QVINTIORVM *Cincinnatorum & Capitolinorum.*

L. QVINTIVS L. F. L. N. CINCINNATVS, Consularis & Dictator.

T. QVINTIVS CAPITOLINVS Barbatus sexies Cos.

Cæso Quintius Cincinnatus. — L. Quintius Cincinnatus. — T. Quintius Cincinnatus Consularis. — Q. Quintius Cincinnatus. — T. Quintius Capitolinus Consularis.

T. Quintius Cincinnatus Dictatorius. — L. Quintius Cincinnatus. — C. Quintius Cincinnatus. — T. Quintius Capitolinus, Consularis. — L. Quintius Capitolinus, Trib. mil. Cons. pot.

T. Quintius Pœnus Consularis. — Q. Quintius Capitolinus Trib. mil. Cons. pot. CCCLXX.

ALIVD QVIN-

ALIVD QVINTIORVM *Flaminiorum.*

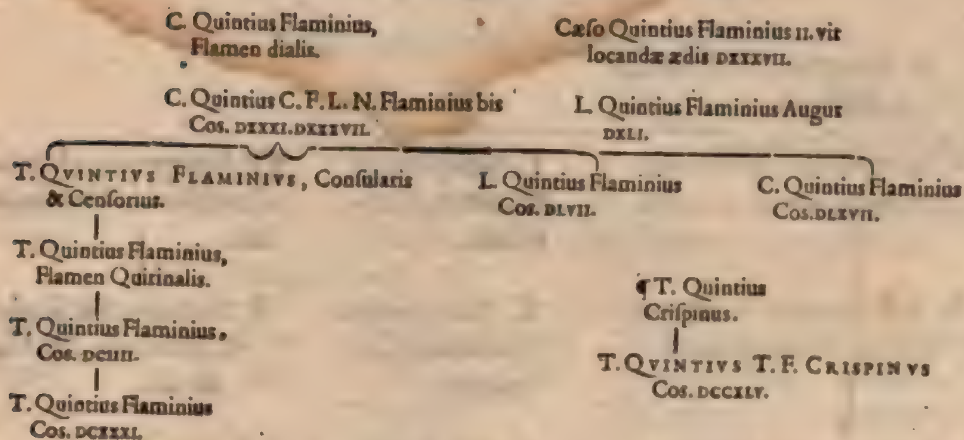

STEMMA QVINTILIORVM.

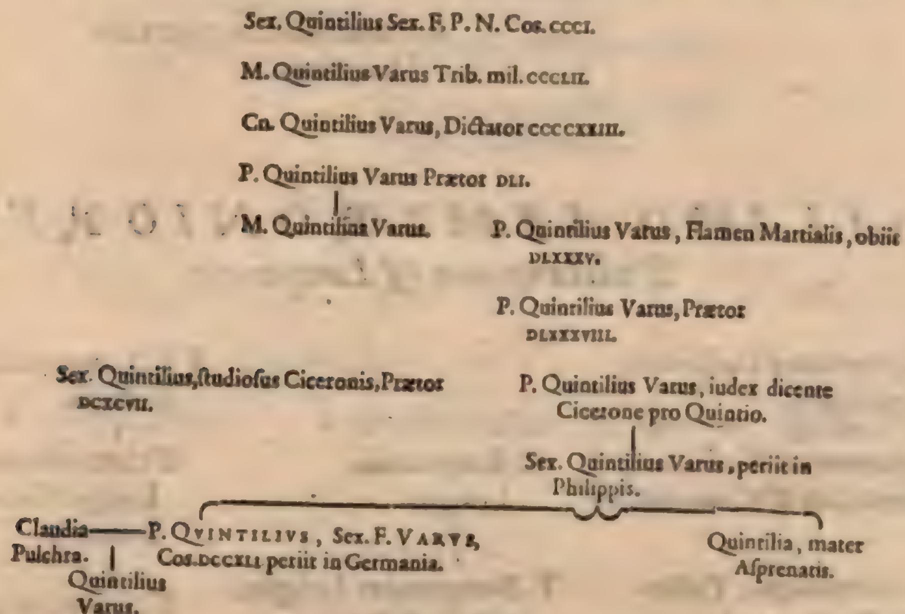

STEMMA RVTILIORVM *Ruforum & Luporum.*

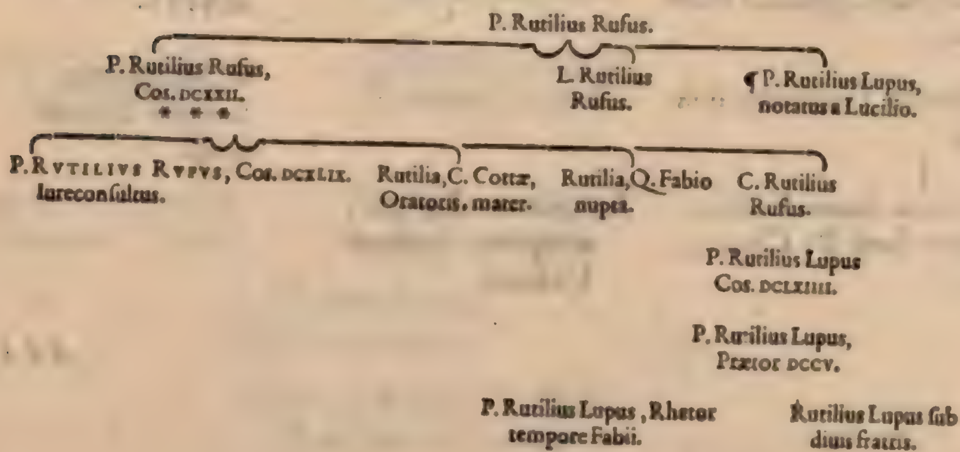

STEMMA SEMPRONIORVM
Atratinorum & Sophorum.

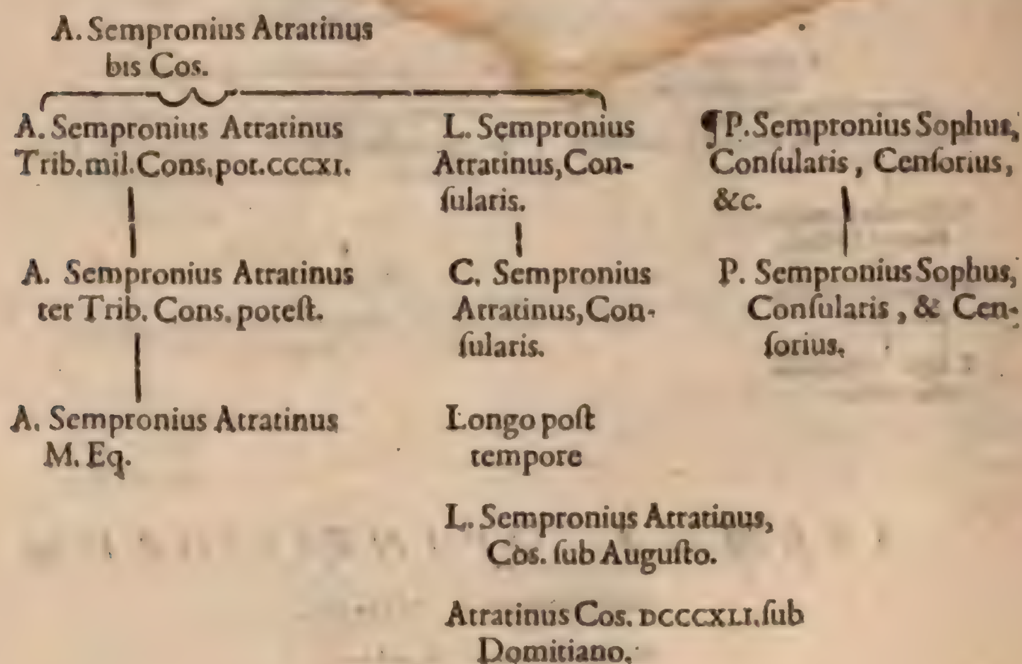

ALIVD SEMPRONIORVM
Tuditanorum & Longorum.

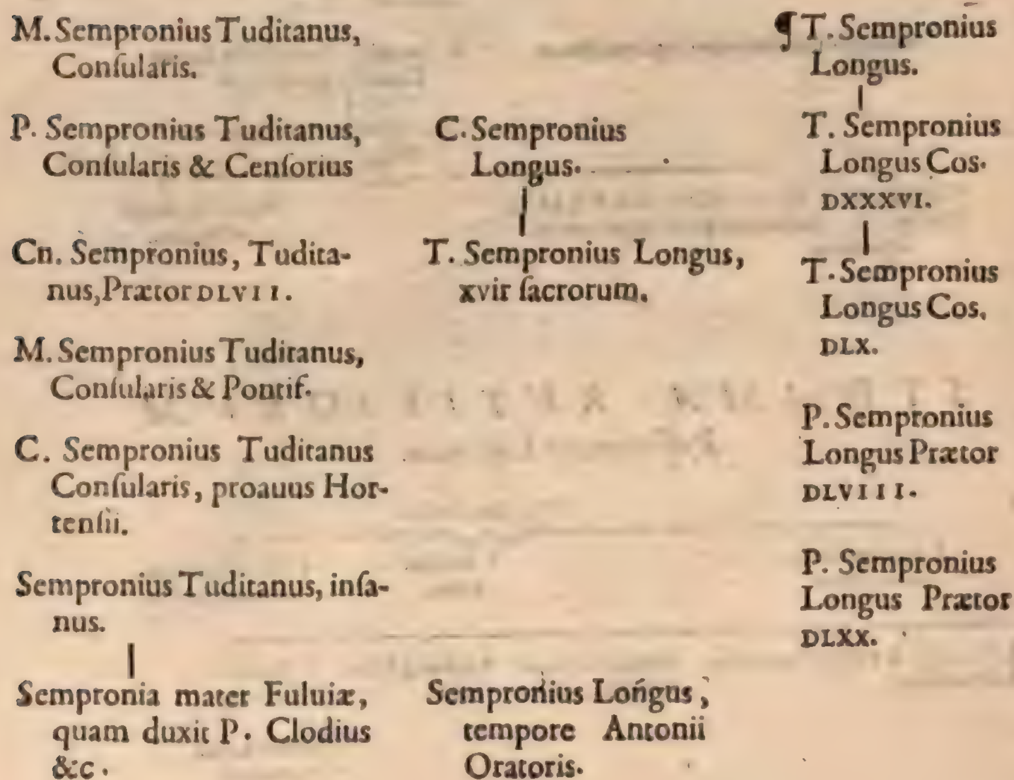

ALIVD

ALIVD SEMPRONIORVM Gracchorum.

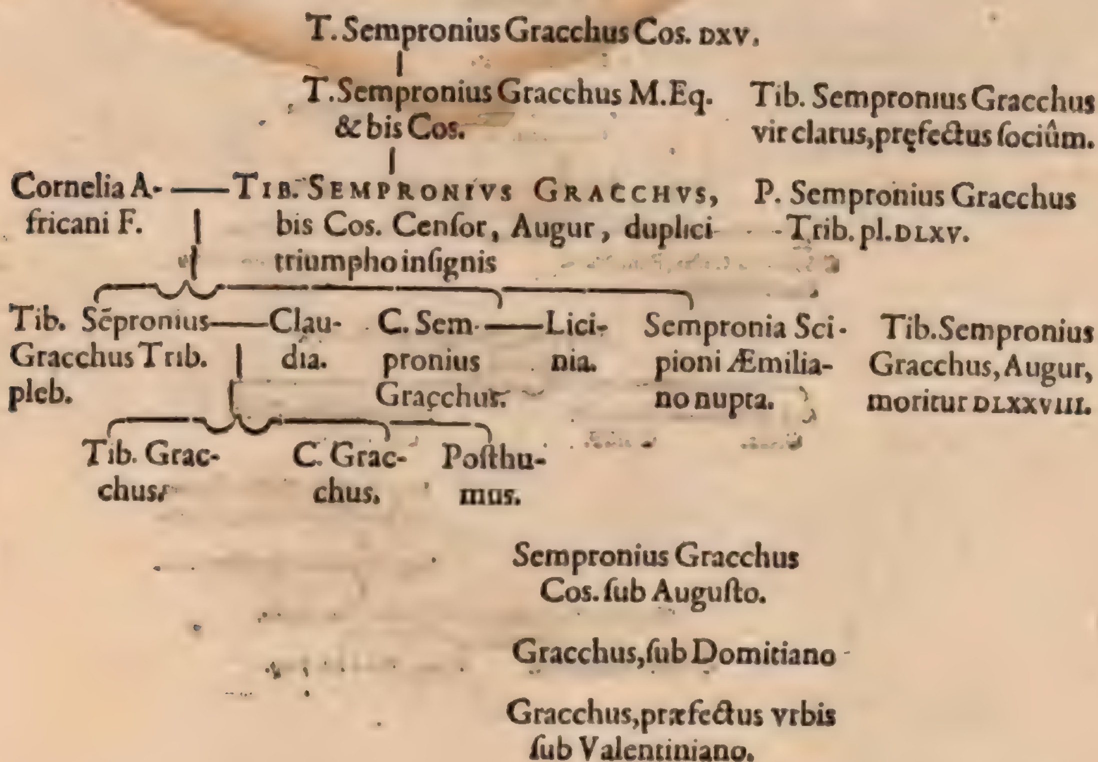

Sempronius Gracchus Cos. sub Augusto.

Gracchus, sub Domitiano

Gracchus, præfectus vrbis sub Valentiniano.

STEMMA SERVILIORVM.

Sp. Seruilius Priscus. Censor CCCLXXVII.

Sp. Seruilius Priscus Trib. mil. Cons. pot. CCCLXXXVI.

STEMMA SVLPITIORVM
Galbarum.

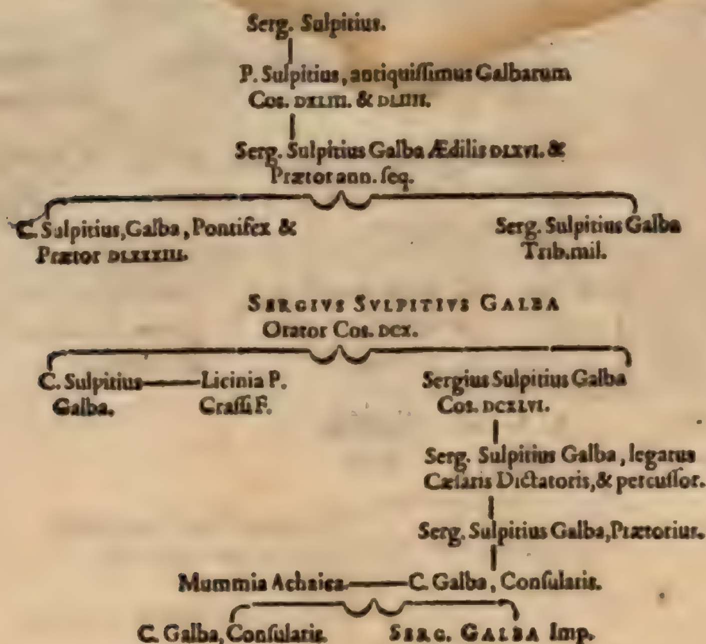

STEMMA TVLLIORVM
Ciceronum.

¶M. TVLLIVS TIRO. M. Tullius Laurea. Liberti Ciceronis. M. Tullius Lepta, necessarius Ciceronis.

STEMMA VA-

STEMMA VALERIORVM.

APPENDIX DE REGIBVS & Ducibus Carthaginensium.

DIDO, conditrix & regina Carthaginis.

MACHAEVS, vir rebus gestis clarus, damnatus exilio Carthaginem cepit. Iustinus lib. 18.

Cartalo, a patre in crucem actus. Iustinus ibidem.

¶ MAGO, successor MACHAEI & imperii Carthaginensium conditor, Iustinus lib. 18. & seq.

ASDRVBAL, interiit in Sardinia quatuor triumphis, & vndecim Dictaturis clarus. Iustinus lib. 19.

AMILCAR, periit in bello Siciliensi. Iustinus lib. 19.

¶ Suniator, institutus Græcis literis, aduẽtum HANNONIS DIONYSIO, Tyranno Syracusano, per epistolã prodit. Iustinus lib. 20.

Annibal.

Asdrubal.

Sappho.

AMILCO, patris in belli Siculi administratione successor, amissa vi pestis exercitu, seipsum interemit. Iustinus ibidem.

HANNO imperator Carthaginensiũ cõtra DIONYSIVM. Idem est, puto, qui affectati regni nomine cum tota domo cæsus est. Iustinus lib. 20. & seq.

GISCO, exul in patriam reuocatus, dux contra TIMOLEONTA constituitur, vir animi ingentis, & rei bellicæ peritissimus. Diodorus lib. 16.

¶ MAGO, fugiens ex Sicilia propter TIMOLEONTA, seipsum interemit, nihilominus tamẽ a Carthaginensibus in crucem actus. Plutarchus in Timol.

¶ AMILCAR Rhodanus legatus Carthaginẽsium apud ALEXANDRVM, occisus demum ab ingratis ciuibus. Iustinus lib. 21.

AMILCAR imperator in Sicilia, damnationis calamitatẽ fato naturali præuenit. Iustinus lib. 22.

Filius ἀνώνυμος.

¶ Hanno, victus & cæsus ab AGATHOCLE.

¶ Amilcar, alius, & ipse Gisgonis F. victus & cæsus in Sicilia, cũ antea AGATHOCLEM bis vicisset, & Syracusas obsideret. Iustinus lib. 22.

BOMILCAR quod transitionẽ ad AGATHOCLEM meditatus esset, in foro cruci affixus est. Iustinus libro 22.

BELLVM PVNIC. I.

¶ HANNO, dux Carthagin. victus a L. Cornelio Cos. Liuius lib. 17.

¶ ANNIBAL dux Carthagin. victa classe, a militibus in crucem sublatus est Liuius ibidẽ. Volaterranus hunc Seniorem vocatum ait, & Asdrubalis filium facit, citatque Orosium 4. qui lapidibus obrutum tradit.

Annibal. Vide Volaterran.

AMILCAR, cognomento Barcha magnus Imperator, cæsus est in Hispaniis. Huius fuere liberi

BELLVM PVNIC. II.

Asdrubal cæsus a seruo in Hispania.

Filia ἀνώνυμος.

ANNIBAL ille magnus Imperator.

ADRVBAL cæsus in Italia.

Mago, euocatus in Africam, in itinere ex vulnere, interiit. Liuius lib. 30.

Mago Barchinus, captus a T. Manlio, propinquus ANNIBALIS.

Himilco, factionis Barchinæ.

¶ HANNO, Bomilcaris F. cum ANNIBALE in Italiam transiit.

¶ ASDRVBAL Gisgonis F. imperator in Hispaniis.

¶ Hanno captus in Hispaniis, & Romã missus a Scipione.

Hãno alius, in Africa a Scipione cęsus.

¶ Adherbal, Prætor Carthagine.

MAHERBAL præfectus equitum ANNIBALIS, cuius est illud: *Vincere scis Annibal victoria uti nescis.*

¶ Himilco & Bomilcar præfecti classium in Sicilia contra MARCELLVM, è quibus Himilco cum suis peste periit, Bomilcar, rebus desperatis, in Africã aufugit. Liuius.

SOPHONISBA, nupsit Siphaci, & hoc capto MASANISSAE regi Numidiæ.

¶ Gisgo, Bostar & Mago, legati ANNIBALIS ad Philippum, regem Macedon. Sed a Romanis intercepti. Liuius li. 23.

¶ Cartalo, nobilis Carthaginensis, præfectus præsidii Punici dum recipit Tarentum Fabius. Liuius lib. 27.

Hanno, vir spectabilis artibus pacis, factioni Barchinæ infestus, pacis semper auctor. Liuius.

Asdrubal Hœdus, itidem factioni Barchinæ aduersus, pro pace Romam legatus it.

¶ AMILCAR in Insubribus bellum moliẽs, a L. Furio acie victus & cæsus est, pace cum Carthaginensibus iam composita. Liuius lib. 31.

BELLVM PVNIC. III.

¶ ANNIBAL Satus Masanissæ deditus.

¶ HIMILCO dux Carthagin. bello Punico 3. cuius equitum præfectus Phanias cum equitatu suo, auctore Scipione Æmiliano, ad Romanos transiit. lib. 50.

GISGO, homo seditiosus, populum Carthagin. suadendo bellum ita cõcitauit, vt parum abesset, quin legati Rom. violarentur. Liuius lib. 48.

¶ ASDRVBAL, Masanissæ nepos. prætor Carthagin. proditionis suspectus, in Curia interemtus est. Liuius lib. 50.

¶ ASDRVBAL, Carthag. dux, capta Carthagine, Scipioni se dedidit: vxor eius, quæ paucis ante diebus id a marito impetrare non potuit, ex arce se cum duobus liberis in mediũ flagrantis vrbis incendiũ præcipitauit. Liuius lib. 51.

FINIS.

Digitized by Google